

NHỮNG VỤ ÁN KỶ ĐÍ

DIÊN
BẮC
LÃO
CỬU

Kho Đọc Sách

Phần 1 – ÁN 1: THÁNH GIÁ ĐÊM KHUYA

Năm 23 tuổi tôi tốt nghiệp trường cảnh sát, kể từ đó, tôi bắt đầu gia nhập vào Tổ Điều tra số 2 của đội trọng án, làm cảnh sát hình sự năm năm. Sau này, vết thương ở hông khiến tôi bắt buộc phải chuyển sang vị trí văn phòng, hiện tại đã kết hôn sinh con, hưởng thụ cuộc sống vui vẻ. Nhưng điều tôi muốn nói ở đây là, năm năm ấy đã thay đổi nhân sinh quan, cũng đã đảo lộn một vài nhận thức truyền thống của tôi. Làm một cảnh sát hình sự, nhất là ở trong đội trọng án, tuyệt đối không vẻ vang như trên phim truyền hình hay diễn xuất. Và những tội ác đẫm máu tươi cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Các bạn có thể tưởng tượng ra một kẻ coi giết người là nghệ thuật, là niềm vui sẽ đáng sợ đến mức nào không? Có thể tưởng tượng một tên đồ tể trốn khỏi vòng pháp luật sống ngay bên cạnh bạn, còn làm bạn với bạn đáng sợ đến mức nào không? Đừng hỏi nguyên nhân, có lẽ đêm khuya khi mở mắt ra, đã có kẻ vung búa đập vào đầu bạn. Đừng yêu cầu giải thích, có lẽ bạn chỉ rẽ vào một ngõ nhỏ thôi, đã có bóng đen dùng dây thừng siết chặt cổ bạn rồi.

Tám vụ án ly kỳ mà tôi sắp kể không phải là những vụ án đẫm máu nhất mà tôi gặp phải, nhưng xét về mức độ giáo hoạt của tội phạm, sự tàn nhẫn của thủ đoạn, đam mê xử lý thi thể kỳ quái cùng với sự kỳ lạ của cả vụ án, chắc hẳn có thể sánh ngang với những vụ án trong “Án Hình sự số 1” của Trung Quốc. Những câu chuyện liên quan phía sau mỗi vụ án đều có thể khiến linh hồn bạn chấn động. Tôi đã sắp xếp lại tám vụ án này theo thời gian, và kể ra dưới hình thức một câu chuyện, có lẽ tôi sẽ viết rất chậm, nhưng nếu như có thể giúp mọi người hiểu được một vụ trọng án hình sự thật sự, hiểu được tiêu chuẩn của những “chuyên gia” giết người kia thì đủ rồi.

Bắt đầu với vụ án thứ nhất, tôi đặt cho nó cái tên “Thánh giá đêm khuya”. Thời gian xảy ra vụ án này là tháng thứ hai sau khi tôi vào Cục Cảnh sát. Một giờ sáng, tiếng chuông điện thoại reo lên khiến tôi tỉnh giấc. Đây là khoảng thời gian người bình thường ngủ sâu giấc nhất, bị tiếng ồn đánh thức, bất kể ai đi nữa cũng sẽ cảm râm ít nhiều, nhưng tôi thì không. Sau khi mở mắt, tôi nhanh chóng cầm điện thoại lên, nhìn màn hình điện thoại. Người gọi tới là sếp Lưu, tôi biết ngay chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cuộc gọi kết nối, sếp Lưu chỉ cường điệu một câu chứ không nói nhiều: “Mười phút nữa đứng chờ tôi ở cổng khu chung cư”

Mười phút! Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi tôi đã phải ra ngoài rồi, đến thời gian rửa mặt còn eo hẹp, hơn nữa bây giờ trời còn đang mưa to. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mắng một câu “chết tiệt”, sau đó vội vàng mặc quần áo. Cảnh phục gấp ngay ngắn đặt ngay bên cạnh gối đầu tôi, vì để tranh thủ mấy giây ngắn ngủi, cuối cùng tôi còn chẳng đeo tất đã xỏ thẳng chân vào đôi giày da, cầm theo chiếc ô rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Tôi ở căn phòng thuê, và môi trường ở khu chung cư này chẳng ra làm sao hết, ngay cả đèn đường còn không có. Đường là đường đất, cơn mưa to vừa trút xuống đã khiến cả con đường lầy lội. Tôi không biết mình đã giẫm vào vũng nước bao nhiêu lần nữa, dẫu sao nước bùn đã tràn kín cả bên trong chiếc giày, cảm giác thành giày chạm vào da khiến tôi thấy hơi rợn, thậm chí còn ma sát khiến tôi ngứa ngáy. Mới chạy đến cổng khu nhà, tôi đã nhìn thấy chiếc xe xuất hiện phía xa. Tốc độ xe rất nhanh và bật đèn pha, luồng ánh sáng mạnh chiếu tới khiến tôi không khỏi vươn tay lên che mắt. Trong lòng biết rõ rằng, người nửa đêm nửa hôm lái xe nhanh như vậy cũng chỉ có sếp Lưu mà thôi.

Chiếc xe chỉ dừng lại một lát, chờ tôi lên rồi lại lao vút đi.

Tên đầy đủ của sếp Lưu là Lưu Thiên Thủ. Trong Cục Cảnh sát, anh ấy còn có một biệt danh khác là “Tổ trưởng lôi thôi”. Nếu như ai đó hỏi tại sao tên của anh ấy lại là Thiên Thủ, thì tôi cũng không trả lời được. Nhưng nếu ai đó hỏi tại sao bảo anh ấy lôi thôi thì tôi chắc chắn sẽ nhanh chóng đưa ra đáp án. Đầu tóc anh ấy rối tung như cái tổ quạ, râu ria không cạo, còn hay híp đôi mắt bé tí như thể chưa tỉnh ngủ hẳn, dù mặc áo sơ mi hay cảnh phục thì lúc nào quần áo cũng nhăn nhúm.

Sau khi lên xe, sếp Lưu đã nói sơ qua cho tôi về tình hình. Cục Cảnh sát vừa mới nhận được tin báo rằng có án mạng xảy ra trong nhà dân. Thật ra người vừa mới đi làm như tôi thì không nhất định phải đi. Hơn nữa, lúc mới vào Cục Cảnh sát, tôi cũng chỉ làm vị trí văn thư, nhưng không biết tại sao lại được điều tạm đến tổ trọng án. Ý của sếp Lưu là hôm nay dẫn tôi đến đây, coi như cho tôi một cơ hội rèn luyện, còn dặn đi dặn lại rằng tôi phải giữ thể diện cho anh ấy, đừng có mà nôn ra ở hiện trường.

Vốn dĩ đêm mưa rất khó lái xe, có điều không thể làm khó được Lưu Thiên Thủ, hai mươi phút sau chúng tôi đã đến nơi. Nhìn mấy chiếc xe khác dừng ở hiện trường, tôi biết rằng pháp y đã tới trước một bước. Lưu Thiên Thủ vẫy tôi đi vào trong hành lang, vụ án mạng xảy ra tại tầng sáu. Không ngờ

hành lang cũng rất ồn ào, một cảnh sát nhân dân và một anh béo đứng chặn trước lối đi. Dù trông vẻ ngoài anh béo to con nhưng khóc rất thảm thiết, nước mũi chảy cả xuống cằm, anh ta cầm khăn giấy không ngừng lau đi. Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh ta, cũng đoán được rằng người chết trên tầng có thể là vợ của anh ta. Vốn dĩ cảnh sát có thể làm tốt việc lấy lời khai, không cần đến tay Lưu Thiên Thủ. Nhưng Lưu Thiên Thủ bỗng dừng bước, dỏng tai tập trung lắng nghe lời anh béo nói. Lưu Thiên Thủ là sếp của tôi, anh ấy không đi, tôi cũng không thể thúc giục được, chỉ đành đứng bên cạnh lắng nghe.

Cảm xúc của anh béo đang rất kích động, lời nói ra hơi loạn thứ tự, lúc thì quỵ, lúc thì thần, lúc thì lại nói vợ anh ta chết thảm thế nào. Tôi day ấn đường ngẫm nghĩ hồi lâu mới tạm hiểu được ý của anh ta. Người đàn ông là công nhân làm ca, anh ta vừa tan ca đêm về đến nhà, phát hiện vợ mình đã tự sát trong phòng. Hơn nữa, theo như ý của anh ta thì người vợ chắc chắn đã bị ma ám. Khoảng thời gian trước người vợ đã đi chơi ở thôn Phong Môn, thị trấn Tiêu Tác, tỉnh Hà Nam. Kể từ lúc trở về, cô ấy bắt đầu trở nên kỳ cục, hết lần này tới lần khác rồi lại cười ngây dại vào ban đêm.

Không thể không nói, tôi nghe xong cảm thấy sợ hãi tới phát hoảng, trong lòng đánh một dấu chấm hỏi thật to. Tôi vốn là người theo thuyết vô thần, nhưng nghe anh ta miêu tả như vậy, tôi không khỏi lấm bầm nói thầm. Lưu Thiên Thủ không phát biểu bất cứ suy nghĩ nào, cứ nhìn chăm chăm vào mắt anh béo suốt, cuối cùng dẫn tôi lặng lẽ đi lên tầng.

Tôi không nhịn được, nhân lúc leo cầu thang bèn hỏi: “Sếp Lưu, anh thấy chuyện này thế nào?” Vẻ ngoài của Lưu Thiên Thủ lờ lững, tiếng cười cũng rất đặc trưng, anh ấy cười ha hả, nhìn tôi rồi nói: “Lý Phong, cậu có tin lời tên kia nói không? Nhìn cái quần hoa hòe hoa sói anh ta mặc thì biết ngay là dạng không đứng đắn, chúng ta lên xem người chết đã rồi nói sau”

Khi chúng tôi tới tầng sáu, trước cửa một căn nhà dân đã chằng dây cảnh giới, một anh cảnh sát nhân dân đang làm việc ở đó. Lưu Thiên Thủ quen biết anh cảnh sát nhân dân này, anh ấy chào hỏi một tiếng rồi cúi đầu chui vào trong. Tôi định theo sau anh ấy để học, nhưng vừa đến gần, nhìn thấy hình ảnh bên trong căn phòng, tôi ngay lập tức dừng lại bên ngoài dây cảnh giới. Không biết tại sao, căn phòng tối tăm chẳng có lấy một tia sáng, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng âm u. Tôi không quên được những lời anh béo nói, bóng tối trước mắt kích thích khiến trái tim tôi đập thành thịch loạn nhịp. Không thể nói tôi nhát chết được, hồi đi học trường cảnh sát tôi cũng đã từng nhìn thấy thi thể, nhưng nó lặng im ngâm mình trong

Formalin, chưa từng xuất hiện bầu không khí đáng sợ thế này bao giờ. Thấy tôi không vào, Lưu Thiên Thủ “này” một tiếng, sau đó vẫy tay thúc giục. Mặc dù tôi sợ hãi lắm, nhưng cũng không muốn bị anh ấy xem thường, bèn cắn răng bước vào trong. Ngay giây phút tôi bước vào căn phòng, một luồng ánh sáng đèn pin từ phòng khách chiếu về phía tôi. Nường theo ánh đèn, tôi nhìn thấy rõ người đang cầm đèn pin là Tiểu Oanh. Tiểu Oanh là pháp y hàng đầu trong Cục Cảnh sát, đừng thấy cô ấy là một cô gái mà xem thường, cô ấy vô cùng tinh thông phương diện pháp y, có biệt danh là “Oanh Kính Mắt”. Biệt danh này liên quan đến cách ăn mặc của cô. Theo ngôn ngữ hiện hành bây giờ, cô ấy chính là một “loli” đáng yêu, đeo một chiếc kính khá to, cảm giác đầm đăm nho nhỏ. Nếu không nói ra thân phận pháp y của cô, chưa biết chừng mấy người lạ còn tưởng rằng cô là sinh viên vẫn còn đang đi học. Tiểu Oanh cố ý cầm đèn pin đóng đưa chiếu sáng vào tôi, nói: “Ở đây cắt điện rồi, Lý Phong, lát nữa đừng sợ đấy nhé, lần trước chị Đại Linh Tử nhìn thấy thi thể đã nôn ngay tại hiện trường, lại còn suýt nữa ngất bên cạnh thi thể nữa đấy”

Tôi biết cô ấy đang nói đùa với tôi, trong lòng nhủ thầm tôi mà vô dụng như thế á? Tôi không nói gì với cô ấy, chỉ theo Lưu Thiên Thủ vào trong phòng. Lưu Thiên Thủ là một tổ trưởng lành nghề, anh ấy đã quen với hoàn cảnh thế này rồi, nhưng tôi vừa mới tới, mùi tanh trong phòng bay ra khiến tôi ghê tởm đến mức phải dừng bước.

Mùi tanh này không giống mùi tanh ở chợ thủy sản, cảm giác hơi ngòn ngọt, không cần phải đoán cũng biết mùi ấy đến từ dòng máu tươi vừa chảy ra. Bây giờ bỗng dưng tôi lại thấy lời Tiểu Oanh nói cũng có lý, đồng thời thấu hiểu cho Đại Linh Tử, chắc chắn cô ấy có lý do chính đáng để ngất đi. Tôi không giấu giếm cảm giác của mình, còn nhân lúc này nhắm mắt lại, nghiêng răng chịu đựng muốn phát tiết một phen.

Tôi tự thấy hành động này của mình sẽ không bị người khác nhìn thấy, thậm chí tôi chỉ nhắm mắt một tí thôi, ấy vậy mà lúc mở mắt ra, chẳng biết Lưu Thiên Thủ đã dí sát mặt vào tôi từ khi nào. Anh ấy nhìn tôi bằng con mắt bé như hạt đậu rồi hỏi: “Làm sao đấy?”

Anh ấy làm tôi sợ phát khiếp, may mà tôi nhịn được không kêu lên. Tôi cũng biết tìm lý do, vội vàng thuận tay dụi mặt thật mạnh: “Em vừa mới tỉnh ngủ, da mặt hơi căng”

Tất nhiên, Lưu Thiên Thủ sẽ chẳng tin lời tôi nói, anh ấy còn cười xấu xa ép buộc tôi phải vào phòng. Trong phòng cũng có một cảnh sát nhân dân đang soi đèn pin, Lưu Thiên Thủ mượn cái đèn pin rồi chiếu vào thi thể nữ trên

giường. Anh ấy chiếu sáng một lượt từ đầu đến chân. Tôi cũng nhìn kỹ theo hướng ánh sáng chiếu tới. Nói thật, thi thể này hơi kỳ lạ, đầu cô ta vẽ hình cây Thánh giá, cổ có một vết thương lớn bằng miệng trẻ con, máu chảy ra thấm đỏ cả nửa chiếc giường.

Nhìn thấy vậy, chân tôi hơi run, không biết là do sợ hãi hay chỉ đơn thuần là một kiểu phản xạ có điều kiện. Lưu Thiên Thủ rọi thẳng đèn pin vào đũng quần thi thể kia và hỏi: “Cậu có hiểu điểm này không?”

Đầu óc tôi trống rỗng, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, vẫn còn đang suy luận trong lòng, người phụ nữ này chết thì chết rồi, tại sao trước khi chết còn tiểu ra quần nhỉ? Nhưng tôi định thần lại cũng nhanh, sức nhớ ra một chuyện, sau khi chết người ta sẽ không khống chế được tiểu tiện. Kỳ thật đây là chuyện quá đỗi bình thường, sau khi chết các cơ đều sẽ giãn ra, nhất là nữ giới, cơ bắp sẽ mềm nhão rất nhanh, nhưng lại rất chậm co cứng, dẫn tới tỉ lệ mất khống chế tiểu tiện của nữ giới sau khi chết gần như là 100%. Lưu Thiên Thủ lại soi đèn pin lên trên, chiếu vào vùng cổ của thi thể người phụ nữ. Bấy giờ Tiểu Oanh cũng từ phòng khách bước vào, đứng bên cạnh chúng tôi. Lưu Thiên Thủ bảo tôi tới gần xem, chỉ vào vùng cổ của thi thể và nói: “Góc độ của vết dao trên cổ hơi hướng xuống dưới, rất rõ ràng vết dao này chém từ dưới lên, vết cắt rất mượt, rất khớp với con dao mà người chết nắm trong tay phải”

Tôi chăm chú lắng nghe, còn gật đầu tán thành ý kiến ấy. Lưu Thiên Thủ lại nói: “Chúng ta nhìn kỹ miệng vết thương này nhé, độ sâu của vết dao giảm dần từ bên trái sang bên phải, điều này chứng minh người chết do tự sát. Bởi vì khi tự sát cảm thấy rất đau, phản xạ có điều kiện sẽ khiến cô ta rút tay về. Tiểu Oanh, cô cũng nói suy nghĩ của mình xem”

Tiểu Oanh vâng một tiếng rồi nói: “Nơi này có lẽ là hiện trường đầu tiên của vụ án. Nhìn từ mức độ đông máu, thời gian tử vong không quá hai tiếng đồng hồ, dưới cổ toàn là vết máu đông, trên ga giường còn có một vài vết máu bị bắn, dựa vào độ rộng cùng với kích thước phần đuôi vết máu có thể phán đoán rằng chắc chắn máu phun ra từ động mạch cảnh của người chết. Tôi còn nhìn khắp căn phòng một lượt, không có dấu vết đánh nhau, cũng không có vết chân đáng ngờ. Phán đoán dựa vào những điều này thì chắc chắn người chết đã tự sát”

Tôi cảm thấy với hai tầng suy đoán của Lưu Thiên Thủ và Tiểu Oanh thì vụ án này đã chấm hết rồi. Nhưng bất ngờ thay, Lưu Thiên Thủ lại lắc đầu, còn áp sát lại gần đầu người chết, chỉ vào cây Thánh giá, hỏi: “Nếu tự sát thì vết thương này phải giải thích thế nào?”

Tiểu Oanh cắn môi, rõ ràng cũng cảm thấy khó, nhưng cô ấy nghĩ giây lát lại đưa ra một suy đoán: “Có khi nào là một kiểu tín ngưỡng của người chết không? Giống như hy vọng rằng sau khi chết có thể siêu độ vong hồn, thăng thiên về miền Cực Lạc ấy?”

Lưu Thiên Thủ vẫn lắc đầu: “Nếu như là tín ngưỡng có liên quan đến thánh giá, vậy thì hai tay hoặc cả cơ thể của cô ấy cũng nên phối hợp cùng, hoặc là hai tay tạo hình chữ thập, hoặc cơ thể xếp thành hình thánh giá mới đúng chứ?”

Cứ thế, bầu không khí chợt chìm vào yên lặng. Tôi không nói gì, nhưng trong lòng lại có một suy đoán, nếu bị ác quỷ ám vào người thì chẳng phải có thể giải thích tất cả mọi chuyện rồi ư?

Phần 1 – Chương 1: Cuộc gọi lúc nửa đêm

Năm 23 tuổi tôi tốt nghiệp trường cảnh sát, kể từ đó, tôi bắt đầu gia nhập vào Tổ Điều tra số 2 của đội trọng án, làm cảnh sát hình sự năm năm. Sau này, vết thương ở hông khiến tôi bắt buộc phải chuyển sang vị trí văn phòng, hiện tại đã kết hôn sinh con, hưởng thụ cuộc sống vui vẻ. Nhưng điều tôi muốn nói ở đây là, năm năm ấy đã thay đổi nhân sinh quan, cũng đã đảo lộn một vài nhận thức truyền thống của tôi. Làm một cảnh sát hình sự, nhất là ở trong đội trọng án, tuyệt đối không vẻ vang như trên phim truyền hình hay diễn xuất. Và những tội ác đẫm máu tươi cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Các bạn có thể tưởng tượng ra một kẻ coi giết người là nghệ thuật, là niềm vui sẽ đáng sợ đến mức nào không? Có thể tưởng tượng một tên đồ tể trốn khỏi vòng pháp luật sống ngay bên cạnh bạn, còn làm bạn với bạn đáng sợ đến mức nào không? Đừng hỏi nguyên nhân, có lẽ đêm khuya khi mở mắt ra, đã có kẻ vung búa đập vào đầu bạn. Đừng yêu cầu giải thích, có lẽ bạn chỉ rẽ vào một ngõ nhỏ thôi, đã có bóng đen dùng dây thừng siết chặt cổ bạn rồi.

Tám vụ án ly kỳ mà tôi sắp kể không phải là những vụ án đẫm máu nhất mà tôi gặp phải, nhưng xét về mức độ giáo hoạt của tội phạm, sự tàn nhẫn của thủ đoạn, đam mê xử lý thi thể kỳ quái cùng với sự kỳ lạ của cả vụ án, chắc hẳn có thể sánh ngang với những vụ án trong “Án Hình sự số 1” của Trung Quốc. Những câu chuyện liên quan phía sau mỗi vụ án đều có thể khiến linh hồn bạn chấn động. Tôi đã sắp xếp lại tám vụ án này theo thời gian, và kể ra dưới hình thức một câu chuyện, có lẽ tôi sẽ viết rất chậm, nhưng nếu như có thể giúp mọi người hiểu được một vụ trọng án hình sự thật sự, hiểu được tiêu chuẩn của những “chuyên gia” giết người kia thì đủ rồi.

Bắt đầu với vụ án thứ nhất, tôi đặt cho nó cái tên “Thánh giá đêm khuya”. Thời gian xảy ra vụ án này là tháng thứ hai sau khi tôi vào Cục Cảnh sát. Một giờ sáng, tiếng chuông điện thoại reo lên khiến tôi tỉnh giấc. Đây là khoảng thời gian người bình thường ngủ sâu giấc nhất, bị tiếng ồn đánh thức, bất kể ai đi nữa cũng sẽ cảm râm ít nhiều, nhưng tôi thì không. Sau khi mở mắt, tôi nhanh chóng cầm điện thoại lên, nhìn màn hình điện thoại. Người gọi tới là sếp Lưu, tôi biết ngay chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cuộc gọi kết nối, sếp Lưu chỉ cường điệu một câu chứ không nói nhiều: “Mười phút nữa đứng chờ tôi ở cổng khu chung cư”

Mười phút! Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi tôi đã phải ra ngoài rồi, đến thời gian rửa mặt còn eo hẹp, hơn nữa bây giờ trời còn đang mưa to. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, mắng một câu “chết tiệt”, sau đó vội vàng mặc quần áo. Cảnh phục gấp ngay ngắn đặt ngay bên cạnh gối đầu tôi, vì để tranh thủ mấy giây ngắn ngủi, cuối cùng tôi còn chẳng đeo tất đã xỏ thẳng chân vào đôi giày da, cầm theo chiếc ô rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Tôi ở căn phòng thuê, và môi trường ở khu chung cư này chẳng ra làm sao hết, ngay cả đèn đường còn không có. Đường là đường đất, cơn mưa to vừa trút xuống đã khiến cả con đường lầy lội. Tôi không biết mình đã giẫm vào vũng nước bao nhiêu lần nữa, dẫu sao nước bùn đã tràn kín cả bên trong chiếc giày, cảm giác thành giày chạm vào da khiến tôi thấy hơi rợn, thậm chí còn ma sát khiến tôi ngứa ngáy. Mới chạy đến cổng khu nhà, tôi đã nhìn thấy chiếc xe xuất hiện phía xa. Tốc độ xe rất nhanh và bật đèn pha, luồng ánh sáng mạnh chiếu tới khiến tôi không khỏi vươn tay lên che mắt. Trong lòng biết rõ rằng, người nửa đêm nửa hôm lái xe nhanh như vậy cũng chỉ có sếp Lưu mà thôi.

Chiếc xe chỉ dừng lại một lát, chờ tôi lên rồi lại lao vút đi.

Tên đầy đủ của sếp Lưu là Lưu Thiên Thủ. Trong Cục Cảnh sát, anh ấy còn có một biệt danh khác là “Tổ trưởng lôi thôi”. Nếu như ai đó hỏi tại sao tên của anh ấy lại là Thiên Thủ, thì tôi cũng không trả lời được. Nhưng nếu ai đó hỏi tại sao bảo anh ấy lôi thôi thì tôi chắc chắn sẽ nhanh chóng đưa ra đáp án. Đầu tóc anh ấy rối tung như cái tổ quạ, râu ria không cạo, còn hay híp đôi mắt bé tí như thể chưa tỉnh ngủ hẳn, dù mặc áo sơ mi hay cảnh phục thì lúc nào quần áo cũng nhăn nhúm.

Sau khi lên xe, sếp Lưu đã nói sơ qua cho tôi về tình hình. Cục Cảnh sát vừa mới nhận được tin báo rằng có án mạng xảy ra trong nhà dân. Thật ra người vừa mới đi làm như tôi thì không nhất định phải đi. Hơn nữa, lúc mới vào Cục Cảnh sát, tôi cũng chỉ làm vị trí văn thư, nhưng không biết tại sao lại được điều tạm đến tổ trọng án. Ý của sếp Lưu là hôm nay dẫn tôi đến đây, coi như cho tôi một cơ hội rèn luyện, còn dặn đi dặn lại rằng tôi phải giữ thể diện cho anh ấy, đừng có mà nôn ra ở hiện trường.

Vốn dĩ đêm mưa rất khó lái xe, có điều không thể làm khó được Lưu Thiên Thủ, hai mươi phút sau chúng tôi đã đến nơi. Nhìn mấy chiếc xe khác dừng ở hiện trường, tôi biết rằng pháp y đã tới trước một bước. Lưu Thiên Thủ vẫy tôi đi vào trong hành lang, vụ án mạng xảy ra tại tầng sáu. Không ngờ

hành lang cũng rất ồn ào, một cảnh sát nhân dân và một anh béo đứng chặn trước lối đi. Dù trông vẻ ngoài anh béo to con nhưng khóc rất thảm thiết, nước mũi chảy cả xuống cằm, anh ta cầm khăn giấy không ngừng lau đi. Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh ta, cũng đoán được rằng người chết trên tầng có thể là vợ của anh ta. Vốn dĩ cảnh sát có thể làm tốt việc lấy lời khai, không cần đến tay Lưu Thiên Thủ. Nhưng Lưu Thiên Thủ bỗng dừng bước, dỏng tai tập trung lắng nghe lời anh béo nói. Lưu Thiên Thủ là sếp của tôi, anh ấy không đi, tôi cũng không thể thúc giục được, chỉ đành đứng bên cạnh lắng nghe.

Cảm xúc của anh béo đang rất kích động, lời nói ra hơi loạn thứ tự, lúc thì quỵ, lúc thì thần, lúc thì lại nói vợ anh ta chết thảm thế nào. Tôi day ấn đường ngẫm nghĩ hồi lâu mới tạm hiểu được ý của anh ta. Người đàn ông là công nhân làm ca, anh ta vừa tan ca đêm về đến nhà, phát hiện vợ mình đã tự sát trong phòng. Hơn nữa, theo như ý của anh ta thì người vợ chắc chắn đã bị ma ám. Khoảng thời gian trước người vợ đã đi chơi ở thôn Phong Môn, thị trấn Tiêu Tác, tỉnh Hà Nam. Kể từ lúc trở về, cô ấy bắt đầu trở nên kỳ cục, hết lần này tới lần khác rồi lại cười ngây dại vào ban đêm.

Không thể không nói, tôi nghe xong cảm thấy sợ hãi tới phát hoảng, trong lòng đánh một dấu chấm hỏi thật to. Tôi vốn là người theo thuyết vô thần, nhưng nghe anh ta miêu tả như vậy, tôi không khỏi lấm bầm nói thầm. Lưu Thiên Thủ không phát biểu bất cứ suy nghĩ nào, cứ nhìn chăm chăm vào mắt anh béo suốt, cuối cùng dẫn tôi lặng lẽ đi lên tầng.

Tôi không nhịn được, nhân lúc leo cầu thang bèn hỏi: “Sếp Lưu, anh thấy chuyện này thế nào?” Vẻ ngoài của Lưu Thiên Thủ lờ lững, tiếng cười cũng rất đặc trưng, anh ấy cười ha hả, nhìn tôi rồi nói: “Lý Phong, cậu có tin lời tên kia nói không? Nhìn cái quần hoa hòe hoa sói anh ta mặc thì biết ngay là dạng không đứng đắn, chúng ta lên xem người chết đã rồi nói sau”

Khi chúng tôi tới tầng sáu, trước cửa một căn nhà dân đã chằng dây cảnh giới, một anh cảnh sát nhân dân đang làm việc ở đó. Lưu Thiên Thủ quen biết anh cảnh sát nhân dân này, anh ấy chào hỏi một tiếng rồi cúi đầu chui vào trong. Tôi định theo sau anh ấy để học, nhưng vừa đến gần, nhìn thấy hình ảnh bên trong căn phòng, tôi ngay lập tức dừng lại bên ngoài dây cảnh giới. Không biết tại sao, căn phòng tối tăm chẳng có lấy một tia sáng, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng âm u. Tôi không quên được những lời anh béo nói, bóng tối trước mắt kích thích khiến trái tim tôi đập thành thịch loạn nhịp. Không thể nói tôi nhát chết được, hồi đi học trường cảnh sát tôi cũng đã từng nhìn thấy thi thể, nhưng nó lặng im ngâm mình trong

Formalin, chưa từng xuất hiện bầu không khí đáng sợ thế này bao giờ. Thấy tôi không vào, Lưu Thiên Thủ “này” một tiếng, sau đó vẫy tay thúc giục. Mặc dù tôi sợ hãi lắm, nhưng cũng không muốn bị anh ấy xem thường, bèn cắn răng bước vào trong. Ngay giây phút tôi bước vào căn phòng, một luồng ánh sáng đèn pin từ phòng khách chiếu về phía tôi. Nường theo ánh đèn, tôi nhìn thấy rõ người đang cầm đèn pin là Tiểu Oanh. Tiểu Oanh là pháp y hàng đầu trong Cục Cảnh sát, đừng thấy cô ấy là một cô gái mà xem thường, cô ấy vô cùng tinh thông phương diện pháp y, có biệt danh là “Oanh Kính Mắt”. Biệt danh này liên quan đến cách ăn mặc của cô. Theo ngôn ngữ hiện hành bây giờ, cô ấy chính là một “loli” đáng yêu, đeo một chiếc kính khá to, cảm giác đầm đăm nho nhả. Nếu không nói ra thân phận pháp y của cô, chưa biết chừng mấy người lạ còn tưởng rằng cô là sinh viên vẫn còn đang đi học. Tiểu Oanh cố ý cầm đèn pin đóng đưa chiếu sáng vào tôi, nói: “Ở đây cắt điện rồi, Lý Phong, lát nữa đừng sợ đấy nhé, lần trước chị Đại Linh Tử nhìn thấy thi thể đã nôn ngay tại hiện trường, lại còn suýt nữa ngất bên cạnh thi thể nữa đấy”

Tôi biết cô ấy đang nói đùa với tôi, trong lòng nhủ thầm tôi mà vô dụng như thế á? Tôi không nói gì với cô ấy, chỉ theo Lưu Thiên Thủ vào trong phòng. Lưu Thiên Thủ là một tổ trưởng lành nghề, anh ấy đã quen với hoàn cảnh thế này rồi, nhưng tôi vừa mới tới, mùi tanh trong phòng bay ra khiến tôi ghê tởm đến mức phải dừng bước.

Mùi tanh này không giống mùi tanh ở chợ thủy sản, cảm giác hơi ngòn ngọt, không cần phải đoán cũng biết mùi ấy đến từ dòng máu tươi vừa chảy ra. Bây giờ bỗng dưng tôi lại thấy lời Tiểu Oanh nói cũng có lý, đồng thời thấu hiểu cho Đại Linh Tử, chắc chắn cô ấy có lý do chính đáng để ngất đi. Tôi không giấu giếm cảm giác của mình, còn nhân lúc này nhắm mắt lại, nghiêng răng chịu đựng muốn phát tiết một phen.

Tôi tự thấy hành động này của mình sẽ không bị người khác nhìn thấy, thậm chí tôi chỉ nhắm mắt một tí thôi, ấy vậy mà lúc mở mắt ra, chẳng biết Lưu Thiên Thủ đã dí sát mặt vào tôi từ khi nào. Anh ấy nhìn tôi bằng con mắt bé như hạt đậu rồi hỏi: “Làm sao đấy?”

Anh ấy làm tôi sợ phát khiếp, may mà tôi nhịn được không kêu lên. Tôi cũng biết tìm lý do, vội vàng thuận tay dụi mặt thật mạnh: “Em vừa mới tỉnh ngủ, da mặt hơi căng”

Tất nhiên, Lưu Thiên Thủ sẽ chẳng tin lời tôi nói, anh ấy còn cười xấu xa ép buộc tôi phải vào phòng. Trong phòng cũng có một cảnh sát nhân dân đang soi đèn pin, Lưu Thiên Thủ mượn cái đèn pin rồi chiếu vào thi thể nữ trên

giường. Anh ấy chiếu sáng một lượt từ đầu đến chân. Tôi cũng nhìn kỹ theo hướng ánh sáng chiếu tới. Nói thật, thi thể này hơi kỳ lạ, đầu cô ta vẽ hình cây Thánh giá, cổ có một vết thương lớn bằng miệng trẻ con, máu chảy ra thấm đỏ cả nửa chiếc giường.

Nhìn thấy vậy, chân tôi hơi run, không biết là do sợ hãi hay chỉ đơn thuần là một kiểu phản xạ có điều kiện. Lưu Thiên Thủ rọi thẳng đèn pin vào đũng quần thi thể kia và hỏi: “Cậu có hiểu điểm này không?”

Đầu óc tôi trống rỗng, nhất thời chưa kịp phản ứng lại, vẫn còn đang suy luận trong lòng, người phụ nữ này chết thì chết rồi, tại sao trước khi chết còn tiểu ra quần nhỉ? Nhưng tôi định thần lại cũng nhanh, sức nhớ ra một chuyện, sau khi chết người ta sẽ không khống chế được tiểu tiện. Kỳ thật đây là chuyện quá đổi bình thường, sau khi chết các cơ đều sẽ giãn ra, nhất là nữ giới, cơ bắp sẽ mềm nhão rất nhanh, nhưng lại rất chậm co cứng, dẫn tới tỉ lệ mất khống chế tiểu tiện của nữ giới sau khi chết gần như là 100%. Lưu Thiên Thủ lại soi đèn pin lên trên, chiếu vào vùng cổ của thi thể người phụ nữ. Bấy giờ Tiểu Oanh cũng từ phòng khách bước vào, đứng bên cạnh chúng tôi. Lưu Thiên Thủ bảo tôi tới gần xem, chỉ vào vùng cổ của thi thể và nói: “Góc độ của vết dao trên cổ hơi hướng xuống dưới, rất rõ ràng vết dao này chém từ dưới lên, vết cắt rất mượt, rất khớp với con dao mà người chết nắm trong tay phải”

Tôi chăm chú lắng nghe, còn gật đầu tán thành ý kiến ấy. Lưu Thiên Thủ lại nói: “Chúng ta nhìn kỹ miệng vết thương này nhé, độ sâu của vết dao giảm dần từ bên trái sang bên phải, điều này chứng minh người chết do tự sát. Bởi vì khi tự sát cảm thấy rất đau, phản xạ có điều kiện sẽ khiến cô ta rút tay về. Tiểu Oanh, cô cũng nói suy nghĩ của mình xem”

Tiểu Oanh vâng một tiếng rồi nói: “Nơi này có lẽ là hiện trường đầu tiên của vụ án. Nhìn từ mức độ đông máu, thời gian tử vong không quá hai tiếng đồng hồ, dưới cổ toàn là vết máu đông, trên ga giường còn có một vài vết máu bị bắn, dựa vào độ rộng cùng với kích thước phần đuôi vết máu có thể phán đoán rằng chắc chắn máu phun ra từ động mạch cảnh của người chết. Tôi còn nhìn khắp căn phòng một lượt, không có dấu vết đánh nhau, cũng không có vết chân đáng ngờ. Phán đoán dựa vào những điều này thì chắc chắn người chết đã tự sát”

Tôi cảm thấy với hai tầng suy đoán của Lưu Thiên Thủ và Tiểu Oanh thì vụ án này đã chấm hết rồi. Nhưng bất ngờ thay, Lưu Thiên Thủ lại lắc đầu, còn áp sát lại gần đầu người chết, chỉ vào cây Thánh giá, hỏi: “Nếu tự sát thì vết thương này phải giải thích thế nào?”

Tiểu Oanh cắn môi, rõ ràng cũng cảm thấy khó, nhưng cô ấy nghĩ giây lát lại đưa ra một suy đoán: “Có khi nào là một kiểu tín ngưỡng của người chết không? Giống như hy vọng rằng sau khi chết có thể siêu độ vong hồn, thăng thiên về miền Cực Lạc ấy?”

Lưu Thiên Thủ vẫn lắc đầu: “Nếu như là tín ngưỡng có liên quan đến thánh giá, vậy thì hai tay hoặc cả cơ thể của cô ấy cũng nên phối hợp cùng, hoặc là hai tay tạo hình chữ thập, hoặc cơ thể xếp thành hình thánh giá mới đúng chứ?”

Cứ thế, bầu không khí chợt chìm vào yên lặng. Tôi không nói gì, nhưng trong lòng lại có một suy đoán, nếu bị ác quỷ ám vào người thì chẳng phải có thể giải thích tất cả mọi chuyện rồi ư?

Phần 1 – Chương 2: Thông điệp bí ẩn

Lưu Thiên Thủ dẫn tôi đi vòng quanh hiện trường xảy ra án mạng, có điều cũng giống như lời Tiểu Oanh đã nói, anh không phát hiện thêm điều gì, hiện trường này quá mức “sạch sẽ”. Lưu Thiên Thủ ngáp một cái, rõ ràng chẳng còn hứng thú với nơi này nữa. Anh ấy gọi tôi rời khỏi đây trước. Tôi nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ sáng rồi. Lúc xuống lầu, anh béo kia và anh cảnh sát nhân dân vẫn còn đứng đó, thấy chúng tôi định đi, anh cảnh sát chào một câu, còn trao đổi ý kiến với Lưu Thiên Thủ. Tôi không muốn nói gì, định bụng sẽ lên xe trước ngời chờ Lưu Thiên Thủ. Song chẳng biết anh béo kia phát điên cái gì, lúc tôi đi ngang qua người anh ta, anh ta bỗng ôm chầm lấy tôi, còn bảo tôi nhất định phải điều tra kỹ càng, làm rõ cái chết của vợ anh ta.

Bị anh ta ôm như vậy, tôi thấy cả người không thoải mái, trong bụng còn thầm so đo, chúng tôi có ba cảnh sát, tại sao tự dừng lại chọn trúng tôi? Thấy tôi mới đến nên dễ bắt nạt có đúng không? Nể tình anh ta là người nhà của nạn nhân, tôi cũng không tiện nói gì nhiều, vừa an ủi anh ta vừa vùng ra ngoài.

Mới đầu Lưu Thiên Thủ đã chẳng có ấn tượng tốt gì với ông anh này rồi, bị như vậy, anh ấy chẳng nói nhiều thêm nữa, chào tạm biệt rồi dẫn tôi rời khỏi. Sau khi lên xe, anh ấy còn hỏi tôi có về nhà ngủ một lát không. Tôi tính toán, vẫn có thể về ngủ bù thêm một giấc bèn gật đầu đồng ý, nhưng tôi không nói gì nhiều trên suốt quãng đường về nhà.

Đây là lần đầu tiên tôi đến hiện trường án mạng, cú sốc tâm lý thực sự không hề nhỏ. Cây Thánh giá trên trán thi thể người phụ nữ kia giống như đóng dấu vào sâu trong tâm trí tôi, còn cả mùi máu tanh tràn ngập trong căn phòng ấy nữa, đến tận bây giờ nó vẫn khiến tôi nôn nao. Lưu Thiên Thủ tập trung lái xe, tôi nhân lúc rảnh rỗi lấy điện thoại ra, định xem tin tức xoa dịu tâm trạng lúc này. Tôi có một thói quen là treo QQ cả ngày, lúc mở khóa điện thoại thì phát hiện có người để lại tin nhắn cho tôi. Tôi nhớ rất rõ trước đó chẳng có ai nói chuyện với tôi hết, tôi tò mò không biết con cú đêm nào không ngủ được tìm đến tôi nói chuyện giải sầu.

Tôi mở thông báo lên, không phải tin nhắn của bạn tôi mà là cuộc trò

chuyện tức thời của thành viên trong nhóm gửi tới. Ngoài công việc ra thì tôi còn có một sở thích khác đó là du lịch, cũng gia nhập một nhóm phượt thủ ở bản địa. Tin nhắn của người xa lạ không có gì đặc biệt, chỉ có ba chữ: He he he. Nhưng avatar của người đó khiến tôi giật mình, là một cây Thánh giá nhỏ máu. Tôi rất nhạy cảm, nhìn avatar thánh giá, ba từ “he he he” chẳng khác nào dòng điện đâm sâu vào lòng tôi. Tôi vô thức đứng bật dậy, chẳng qua quên mất mình đang ngồi trong xe, vừa đứng dậy đã đập đầu “bốp” một tiếng.

Lưu Thiên Thủ không ngờ tôi đứng dậy bất thành linh như thế bèn phanh gấp lại, lạnh lùng nhìn tôi rồi hỏi: “Sao thế?”

Đầu óc tôi lúc này rất rối bời, nghĩ ngợi một hồi cuối cùng không vội nói với anh ấy chuyện QQ, biết đâu chỉ là một sự trùng hợp thôi thì sao? Tôi lắc đầu nói rằng mình vẫn chưa thích ứng với hiện trường án mạng vừa rồi. Sếp Lưu bật cười, đây rõ ràng là một nụ cười châm chọc trắng trợn, anh ấy không nói nhiều, đạp chân ga phóng về nhà.

Tôi cảm thấy tin nhắn thần bí kia đã khiến tinh thần tôi đảo lộn, về nhà chưa chắc đã ngủ được, bèn nói với Lưu Thiên Thủ: “Sếp, không cần đưa em về nhà đâu, em muốn tới Cục Cảnh sát chờ đi làm luôn”

Anh ấy gật đầu nói được, hơn nữa sau khi về tới Cục cũng không đi luôn mà tìm kiếm một vài tài liệu đọc thâu đêm. Tôi không có nhiều tinh thần và sức lực như anh ấy, bèn kiểm căn phòng họp, ghép hai chiếc ghế vào rồi nằm xuống.

Tôi cầm điện thoại nhìn chăm chăm vào avatar thánh giá, còn chủ động trả lời một câu: “Xin chào” Nhưng đợi hồi lâu, avatar thánh giá cũng không trả lời, có lẽ đã offline rồi. Bây giờ đội kỹ thuật còn chưa đi làm, người lạ có trả lời tôi luôn thì tôi cũng không thể tra ra nguồn gốc của QQ. Tôi thầm nghĩ thôi cứ để sáng mai tiếp tục thăm dò sẽ tốt hơn, nếu thật sự đáng ngờ, còn có thể bắt được hung thủ từ QQ cũng nên. Tôi đóng khung chat lại, xem đại một tin tức nào đó. Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, tôi cũng chậm rãi khép mi lại.

Đây không phải lần đầu tiên tôi ngủ lại Cục Cảnh sát, cũng không phải do ghế cứng, mà đêm nay thật sự rất kỳ quái. Lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi cảm thấy bầu không khí trong phòng như ngưng tụ lại, rơi xuống từng chút một, khiến lòng tôi có cảm giác nặng nề như có thứ gì đó vô hình nhảy đè lên người tôi vậy. Tôi không biết cơ thể bị làm sao, muốn cử động nhưng lại không thể cử động, còn cảm thấy như có ai đang đứng bên cạnh mình. Người đó không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đi đi lại lại, cùng với đó là âm

thanh lịch cách kỳ quái. Điều này khiến tôi nghĩ tới cảnh tượng móng gà đi trên đường xi măng. Tôi cố gắng siết chặt nắm đấm để bản thân tỉnh táo hơn, nhưng cơ thể lại chẳng nghe lời điều khiển, tôi cứ vùng vẫy suốt cho tới khi đột ngột mở bừng mắt.

Tôi vội vàng ngồi dậy thở hồng hộc, nhìn khắp xung quanh nhưng không có ai hết, cả phòng họp trống không. Tôi xoa xoa gáy, phát hiện mình hơi sốt, lại nhìn đồng hồ, bây giờ là bảy giờ hơn rồi, có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện vang lên bên ngoài phòng họp. Tôi vội vàng đứng dậy lấy cốc nước và bàn chải đánh răng, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đây là một đặc điểm riêng của tổ trọng án hình sự, để đồ dùng đánh răng rửa mặt và quần áo luôn ở Cục Cảnh sát, khi gặp phải vụ án lớn rất có khả năng sẽ phải ở lại một khoảng thời gian dài không về nhà.

Tôi và Lưu Thiên Thủ đều thuộc Tổ Điều tra số 2, đội trọng án. Tổ Điều tra số 2 có tổng cộng bốn người, Lưu Thiên Thủ là tổ trưởng, hai người còn lại là Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử. Đại Linh Tử chính là nữ cảnh sát lần đầu nhìn thấy thi thể đã nôn ra kia. Ba chúng tôi chung một văn phòng, còn Lưu Thiên Thủ có văn phòng làm việc riêng. Tôi ăn sáng xong quay về thì phát hiện ra Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử đều đến cả rồi. Tám giờ đúng, Lưu Thiên Thủ qua chỗ chúng tôi hét lên một tiếng: “Tất cả đến phòng họp mở cuộc họp!”

Tôi có thể đoán được nội dung cuộc họp ngày hôm nay nhất định liên quan đến vụ án ngày hôm qua. Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử không biết chuyện này, cả hai đều hoang mang.

Căn phòng họp rộng rãi chỉ có bốn người bọn tôi, thoạt nhìn khá trống trải, nhưng đây cũng là điều tốt, không cần phải chen chúc nhau. Chúng tôi tự tìm chỗ thoải mái ngồi xuống. Trước tiên, Lưu Thiên Thủ nói sơ qua với ba chúng tôi về tình hình tối ngày hôm qua, nhất là khi nói đến chuyện tôi cũng tới hiện trường, Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử cùng gửi đến tôi ánh mắt đồng tình. Sau đó anh ấy mở máy chiếu, chiếu hình ảnh lên: “Đây là thi thể của người phụ nữ tối qua, mọi người nhìn xem”

Tôi đang uống cà phê, theo bản năng ngẩng lên liếc nhìn, khi thấy rõ hình ảnh, tôi phun toàn bộ cà phê trong miệng ra ngoài. Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử đều nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái. Tôi không quan tâm mình có bê mặt hay không, thật ra cũng không thể trách phản ứng của tôi được, hình ảnh thi thể người phụ nữ trên màn hình hơi nhếch môi cười quái dị, nhất là con mắt vẫn đục của chị ta cũng đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Tôi còn nhớ rất rõ ràng thi thể của người phụ nữ ở hiện trường tối qua không hề

cười.

Tôi vừa lau cà phê dính trên khoe môi vừa chỉ vào hình ảnh, hỏi: “Sếp, có phải anh lấy nhầm ảnh rồi không? Đây là người chết tối qua hả?”

Lưu Thiên Thủ cũng nhìn chăm chăm vào hình ảnh: “Tôi cũng hy vọng rằng mình lấy nhầm ảnh, nhưng không nhầm chút nào, đây chính là thi thể người phụ nữ mà tối hôm qua chúng ta nhìn thấy, rất lạ đúng không? Khi chúng ta rời khỏi hiện trường chưa bao lâu thì miệng cô ta mở ra. Pháp y đã khám nghiệm thâu đêm để tìm kiếm nguyên nhân, cuối cùng đưa ra kết luận có khả năng là một kiểu phản xạ thần kinh sau khi chết”

Mặc dù tôi không học pháp y, nhưng cũng biết một chút kiến thức trên phương diện này, trong lòng tôi không tin vào kết luận ấy, người chết rồi còn có thể cười được ư? Kỳ quái thật. Tôi liếc nhìn Vương Căn Sinh và Đại Linh Tử, muốn biết suy nghĩ của hai người ấy thế nào. Hai người đều cau chặt mày, không ai nói gì hết. Lưu Thiên Thủ chuyển sang hình ảnh tiếp theo, đây là ảnh đặc tả vùng sau gáy của thi thể. Tối qua thi thể nằm gục trong vũng máu, để tránh phá hoại hiện trường, tôi và Lưu Thiên Thủ không kiểm tra nơi này, không ngờ phía sau gáy lại có một vết kết vảy to bằng móng tay.

Lưu Thiên Thủ khoanh tay, ra vẻ suy tư, vừa như đang lăm bắm một mình, vừa như hỏi ngược lại chúng tôi: “Chỗ kết vảy này rất đặc biệt. Tôi cảm thấy có điểm đáng nghi nhưng lại không nghĩ ra nó là gì”

Đại Linh Tử không nhịn được hỏi một câu: “Sếp, trong báo cáo của pháp y kết luận thế nào?”

Lưu Thiên Thủ cầm một tập tài liệu lên, mở ghi chép bên trên và đọc cho mọi người: “Báo cáo pháp y nói rằng, không phát hiện bất cứ điểm đáng ngờ nào tại hiện trường xảy ra vụ án, thánh giá trên trán thi thể chỉ có thể được coi là sở thích lạ cá nhân mà người bị hại tự rạch trước khi chết mà thôi. Còn vết vảy và nụ cười quỷ quái này, đều có giải đáp ‘hợp lý’”

Chúng tôi đều nghiên ngẫm ý nghĩa của câu nói ấy. Lưu Thiên Thủ thở dài một tiếng, nói tiếp: “Hôm nay tôi và Tổ trưởng Dư của Tổ Điều tra số 1 đã bàn qua với nhau về chuyện này, anh ấy có ý tưởng đây là một vụ tự sát tập thể, chúng ta có thể kết án được rồi”

Ba chúng tôi nghe xong không khỏi đưa mắt nhìn nhau, Đại Linh Tử tiếp tục làm người phát ngôn: “Sếp, vậy thì chúng ta cứ kết án thôi”

“Ầm” một tiếng, Lưu Thiên Thủ quăng mạnh tập tài liệu xuống bàn, có thể nhận thấy vẻ giận dữ hiện rõ trên gương mặt anh ấy: “Không được” Anh ấy cao giọng nói: “Nếu vụ án này cứ kết thúc như thế, tôi không chịu được”

“Sếp, tỉ lệ kết án” Đại Linh Tử nhắc nhở một câu.

Nếu người bình thường nghe Đại Linh Tử nói vậy nhất định sẽ không hiểu cô đang nói gì, nhưng tôi thì hiểu. Cấp trên có chỉ thị, yêu cầu nâng cao tỷ lệ phá án của các địa phương, 90% đối với những vụ án thông thường và 100% đối với những vụ án mạng. Bây giờ đã xảy ra án mạng, nếu còn kéo dài điều tra, rất có khả năng cấp trên sẽ trách tội, Lưu Thiên Thủ cũng sẽ bị mắng, kiến nghị này của Đại Linh Tử không phải không có lý.

Nhưng Lưu Thiên Thủ nghe xong thì càng tức giận hơn, may là trong phòng họp này chỉ có người của Tổ Điều tra số 2. Anh ấy chỉ ra ngoài cửa sổ và mắng: “Cái tên Dư Triệu Hiên kia là cái quái gì chứ, tỷ lệ phá án của Tổ 1 mà anh ta dẫn dắt cao thì cao thật, nhưng trình độ phá án có cao không? Mẹ kiếp, tôi thấy rất nhiều vụ đều là án oan. Bọn họ thì nở mày nở mặt, phần thưởng cũng không ít. Còn Tổ 2 chúng ta đây, tôi thà rằng không có phần thưởng, không cần tỉ lệ phá án, chỉ cần không có án oan là được”

Đại Linh Tử bị nói như vậy, sắc mặt không được đẹp lắm, tôi và Vương Căn Sinh vừa thấy bầu không khí bất thường cũng vội cúi đầu xuống. Tôi thầm ủng hộ Lưu Thiên Thủ. Mặc dù như vậy thì số tiền hiệu suất mỗi tháng tôi nhận được sẽ ít đi rất nhiều, nhưng trích tạm một câu “chỉ cần không thẹn với lòng”. Lưu Thiên Thủ cũng hiểu rằng Đại Linh Tử chỉ có ý tốt, cho nên không trách cô ấy điều gì. Sau khi cơn giận qua đi, Lưu Thiên Thủ nói với chúng tôi về kế hoạch tiếp theo: “Vụ án này cứ để đó trước đã, mọi người có thời gian thì điều tra, nhớ lời tôi nói đấy, bất kể điểm nghi vấn kỳ quái và mâu thuẫn đến đâu, sự thật chỉ có một, chuyện chúng ta cần làm là nhất định phải điều tra rõ cái chết của người phụ nữ kia. Được rồi, tan họp”

Tính ra thì cả cuộc họp này diễn ra trong chưa đầy mười lăm phút, nhưng sáng sớm đã bị tổ trưởng nổi cáu, lúc ra ngoài, tâm trạng của ba chúng tôi đều vô cùng buồn phiền. Trong tay mỗi người chúng tôi đều có mấy vụ án chưa giải quyết, về đến văn phòng không ai tiếp tục thảo luận vụ án tự sát kia nữa, ngược lại bắt tay vào xử lý những chuyện gấp cho xong trước đã.

Phần 1 – Chương 3: Quay lại hiện trường

Hiện tại tôi đang xử lý hai vụ, một là tranh chấp cờ bạc dẫn tới giết người, một là lên vào nhà cướp bóc hành hung. Hai vụ án này đã có chứng cứ vô cùng xác thực, chỉ chờ tôi viết báo cáo xong là có thể chuyển giao cho Viện kiểm sát. Tôi định bụng sẽ xử lý hai báo cáo này trước, bắt tay vào viết soạn soạn. Trong lúc ấy Đại Linh Tử ra ngoài ba lần, hơn nửa lần cuối cùng cô ấy ra ngoài sắp nửa tiếng rồi mà không thấy về. Tôi biết cô ấy đi đâu, nhất định lại đi cãi nhau với bạn trai rồi. Cả Cục Cảnh sát này đều biết chuyện của Đại Linh Tử. Trước kia cô ấy không phải thành viên trong đội trọng án, cô ấy được điều từ tổ truy quét mại dâm, là hoa khôi cảnh sát có tiếng, nhưng tính cách lại cực kỳ đàn ông. Lần trước vì phá một vụ án lớn, cô ấy còn liều mình nằm vùng với thân phận gái mại dâm, từng ngủ với đại ca xã hội đen, cuối cùng may là cô ấy lấy được chứng cứ mới tóm gọn lũ “cá thối” kia bằng một lưới. Nhưng bạn trai của cô ấy chê cơ thể cô ấy bẩn, ngày ngày cãi vã đòi chia tay.

Phân tích trên góc độ của một người đứng bàng quan thì tôi thấy kỳ thực không có ai đúng, ai sai. Đại Linh Tử từ bỏ trình tiết vì tổ chức vì an ninh xã hội, khác những cô gái mại dâm không đàng hoàng kia, cô ấy đáng được thấu hiểu. Nhưng bạn trai cô ấy lại không thích việc có người khác chạm vào cơ thể người yêu mình, chuyện này cũng không thể trách được. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, còn thuận tay sờ soạn trong túi một phen. Tôi nhớ rõ ràng trong túi mình không có gì, nhưng bấy giờ lại sờ được một đoạn dây thừng.

Tôi nhìn sợi dây thừng mà sửng sốt, nó là một sợi dây thừng rất bình thường, nhưng đen sì, cảm giác dính không ít bùn đất, đưa đến gần mũi người thử thì còn có mùi rất buồn nôn. Tôi suy nghĩ rốt cuộc cái này từ đâu ra, nhưng ngẫm mãi chỉ cảm thấy anh béo kia là người đáng ngờ nhất. Tối qua anh ta ôm tôi một cái, nhất định đã nhân cơ hội nhét sợi dây thừng bẩn này vào trong túi tôi.

Tôi là một người rất sạch sẽ, sợi dây thừng này làm tôi cảm thấy buồn nôn. Đúng lúc ấy Vương Căn Sinh chuẩn bị ra ngoài, tôi xé một tờ giấy gói sợi dây thừng lại, bảo anh ấy vứt đi hộ tôi. Vương Căn Sinh vừa mới đi, Đại

Linh Tử quay về. Tôi thấy mắt cô ấy hơi sưng, thầm nghĩ nhất định cô ấy vừa mới trốn trong góc nào đó khóc.

Đại Linh Tử rất quật cường, nhìn thẳng tôi nói một câu “không sao” rồi lặng lẽ ngồi ngơ ngẩn trên ghế. Nhưng làm gì có chuyện cô ấy không sao, đang yên lành tự dưng cô ấy đập bàn mạnh một tiếng. Tiếng vang dữ dội như thể có đứa trẻ nào đốt pháo trong phòng vậy. Tôi chẳng ngờ sẽ xảy ra chuyện này, tim giật thót một cái. Thấy Đại Linh Tử không giải thích, tôi nghĩ rằng có lẽ cô ấy sẽ đập bàn thêm lần nữa. Tôi không phải bạn trai cô ấy, cho nên không có cơ gì để an ủi cô ấy hết. Người ta nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi vội hô “ôi đau bụng quá”, nhân cơ hội rời khỏi phòng. Lúc vào nhà vệ sinh, thấy chẳng có bóng người nào, tôi châm một điều thuốc, thầm nghĩ để cho Đại Linh Tử bình tĩnh lại tương đối rồi sẽ về phòng. Lúc này tôi lại nghĩ về vụ án của người phụ nữ kia, nhất là ba điểm nghi vấn: Thánh giá, nụ cười quỷ quái và vết vảy. Tôi cảm thấy chỉ cần hiểu được một trong ba điểm đáng ngờ này là có thể phá được cả vụ án.

Một khi tập trung suy nghĩ, con người rất dễ quên mất mình đang làm gì. Tôi vô thức chuẩn bị hút sang điều thuốc thứ hai, nhưng đúng lúc tôi định châm lửa, trong nhà vệ sinh chợt vang lên tiếng cười cực khê: “Hi hi hi...” Dựa vào âm thanh có thể đoán là một đứa trẻ. Tôi thầm nhủ, Cục Cảnh sát chứ đâu phải trường mầm non, tại sao lại có tiếng của trẻ con nhỉ? Hơn nữa, nhà vệ sinh này không hề có người. Tôi quay đầu nhìn với dáng vẻ tò mò, khu vực bồn tiểu bị loại trừ đầu tiên, còn bốn bồn cầu khép kín thì thoát nhìn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Tôi vừa ấn tay lên cây dùi cui đeo sau hông, vừa kiểm tra lần lượt từng gian khép kín từ ngoài vào trong. Thú thật, mỗi khi tôi đẩy một cánh cửa ra là trong lòng lại căng thẳng, tôi cứ cảm thấy mình sẽ nhìn thấy một con ma trẻ con hình thù quái dị. Nhưng cho đến khi tôi mở cánh cửa phòng cuối cùng vẫn không xảy ra chuyện gì hết. Bỗng dưng, tôi cảm thấy rất quỷ quái, tính đi tính lại có khi nào vừa rồi mình bị huyền thính hay không? Chuyện này nghe thật đáng sợ, tôi không bị bệnh di truyền, còn trẻ như vậy mà đã mắc phải bệnh này rồi, tương lai nhất định sẽ mù mịt lắm.

Chính tôi đã dọa tôi sợ thót tim, còn nhắm mắt lại lẩm bẩm với bản thân rằng nhất định do mình sốt nhẹ chứ không phải bệnh tâm thần. Tôi lẩm nhẩm lặp đi lặp lại tận mấy lần, đột nhiên có một luồng gió nhẹ thổi đến sau gáy tôi. Cửa sổ WC không mở, không thể nào có gió được. Trực giác nói với tôi rằng có ai đó đang đứng sau tôi. Kể từ lúc tiếp xúc với vụ án thì thể người phụ nữ kia, quan điểm trong lòng một người theo thuyết vô thần như

tôi đã bị tấn công hết lần này đến lần khác. Mặc dù khó mà tưởng tượng sau lưng tôi có thứ gì, phải chăng là đứa trẻ ma vừa cười hi hi ban nãy, nhưng cứ đứng mãi mà không làm gì cũng không phải cách. Tôi liếc mình hét lên một tiếng, xoay người rút dùi cui ra. Nhưng chỉ có một cái đầu tổ quạ xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Không phải Lưu Thiên Thủ thì còn ai vào đây? Anh ấy chẳng sợ chút nào, còn trợn to mắt nhìn chăm chăm vào cổ tôi. Tôi thở phào một hơi, hỏi anh ấy: “Sếp Lưu, em bảo này, anh có thể phát ra tiếng động khi đi đường được không?”

Lưu Thiên Thủ trả lời tôi: “Lúc vào tôi đã gọi cậu rồi, nhưng cậu cứ đứng im như phỗng. Này... bây giờ cậu đừng cử động, để tôi nhìn phía sau cổ cậu xem nào”

Anh ấy vừa nói làm tôi nhớ ngay đến vết vảy kia. Tôi biết anh ấy nhất định sẽ nhân cơ hội này để nghiên cứu một vài thứ gì đó, vấn đề là dùng tôi để nghiên cứu, điều ấy khiến tôi không được vui lắm. Song, Lưu Thiên Thủ rất kiên trì, tôi chỉ đành xoay người lại cho anh ấy nhìn một lát, sau khi tấm tắc mấy tiếng, anh ấy cường điệu với tôi: “Tạm gác lại mấy việc đang làm đi, theo tôi một chuyến”

Tôi đoán nhất định là anh ấy có ý tưởng gì rồi, không thể bỏ qua cơ hội học tập này được, tôi vội vàng đồng ý. Hai chúng tôi lái một chiếc xe cảnh sát đến hiện trường, bây giờ nơi đây rất vắng vẻ, đừng nói đến người, ngay cả chuột cũng chẳng có. Nhất là khi vừa mới bước vào phòng, ban ngày ban mặt, ánh nắng rực rỡ, vậy mà vẫn khiến tôi có cảm giác bức bối.

Lưu Thiên Thủ khẽ đóng cửa lại, ngồi xổm tại chỗ, híp đôi mắt nhỏ của anh ấy tìm kiếm xung quanh. Tôi ló đầu ra nhìn anh ấy, thật sự không biết ông anh này đang nhìn gì nữa. Tôi tò mò hỏi một câu: “Sếp Lưu, anh đang làm gì đấy?”

Lưu Thiên Thủ bị chen ngang như vậy thì rất mất kiên nhẫn, phất tay nói: “Sang bên kia chơi, đừng có làm phiền tôi suy nghĩ”

Tôi bị bỏ rơi rồi, tuy nhiên anh ấy đã nói như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa, bèn bê cái ghế ngồi đại ở một góc phòng. Tất nhiên là tôi không rảnh rỗi chút nào, tôi vẫn quan sát anh ấy từ phía xa. Tôi phát hiện Lưu Thiên Thủ rất lạ, lúc thì nhếch môi cười vui vẻ, lúc thì chau mày quệt mũi, mặt khó đăm đăm, thậm chí thỉnh thoảng còn lộ ra ánh mắt sắc bén. Cũng vì hiểu được thái độ làm người của anh ấy, nếu không tôi đã lao tới đánh anh ấy một gậy rồi nhanh chóng đưa tới bệnh viện tâm thần từ lâu rồi.

Anh ấy cứ lặp đi lặp lại những biểu cảm kia, cuối cùng cũng khiến tôi thấy phiền lòng. Tôi ngáp một cái, co mình trên ghế chuẩn bị đánh một giấc.

Ngay lúc tôi đang mơ màng, căn phòng bỗng truyền tới tiếng “cạch, cạch, cạch”, giống hệt âm thanh ngày hôm qua tôi đã nghe thấy sau khi ngủ. Tựa như tiếng móng vuốt gà đi trên đường xi măng. Lần này tôi mở mắt ra rất nhanh, lập tức nhìn xung quanh. Sếp Lưu không còn đứng ở vị trí ban đầu nữa, lần này tôi hoang mang rồi, không biết một người sống sờ sờ như vậy đã đi đâu.

Đây là hiện trường vụ án mạng, hơn nữa thi thể của người phụ nữ kia còn rất kỳ quái. Tôi thật sự không dám bảo đảm rằng sẽ không xảy ra chuyện tà ma quỷ quái nào. Tôi nóng lòng hét to một tiếng: “Sếp Lưu”

Vốn dĩ tôi cũng chỉ lo cho sự an toàn của Lưu Thiên Thủ, ai ngờ vừa mới hét xong, Lưu Thiên Thủ đã nổi giận dưng dưng bước ra khỏi phòng, chỉ vào tôi và nói: “Lý Phong, tôi cảnh cáo cậu, cậu không thể im lặng một lúc hả?”

Tôi không quan tâm đến lời cảnh cáo của anh ấy mà hỏi: “Vừa rồi anh có nghe thấy âm thanh cạch, cạch, cạch rất lạ không?”

Lưu Thiên Thủ cau mày nhìn tôi: “Cạch, cạch, cạch gì? Tôi chỉ nghe thấy mỗi tiếng gào rú của cậu thôi”

Tim tôi đánh thịch một tiếng, rõ ràng Lưu Thiên Thủ không nói đùa, lẽ nào tinh thần của tôi thật sự có vấn đề ư?”

Lưu Thiên Thủ xoay người trở về phòng ngủ, tôi cũng sợ đợi ở phòng khách một mình, bèn đi theo anh ấy. Anh ấy đang ngồi xồm bên chiếc giường, mặc dù vết máu trên giường đã được dọn sạch, nhưng vẫn khiến tôi cảm nhận được cảnh tượng tối qua. Lưu Thiên Thủ khoa tay múa chân lắm, cầm hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, chìa tay ra xin tôi điều thuốc. Tôi châm hai điếu, đưa cho anh ấy một điếu, tôi hút một điếu. Nhân cơ hội này, hai chúng tôi nói chuyện với nhau.

Lưu Thiên Thủ hỏi tôi: “Lý Phong, cậu có biết thế nào được coi là hung phạm thông minh không?”

Tôi không ngờ anh ấy sẽ hỏi câu này, tôi nghĩ đại một đáp án, nhưng không dám nói ra, thậm chí chẳng phải trắc nghiệm IQ là biết ngay một người có thông minh hay không ư?

Thấy tôi không trả lời, Lưu Thiên Thủ chỉ vào hiện trường và nói tiếp:

“Hung phạm thông minh thì trước mỗi lần gây án đều nghĩ ra tất cả những vấn đề có khả năng xuất hiện, bao gồm cả cách gây án, tuyến đường đi lại, thời gian tối đa cho phép cùng với trong quá trình gây án sẽ gặp phải những sự cố bất ngờ và xử lý thế nào,... Kiểu hung phạm như vậy rất đáng sợ, năng lực phản trình sát của bọn chúng rất mạnh”

Tôi nghiền ngẫm lời anh ấy nói, ngay lập tức hiểu ra mục đích kỳ lạ của anh ấy lúc trước: “Sếp Lưu, vừa rồi anh đã coi mình là tội phạm, dùng cách thay đổi góc độ tư duy để nghĩ về những gì xảy ra tối qua đúng không ạ?”

“Đúng thế, muốn hiểu được loại người này, cách có hiệu quả nhất chính là coi bản thân như bọn chúng” Sau đó gương mặt anh ấy lại xuất hiện biểu cảm u sầu: “Tôi đã nghĩ rất nhiều khả năng có thể xảy ra, nhưng lại lần lượt bị loại trừ, đến bây giờ vẫn chưa hiểu được hung thủ đã vào đây giết người thế nào”

Nhìn biểu cảm rối rắm của anh ấy, tôi có thể cảm nhận được hiện tại nội tâm của anh ấy đang tệ đến mức nào. Lưu Thiên Thủ như chợt nhớ ra điều gì đó, kêu lên một tiếng “Đúng rồi”, sau đó rút điện thoại ra, mở máy ảnh cho tôi xem. Tôi chịu anh ấy rồi đấy, trong điện thoại của người bình thường đều lưu ảnh gái xinh, phong cảnh đẹp hay gì đó, hay thậm chí là phim ảnh cũng được, nhưng tấm ảnh anh ấy đưa ra lại là ảnh chụp đầu của thi thể người phụ nữ kia, còn là chỗ vẽ hình thánh giá.

Bây giờ thì hay rồi, ảnh chụp rõ ràng, sắc nét, hơn nữa còn có cả phần da bị lộn ra bên ngoài gần thánh giá khiến cảm giác buồn nôn kia lại ủa tới. Thấy tôi đang chuẩn bị bị bịt mũi đến nơi, Lưu Thiên Thủ nhắc nhở một câu: “Lý Phong, cậu nghiêm túc nào, mau nói với tôi cậu nhìn thấy gì?”

Tôi thầm nghĩ bây giờ mà tôi không nghiêm túc á? Tôi nghiêm túc đến mức da mặt sắp nứt đến nơi rồi đây này. Tôi kiềm chế cảm xúc, ghé lại gần nhìn, nhưng chỉ thấy mỗi cây Thánh giá, không còn thứ gì khác nữa. Tôi lắc đầu bày tỏ rằng mình không biết. Lưu Thiên Thủ vươn tay chỉ vào một nơi, hỏi lại lần nữa: “Ở đây, không có gì bất thường ư?”

Phần 1 – Chương 4: Thăm vấn

Tôi nhìn chỗ Lưu Thiên Thủ chỉ, cũng tại cái tính thích thể hiện, nên dù không thấy gì cả tôi vẫn làm bộ như đã nhìn ra và “ừ” một tiếng. Sắc mặt Lưu Thiên Thủ lộ vẻ vui mừng, gấp gáp hỏi: “Mau nói đi, chỗ này có vấn đề gì?” Tôi hoàn toàn không nhìn ra chỗ bất thường, sao có thể nói được chứ, cuối cùng chỉ trả lời qua loa đối phó: “Chỗ này ầy à, rất kỳ lạ, là miệng vết thương hình chữ thập” Vẻ mặt vốn đang rất vui mừng của Lưu Thiên Thủ hơi khựng lại, nếu không phải tôi nhanh chóng giật lùi, chắc chắn bàn tay kia đã vỗ thẳng vào người tôi. Có điều, bị tôi làm loạn một trận, anh ấy cũng phát hiện tôi thật sự không nhìn ra cái gì cả, bèn dứt khoát nói thẳng: “Cậu nhìn hình cây Thánh giá này đi, nhát dao rạch thẳng bị lệch về bên trái một chút, góc lệch khoảng mười độ”

Tôi đã nhìn ra, đúng là hơi lệch thật, nhưng tôi cảm thấy đây không phải là lý do. Người chết nằm trên giường tự sát, cô ta không thể soi gương, tất nhiên không nhìn thấy trán của mình, nên khi dùng dao rạch vết thương hình chữ thập, cho dù góc rạch bị lệch một chút, cũng là chuyện có thể hiểu được. Tôi không định bàn sâu hơn, càng không muốn đả kích lòng hăng hái của sếp Lưu, chỉ đứng bên cạnh cười xòa vài tiếng.

Lưu Thiên Thủ rất thông minh, hiểu được ý của tôi, đợi sau khi cất điện thoại xong bèn nói tới một chuyện khác: “Sáng sớm hôm nay, đồn công an huyện bắt được một tên tội phạm hiếp dâm, trên cánh tay của thằng cha ấy khắc một cây Thánh giá, nét thẳng cũng bị lệch về bên trái một chút giống thế này, cậu có nghĩ đây là chuyện trùng hợp không?”

Nói thật, trong lòng tôi thấy hơi chần động, tôi từng gặp không ít người xăm mình, nhưng đều là xăm rồng xăm hổ hoặc xăm chữ xăm hoa, chứ chưa từng thấy ai xăm hình cây Thánh giá, lại còn là cây Thánh giá bị lệch. Rốt cuộc là trùng hợp hay có liên quan tới nhau? Thật khó mà nói được.

Tôi lập tức đề nghị: “Sếp Lưu, nếu không phát hiện ra manh mối gì ở hiện trường, vậy chúng ta tới đồn công an huyện xem thử đi, biết đâu có thể tìm được gì đó” Lưu Thiên Thủ cũng có ý này và đã đi xuống lầu trước. Trong lúc đi theo phía sau anh ấy, tôi lén lấy điện thoại ra, quan sát ảnh chân dung của người lạ kia. Thánh giá của hắn rất thẳng, không lệch một phân nào, điều này khiến tôi cảm thấy hơi mất mát.

Lần này tới lượt tôi lái xe, Lưu Thiên Thủ bận rộn suốt một đêm, cơ thể đã

hơi mệt mỏi, đang dựa vào ghế phụ ngáy o o. Nhưng anh ấy ngủ cũng không sâu giấc, dọc đường đột nhiên bỗng tỉnh dậy bảo tôi dừng xe lại, ghé vào siêu thị mua một gói bánh quy hình động vật dành cho trẻ em.

Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại làm vậy, anh ấy giải thích rằng anh ấy chưa ăn sáng, thấy đói bụng nên mua để ăn trên xe. Có quỹ mới tin, tôi thăm nghĩ ven đường có bán bánh kẹo, siêu thị cũng có bánh mì sữa, sao anh ấy không mua mấy thứ đó, cần gì phải mua loại bánh quy dễ nghẹn này để ăn? Nhưng tôi không hỏi nhiều, chỉ giữ nghi hoặc trong lòng.

Chúng tôi phải mất hơn một tiếng mới tới nơi, đúng lúc có hai anh cảnh sát nhân dân đang hút thuốc ở bên ngoài, vừa thấy biển số xe đã nhận ra chúng tôi. Có một anh cảnh sát nhân dân rất biết cách ứng xử, bước tới chào hỏi: “Tổ trưởng Lưu đây à? Sao anh lại tới đây?”

Lưu Thiên Thủ không vội đáp lời, sau khi xuống xe vẫn liên tục dùng tay xoa răng, thỉnh thoảng còn mút vài cái, hoá ra là do anh ấy ăn bánh quy bị dính nước. Tôi phát hiện ông anh này thật sự ghê chết đi được, đặc biệt là hành động vừa nãy của Lưu Thiên Thủ đã đủ khiến tôi cảm thấy mất mặt. Tôi thăm nủ bọn tôi dù gì cũng là người của Cục thành phố, khi xuống cấp huyện cũng nên để lại ấn tượng tốt cho người ta mới đúng chứ? Hai anh cảnh sát nhân dân kia cũng hiểu tính tình và tật nhếch nhác của Lưu Thiên Thủ, nên chỉ mỉm cười và đứng đợi ở một bên.

Lưu Thiên Thủ xoa răng xong, bèn đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói chỗ các cậu bắt được một tên tội phạm hiếp dâm? Tôi có việc cần hỏi hẩn” Hai anh cảnh sát nhân dân nghe xong lập tức sầm mặt, tôi thấy mà đánh thót trong lòng, thăm nghĩ chắc không phải tội phạm đã bỏ trốn rồi đấy chứ?

“Sao thế?” Lưu Thiên Thủ cũng nhận ra thái độ của họ không đúng, bèn truy hỏi ngay.

Có một anh cảnh sát nhân dân cố ý ghé lại gần Lưu Thiên Thủ, hạ giọng nói nhỏ: “Tổ trưởng à, chuyện này anh không biết đấy thôi, bố của kẻ tình nghi kia là chủ một công ty, trong nhà có chút tiền, đang thương lượng riêng với nhà gái. Nếu nhà gái chịu đồng ý làm đơn bãi nại, sẽ không cấu thành tội hiếp dâm” Anh ta nói xong còn cố ý nháy mắt với Lưu Thiên Thủ.

Tôi nghe vậy là hiểu, hoá ra tên tội phạm hiếp dâm là phú nhị đại*, phạm tội thì mang bố ra, cố gắng dùng tiền để giải quyết tai họa. Vả lại nói thẳng ra, không chỉ hai anh cảnh sát nhân dân này, mà đoán chừng mấy người khác ở đồn công an cũng đã nhận được chút lợi lộc.

* Phú nhị đại: nghĩa đen là “thế hệ giàu có đời thứ hai”, là một thuật ngữ tiếng Trung được dùng để chỉ thế hệ con cái của giới nhà giàu mới nổi.

Lưu Thiên Thủ im lặng một lát rồi bỗng cười hề hề. Tôi cảm thấy, điệu cười này của sếp Lưu rất bí ối, nhưng hai anh cảnh sát nhân dân kia không những không thấy quái đản, trái lại còn nở một nụ cười đầy ẩn ý. Lưu Thiên Thủ nói: “Việc này tôi hiểu rồi, yên tâm đi, tôi tới đây không phải vì chuyện hiếp dâm, mà là để hỏi một chuyện khác” Anh cảnh sát nhân dân vội vàng đồng ý, dẫn đường cho chúng tôi đi vào đồn.

Tuy tôi đã đoán trước được tên tội phạm hiếp dâm kia chắc chắn không phải chịu khổ ở đây, dù sao đã có tiền dọn đường rồi mà. Nhưng tôi không ngờ rằng gã ở trong phòng thẩm vấn rất thoải mái, giống hệt một ông lớn, thậm chí ngay cả hệ thống giám sát trong phòng thẩm vấn cũng đã được tắt hết. Đó là một thanh niên tóc vàng, để kiểu tóc mào gà đang rất thịnh hành, mặc áo ghi lê, cánh tay để trần, để lộ hình xăm Thánh giá. Lúc chúng tôi đi vào, gã đang gác chân lên bàn, vừa hút thuốc vừa uống nước trà. Tôi thấy mà tức, trong lòng thầm nghĩ đây là đái ngộ dành cho tội phạm hiếp dâm ư? Mẹ kiếp, cái khác thì không dám nói, chứ với cái kiểu “dạy dỗ” này, lần sau thế nào gã vẫn sẽ phạm tội tiếp cho coi.

Sau khi thấy tôi và Lưu Thiên Thủ xuất hiện, Tóc Vàng lộ vẻ kinh ngạc, cũng bột phồng túng một chút, thu chân lại, gào lên một câu: “Các anh là ai?”

Hai anh cảnh sát nhân dân ở sau lưng chúng tôi thấy thế bèn chen lên phía trước, một người trong đó nói: “Đây là Tổ trưởng Lưu ở Tổ Trọng án thành phố, anh ấy có vài chuyện muốn hỏi cậu” Trên thực tế, lúc viên cảnh sát đó nói chuyện, nét mặt không có một chút nghiêm túc nào cả, ngược lại giọng điệu còn giống như một người chú đang nói chuyện với cháu mình. Tóc Vàng được “nhắc nhở” như vậy thoáng chốc đã hiểu.

Tôi phát hiện tên nhóc này nhất định lớn lên trong hũ mật, nói chuyện không hề dùng não, lời gì cũng dám nói ra. Gã gật đầu: “Hoá ra là Tổ trưởng Lưu. Yên tâm, tôi nhớ rồi, sau này tôi sẽ nói với bố tôi một tiếng, chắc chắn sẽ không quên phần của anh”

Lưu Thiên Thủ cười hì hì đồng ý, sau đó lại lên tiếng mở lời với viên cảnh sát nhân dân: “Các cậu ra ngoài một lát trước đi” Viên cảnh sát thấy thái độ của Lưu Thiên Thủ thì rất yên tâm, nên đã rời đi mà không nói một lời.

Nhưng tôi hiểu sếp Lưu đang nghĩ gì, sau khi hai cảnh sát nhân dân rời khỏi đây, tôi vội vàng chạy ra cửa, nhanh tay khóa trái cửa cái “rụp”.

Tóc Vàng còn ngu ngốc tới mức ngồi chém gió với chúng tôi như không có chuyện gì. Gã tự châm cho mình một điếu thuốc, rồi vứt bao thuốc lá lên bàn và nói với chúng tôi: “Đến hút một điếu đi, “đông trùng hạ thảo” đấy,

hút hơi lạ, nhưng trên thị trường không mua được hàng thật đâu”

Tôi và Lưu Thiên Thủ đều không đụng vào bao thuốc lá ấy, mà cùng nhau đi về phía Tóc Vàng, chia ra một trái một phải đứng bên cạnh gã. Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm vào gã, chăm chăm cúi người xuống. Tóc Vàng vẫn chưa phát hiện ra, ngược lại còn đang mời mọc: “Đến đây, sao không hút đi? Không cần khách sáo với thằng em này đâu”

Lưu Thiên Thủ khẽ lắc đầu: “Cậu không biết ở đây cấm hút thuốc ư?”

Tôi phát hiện sếp Lưu đúng là tàn nhẫn. Anh ấy duỗi hai ngón tay ra, giật phắt điều thuốc trên tay Tóc Vàng, rít một hơi rồi dập tắt điều thuốc.

Tóc Vàng ngây ngẩn cả người, nhìn Lưu Thiên Thủ với vẻ mặt như nhìn quái vật. Lưu Thiên Thủ thu lại vẻ mặt cười hi hi ha ha, đột nhiên rống lên một câu: “Mẹ kiếp, thằng nhãi ranh nhà mày giỏi thật đấy, ỷ vào bố mày có vài ba đồng bạc, mà dám ngang ngược muốn làm gì thì làm hả? Vẫn còn ngồi trong đồn công an mà dám kiêu căng như vậy ư? Lý Phong, còng nó lại”

Nãy giờ tôi chỉ chờ đúng câu này, cảm thấy lúc Lưu Thiên Thủ nói như thế trông thật là đẹp trai. Tôi rút còng tay ra, lách người bước tới sau lưng Tóc Vàng. Tôi định còng tay gã vào ghế, nhưng Tóc Vàng giở thủ đoạn, gắng sức vặn vẹo người, còn cố ý duỗi hai tay về phía trước. Tôi cố còng gã mấy lần nhưng đều bị gã tránh được.

Cuối cùng tôi nổi giận, dùng sức đè đầu gã lại, quát: “Đàng hoàng một chút, nếu không tao cho mày ăn dùi cui đấy!” Tóc Vàng ỉu xiu, tôi cũng không vì vậy mà chừa mặt mũi cho gã, còng rất chặt. Tôi đứng ở phía sau, Lưu Thiên Thủ ngồi trên mặt bàn, mặt đối mặt với Tóc Vàng, hơn nữa còn nhắc chân giẫm vào giữa hai chân của gã. Tóc Vàng đang ngồi giang rộng chân, Lưu Thiên Thủ điều chỉnh lực của cú giẫm này vô cùng khéo, chỉ cách chút xíu nữa là giẫm lên thứ trong đũng quần gã.

Lưu Thiên Thủ hỏi: “Hãy kể lại quá trình cưỡng hiếp của mày, còn nữa, hình xăm trên cánh tay mày có ý nghĩa gì?”

Tôi hiểu rồi, sếp Lưu muốn gộp hai vụ án làm một, muốn tra hỏi cả tội cưỡng hiếp của Tóc Vàng. Nhưng Tóc Vàng không ngốc đến mức ấy, vừa nghe sếp Lưu hỏi xong, gã liền đáp ứng. Nhất định đã có người dạy gã điều gì đó, gã đột nhiên quật cường, hừ một tiếng: “Tôi từ chối trả lời, đợi luật sư của tôi đến rồi nói tiếp” Ngay tức khắc, sắc mặt Lưu Thiên Thủ bỗng sa sầm, nhìn chăm chăm vào Tóc Vàng lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Đây chính là một lời cảnh cáo, nếu như Tóc Vàng vẫn từ chối trả lời, Lưu Thiên Thủ tuyệt đối sẽ không nương tay với gã. Nhưng Tóc Vàng nhất định

không nói, thậm chí còn khinh thường cười một tiếng, ý là hai tên cảnh sát tép riu như các anh thì có thể làm gì tôi chứ? Tôi ghét nhất là loại người này, hơn nữa còn biết rõ rằng, muốn đối phó với chúng, giảng đạo lý chắc chắn là không thể.

Tôi nhìn quanh, muốn tìm sách vở hoặc thứ gì đó tương tự, chỉ cần đặt sách vở lên người Tóc Vàng, khi dùng dùi cui đánh gã chắc chắn sẽ không để lại vết thương. Lưu Thiên Thủ nhìn ra ý đồ của tôi, lắc đầu đưa mắt ra hiệu, sau đó lục túi, rút ra một chiếc khăn tay.

Chiếc khăn tay này vô cùng bẩn, tôi nghi ngờ không biết có phải là sếp Lưu dùng nó để lau nước mũi không nữa. Anh ấy không giải thích, mà lấy khăn tay che kín mặt Tóc Vàng. Chiêu này khiến Tóc Vàng khó chịu đến mức rên hừ hừ, nhưng tôi lại hoang mang, không biết Lưu Thiên Thủ đang diễn tuồng nào.

Lưu Thiên Thủ nói với tôi: “Rót nước trà lên trên” Đúng lúc vẫn còn nửa chén trà, tôi cầm lên giội hết vào khăn tay. Tóc Vàng bị dội ướt, sợ tới mức giật mình.

Tôi hỏi sếp Lưu: “Sau đó thì làm gì tiếp?”

Tôi thấy ánh mắt sếp Lưu rất kỳ lạ, thậm chí còn có cảm giác như đang nghiêng răng nghiêng lợi. Anh ấy nói: “Tôi bảo cậu rót từ từ, chứ không bảo cậu giội một phát”

Tôi thâm nhủ cái này có thể trách tôi được ư? Sao vừa rồi anh không nói rõ ràng? Nhưng tay tôi không hề chậm trễ, lập tức xách ấm trà tới rót từng chút một.

Chuyện quỷ quái tới rồi, Tóc Vàng bị chinh như vậy, hơi thở dần hỗn hển trầm đục, rất giống người bị đuối nước, hơn nữa gã còn đạp chân loạn xạ, nên không bao lâu đã tiểu ra quần. Gã mặc một chiếc quần màu trắng, toàn bộ đũng quần bị nước tiểu nhuộm thành màu ố vàng. Tôi nhìn gã đầy ghê tởm, thầm nghĩ vật dưới háng của thằng nhãi này ngoài đi tiểu ra thì còn làm được gì?

Lưu Thiên Thủ liên tục bảo tôi dừng dừng lại, chớ thông cảm dù thằng nhóc tóc vàng này có bất cứ phản ứng gì đi chăng nữa. Tôi cũng không hề dừng tay, nhưng trước khi tôi kịp rót hết trà đã có chuyện xảy ra, toàn bộ đèn trong phòng đột nhiên nhấp nháy.

Phần 1 – Chương 5: Thánh giá xuất hiện

Phòng thăm vẫn là phòng kín, không có cửa sổ hướng ra ngoài, đèn bỗng dưng nhấp nháy thế này, khiến cả căn phòng chìm vào bóng tối chập chờn. Cảm giác này không tốt chút nào, hơn nữa bóng đèn còn phát ra những tiếng động lẹt xẹt, điều ấy khiến tôi liên tưởng đến những câu chuyện kinh dị được kể trên ti vi. Tôi không có thời gian tìm hiểu nguyên nhân, chỉ kịp nghĩ nên làm thế nào để giữ an toàn cho bản thân, chứ đừng nói đến việc tiếp tục tra tấn Tóc Vàng. Sau khi Lưu Thiên Thủ dẫn đầu hét lên một câu: “Trốn vào góc tường”, hai bọn tôi lập tức hành động. Dựa lưng vào tường xong, lòng tôi thấy an tâm hơn phần nào, lại lấy dùi cui ra, lạnh lùng quan sát bốn phía. Lá gan của Lưu Thiên Thủ to hơn tôi, nhưng lần này cũng bị dọa không khác gì tôi. Anh ấy là Tổ trưởng, ra ngoài được trang bị thêm súng, nên đã rút súng ra và mở sẵn chốt an toàn.

Tóc Vàng ngồi lẻ loi chính giữa căn phòng, lúc điện bắt đầu nhấp nháy, cả người gã xụi lơ trên ghế như một vũng bùn. Tôi đoán gã không dễ dàng bị dọa chết như vậy, chắc là bị ngắt thôi. Tôi và Lưu Thiên Thủ tiếp tục căng người cầm cự như vậy suốt mười mấy giây đồng hồ, và rồi đèn bỗng bình thường trở lại, cả phòng sáng trưng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, Lưu Thiên Thủ đưa mắt ra hiệu cho tôi: “Lý Phong, qua xem Tóc Vàng đi”

Tôi thật sự muốn mắng Lưu Thiên Thủ một câu, thậm chí lão già này đúng là gian xảo, sợ bản thân gặp nguy hiểm, nên mới giao nhiệm vụ gian khổ này cho tôi. Thấy tôi thoáng do dự, Lưu Thiên Thủ còn cố ý vỗ nhẹ vào súng và nói: “Yên tâm, có tôi đây rồi” Nhưng tôi chẳng thể nào yên tâm nổi, thậm chí sau khi tôi đi qua đó xem thử, nếu thật sự có thứ dơ bẩn gì đó nháy ra, Lưu Thiên Thủ nhất định sẽ nổ súng, tới lúc ấy cam đoan là tôi cũng sẽ bị trúng đạn. Tôi âm thầm than khổ, đúng là “quan lớn hơn một bậc cũng đủ dè chết người” mà. Tuy thế, tôi vẫn phải bắt đầu đi lấy hết can đảm tiến về phía trước.

Nước trà đã thấm ướt đầm khăn tay, đang nhỏ từng giọt xuống dưới, Tóc Vàng vẫn không nhúc nhích. Tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm. Tôi từ từ vươn tay về phía chiếc khăn tay, không biết có phải là trùng hợp hay không, đúng lúc này Tóc Vàng bỗng nhúc nhích, dọa tôi sợ hết

hồn. Nhưng tôi cũng là người bướng bỉnh, đã làm đến mức này sao có thể vì vậy mà rụt về được chứ, tôi hét lên một tiếng, vươn tay kéo phắt chiếc khăn ra.

Tóc Vàng mở mắt, nhưng ánh mắt không hề có thần sắc giống con người, mà có cảm giác giống dã thú hơn. Gã nhìn sang tôi với ánh mắt đờ đẫn, nhếch miệng cười khắc khắc không ngừng. Tôi sợ ngây người, điệu cười này quen thuộc quá, giống y đúc cái kiểu thi thể người phụ nữ kia cười, đã vậy Tóc Vàng còn liên tục lắc ghe, cổ họng phát ra những tiếng nấc cụt quái đản.

Lưu Thiên Thủ cầm súng nhích về phía trước, cho đến khi đã tới sau lưng Tóc Vàng, anh ấy cẩn thận chìa tay lật mí mắt Tóc Vàng ra quan sát. Lưu Thiên Thủ có kiến thức khá rộng, không biết anh ấy nhìn ra được cái gì, dù sao đã đưa ra một kết luận rất chắc chắn: “Thằng nhãi này điên rồi”

Tôi không chấp nhận nỗi sợ thật này, điên rồi! Hoàn toàn không có một dấu hiệu nào cả, gã cứ thế phát điên một cách khó hiểu như vậy sao? Tất nhiên, tích cực mà nói thì việc bóng đèn nhấp nháy vừa rồi cũng được tính là một dấu hiệu, nhưng tôi không tin nó có liên quan gì tới việc một người bị điên. Tôi và Lưu Thiên Thủ đứng bên cạnh Tóc Vàng đánh giá một lúc, phát hiện gã chỉ ngồi đó cười ruồi và vung vẩy điên khùng, chứ không hề có tính công kích chút nào. Lưu Thiên Thủ chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thêm mấy câu, Tóc Vàng hoàn toàn không nghe rõ, chứ đừng nói là có thể tỉnh táo trả lời. Cuối cùng Lưu Thiên Thủ đành bỏ cuộc, tức giận đập bàn. Tôi hỏi anh ấy tiếp theo phải làm gì. Lưu Thiên Thủ suy nghĩ một lát rồi nói: “Quay về Cục thành phố đã”

Tóc Vàng và đồn công an huyện có quan hệ không đơn giản, hai bọn tôi gây ra chuyện thế này, hơn nữa còn khiến gã phát điên trong lúc thẩm vấn, chuyện ấy ít nhiều gì sẽ rước phải rắc rối. Nhưng tôi không lo lắng, xảy ra chuyện thì để Lưu Thiên Thủ gánh vác. Lúc hai bọn tôi bước từ phòng thẩm vấn ra, hai anh cảnh sát nhân dân đã chờ sẵn ở bên ngoài. Lưu Thiên Thủ ngoắc tay gọi bọn họ tới, rồi nháy mắt với tôi, tôi hiểu ý, đi ra ngoài đợi sẵn trong xe cảnh sát. Nhưng khi bước ra từ đồn công an, tôi phát hiện có một chiếc xe sửa chữa điện khẩn cấp đang đậu ở bên ngoài, có ba nhân viên điện lực đang trèo lên cột điện. Điều này khiến tôi nghĩ tới một khả năng, phải chăng vụ đèn nhấp nháy vừa rồi có liên quan tới sự cố sửa điện khẩn cấp? Đi tới đi lui suốt cả buổi sáng, mà vụ án vẫn không có chút tiến triển nào, trái lại còn càng ngày càng khó hiểu. Sau khi chúng tôi về tới Cục thành phố, Phó Cục trưởng liền gọi Lưu Thiên Thủ tới, không biết để hỏi chuyện

của Tóc Vàng hay là để hỏi vụ án xác chết nữ.

Tôi quay lại phòng làm việc thì phát hiện Đại Linh Tử đã đi rồi, Vương Căn Sinh nói tâm trạng cô ấy thật sự rất tệ, nên đã xin phép về nhà nghỉ ngơi vài ngày. Tôi thầm nhủ đây đúng là chuyện tốt, nếu không Đại Linh Tử giờ trở ngang ngược ở đơn vị thì chúng tôi chẳng có cách nào ngăn cản được cô ấy. Cả buổi chiều, tôi bận rộn xử lý những vụ án khác trong tay, thời gian trôi qua rất nhanh, cảm giác như chẳng bao lâu nữa là tan tầm rồi.

Tổ Điều tra số 2 chúng tôi khá kỳ lạ trong Cục Cảnh sát. Bình thường sau khi tan làm, mấy đồng nghiệp trong Cục không có việc gì cũng tụ tập liên hoan uống ít rượu, nhưng dù náo nhiệt đến đâu, họ cũng không chào hỏi với người của Tổ Điều tra số 2, cũng không mời chúng tôi. Thật ra thì mọi người đều hiểu việc này, sợ dĩ chúng tôi bị lạnh nhạt, tất cả đều là “nhờ ơn” Lưu Thiên Thủ. Theo tôi thấy, trừ khi anh ấy chuyển khỏi Tổ Điều tra số 2, nếu không bọn tôi muốn kết bạn với những đồng nghiệp khác trong Cục thành phố là chuyện cực kỳ khó.

Nhưng tôi cũng có cách để tìm niềm vui, tôi và Vương Căn Sinh bằng tuổi nhau, sau khi tan làm, hai bọn tôi thường thay phiên mời nhau một chén. Theo như cách nói hiện tại, hai bọn tôi đều là “đồ nghèo khổ”, mỗi tháng chỉ kiếm được chút tiền lương ít ỏi, nghèo rớt mồng tơi. Hai bọn tôi đi ăn với nhau khỏi cần phải phô trương làm gì, quán vỉa hè và quán ăn nhỏ là nơi chúng tôi thường lui tới.

Hôm nay hai bọn tôi lại bàn bạc, thống nhất tùy tiện tìm một quán lẩu nào đó uống vài ly. Gọi nồi lẩu xong, chúng tôi bắt đầu uống, mặc dù không có ai cố ý chúc rượu, nhưng chẳng mấy chốc chúng tôi đã uống đến độ mặt mày đỏ bừng. Hiện tại đang là giờ tan tầm, khách khứa lục tục kéo đến từng tốp.

Có một người đàn ông gầy gò thu hút sự chú ý của tôi, không phải do ngoại hình của gã hung ác giống kẻ tình nghi, mà là trên mu bàn tay của gã có rất nhiều vảy kết. Tôi nhớ tới những điểm kỳ lạ ở sau gáy thi thể người phụ nữ kia, liên kết với đặc điểm trên người gã đàn ông gầy gò, bỗng nổi lên tò mò. Vương Căn Sinh lúc này đã say đến mức nằm bò trên bàn định ngủ một giấc, tôi lay cậu ấy dậy hỏi một câu: “Căn Tử, cậu thử nhìn gã đàn ông gầy gò kia xem, có đoán được chỗ vảy kết trên mu bàn tay gã là gì không?” Vương Căn Sinh hé mắt nhìn chằm chằm vào gã đàn ông gầy gò một lúc, cuối cùng đáp lại một câu: “Thủ dâm à?”

Tôi hỏi cậu ấy đúng là phí công, thằng nhóc này uống nhiều quá rồi, sao cậu ấy lại nghĩ ra cái ý đó nhỉ? Tôi mặc kệ cậu ấy, chuyển sang gọi điện

thoại cho pháp y Tiểu Oanh. Sau khi nổi máy, nghe tôi kể lại tình huống, Tiểu Oanh bèn trả lời: “Có thể là do mụn cóc phẳng gây ra, người đàn ông này đã từng làm phẫu thuật lạnh” Vốn dĩ tôi còn định hỏi thêm, nhưng không biết Tiểu Oanh đang làm gì, đầu dây bên đó rất ồn ào. Cô ấy để lại một câu “ngày mai đi làm rồi nói tiếp”, sau đó cúp điện thoại luôn.

Tôi lại rầu rĩ suy nghĩ một lát, thật ra nghĩ xa hơn thì tôi còn cân nhắc tới một khả năng khác, phải chăng vậy kết trên thi thể người phụ nữ kia có liên quan tới một loại virus nào đó? Nhưng tất cả đều chỉ là suy đoán, chỉ có thể đợi tới ngày mai đi làm rồi tiến hành thêm một bước điều tra. Tôi kéo Vương Căn Sinh rời khỏi quán lẩu, gọi một chiếc xe taxi đưa cậu ấy về. Người khác uống say đều thích ngủ, còn tôi uống say thì lại có tinh thần hơn. Sau khi về nhà, tôi ngã vật xuống giường, mở điện thoại ra chơi. Nhóm du lịch kia rất sôi nổi, “Thánh giá” cũng đang tán gẫu với mọi người. Tôi mở lịch sử trò chuyện ra xem thử bọn họ đang nói cái gì. Không thể không nói, nhóm du lịch này đúng là ăn no rồi việc không có chuyện gì để làm, họ đang thảo luận xem cuối tuần nên đi đâu thám hiểm, hơn nữa chủ đề lần này còn là tìm một địa điểm kỳ bí.

“Thánh giá” đã đề cử một chỗ cho mọi người, là núi Phổ Đà ở vùng ngoại ô. Hẳn bảo rằng ngôi miếu ma trên đỉnh núi rất tà ma, mọi người lập nhóm cùng nhau đi xem thử cũng khá hay. Tôi cũng biết ngôi miếu ma này, nghe nói nó đã có từ thời nhà Thanh, ban đầu vốn là một ngôi miếu hoà thượng, về sau hoà thượng bỏ trốn, bên trong mới bắt đầu xuất hiện mấy chuyện ma quái.

Đề nghị của “Thánh giá” được rất nhiều người tán thành, thậm chí có người còn ấn định ngay thời gian và hành trình. Tôi thấy bọn họ hứng thú như vậy, bèn nhấn một icon mặt cười vào nhóm chat coi như chào hỏi.

“Thánh giá” thấy tôi đã online, kỳ lạ là hẳn không trò chuyện trong nhóm chat, mà lại nhắn tin riêng cho tôi, hỏi rằng: “Cậu cũng muốn đi à?”

Tôi đáp lại là không đi. Đây không phải là trả lời qua loa cho có, dạo này có không ít vụ án mạng, và lại nếu vụ án thi thể người phụ nữ vẫn chưa có kết luận, tôi đoán thế nào Lưu Thiên Thủ cũng bắt chúng tôi tăng ca cả ngày cuối tuần.

“Thánh giá” nói tôi không đi thì thật là đáng tiếc, hẳn còn cố ý gửi cho tôi một tấm ảnh. Đó là một bức tranh vẽ bằng bút chì, tôi phát hiện kỹ thuật vẽ tranh của “Thánh giá” không tệ. Bức tranh vẽ một ngôi miếu rách nát, xung quanh là những ngôi mộ lẻ loi mọc đầy cỏ dại, thê lương không sao tả xiết. Hẳn nói với tôi đây là ngôi miếu ma kia, đi xem thử đi, rất kích thích. Tôi

biết hẳn vẫn còn muốn khuyên tôi, nhưng tôi thầm nghĩ kích thích cái con khi, đôi khi mấy nơi thần thần bí bí kiểu này lại có thể là hiện trường vụ án khủng bố ấy chứ? Hẳn khuyên mãi khiến tôi cảm thấy bức mình, liên tục đáp là không đi tặn mấy lần.

“Thánh giá” im lặng hồi lâu, sau đó lại gửi thêm một tấm ảnh nữa. Bức ảnh này rất kỳ quái, nó vẽ một người cầm cây Thánh giá đang bay trên không trung, trên mặt còn nở một nụ cười quỷ dị.

Vốn dĩ tôi đã loại trừ mỗi hiềm nghi hẳn là hung thủ giết người, nhưng sau khi trông thấy bức ảnh này, tôi lại trở nên nhạy cảm. Tôi ngồi bật dậy từ trên giường, hỏi hẳn bức ảnh thứ hai có hàm ý gì. Nhưng “Thánh giá” đúng là tên súc sinh, hẳn cười khà khà vài tiếng rồi log out, vứt mỗi bản khoản lại cho tôi. Tôi hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng làm được gì đâu? đành phải động não suy nghĩ.

Tôi vừa mới uống rượu xong, đầu óc không được linh hoạt cho lắm, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Hôm nay tôi lại mơ thấy giấc mơ giống hệt tối qua, mơ thấy có người đi đi lại lại bên cạnh tôi, hơn nữa người trong mơ còn lớn gan hơn tối qua, hẳn đột nhiên vươn tay tóm lấy cổ tôi, muốn bóp chết tôi.

Giấc mơ này rất chân thật, tôi mơ màng đạp chân vùng vẫy, hơn nữa còn ra sức ho khan cố gắng phản kháng. Tôi tự trách bản thân là kẻ độc thân, trong nhà chỉ có một mình tôi, nếu có một cô bạn gái ở bên cạnh kịp thời lay cho tôi tỉnh, thì chẳng phải đã bớt chịu khổ rồi ư?

Tôi bị tra tấn đến khi không thể chịu nổi nữa, đợi tới lúc tỉnh lại, toàn thân đã ướt đầm, không biết đã toát bao nhiêu mồ hôi, đặc biệt là vùng trán còn đau nhức khó chịu nữa. Tôi thầm nhủ chuyện gì đang xảy ra vậy? Kể từ khi tiếp xúc với vụ án xác chết nữ, bản thân tôi cứ như bị oan hồn quẩn lấy vậy. Tôi vừa xoa vừa day nhẹ vùng đầu để cảm thấy dễ chịu hơn, thậm chí còn bóp vài cái. Nhưng trong lúc xoa bóp, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, dọa tôi sợ tới mức hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Nhà tôi chỉ có một chiếc gương duy nhất đặt trong nhà vệ sinh, sau khi bật đèn lên, tôi chạy tới đứng trước gương. Khởi cần phải nói, dáng vẻ của chính tôi đã dọa tôi chết khiếp. Vừa rồi tôi bóp vài cái như vậy đã làm cho trán của tôi xuất hiện một cây Thánh giá rớm máu, tuy không phải do dao rạch nên, nhưng nó đã giáng cho tôi một cú sốc không hề nhỏ.

Tôi cố chà trán thật mạnh, muốn lau sạch cây Thánh giá đó đi. Tôi không biết nên diễn tả trạng thái hiện tại trong lòng mình ra sao, đồng thời trong lúc đang chà trán, đáy lòng tôi đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ. Tôi

nhìn chăm chăm vào chiếc dao cạo thường dùng để cạo râu, trong đầu nảy ra ý định kích động muốn cầm nó lên cắt cổ.

Phần 1 – Chương 6: Tòa nhà ma

Ý nghĩ này thật sự quá đáng sợ, tôi mới bao nhiêu tuổi chứ? Chỉ mới đầu hai mươi, nếu tôi thật sự ngớ ngẩn đến mức đi cắt cổ, vậy kiếp này đã sống uổng rồi. Nhưng điều quái dị là, tôi cứ nhìn chăm chăm vào dao cạo râu, không cách nào dời mắt được, giống như nó có một ma lực nào đó đang hấp dẫn tôi vậy. Tôi cố gắng đấu tranh tư tưởng, nhưng vật lộn một hồi mà vẫn không cải thiện được mấy. Bây giờ tôi không còn để ý tới cây Thánh giá trên trán mình nữa, trong đầu chỉ đang tập trung nghĩ cách phải làm sao mới cứu được bản thân thoát khỏi suy nghĩ kia. Đúng lúc này, điện thoại bỗng đổ chuông. Chuông điện thoại của tôi tương đối đặc biệt, là một khúc nhạc Phật, có lần một người bạn đã chia sẻ nó cho tôi. Tôi vừa nghe đã thấy rất thích, nên dùng nó tới tận bây giờ. Ngay khi khúc nhạc Phật kia vừa vang lên, cả người tôi chột khựng lại ngay tức khắc, cảm giác giống như bị trói buộc trên người cũng thoáng cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tôi thầm nghĩ rằng mình đã kết giao đúng người rồi, người bạn này thật sự đã cứu mạng tôi vào thời khắc quan trọng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, việc đầu tiên tôi làm sau đó là cầm dao cạo râu lên, ném vào bồn cầu, sau đó lập tức xả nước.

Hiện tại đang là nửa đêm, nếu không nhất định tôi sẽ liên hệ với một người thu mua ve chai, để bán hết tất cả dụng cụ cắt gọt trong nhà, quá dọa người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai gọi cho tôi vào lúc nửa đêm thế này nhỉ? Chắc không phải lại xảy ra án mạng đấy chứ? Tôi mang theo nghi ngờ quay về phòng ngủ, vừa cầm điện thoại lên xem liền ngây ngẩn cả người. Không phải là Lưu Thiên Thủ, mà là Đại Linh Tử gọi cho tôi. Lúc trước tôi đã từng nói rồi, tôi và Đại Linh Tử không quen thân, nửa đêm thế này cô ấy còn gọi điện thoại cho tôi, quả thật khiến tôi không đoán nổi cô ấy có ý gì.

Sau khi bắt máy, tôi chủ động hỏi: “Chị Linh Tử, sao thế?” Đáp lại tôi là một giọng nói rất quái lạ: “Lý... Phong, cậu... đến... nhà... tôi... đi” Đây đúng là giọng của Đại Linh Tử, nhưng ngữ điệu lại lạnh như băng, không nghe ra bất cứ cảm xúc nào, hơn nữa còn khiến tôi thoáng liên tưởng tới giọng nói của quỷ. Tôi sợ hết hồn, nhất là khi bản thân còn vừa mới gặp phải chuyện quái dị mà vất vả lắm mới thoát được. Chân tôi mềm nhũn, ngã ngồi trên giường, tôi hét lên với đầu dây bên kia: “Chị Linh Tử, chị là chị ruột của tôi, có việc gì cứ nói thẳng, đừng làm tôi sợ được không?”

Đại Linh Tử không trả lời tôi ngay, mà chần chờ một lúc rồi mới nhấn mạnh lại một lần nữa: “Nếu... cậu... không... đến... nhà... tôi, thì... sẽ... không... bao... giờ... gặp... được... tôi... nữa” Bực mình hơn là, cô ấy nói xong liền cúp điện thoại luôn. Tôi tức giận chửi thề một câu với điện thoại, thầm nhủ cô nàng điên khùng này đúng là hết thuốc chữa, cô ấy giận dữ với bạn trai, cuối cùng lại kéo tôi xuống hố. Tôi định không qua, nhưng giọng nói của cô ấy trong điện thoại rất quái dị, tôi thật sự sợ cô ấy xảy ra chuyện gì đó. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, tôi đành phải mặc quần áo đang hoang rồi nhanh chóng xuống lầu.

Bình thường lúc tới hiện trường vụ án, tôi toàn ngồi xe cảnh sát của đơn vị, trong nhà không có ô tô riêng, nhưng tôi có một chiếc mô tô, giờ vừa hay có dịp dùng đến nó.

Tôi khá bất mãn với công tác trị an của cái chung cư này, dù là cảnh sát hình sự, nhưng tôi cũng không thể làm gì được bọn trộm cắp. Chiếc mô tô đang yên đang lành của tôi, cứ ba ngày bốn bữa lại bị mất linh kiện, không phải là kính chiếu hậu bị mất, thì là kính chắn gió bị quăng đi. Tôi thật sự rất muốn hỏi mấy tên trộm đó, nếu có bản lĩnh sao không cuỗm mô tô của tôi đi luôn cho xong việc, tội gì phải hành hạ nhau thế này chứ? Lái chiếc mô tô không lành lặn này ra đường, tôi phải chịu khổ không ít, nhất là khi phóng nhanh hơn một chút thì gió lại thổi vù vù khiến tôi chảy nước mắt giàn giụa. Thật không biết tình trạng hiện tại của tôi có phải là nước mắt chảy dài trong truyền thuyết hay không.

Lưu Thiên Thủ có một thói quen kỳ lạ, anh ấy yêu cầu người trong Tổ Điều tra số 2 chúng tôi lưu lại số điện thoại liên lạc và địa chỉ gia đình, còn dặn chúng tôi phải nhớ kỹ thông tin của nhau, nói là sau này có việc gấp dễ tìm. Tôi mò mẫm đi về phía trước dựa theo địa chỉ trong trí nhớ. Sau khi chạy được hơn nửa quãng đường, tôi bắt đầu lăm bẫm trong đầu, hiện tại tôi đã ra đến vùng ngoại ô, xung quanh không phải là rừng cây thì cũng là cỏ hoang, không hề có dấu vết có người sinh sống. Tôi nghi ngờ liệu địa chỉ Đại Linh Tử cho có phải là giả hay không, nhưng sau khi chạy về phía trước thêm một lát thì bỗng xuất hiện một toà nhà tập thể, quanh đó là những đồng đồ nát. Vừa nhìn đã biết đây là một khu ổ chuột, đang chờ phá dỡ và dời đi nơi khác. Tôi cảm thấy ánh mắt của Đại Linh Tử thật là độc đáo khi tìm một nơi thế này để ở.

Tôi đi mô tô nên khá thuận tiện, cứ việc chạy thẳng tới dưới toà nhà của Đại Linh Tử men theo con đường nhỏ trong khu phố tích. Cô ấy sống ở tầng năm, tôi dừng xe xong định chạy thẳng một mạch lên trên. Nhưng tôi vừa

mới vào tới hành lang đã gặp phải rắc rối, trong này tối đen như mực, tôi liên tục hét mấy tiếng, nhưng hành lang vẫn không có lấy một tia sáng. Tôi chỉ đành lấy điện thoại ra, mượn ánh sáng yếu ớt trên màn hình để đi lên trên.

Tòa nhà tập thể này đã cũ, không có chỗ nào là không hư hỏng, lan can cầu thang thì lung lay, cầu thang thì chỗ lồi chỗ lõm, đi lại rất gian nan. Mặc dù tôi rất nóng lòng muốn lên lầu, nhưng vẫn vô cùng cẩn thận, tôi không dám lôi cái mạng nhỏ của mình ra đùa, nếu không cẩn thận giẫm hụt ngã xuống dưới, hậu quả sẽ rất thảm khốc. Tôi từ từ leo lên tầng năm, gõ cửa nhà Đại Linh Tử. Tôi cứ tưởng rằng cuối cùng mình cũng có thể nghỉ ngơi một lúc, nhưng Đại Linh Tử lại cho tôi một “bất ngờ”.

Cô nàng này mặc một bộ đồ ngủ cực kỳ gợi cảm đi ra mở cửa, giọng nói cũng không còn quái gở nữa. Cô ấy dựa vào cửa vẫy tay mời tôi vào. Tôi nghi ngờ liếc mắt nhìn cô ấy, không đoán nổi trong đầu cô ấy đang nghĩ cái gì, nhưng vẫn cất bước đi vào trong.

Vừa mới bước vào nhà cô ấy, tôi lập tức rùng mình, nhà cô ấy rất lạnh, cảm giác như nhiệt độ chỉ trên 0 độ C, đã thế cửa sổ còn đang mở toang, gió đêm lùa thẳng vào nhà, rít gào từng hồi. Tôi vừa chà xát cánh tay vừa hỏi: “Sao chị không đóng cửa sổ lại?”

Đại Linh Tử tỏ ra không hề thấy lạnh, cô ấy trả lời: “Tôi đang thấy rất nóng”

Tôi không định nói tiếp, trong lòng thầm nhủ cô cũng đâu phải gấu Bắc Cực hay chim cánh cụt, với nhiệt độ này mà cô còn thấy nóng là nóng chỗ nào? Tôi mặc kệ cô ấy, bước tới đóng từng cửa sổ lại. Nhưng thật kỳ lạ, dù tôi đã đóng cửa sổ nhưng vẫn rất lạnh. Tôi vốn đang sốt nhẹ và không muốn ốm nặng hơn ở nhà cô ấy. Tôi nghĩ ra một ý tưởng ngu ngốc, đó là đi vào phòng bếp nhà cô ấy đun một siêu nước nóng, định mượn hơi nóng khi đun nước, để khiến nhiệt độ trong phòng tăng lên, sau đó lại uống chút nước nóng, như vậy có thể xua tan khí lạnh trên người tôi.

Tôi không vội nói chuyện với Đại Linh Tử ngay, nhưng Đại Linh Tử lại bước tới phía sau tôi một cách bất thường, rồi đột nhiên dang tay ôm lấy tôi. Dáng người của Đại Linh Tử khá đẹp, hơn nữa vòng một còn rất đàn hồi, nên vừa áp vào là tôi cảm nhận được ngay. Một nam một nữ ở chung trong một căn phòng, cô ấy còn cố ý quyến rũ tôi như vậy, khiến tôi nhất thời ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng tôi là người có lý trí, biết rằng hai chúng tôi không thể làm thế, tôi vội vàng đề ý nghĩ xốc nổi trong đầu mình xuống, nói với cô ấy: “Chị Linh

Tử, đừng giỡn nữa, mau đứng dậy đi”

Đại Linh Tử không hề có ý định buông ra, ngược lại còn nói thêm một câu: “Cậu đừng nhúc nhích, hãy để tôi dựa vào một lát”

Tôi tự nhủ đây không phải là việc có cho cô ấy dựa vào hay không, mà là cô ấy còn ôm tôi thêm một lúc nữa, thì đảm bảo sẽ có chuyện xảy ra. Tôi biết rõ Lưu Thiên Thủ là người như thế nào, nếu anh ấy biết thành viên trong Tổ Điều tra số 2 lén lút làm tình, nhất định sẽ mài dao giết người. Tôi chẳng quan tâm được nhiều như thế, kiên quyết giã khỏi cái ôm của cô ấy. Nhưng tôi không trách Đại Linh Tử, bởi vì cô ấy vừa mới thất tình nên tâm trạng không vui.

Sau khi nước sôi, tôi hỏi cô ấy trong nhà có trà không, chúng tôi có thể pha ít trà để uống. Đại Linh Tử lắc đầu nói không có, sau đó chỉ vào tủ lạnh nói: “Trong đó có những thứ khác đấy, cậu có thể pha nó để uống” Tôi tưởng là cô ấy đang nói đến cà phê, tuy tôi không có thói quen uống cà phê, nhưng vẫn tốt hơn là uống nước lọc đun sôi, nên tôi đi qua đó mở tủ lạnh ra. Lúc thấy rõ thứ bên trong, tôi thật sự không dám tin vào mắt mình. Trong tủ lạnh hoàn toàn trống không, chỉ đặt một khay làm đá (dùng để làm đá viên), trong mỗi ô vuông chứa đầy những cục máu đông.

Thấy tôi há hốc mồm đứng im bất động, Đại Linh Tử bèn bước tới, bật cười nói một câu: “Bạn trai tôi thích dùng đá viên bằng máu để pha nước sôi uống, cậu cũng có thể thử xem sao”

Tôi cảm thấy tim mình như rơi thẳng xuống hầm băng, không phải vì bị đông đá viên bằng máu kia dọa sợ, mà là do giọng cười hiện tại của Đại Linh Tử, nó giống y đúc điệu cười của xác chết nữ và Tóc Vàng.

Tôi nhận ra tình hình không ổn, lập tức cảnh giác nhìn Đại Linh Tử, lắp bắp hỏi một câu thăm dò thử: “Chị... chị Linh Tử, chị không sao chứ?”

“Không sao, tôi thì có chuyện gì được chứ” Giọng cười của Đại Linh Tử không thay đổi, tình bơ trả lời tôi như không có chuyện gì, cô ấy còn vừa nói vừa tựa người vào cửa sổ.

Tôi không hiểu trong bụng cô ấy đang mưu tính cái gì, đành bước từng bước theo sát phía sau. Khi đến gần cửa sổ, Đại Linh Tử đột nhiên dùng móng tay rạch một cây Thánh giá trên trán, xoay người tính nhảy lầu. Cũng may là tôi nhanh tay lẹ mắt, kịp bước tới giữ được cô ấy. Tôi phát hiện phụ nữ một khi nổi điên đều trở nên rất khỏe, chưa kể Đại Linh Tử còn tốt nghiệp trường cảnh sát. Tôi muốn kéo cô ấy lại, nhưng sau khi giằng co một lúc, tôi vẫn không thể lay chuyển được cô ấy. Trên trán cô ấy bắt đầu rỉ máu, và bắt đầu nói xằng nói xiên.

Trông thấy nửa người của cô ấy đã trườn ra ngoài cửa sổ, tôi lập tức nóng nảy, trong lòng thầm nhủ vậy thì đừng trách tôi nhẫn tâm. Tôi đánh một phát vào cổ cô ấy, đây là một chiêu khống chế người, có thể khiến não người đột ngột thiếu ô-xy. Nhân lúc Đại Linh Tử bất tỉnh, tôi khiêng cô ấy lên và bế vào trong phòng ngủ.

Nhà cô ấy rất bừa bộn, quần áo và chăn gối trong phòng ngủ đều vứt hết trên giường, tôi tiện tay gạt vài cái để dọn ra một chỗ trống, sau đó đặt Đại Linh Tử nằm ngay ngắn. Tôi thấy cô ấy nhắm nghiền hai mắt, hơi thở không đều, liền biết là cơ thể cô ấy nhất định có vấn đề. Tôi tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra định gọi cho Lưu Thiên Thủ. Nhưng chết tiệt là, điện thoại của tôi không hề có một chút tín hiệu nào, tôi lại đi tới gần cửa sổ, giơ điện thoại ra ngoài thử lại một lần nữa.

Tôi phát hiện mình phải duỗi thẳng tay hết cỡ mới miễn cưỡng xuất hiện một vạch sóng. Tôi thò đầu ra, định dùng tư thế này để gọi điện thoại. Nhưng tôi đã đánh giá thấp thể chất của Đại Linh Tử, cô ấy đột nhiên tỉnh lại, thình lình bật dậy và lao về phía tôi. Giờ phút này cả người tôi đều đang dựa vào thành cửa sổ, cô ấy bổ nhào về phía tôi như vậy đã suýt nữa đẩy tôi ngã ra ngoài.

Người tôi thoáng lão đảo, huyết áp lập tức tăng vọt, nhất là lúc nhìn xuống mặt đất bên dưới, tôi không khỏi gào khóc một tiếng. Đại Linh Tử hoàn toàn không để ý tới tôi, vẫn lăm bả lăm bầm đòi nhảy lầu. Sau khi tôi gắng gượng di chuyển đến nơi an toàn, bèn vội vàng giáng cho cô ấy thêm một đòn nữa. Lần này tôi đã thông minh hơn, ra tay nặng hơn một chút, có lẽ trong một chốc một lát cô ấy sẽ chưa tỉnh lại ngay.

Tôi đặt cô ấy lên giường, sau đó xé một tấm ga trải giường trói cô ấy lại thật chặt. Không phải là tôi thối phồng bản thân đâu, phương pháp trói người của tôi tương đối chuyên nghiệp đấy, cho dù là một tên trộm lành nghề cũng rất khó thoát ra được. Tôi đã yên tâm hơn một chút, cũng không còn nghĩ tới việc mạo hiểm đi gọi điện thoại nữa, mà vội vàng xoay người đi xuống lầu. Tôi nhận ra vùng ngoại ô này nhất định không bình thường, sau khi xuống lầu điện thoại mới miễn cưỡng bắt được tín hiệu ổn định, nhưng như vậy là đủ dùng rồi. Tôi kéo tới số điện thoại của Lưu Thiên Thủ, đang định bấm gọi thì đột nhiên xuất hiện một trực giác không lành.

Trực giác là một thứ thật sự rất khó nói, có đôi khi nó cực kỳ chuẩn. Tôi cảm thấy trên đầu mình có cái gì đó, bèn ngửa đầu lên nhìn thử. Vừa nhìn một cái, tôi lập tức sợ hết hồn.

Phần 1 – Chương 7: Hiện trường vụ án

Đại Linh Tử nhào nửa người ra khỏi cửa sổ, cúi mặt xuống nhìn tôi. Nếu không phải do trời tối thì tôi dám chắc sẽ nhìn thấy nụ cười quỷ dị của cô ấy. Ban này tôi đã trói cô ấy rất chặt, chẳng hiểu sao cô ấy lại thoát ra nhanh thế được? Tôi không kịp nghĩ nhiều, thấy Đại Linh Tử như thế tôi biết ngay không ổn. Tôi ở dưới, cô ấy ở trên tầng, tay tôi có dài đến đâu cũng không ngăn cô ấy lại được.

Tôi thầm kêu chết rồi, không bận tâm đến có làm phiền người khác hay không, gào to: “Linh Tử ở yên đấy chờ tôi lên ngay bây giờ!” Nhưng tôi nói cũng bằng không, Đại Linh Tử không hề nghe thấy, còn hét lên một tiếng rồi lao cả người xuống. Tôi chửi thầm, Đại Linh Tử đang lao thẳng xuống chỗ tôi, từ khoảng cách cao thế này nếu cô ấy rơi trúng người tôi thì kể cả tôi có chín mạng như mèo cũng thành một đồng thịt băm.

Tất cả chỉ xảy ra trong một tích tắc. Thấy Đại Linh Tử đang lao xuống như bay, theo phản xạ có điều kiện, tôi không những không định đón cô ấy mà còn lăn sang một bên. Chỗ tôi đang đứng không phải bãi cát, càng không phải đường nhựa mà toàn là những viên đá nhỏ sắc cạnh, lúc nằm thụp xuống tôi đau điếng người. Nhưng may là tôi tránh kịp, Đại Linh Tử rơi thịch xuống ngay bên cạnh tôi. Những giọt máu li ti ấm nóng bắn đầy lên người tôi, thậm chí còn có vài giọt bóng rẩy. Tôi ngẩn người. Đây là máu của đồng nghiệp tôi, mới vài giây trước thôi cô ấy còn sống sờ sờ, thế mà bây giờ đã trở thành một cái xác chết lạnh.

Tôi nhìn xung quanh, bỗng cảm thấy lạ lẫm, trong đầu thoáng có cảm giác sắp mất trí. Tôi thở dốc, dần dần chống người dậy. Tôi không muốn nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng tiềm thức lại tự ép mình nhìn.

Đại Linh Tử ngã mạnh quá, đầu tiếp đất đầu tiên nên lồm vào, một bên nhãn cầu bị ép bật ra ngoài rũ xuống, một vũng máu to đang nhanh chóng lan ra bên dưới thân thể cô ấy.

Tôi không biết mình phải làm gì, ngồi ngây ra đó. Gió thổi vù vù nhưng toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi.

Vụ huyền náo vừa rồi khiến rất nhiều người dân trong tòa nhà tỉnh giấc, nhà nào nhà nấy lần lượt bật đèn. Chưa đầy năm phút sau, hiện trường vụ án đã

đông kín người. Nếu người chết không phải Đại Linh Tử mà là một người xa lạ nào đó, tôi chắc chắn sẽ kiểm soát hiện trường cẩn thận, nhưng lúc ấy tôi gần như gọi điện một cách máy móc cho Lưu Thiên Thủ. Sau khi anh ấy bắt máy, tôi chẳng nghe thấy anh ấy nói gì, chỉ nói ở chỗ này xảy ra án mạng, bảo anh ấy đến ngay. Tôi lần lượt gọi tiếp 110, 119, thậm chí cả 114. Đầu óc tôi đã hoàn toàn đông cứng. Tôi không đứng dậy, cứ ngồi như thế, càng không bận tâm xem những người xung quanh nghĩ gì.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc xe cảnh sát hú còi lao tới như điên. Phía trước xe bị lõm một chỗ, chắc hẳn là đã phi qua một đồng ngổn ngang nào đó, bị gạch ngói vụn cào xước khắp nơi. Lưu Thiên Thủ và hai anh cảnh sát xuống xe. Xung quanh tôi toàn người là người, Lưu Thiên Thủ nói to: “Mọi người tránh ra, cảnh sát đây”

Anh ấy rẽ đám người đi vào, nhìn thấy tôi ngồi bệt trên đất như bị ngớ ngẩn thì nhíu mày rất không hài lòng, nhìn xung quanh và nói: “Đây chẳng phải là nhà Đại Linh Tử à? Sao cô ấy chưa đến?” Là do tôi không nói rõ trong điện thoại. Tôi chỉ vào cái xác, nhấn mạnh với Lưu Thiên Thủ: “Tổ trưởng, Đại Linh Tử ở đây này”

Lưu Thiên Thủ hiểu ra ngay, rung mình một cái, tôi cũng không ngạc nhiên khi anh ấy có thể làm ra động tác như vậy.

Tôi là đàn ông, đàn ông thì phải kiên cường, nhưng lúc này tôi không kiên cường nổi. Tôi đau đớn ôm mặt, mặc dù như thế trông hơi yếu đuối nhưng tôi cảm thấy áp lực trong lòng nhẹ đi một chút.

Lưu Thiên Thủ nhanh chóng bình tĩnh lại, anh ấy kéo tôi dậy và nói:

“Người anh em hãy nghĩ thoáng ra. Phần lớn mọi người khi đối diện với giờ phút sinh ly tử biệt của bạn bè đều vô cùng đau đớn, nhưng là một cảnh sát cậu nhất định phải kìm nén nỗi đau, nếu không nó sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của cậu”

Lưu Thiên Thủ gọi tôi là người anh em chứ không phải Lý Phong, tôi biết anh ấy đang khuyên bảo tôi với tư cách một người anh em. Tôi gật đầu, hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại.

Lưu Thiên Thủ bảo hai anh cảnh sát phỏng vấn người dân có mặt và ghi lại báo cáo hiện trường, rồi hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Nói tỉ mỉ thì không thể giải thích rõ ràng ngay được, tôi không nói phần đầu, chỉ kể lại vắn tắt những chuyện xảy ra sau khi tôi đến nhà Đại Linh Tử. Lưu Thiên Thủ vừa nghe vừa bước đến kiểm tra xung quanh thi thể, tôi vừa dứt lời thì anh ấy lên tiếng: “Từ mức độ tổn thương da và vết máu có thể thấy nạn nhân rơi xuống từ độ cao 15 đến 20 mét, nhưng...” Khi nhìn đến cổ tay của Đại Linh

Tử, anh ấy trở nên do dự.

Tôi không hiểu phản ứng của Lưu Thiên Thủ, cũng không hỏi, chỉ để ý đến sự thay đổi trên nét mặt anh ấy. Đầu tiên anh ấy thắc mắc, sau đó là kỳ quái, cuối cùng bừng tỉnh nhảy dựng lên, kéo tôi chạy lên trên tầng. Tôi chẳng hiểu sếp Lưu vội gì, còn dặn: “Sếp chạy cẩn thận, đèn hành lang hỏng hết rồi”

Lưu Thiên Thủ ừ một tiếng. Tôi phát hiện khả năng nhìn trong bóng tối của anh ấy rất cừ khôi, gần như không cần để ý bậc thang, cứ thế chạy ào ào lên. Tôi cũng hít sâu một hơi, cầm đầu chạy theo. Hai chúng tôi lần lượt lên đến tầng năm. Lưu Thiên Thủ rút súng ra, nói nhỏ: “Cậu nói Đại Linh Tử bị cậu trói chặt lại, nhưng cô ấy nhanh chóng thoát ra được, trên cổ tay còn không có dấu vết bị trói, như thế chỉ có một cách giải thích chính là đã có kẻ khác cởi trói cho cô ấy”

Nghe vậy trong đầu tôi nổ ừng một tiếng. Tôi hiểu ý của anh Lưu, nói trắng ra thì ban này trong phòng của Đại Linh Tử còn một người nữa, người này rất có khả năng chính là hung thủ của chuỗi án mạng liên hoàn này.

Tôi không mang súng cũng không mang gậy, thuận tay rút thắt lưng ra.

Đừng coi thường thắt lưng, nếu gặp được hung thủ thì chỉ cần có cơ hội tôi sẽ dùng thắt lưng thắt cổ hắn gần chết.

Lưu Thiên Thủ tiến vào nhà trước, điềm tĩnh quan sát xung quanh. Tôi theo sát phía sau, chỉ cho anh ấy căn phòng mà Đại Linh Tử vừa bị trói. Chúng tôi chậm rãi bước vào phòng, tôi nhìn cái giường, lập tức tin những gì Lưu Thiên Thủ vừa nói. Những dải ga trải giường dùng làm dây trói được xếp thành hàng ngay ngắn. Đại Linh Tử điên điên dở dở, không thể làm thế này được. Nhưng từ khi vào nhà đến giờ chúng tôi không thấy ai cả, chẳng lẽ hung thủ nhân lúc hỗn loạn đã bỏ trốn rồi?

Lưu Thiên Thủ ra hiệu cho tôi đứng giữ cửa phòng ngủ, còn anh ấy đi quan sát xung quanh. Đồ đạc trong phòng lộn xộn, lão luyện như Lưu Thiên Thủ cũng không tìm ra điều gì khả nghi, cuối cùng anh ấy thở dài bất lực, nói phải đợi pháp y và chuyên gia khám nghiệm hiện trường đến mới biết có tìm được manh mối gì không.

Tôi đã bình tĩnh hơn nhiều, nghĩ đến những sự việc xảy ra trong thời gian gần đây tôi thấy cần phải nói cho Lưu Thiên Thủ biết. Một lúc nữa pháp y và chuyên gia khám nghiệm hiện trường mới đến, tôi tranh thủ nói luôn, kể cả những việc kỳ quái tôi gặp lúc trước. Lưu Thiên Thủ vừa nghe vừa nhún mày, thỉnh thoảng lại lườm tôi một cái. Trông anh ấy lúc nào cũng lôi thôi lếch thếch, nhưng bây giờ dưới vẻ ngoài luộm thuộm lại hiện rõ vẻ tinh anh.

Nói xong tôi còn cố ý hỏi: “Sếp Lưu, anh nói xem rốt cuộc có ma quỷ nào đang tác quái không, có phải em đã bị ma nhập rồi không?” Lưu Thiên Thủ lắc đầu, hỏi lại: “Cậu tin có ma à?” Tôi nghĩ thầm không phải tôi tin hay không mà hiện thực bày ra ngay trước mắt, tôi không tin mà được à? Mấy hôm nay lúc nào tôi cũng bị một cái bóng vô hình quấy nhiễu, thậm chí suýt nữa còn tự sát.

Lưu Thiên Thủ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nhiên mỉm cười quái dị, nói anh ấy đã hiểu được phần nào rồi. Lúc Lưu Thiên Thủ cười, tôi suýt nữa sợ hãi đến mức ngã lăn ra đất, tưởng Lưu Thiên Thủ bị ma nhập thì Tổ Điều tra số 2 chúng tôi đúng là gặp hạn, vì một vụ án quỷ quái mà chết mất hai mạng người. Nhưng thấy cách cười của anh ấy không giống nụ cười của thi thể nữ kia lắm, thành ra tôi hơi yên tâm.

Pháp y lần này vẫn là Tiểu Oanh. Lưu Thiên Thủ trao đổi với Tiểu Oanh một hồi, vẫy tay bảo tôi ra xe cảnh sát trước.

Đến khi ngồi vào trong xe, tôi mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Một lát sau Lưu Thiên Thủ cũng quay lại, lập tức khởi động xe. Tôi là đương sự trong vụ án lần này, đúng ra thì lời khai của tôi rất quan trọng. Tôi tưởng Lưu Thiên Thủ đưa tôi về đồn để lấy lời khai, nhưng anh ấy lại bảo sẽ đưa tôi đến một chỗ khác.

Tôi rất buồn bực, bây giờ đã quá nửa đêm rồi làm gì còn chỗ nào mở cửa. Tôi hỏi: “Sếp Lưu đưa em đi chùa trừ tà ma à?” Lưu Thiên Thủ cười ha hả, nói: “Trừ tà cái gì, tôi đưa cậu đến nhà tôi, nhà tôi có thuốc hay lắm, cậu uống xong chắc chắn sẽ khỏe”

Tôi cuống lên, hỏi anh ấy lúc nào lấy lời khai, vì trí nhớ của con người sẽ nhạt dần, tôi sợ sau một đêm mình sẽ quên mất một số chi tiết. Lưu Thiên Thủ lắc đầu nói: “Lý Phong, cậu đã thuật lại với tôi rồi còn gì, cậu không phải lấy lời khai nữa, tôi viết là được rồi”

Thấy thái độ của anh ấy rất kiên quyết, tôi cũng không tiếp tục tranh cãi nữa.

Anh ấy lái xe như bay, khi dừng lại dưới chân tòa nhà anh ấy ở thì bảo tôi ở trong xe chờ, một lát sau anh ấy bưng một bát gì đó quay lại. Tôi thấy trong bát đầy nước, nhưng màu nước đen sì, khiến tôi nghĩ đến xì dầu. Tôi chỉ vào cái bát, hỏi: “Sếp Lưu bảo em uống xì dầu làm gì?” Lưu Thiên Thủ chép miệng trách tôi: “Lý Phong, cậu làm người chẳng ra làm sao thế, đây mà là xì dầu à? Cậu coi như coca cola là được chứ sao? Hay thấy không có bọt khí thì để tôi thổi cho mấy hơi”

Tôi thấy anh ấy phồng má định thổi thì cuống lên, nghĩ thầm anh đừng có

thổi bay cả nước bọt vào đấy thì ai mà uống được nữa. Tôi vội giật lấy uống từ từ từng ngụm. Tôi chịu uống nước này đã là giữ thể diện cho Lưu Thiên Thủ lắm rồi, nào ngờ anh ấy còn chê tôi uống chậm quá, đưa tay nâng cái bát như kiểu muốn dốc hết vào miệng tôi.

Chắc là tôi bị anh ấy lừa rồi, tôi suýt sặc, uống xong ho sù sụ mấy tiếng. Mùi vị của nước rất lạ, hơi tanh tanh, lại hơi khét khét, giống như tro giấy. Tôi nghĩ bụng bảo dạ chắc anh ấy không đốt bùa cho tôi uống đâu, chẳng lẽ trước khi làm cảnh sát anh ấy từng là đạo sĩ hoặc hòa thượng trừ tà.

Phần 1 – Chương 8: Ban đêm đánh lén (1)

Lưu Thiên Thủ đưa tôi về nhà rồi lái xe rời đi, tôi không biết anh ấy về nhà hay đến Cục Cảnh sát làm việc. Vào đến nhà rồi tôi vẫn hơi mơ màng, bèn đi tắm nước nóng. Tôi cố ý chỉnh nước nóng hơn bình thường, dùng khăn day khắp mặt. Mặc dù nước nóng khiến toàn thân tôi bỏng rát, nhưng tâm trạng tôi đã dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi không có tâm trạng đâu xem QQ, cũng không muốn xem ti vi, nằm xoài xuống giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Lưu Thiên Thủ đã nói cho tôi ở nhà mấy hôm để bình tâm lại, thế là cả ngày hôm sau tôi không ra ngoài, lục tủ lạnh lấy đồ ăn tạm, ăn xong là ngủ, cảm giác thiếu ngủ trầm trọng. Trong khoảng thời gian đó có một đồng nghiệp chạy xe máy của tôi về trả cho tôi. Nói thật thì tôi rất muốn hỏi thăm tình hình tiến triển của vụ án, đặc biệt là có tìm ra manh mối gì ở nhà Đại Linh Tử không, nhưng đồng nghiệp nọ không hề có ý định trò chuyện, chắc hẳn đã được Lưu Thiên Thủ dặn trước, chỉ chào tôi một tiếng rồi đi. Tôi có bao nhiêu điều muốn hỏi, rốt cuộc chẳng hỏi được câu nào.

Tôi đã uống thuốc Lưu Thiên Thủ chuẩn bị riêng cho mình, nhưng đêm đến vẫn mơ những giấc mơ kỳ quái. Trong lúc mơ mơ màng màng tôi nghe thấy tiếng boong boong như có người gõ chiêng. Tôi rất nhạy cảm trước hiện tượng quái lạ này, sợ hãi kêu lên một tiếng ngồi bật hẳn dậy.

Tôi nhìn quanh, xem ra lúc này đã nửa đêm. Tôi thở dài một tiếng, day mạnh lên mặt, nghĩ thầm cách trừ tà của Lưu Thiên Thủ chẳng có tác dụng gì cả, không những không chữa được bệnh mà còn làm cho bệnh biến tướng đi, hôm nay có người gõ chiêng bên tai, biết đâu mấy hôm nữa có người bắn súng bên tai tôi không chừng, không làm cho tôi điếc chắc không chịu nghĩ. Đúng lúc này có hai tiếng động lạ vang lên bên ngoài phòng ngủ “cạch – rầm”, cạch là tiếng cửa mở, rầm hình như là tiếng đóng cửa.

Tôi đang rất tỉnh táo, chắc chắn hai tiếng động vừa rồi không phải ảo giác. Chỉ có một mình tôi ở nhà, mặc dù là nhà thuê, chủ nhà có chìa khóa, nhưng chắc chắn ông ấy sẽ không đến vào lúc này, càng không tự tiện mở cửa khi không có sự đồng ý của tôi. Chẳng lẽ có trộm? Vừa nghĩ thế tôi đã bực mình, gần đây tôi đã mệt mỏi lắm rồi, lũ trộm cắp còn đến trêu người

nửa hay gì.

Tôi không mang dùi cui cao su về, nhưng trong nhà có một món bảo bối là cây dùi cui điện tôi nhờ bạn mua hộ đang để trong tủ ở đầu giường. Tôi lấy nó ra, chân trần bước xuống giường, rón rén đi ra ngoài. Tôi nghĩ đâu ra đấy rồi, nếu thực sự trong nhà tôi có kẻ nào đó thì bất kể thế nào cứ cho nó ăn điện đã rồi tính, vừa hay để xả bớt những buồn bực tích tụ trong người tôi mấy hôm nay. Nhưng khi tôi ra đến phòng khách thì chẳng có ai cả, bốn bề im lặng như tờ.

Có câu mắt thấy là thật, nhưng có lúc mắt thấy chưa chắc đã là thật, trong phòng tối om om không nhìn thấy gì. Tôi bật đèn lên, phòng vừa sáng, tôi nhìn xuống sàn, lập tức sợ ngẩn người. Trên đoạn đường từ cửa nhà đến phòng ngủ có hai hàng dấu chân đầy bùn, nhìn vết giày là của cùng một người, chắc chắn hẳn đã đi từ cửa đến gần phòng ngủ rồi quay ra.

Nhìn thì rất lạ, nhưng tôi nghĩ một thoáng là hiểu ngay. Đúng là có kẻ nào đó đã len vào nhà tôi, chắc lúc tôi hét lên bừng tỉnh đã khiến hắn từ bỏ ý định tiếp cận tôi rồi bỏ đi, tiếng “cạch – rầm” ban nãy là tiếng động khi hắn rời khỏi. Kẻ này chắc chắn là hung thủ, hẳn ghê gớm thật, tìm đến tận nhà tôi rồi.

Tôi dựa người vào tường, nhắm tính: Hung thủ đã đi rồi, tạm thời tôi được an toàn. Nhưng tôi không hề cảm thấy may mắn, ngược lại còn thấy tên hung thủ này ép người quá đáng, nhà tôi là đồ chơi của hắn đấy à, muốn đến thì đến muốn đi thì đi?

Tôi cảm thấy hắn là một tay đáng gờm, nhưng tôi không sợ. Hồi ở trường cảnh sát tôi đã học được khá kỹ thuật tấn công. Tôi quyết định mặc dù bây giờ chỉ có một mình, không có súng, tôi cũng sẽ không bỏ qua cơ hội truy đuổi hung thủ. Tôi vớ bừa một bộ đồ thể thao mặc vào, nhanh gọn hơn mặc cảnh phục nhiều, rồi lao ra khỏi cửa.

Tôi ở trên tầng ba, nhìn ra cầu thang ngoài cửa, thấy đường đi lên rất sạch sẽ, còn đường đi xuống đầy bùn đất lung tung, chứng tỏ hung thủ đã xuống tầng rồi. Tôi xách dùi cui điện chạy xuống, tính là nếu gặp hung thủ sẽ gõ cho hắn một phát vào gáy, rồi cho điện giật. Nhưng khi đuổi ra ngoài tòa nhà, tôi chẳng thấy ai cả, chỉ có một chiếc xe máy đang từ từ tăng tốc rời đi. Nửa đêm canh ba lại có chiếc xe máy, tất nhiên khả nghi. Tôi thầm cười lạnh, thằng hung thủ này tính sai rồi, tôi cũng có xe máy, hẳn không thể chạy thoát được. Tôi vội dắt xe ra, mặc dù chiếc xe thiếu khá món phụ tùng nhưng vẫn dùng tốt, đuổi theo là chuyện nhỏ.

Tôi và hung thủ bám đuôi nhau chạy như bay trên đường. Ban đầu khi phát

hiện ra tôi đuổi theo, hung thủ liền tăng tốc, nhưng tôi cũng tăng tốc, thậm chí tốc độ cả hai đều vượt quá 100 km/h. Đi ô tô với tốc độ 100 km/h không có gì lạ, nhưng xe máy thì khác, ở vận tốc này cả người và xe đều nghiêng ngả muốn bay lên, nếu chẳng may trượt đi thì chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Hung thủ thấy không cắt đuôi được tôi, cũng không cố thêm, từ từ giảm tốc. Tôi bám sát hắn, thấy hắn giảm tốc tôi cũng giảm tốc, luôn giữ khoảng cách tầm năm mét. Tôi sợ nếu mình đi nhanh quá, giả dụ hung thủ đột nhiên phanh gấp thì tôi sẽ lướt qua mặt hắn.

Hung thủ đội mũ bảo hiểm che kín mặt, bỗng ngoái lại nhìn tôi, giơ ngón tay lên ra hiệu cả hai cùng dừng xe. Tôi nghĩ bụng dừng thì dừng, vừa hay có cơ hội tóm cổ hắn. Tôi nhấn còi hai lần, ra hiệu đồng ý.

Tôi thấy hai chúng tôi rất hiểu ý nhau, gần như giảm tốc độ dừng xe cùng một lúc. Hắn nhắc chân, xoay người nhảy xuống. Chỉ từ động tác xuống xe của hắn, tôi đã cảm giác tên này thân thủ nhanh nhẹn. Không thể nói tôi mất mặt được, tôi xuống xe lập tức lau khô nước mắt, đi xe không đội mũ bảo hiểm cũng không đeo kính chắn gió thì biết làm sao được.

Hung thủ thấy tôi như thế thì bật cười, nhưng bị mũ bảo hiểm chặn nên tiếng cười nghe trầm đục. Hắn khoanh tay đứng dạng chân, chỉ chờ tôi tiến lên tấn công. Tôi nghĩ thầm tên này thật ngông cuồng, đã thế thì tôi cũng không khách sáo nữa, liền sải chân bước đến, không nói không rằng rút dùi cui điện ra thúc vào ngực hắn.

Nếu trúng thì tôi có thể áp đảo hắn trong một tích tắc, nhưng thực tế không được như vậy, hắn đứng im đến lúc dùi cui điện sắp đụng trúng người thì vươn tay ra, một tay khóa chặt cổ tay tôi, tay còn lại chém mạnh xuống. Bàn tay hắn cứng như cây lăm gỗ, một đòn chém xuống khiến tôi đau nãy người, dùi cui điện tuột khỏi tay.

Tôi vội lùi về sau, sợ hắn thừa cơ đánh lén. Thế nhưng hắn chỉ đứng nguyên tại chỗ, còn ra hiệu cho tôi tấn công tiếp đi. Dùi cui điện rơi dưới chân hắn, xem chừng tôi không cướp lại được nữa. Tôi vận người, chuẩn bị đấu tay không. Tôi dùng chiêu ảo, từ từ tiếp cận rồi giả như tấn công để dụ hắn ra tay trước, dùng chiêu phá chiêu bẻ trật khớp hắn.

Nếu là người bình thường thì chiêu này chắc chắn có tác dụng, nhưng hung thủ lại quá mạnh. Hắn bất ngờ tấn công, không dùng hư chiêu gì, đập mạnh một cước vào bụng tôi. Tốc độ ra đòn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, tôi chưa kịp phản ứng lại đã trúng đòn, cảm giác như bị trâu húc, phải liên tiếp lùi về sau mấy bước, cuối cùng vẫn ngã ngôi xuống.

Chỉ sau hai chiêu, tôi đoán rất có khả năng hung thủ là lính đặc công xuất ngũ. Thấy tôi không phải đối thủ, thậm chí còn kém cỏi hơn nhiều, hẳn hết hứng chơi với tôi, rút ra một con dao từ thắt lưng. Con dao dài khoảng một tấc, nhìn là biết thuộc dạng dao bị quản lý. Hẳn từ từ tiến về phía tôi, con dao thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Tôi nghĩ thầm thế là xong rồi, mình sắp thành con ma thứ ba dưới lưỡi dao của hung thủ rồi. Tôi không có ý định sống, nhưng không thể chết vô ích được, lát nữa tôi phải cào xước mu bàn tay hẳn để giữ lại mẫu da và ADN của hẳn dưới móng tay mình.

Điều bất ngờ đã xảy ra đúng vào lúc cấp bách ấy.

Một luồng sáng chói lòa rọi đến từ đằng xa, đi cùng tiếng còi hú liên tục. Cả tôi và hung thủ cùng quay lại nhìn. Tôi nhận ra đó là một chiếc xe cảnh sát đang lao đến với tốc độ cực kỳ nhanh. Không ngờ lại được chi viện, tinh thần tôi lập tức trở nên phấn chấn. Hung thủ thì ngược lại, thấy xe cảnh sát đến, hẳn tha chết cho tôi, quay người chạy về phía xe máy định thừa cơ chạy trốn.

Tôi nổi máu kiên cường, ban nãy còn tưởng mình sắp chết nhưng bây giờ tôi chỉ nghĩ cách giữ chân hung thủ. Tôi chặt vật bò dậy, vừa đứng lên chân đã mềm nhũn lại ngồi khụy xuống đất. Bụng tôi đau quặn quại như có gì co giật bên trong, tôi muốn giữ chân hung thủ cũng không giữ được nữa. Nhưng hung thủ cũng không chạy được. Hẳn vừa nổ máy xe thì xe cảnh sát đã chặn trước mặt hẳn, cửa xe bật mở, Lưu Thiên Thủ giương súng nhào ra. Anh ấy gầm lên: “Đứng im!” Hung thủ đứng im thật, lạnh lùng nhìn Lưu Thiên Thủ. Tôi lại thấy hành động của hẳn rất bất thường, không hề có vẻ sợ hãi.

Lưu Thiên Thủ hỏi tôi có sao không, tôi trả lời “Em không sao”. Anh ấy thận trọng lấy còng tay ra, tiến lại gần hung thủ. Hung thủ vẫn im lặng chờ đợi, đến khi Lưu Thiên Thủ lại gần, tôi thấy tay phải của hẳn thoáng động, Lưu Thiên Thủ lập tức “hự” một tiếng đau đớn làm rơi súng. Lưu Thiên Thủ là một tay cứng mà bị đau thế này hẳn là vừa trúng một đòn khá nặng. Tôi buồn bực không biết hung thủ đã dùng cách nào.

Cả tôi và Lưu Thiên Thủ đều đã bại dưới tay hung thủ, hẳn muốn giết chúng tôi thật quá đơn giản, nhưng hẳn không hề có ý đó, chỉ đá văng khẩu súng đi và lại định lái xe máy chạy trốn. Lưu Thiên Thủ không chịu thua, gầm lên một tiếng nhào tới. Tôi giật mình, sắp Lưu muốn liều chết với hung thủ hay sao.

Phần 1 – Chương 9: Ban đêm đánh lén (2)

Trước nay tôi luôn thấy Lưu Thiên Thủ rất thông minh, nhìn cách tư duy suy luận chặt chẽ khi phá án thì IQ của anh ấy phải cỡ 120. Thế mà giờ anh ấy lại ngu ngốc như thế, hung thủ đã có ý tha cho chúng tôi, anh ấy còn cố sống cố chết xông lên, điều quan trọng nhất là hai chúng tôi đánh không lại hung thủ. Nghĩa là gì? Nghĩa là tự đâm đầu vào chỗ chết, lấy trứng chọi với đá chứ gì nữa. Lúc Lưu Thiên Thủ lao đến bên cạnh hung thủ, tôi muốn nhắm mắt lại để không nhìn thấy thảm cảnh sắp xảy ra, có khi trước khi chết Lưu Thiên Thủ còn bị đánh cho không còn ra hình người.

Tiếng đầu đá vang lên. Tôi bị tư thế của Lưu Thiên Thủ làm cho ngẩn người. Anh ấy xuống tấn, đưa hai tay ra song song, liên tiếp đánh vào người hung thủ. Hung thủ không ngờ Lưu Thiên Thủ lại mạnh thế, hấn bị đánh cho phải liên tiếp lùi lại. Lưu Thiên Thủ đánh mấy quyền thì hấn phải lùi lại từng ấy bước, quyền cuối cùng còn đánh thẳng vào ngực hấn.

Chiêu thức của Lưu Thiên Thủ không hề giống bắt bừa mà trông hơi có tính võ thuật. Không ngờ sếp Lưu lại là cao nhân thâm tàng bất lộ. Mặc dù đang ngồi bệt trên đất chẳng ra hình tượng gì nhưng tôi vẫn phải vỗ tay gào lên cổ vũ: “Sếp ơi đánh đi, đánh chết thằng khốn nạn ấy đi”

Hung thủ bỗng quay sang nhìn tôi, rồi đổi sang một thế rất kỳ quái. Hai chân hấn một trước một sau, hơi siết nắm tay lại, cong cánh tay, chìa ngón trở ra. Miêu tả thế nào nhỉ? Trông giống một con bọ ngựa khổng lồ.

Vừa nhìn tôi đã biết ngay hấn cũng là con nhà võ. Nếu không phải đang trải qua thực tế thì chắc hấn tôi sẽ tưởng hai người này đang đóng phim, nếu không tự nhiên có bao nhiêu cao thủ võ lâm ở đâu ra thế?

Hung thủ tung đòn tấn công trước, cách thức rất quái dị, không dùng quyền cũng chẳng dùng chưởng, mà dùng ngón tay chọc Lưu Thiên Thủ. Lưu Thiên Thủ muốn phòng thủ nhưng làm sao phòng được. Mới qua vài chiêu hung thủ đã chớp được cơ hội chọc mạnh vào người Lưu Thiên Thủ mấy cái, toàn thân anh ấy lập tức ỉ ra không điều khiển được nữa.

Tôi không còn lòng dạ nào cổ vũ nữa. Hung thủ bước ra phía sau Lưu Thiên Thủ, nắm cổ áo anh ấy và xách lên. Vóc dáng hung thủ cao to, Lưu Thiên Thủ lại nhỏ người, nhìn từ xa thấy giống cảnh khỉ to xách khỉ bé. Hung thủ

nhìn quanh, rồi kéo Lưu Thiên Thủ ném vào trong xe.

Hay rồi, nửa người trên của Lưu Thiên Thủ bò trên ghế lái, nửa người dưới thông ra ngoài xe, nằm im như chết, rõ ràng là anh ấy đã ngất đi.

Hung thủ lạnh lùng nhìn tôi. Tôi lạnh sống lưng, thậm chí còn muốn chửi, sếp ơi là sếp, đánh không lại thì nói trước một tiếng, em tưởng sếp đánh thắng nên mới dốc sức cố vũ, bây giờ thì bị hung thủ ghim rồi.

Tôi không biết hung thủ sẽ làm gì mình, tôi cũng không có khả năng đấu tay đôi với hắn. Tôi nhìn hắn chăm chăm, tim đập liên hồi. Tôi không nhìn thấy mắt của hung thủ, không biết hắn đang nghĩ gì. Hắn đứng một lúc rồi quay người trèo lên xe máy phóng qua trước mặt tôi rồi mất dạng.

Nguy hiểm đã qua một cách kỳ quặc. Một hồi lâu sau tôi mới hoàn hồn, phản ứng đầu tiên là lập cập đi nhặt lại súng.

Cầm súng trong tay, tôi mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Tôi đến bên xe cảnh sát định kéo anh Lưu ra, nhưng anh ấy nặng như đá, kéo mãi không được. Cuối cùng bất đắc dĩ, tôi đành phải nhéo gốc đùi anh ấy. Gốc đùi là một trong số những điểm yếu trên cơ thể, nhéo vào đó rất đau.

Chẳng mấy chốc Lưu Thiên Thủ đã tỉnh. Anh ấy hừ hừ bò dậy, ngồi xuống tựa đầu vào bánh xe, vẻ mặt đau khổ. Bình thường tôi thích sạch sẽ, bây giờ cũng chẳng quản sạch bẩn, ngồi xuống bên cạnh anh ấy, nói khẽ: “Xin lỗi sếp, em đã làm anh mất mặt rồi”

“Mất mặt cái gì?” Lưu Thiên Thủ trả lời, đối tư thế ngồi dễ chịu hơn. Anh ấy chìa tay cho tôi xem, ngón tay trỏ của anh ấy đã sưng tướng lên như một cái xúc xích bán ngoài đường. Tôi nhớ lại cảnh vừa nãy, hỏi: “Sếp Lưu làm sao thế, ngón tay anh bị hung thủ bắn trúng à?”

“Đúng” Sếp Lưu giải thích: “Hung thủ là dân võ chuyên nghiệp, biết dùng đá làm ám khí, đêm nay chúng ta bị hắn đánh bại không mất mặt gì cả”

Tôi lại hỏi: “Vậy trong đội cảnh sát chúng ta có ai giỏi ngang bằng với hung thủ không?”

Lưu Thiên Thủ lắc đầu: “Không có ai cả, thậm chí là ba cảnh sát cùng lên cũng chẳng phải đối thủ của hắn”

Tôi buồn bực, nghĩ thân là cảnh sát mà đánh không lại giặc thì còn nói năng gì nữa. Nhưng tôi vẫn không từ bỏ, nảy ra một ý tưởng khác: “Sếp Lưu, hay là chúng ta gọi chi viện, báo cáo lên trên mượn cảnh sát đặc nhiệm hoặc lính đặc chủng” Ý tưởng của tôi rất hợp lý, hơn nữa tôi không tin cảnh sát đặc nhiệm và lính đặc chủng lại không hơn được “cao thủ chốn dân gian”.

Không ngờ Lưu Thiên Thủ từ chối ngay: “Tôi có một người, chỉ cần người đó lộ diện thì hung án Thánh giá chắc chắn sẽ phá được” Tôi tò mò hỏi

người ấy là ai. Lưu Thiên Thủ không đáp, còn nói không biết anh ấy có mời được người này không, phải xin đặc quyền từ cấp trên. Tôi rất muốn biết người ấy là thần thánh phương nào, nhưng cố nén không hỏi nhiều.

Hai chúng tôi ngồi một lúc. Lưu Thiên Thủ gọi vài cuộc điện thoại, yêu cầu Cục Cảnh sát cử người đến hiện trường, tiện thể về nhà tôi xem có tìm được manh mối nào khác không.

Trong lúc chờ chi viện, gió to quá nên chúng tôi đều chui vào trong xe.

Tôi vẫn thắc mắc không hiểu vì sao nửa đêm mà Lưu Thiên Thủ lại biết tôi đuổi theo hung thủ đến đây. Anh ấy nói: “Chiều nay đã tìm ra manh mối ở nhà Đại Linh Tử. Chuyên gia khám nghiệm hiện trường đã tìm thấy một dấu giày rất kỳ lạ. Người bình thường khi đi sẽ đè nặng xuống gót, còn nhóm dấu giày kia ngược lại, đè nặng xuống lòng bàn chân. Chuyên gia khám nghiệm hiện trường đã phân tích cho tôi nghe, lý do có hiện tượng này là chủ nhân của dấu giày từng luyện võ, rất chú ý đến âm thanh phát ra khi đi lại”

Tôi đồng ý với hướng phân tích này, vì có lần tôi đã nhìn thấy lính đặc chủng chạy bộ, bọn họ nhón chân một cách kỳ lạ để khi chạy không phát ra âm thanh. Đồng thời nó cũng giải thích vì sao khi hung thủ lén vào nhà tôi, tôi không nghe thấy tiếng bước chân.

Lưu Thiên Thủ nói tiếp: “Rất có khả năng hung thủ là bạn trai của Đại Linh Tử, chỉ là cô ấy chưa bao giờ công khai bạn trai, hàng xóm xung quanh cũng chưa bao giờ gặp nên khó điều tra. Ngoài ra, sau khi nhìn thấy vết giày tôi liền cảm thấy lo lắng cho sự an toàn của cậu, đang đêm lái xe đi ngay, vừa hay nhìn thấy hai chiếc xe máy phóng qua nên đuổi theo đến đây” Tôi nghe mà cảm thấy may mắn, may là anh ấy đến kịp, chỉ chậm một bước nữa thôi là tôi xong đời rồi. Còn vì sao hung thủ không giết hai chúng tôi thì tôi không buồn nghĩ, cũng chẳng nghĩ ra. Hẳn quái dị như thế, dùng tư duy thông thường cũng chẳng lý giải được.

Sau khi các đồng nghiệp ở Cục Cảnh sát đến nơi, Lưu Thiên Thủ dẫn tôi đi trước. Trải qua một loạt chuyện vừa rồi, tôi không dám về nhà nữa, quyết định chừng nào chưa kết thúc vụ án thì tôi cứ ở luôn Cục Cảnh sát. Lúc tôi vào phòng họp chuẩn bị ngủ, Lưu Thiên Thủ đã thay quần áo sạch sẽ đi vào hỏi tôi hôm nay thế nào, uống thuốc của anh ấy xong có còn bị ảo giác nữa không.

Anh ấy không nhắc thì tôi cũng quên mất, nhắc đến là tôi bức mình không khách sáo gì kể ào ào hết chuyện xảy ra lúc tối cho anh ấy nghe. Tôi tưởng nghe xong Lưu Thiên Thủ sẽ lo lắng, không ngờ anh ấy lại cười ha hả,

chẳng qua anh ấy bị hung thủ đánh rồi còn bị ném vào trong xe nên mặt mũi hơi bầm dập, cộng thêm điệu cười nhìn thật ngớ ngẩn hết chỗ nói. Lưu Thiên Thủ bảo tôi cứ yên tâm, còn vỗ vai tôi nói: “Tin tôi đi, cậu không phí công uống thuốc đâu” Tôi không biết anh ấy đang đùa hay thật, nhưng dù thế nào tôi vẫn tin anh ấy, thử xem sao.

Cả đêm hôm đó Cục Cảnh sát dồn sức điều tra chiếc xe máy của hung thủ. Tiến độ lần này rất nhanh, sáng sớm ngày thứ hai đã tìm ra manh mối.

Chiếc xe được phát hiện trong một khu rừng nhỏ, theo thông tin của cảnh sát giao thông, chủ nhân của chiếc xe này chính là anh béo hôm trước, chồng của thi thể nữ đầu tiên và cũng là người nhét dây thừng vào túi tôi.

Tôi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, thật không ngờ anh béo này giỏi đấy, là cao nhân chứ không phải dạng vừa, thân thủ quá lợi hại. Nhưng Lưu Thiên Thủ lại không hề phản ứng, chỉ ngồi yên bất động trên ghế.

Người báo tin cho chúng tôi là Tổ trưởng Dư Triệu Hiên của Tổ Điều tra số 1. Anh ta vui vẻ nói: “Đã cho người đi bắt tên béo rồi, đang trên đường đấy, lát nữa dùng nghiêm hình bức cung, chắc chắn anh ta sẽ khai bằng hết”

Tôi nghe mà lo lắng, làm sao anh béo lại dễ dàng khoan tay chịu trời được? Tôi khuyên Tổ trưởng Dư cử thêm mấy người nữa đi, để phòng anh béo đột nhiên tấn công. Tổ trưởng Dư ậm ừ đồng ý, nhưng nhìn là biết anh ta chẳng coi tên hung thủ vào đâu, chỉ giả vờ đồng ý để đối phó với tôi thôi. Chờ tổ trưởng Dư khoe thành tích phá án của mình xong, tôi lên hỏi Lưu Thiên Thủ: “Sao sếp Lưu buồn thế? Có phải bị Tổ trưởng Dư cướp mất công nên khó chịu không?” Lưu Thiên Thủ tức quá bật cười, lên chỉ Dư Triệu Hiên, nói nhỏ: “Lý Phong, cậu có phát hiện ra không, anh Dư mắt to nhưng khả năng quan sát kém. Nếu tên béo kia là hung thủ thì lợn biết trèo cây”

Tôi không hiểu vì sao anh ấy lại nói như vậy. Sau khi anh béo bị đưa đến phòng thẩm vấn, Lưu Thiên Thủ dẫn tôi vào xem. Anh béo sợ chết khiếp, chỉ nhìn chúng tôi mà đã run lên, thành ra tôi bắt đầu nghi ngờ không phải anh ta. Hành động của Lưu Thiên Thủ còn quái đản hơn, khi đứng phía sau anh béo, anh ấy đưa cả hai tay ra sờ vào người anh ta.

Tôi ngẩn người. Lưu Thiên Thủ sờ một cách rất thô thiển, nhéo nhéo cánh tay day day cái chân kéo kéo cái tay, cuối cùng còn véo ngực anh béo nữa. Người thẩm án là Dư Triệu Hiên, anh ta bị Lưu Thiên Thủ làm cho cực kỳ bối rối, mặt dài ra sắp chạm đến sàn.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Lưu Thiên Thủ khẳng định anh béo không

phải nghi phạm, rồi chuyển chủ đề, hỏi tôi: “Lý Phong, tôi hỏi cậu có biết thế nào là sát thủ cuồng nhiệt không?”

Phần 1 – Chương 10: Trợ thủ mạnh mẽ

Sát thủ cuồng nhiệt? Tôi lẩm bẩm bốn chữ này trong đầu. Tôi biết “sát thủ” nghĩa là gì, nhưng khi thêm từ “cuồng nhiệt” vào, tôi không biết phải giải thích thế nào. Tôi nghĩ bụng, sát thủ là sát thủ, phân loại rạch ròi như vậy để làm gì? Thấy tôi hồi lâu không đáp, Lưu Thiên Thủ nói thẳng một cách dứt khoát: “Chúng ta có thể phân những kẻ đã thực hiện nhiều vụ giết người ra làm ba loại: Loại thứ nhất gọi là sát thủ giết người hàng loạt, bọn chúng sẽ có một khoảng thời gian tạm dừng giữa hai lần gây án, chẳng hạn như nửa tháng, một tháng, thậm chí lâu hơn. Chúng có cách làm riêng biệt và chỉ nhắm vào một nhóm người nhất định. Loại thứ hai gọi là sát thủ quy mô lớn, đặc điểm điển hình của chúng là “một lần ăn đủ”, giống vụ Mã Gia Tước trước kia. Chúng thường có suy nghĩ “ông đây giết người một lần, không muốn sống nữa”. Loại thứ ba là kẻ giết người vì đam mê mà tôi đã nhắc tới bên trên – “sát thủ cuồng nhiệt”. “Sát thủ cuồng nhiệt” là sự kết hợp của hai loại trên, chúng có khả năng phản trình sát của sát thủ hàng loạt, nhưng không có khoảng thời gian tạm dừng, và không nhắm tới một nhóm người cố định. Chúng gây án khi hứng lên, cho nên loại này rất đáng sợ”

Nghe Lưu Thiên Thủ giải thích xong, tôi đi đến kết luận: “Sếp, ý anh là hung thủ trong hung án Thánh giá kỳ quái là “sát thủ cuồng nhiệt”?”

Lưu Thiên Thủ đáp: “Đúng vậy” Sau đó anh ấy quay đầu nhìn phòng thẩm vấn, tặc lưỡi mấy cái: “Lý Phong, cậu nhìn gã mập kia có điểm nào giống sát thủ? Trông chẳng có bản lĩnh, cũng không hung hãn, thậm chí trông còn hơi khó coi”

Suýt nữa tôi đã bật cười, nghĩ bụng sếp “dìm” tên đó hơi quá. Bị đánh giá như vậy, anh mập đó chắc xấu hổ không sống nổi nữa. Nhưng khách quan mà nói, anh ta trông hơi khó coi thật.

Dư Triệu Hiên lại rất xem trọng anh béo đó, thậm chí còn cố gắng hết sức để nói chuyện với anh ta. Tôi thật sự muốn bảo Tổ trưởng Dư đừng phí công vô ích nữa, nhưng nghĩ đến bộ dạng quả quyết của Tổ trưởng Dư, tôi lại từ bỏ ý định đó và đi theo Lưu Thiên Thủ vào phòng chờ nghỉ.

Lưu Thiên Thủ quay về văn phòng của mình, tôi tìm đại một phòng họp nào

đó ngồi nghỉ một lát. Mấy hôm nay trong người tôi thấy không được khỏe cho lắm, không muốn quay về cái văn phòng tẻ nhạt của mình, cái ghế da ở phòng họp ngồi vẫn thoải mái hơn.

Tôi ngồi một góc suy nghĩ, cố gắng sắp xếp lại mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua, nhưng càng nghĩ tôi càng thấy mơ hồ. Hung thủ của những vụ án mạng này đã lộ diện, song bọn chúng khiến nạn nhân phát điên bằng cách nào? Tôi nghĩ Lưu Thiên Thủ chắc chắn biết nhiều hơn tôi, có lẽ anh ấy còn biết tường tận mọi chi tiết vụ án, nhưng anh ấy keo kiệt, không chịu nói cho tôi biết.

Trong lúc đang suy diễn, điện thoại tôi reo lên. Tôi cứ ngỡ là Lưu Thiên Thủ tìm mình, nên vừa lôi điện thoại ra vừa bước ra ngoài. Nhưng khi nhìn lại màn hình điện thoại, tôi sững người, không cẩn thận còn bị quàng chân vào ghế.

Là cuộc gọi từ Đại Linh Tử, chẳng phải cô ấy đã chết rồi ư? Ai đang dùng máy của cô ấy? Với một đồng câu hỏi trong đầu, tôi gạt điện thoại định bắt máy thì đầu bên kia lại tắt máy. Tôi bực bội chửi thề một câu “Mẹ kiếp, chơi cái trò gì thế không biết”, rồi lấy dũng khí ấn gọi lại.

Tôi vừa nhất thời nóng nảy, bây giờ nghe tiếng chuông chờ điện thoại, đầu tôi cũng ong ong theo. Chuông reo năm sáu lần, đã có người nghe máy. Tôi không vội nói mà im lặng lắng nghe. Người ở đầu bên kia điện thoại dường như cũng có cùng suy nghĩ với tôi. Hơn mười giây trôi qua, đầu bên kia cuối cùng cũng lên tiếng: “Là Lý Phong à?”

Tôi nghe thấy một giọng nữ, lại còn gọi tên tôi nên không bình tĩnh được nữa, tôi lắp bắp hỏi: “Đại... Đại Linh Tử, là cô hả?”

“Hừ!” Đầu dây bên kia nhanh chóng đáp lại tôi, nói tiếp: “Lý Phong, anh ngáo ngơ à? Đại Linh Tử chết rồi, anh tưởng mình gặp được ma ư?”

Tôi nghe ra ai rồi. “Ngáo ngơ” là câu cửa miệng của Tiểu Oanh. Kết nối tất cả thông tin lại, tôi đã hiểu ra. Sau khi Đại Linh Tử chết, mọi đồ đạc của cô ấy đều bị pháp y mang đi để điều tra manh mối. Có khả năng Tiểu Oanh đã ấn gọi cuộc gọi gần nhất, mà tôi chính là liên lạc gần nhất của Đại Linh Tử. Tiểu Oanh bình thường hiền lành ít nói, nhưng tôi cũng chẳng khách sáo nói vài câu kêu cô ấy lần sau chú ý một chút rồi kết thúc cuộc gọi.

Mấy ngày nay tôi không xem điện thoại, nhưng nghe cuộc điện thoại ban nãy tôi phát hiện ra có người nhắn tin cho tôi trên QQ. Vẫn là tài khoản “Thánh giá” đó. Tôi tiện tay mở ra xem, hôm qua tài khoản ấy có gửi cho tôi một hình ảnh, hình ảnh này hẳn đã từng gửi tới trước đó rồi, vẫn là ngôi miếu ma kia.

Tôi cảm thấy “Thánh giá” quá nhàm chán, toan tắt khung chat đi, trong đầu lại vụt qua một suy nghĩ, hẳn gửi hai bức ảnh này có thể không phải vì nhàm chán, mà là một lời cảnh báo. Bức ảnh kia đề cập đến nhảy lầu tự sát, chẳng phải đã ứng nghiệm với Đại Linh Tử đó sao? Còn bức ảnh này là ảnh ngôi miếu ma, tám chín mươi phần trăm hẳn muốn nhắc nhở tôi, mục tiêu tiếp theo là những du khách đi thám hiểm.

Đây không phải chuyện nhỏ, tôi hoảng hốt chạy thẳng đến phòng Lưu Thiên Thủ. Suốt thời gian qua, tôi không nói chuyện tài khoản “Thánh giá” nhắn tin cho tôi trên QQ với Lưu Thiên Thủ. Thứ nhất, do tôi đã loại trừ khả năng hẳn là nghi phạm. Thứ hai, tôi bị phân tâm bởi những chuyện xảy ra sau đó, và cuối cùng quên mất hẳn.

Sau khi nghe tôi kể đầu đuôi câu chuyện, Lưu Thiên Thủ cau mày hỏi: “Có chuyện này nữa à?” Tôi nghĩ bụng: “Lúc nào rồi, anh còn nghi ngờ chuyện này là thật hay giả?” Tôi chỉ vào tờ lịch và nói: “Còn hai ngày nữa là cuối tuần, bây giờ chúng ta tranh thủ đi bố trí lực lượng ở núi Phổ Đà vẫn còn kịp”

“Bố trí lực lượng? Làm gì?” Lưu Thiên Thủ hỏi tôi.

“Bắt hung thủ chứ còn làm gì?” Tôi trả lời. Tôi còn tính toán xem phương án của tôi có chỗ nào chưa ổn thỏa, bố trí thêm cảnh sát mai phục, tôi không tin là không bắt được hung thủ. Nhưng Lưu Thiên Thủ lắc đầu nói: “Tên hung thủ này rất xảo quyệt, từ cách hẳn gây án có thể nhận ra điều ấy. Nếu chúng ta đến năm vùng sớm, ngược lại còn bị hẳn phát hiện. Hơn nữa, lực lượng vây bắt không được quá đông, nếu không, đảm bảo hẳn sẽ chạy trốn trước”

Nghe Lưu Thiên Thủ nhấn mạnh như vậy, tôi tự nhiên cảm thấy hơi bi quan. Theo lời anh ấy nói, tên hung thủ này xảo quyệt khôn ranh thế này, chúng ta không làm gì thì bắt hẳn bằng cách nào? Tôi hỏi lại Lưu Thiên Thủ, nếu không làm vậy thì còn cách khác không? Lưu Thiên Thủ trả lời: “Chúng ta còn thiếu một trợ thủ nữa, có người này thì chúng ta chỉ cần ba đến năm người là có thể giải quyết xong mọi việc”

Tôi vội vàng muốn biết trợ thủ đang ở đâu, Lưu Thiên Thủ trả lời: “Thế này đi, cậu xuống xe chờ tôi, tôi nói chuyện với Phó Cục trưởng một chút, xem xem hôm nay có thể kêu được người đó qua đây không?”

Tôi lập tức đi xuống dưới. Tôi phát hiện Lưu Thiên Thủ có một cái tật, đó là nhiều khi nói không rõ ý. Bên dưới nhiều xe như vậy, anh ấy cũng chẳng nói rõ là ngồi trong xe nào đợi anh ấy. Tôi chọn đại một xe ngồi chờ. Hơn nửa tiếng sau mới thấy Lưu Thiên Thủ vội vàng chạy xuống.

Tôi sợ anh ấy không nhìn thấy còn cố ý bấm còi xe một cái. Nhưng không, anh ấy tới tấp lao tới, túm tôi lôi xuống khỏi xe. Tôi nghĩ bụng lại sao nữa đây? Tôi có gây họa gì đâu chứ? Lưu Thiên Thủ chỉ vào một chiếc Jetta và nói: “Tôi kêu cậu ngồi trong xe này đợi, cậu vào xe cảnh sát ngồi làm gì?” Tôi nhìn chiếc Jetta đó mà sững người. Tuy tôi không phải là dân chơi xe chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể nhìn ra chiếc xe này là xe sang tay, rách nát tới mức sắp bán đồng nát được rồi. Tôi không tin vào mắt mình, hỏi ngược lại: “Cục chúng ta nghèo đến mức phải lấy chiếc xe như thế này đi đón viện trợ à sếp?” Lưu Thiên Thủ khua tay, ra hiệu cho tôi đừng hỏi nhiều nữa, những chuyện kỳ quái hơn nữa còn ở phía sau. Lưu Thiên Thủ bảo anh ấy sẽ lái xe cảnh sát đi đằng trước, tôi lái chiếc Jetta này theo phía sau. Thú thật, nếu không vì anh ấy là lãnh đạo, thì tôi đã đá cho anh ấy một cái rồi. Tôi nghĩ bụng, dựa vào cái gì mà anh được lái xe cảnh sát đằng trước, còn tôi phải lái chiếc Jetta tồi tàn này đằng sau? Nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, tôi đành cố gắng chấp hành. Không lâu sau, tôi và Lưu Thiên Thủ lần lượt lái xe rời khỏi Cục Cảnh sát.

Hai chiếc xe này đều được trang bị bộ đàm, tôi và Lưu Thiên Thủ lái xe buồn chán thì có thể nói chuyện phiếm qua lại vài câu. Lúc sau chúng tôi đã lái xe ra vùng ngoại ô, lúc này tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn, bèn hỏi hỏi: “Sếp à, rốt cục chúng ta đi đâu thế? Em đã đi cùng anh rồi, anh cứ nói thẳng ra đi” Thật ra tôi đã ranh hơn, biết hỏi tinh tế hơn. Chỉ cần anh ấy nói cho tôi là đi đâu, thì tôi có thể đoán ra trợ thủ kia là ai. Lưu Thiên Thủ lần này cũng không giấu tôi, anh ấy nói chúng tôi sẽ đi đến nhà tù Bắc Sơn. Nhà tù Bắc Sơn nổi tiếng là nơi giam giữ những tội phạm nghiêm trọng. Trong đó nhẹ nhất cũng là bị kết án bảy đến tám năm tù. Đầu tôi vẫn chưa kịp nghĩ xong, nhưng vẫn gật gù tỏ vẻ đã hiểu: “Hóa ra trợ thủ của chúng ta là một cai ngục”

Tôi trước giờ chưa tiếp xúc với cai ngục. Họ là những người chuyên cai quản tù nhân, chắc chắn là rất có bản lĩnh. Điều tôi không ngờ là Lưu Thiên Thủ phủ nhận trợ thủ của chúng tôi không phải là cai ngục, anh ấy còn nói một câu khiến tôi sững người: “Lý Phong, trợ thủ của chúng ta là một tên tội phạm ngang ngược nhất nhà tù Bắc Sơn”

Điều này sốc đến nỗi tôi nghe xong thì gần như vô thức đạp chân phanh. Cũng may đây là ngoại ô, đằng sau không có chiếc xe nào đang chạy. Nếu ở thành phố mà phanh gấp đột ngột như vậy thì dễ xảy ra tai nạn liên hoàn lắm đấy.

Lưu Thiên Thủ nhìn thấy phản ứng của tôi qua gương chiếu hậu, bất mãn

nói: “Cậu đang làm gì vậy? Lái xe cho cẩn thận đi!”

Tôi cũng muốn lái xe cho đường thẳng, nhưng bây giờ đầu óc tôi đang rất bối rối. Trong suy nghĩ của tôi, tù nhân không phải hạng tốt đẹp gì. Hơn nữa, trợ thủ mà Lưu Thiên Thủ tìm lại là tên tù nhân ngang ngược nhất, trước khi vào tù chắc chắn hẳn là một kẻ rất hung ác. Tôi tự trấn an mình rằng có lẽ mọi chuyện không gay go như tôi nghĩ. Lưu Thiên Thủ cũng hay thật, đoán được cả suy nghĩ của tôi: “Tiết lộ với cậu một điều nữa, đó là tên tù nhân này đã giết không ít người, anh ta giết tổng cộng ba người”

Chân phải của tôi run lên, cứ muốn đạp phanh trong vô thức. Tôi thật sự không biết Lưu Thiên Thủ đang nghĩ gì. Không ngờ để đối phó với một kẻ sát nhân máu lạnh, anh ấy đã xin đặc quyền thả một tên tội phạm đặc biệt nghiêm trọng đã từng giết ba mạng người ra. Chuyện này giống như người ta hay nói là y mạnh hiếp yếu ấy nhỉ?

Phần 1 – Chương 11: Hầm giam

Tôi nhớ trước kia khi tôi đọc tiểu thuyết kiếm hiệp, có một thầy thuốc sát nhân nổi tiếng, cứu một người ắt phải giết một người. Nếu để tôi nhận xét thì tôi thấy là tên thầy thuốc đó tâm địa rất xấu xa. Bây giờ thì tôi thấy tâm địa Lưu Thiên Thủ cũng không tốt đẹp gì. Để đối phó một tên tội phạm giết người, mà anh ấy quyết định tháo còng cho một tên tội phạm giết người nguy hiểm khác. Dù là từ góc độ công việc hay bạn bè, tôi thật sự không thể nhìn được, muốn cố gắng dùng lý lẽ của mình thuyết phục Lưu Thiên Thủ từ bỏ ý định đó đi. Nhưng trong lòng tôi cũng có chút mâu thuẫn. Xe chạy càng lúc càng chậm, cuối cùng tôi đạp về số một và tiếp tục lái về phía trước.

Lưu Thiên Thủ vốn không nói gì, yên lặng nghe tôi nói, nhưng khi phát hiện xe tôi đang giảm tốc độ chạy chậm như sên, anh ấy liền mắng: “Lý Phong, cậu đừng nói gì, nghe tôi nói xong về tên trợ thủ sát nhân đó rồi cậu hãy phát biểu ý kiến”

Tôi nghĩ bụng anh cứ nói đi xem nào, tôi không tin một tên sát thủ lại có lý lẽ gì ở đây. Sau đó Lưu Thiên Thủ bắt đầu nói về tên tù nhân đó.

Hắn tên là Đỗ Hưng, là chiến hữu của Lưu Thiên Thủ trong quân đội. Sau khi Lưu Thiên Thủ tới Cục Cảnh sát làm việc, thì anh ta ở lại trong quân ngũ làm một chuyên gia thử súng. Lúc đó người ta còn gọi anh ta với cái tên “Thương Lang”. Nghe tới “chuyên gia thử súng”, tôi run lên một cái. Người bình thường nghe thì không biết, nhưng tôi biết công việc này như thế nào. Súng mới trong quân đội đều phải qua tay của chuyên gia thử súng để họ đánh giá độ chuẩn và chất lượng súng thông qua việc bắn thử. Phải nói rằng người làm công việc này đều là những xạ thủ chuyên nghiệp. Đỗ Hưng còn được gọi là “Thương Lang”, nói không chừng anh ta đã đạt đến cảnh giới bách phát bách trúng rồi.

Bỏ qua việc giết người, nhìn vào việc trước đây Đỗ Hưng làm, tôi đã có cách nhìn khác về anh ta. Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ: “Công việc của Đỗ Hưng tốt như vậy, tại sao lại đi giết người chứ?”

Câu hỏi của tôi như cây kim đâm vào tim của Lưu Thiên Thủ, anh ấy bất thành lình dừng xe lại, có thể nhìn thấy Lưu Thiên Thủ đang rất bối rối. Tôi cũng dừng xe lại, hai chiếc xe dừng trơ trọi nơi hoang vu. Tôi thông thả châm điếu thuốc, chờ Lưu Thiên Thủ bình tĩnh lại và kể cho tôi nghe đầu

đuôi câu chuyện.

Nhưng đến khi tôi hút hết liều thuốc vẫn không thấy Lưu Thiên Thủ có phản ứng gì. Tôi nghĩ bụng, Lưu Thiên Thủ, anh được lắm, cứ để tôi trông chờ thế này sao? Tôi tiến đến gần bộ đàm, cố tình ho vài tiếng xem như nhắc nhở.

Cuối cùng Lưu Thiên Thủ cũng có động tĩnh rồi, anh ấy cũng độc mồm thật đấy, mở mồm là mắng tôi: “Lý Phong à, cậu bị bệnh không nhẹ đâu, lần sau nhớ uống thuốc khi ra ngoài”

Sau đó anh ấy kể cho tôi nghe về Đỗ Hưng.

Đỗ Hưng là người khá cổ hủ, luôn muốn có con trai để nối dõi tông đường, vợ anh ta lại sinh một bé gái trước đó rồi, nên anh ta “bắt” vợ mang thai lần hai. Lần này đi siêu âm thì thấy đúng là con trai. Biết tin anh ta vui mừng đến nỗi ăn cơm cũng cười ra tiếng. Tiếc là Đỗ Hưng ở nông thôn, ủy ban kế hoạch hóa gia đình địa phương quản lý rất chặt, nhân lúc anh ta ở trong quân ngũ, họ đến ép vợ anh ta đi phá thai. Không ngờ lại xảy ra sự cố trong lúc làm việc, vậy là cả mẹ cả con đều không còn. Đỗ Hưng như từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Sẵn nóng tính, ngay hôm đó anh ta trốn ra khỏi quân ngũ, mang theo sợi dây thừng, một đêm thắt cổ ba cán bộ trong ủy ban kế hoạch hóa gia đình địa phương đến chết ngay tại nhà.

Lúc kể lại chuyện này, thỉnh thoảng tôi lại thấy Lưu Thiên Thủ thở dài một cái. Tôi nghe xong chuyện cũng không biết nói gì hơn, lòng tôi cũng cảm thấy rất bối rối. Từ góc độ pháp lý, cách gây án của Đỗ Hưng cực kỳ tàn độc, anh ta là một tay sát thủ chính hiệu. Nhưng từ góc độ tình người, tôi nghĩ rằng có thể tha thứ được. Thiết nghĩ, một người đàn ông khi thấy vợ con mình bị sát hại như vậy, không phát cuồng phát điên mới là lạ.

Thấy tôi im lặng hồi lâu, Lưu Thiên Thủ chủ động lên tiếng: “Trước đó Đỗ Hưng lập được rất nhiều chiến công, gây án xong còn chủ động đi đầu thú. Căn nhắc tới hai điều này, tòa mới tuyên anh ấy tù chung thân, thi hành án ở Bắc Sơn đến khi chết. Cậu nói thật cho tôi nghe, giờ cậu còn cảm thấy Đỗ Hưng là người xấu không?”

Tôi mỉm cười, thành thật trả lời: “Sếp à, em cũng không biết phải trả lời anh như thế nào nữa, nhưng em thấy là chúng ta đã dừng lại khá lâu rồi, chút nữa phải tăng tốc thêm một chút”

Câu chuyện về Đỗ Hưng tạm dừng tại đây, chúng tôi nổ máy, tăng tốc hướng về phía nhà tù.

Tôi đoán phía nhà tù đã biết trước chúng tôi sẽ tới, bảo vệ thấy chúng tôi liền mở cửa cho vào, không hỏi lấy một câu. Chúng tôi đỗ xe bên dưới tòa

nhà văn phòng, Lưu Thiên Thủ đưa tôi đi gặp cai ngục trưởng. Lưu Thiên Thủ và cai ngục trưởng khá thân thiết, vừa gặp đã anh em em em, bắt tay hỏi chuyện. Bây giờ là giờ cơm trưa, cai ngục trưởng còn khách sáo mời chúng tôi đi ăn cơm, nhưng chúng tôi không có ý đó. Tôi thấy bây giờ cần nhanh chóng đưa Đỗ Hưng về và họp bàn lên kế hoạch mới là việc cần thiết lúc này.

Lưu Thiên Thủ cẩn thận nhắc nhở một câu, cai ngục trưởng là người thông minh, không cố thuyết phục, mà thay vào đó là gọi một cuộc điện thoại để một cai ngục tới. Không ngờ cai ngục này còn có vũ khí, sau lưng đeo một khẩu súng trường, thoát nhìn cũng không phải người thích nói nhiều. Sau khi chào ba chúng tôi theo kiểu quân đội, anh ta quay người đi dẫn đường. Chúng tôi theo sau anh ta, tôi tranh thủ quan sát môi trường nhà tù. Nhà tù này được phân làm khu A và khu B, cũng không biết phân như vậy có ý nghĩa gì.

Cai ngục đưa chúng tôi đến khu A. Nghĩ đến việc phải gặp tù nhân, tôi hơi căng thẳng. Khi vào phòng giam chắc chắn sẽ có vô số cặp mắt nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng những ánh mắt này không phải của người hăm dọa, mà là của những kẻ xấu. Tôi cứ tự nhủ mình phải bình tĩnh. Cai ngục không đưa chúng tôi vào khu vực phòng giam, mà tìm tới một góc ngách, mở một cánh cửa tầng hầm rồi đi xuống dưới. Tôi nghĩ bụng, có ý gì đây? Chẳng lẽ để tiết kiệm diện tích, nhà tù Bắc Sơn còn sử dụng cả dưới lòng đất luôn hả?

Tôi tò mò hỏi một câu, cai ngục trả lời: “Nhà tù Bắc Sơn được cải tạo lại trên cơ sở nhà tù của thời nhà Thanh. Khi đó có giữ lại một hầm giam, chuyên dùng để thẩm vấn hoặc giam giữ những tội phạm đặc biệt nghiêm trọng. Lần này vừa hay dùng tới, Đỗ Mỡ Lợn bị giam ở đó”

“Đỗ Mỡ Lợn” nghe có vẻ hơi kỳ quặc, giống như người bán thịt hoặc bán mỡ lợn vậy. Nhưng Mỡ Lợn trong ngục còn có một ý nghĩa khác, đó là đại ca, là tên phạm nhân hung hãn nhất.

Lưu Thiên Thủ nghe cai ngục nói xong, mặt liền sầm lại, có thể thấy tình bạn giữa Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng rất khăng khít. Anh lạnh lùng hỏi:

“Người anh em, sao lại giam Đỗ Hưng một mình ở hầm giam này? Các anh không biết là hầm giam quanh năm không có ánh sáng, bị giam ở đây khác gì bị tra tấn đến chết?”

Cai ngục không sợ hãi trước ánh mắt sắc lạnh của Lưu Thiên Thủ, ngược lại còn khịt mũi đáp lại: “Tổ trưởng Lưu à! Vài ngày trước cho tù nhân đi hóng gió, tay họ Đỗ ấy đánh ba phạm nhân khác thừa sống thiếu chết. Nếu không

dí dùi cui điện, chắc chắn anh ta lại làm thêm ba mạng người nữa đấy. Anh nói xem, có thể không giam anh ta vào đây được ư?”

Tôi nghe xong phản ứng đầu tiên là vui vui một chút. Tôi nhớ tới câu nói “núi cao còn có núi cao hơn”. Cùng là đại ca trong ngục nhưng lại có khác biệt lớn đến vậy. Mà ba tên kia sao thế nhỉ, cộng lại cũng không đánh nổi một Đỗ Hưng. Như vậy càng thể hiện rõ Đỗ Hưng cực kỳ có bản lĩnh.

Lời của cai ngục khiến Lưu Thiên Thủ ghen hòng, chúng tôi lẳng lặng đi xuống hầm giam. Chẳng biết bọn họ đã nghĩ gì khi xây dựng nơi đây, hành lang ít nhất phải dài 180 mét, cứ mười mét lại treo một bóng đèn vàng, căn phòng giam cuối cùng trông vô cùng mờ ảo khi nhìn từ xa.

Tôi không quen đi lại trong một môi trường tối tăm như vậy, nhất là khi xung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của ba người chúng tôi, khiến tôi có một cảm giác hoảng sợ không thể giải thích được. Hành lang này kỳ thực cũng không xa lắm, nhưng đi xuống lại có cảm giác như phải đi một hai dặm. Cửa vào cũng được cải tiến, có khóa mã số. Trước tiên, cai ngục dùng báng súng gõ mạnh vào cửa như để báo cho Đỗ Hưng biết có người đang đến. Tiếp đó anh ta ấn mật mã mở cánh cửa sắt to và nặng đó ra. Khi cai ngục loay hoay mở cửa, trong đầu tôi chợt nảy ra một vài suy nghĩ. Tôi đang nghĩ Đỗ Hưng trông như thế nào. Phải chăng anh ta là một nhân vật phản diện có vẻ ngoài hung dữ với bộ râu trên mặt? Hay một tên mập lùn mình đây cơ bắp? Tôi không ngừng tưởng tượng ra hình dáng của Đỗ Hưng, nhưng dù nghĩ thế nào đi nữa, tôi cũng không ngờ rằng sau khi cửa mở ra, trong phòng giam lại không có ai. Chỗ này không có gì che chắn, nhìn thoáng qua tôi thấy có một cái giường và một cái thùng gỗ để đi vệ sinh.

Ba chúng tôi đều sững sốt, đặc biệt là cai ngục, tôi thấy ông anh này khá buồn cười, lắc lắc cái đầu, chớp chớp mắt, ra vẻ không thể tin vào mắt mình. Tôi có gì nói đó, tôi nghĩ tới một khả năng, bèn nói với cai ngục: “Ông anh này, anh có nghĩ Đỗ Hưng đã vượt ngục rồi không?”

Đây là địa lao, Đỗ Hưng cũng chẳng phải tê tê, có thể trốn thoát mới lạ. Cai ngục khó tin đến mức hai con người như muốn rơi ra, quay người toan chạy ra ngoài báo cáo cai ngục trưởng. Ngay sau đó có một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía trên ba người chúng tôi: “Cái quái gì vậy? Tôi không chạy trốn!”

Sau đó, một bóng đen đột nhiên rơi xuống trước mặt chúng tôi. Không cần phải hỏi, người này nhất định là Đỗ Hưng. Tôi không biết vừa rồi anh ta trèo lên trên cánh cửa làm gì, tôi cũng chẳng kịp nghĩ kỹ, vì căn bản ngoại

hình của anh ta đã khiến tôi sửng sờ, như kiểu nào tôi bị chập mạch trong vài giây vậy.

Tam quan của tôi gần như bị phá vỡ. Đỗ Hưng trắng trẻo tuấn tú, trông anh ta giống nam thần phim thần tượng hơn là một tên tội phạm, đâu giống người từng đi bộ đội. Cũng may tôi là trai thẳng, nếu không thì cũng thích anh ta mất. Còn cai ngục thì bị anh ta dọa sợ đến mức phải lùi về sau, lên cò súng chĩa vào Đỗ Hưng nói: “Anh... anh sao lại...?”.

Đỗ Hưng chẳng quan tâm tới cai ngục, nhìn tôi và nói: “Người anh em à, đừng nói linh tinh chứ. Trong tù có cái ăn thức uống, bảo tôi đi tôi còn chẳng thèm đi, sao cậu lại vu oan cho tôi vậy?”

Nói xong, anh ta quay sang chỉ cây súng, cau mày nhìn cai ngục: “Tôi không động thủ, nên anh bỏ súng xuống, cẩn thận nhờ tay”

Tôi thấy Đỗ Hưng rất có khí chất. Ngay khi chúng tôi tiếp xúc, tình thế đã đảo ngược, anh ta tỏ ra bình tĩnh, cai ngục thì ngược lại. Cai ngục làm như không nghe thấy Đỗ Hưng nói gì, vẫn không bỏ súng xuống. Tôi cảm thấy hơi lạ lùng, tâm lý của ông anh này có vẻ không ổn. Đúng như Đỗ Hưng nói, cai ngục đã bóp cò.

Phần 1 – Chương 12: Ra tù

Tình thế bây giờ có chút khó xử, tôi nghi chức cai ngục này mua bằng tiền, hồi nãy trông anh ta rất bình tĩnh, bây giờ lại hoảng sợ. Tôi nhìn chăm chăm vào họng súng đang rung chuyển. Lưu Thiên Thủ đưa tay ra nắm chặt thân súng, nhìn cai ngục hỏi: “Anh không sao chứ? Anh ra ngoài đợi chúng tôi là được rồi, ba chúng tôi nói chuyện một lát” Đỗ Hưng không nói gì, quay người đi về phía phòng giam, bình thân ngồi xuống giường. Cai ngục nhìn chăm chăm vào Lưu Thiên Thủ với vẻ mặt khó tin: “Anh không nhầm chứ? Anh muốn nói chuyện riêng với anh ta?”

Tôi thật sự muốn cho cai ngục một cái bạt tai để anh ta tỉnh lại, vẻ mặt ấy của anh ta thật làm mất mặt người trong ngành. Lưu Thiên Thủ an ủi anh ta thêm vài câu rồi kêu tôi vào trong. Tay cai ngục này cũng có lòng, năm lần bảy lượt nhắc rằng anh ta ở bên ngoài, có gì bất thường thì gọi ngay, anh ta sẽ vào ứng cứu liền. Tôi không quan tâm đến lời anh ta nói, vì nếu Đỗ Hưng thật sự muốn làm chuyện xấu thì gọi anh ta có ích gì? Thậm chí chúng tôi sẽ chết ngay khi anh ta mở cửa.

Cửa phòng giam đóng lại, trong phòng chỉ còn ba chúng tôi. Tôi và Lưu Thiên Thủ đứng đó, Đỗ Hưng không biểu hiện gì, lạnh lùng nhìn chúng tôi hỏi: “Mẹ kiếp, mấy người là cái thá gì vậy?”

Tôi bối rối đứng đó, chẳng phải Lưu Thiên Thủ là chiến hữu của Đỗ Hưng ư? Nhìn cục diện này đâu giống như quen nhau? Lưu Thiên Thủ không tỏ ra kích động, còn đưa tay vuốt lại tóc, rồi chỉ tay vào khuôn mặt đang để lộ rõ của mình: “Thương Lang, anh nhìn kỹ khuôn mặt này, chẳng lẽ anh không nhận ra tôi nữa à?”

Tôi cũng đến bái phục Lưu Thiên Thủ, nghĩ bụng làm gì có ai nhận dạng như vậy. Nhưng Đỗ Hưng cũng nghiêm túc nhìn kỹ một hồi, cơ thể tự nhiên run lên một cái, anh ta nháy xuống giường, chỉ vào Lưu Thiên Thủ: “Lưu Thiên Thủ. Quả thật là cậu. Mẹ kiếp, lúc trong quân ngũ chẳng phải cậu ưa sạch sẽ lắm à? Sao bây giờ trông luộm thuộm thế?”

Lưu Thiên Thủ chẳng hề tức giận, vừa cười vừa rút tay về, tiến tới ôm chặt Đỗ Hưng một cái.

Tôi lại thấy quan hệ giữa họ khá tốt, vừa ôm vừa vỗ vai nhau, bộc lộ trọn vẹn tình cảm anh em huynh đệ. Đỗ Hưng thấy người quen thì thái độ nói chuyện không lạnh lùng như trước nữa, anh ta nắm Lưu Thiên Thủ một cái

và nói: “Nhanh nào, cho tôi điếu thuốc, lâu quá rồi không hút, sắp thêm chết rồi”

Lưu Thiên Thủ vui vẻ gạt đầu, nhưng không móc túi mình ra, mà kêu tôi: “Lý Phong! Nhanh! Nhanh! Lấy thuốc ra đây”

Tôi nghĩ bụng, anh keo kiệt quá đấy Lưu Thiên Thủ, mời anh em điếu thuốc cũng xin tôi. Bao thuốc trong túi tôi mới hút được vài điếu, còn lại đưa cho Đỗ Hưng hết. Anh ta cũng chẳng khách sáo mà châm một điếu, rít vài hơi thật sâu. Lúc này cả ba đều ngồi trên giường, Lưu Thiên Thủ rất vui, luyện thuyên với Đỗ Hưng vài chuyện hồi họ còn trong quân ngũ cùng nhau.

Tôi không quen biết Đỗ Hưng nên không nói gì, chỉ ngồi nghe. Tôi hiểu ý của Lưu Thiên Thủ, anh ấy đang diễn đó. Đầu tiên là nhắc lại tình cảm anh em đã, sau đó vào vấn đề chính nhờ Đỗ Hưng giúp đỡ, như vậy là dẫu vào đó ngay. Nhưng Đỗ Hưng là người thông minh, tôi cảm nhận được anh ta hiểu vấn đề. Hút xong điếu thuốc anh ta liền nói: “Lưu Thiên Thủ này, chúng ta làm nhảm đến đây thôi. Ngày xưa trong quân ngũ cậu nổi tiếng là thành phần nguy hiểm, lần này tới đây chắc chắn không phải chỉ đến nói chuyện phiếm thôi đúng không?”

Xem ra Lưu Thiên Thủ gặp phải đối thủ thực sự rồi.

Nhìn vẻ mặt Lưu Thiên Thủ là biết anh ấy đang không ngờ Đỗ Hưng lại hỏi vậy. Lưu Thiên Thủ chớp chớp mắt, nghĩ trong tích tắc rồi nói: “Sao có thể như thế được, tôi nhớ anh, thì đến thăm anh thôi”

Đỗ Hưng cười lớn, giống như được nghe một câu chuyện cười thú vị vậy. Đoạn, anh ta giơ năm ngón tay ra: “Tôi vào đây năm năm rồi, cậu nghĩ tôi ngốc à? Năm năm nay cậu có đến thăm tôi đâu, hôm nay lại lóc cóc đến. Chúng ta đều là đàn ông, có chuyện gì cứ nói thẳng, không phải vòng vo đâu”

Lần đầu bị vạch trần như vậy trước mặt tôi, Lưu Thiên Thủ cúi đầu không nói gì. Nghĩ cũng đúng, bị người khác vạch trần thì dù có vào thẳng vấn đề chính đi chăng nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

“Tinh! Tinh!” Ô cửa nhỏ phía dưới cửa lớn buồng giam mở ra, đĩa cơm được đưa vào. Đã đến giờ ăn, cơm tù chẳng có cái quái gì, hai cái bánh bao chay và một bát thức ăn. Đỗ Hưng xem như cho Lưu Thiên Thủ thời gian suy nghĩ, đứng dậy đi lấy đĩa đồ ăn: “Cơm tù ngày hai bữa, mẹ kiếp, tôi còn chẳng đủ ăn, nên hôm nay không mời hai người đâu nhé!”

Bình thường thấy đĩa đồ ăn như vậy tôi còn chẳng thèm nhìn, nhưng giờ tôi đang đói thật. Trông Đỗ Hưng ăn lấy ăn để, bụng tôi cũng sôi lên ùng ục. Đỗ Hưng vừa ăn vừa tiến về phía Lưu Thiên Thủ, rõ ràng là anh ta không

hài lòng với sự im lặng của anh ấy. Lưu Thiên Thủ dụi mũi liên tục, lấy can đảm, kể hết toàn bộ vụ án cho Đỗ Hưng, không giấu giếm điều gì. Anh ấy còn nói tường tận cả chuyện chúng tôi bị đánh ở vùng ngoại ô.

Đỗ Hưng ăn rất nhanh. Lưu Thiên Thủ nói xong, anh ta cũng ăn xong. Liếm mép nhổ một cái, Đỗ Hưng lãnh đạm nói: “Tên hung thủ hơi điên một chút, nhưng cũng phân loại đúng người. Lưu Thiên Thủ, tôi phải nói cậu thế nào đây? Lúc ở quân ngũ kêu cậu rèn luyện chút kỹ năng, bản lĩnh, thì cậu suốt ngày giả vờ ốm. Bây giờ thì hay rồi, bị người ta nhét vào xe như một con khỉ”

Lưu Thiên Thủ bị mắng như vậy, nhưng vẫn cố cười ha ha, nhẹ nhàng đáp: “Chúng ta là anh em, việc này anh không thể mặc kệ được. Tôi bảo đảm với cấp trên rồi đấy, lần này anh mà ra tay thì chắc chắn gạo xay ra cám, đúng chứ?”

Đỗ Hưng nhìn Lưu Thiên Thủ cười cũng cười theo, rồi đưa mặt lại gần Lưu Thiên Thủ. Hai gã đàn ông này cũng thú vị thật đấy, áp sát mặt vào nhau làm gì không biết. Đỗ Hưng đột nhiên tắt phụt nụ cười, nghiêm nghị lại: “Tôi không làm”

Tôi thấy Đỗ Hưng cũng cứng thật. Nhưng nói xong anh ta lại có chút buồn bã, nhìn quanh bốn bức tường phòng giam nói: “Hay là anh cho tôi một lý do xem tôi cố gắng vì điều gì bây giờ? Vợ và con trai đã mất, con gái thì vào cô nhi viện, tôi còn có lý do, mục tiêu gì để cố gắng? Hơn nữa, mấy thứ mà tôi biết thì xã hội không dùng đến. Sống trong này kể ra cũng sướng, thỉnh thoảng gặp đứa nào không có mắt, thì lại có thể luyện vài đường quyền”

Tôi không nói nên lời trước những gì anh ta nói, nhưng tôi phải thừa nhận rằng những gì anh ta vừa nói đều rất có lý. Nhưng Lưu Thiên Thủ đâu có nghĩ vậy, anh ấy khua tay một hồi rồi ghé vào tai Đỗ Hưng nói thầm điều gì đó. Tôi cố dỏng tai lên nghe nhưng không nghe thấy gì. Đỗ Hưng nghe xong lập tức thay đổi ý định, không tin vào mắt mình, hỏi: “Thật à?”

Lưu Thiên Thủ nháy mắt ra hiệu: “Là anh em với nhau, chẳng lẽ tôi lại lừa anh?”

“Vậy được, tôi đi cùng các cậu một chuyến”

Tôi ngồi cạnh quan sát, đến đoạn này thì tôi thầm khâm phục Lưu Thiên Thủ. Không biết anh ấy nói gì với Đỗ Hưng mà làm anh ta lập tức đổi ý như vậy nhỉ?

Tôi còn chưa kịp hỏi, hai người họ đã cùng nhau tiến về phía cửa phòng giam. Lưu Thiên Thủ đập thật mạnh vào cửa kêu cai ngục mở cửa. Đoạn

này đừng trách tôi nhỏ mọn hay nghĩ lung tung, chắc không đến mức để tôi ở lại thay thế chứ? Anh ấy lôi Đỗ Hưng đi, để tôi lại một mình ở đó. Tôi nhanh chóng đứng dậy đi theo họ ra ngoài.

Cai ngục mở cửa xong, Lưu Thiên Thủ lại ghé tai anh ta nói thầm gì đó. Sau đó là Đỗ Hưng đi trước, cai ngục theo sau, hai người họ cùng rời đi trước. Nhìn vẻ mặt lo lắng của cai ngục, tôi biết là anh ta rất không yên tâm về Đỗ Hưng. Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ tiếp theo chúng ta phải làm gì, anh ấy bảo chúng tôi quay trở về xe và đợi xuất phát.

Tôi cứ nghĩ chúng tôi vẫn mỗi người một xe, nhưng không phải, Lưu Thiên Thủ bảo tôi cùng lên xe cảnh sát, còn chiếc Jetta đó là của Đỗ Hưng. Tôi lập tức hiểu ngay, hỏi anh ấy: “Sếp để Đỗ Hưng lái một mình ạ?”

“Đúng thế, đây cũng là một phần trong kế hoạch. Chúng ta trong sáng, anh ta trong tối, để khi hung thủ lộ diện thì anh ta có thể bất ngờ giành phần thắng”

Tôi không biết mình đã thầm ngưỡng mộ Lưu Thiên Thủ bao nhiêu lần rồi. Nghe xong kế hoạch của anh ấy, tôi không khỏi khen: “Ôi sếp, anh cũng tệ thật đấy!”

Lưu Thiên Thủ cười xòa một cái đáp: “Đàn ông mà, không thủ đoạn một chút không được”.

Chúng tôi ngồi trong xe đợi chừng mười lăm phút thì thấy Đỗ Hưng đi ra.

Anh ta thay một bộ quần áo theo mắt nhìn của tôi thì nó quá là lỗi mốt.

Cũng phải, anh ta ở trong tù năm năm rồi, còn thế giới bên ngoài thì đã thay đổi rất nhiều. Đỗ Hưng trèo lên chiếc Jetta, trước khi lái đi còn cố ý bấm còi ra hiệu.

Tôi nhìn anh ta rời đi trước. Không biết gã này có ý đồ gì nữa, lúc lái xe tới cổng còn cố ý làm động tác giả, như thể xe nghiêng nghiêng sắp tông vào ông bảo vệ. Bảo vệ sợ đến mức nhảy phắt từ trên chòi canh gác xuống, còn giương cả súng lên. Đoạn, Đỗ Hưng lại chuyển hướng, đạp ga lao ra khỏi cổng. Lưu Thiên Thủ cũng chẳng vừa, tôi nghĩ bụng, hai gã này đều từ quân đội bồi dưỡng mà ra. Sao nhập ngũ toàn ra những thành phần bất hảo vậy? Tôi và Lưu Thiên Thủ không đi đâu khác mà về Cục Cảnh sát. Về tới nơi thì tôi thấy Dư Triệu Hiên vẫn đang thăm vấn tên mập kia. Khá muộn rồi, tôi nghĩ là hai người họ vẫn chưa ăn gì. Nhìn Dư Triệu Hiên như sắp phát điên đến nơi, tôi nghĩ bụng, tổ trưởng cái tổ này làm cái quái gì không biết nữa. Giống câu cửa miệng của Tiểu Oanh hay nói, anh ta mới là ngáo ngơ chính hiệu.

Tôi và Lưu Thiên Thủ tự về văn phòng của mình. Lúc tôi về tới nơi, Vương

Căn Sinh cũng ở đó, chúng tôi gật đầu chào hỏi, cậu ấy chẳng hỏi tôi đi đâu, tôi cũng chẳng nói gì. Tính đến bây giờ, vụ án đang là thời điểm then chốt, tôi phải tranh thủ nắm bắt thời gian. Nhưng từ khi thuyết phục được Đỗ Hưng, tôi dường như bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Cả một buổi chiều tôi không nghĩ tới vụ Thánh giá kỳ quái đó, mà suy đi nghĩ lại mấy vụ án nhỏ hơn. Cứ thế cho tới giờ tan làm, Lưu Thiên Thủ đột nhiên đi vào. Bình thường anh ấy không có thói quen này, hôm nay tự nhiên ngược đời vậy. Tôi thầm nghĩ, đã đến thời điểm thực hiện kế hoạch, hung thủ giốn mặt chúng tôi như vậy, đến lúc phải chống trả rồi.

Phần 2 – Chương 13: Ma cao một trượng

Tôi nhìn Lưu Thiên Thủ với ánh mắt chờ mong, chỉ đợi anh ấy nói ra một kế hoạch khiến tôi phấn chấn tinh thần. Nhưng những lời Lưu Thiên Thủ nói ra sau đó đâu phải là kế hoạch, rõ ràng là tán gẫu chuyện nhà thì có: “Tối đến mọi người đừng đi đâu, tôi sẽ mời mọi người ăn một bữa” Tôi không biết tại sao anh ấy lại có thể nghĩ tới chuyện này được, nhất thời sửng sốt, phản ứng của Vương Căn Sinh cũng không kém gì. Chúng tôi đều biết Lưu Thiên Thủ nổi tiếng kệt xỉ, hôm nay anh ấy mời chúng tôi ăn cơm thì mặt trời phải mọc đằng Tây mất. Có điều anh ấy đã nói đến mức này rồi, ba chúng tôi cũng chỉ đành nghe theo, vội vàng thu dọn rồi xuống dưới tầng. Đúng ra bây giờ đã tan làm rồi, chúng tôi gọi xe đi luôn cũng được. Nhưng Lưu Thiên Thủ lại chẳng vội, anh ấy kéo hai chúng tôi lại trước Cục Cảnh sát, nói rằng muốn đợi thêm người nữa.

Mạng lưới quan hệ xã hội tồi tệ của Lưu Thiên Thủ nổi tiếng cả cái Cục này, anh ấy mời khách mà còn gọi được thêm người, đúng là khó. Gió ngoài cửa rất lớn, chúng tôi cứ thế đợi suốt nửa tiếng đồng hồ. Tôi thì không sao, nhưng Vương Căn Sinh chảy nước mũi rùng rùng vì gió lớn. Bây giờ tôi cũng lờ mờ đoán ra mục đích của Vương Căn Sinh rồi. Tôi đưa mắt nhìn quanh quất. Quả nhiên đúng như những gì tôi nghĩ, chiếc Jetta cũ kỹ kia xuất hiện phía xa xa, dừng lại ven đường. Tối nay Lưu Thiên Thủ mời cơm là giả, câu cá mới là thật. Anh ấy đã bảo Đỗ Hưng âm thầm theo sau bảo vệ chúng tôi. Chỉ cần hung thủ lộ diện, chắc chắn sẽ không chạy nổi.

Vừa thấy Đỗ Hưng đến, tôi thầm nghĩ chúng tôi cũng đừng đứng ở đây đón gió lạnh nữa, tôi giả vờ giả vệt ho mấy tiếng để nhắc nhở Lưu Thiên Thủ. Lưu Thiên Thủ vẫn còn chưa diễn xong, cầm điện thoại giả vờ nhận cuộc gọi, cứ ừ ừ, ờ ờ mãi, đến lúc buông điện thoại xuống mới nói: “Bạn của tôi bảo không tới được, chúng ta đi thôi”

Anh ấy đang diễn cho tên hung thủ kia xem. Nếu như hắn đang ẩn nấp trong bóng tối quan sát chúng tôi. Thấy chúng tôi đứng chơi nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng lại quyết định đi luôn thì chắc chắn hắn sẽ sinh nghi. Vương Căn Sinh tin chuyện ấy, tức giận nghiến răng nghiến lợi, mắng một câu: “Bạn bè cái kiểu gì vậy? Không đến thì báo sớm một câu không được hả?”

Nơi chúng tôi đến chẳng phải nơi tử tế gì, chỉ là quán vỉa hè. Quán vỉa hè có rất nhiều món để lựa chọn. Nhưng vì kéo dài thời gian, cho nên chúng tôi đã lựa chọn quán nướng gần phía nhà tôi. Trong lúc đó, Lưu Thiên Thủ còn giở thủ đoạn, anh ấy không gọi rượu ở quán vỉa hè mà mua một chai “rượu trắng” ở siêu thị nào không biết. Thực chất nó là nước, chúng tôi chỉ ra về uống thôi. Vương Căn Sinh vẫn chẳng biết gì, nhưng cậu ấy đoán được rằng tối nay có nhiệm vụ. Thằng nhóc này không hợp để làm cảnh sát bắt cướp, vừa nhắc đến phải cầm súng là chân đã run lấy bầy, nhưng nếu bảo phải diễn kịch thì cậu ấy là một sự lựa chọn không tệ.

Chúng tôi bắt đầu ăn từ sáu giờ, cho tới tận mười giờ, chẳng biết đã có bao nhiêu người đến rồi đi nữa. Chúng tôi ăn đến mức nhìn thấy xiên thịt nướng thôi cũng thấy đau đớn. Tôi có một linh cảm rằng chỉ với bữa tối nay thôi, ít nhất nửa năm tới chúng tôi sẽ không động vào thịt nướng được nữa.

Mười giờ cũng là thời gian tan lớp tự học buổi tối. Bảy giờ quán vỉa hè có một điểm đặc sắc là chỉ cần ngẩng đầu lên thì luôn thấy những em học sinh đeo cặp sách, đạp xe đạp về nhà. Có nhóc học sinh béo ú dừng xe trước quán nướng, cậu nhóc không tới để ăn mà chạy thẳng đến chỗ chúng tôi, mở miệng nói luôn một câu: “Cháu chào các chú!”

Nghe thấy từ “chú”, tôi cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, thầm nghĩ con cái nhà ai lại không biết ăn nói thế này? Trông ba chúng tôi già đến vậy cơ hả? Tôi cường điệu với cậu học sinh béo kia: “Gọi là anh”

“Vâng. Anh già!”

Tôi thật sự muốn đấm cho thằng nhóc một cú, tôi đã dạy dỗ đến thế mà thằng nhóc này vẫn cho rằng chúng tôi già rồi. Cậu học sinh béo nói tiếp: “Vừa rồi có người nhờ cháu nói rằng có người đang tìm hai chú”

Cậu nhóc chỉ chỉ vào ngã rẽ đằng kia, rồi lại chỉ chỉ Lưu Thiên Thủ và Vương Căn Sinh.

Tôi ngay lập tức trở nên nhạy cảm, thầm nghĩ là ai đang tìm bọn tôi, lại còn vào thời gian này nữa chứ. Lưu Thiên Thủ nhìn cậu học sinh, hỏi một câu: “Có thể miêu tả người nhờ cháu chuyển lời trông thế nào không?”

Cậu nhóc béo lắc đầu, không nói thêm gì nữa mà quay đầu đi luôn.

Chỉ là một cậu nhóc học sinh mà thôi, chúng tôi cũng không gây khó khăn làm gì. Lưu Thiên Thủ tính toán một lát, nói với Vương Căn Sinh: “Được rồi, cậu đi với tôi xem thế nào”

Vốn dĩ tôi rất lo lắng cho hai người họ, nhưng nghĩ lại thì hai người họ không uống rượu. Dẫu người tìm chúng tôi có phải là hung thủ hay không thì cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì được. Lưu Thiên Thủ vừa đi vừa sờ

soạng sau hông. Anh ấy là tổ trưởng, trong ba người chúng tôi chỉ có anh ấy được mang súng bất cứ lúc nào.

Tôi nhìn theo bóng lưng hai người họ. Lúc này điện thoại đột ngột vang lên, tôi lấy điện thoại ra nhìn, hiển thị cuộc gọi đến rất lạ, nhưng tôi không thể không nghe. Cuộc gọi kết nối, tôi nói một câu trước: “Ai đấy?”

Tiếng cười “Hi hi hi” chẳng có chút cảm xúc nào truyền tới, rõ ràng nó đã được xử lý qua. Tôi ngay lập tức nghĩ rằng đây là hung thủ, không ngờ hẳn lại biết số điện thoại của tôi. Tôi lập tức giả vờ rằng mình đã uống say, hỏi với giọng lè nhè: “Cười cười cười... cười cái gì? Ai đấy?”

Hung thủ lên tiếng: “Cảnh sát Lý, anh đừng diễn kịch với tôi nữa, các anh tưởng tôi không nhìn thấu trò mèo của các anh sao? Ba người đàn ông chỉ uống một chai rượu trắng, còn uống tận bốn tiếng đồng hồ, đúng là làm khó cho các anh rồi”

Tôi tức đến mức đầu óc kêu ù ù, thầm nói tại sao tên hung thủ lại thông minh đến vậy, chẳng khác gì cáo già. Song, tôi không thể biểu hiện ra mặt được, nên vẫn giả vờ ngơ ngác hỏi: “Hả? Anh em, anh gọi nhầm số rồi à?”

“Chắc, chắc, chắc” Hung thủ chẳng thèm để ý đến lời tôi nói, hẳn tiếp tục: “Vốn dĩ tôi chẳng hiểu sao các anh lại đến đây uống rượu, bây giờ thì hiểu rồi, các anh đã sắp xếp một cao thủ âm thầm ẩn nấp trong bóng tối, định dụ tôi cắn câu đúng không? Đừng chối, tôi chỉ tìm đại một học sinh để thử thôi, tên cao thủ kia đã hiện hình rồi”

Tôi không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy đã bị người ta nhìn thấu hoàn toàn từ trong ra ngoài. Hung thủ cười dữ tợn: “Các anh nghe đây, vốn dĩ tôi không muốn giết người trong mấy ngày nay, là các anh ép tôi, tôi sẽ tặng cho các anh một món quà, xem như hoàn thành sứ mệnh của tôi trước”

Dứt lời, hẳn cúp máy luôn. Tôi không muốn cúp máy nhanh như vậy, nhất là khi câu cuối cùng của hẳn rất kỳ quái. Tôi “A lô, a lô” mấy tiếng để hẳn đừng cúp vội, nhưng hiện thực thì vẫn là hiện thực.

Ngay lúc tôi đang cười khổ thì Vương Căn Sinh và Lưu Thiên Thủ cũng về đến nơi. Nhìn biểu cảm của tôi, Lưu Thiên Thủ ngạc nhiên hỏi một câu:

“Cậu bị sao đấy?”

Tôi không trả lời anh ấy ngay mà hỏi ngược lại: “Sếp Lưu, bọn anh có gặp được người không?”

“Người?” Vương Căn Sinh nói tiếp: “Chết tiệt! Chẳng thấy cái bóng ma nào ấy chứ”

Tôi lắc lư điện thoại với hai người bọn họ: “Người ta biết cả rồi”

Vương Căn Sinh ngáo ngơ chẳng biết tôi đang nói gì, nhưng Lưu Thiên Thủ

thì hiểu. Nói cách khác, mọi chuyện tối nay chúng tôi làm đều vô nghĩa. Lưu Thiên Thủ tức giận ngồi xuống, cầm xiên thịt nhai rau rầu. Nhìn dáng vẻ của anh ta cứ như đang nhai thịt hung thủ không bằng.

Ba chúng tôi bị hung thủ bắt rồi, đi không được mà ở lại cũng chẳng có ích gì, dù sao đã ngồi đây cả buổi tối rồi. Chúng tôi đang ngồi lặng im thì lại có thêm một cậu học sinh nữa tới. Tôi phát hiện học sinh thật sự rất dễ dụ, hung thủ tìm bữa một người giúp đỡ là được. Bạn học sinh này nâng hộp quà, đưa cho chúng tôi, nói: “Có người tặng thứ này cho các chú và nói rằng chắc chắn sẽ cho mọi người một niềm vui bất ngờ”

Hộp quà chỉ to bằng bàn tay, được gói cẩn thận, không nhìn ra bên trong đựng thứ gì. Lưu Thiên Thủ hỏi thăm diện mạo của hung thủ nhưng cậu học sinh nói rằng hung thủ đội mũ bảo hiểm, không nhìn rõ dáng vẻ thế nào, chỉ đưa cho cậu nhóc 50 tệ nhờ giúp đỡ. Tôi cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng như vậy thì có ích gì đâu? Nếu như có thể dễ dàng phát hiện ra hung thủ bằng cách này, vậy thì bao công lẫn lộn xã hội của hân cũng uổng phí. Chúng tôi bảo cậu học sinh kia đi đi, rồi lại tập trung nhìn vào hộp quà. Tôi sợ bên trong hộp quà có bom, không phải tôi nghĩ linh tinh mà rất có khả năng xảy ra.

Cuối cùng tôi vẫn nói ra suy nghĩ của mình cho bọn họ nghe, bấy giờ Vương Căn Sinh mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, toàn thân ngay lập tức trở nên căng thẳng. Lưu Thiên Thủ thì rất bình tĩnh, anh ấy nâng hộp quà lên bằng cả hai tay, khẽ lắc lư nói: “Hộp rất nhẹ, đừng nói là bom, như thể bên trong không đựng gì ấy”

Vừa khéo trên móc chìa khóa của tôi có một con dao nhỏ, tôi cầm dao cẩn thận mở chiếc hộp ra. Bên trong chỉ đặt một tờ giấy gấp gọn. Chúng tôi mở giấy ra thì thấy bên trên vẽ một bức tranh rất qua loa, một căn phòng, còn có hai người treo cổ trên cây. Tôi ngay lập tức liên tưởng đến ngôi miếu ma trên núi Phổ Đà, cũng nhớ tới QQ “Thánh giá”, tôi thuận miệng hỏi một câu: “Sếp Lưu, chuyện QQ mà em nói với anh, anh đã bảo tổ kỹ thuật điều tra chưa ạ?”

Lưu Thiên Thủ nói: “Điều tra rồi, nhưng kết quả rất vô lý. QQ đó đăng nhập trên điện thoại và dùng sim rác, không tìm được người”

Tôi thầm nói thôi xong, manh mối này coi như đứt đoạn. Nhưng bỗng dưng tôi lại nảy ra một ý tưởng, hơn nữa một suy nghĩ vô cùng đáng sợ ngập tràn trong tim tôi. Tôi sợ hãi vội vàng lấy điện thoại ra, nhanh chóng ấn vào nhóm QQ. Không nằm ngoài dự đoán, theo như lịch sử trò chuyện trong nhóm, chiều nay đã có hai phượt thủ đi tới núi Phổ Đà. Tôi thầm mừng hai

người này ngu ngốc, đã nói rằng cuối tuần đi cơ mà, vội vã gì chứ, muốn chết sớm đầu thai sớm hay sao?

Thấy sắc mặt quái lạ của tôi, Lưu Thiên Thủ cũng đoán ra được điều gì, giật lấy điện thoại của tôi xem thử, bây giờ tôi đỡ tốn công giải thích rồi. Vương Căn Sinh trợn tròn mắt nhìn chúng tôi với vẻ khó hiểu. Lưu Thiên Thủ nhanh chóng quyết định và nói với chúng tôi: “Đi thôi, nhất định phải cứu được người trước mặt hung thủ”

Chúng tôi ăn cả một buổi tối, còn chưa trả tiền, nhưng ai mà quan tâm được nhiều như vậy. Ba chúng tôi đồng thời đứng lên, Lưu Thiên Thủ dẫn đầu chạy trốn. Phục vụ bàn đã ngứa mắt chúng tôi lâu lắm rồi, bây giờ tức giận kêu ầm lên. Tôi chỉ đành thầm an ủi bản thân dù sao quán này cũng ở ngay dưới nhà tôi, đợi xong vụ án, tôi sẽ đến trả bù.

Bọn tôi gọi taxi đến đây cho nên khi về bớt được một bước, Đỗ Hưng đã bị hung thủ phát hiện rồi, chúng tôi cũng không cần phải giấu bài nữa. Nhưng Đỗ Hưng vẫn ngồi trong chiếc Jetta cũ kỹ đó ngậm điếu thuốc như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thấy chúng tôi chạy tới, anh ta còn giả vờ như không biết chúng tôi.

Lưu Thiên Thủ ngồi vào ghế phụ, tôi và Vương Căn Sinh ngồi ghế sau. Lưu Thiên Thủ nói qua loa vài câu báo chuyện vừa rồi cho Đỗ Hưng. Đỗ Hưng nóng giận đập vô lăng, tuyên bố rằng khi nào gặp hung thủ nhất định sẽ đâm nát đầu hắn. Lưu Thiên Thủ lại nói: “Đừng đập nữa, trở về Cục Cảnh sát với tốc độ nhanh nhất đi, chúng ta lĩnh súng sau đó lên núi ngay”

Tôi nghe xong cảm thấy không có vấn đề gì, hơn nữa còn nghiêm túc nói, tối nay chẳng cần biết hung thủ hay chúng ta, không cần thận lại thành một trận quyết đấu cuối cùng. Tôi không sợ bị hấn đánh bị thương hay đánh chết, chỉ cần tôi có thể cho hắn một viên đạn vậy là đủ rồi. Nhưng Vương Căn Sinh nghe xong thì phản ứng dữ dội, cũng vô cùng kỳ quái.

Phần 2 – Chương 14: Lạc đường

Kỳ thực tôi chỉ nghĩ cậu ta sợ ngu người rồi thôi. Cậu ta “ui cha” một tiếng, ôm lấy bụng, rên hừ hừ trong xe: “Sếp ơi, hình như em ăn nhiều quá bị đau bụng rồi” Cậu ta đúng là đồ nhát cáy, nhưng chúng tôi cũng không thể nói gì cậu ta được vì đâu phải bất cứ ai đều thích hợp làm cảnh sát hình sự trọng án đâu. Với cái tính nết này của Vương Căn Sinh thì chỉ hợp làm văn phòng thôi. Lưu Thiên Thủ cường điệu cậu ta nhìn đi, chờ về đến Cục Cảnh sát là có thể sử dụng WC thoải mái.

Đỗ Hưng phóng xe rất nhanh. Tôi phát hiện ra rằng Đỗ Mờ Lợn nổi điên lên không phải điên bình thường, nơi này là nội thành, chẳng cần biết bây giờ có phải ban đêm hay không, vậy mà anh ta lại có thể lái xe với tốc độ lên tới 160 km/h. Tôi không biết cảm nhận của Lưu Thiên Thủ và Vương Căn Sinh thế nào, dầu sao khi xuống xe, ánh mắt tôi đờ đẫn, bụng dạ còn cào như rót một gáo nước biển.

Đỗ Hưng không vào Cục Cảnh sát, bây giờ thân phận của anh ta còn chưa xác định, không tiện bước vào trong. Vương Căn Sinh cố ý rề rà, chỉ có tôi và Lưu Thiên Thủ chạy hồng hộc lên tầng. Tôi chạy vào kho súng, còn Lưu Thiên Thủ vào văn phòng xem có thể tìm thêm mấy người hỗ trợ không. Tôi đến chịu cái Tổ Điều tra số 1 này, Dư Triệu Hiên về nhà nghỉ rồi, chỉ còn hai cảnh sát ở phòng thẩm vấn hỏi cung anh béo.

Anh béo bị hỏi liên tục rất lâu đến mức cổ họng khàn khàn không nói được ra tiếng nữa. Lưu Thiên Thủ chẳng nề mặt ai hết, mở toang cánh cửa phòng thẩm vấn, túm ngay lấy hai cảnh sát kia. Vì vậy chúng tôi có năm người, cảnh lực lên núi vô cùng hùng hậu.

Đỗ Hưng vẫn lái xe, Lưu Thiên Thủ ngồi phía trước, ba người bọn tôi ngồi phía sau. Tôi đã được lĩnh giáo kỹ năng lái xe của Đỗ Hưng, bây giờ chẳng lấy làm lạ. Nhưng hai thành viên Tổ Điều tra số 1 đều không ổn, tốc độ xe phi như bay khiến bọn họ thỉnh thoảng phải lau mồ hôi.

Trên đường đi, Lưu Thiên Thủ nói những chuyện cần phải lưu ý với chúng tôi, lần này hung thủ mà chúng tôi phải đối diện vô cùng giáo hoạt, hơn nữa còn rất giỏi võ thuật, biết tuyệt kỹ đá bay, lát nữa chúng tôi phải chia hai người một tổ để hành động. Chỉ cần có hai khẩu súng đồng thời chĩa vào hung thủ, hẳn có ném đá nhanh đến mấy, thì một trong hai chúng tôi cũng có thể nã một phát súng. Tôi và cảnh sát của Tổ Điều tra số 1 liên tục gật

đầu, Đỗ Hưng chỉ nhún vai không có ý kiến gì.

Núi Phổ Đà cách nội thành khá xa, như bình thường chúng tôi lái xe đến đó ít nhất cũng phải mất hơn một tiếng, nhưng Đỗ Hưng chỉ mất nửa tiếng là đã đến được nơi rồi.

Nơi này bỏ hoang bấy lâu, đường núi gập ghềnh, trên đường có rất nhiều đá lởm chởm. Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm đường núi, chợt hỏi Đỗ Hưng: “Thế nào? Lái xe lên được không?”

Đỗ Hưng trả lời rất trực tiếp, anh ta hừ một tiếng, nhấn chân ga. Tôi ngồi ở ghế giữa hàng sau, bây giờ phải leo núi, coi như tôi gặp họa lớn rồi.

Ít nhất thì hai người bọn họ còn có thể bám vào cửa xe để mượn lực khi xe xóc nảy, hai bên tôi đều không có gì dựa vào, một mình cứ thế xóc nảy không dừng lại được.

Khi vừa lái xe lên núi, Đỗ Hưng còn chưa quen đường, chiếc xe di chuyển rất chậm, sau đó anh ta quen dần và không ngừng tăng tốc. Lưu Thiên Thủ rung tới mức nói câu được câu không, nhưng vẫn liên tục cường điệu với chúng tôi: “Quan sát... xung... a... xung quanh... cẩn thận”

Mỗi người chúng tôi nhìn về một hướng. Bỗng, Đỗ Hưng đột ngột phanh gấp. Chúng tôi không kịp đề phòng, ba người ngồi ở hàng sau còn đỡ, ít nhất có ghế hàng trước cản lại, Lưu Thiên Thủ thì lao cả người về phía trước, cả gương mặt dán lên kính chắn gió.

Bây giờ bên ngoài không có người, chứ không chụp từ bên ngoài vào đây chắc biểu cảm của Lưu Thiên Thủ phải khôi hài lắm. Lưu Thiên Thủ rầm rì ngồi dậy, vừa xoa mặt vừa quát Đỗ Hưng: “Thương Lang, mẹ kiếp anh có biết lái xe không vậy? Mấy năm không được đi xe nên quên hết kỹ năng rồi hả?”

Đỗ Hưng không để ý đến Lưu Thiên Thủ, lấy chiếc đèn pin cầm tay bên dưới ghế ngồi, chiếu vào một gốc cây ven đường. Tôi biết chắc phải có nguyên nhân gì đó thì anh ấy mới làm vậy, cho nên cũng nhìn theo. Tôi thực sự không dám tin vào mắt mình, trên một thân cây to bằng eo người khắc một hình Thánh giá, hơn nữa nhìn kỹ thì Thánh giá này hơi lệch về bên trái một chút.

Tất nhiên là tôi hiểu hung thủ đã đến đây từ sớm, còn điều võ dương oai chỉ thị chúng tôi. Hai cảnh sát khác hoảng hốt, lấy súng ra cầm chắc trong tay, nhưng Lưu Thiên Thủ là tổ trưởng, chúng tôi không dám tùy tiện hành động, tất cả đều nhìn về phía anh ấy. Mới buổi tối hôm nay thôi mà chúng tôi đã bị hung thủ trêu chọc tận mấy lần.

Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm vào Thánh giá, tức giận vò đầu, cái đầu

anh ấy vốn đã rồi như tổ quạ, bây giờ càng chẳng ra đâu vào đâu. Anh ấy suy nghĩ rồi nói: “Đừng hoảng hốt, lên núi cứu người quan trọng hơn”

Đỗ Hưng vẫn luôn trực tiếp như vậy, Lưu Thiên Thủ vừa nói xong, anh ta đã phóng xe cái vèo. Lưu Thiên Thủ bảo chúng tôi hạ kính xe xuống, lên đạn cho súng, chỉ cần phát hiện hung thủ ven đường thì nổ súng luôn không cần suy nghĩ. Vốn dĩ chỉ là một cái cây khô khắc hình Thánh giá, nhưng lại khiến chúng tôi vô cùng căng thẳng.

Tôi không bấm giờ, qua hơn mười phút, Đỗ Hưng gào lên một tiếng “ngồi cẩn thận”, rồi lạnh lùng phanh gấp. Lần này chúng tôi đã chuẩn bị sẵn, cho nên không thảm như ban nãy. Lưu Thiên Thủ quay đầu nhìn sang phía Đỗ Hưng. Đỗ Hưng lùi xe một đoạn, chỉ vào gốc cây nói: “Các cậu nhìn đi”

Tôi phát hiện trên cái cây này cũng khắc một hình Thánh giá, khi nhìn khung cảnh xung quanh cái cây này, một cảm giác kỳ quái dâng lên trong tôi. Cảnh sát của Tổ Điều tra số 1 phát biểu suy đoán của mình: “Hung thủ có ý gì đây? Lẽ nào đang chỉ đường cho chúng ta?”

“Cút chó!” Lưu Thiên Thủ phản bác lại một câu, thật sự chẳng khách sáo gì hết.

Sau đó lại gào lên với Thánh giá kia: “Các cậu nhìn lại mà xem, không cảm thấy chúng ta đã từng tới nơi này rồi hả?”

Được anh ấy nhắc nhở như vậy tôi mới nhận ra rằng tại sao mình lại cảm thấy lạ. Lưu Thiên Thủ nói đúng, chúng tôi đã vòng qua chỗ này rồi, chính là nơi ban nãy phát hiện ra Thánh giá. Trời đã tối, cộng thêm trên núi không có kiến trúc đánh dấu chỉ đường, nhìn đâu cũng giống nhau, cho nên mới khiến chúng tôi suýt nữa hồ đồ.

Lưu Thiên Thủ xuống xe trước, sải bước tới bên cạnh thân cây. Mấy người chúng tôi cũng lục tục tập trung lại. Không phải vì chúng tôi muốn hù dọa bản thân, nhưng vốn dĩ núi Phổ Đà đã có sẵn một ngôi miếu ma, chúng tôi lại lên núi vào nửa đêm nửa hôm thế này, lẽ nào đã gặp phải ma đưa rồi? Hơn nữa ma đưa chết tiệt, bây giờ đang là thời khắc quan trọng để cứu người, vậy mà nó lại gây rối.

Lưu Thiên Thủ hỏi Đỗ Hưng: “Vừa rồi không có lỗi rẽ nào hả?” Thực ra hỏi cũng như không, Đỗ Hưng chẳng phải người qua loa.

Đỗ Hưng không trả lời Lưu Thiên Thủ, ngược lại dựa vào trên cửa xe, ngửa đầu nhìn bầu trời. Hành động của anh ta khiến tôi bức bối, thầm nghĩ ông anh này được đẩy, đến lúc này rồi mà còn có tâm trạng ngăm sao. Đỗ Hưng đứng một lúc, nói ra một câu chẳng liên quan: “Lưu Thiên Thủ, anh còn nhớ núi Phổ Đà trước đây không? Hình như mười năm trước chúng ta cũng

từng tới nơi này rồi?”

“Đúng!” Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm Đỗ Hưng, đáp. Nhưng nhìn ánh mắt của anh ấy, rõ ràng không hiểu Đỗ Hưng muốn làm gì.

Đỗ Hưng chẳng quan tâm nhiều đến thế, nhìn thẳng vào chúng tôi nói: “Tôi không tin chuyện ma đưa, mười năm trước khi chúng ta tới đây ngồi máy kéo lên thẳng đến đỉnh. Khi ấy có đường, bây giờ lại không, chuyện này phải giải thích thế nào?”

Tôi nghĩ về lời anh ta vừa nói, mười năm trôi qua, ngọn núi này chắc hẳn cũng xảy ra thay đổi, có sửa lại con đường trước đây cũng không có gì lạ hết. Lưu Thiên Thủ cũng nghĩ giống như tôi, hơn nữa anh ấy còn rất nhạy bén, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, còn quay người lại xem xét một phen.

“Mọi người xem kìa” Anh ấy còn chỉ vào một khoảng rừng nhỏ: “Những cái cây ở đây có kích thước, đường kính khác nhau, cái cây khắc Thánh giá và vài cây xung quanh nó rõ ràng được trồng lúc sau, có lẽ hung thủ khắc Thánh giá lên cây không chỉ đơn giản là khiêu chiến chúng ta”

“Đúng vậy” Đỗ Hưng nói tiếp: “Tôi có một suy nghĩ to gan, có lẽ những cái cây mới trồng này đã cản lại con đường ban đầu, nếu như chúng ta lái xe đi qua đây, chưa biết chừng có thể lên tới đỉnh núi.

Tôi không biết lời Đỗ Hưng nói có lý hay không, dù sao kể từ vụ miếu ma bỏ hoang nổi lên trên núi Phổ Đà, đã chẳng có mấy người đến đây nữa rồi. Lưu Thiên Thủ cũng muốn cược một phen, cắn răng nói: “Vậy thì chúng ta thử xem nào”

Kỳ thực sau khi chúng tôi về xe ngồi hết rồi, tôi vẫn thấy lo lắng, dầu sao thì khoảng cách giữa những gốc cây trong khoảnh rừng này rất nhỏ, xe Jetta muốn qua thì chắc hẳn cũng sát sát luôn. Song kỹ năng lái xe chẳng phải vấn đề to tát với Đỗ Hưng, dưới bàn tay điều khiển của anh ta, chiếc Jetta như thể có sinh mệnh, lạng lách đánh võng giữa khe hở trong rừng cây để tiến về phía trước.

Chừng một phút sau, chúng tôi lao ra khỏi rừng cây, khi nhìn thấy con đường đất bị cỏ dại che khuất, tôi biết rằng Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng đã đoán đúng rồi. Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi, con đường trên núi bị cải tạo khá lâu rồi, hung thủ lại khắc Thánh giá lên thân cây mang tính tiêu biểu, rất có khả năng chính hắn là người đã cải tạo con đường này. Vậy lẽ nào động cơ giết người của hắn đã xuất hiện từ mấy năm trước, thậm chí cả mấy chục năm trước rồi? Tôi không dám nghĩ tiếp, chỉ cảm thấy hung thủ thực sự rất đáng sợ, và bối cảnh của hắn chắc chắn không đơn giản chút nào.

Không còn rừng cây cản đường, Đỗ Hưng phóng xe rất nhanh, nhưng khi càng gần đỉnh núi, độ dốc càng lớn hơn, cuối cùng những người khác chỉ đành xuống xe, để Đỗ Hưng lao lên đó.

Tôi đã xem đi xem lại hình ảnh miếu Phố Đà mấy lần rồi, tranh ảnh miêu tả nơi này vô cùng mê lương, nhưng trên thực tế, bầu không khí nơi đây đã đánh mạnh vào tâm lý tôi. Từng mảng cỏ khô chất đống trên nền đất, tôi bước đi lên trên có cảm giác lão đạo. Gió nơi đây rất mạnh, thổi qua cuốn theo lá cùng với từng đợt âm thanh thảm thiết vang vọng. Ngôi miếu ma kia đổ nát cũ kỹ, một phần tường còn sập một nửa.

Đỗ Hưng không có súng, anh ta vươn tay giật chiếc dùi cui trên hông tôi, ông anh này quả nhiên tài cao gan lớn, dẫn đầu bước gần tới miếu quỷ. Bốn người chúng tôi theo sau anh ta, Lưu Thiên Thủ phân công tôi và anh ấy phụ trách yểm hộ Đỗ Hưng, hai cảnh sát còn lại phụ trách chú ý tình huống xung quanh. Đỗ Hưng áp sát cửa ngôi miếu, lắng nghe một lát qua cánh cửa, anh ấy không phát hiện động tĩnh gì bên trong, lại đưa tay ra hiệu cho chúng tôi, sau đó dùng sức mở cửa ra.

Cánh cửa này thiếu dầu, tiếng cọt kẹt khiến tôi khó chịu. Đỗ Hưng móc chiếc đèn pin cầm tay ra chiếu vào bên trong. Chúng tôi còn chưa đến gần, cho nên không nhìn rõ, nhưng tôi chú ý thấy sắc mặt Đỗ Hưng thay đổi. Ban đầu anh ta sững sốt, sau đó vội vàng ôm ngực, né sang bên cạnh, khom người nôn mửa.

Tôi thầm nghĩ chuyện quái gì thế này, theo lý mà nói Đỗ Hưng cũng từng làm sát thủ, rốt cuộc bên trong ngôi miếu ma này có gì mới khiến anh ta nôn mửa như vậy?

Phần 2 – Chương 15: Cuộc chiến ban đêm (1)

Thấy Đỗ Hưng như vậy, tôi cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, cùng với mấy người Lưu Thiên Thủ bước tới gần cánh cửa miếu. Khi tôi nương theo ánh sáng của đèn pin cầm tay nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ngay lập tức được trải nghiệm cảm giác của Đỗ Hưng. Dạ dày tôi cuồn cuộn, một dòng chất lỏng chua trào thẳng lên trên Đỗ Hưng nôn, không ai nói anh ta làm sao, nhưng tôi nôn theo, những người khác cũng rất dễ ảnh hưởng bởi mùi nôn của chúng tôi. Kỳ thực tôi không muốn để mọi người cho rằng tôi là kẻ nhát gan. Thế nào mới được coi là đàn ông? Thời khắc mấu chốt phải chịu đựng được mới xứng, tôi bèn bước lên trước, dùng sức bụm chặt miệng. Đừng nói tôi tởm, tôi đang ép dòng nước chua sắp trào ra phải quay ngược lại.

Tôi đã nhìn được, nhưng hai cảnh sát khác thì ngồi xổm xuống nôn khan. Chắc chắn tối nay bọn họ mãi thay Dư Triệu Hiên thăm vấn anh béo cho nên vẫn chưa ăn tối, bây giờ chẳng nôn ra được gì.

Nói về thứ trong ngôi miếu, hai người, hoặc miễn cưỡng tính là con người treo cổ ở vị trí trung tâm ngôi miếu. Phần cổ trở lên của hai người họ vẫn còn nguyên vẹn, nhưng phía dưới đã bị dao xẻo hết, chẳng có một chỗ nào nguyên vẹn. Đôi chỗ lộ ra cả xương trắng hếu. Đây rõ ràng là hai bộ xác máu, máu nhỏ thành vũng lớn bên dưới thi thể. Vì cả ngôi miếu ma này không có gió, nếu không thì chẳng biết đã phả ra mùi máu tanh cỡ nào. Hai cảnh sát không chấp nhận nổi, nằng nặc không chịu vào trong. Lưu Thiên Thủ dẫn tôi và Đỗ Hưng đi vào. Tôi và Đỗ Hưng dám vào trong, nhưng hai chúng tôi vẫn ôm mũi, cau mày dừng bước khi đứng cách hai cái xác kia một đoạn.

Lưu Thiên Thủ không có vấn đề gì, tôi phát hiện ra tố chất tâm lý của anh ấy mạnh tới bất thường. Ông anh này bước vào còn vươn tay ra xoa xoa phần xương đùi của xác máu.

“Vẫn còn ấm, máu cũng chưa khô, hung thủ vừa mới giết người xong thôi” Mặc dù có thể đoán ra được rằng chắc chắn hung thủ chỉ vừa mới giết người xong. Nhưng Lưu Thiên Thủ nói ra như vậy, tôi vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng. Hơn nữa, Lưu Thiên Thủ lại ra lệnh: “Hung thủ nhất định

chưa chạy được xa, chúng ta lục soát”

Chúng tôi vẫn làm theo kế hoạch ban đầu, Đỗ Hưng một mình một tổ, còn lại thì hai người mỗi người một tổ, khoảng cách giữa mỗi tổ không quá xa. Đỗ Hưng nôn xong thì trở nên vô cùng nghiêm túc, thấy chúng tôi cầm súng lên, anh ta bèn vươn tay giật luôn súng của Lưu Thiên Thủ.

Lưu Thiên Thủ trợn mắt nhìn anh ta: “Anh làm gì đấy?”

Đỗ Hưng thành thạo đưa cây súng, nhìn chăm chăm vào băng vải quấn quanh đầu ngón tay cái của Lưu Thiên Thủ: “Tay anh thế kia thì dùng súng kiểu gì? Hai cái xác máu trong ngôi miếu kia chứng minh hung thủ là một kẻ giỏi dùng dao, tôi không dám lơ là, mượn súng một lát, tìm được cơ hội tôi sẽ bắn nổ đầu hắn”

Tôi thuận tiện nhìn tay Lưu Thiên Thủ. Không thể không nói, băng vải quấn quá thô, anh ấy có muốn nhét tay vào cò súng cũng tốn công nữa. Lưu Thiên Thủ hiểu điều này, không tranh cãi gì với Đỗ Hưng, mà ngược lại nhanh chóng trao đổi vũ khí, cầm lấy chiếc dùi cui cao su kia. Nhìn đến đây tôi thực sự rất muốn nói, dùi cui là của tôi, sếp Lưu, anh dùng của anh không được hả?

Lưu Thiên Thủ không thể bắn súng, ai chung tổ với anh ấy thì yếu thế trông thấy. Không phải tôi nịnh bợ kẻ mạnh, nhưng trong số năm người ở đây thì tôi là người ít kinh nghiệm nhất, nếu như tôi đi chung với Lưu Thiên Thủ, vậy thì chẳng khác nào “binh tàn lực yếu”. Cho nên tôi và Lưu Thiên Thủ chia nhau ra, mỗi người theo sau một cảnh viên của Tổ Điều tra số 1. Hai nhóm chúng tôi phụ trách hai bên, Đỗ Hưng đi ở giữa, giữ nguyên đội hình đi về khoảnh rừng trước căn miếu.

Nói thật thì cảnh sát của Tổ 1 mà tôi đi theo thoạt nhìn có vẻ kiêu ngạo, giống hệt như tổ trưởng Dư nhà bọn họ. Hai chúng tôi đi chung với nhau, anh ta luôn đi phía trước tôi, còn thích ra lệnh cho tôi nữa. Theo kế hoạch ban đầu, chúng tôi không thể cách nhau quá xa, nhưng dưới sự dẫn dắt của tên cảnh sát chết tiệt này, hai chúng tôi dần tách ra khỏi tổ chức. Tôi thực sự không nhịn được nữa, khuyên anh ta một câu. Nhưng anh ta chẳng thèm để ý đến tôi, còn nói rằng hai chúng tôi đều có súng, không sao đâu.

Rừng cây ở đây hơi khác so với khoảnh rừng ở lưng chừng núi, những lùm cây xanh um tươi tốt mọc lên, nhìn lướt qua không thấy rõ cảnh tượng phía xa. Khi chúng tôi từ từ bước vào sâu hơn, bỗng dưng cảnh sát kiêu ngạo kia chỉ vào một chỗ hét lớn: “Ai đấy?”

Anh ta vừa hô lên, một thứ gì đó đen thui cao bằng mắt chân vụt qua bụi cây.

Anh ta ngay lập tức đuổi theo, tôi thấy có gì đó không đúng, bèn dùng sức túm lấy anh ta và nói: “Người anh em, đừng liều lĩnh, có lẽ đó chỉ là con chuột thôi, hung thủ không nhỏ như vậy đâu”

Cảnh sát kia vùng khỏi tay tôi, dáng vẻ vô cùng bất mãn. Lòng tôi như có lửa đốt, thầm nghĩ còn ra về làm cái gì, vừa rồi anh chẳng nôn thốc nôn tháo còn gì.

Tôi không biết có phải việc mình giúp đỡ cảnh sát kia khiến cho hung thủ cảm thấy bất mãn hay không, hẳn vẫn luôn ẩn nấp xung quanh bọn tôi, bây giờ chợt nở nụ cười quỷ quái. Bất thành linh nghe thấy tiếng cười của hẳn, tôi thực sự hoảng hốt, nhất là còn thêm khung cảnh tối tăm xung quanh.

Toàn thân tôi nổi hết da gà, thậm chí tiếng cười ấy còn giống như có gai điếu, gõ từng chút vào tim tôi, khiến trái tim tôi đập khó khăn hơn.

Lần này cảnh sát kia không tinh tướng nữa, anh ta sợ hãi, dấn sát vào tôi.

Tôi rất muốn đẩy anh ta ra, nhưng nghĩ ngợi rồi lại thôi, hai chúng tôi đang ở chung một chiến tuyến, bây giờ phải đoàn kết với nhau. Hai chúng tôi, mỗi người phụ trách quan sát một hướng xung quanh, cảnh sát kia lăm bắm với tôi: “Người anh em, hay là chúng ta rút đi”

Tôi cũng có suy nghĩ này, anh ta không thể nổ súng trong trạng thái hiện tại được. Nếu thực sự phải nổ súng, anh ta cũng đừng bắn trật giết chết tôi là được. Tôi bèn gật đầu đồng ý. Nhưng hai chúng tôi còn chưa kịp di chuyển thì vèo một tiếng, một bóng đen lao vọt về phía chúng tôi. Tốc độ của nó thực sự quá nhanh, hai chúng tôi còn chưa kịp định thần lại, nó đã mắc vào vai cảnh sát kiêu ngạo kia rồi. Anh ta đau đớn kêu ầm lên như heo bị chọc tiết.

Tôi cảm thấy sau này anh ta đừng làm cảnh sát nữa, đi lồng tiếng cho phim hoạt hình hoặc phim kinh dị cũng không tệ. Anh ta gào thảm thiết như thế nhất định sẽ khiến khán giả giật mình. Tôi nóng vội, vươn tay định dùng báng súng đập thứ đen đen kia, nhưng còn chưa kịp xuống tay, nó đã kéo anh cảnh sát kia vào trong bụi cây rậm rạp.

Khi ấy tim tôi tê tái, tâm trạng vô cùng phức tạp, vừa bất đắc dĩ vừa sợ hãi, thời gian trôi qua chưa được bao lâu mà hung thủ đã bắt mất một người trong số chúng tôi, hơn nữa tôi còn không biết rốt cuộc thứ kia là gì, tại sao lại kỳ quái như vậy?

Tiếng kêu của cảnh sát kia càng lúc càng xa, tôi không dám chui vào bụi cây, sợ bị hung thủ đánh lén. Tôi nín thở ngậy ra mấy giây, cuối cùng giơ súng lên bắn chỉ thiên một nhát, báo tin cho mấy người Lưu Thiên Thủ.

Tiếng súng vừa vang, mấy người bọn họ nhanh chóng kéo tới, không cần

tôi phải nói gì, ba người họ vừa thấy tôi đứng một mình đã biết ngay có chuyện gì xảy ra. Lưu Thiên Thủ tức giận quát: “Người đâu rồi?”

Tôi chỉ vào một bụi cây, nói: “Không biết đã bị hung thủ dùng thứ gì kéo vào bên trong đó rồi”

“Mẹ kiếp” Lưu Thiên Thủ tức giận mắng một câu, rồi lại nói: “Lần này chúng ta đông người, Đỗ Hưng dẫn đường, chúng ta cùng đi vào trong” Đi vào trong mười mấy mét, chúng tôi phát hiện ra một người đang nằm dưới đất. Bấy giờ trái tim chúng tôi đều căng thẳng, mặc dù nhìn từ xa trông giống cảnh sát kia, nhưng chúng tôi không dám sơ ý, không loại trừ khả năng hung thủ giả trang. Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ phối hợp với nhau, Đỗ Hưng giương cao súng yểm hộ, Lưu Thiên Thủ cầm dùi cui khom người bước đến gần.

Nhìn Lưu Thiên Thủ xua tay hủy bỏ cảnh báo, tôi và cảnh sát kia đồng thời di chuyển tới đó. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi nhưng bề ngoài của cảnh sát ấy đã thay đổi rất nhiều. Tôi không biết hung thủ nghĩ gì mà bứt một đồng tóc của anh ta xuống, sắp hói đến nơi rồi. Vai của anh ta nát vụn mảng lớn, máu thịt bầy nhầy, hơn nữa trên ngực của anh ta còn khắc một hình Thánh giá rất lớn bằng dao, tất nhiên Thánh giá này cũng nghiêng về bên trái.

Lưu Thiên Thủ vạch mí mắt cảnh sát kia lên xem, còn ấn vào cổ anh ta kiểm tra mạch đập, anh ấy lo lắng nói: “Người anh em này chưa chết, nhưng bị thương rất nặng”

“Vậy là được rồi” Đỗ Hưng đáp: “Lưu Thiên Thủ, anh cầm dùi cui khua khoảng khiến tôi rất ngứa mắt, anh đưa người bị thương vào xe đợi trước đi, tôi và bọn Lý Phong đuổi theo hung thủ.”

Nói xong, anh ấy chỉ vào một loạt dấu chân bên cạnh anh cảnh sát kia. Mặt đất chỗ này hơi mềm, không ngờ lại cung cấp manh mối lần theo dấu vết cho chúng tôi.

Lưu Thiên Thủ không chần chừ lâu, nói một tiếng “được”, sau đó vác anh cảnh sát bị thương lên vai, xoay người đi luôn.

Đỗ Hưng đi phía trước, hai chúng tôi theo sát ngay sau anh ta. Tôi rất bình tĩnh, còn cảnh sát kia thì rưng rưng nước mắt, còn lẩm bẩm rằng phải báo thù. Tôi nhận thấy quan hệ của anh ta với cảnh sát kiêu ngạo kia rất thân thiết. Tính sơ qua thì chúng tôi lại đi thêm tầm hai, ba mươi mét nữa.

Khoảng cách này nghe thì có vẻ chẳng đáng là bao, nhưng đối với chúng tôi mà nói thì rất mất sức vì vừa phải lần theo dấu chân hằn, vừa phải chui qua lùm cây. Nhưng xui xẻo làm sao, cuối cùng đến phần đất cứng, chúng tôi

cũng mất dấu luôn.

Không có manh mối này, trái tim tôi ngay lập tức co thắt lại, tôi cảm thấy hung thủ sắp sửa ra đòn tấn công rồi. Đỗ Hưng cường điệu chiến thuật với chúng tôi, hai chúng tôi nhất định phải ở sát hai bên trái phải anh ta. Chúng tôi cũng làm như vậy, nhưng bất thành linh, một loạt những âm thanh “phụt phụt” vang lên. Âm thanh này rất xa lạ, tôi không liên tưởng được nó phát ra từ công cụ gì, nhưng tôi có thể khẳng định, đây là một loại cơ quan.

Đỗ Hưng hét lên bảo bọn tôi cẩn thận, còn anh ta thì hạ thấp trọng tâm, dồn lực vào hai chân, chỉ cần gặp được nguy hiểm, anh ta có thể phản xạ ngay lập tức. Tôi cũng học theo Đỗ Hưng, nhưng vấn đề ở đây là tôi không hiểu được điểm mấu chốt của động tác này, sợ cố bắt chước rồi lại hỏng chuyện khiến phản ứng của tôi chậm nửa nhịp.

Tôi và cảnh sát kia nhìn xung quanh, không dám thừa nhận hai chúng tôi đều chẳng phát hiện ra gì hết. Thật sự không biết tại sao các giác quan của Đỗ Hưng lại nhạy bén như vậy, anh ta bất ngờ hô lên với hai bọn tôi “cẩn thận”, rồi nhảy bổ nằm sấp xuống bên cạnh. Tôi không kịp để ý nguy hiểm mà Đỗ Hưng nói đến là gì, chỉ biết anh ta vừa nằm xuống là tôi phải học theo luôn, làm vậy mới có thể giữ mạng. Tôi nghĩ vậy là đúng, nhưng cảnh sát kia toi đời rồi, anh ta vẫn ngơ ngác nhìn xung quanh tìm kiếm xem nguy hiểm ở đâu.

Một cây cọc gỗ lớn, theo tôi thấy phải dài bằng một người phi thẳng về phía cảnh sát kia, giống như có một bàn tay vô hình đang đánh chuông. Chẳng qua chuông kêu lạnh lạnh, nhưng cây cọc gỗ đập vào người cảnh sát kia lại phát ra âm thanh răng rắc. Nghe thấy tiếng ấy, tim tôi chùng xuống, lạc quan mà nói thì ông anh này cũng phải gãy mấy cái xương.

Bị cọc gỗ đẩy ra xa, anh ta kêu lên thảm thiết, rồi ngồi bệt xuống đất, đầu gục xuống, chẳng biết còn sống hay đã chết. Tôi thực sự rất muốn mắng mẹ kiếp, cảm giác vô cùng bất lực. Như vậy, phía tôi lại gục thêm một người nữa. Hung thủ thực sự quá mạnh!

Phần 2 – Chương 16: Cuộc chiến ban đêm (2)

Tôi và Đỗ Hưng tránh được đòn tấn công vừa rồi của hung thủ ngay trong gang tấc. Đỗ Hưng khá giỏi võ, chỉ với một chiêu lý ngư đả đỉnh* đã dễ dàng đứng dậy, đồng thời kéo tôi dậy cùng. Lúc này đầu tôi hơi nặng nề, cảm thấy cảnh tượng vừa rồi giống như một màn biểu diễn, không hề chân thật* Lý ngư đả đỉnh: Đây là một động tác trong võ thuật, khi nằm trên mặt đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật đứng dậy.

Đỗ Hưng nhìn viên cảnh sát không rõ sống chết kia, rồi lại nhìn quanh bốn phía. Ánh mắt anh ta loé lên tia sáng lạnh lùng, nói với tôi: “Lý Phong, mau đưa người anh em này đi nhanh lên, tôi sẽ một mình đấu với gã hung thủ kia”

Tôi hiểu ý của Đỗ Hưng, thực lực của hung thủ khiến chúng tôi chấn động hết lần này tới lần khác, thậm chí ngay cả anh ta cũng hơi e sợ. Anh ta bảo tôi rời đi là một cách để bảo vệ tính mạng cho tôi. Tôi thực sự không muốn đi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi ở lại thì giúp ích được gì? Còn chưa kể đến việc tay chân lỏng ngóng gây cản trở, khiến anh ta phải phân tâm bảo vệ tôi. Tôi đành phải cưỡng ép ra lệnh cho bản thân, lao về phía viên cảnh sát kia.

Trong trường hợp bình thường, nếu có người bị thương do ngã sấp hoặc do va chạm, tuyệt đối không được tùy tiện nâng dậy hoặc lôi kéo người đó, nếu không sẽ rất dễ xảy ra sự cố. Nhưng hiện tại chúng tôi đang ở nơi đồng không mông quạnh, tôi đâu thể để viên cảnh sát này ngồi đây chờ cứu viện tới đúng không? Tôi cố gắng giữ nguyên tư thế ban đầu của anh ta, sau đó cõng anh ta trên lưng, chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

Đi được một lát, trong bụi cỏ phía trước bỗng truyền tới một loạt tiếng bước chân, điều này khiến tôi sợ hãi người, thầm nghĩ không biết có phải là tên hung thủ kia hay không, phải chăng hẳn đã bỏ qua Đỗ Hưng để chạy theo đuổi giết hai bọn tôi. Tôi tạm gác việc rời khỏi đây lại, giơ súng lên. Giơ súng trong lúc này có hơi vấp vấp, chưa kể trên lưng tôi còn đang phải cõng thêm một người, nhưng tôi không hề thấy mệt nhọc chút xíu nào, giờ đây trong lòng tôi chỉ cảm thấy căng thẳng mà thôi. Ngay khi người kia vừa lộ mặt ra khỏi bụi cây, tôi lập tức hét lên: “Đừng nhúc nhích” Cũng may là

ngón tay của tôi khá vững, người tới là Lưu Thiên Thủ, nếu không lỡ tôi trượt tay cướp cò, thì đã xảy ra tai nạn đáng tiếc rồi.

Lưu Thiên Thủ bị tôi dọa sợ tới mức ngồi xổm xuống, chờ sau khi thấy rõ tình hình, anh ấy chỉ vào viên cảnh sát kia, nói không ra lời: “Người, người này...”

Tôi kể lại vắn tắt những chuyện tôi vừa mới trải qua: “Đằng trước có bấy, một người đồng đội trong số chúng tôi bị thương” Lưu Thiên Thủ không tiếp lời, nhưng tiếng hít thở nặng nề của anh ấy nói cho tôi biết, trong lòng anh ấy đang rất khó chịu.

“Đi thôi, chúng ta quay lại xe đã” Qua một lát, anh ấy mới mở miệng nói chuyện. Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, Lưu Thiên Thủ bảo đi đâu, chúng tôi đi đó. Hai bọn tôi cùng chạy tới chỗ chiếc xe Jetta, đặt hai viên cảnh sát ở băng ghế sau. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Lưu Thiên Thủ lại mở cửa xe bên ghế lái, chỉ vào tôi và nói: “Cậu đi đi!”

Tôi ngẩn người, hoàn toàn không hiểu Lưu Thiên Thủ có ý gì, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

Lưu Thiên Thủ nói: “Tôi vừa mới gọi điện thoại xin cứu viện, họ sẽ đến ngay thôi. Vai trò của cậu trong lần hành động này đã kết thúc, bây giờ hãy tranh thủ đưa người bị thương rời khỏi đây, đừng bận tâm gì cả, cứ đi đi!”

Anh ấy chỉ nhấn mạnh bảo tôi rời đi, chứ không nhắc gì tới bản thân. Tôi cũng không ngốc, lập tức đoán ra anh ấy muốn ở lại cùng Đỗ Hưng chiến đấu với hung thủ. Lưu Thiên Thủ không thể nổi sùng, khách quan mà nói, nếu chọn một trong hai chúng tôi rời đi, thì nên là anh ấy rời đi mới đúng. Tôi lắc đầu, muốn bướng bỉnh với anh ấy một lần, nhưng Lưu Thiên Thủ lập tức nổi giận, dùng dùng kéo tôi nhét vào trong xe, hơn nữa còn dùng lời nói để áp chế tôi: “Đây là mệnh lệnh!”

Tôi vô cùng rối rắm, tôi vừa mới bỏ lại Đỗ Hưng một lần, giờ lại phải bỏ lại Lưu Thiên Thủ, điều này khiến tôi cảm thấy bản thân như kẻ vô dụng thậm chí là cảm thấy mình giống như lính đào ngũ. Anh ấy vừa quát vừa đẩy tôi vào trong xe, mạnh tay đóng sập cửa xe lại, rồi quay đầu chui thẳng vào bụi cỏ, không nhìn tôi thêm lần nào nữa.

Tôi thất thần mất một lúc, sau đó cả người gục trên vô lăng. Mọi nó, hiện tại tôi thực sự rất muốn khóc, tôi sợ từ nay về sau sẽ không gặp lại Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng nữa.

Trong rừng vang lên tiếng súng, khiến thần kinh của tôi bị kích thích lập tức ngồi thẳng người, bọn họ giao chiến rồi. Giờ phút này, tôi không những không gấp, mà còn từ từ bình tĩnh lại, suy nghĩ muốn khóc này nọ hoàn

toàn bị áp chế. Đúng như lời Lưu Thiên Thủ nói, bây giờ không phải là lúc để hành động cảm tính, phải tỉnh táo xử lý vấn đề mới là quan trọng nhất. Tôi quay đầu nhìn hai viên cảnh sát ở ghế sau, trông sắc mặt của bọn họ không hề bình thường chút nào. Tôi hét lên một tiếng để giải toả bớt áp lực trong lòng, rồi vội vàng nổ máy lái xe đi. Hiện tại tôi có một nhiệm vụ, đó là phải tìm được bệnh viện càng nhanh càng tốt, như vậy mới giữ được mạng cho hai người anh em này.

Rắc rối lớn nhất khi xuống núi chính là khu rừng ở chỗ sườn núi, Đỗ Hưng phải tốn không ít công sức mới lườn lách qua được, kỹ thuật lái xe của tôi không bằng anh ta, nhưng tôi không hề sợ hãi, trong lòng tự nhủ cùng lắm thì cửa xe bị trầy xước hư hại thôi, cho dù đầu xe hay thậm chí là thân xe có bị cây đâm thủng lỗ chỗ, tôi cũng phải xông ra khỏi khu rừng này.

Nhưng tôi hoàn toàn không có cơ hội đến được khu rừng đó, vừa xuống dốc xong thì phát hiện đường đã mất lối. Có một cây cổ thụ bị đổ nghiêng xuống đường, bịt kín lối đi. Tôi vừa tức giận vừa bực bội, đồng thời trong lòng cũng rất băn khoăn, thầm nghĩ lúc chúng tôi tới không hề có cái cây này mà. Tôi chỉnh đèn pha lên cao, chiếu về phía cây cổ thụ kia. Khi thấy rõ trên thân cây vẽ một cây Thánh giá to đùng thì tôi bỗng chốc hiểu ra ngay. Lòng tham của hung thủ không nhỏ, hẳn hoàn toàn không có ý định để bất cứ ai sống sót rời khỏi đây. Hơn nữa, hung thủ còn rất thông minh, ngôi miếu quý trên núi Phổ Đà mà hẳn chọn quả là một nơi giết người hoàn hảo. Tôi quan sát hai bên đường, chỉ thấy toàn cây là cây. Khoảng cách giữa những hàng cây ở đây quá nhỏ, ô tô không thể nào chui qua nổi, một cơ hội nhỏ cũng không có. Đúng lúc này còn xảy ra một chuyện quái dị, bên tai tôi lại vang lên một chuỗi âm thanh leng keng leng keng, giống như có người đang gõ chiêng. Tôi đến phục bản thân mình rồi, cũng phục luôn cái ảo giác thính giác này, giờ đã là lúc nào rồi mà tiếng chiêng khó nghe ấy còn tới quấy rối nữa. Tôi vỗ thật mạnh vào đầu mình, hi vọng làm vậy có thể khiến ảo giác thính giác kia biến mất.

Ngay lúc này, xe Jetta đột nhiên hơi lún xuống, trên nóc xe còn vang lên một tiếng “bịch”, giống như có thứ gì đó rơi xuống nóc xe. Tôi có thể phân biệt được đây không phải là ảo giác, tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, nhưng xe Jetta không có cửa sổ trời, không thể nhìn thấy tình hình trên nóc xe. Khi tôi còn mãi nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, thì một bàn tay cầm cán dao bỗng thành linh xuất hiện trên kính chắn gió phía trước xe, người đó dùng chuôi dao đập huỳnh huých vào kính chắn gió.

Phải công nhận là hẳn rất khoẻ, hẳn đập chưa được mấy phát, mà kính chắn

gió đã xuất hiện rất nhiều vết nứt. Không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ đang ở trên xe, mục tiêu tiếp theo chính là tôi. Vừa khéo là khẩu súng đang đặt ở giữa hai chân của tôi, tôi bất chấp tất cả, cầm súng lên bắn ba phát vào cánh tay đang đập rầm rầm kia.

Nhưng tiếc là phản ứng của hung thủ rất nhanh nhạy, nên đã kịp thời rút tay lại, ba phát đạn ấy hoàn toàn không làm gì được hắn, chỉ để lại ba vết đạn trên kính chắn gió. Tôi ở trong xe, hung thủ ở trên nóc xe, hai bên tôi cùng im lặng một hồi lâu. Nói thật, bầu không khí im lặng này khiến người ta rất bồn chồn, khó có lời nào miêu tả được cảm giác trong lòng, chỉ có thể nói rằng cảm giác ấy giống như mỗi ngày dài tựa một năm.

Tôi không biết kế tiếp hung thủ sẽ làm gì, tôi định giơ súng bắn lên nóc xe. Nhưng vấn đề là, khẩu súng của tôi là súng ngắn kiểu 64, đã cũ lắm rồi, mà tấm thép cấu tạo trần xe Jetta xưa nay nổi tiếng là rất dày, tôi sợ sau khi nổ súng, viên đạn không bay ra ngoài, mà trái lại còn dội ngược về khiến tôi bị thương. Đầu tôi nhảy số cực nhanh, trong lòng thầm nhủ bất kể thế nào cũng nhất định phải hất văng hung thủ xuống, nếu không bản thân sẽ rất bị động.

Tôi lại nghĩ ra một chiêu ngu ngốc khác, tuy không chắc chắn sẽ có hiệu quả, nhưng cứ dùng thử xem sao. Tôi bất ngờ đạp ga tăng tốc, lao mạnh về phía trước một đoạn rồi thẳng gấp. Rõ ràng hung thủ đã bị ảnh hưởng bởi lực quán tính, suýt bay ra ngoài, nhưng hắn quá khỏe, không biết đã dùng cách gì, mà vẫn có thể bám chặt trên mui xe không hề bị trượt xuống. Tôi chửi thầm trong lòng, “Ranh con, có giỏi thì giữ cho chắc vào, dù sao chiếc xe này cũng còn rất nhiều xăng, hai ta cứ quần nhau tiếp đi”.

Tôi chốc lại lùi xe chốc lại lao về phía trước, thỉnh thoảng còn bấm còi xe, hi vọng bọn Đỗ Hưng có thể nghe thấy, chạy tới hỗ trợ. Kỳ thực trong lòng tôi đã sớm mắng Đỗ Hưng một trận rồi, không phải anh ta nói sẽ đuổi theo hung thủ ư? Hung thủ đã đến chỗ tôi được một lúc lâu rồi, thật không biết anh ta đang đuổi theo ai nữa! Hung thủ bị tôi giày vò một hồi cũng không dễ chịu gì, hắn chớp thời cơ để phản kích mấy lần, dùng cán dao chém rớt kính chiếu hậu. Nhưng kính chiếu hậu không phải là linh kiện trên người tôi, nên tôi không cảm thấy đau.

Lần này, khi tôi đang định tiếp tục tăng tốc, thì hung thủ đột nhiên mở miệng nói chuyện. Hắn cười khà khà, hét lên với tôi từ trên nóc xe: “Lý Phong, mạng của mày cứng hơn tao nghĩ đấy, thế mà khoảng thời gian trước không bị quỷ câu mất hồn” Lời của hắn khiến cõi lòng tôi hơi dậy sóng, hiện tượng quái dị trên người tôi chính là tâm bệnh lớn nhất của tôi.

Nếu như hăn không phải là hung thủ mà là bác sĩ, thì tôi đã không bỏ qua cơ hội mà lập tức xuống xe, cầu xin hăn khám và chữa bệnh cho tôi. Nhưng bây giờ, tôi và hăn đang liều mạng với nhau, nào có thời gian rảnh rỗi nghĩ tới căn bệnh quái dị này chứ. Tôi cảm thấy hăn đang dùng đòn tâm lý để tấn công tôi, nên tôi cũng không khách sáo, mắng to một câu: “Mợ nó, mày chờ đấy!”

Tôi lại vội vàng lái xe lao ra ngoài, lần này tôi nẩy ra một kế ác độc, tăng tốc độ xe lên gần tới 60 km/h, nếu phía trước không có cây cối thụ cản đường, tôi đảm bảo sẽ lái tới hơn 100 km/h, sau đó lại thẳng gấp, tôi không tin mình không thể hất bay hăn ra khỏi xe. Hung thủ cũng nhận ra tôi đang muốn liều mạng, hăn không dám lấy cứng chọi cứng, thoát cái đã nhảy vút từ trên xe xuống. Tôi không nhìn thấy bóng dáng hăn nhảy xuống, chỉ cảm thấy nóc xe đột nhiên nhẹ hơn hăn. Tôi vội vàng dừng xe, ngó xung quanh tìm kiếm, nhưng hung thủ ẩn nấp rất kỹ, tôi lại không có kính chiếu hậu, nên hoàn toàn không tìm ra chỗ hăn đang trốn.

Tôi không dám xuống xe, nhờ đâu hăn đang trốn ngay cạnh cửa xe, đợi tôi vừa mở cửa xe ra, nhất định hăn sẽ dùng cây hung khí kia chém vào cổ tôi. Tôi nắm chặt súng, tuy trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng tay cầm súng không hề run. Hung thủ không nói gì thêm nữa. Đáng giận là, không bao lâu sau, tôi bỗng nghe thấy một tiếng “xì” vang lên, hăn đã đâm thủng lốp sau của tôi. Tôi nghe thấy tiếng xì hơi, nhưng lại không thể làm gì được. Xe hơi nghiêng sang một bên, tôi nhón cơ hội đó liếc sang nhìn hai viên cảnh sát. Tôi thật sự không dám nghĩ quá nhiều, trạng thái hiện tại của bọn họ không còn được như vừa rồi, cho dù bây giờ kịp thời đưa tới bệnh viện, có thể cứu được họ hay không cũng rất khó nói. Tôi thử hắng giọng hét to hết sức: “Ông anh à, ông anh nói gì đi” Tôi hét lên với hung thủ, hết cách rồi nên tôi đành phải làm vậy, chỉ cần hăn chịu đáp lời, tôi sẽ nắm được vị trí của hăn, và suy nghĩ ra một đối sách tương ứng. Nhưng hăn không nói chuyện, thay vào đó là có vài tiếng lạch cạch vang lên ở phía sau đuôi xe. Tôi tưởng là hăn đang ở đuôi xe, nên vội vàng quay đầu lại nhìn chăm chăm, thậm chí trong bụng còn lẩm bầm, không phải hăn đi đường không phát ra tiếng ư, tại sao bây giờ lại để lộ sơ hở thế nhỉ? Đột nhiên tôi nhớ ra hăn còn có tuyệt kỹ chọi đá, có lẽ tiếng lạch cạch vừa rồi không phải là tiếng bước chân của hăn vọng lại, mà là tiếng động do mấy cục đá đập xuống mặt đất sau khi bị ném lên không trung. Tôi chợt nhận ra mình đã trúng kế, có lẽ hung thủ không ở phía sau, mà ngược lại, hăn đang trốn ở đầu xe và chuẩn bị phát động tấn công!

Phần 2 – Chương 17: Cuộc chiến ban đêm (2)

Cũng may là tôi phản ứng nhanh nên đã giữ được một mạng. Ngay khi tôi vừa quay đầu lại, tôi lập tức phát hiện trên mũ xe có một bóng người, kẻ đó đang ngồi xổm giờ dao lên. Cái bóng này rất vạm vỡ, hằn đeo mặt nạ quỷ, mặc áo đen và quần đen, con dao kia giống hệt con dao trước đó tôi đã thấy, dài hơn ba mươi centimet. Trước đó tôi đã bắn mấy phát vào kính chắn gió, hơn nữa còn không ngừng sang số lùi xe rồi lại tăng tốc, vết đạn đã lan rộng thành một lỗ nhỏ, nếu hung thủ thật sự đâm dao vào từ cái lỗ này, thì cá chắc là có thể đâm chết tôi. Giờ phút này chính là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, phải xem ai trong hai chúng tôi cướp được thời cơ trước.

Tôi hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, chỉ cầu nguyện bản thân giờ súng nhanh hơn một bước, kịp thời bắn chết hắn. Nhưng sự cố đã xảy ra, trong tích tắc tôi vừa quay đầu lại, súng đã đụng vào áo bọc ghế, chất lượng của loại áo bọc ghế này không tốt lắm, trên bề mặt có rất nhiều sợi chỉ thô bị sút ra, xui xẻo là súng lại bị vướng vào vài sợi chỉ. Tôi dồn sức kéo súng ra, nhưng không kéo ra được, còi lòng tôi lập tức lạnh toát, có chút không phục, cũng có chút cam chịu, thầm nghĩ lúc tới điện Diêm vương báo danh, nếu Diêm vương hỏi tôi chết như thế nào, tôi sẽ đáp là mình chết vì ngu. Hung thủ thấy tôi nhất thời bất lực như vậy thì tâm trạng không tệ, hằn đắc ý cười nhạo một tiếng, đồng thời không cho tôi cơ hội xoay chuyển tình thế, hung hăng đâm dao về phía tôi. Tôi định nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc này bỗng có tiếng súng nổ, giữa hai hàng lông mày của hung thủ bốc lên một làn khói. Hằn lao đảo vài cái, sau đó trượt từ trên mũ xe xuống. Tôi bị biến cố bất thành linh này làm cho sững sờ trong giây lát, nhưng tôi phản ứng lại rất nhanh, biết là nhóm Đỗ Hưng cuối cùng cũng chạy tới kịp lúc. Tôi cảm thấy mình như vừa sống sót sau tai nạn, ra sức thở hổn hển, tham lam hít lấy hít để, nhưng tôi không vui mừng được quá lâu. Một bàn tay thành linh ấn lên mũ xe, sau đó hung thủ bất ngờ đứng dậy. Trông hằn vẫn rất vững vàng, đâu giống người sắp chết cơ chứ? Đầu óc tôi chết máy, tự hỏi cái tên chết tiệt này còn là người sao? Rõ ràng hằn đã trúng một phát đạn trí mạng, nhưng sao không hề hấn gì hết vậy? Nhưng chờ tới lúc tôi nhìn kỹ chiếc mặt nạ hung thủ đang đeo, thì tôi lập tức hiểu ra.

Mặt nạ hắn đang đeo được làm bằng kim loại, nên đã giúp hắn cản được viên đạn kia. Tôi thấy hung thủ vẫn còn hơi choáng váng sau phát đạn vừa rồi, liền biết đây chính là thời điểm tốt nhất để bắn chết hắn, trên đầu hắn đeo mặt nạ, nhưng trên người đâu có đúng không? Không biết tôi lấy đâu ra sức lực, chợt hét to một tiếng, rồi kéo súng ra thật mạnh, tới áo bọc ghế cũng bị tôi kéo rách một lỗ to.

Tôi giờ súng lên, bắn liền một lúc hết hai viên đạn còn lại, ở cự li gần thế này, tôi bắn rất chính xác, tất cả đều trúng lồng ngực hắn. Tôi thấy hắn không tránh không né, bèn không nhìn được muốn nhếch miệng cười to, thậm chí còn chờ nhìn thấy hắn vô lực ngã xuống mặt đất như một đồng thít. Nhưng thực tế lại khiến tôi thất vọng thêm một lần nữa, hắn vẫn lành lặn không hề chịu chút thương tổn nào. Tôi kịp phản ứng lại, nhận ra trên người hung thủ cũng mặc một lớp áo giáp.

Sau khi trúng liên tiếp ba phát đạn, rốt cuộc hắn cũng biết sợ, không còn ý đồ gì với tôi nữa mà quay đầu chạy vào trong rừng. Không thể không nói, sức bật của gã đàn ông này rất khoẻ, chỉ trong chớp mắt đã mất hút trong rừng cây. Tôi thấy rất thắc mắc, tại sao Đỗ Hưng bắn phát đạn kia xong thì không có phản ứng gì nữa thế, anh ta không phải là Thương Lang ư? Là chuyên gia chơi súng lão luyện cơ mà! Tôi mở cửa xe nhảy ra ngoài, quay đầu nhìn lên sườn núi. Đỗ Hưng đang chạy như bay về phía tôi, còn cách rất xa đã hét lên: “Đạn đâu? Đưa cho tôi” Hoá ra anh ta đã dùng hết đạn, bên hông tôi có một băng đạn, và lại chúng tôi đều dùng súng ngắn kiểu 64, đạn là loại thông dụng, tôi vội vàng lấy chúng ra và ném qua cho anh ta. Đỗ Hưng không lãng phí một giây phút nào, vừa tiếp tục đuổi theo hung thủ vừa hét lên với tôi: “Cậu với Lưu Thiên Thủ đừng ai qua đây, biết không? Lần này tôi nhất định sẽ không để hắn thoát” Tuy anh ta chỉ để lại một câu vô cùng đơn giản, nhưng tôi có thể đoán được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Nhất định là Lưu Thiên Thủ đã gây cản trở, khiến Đỗ Hưng phân tâm để hung thủ chạy thoát. Tôi không biết nên nói sếp Lưu thế nào nữa, ông anh già này cũng có ý tốt, chứ không phải muốn gây thêm phiền hà.

Xe đã hỏng, hai viên cảnh sát kia vẫn nửa ngồi nửa nằm trong xe, tôi không có cách nào mang cả xe cả người về Cục, đành phải ngồi chờ Lưu Thiên Thủ tới tìm. Tôi tưởng là Lưu Thiên Thủ bình an không có chuyện gì, nhưng không ngờ anh ấy lại bị thương không hề nhẹ.

Đỗ Hưng mới vừa rồi là chạy từ trên sườn núi xuống, còn ông anh già này là sau khi xuất hiện trên sườn núi thì cả người vô lực đến mức trượt chân, trực tiếp lăn từ trên đó xuống. Tôi hốt ha hốt hoảng chạy tới kéo anh ấy một

phen. Lúc tôi tóm được tay anh ấy, quả thực tôi không thể tin nổi, ngón tay vốn đã sưng tấy của anh ấy giờ còn sưng to hơn gấp mấy lần, giống như quả bóng bay bị thổi căng phồng hết mức và sắp nổ tung vậy. Trán anh ấy cũng u lên một cục rất to, nó làm tôi bỗng liên tưởng tới rỗng một sừng.

Tôi vừa dìu anh ấy đi về phía ô tô vừa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lưu Thiên Thủ nói năng hơi lộn xộn, nhấn nhá không rõ ràng lắm, nhưng anh ấy vẫn kiên trì nói với tôi: “Mợ nó, hung thủ đánh lén tôi. Hắn bắn hai cục đá vào tôi, một cục vào tay tôi, một cục vào trán tôi, hình như não tôi hơi chấn động nhẹ”

Tôi vội vàng bảo anh ấy đừng nói chuyện nữa, sau đó đỡ anh ấy ngồi xuống cạnh bánh xe nghỉ ngơi. Không phải là tôi muốn đày đoạ anh ấy không cho anh ấy vào xe ngồi, mà là vì Đỗ Hưng đang đuổi theo hung thủ, còn tuyên bố sẽ không để mất dấu, nhưng ai biết là thật hay giả. Lỡ tên hung thủ kia quay trở lại, việc trốn ở trong xe sẽ khiến tầm mắt của chúng tôi bị hạn chế, rất dễ bị đánh lén.

Tình hình hiện tại là, bên chúng tôi có ba người bị thương, hai viên cảnh sát kia đang cần được chăm sóc và cứu chữa khẩn cấp, nhưng vấn đề là tôi không biết mấy cái đó, nên chỉ có thể để họ ở trong xe ráng chịu đựng. Tôi châm cho Lưu Thiên Thủ một liều thuốc, để anh ấy hút hơi lấy lại tinh thần. Theo như tính toán thì phải đợi ít nhất một tiếng nữa cứu viện của Cục Cảnh sát mới tới được đây, chỉ cần chúng tôi đợi được thêm một tiếng là thắng lợi rồi, đây là câu nói mà tôi thầm động viên bản thân này giờ.

Cứ như vậy qua nửa tiếng, Đỗ Hưng vẫn chưa quay trở lại, tôi bắt đầu hơi bồn chồn, sợ anh ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm vào tôi, đoán được nỗi lòng của tôi, anh ấy đã thế này rồi, mà vẫn còn an ủi tôi với giọng ngọng nghịu như người bị đốt: “Lý Phong, Thương Lang không phải là người bình thường. Trước đây lúc làm nhiệm vụ bí mật, anh ta bị vây hãm trong núi với dã thú suốt ba ngày ba đêm, mà vẫn có thể sống sót trở về, hôm nay cũng sẽ không sao đâu”

Tôi không biết lời anh ấy nói có phải là thật không, nhưng chúng thật sự đã khiến tôi yên tâm hơn phần nào. Không bao lâu sau, Đỗ Hưng ôm một bên tay đi từ trong rừng ra, chậm chạp đi về phía này. Tôi định chạy tới đỡ anh ta, nhưng anh ta bảo tôi đừng nhúc nhích, đợi sau khi tới nơi, anh ta đặt mình ngồi bệt xuống đất, hét ầm lên xin tôi một liều thuốc.

Chuyện này có gì đâu mà khó nói? Tôi nhanh chóng châm một liều thuốc rồi đưa cho anh ta. Đỗ Hưng bị thương, một bên tay bị dao chém trúng, ống tay áo đã bị máu nhuộm đỏ, nhưng anh ta không hề quan tâm, chỉ xé một

miếng vải bịt chặt miệng vết thương, sau đó tham lam rút thuốc. Tôi và Lưu Thiên Thủ thấy anh ta không nói lời nào thì rất sốt ruột, tôi tranh hỏi trước: “Hung thủ sao rồi?”

Đỗ Hưng liếc mắt nhìn tôi, bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật lợi hại, để hãn trốn thoát rồi” Nói đến đây, anh ta vẫn còn tức giận, bèn bổ sung thêm một câu: “Rốt cuộc hãn đã đặt bao nhiêu cái bẫy ở trên ngọn núi này thế? Hãn cứ như đang làm ảo thuật ấy, tự dưng kéo đầu ra một sợi dây thừng bằng thép, xong trượt thẳng xuống núi”

Tôi cười khở một tiếng, không biết nên đánh giá tên hung thủ này như thế nào, dường như dùng xảo quyết để miêu tả về hãn thì xem nhẹ hãn quá rồi. Lưu Thiên Thủ chỉ vào cánh tay của Đỗ Hưng, hỏi: “Sao anh lại bị thương?”

Đỗ Hưng đáp: “Tôi và hung thủ vừa mới giao đấu, nhưng hãn đột nhiên đánh lén, hất bay súng của tôi. Mẹ nó chứ, trên người thằng ranh kia chỗ nào cũng là thép tấm, tôi hoàn toàn không thể làm hãn bị thương, trái lại còn bị trúng một nhát dao”

Lưu Thiên Thủ đột nhiên hơi ừ ừ, cả người bỗng chốc ỉu xiu dựa hãn vào bánh xe, lặp đi lặp lại một câu: “Lại để hãn chạy thoát rồi!”

Tâm trạng của tôi cũng cực kỳ nặng nề, thậm chí tôi còn nghi ngờ, không biết liệu chúng tôi có thể bắt được hãn nữa hay không.

Đỗ Hưng thấy hai bọn tôi như vậy, liền bật cười, nói tình hình chưa hãn tệ đến thế, bởi vì anh ta đã biết hung thủ là ai rồi. Lời này quả thật đã nâng cao chí khí, tôi và Lưu Thiên Thủ tức khắc ngồi thẳng dậy, thay nhau truy hỏi hết câu này đến câu khác. Trước tiên, Đỗ Hưng chỉ vào Lưu Thiên Thủ và nói: “Tổ trưởng đại nhân của tôi ời, cầu xin anh hãy quan sát cho chính xác có được không. Chiêu thức tên hung thủ kia sử dụng không phải là Đường lang quyền*, mà là đang đánh lừa khiến người khác tưởng nhầm rằng hãn đang dùng Đường lang quyền, thật ra đó một chiêu điểm huyết”

* Đường lang quyền hay còn gọi là võ bộ ngựa, là một bộ môn quyền thuật của Thiếu Lâm, của hai phái Đường Lang cả hai miền nam bắc Trung Quốc. Tôi không nghiên cứu võ thuật, nên không hiểu Đường lang quyền và điểm huyết có gì khác nhau, nhưng Lưu Thiên Thủ lại như chợt tỉnh ngộ mà “Ồ” một tiếng.

Đỗ Hưng lại nói tiếp: “Kỹ năng điểm huyết đạt tới trình độ như hung thủ, cả nước không có mấy người, hình như ở khu vực của chúng ta chỉ có một người phù hợp với yêu cầu này, chính là Giang Lãm Thành”

“Tôi biết gã này” Lưu Thiên Thủ gật đầu xác nhận: “Hãn là một huấn luyện

viên võ thuật có tiếng trong dân gian, không ngờ lại là hăn!”

Đỗ Hưng vỗ đùi Lưu Thiên Thủ: “Tôi đã để lại cho anh một manh mối không tệ, anh nhớ phải cảm ơn tôi đảng hoàng đấy. Lúc hai bọn tôi đấu tay đôi, tôi đã giẫm vào chân hăn một phát rất mạnh”

Tôi thấy hơi khó hiểu, thầm nghĩ giẫm một phát thì để lại manh mối gì được, để lại dấu chân à? Nhưng Lưu Thiên Thủ lại cực kỳ vui mừng, còn nhấn mạnh lại: “Anh giẫm hăn á? Chân hăn không bị thương đấy chứ?”

Đỗ Hưng đặc ý hừ một tiếng, nhưng sau đó lại thở dài, nhìn chăm chăm chân của mình, nói: “Với lực giẫm này của tôi, chỉ cần giẫm một phát là đủ khiến viên gạch vỡ làm đôi, nhưng xương cốt của hung thủ rất cứng, dựa theo dáng vẻ hơi khập khiễng lúc bỏ chạy của hăn, thì trông không giống bị thương nặng, có điều bàn chân chắc chắn sẽ sưng tấy”

Tổng hợp lại thì đây quả thực là một manh mối tốt, trong hai ngày tới nếu muốn bắt được Giang Lãm Thành, thì cứ cởi giày của hăn ta ra nhìn là biết. Vả lại tôi cũng phần nào hiểu được nỗi khổ tâm của Đỗ Hưng, nhất định trong lúc đấu tay đôi anh ta đã bị dồn ép vào thế khó, cả người đối phương chỗ nào cũng có thép tấm bao bọc, chỉ có bàn chân còn có thể tạm coi là kẻ hở. Hiện tại hung thủ đã bỏ chạy, chúng tôi cũng nhẹ nhõm hơn không ít. Nhân lúc này, Đỗ Hưng chui vào trong xe xem tình trạng của hai người bị thương, tuy anh ta không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt của anh ta, tôi không thấy có bất kỳ một tia hy vọng lạc quan nào.

Cuối cùng tiếp viện cũng đến. Chỉ cần nhìn thân xe bị trầy xước vô cùng thê thảm của mấy chiếc xe cảnh sát này, cũng đủ biết họ đã bại trận trong rừng cây kia. Mấy người chúng tôi không dám lãng phí thêm thời gian ở đây, vội vã tìm một chiếc xe cảnh sát, do Đỗ Hưng làm tài xế, nhanh chóng lao tới bệnh viện.

Hai viên cảnh sát kia rốt cuộc ra sao thì chưa nói trước được. Tôi cho rằng Lưu Thiên Thủ cũng cần nằm viện quan sát vài ngày, nhưng anh ấy lại giờ tính ngang bướng, nói mình không sao cả nên không chịu nằm viện, còn dẫn tôi và Đỗ Hưng lập tức rời khỏi bệnh viện quay về Cục Cảnh sát. Tôi nhìn phát là hiểu ngay, anh ấy tranh thủ thời gian thu thập tư liệu của Giang Lãm Thành ngay trong đêm nay, mau chóng truy nã kẻ này về quy án càng sớm càng tốt.

Tôi và Đỗ Hưng tạm thời nghỉ ngơi trong phòng làm việc một lát, chỉ chờ vừa có tin tức là tiếp tục hành động.

Phần 2 – Chương 18: Bắt hung thủ

Đỗ Hưng la hét kêu đói bụng, ngẫm lại cũng đúng, từ lúc ra tù đến giờ, anh ta vẫn chưa được ăn cơm, lại còn bị hung thủ náo loạn một trận, khiến cho một người vốn đã được tự do như anh ta, trái lại còn cảm thấy chất lượng cuộc sống bên ngoài không tốt bằng trong tù. Nhưng hiện tại đã hơn nửa đêm, các quán ăn đều đã đóng cửa, tôi chỉ có thể tới siêu thị mua vài hộp mì tôm về cho anh ta. Nói đúng ra thì Đỗ Hưng cũng là ân nhân cứu mạng của tôi, ban này nếu không có anh ta bảo vệ, cá chắc là tôi đã hy sinh một cách oanh liệt. Tôi nhìn anh ta ăn mì tôm một cách ngẫu nhiên, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, đợi sau khi vụ án “Cây Thánh giá giết người” kết thúc, tôi nhất định phải đãi anh ta thêm mấy châu thịnh soạn.

Chuyện ở ngôi miếu quỷ đã khiến toàn bộ vụ án leo thang, đến hiện tại đã có trên bốn người tử vong, ở bệnh viện còn có hai viên cảnh sát đang nằm trong phòng cấp cứu. Nếu vụ án này không được giải quyết thì sẽ phải báo lên tỉnh, số pháp y có thể điều động được trong Cục Thành phố đều đã chạy tới núi Phổ Đà, nghe nói còn điều cả chó nghiệp vụ qua đó.

Theo tôi tính nhẩm, trước mắt phần lớn lực lượng cảnh sát đều đang có mặt ở hiện trường vụ án, Lưu Thiên Thủ muốn điều tra tư liệu của Giang Lãm Thành, nhất thời có chút khó khăn. Tôi cho rằng nếu làm không xong, có thể đêm nay chúng tôi sẽ phải ngủ lại ở Cục Cảnh sát, nhưng không ngờ đến hai giờ sáng thì bên phía Lưu Thiên Thủ đã có tin tức. Anh ấy gần như xông thẳng vào phòng làm việc, tóm lấy chúng tôi muốn lôi chúng tôi tới nhà Giang Lãm Thành.

Lúc đó tôi và Đỗ Hưng đang nằm sấp trên bàn mơ mơ màng màng, thình lình nghe thấy anh ấy nói như vậy, tôi sững sốt hỏi lại anh ấy một câu: “Sếp ơi, ý của anh là Giang Lãm Thành về nhà rồi á?”

“Chắc là vậy” Lưu Thiên Thủ cười đến mức khiến tôi cảm thấy có chút gian tà: “Căn cứ theo tin tình báo, nhà Giang Lãm Thành đang sáng đèn, bên trong chắc chắn có người, chúng ta phải đi ngay bây giờ nếu không sẽ muộn”

Nếu sếp Lưu thực sự đoán đúng, tôi đây quả thực phải bội phục cái tên Giang Lãm Thành kia. Hẳn ta trâu bò quá đi mất, giết người xong mà vẫn làm như không có chuyện gì, vẫn có thể bình tĩnh ở trong nhà. Nhưng ngẫm kỹ lại, việc này rất bình thường, hẳn ta nhất định không ngờ được rằng Đỗ

Hưng đã nhận ra hãn ta.

Chuyện hung thủ là Giang Lãm Thành chỉ là một suy đoán của Đỗ Hưng, nên Lưu Thiên Thủ chưa vội báo cáo sự tình, chuyến này chỉ có ba chúng tôi chạy tới nhà Giang Lãm Thành. Tôi cảm thấy chỉ có ba người thì hơi ít, nhưng Lưu Thiên Thủ rất dũng mãnh, anh ấy đã lấy ra một khẩu súng trường tấn công từ kho súng. Nó có nghĩa là gì ư? Nếu như Giang Lãm Thành vẫn còn ngu xuẩn mặc thép tấm bọc kín người, cố chấp không chịu đầu hàng thì sẽ xui xẻo tám kiếp, Đỗ Hưng nhất định sẽ dùng súng trường tấn công bắn hãn ta thành tổ ong vò vẽ.

Lần này vẫn là Đỗ Hưng lái xe, chúng tôi mất gần nửa tiếng mới đến nơi. Chỗ này là một căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô thành phố, cách núi Phổ Đà không xa lắm, vị trí này cũng phù hợp với địa điểm mà hãn ta bố trí để gây án. Tôi nhìn căn biệt thự ấy từ xa, đèn đuốc vẫn sáng trưng, có vài chiếc ô tô đang đậu ở bên ngoài. Tôi cảm thấy những chiếc này không nhất định là của Giang Lãm Thành, mà là nhà hãn ta có khách. Thật ra bây giờ nói đó là khách thì đúng là vẫn còn quá sớm, ai biết liệu đó có phải đồng lõa hoặc trợ thủ của hãn ta hay không.

Cả ba chúng tôi đều ôm một bụng tức, sau khi xuống xe, Đỗ Hưng giơ súng trường tấn công lên. Hiện tại anh ta đã đổi sang mặc đồng phục cảnh sát, tuy nhìn tổng thể trông anh ta rất giống một cảnh sát hình sự đẹp trai, nhưng ánh mắt anh ta lại toát ra sát khí đủ dọa chết người.

Đỗ Hưng nháy mắt với tôi, tôi trở thành lính tiên phong, ra mặt gõ cửa biệt thự. Một người phụ nữ trông hơn bốn mươi tuổi ra mở cửa, tôi không quan tâm đây là giúp việc hay là vợ của Giang Lãm Thành, dù sao cô ta có thể mở cửa là được. Tôi càng không khách sáo, thẳng tay đẩy toang cánh cửa ra để Đỗ Hưng đi vào trong.

Nhìn khẩu súng trong tay Đỗ Hưng, cô ta sợ hãi hét toáng lên. Đỗ Hưng rất độc ác, anh ta cũng hét ầm lên, hơn nữa còn lẫn át luôn giọng của người phụ nữ này: “Đừng hét nữa!”

Vốn dĩ chúng tôi định hỏi người phụ nữ này xem Giang Lãm Thành đang ở đâu, nhưng khi nhìn về phía phòng khách, những lời này chẳng cần phải nói ra nữa. Có bốn người đang ngồi chơi mạt chược, hơn nữa trông có vẻ còn đang rất hăng, trên bàn xếp rất nhiều tiền giấy. Cuộc đột nhập bất ngờ của chúng tôi, khiến bốn kẻ đó rất tò mò, thậm chí hơi sợ hãi.

Trong đó có một người đàn ông tầm năm mươi tuổi quát hỏi: “Mấy anh làm gì đấy?” Tôi có thể nhìn ra lão già này không đơn giản, vừa nhìn đã biết đây là người luyện võ, hơn nữa dáng người còn cực kỳ giống hung thủ, chắc

hắn chính là Giang Lắm Thành. Tôi không vội đáp lời, không phải do tôi lười biếng, mà là lời này phải để Lưu Thiên Thủ nói.

Tôi liếc sang Lưu Thiên Thủ. Tôi thấy thật là kỳ lạ, từ lúc vào biệt thự, cả người Lưu Thiên Thủ bỗng ỉu xìu, thậm chí còn híp đôi mắt tí hí nhìn chăm chăm bốn người này, thỉnh thoảng lại cười xấu hổ vài tiếng, đây rốt cuộc là ý gì?

Thấy chúng tôi không ai đáp lời, lão già kia lại cất cao giọng nhấn mạnh thêm một câu: “Tôi hỏi các anh đấy, đêm hôm cầm súng tự tiện xông vào nhà dân, bộ cảnh sát là lớn lắm sao?”

Tôi thầm nhủ “Giỏi lắm, đến nước này mà vẫn còn mạnh miệng”. Đỗ Hưng cũng nghĩ giống tôi. Hai bọn tôi thấy Lưu Thiên Thủ không lên tiếng, bèn dứt khoát làm thay.

Đỗ Hưng chĩa súng vào Giang Lắm Thành, hét lớn: “GIANG LẮM THÀNH! Ông bị quý nhập con mợ nó rồi phải không, xuống khỏi núi Phổ Đà liền không nhận ra bọn tôi nữa à? Lý Phong, cậu qua đó cởi giày trái của ông ta ra, để tôi xem ông ta còn ở đây giả vờ giả vịt được nữa không!”

Tôi cũng có ý này, vả lại hiện tại tôi không hề sợ hãi chút xíu nào, có Đỗ Hưng chĩa súng vào như thế, hẳn ta dám phản kháng mới là lạ. Tôi gật đầu đồng ý rồi tiến về phía trước, vào lúc này Lưu Thiên Thủ bỗng ngập ngừng gọi “Này”. Tôi không biết tiếng “Này” của anh ấy có ý gì, cũng không hơi đâu quan tâm. Giang Lắm Thành đi một đôi dép bông, nên việc cởi dép khá thuận tiện, nhưng chân hắn ta hơi hôi, mùi hôi xộc vào mũi khiến tôi hơi khó chịu.

Dựa theo lời Đỗ Hưng nói, bàn chân của lão già này phải sưng to lắm nhỉ. Khoảnh khắc lột dép của hắn ta ra, trong mắt tôi tràn đầy mong chờ, nhưng thực tế hoàn toàn trái ngược, bàn chân của hắn ta không hề có chỗ nào bất thường, trắng nõn. Tim tôi trật nhịp đập bình bịch, tất nhiên là tôi tin tưởng Đỗ Hưng, nhưng tôi cũng tin vào sự thật, hai ý niệm cực kỳ mâu thuẫn này đấu tranh trong đầu tôi, khiến đầu tôi đau đến nỗi muốn nổ tung. Tôi vẫn chưa tin nổi, nên không ngại bẩn mà dùng tay sờ soạng bàn chân kia. Thấy hành vi “bừa bãi” này của chúng tôi, một ông lão khác không nhịn được hét lên: “Lưu Thiên Thủ, anh làm khùng làm điên cái gì vậy?”

Ông ta biết rõ tên của Lưu Thiên Thủ, mà còn hét lên một cách vang dội như vậy. Tôi cảm thấy có gì đó không đúng, bèn quay đầu nhìn Lưu Thiên Thủ. Biểu cảm của Lưu Thiên Thủ vô cùng phong phú, vừa cười trừ vừa nói: “Chào Cục trưởng Trương, không ngờ lại trùng hợp gặp được anh ở đây, ha ha”

Cục trưởng Trương? Tôi lại càng bối rối hơn, thậm chí Cục trưởng Trương nào mà ngạo mạn thế. Tôi tiện thể nhìn kỹ lại ông lão đó thêm lần nữa, lúc này trong đầu tôi bỗng loé lên một suy nghĩ. Người được gọi là Cục trưởng Trương chính là Phó Cục trưởng nhiệm kỳ trước của Cục Thành phố chúng tôi, phụ trách lãnh đạo cảnh sát hình sự. Tôi đã thấy ảnh chụp của ông ta, tuy ông ta đã về hưu và đã già, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ nhận ra.

Trò đùa này lớn quá rồi, tôi đã hiểu tại sao vừa rồi Lưu Thiên Thủ lại rối rắm như vậy, tôi lập tức đứng phắt dậy.

“Nói đi, sao lại thế này?” Cục trưởng Trương không để ý tới động thái của tôi, vẫn chỉ hỏi Lưu Thiên Thủ. Lưu Thiên Thủ toát mồ hôi, không ngừng lau trán, anh ấy đã làm việc ở Cục Cảnh sát rất lâu rồi, nên chắc hẳn là lính cũ của vị Cục trưởng Trương này. Dù người ta đã về hưu, nhưng với mối giao tình trước kia, Lưu Thiên Thủ vẫn phải kính trọng ông ta.

Lưu Thiên Thủ khom người tiến lại bên cạnh Cục trưởng Trương nói thầm mấy câu. Tuy không nghe rõ anh ấy nói gì, nhưng tôi dám khẳng định, chắc chắn là nói về vụ án “Cây Thánh giá”.

Lúc nghe Lưu Thiên Thủ trình bày, Cục trưởng Trương cau mày, sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên là nhìn Giang Lãm Thành, sau đó nhìn chúng tôi. Hành động này khiến tôi không đoán ra được là có ý gì, nhưng cũng không chủ động hỏi ông ta. Cục trưởng Trương im lặng một lúc rồi mới lên tiếng, ông ấy chỉ vào bản thân và hai người bạn mặt chược khác: “Ba chúng tôi có thể làm chứng, từ sau mười giờ tối hôm qua đến giờ, Giang Lãm Thành không hề rời khỏi biệt thự này. Vụ án giết người trên núi Phổ Đà mà các anh nói không liên quan gì tới ông ấy”

Có thể thấy, hai ông lão còn lại trên bàn mặt chược cũng là cán bộ kỳ cựu đã về hưu, cả ba ông lão này cùng ra mặt làm chứng, trọng lượng không nhẹ, hơn nữa tôi tin là Cục trưởng Trương không nói dối chúng tôi. Chuyện này quả thực rất khó xử. Đỗ Hưng cũng ý thức được vấn đề này, nên đã thu súng trường tấn công lại, nhưng anh ta vẫn nhìn Giang Lãm Thành với ánh mắt không hề có thiện chí.

Tôi động não nghĩ cách kết thúc chuyện này, đâu thể buộc tội bọn họ tụ tập đánh bạc được đúng không? Hơn nữa, Cục trưởng Trương còn đang ở đây, bọn tôi dám ra tay sao? Nhưng trái lại, Cục trưởng Trương lại nhìn về phía chúng tôi, đột nhiên bật cười sảng khoái. Đầu tiên là tán dương chúng tôi trước mặt những người khác, khen ngợi nỗ lực truy bắt tội phạm của chúng tôi, tiếp đó lại nói với Giang Lãm Thành: “Đây chỉ là hiểu lầm, bỏ qua đi nhé”

Nãy giờ Giang Lãm Thành vẫn làm mặt lạnh không nói chuyện, sau khi được Cục trưởng Trương khuyên giải, việc này mới coi như xong, hơn nữa, hắn ta là người luyện võ, tính cách sáng khoái mà. Chúng tôi tranh thủ rời đi thật nhanh, lách người lên xe và phóng đi ngay lập tức. Nhưng sau khi rời khỏi biệt thự, Đỗ Hưng lại đỗ xe ở bên đường.

Lúc này, Lưu Thiên Thủ nhìn Đỗ Hưng là nghiêng răng nghiêng lợi, còn suýt nhào vào cắn anh ta. Tôi biết anh ấy đang đổ hết toàn bộ trải nghiệm bề mặt đêm nay lên người Đỗ Hưng. Nhưng Đỗ Hưng cũng có lý, anh ta vỗ mạnh tay lái rồi nhấn mạnh với hai bọn tôi: “Hai người không tin tôi đúng không? Nói cho anh biết, tôi đây dám khẳng định chắc nịch lời tôi nói là đúng, lại càng không bao giờ bịa chuyện linh tinh, hung thủ tuyệt đối là Giang Lãm Thành, không thể sai được”

“Anh vẫn còn cố chấp phải không?” Lưu Thiên Thủ nói tiếp: “Từ sau mười giờ tối qua đến giờ, Giang Lãm Thành luôn ở trong biệt thự chơi mạng chược, hắn giết người kiểu gì được hả? Là hắn biết phân thân hay là biết xuất hồn hả?” Câu hỏi này đã hỏi đúng trọng điểm, chúng tôi đồng thời im lặng.

Đỗ Hưng xoa xoa cằm, nghĩ ngợi một hồi cuối cùng lên tiếng: “Tôi biết có một nguyên lý thế này, khi đã loại bỏ hết những phán đoán chắc chắn, thì điều cuối cùng dù không hợp lý đến mấy, nó cũng chính là sự thật”

“Vậy kết luận của anh là gì?” Lưu Thiên Thủ truy hỏi.

Đỗ Hưng cực kỳ nghiêm túc đồng thời có chút thần thần bí bí nhìn chăm chăm hai bọn tôi mà nói: “Giang Lãm Thành có bằng chứng ngoại phạm, điều này không thể sai. Tôi dám khẳng định hung thủ là Giang Lãm Thành, điều này cũng không sai được. Kết hợp hai điều đó lại, chỉ có một khả năng, hắn biết... xuất hồn”

“Nhảm nhí!” Cả tôi và Lưu Thiên Thủ gần như đồng thời thốt lên. Lưu Thiên Thủ còn giục Đỗ Hưng mau lái xe, đợi về tới Cục Cảnh sát sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Nhưng chúng tôi chẳng có gì để bàn bạc kỹ hơn, đợi mòn mỏi tới sáng ngày hôm sau, cuối cùng nhóm cảnh sát, pháp y và chuyên gia điều tra dấu vết chạy tới núi Phổ Đà cũng đã trở về. Manh mối bọn họ tìm được, chỉ có thể miêu tả chiều cao và thể trọng đại khái của hung thủ, hoàn toàn không có tác dụng gì mấy. Nghe nói hai chú chó nghiệp vụ cũng phải vất vả đi vòng quanh núi cả đêm.

Chân tướng tưởng chừng như sắp nổi lên mặt nước, giờ lại rồi bồng bong hết cả lên, chúng tôi không thể không tiếp tục điều tra, nhưng tiến triển rất

chậm. Đỗ Hưng đã chính thức đến Cục Cảnh sát làm việc, anh ta được sắp xếp vào vị trí cũ của Đại Linh Tử. Chỉ là anh ta mới ở trong tù ra, mặc dù rất am hiểu về súng ống, nhưng đối với những chuyện mà cảnh sát hình sự cần làm, thì cái gì anh ta cũng không biết, tất cả đều phải học lại từ đầu. Hơn nữa, anh ta thật sự không phải là một người ham học, mới đọc tài liệu tham khảo chưa được bao lâu mà đã ngáy o o.

Tôi biết hung thủ tuyệt đối sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc, với tính cách bạt mạng của hắn, chắc chắn sẽ còn tiếp tục giết người. Nhưng điều khiến tôi không ngờ tới chính là, mục tiêu kế tiếp của hắn lại là “hắn”!

Phần 2 – Chương 19: Tín hiệu cầu cứu

Thời gian này tôi ở lại Cục Cảnh sát, Đỗ Hưng cũng thế, ngày ngày hai chúng tôi thức dậy rồi đi làm luôn. Hai chúng tôi cùng lười, đồ ăn sáng đều nhờ Vương Căn Sinh mang đến. Nhưng ngày thứ ba kể từ khi từ núi Phổ Đà về, tôi và Đỗ Hưng đã đi làm được gần nửa tiếng mà Vương Căn Sinh vẫn chưa đến. Tôi khá bất ngờ vì cậu ấy rất đúng giờ, theo tôi nhớ cậu ấy chưa bao giờ đến muộn. Nhưng ai mà chẳng có lúc thế nọ thế kia, tôi không nghĩ ngợi nhiều, nhân lúc chờ đồ ăn sáng, tôi tranh thủ xử lý mấy việc lặt vặt. Đỗ Hưng thì khác, thực ra anh ta không đến mức đói lắm, chẳng qua là nhàn rồi quá muốn sinh chuyện, anh ta cố ý ôm bụng nằm vật ra ghế, luôn miệng kêu đói.

Vốn tôi không để ý đến anh ta, nhưng không chịu được tiếng rên rỉ liên tục. Anh ta kêu liên mười phút không biết mệt, đầu óc tôi rối loạn hết cả lên, thậm chí viết cả chữ “đói” vào trong báo cáo. Không chịu nổi nữa, tôi đứng dậy bước đến bên cạnh Đỗ Hưng, chỉ vào chiếc đồng hồ trên cửa, nói: “Thùng cơm, anh nhìn nhé, bây giờ là 8 giờ 45 phút, anh cố gắng im lặng thêm 15 phút nữa, nếu 9 giờ Vương Căn Sinh vẫn chưa đến thì tôi sẽ đi mua đồ ăn cho anh, thế được không?”

Thùng cơm là biệt danh tôi đặt cho anh ta. Lưu Thiên Thủ gọi anh ta là Thương Lang, tôi mà gọi theo thì quá sức vào hùa. Dù sao thời đi tù anh ta từng nổi danh lừng lẫy, biệt danh ấy cũng chẳng sai. Đỗ Hưng liếc nhìn tôi, nói được, rồi nằm xoài ra bàn ngủ khò khò. Tôi nhớ những người luyện võ đều chăm chỉ, Đỗ Hưng lười thế mà thân thủ lại giỏi, thật là ông trời bất công. Nhưng dù sao thì anh ta im lặng một lúc là mừng rồi, tôi vội quay lại viết nốt báo cáo.

Đỗ Hưng không xem giờ, nhưng đúng 9 giờ anh ta đột nhiên ngồi dậy, không biết vì sao đồng hồ sinh học của anh ta lại chuẩn thế. Lần này anh ta không nhắc đến Vương Căn Sinh nữa mà gọi tôi: “Lý Phong, Lý Phong, tôi đói rồi” Báo cáo của tôi còn thiếu đoạn cuối cùng, kết bài rất quan trọng, nghe anh ta gọi tên, tôi nhủ thầm thôi xong rồi, không cho anh ta ăn no thì còn lâu tôi mới viết xong báo cáo được.

Tôi đang định đi xuống tầng, chưa kịp ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lưu Thiên

Thủ đang chạy xồng xộc ra khỏi phòng làm việc. Nhìn thấy hai chúng tôi, anh ấy nói ngay: “Vương Căn Sinh gặp chuyện rồi” Ban đầu tôi còn không tin, tôi lạ gì Vương Căn Sinh, qua đường phải đợi đèn xanh, không nhận trọng án, không có kẻ thù mà lại gặp chuyện được à? Không thể nào!

Nhưng Lưu Thiên Thủ rất nghiêm túc, không giống đang đùa. Tôi và Đỗ Hưng đều không kể đến ăn sáng nữa, Đỗ Hưng hỏi: “Sao thế?” Lưu Thiên Thủ chỉ vào điện thoại, nói ngắn gọn: “Vừa có người nhắn tin cho tôi báo chuẩn bị nhật xác Vương Căn Sinh”

Phản ứng đầu tiên của tôi là hung thủ đã bắt được Vương Căn Sinh rồi. Tôi bảo sếp Lưu gọi cho Vương Căn Sinh xem sao. Lưu Thiên Thủ thờ dài, nói đã thử gọi rồi, nhưng Vương Căn Sinh tắt máy.

Tôi ngăn người, có mỗi manh mối ấy, hung thủ xuất quỷ nhập thần, chúng tôi biết tìm người ở đâu? Lưu Thiên Thủ khá bình tĩnh vạch ra phương án hành động, anh ấy dúm chiếc điện thoại cho tôi, nói: “Trong danh bạ điện thoại có một nhóm tên là Chó hoang, bên trong là những người chỉ điểm mà tôi biết, cậu và Thương Lang chia nhau gọi cho từng người, gửi ảnh Vương Căn Sinh cho họ xem, bảo họ nếu phát hiện mục tiêu khả nghi phải liên lạc với chúng ta ngay. Nhớ nói sẽ có thưởng lớn” Hai chúng tôi gật đầu. Lưu Thiên Thủ lại chạy xuống dưới tầng, tôi đoán anh ấy đi xin hỗ trợ từ các đồn cảnh sát khu vực khác.

Tôi tưởng việc mà Lưu Thiên Thủ giao đơn giản, nhưng mở ra mới thấy nhóm Chó hoang đấy có hơn một trăm người. Cả buổi sáng tôi và Đỗ Hưng chỉ mỗi việc gọi điện thoại. Gọi càng nhiều càng tốt, thêm một cuộc điện thoại là thêm một tia hi vọng.

Thế nhưng hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Đến lúc tan làm mà chúng tôi vẫn chưa có tin tức gì của Vương Căn Sinh, ai nấy đều lo lắng như lửa đốt. Lưu Thiên Thủ đến phòng làm việc của hai chúng tôi, cả ba ngồi hút thuốc trong rầu rĩ.

Tôi vừa lo lắng cho Vương Căn Sinh vừa nghĩ tên hung thủ này kiếm bộn rồi, hai Tổ Điều tra của sở cảnh sát thành phố đã bại dưới tay hắn, có bốn cảnh sát vừa chết vừa bị thương vừa mất tích. Hung thủ bình thường thấy cảnh sát là trốn, còn hắn thì ngược lại, cứ tìm cảnh sát mà ra tay.

Một lát sau Tiểu Oanh ôm theo một tập tài liệu đến, chắc vụ án miếu quỷ đã có phát hiện mới. Vừa bước chân vào phòng, cô ấy đã ho sặc sụa, nói: “Các anh bớt hút thuốc đi được không, khói chết đi được” Đỗ Hưng ngẩng lên nhìn Tiểu Oanh, lại nhìn điếu thuốc trong tay rồi nói: “Chúng tôi đang phiên muộn! Cô thì hiểu cái gì?”

Tiểu Oanh cũng hiểu tâm trạng của chúng tôi, cô ấy chủ động mở tung hết cửa sổ ra, khuyên: “Các anh cố gắng lên, phiền muộn làm gì? Phiền muộn có giải quyết được vấn đề đâu? Hơn nữa, tôi xem quẻ thấy Vương Căn Sinh nhất định sẽ không sao cả”

Tôi biết cô ấy đang an ủi chúng tôi, nhưng nói thì nói vậy chứ tình cảm của chúng tôi và Vương Căn Sinh vẫn còn đó.

Lưu Thiên Thủ trấn tĩnh nhanh, chuyển chủ đề hỏi sang chuyện khác: “Tiểu Oanh có phát hiện gì mới à?”

“Đúng” Tiểu Oanh đáp, mở tập tài liệu ra: “Lần trước Lý Phong nói hung thủ dùng một cái gì đó đen sì để kéo thành viên của Tổ Điều tra số 1 đi, chúng tôi đã phân tích vết thương trên người cảnh sát đó, đã biết đó là vũ khí gì, có hình phác thảo đây”

Một trong hai cảnh sát đã chết khi làm nhiệm vụ, người còn lại vẫn đang hôn mê sâu ở bệnh viện. Tôi nghĩ đến hai người đó mà đau đầu. Tôi và Đỗ Hưng cùng xán lại xem bức phác thảo. Thứ đó nhìn giống một cái vuốt. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì như thế này. Đỗ Hưng thì biết, anh ta nói:

“Cái này gọi là thiết bát trảo, dụng cụ leo trèo của bộ đội đặc chủng. Cái mà hung thủ dùng đã được cải tạo rồi, đầu vuốt vừa dài vừa nhọn, dính móc câu”

Bình thường tôi sẽ hào hứng tìm hiểu về thiết bát trảo, nhưng giờ chẳng có hơi sức đâu, chỉ “ờ” một tiếng ra hiệu đã hiểu, rồi ngả người ra tựa vào lưng ghế.

Hai người họ không nói gì nữa. Tiểu Oanh chỉnh lại tập tài liệu, đặt trước mặt chúng tôi rồi đi. Cô ấy đúng là thiêng, hơn một tiếng sau, điện thoại của Lưu Thiên Thủ đổ chuông. Lưu Thiên Thủ thờ ơ cầm lên, vừa nhìn điện thoại đã nhảy bật dậy như điện giật, căng thẳng khê hỏi: “Căn Tử, cậu đang ở đâu?” Tôi hiểu ngay, người gọi là Vương Căn Sinh. Cả tôi và Đỗ Hưng cùng xáp lại bên cạnh. Người ở đầu bên kia điện thoại không trả lời. Lưu Thiên Thủ cúi đầu thoáng nghĩ ngợi, bỗng siết chặt cái điện thoại, nói: “Mau gọi trung đội kỹ thuật đến đây, Căn Tử đang để lại manh mối cho chúng ta”

Mấy hôm nay trung đội kỹ thuật luôn có người tăng ca, vị trí của Vương Căn Sinh nhanh chóng được xác định. Hung thủ thông minh thật, theo định vị trên bản đồ, chỗ này là một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô thành phố, vắng vẻ không một bóng người. Tôi chỉ sợ hung thủ đưa Vương Căn Sinh ra tỉnh khác, dù sao làm thế cũng chẳng khó khăn gì, kiếm một cái xe tải nhỏ, đánh ngất rồi nhét cậu ta vào thùng xe, ai mà biết được? Nhưng ở ngoại ô thì dễ

rồi, tất cả cảnh sát còn đang ở đồn lập thành nhóm tám người, chia thành hai xe khởi hành đi ngay. Đỗ Hưng còn mang theo một khẩu súng trường tấn công.

Tự nhiên lại có cuộc gọi của Vương Căn Sinh, tôi không thể không nghi ngờ có bẫy, nhưng bẫy gì thì chúng tôi cũng không sợ. Lần này chúng tôi trang bị vũ trang đầy đủ, Đỗ Hưng còn nói biệt danh của anh ta là Thương Lang, chỉ cần có khẩu súng trường tấn công trong tay thì đừng nói là một tên hung thủ, ngay cả hãn lái xe bọc thép thì anh ta cũng chẳng ngại.

Khi chúng tôi đến nơi trời đã sắp tối. Chúng tôi dừng xe lại từ xa, tất cả đi bộ tiếp cận hiện trường. Tôi nhìn quanh, ở đây chỉ có một cái nhà di động, ngoài ra trống trơn. Cái nhà di động bị đóng kín, ngay cả cửa sổ cũng ốp gỗ che lại.

Lưu Thiên Thủ phân công nhiệm vụ cho chúng tôi. Tôi và Đỗ Hưng theo anh ấy xông vào trong nhà di động, năm người còn lại bao vây xung quanh, súng lên hết đạn, nếu hung thủ thoát ra phải nổ súng ngay, không cần bận tâm sống chết, chỉ cần khống chế được hãn. Hung thủ khiến tôi ám ảnh, chỉ sợ đi vào đây rồi dưới đất tự nhiên lại mọc ra cọc gỗ. Tôi vừa đi vừa nhìn Đỗ Hưng, nghĩ thầm anh ta có phản ứng gì thì tôi phải học theo ngay.

Nhưng lần này tôi lo hơi thừa, chúng tôi đến sát bên rồi vẫn không có gì bất thường.

Cửa vào nhà di động hẹp, Đỗ Hưng bảo tôi và Lưu Thiên Thủ đứng sau lưng anh ta, anh ta giương súng đập cửa xông vào. Anh ta từng nói lực chân của anh ta mạnh, hôm nay tôi mới được tận mắt chứng kiến. Một đá của anh ta không những mở được cửa mà còn đá bay cánh cửa đổ sập xuống, anh ta xông vào, gầm lên: “Đứng im!” Tôi và Lưu Thiên Thủ theo sau, nhìn cảnh tượng trong phòng mà ngẩn người.

Trong phòng có ba người, hai trong số đó bị treo lên. Một người là Vương Căn Sinh, hai tay đang bị dây thừng trói chặt lại; người còn lại không ngờ lại là anh béo, bị trói hai chân dốc ngược đầu xuống. Cả hai đều còn sống, Vương Căn Sinh đã ngất đi, anh béo đỏ mặt tía tai muốn ngất mà không ngất được, thấy chúng tôi đến thì khóc lóc ầm ĩ. Người thứ ba chính là hung thủ đang nằm ngủ trên chiếc giường gấp, bị tiếng Đỗ Hưng đập cửa làm cho tỉnh giấc, vừa ngồi dậy.

Tôi hài lòng lắm, hung thủ không phòng bị đã bị chúng tôi tóm gọn, hãn không thể chạy đâu được nữa. Tôi nhìn Vương Căn Sinh, may là cậu ta báo tin, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy là lạ, Vương Căn Sinh bị trói cả hai tay thì gọi điện thoại thế nào được? Đừng nói là cậu ta dùng chân thực hiện một

chuối động tác gọi điện, tôi còn lạ gì thân thủ của cậu ta nữa.

Hung thủ vẫn đeo mặt nạ, không thấy rõ được mặt hắn. Hắn không sợ hãi, cười hì hì, giọng nói khàn khàn: “Lần này tôi phục các người rồi, tìm ra tôi nhanh thế”

“Đừng nói vớ vẩn!” Đỗ Hưng ngắt lời hắn: “Ngoan ngoãn theo chúng tôi về” Tôi ném còng tay cho hắn, ý bảo hắn tự còng mình lại. Hắn không hề hợp tác, còn rất điềm tĩnh nhắc con dao dài bên cạnh lên.

Phần 2 – Chương 20: Chân tướng

Động tác này của hắn nằm ngoài dự tính của chúng tôi. Đỗ Hưng sẵn lên một bước, tăng áp lực lên hung thủ: “Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tao. Lần này mày còn giở trò thì đừng trách tao có bao nhiêu kẹo đồng cho mày ăn hết” Hung thủ hơi lắc đầu, nhìn Đỗ Hưng chăm chăm và nói: “Tôi thừa nhận là thân thủ của anh giỏi. Nếu hôm đó tôi không mặc giáp thì không phải đối thủ của anh” Cả hai đều là cao thủ, kẻ địch thừa nhận thua kém công khai thế này, sắc mặt của Đỗ Hưng hơi dịu xuống. Tôi thấy không ổn, sao hung thủ lại giở bài đấu tâm lý, cứ thế này tất không ổn. Tôi nghiêng rằng tiến lên một bước, thậm chí còn cố ý chìa súng thấp xuống nhằm thẳng vào lồng ngực của hung thủ. Hung thủ không để ý đến tôi, tiếp tục nói với Đỗ Hưng: “Thân thủ của tôi không bằng anh, nhưng trong tâm anh cũng có ác, chỉ là anh đã đóng nó lại, từ góc nhìn này anh không nghĩ thoáng bằng tôi, cũng không giác ngộ bằng tôi. Ngày xưa tôi học võ, học cả cơ khí và hóa dược, vốn dĩ tôi muốn sống thiện, dùng những gì học được để phục vụ xã hội, nhưng dần dần cái ác trong tôi chiến thắng cái thiện, khiến tôi không thể không làm chuyện xấu được. Tôi có thể kiểm soát được nó, nhưng có người thì không làm được, cái ác của bọn họ đã lấn chiếm hết con người. Đại Linh Tử là thế, vì tiền tài mà đu bám theo một kẻ như tôi; tên béo và vợ hắn vốn dĩ không cần lo ăn mặc nhưng lại muốn phát tài theo đường bất chính; thằng tóc vàng mượn thể của ông bố giàu có, không học hành tử tế mà chỉ thích rượu chè gái gú cờ bạc... Bọn chúng đều đáng chết, may là ông trời cho tôi cơ hội tiễn hết bọn chúng về thế giới cực lạc. Các anh không thấy trước khi chết chúng đều cười đấy à? Hừ! Chứng tỏ bọn chúng đã giác ngộ!”

Nói đến đây hung thủ đột nhiên nổi giận, chỉ vào tôi, Lưu Thiên Thủ và mấy cảnh sát vừa xông vào, nói: “Anh, anh, anh, cả cái xã hội này nữa! Loài người là thế, những mối quan hệ như đồng nghiệp, bạn bè, người thân, người yêu khiến các người bị bao nhiêu thứ không phải của mình trói buộc. Để sống còn, các người biểu hiện ra khác với thực chất, nhưng tôi nói cho các người biết, cái ác luôn tồn tại trong các người, chẳng qua là thiếu môi lửa đốt nó lên thôi”

Tôi thấy tên hung thủ này giỏi triết lý, nghĩ kỹ cũng thấy điều hắn nói có lý. Chúng tôi không phải đồ ngốc, không bị dăm câu ba điều của hắn ngăn cản,

Lưu Thiên Thủ là người đầu tiên chặn họng hắn. Hung thủ bật cười vẻ đắc ý: “Tôi tưởng tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ ông trời giao cho mình, nhưng xem ra tôi không làm được. Cũng chẳng sao, tôi đã cố gắng hết sức. Bây giờ tôi phải giết một kẻ nữa, nó nhất định phải chết, ác niệm của nó quá lớn không thể tha thứ được!”

Tôi nghe mà sồn da gà, càng bất ngờ hơn khi người mà hung thủ muốn giết lại chính là hắn. Hắn chỉ vào mình cười cười rồi tháo mặt nạ ra. Tôi đang nghĩ xem tại sao hắn lại muốn tự sát, nhưng sau khi nhìn thấy tướng mạo hắn tôi liền quên hết tất cả những suy nghĩ khác, đầu óc đờ ra. Hung thủ chính là Giang Lãm Thành, hoặc trông hắn giống hệt Giang Lãm Thành. Tôi rất không thoải mái, vừa tiến lên một bước lại lùi lại. Tôi nghĩ Đỗ Hưng đã đoán đúng thật, nhưng đêm đó Giang Lãm Thành thực sự không ra ngoài giết người, vậy phải giải thích như thế nào? Xuất hồn à?

Đỗ Hưng suy nghĩ giống tôi, anh ta trợn mắt nhìn hung thủ nói không ra lời. Lưu Thiên Thủ rất thông minh, đoán ngay ra vấn đề: “Xem ra hôm nay chúng ta còn phát hiện ra một chuyện động trời nữa, Giang Lãm Thành có anh em” Tôi lập tức hiểu ngay – anh em sinh đôi!

Hung thủ không giải thích, hắn thành thạo vẽ một chữ thập lên gáy mình, rồi cửa mạnh một nhát vào cổ. Khi hắn vẽ chữ thập Lưu Thiên Thủ đã quát mọi người ngăn hắn lại, nhưng hung thủ có dao, ai dám xông vào? Chúng tôi đành trơ mắt nhìn hắn tự sát. Hắn xuống tay rất mạnh, một đường dứt khoát là cổ họng phun máu, hắn ngồi cứng tại chỗ, trợn mắt mà chết. Lão béo bị treo ngược vẫn nhìn sang bên này, thấy cảnh tượng kinh hoàng sau khi hung thủ tự sát thì sợ quá khóc òa lên. Tôi đến phục lão, hung thủ chết rồi còn có người khóc tiễn.

Mối nguy đã không còn, nhưng tôi không hề cảm thấy nhẹ nhõm. Trước khi tự sát, hung thủ đã nói một tràng những lời lấp lửng, đặc biệt là nhiệm vụ mà ông trời giao cho, chúng tôi không hiểu được. Hai điểm nghi ngờ khác trong vụ án thánh giá là nụ cười quỷ dị và đống vảy vẫn chưa có lời giải. Các cảnh sát khác thấy hung thủ chết rồi đều thở phào nhẹ nhõm. Công việc tiếp theo là thu dọn hiện trường, giải cứu con tin, gọi pháp y đến khám nghiệm tử thi. Mấy việc này tôi làm cũng được không cũng được, thế là tôi ra khỏi cái nhà di động đó, tìm một góc khuất đứng hút thuốc.

Một lát sau Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng cũng đến. Tôi hỏi: “Sếp Lưu, anh thấy vụ án này thế nào?” Ý tôi là hai điểm nghi ngờ còn lại. Lưu Thiên Thủ lại trả lời lấp lửng: “Chúng ta chưa nghĩ được đâu, tôi cảm thấy Giang Lãm Thành không thể vô tội được, hắn ta chưa bao giờ nói mình có anh em, tôi

không tin hẳn ta không biết gì hoặc không tham gia vào suốt quá trình gây án”

Cũng phải, tối hôm đó Giang Lãm Thành giả vờ vô tội nhưng chắc chắn hẳn ta biết. Chúng tôi thu dọn hiện trường xong cùng nhau về đồn cảnh sát. Đến sáng ngày hôm sau, Giang Lãm Thành mới xuất hiện cùng luật sư. Lần này là Lưu Thiên Thủ thẩm vấn, chúng tôi đứng ngoài nghe. Giang Lãm Thành nói dối giỏi thật, thậm chí đến mức nói dối không chớp mắt, luôn khẳng định mình đã được nhận nuôi từ khi lọt lòng, cha mẹ mất sớm, không biết mình còn một người anh em nữa. Đỗ Hưng buột miệng nói “Vớ vẩn”, hai anh em đều biết điểm huyết, làm sao mà lại không biết nhau được. Nhưng lời nói của Đỗ Hưng không được coi là bằng chứng, luật sư đi cùng Giang Lãm Thành lại rất giỏi, Lưu Thiên Thủ không làm gì được. Cuối cùng tay luật sư chuyển chủ đề, thương lượng để đưa xác của người anh em về mai táng. Tôi thấy Lưu Thiên Thủ gặp phải kẻ địch mạnh rồi, anh ấy không phải đối thủ của tay luật sư, nghe mà bực mình nên tôi về văn phòng. Từ lúc được cứu, Vương Căn Sinh hơi ủ rũ, không ra khỏi phòng, ngồi im chẳng nói chẳng rằng. Tôi cảm thấy cậu ta đáng thương, từ góc độ cảnh sát hay từ góc độ cá nhân cậu ta đều không gây thù chuốc oán với hung thủ, nhưng hung thủ lại cứ chọn kẻ yếu mà bắt nạt thì làm thế nào được. Tôi bước lại gần đưa cho cậu ta điều thuốc, cậu ta nói “cảm ơn” và ngẩng lên nhìn tôi. Chỉ trong một thoáng ấy, tôi thấy cậu ta cười một cách quý dị, làm tôi lạnh sống lưng, nhưng khi tôi nhìn kỹ lại thì cậu ta không có gì khác thường cả.

Tôi hỏi thẳng: “Căn Tử cười gì đấy?” Vương Căn Tử buồn bực nhìn tôi thắc mắc: “Tôi cười bao giờ?” Thực lòng tôi không dám chắc, ngẫm nghĩ một hồi thì thôi, chắc là tôi căng thẳng quá độ nên mới thế.

Tôi chuyển chủ đề sang chuyện khác, hỏi lúc cậu ta bị hung thủ bắt thì gửi tin nhắn đi kiểu gì. Nhưng bất ngờ là cậu ta chẳng biết gì cả, còn nói từ lúc bị hung thủ bắt đi đã mất điện thoại. Như thế thì người ban đầu gửi tin nhắn cho chúng tôi và người gọi điện báo tin đều không phải Vương Căn Sinh, vậy thì là ai?

Wương Căn Sinh thấy tôi là lạ, hỏi: “Sao đấy?” Tôi không nói, chỉ lắc đầu, nhưng trong đầu bắt đầu tự nhẩm. Lúc này Đỗ Hưng đã về, vào đến nơi nói ngay: “Giang Lãm Thành thật chẳng ra gì, uống hết cả trà ở đồn cảnh sát rồi đi ra như người vô can, lại còn đàm phán mang xác của anh em hẳn đi rồi. Thằng cha đẩy ra tay hung ác thế mà giờ lại được mỗ yên mả đẹp! Hừ, Căn Tử biết rõ nhất đúng không?”

Vương Căn Tử vốn không sao, bỗng nhiên sầm mặt xuống. Tôi vội kéo Đỗ Hưng ra khỏi văn phòng, nghĩ thầm trước khi Vương Căn Tử thoát được bóng đen tâm lý thì anh đừng vào nữa. Đỗ Hưng chẳng nhận ra mình làm sai ở đâu còn lầu bàu hỏi tôi kéo anh ta đi đâu.

Tôi định tìm một phòng họp trống rồi cho Đỗ Hưng một bài, không ngờ lại thấy Lưu Thiên Thủ ngồi một mình trong đấy. Tôi và Đỗ Hưng đều tò mò vào xem. Vẻ mặt của Lưu Thiên Thủ rất lạ, tôi nhìn còn không nhận ra, trong mắt anh ấy lóe lên vẻ tàn nhẫn, tay nắm chặt điện thoại.

Đỗ Hưng bước lên vỗ vai anh ấy một cái, anh ấy mới tỉnh lại. Tôi tưởng sắp bị Giang Lãm Thành làm cho tức quá, đành cười ha ha nói lấp đi: “Sếp nghĩ thoáng ra, Giang Lãm Thành không thật thà chắc chắn sẽ bị báo ứng” Tôi chỉ tiện mồm nói thế thôi, không ngờ lại thành thật.

Vừa ăn cơm trưa xong thì đồn cảnh sát nhận được điện thoại, Giang Lãm Thành và luật sư của hắn ta gặp tai nạn giao thông chết ở vùng ngoại ô. Chúng tôi nghe tin đều ngẩn người rồi chạy đến hiện trường vụ tai nạn, đó là trên đường về nhà của Giang Lãm Thành. Một chiếc xe hơi hiệu Toyota chạy lệch ra khỏi làn đường đâm vào gốc cây cổ thụ. Không biết lúc xảy ra tai nạn xe đang chạy với vận tốc bao nhiêu mà đâm mạnh thế, phần đầu xe lồm vào, hai người trong xe chết tại chỗ.

Bình thường khi gặp những vụ chết người như thế này Lưu Thiên Thủ sẽ rất nghiêm túc, nhưng hôm nay anh ấy lại rất thoải mái, thậm chí chỉ khám xét hiện trường một cách qua loa, chấp tay sau lưng đi vòng quanh xe rồi kết luận: “Đây rõ ràng là một vụ tai nạn giao thông, Giang Lãm Thành biết người anh em của mình gây ra tội ác quá lớn nên bất an, mất tập trung khi lái xe!” Không phải tôi không tin lời anh ấy, mà là khi tôi nhìn qua cửa kính ghế sau xe phát hiện ra một chiếc bút ghi âm.

Chúng tôi đi nhanh nên pháp y còn chưa tới. Tôi tò mò không biết nội dung ghi âm là gì, vội vàng đeo găng tay cầm chiếc bút lên mở ra nghe. Nội dung ghi âm là cuộc trò chuyện giữa Giang Lãm Thành và luật sư, hơn nữa còn là bí mật. Theo nội dung ghi âm, Giang Lãm Thành không những biết đến sự tồn tại của người anh em sát nhân, mà còn căm thù chúng tôi đã giết chết người anh em ấy, đang bàn bạc cách trả thù với luật sư.

Tôi giật mình sợ hãi, đồng thời nảy ra thắc mắc. Khi nói chuyện hai người này đều rất tỉnh táo, không hề mất tập trung giống như Lưu Thiên Thủ nói, khoảng cách giữa các cây hai bên đường rất rộng, kể cả xe mất lái thì cũng không thể mù quáng đâm vào cây chứ?

Tôi cảm giác cái chết của hai người này không đơn giản chỉ là tai nạn giao

thông, chắc hẳn đã có ai đó nhúng tay vào sắp đặt, thậm chí có khi đoạn ghi âm cũng do người đó cố ý để lại. Tôi định đưa chiếc bút ghi âm cho Lưu Thiên Thủ nghe, không ngờ lại xảy ra điều bất ngờ.

Phần 2 – Chương 21: Bất ngờ

Trước đây tôi từng dùng bút ghi âm, hăng nào cũng tốt, thế mà hôm nay lại gặp chuyện tà môn. Khi tôi đưa bút ra, nó đột nhiên phụt ra một bùm khói, cháy dây điện bên trong rồi. Tôi ngẩn người, chết rồi, bên trong nó còn đoạn ghi âm, cháy thế này thì còn đâu chứng cứ nữa? Chưa hết, chiếc bút cháy nóng lên làm bỏng tay tôi. Tôi bất giác rụt tay lại, chiếc bút rơi xuống đất. May là tôi còn đeo găng tay, cách một lớp găng nên không bị bỏng mấy. Tôi vừa xoa tay vừa vội vàng quỳ xuống định nhặt nó lên.

Lưu Thiên Thủ đang rất vui vẻ, cười khà khà bảo tôi: “Lý Phong, sao cậu lại hậu đậu thế, đây là vật chứng đấy, không được đụng lung tung” Tôi nghĩ thầm vật chứng cái gì nữa, cháy bốc khói rồi. Tôi để cái bút vào lại xe, định kể lại những gì vừa nghe được cho Lưu Thiên Thủ nhưng anh ấy không có ý định nghe, còn tuyên bố với chúng tôi kết thúc vụ tai nạn giao thông này được rồi, cấp trên giục vụ hung án Thánh giá cũng kết thúc luôn được rồi.

Tôi không dám tin vào tai mình, nhớ rõ lúc trước chính anh ấy là người khẳng khẳng không chịu kết án, nói vụ án này còn tồn tại quá nhiều điểm nghi vấn, kết án vội vàng thật là ảm ức. Tôi thấy bây giờ điểm nghi vấn vẫn còn nhiều, sao anh ấy lại hết ảm ức mà kết án nhanh thế? Tôi định khuyên anh ấy, nhưng anh ấy không nói chuyện với tôi nữa mà quay sang tán chuyện với Đỗ Hưng: “Tôi bảo này Thương Lang, anh ra tù được mấy ngày rồi còn gì, án cũng kết rồi, anh nên khao cả nhà đi ăn một bữa chứ?”

Đỗ Hưng vừa ra tù lấy đâu ra tiền? Anh ta chẳng phải người thích thể diện, cũng không quan tâm vụ án, thấy hung thủ đã sa lưới đồng nghĩa xong việc. Nghe Lưu Thiên Thủ đòi ăn, anh ta cười hì hì đáp: “Sếp Lưu ơi, anh đừng trêu tôi nữa, chờ sau này tôi có tiền thì chúng ta ăn thế nào cũng được, lần này anh mời trước đi. Hơn nữa tôi ra khỏi nhà giam là đến đây hỗ trợ, chỉ thế thôi đã đủ để anh khao rồi đấy nhỉ?”

Lưu Thiên Thủ không chối, khi anh ấy vui vẻ thì nói thế nào cũng được, bèn đồng ý ngay, nói tối nay anh ấy mời chúng tôi đi ăn. Nhưng cái tính bủn xỉn của anh ấy thì chẳng đổi đi đâu được, anh ấy cố ý nhấn mạnh: “Chúng ta đều là người hiểu chuyện, ăn đâu cũng giống nhau đúng không? Thế thì ăn vỉa hè cho rẻ”

Tôi thấy hai người này đúng là coi tôi như vô hình, vừa nói vừa đi về phía xe cảnh sát, ra cái vẻ đã điều tra xong giờ không cần ở lại hiện trường nữa.

Tôi nhăm tính, thôi dẹp đi, tôi ở lại hiện trường phân tích cái gì nữa, hai người này lái xe đi mất thì tôi về kiểu gì?

Tôi không nhớ mình đã uống bao nhiêu chai, nhưng giữa chừng không chịu được phải đi vệ sinh. Tôi đánh bài chuồn, chui vào một buồng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo một trận rồi ngồi luôn trong đấy nghỉ. Tôi tính trốn trong này mười lăm phút thì sẽ bớt phải uống một chai.

Tôi không đi vệ sinh thật, nên ngồi đấy phát chán, bèn lấy điện thoại ra nghịch. Tôi cứ tưởng “Thánh giá” trong nhóm QQ là hung thủ, nhưng hóa ra tôi nhầm. “Thánh giá” vẫn đang online, mặc dù hẳn không nói chuyện trong nhóm nữa nhưng lại kết bạn với tôi và gửi cho tôi một bức ảnh. Tôi buồn bực, không biết nên coi tên “Thánh giá” này là gì. Hẳn không phải hung thủ nhưng lại liệu việc như thần, mấy bức ảnh hẳn gửi cho tôi đã đem lại khá nhiều gợi ý.

Tôi uống nhiều quá, đầu óc quay cuồng, lúc này không phải lúc suy nghĩ, thế là tôi sửa ghi chú tên hẳn thành Người bí ẩn trên QQ. Tôi xem bức ảnh hẳn gửi, rất kỳ quặc, là bức vẽ một cái cây có mắt, đang nhe răng cười, gương nanh múa vuốt như một tinh trong truyện thần thoại.

Tôi không hiểu gì cả. Lúc này Vương Căn Sinh cũng vào nhà vệ sinh, cậu ấy rất hiểu tôi, nên vừa vào đã gọi to: “Lý Phong, cậu trốn đâu đấy? Mau về đi! Cậu mất tích thế là hai người kia chuốc rượu tôi, tôi vui lắm đấy phòng?”

Biết mình không trốn được nữa, nhưng cũng không thể để cậu ta lật mặt ngay, tôi giả vờ giặt nước, thậm chí còn lột quần xuống một đoạn, giả vờ vừa kéo quần lên vừa bước ra ngoài. Vương Căn Sinh đứng lão đảo, thấy tôi đi ra thì không nghe tôi giải thích, nắm lấy tôi nhất định đòi kéo tôi về chịu trận. Tôi không bận tâm, vốn đang cười hỉ hả trêu đùa cậu ta, bỗng một suy nghĩ thoáng qua trong đầu. Cái tên Vương Căn Sinh giải thích theo nghĩa mặt chữ, là căn sinh (rễ), tức là cây còn gì? Chẳng lẽ người bí ẩn trên QQ muốn ám chỉ Vương Căn Sinh có gì đó bất thường? Không phải tôi tự dọa mình nhưng sáng nay Vương Căn Sinh còn vừa cười quỷ dị xong. Tôi không dám nói ra, chỉ nhủ thầm sẽ để ý đến anh chàng này.

Nửa tiếng sau, tôi thấy đúng là Vương Căn Sinh hơi lạ. Ánh mắt cậu ta bắt đầu trở nên gian gian, nói khó nghe hơn là giống mắt chuột. Tôi không biết lý do tại sao cậu ta lại như thế, nhưng tôi cố ý nhích đến gần cậu ta hơn. Lúc này có một đôi nam nữ đến gần chúng tôi, nhìn là thấy hai người này chẳng ra sao, nữ ăn mặc hở hang, nam nhuộm đầu đỏ, đặc biệt khi họ đến gần tôi ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, muốn hắt hơi. Thật ra cô gái kia

thuộc kiểu không biết ăn diện lại thích ăn diện, làm gì có ai xịt nước hoa như thế.

Phản ứng của Vương Căn Sinh còn mạnh hơn, mặt cậu ta hơi đỏ lên, tuyệt đối không phải đỏ mặt do uống rượu, miệng cũng nhếch lên. Khi cô gái đi qua chỗ chúng tôi, Vương Căn Sinh đứng phắt lên như bị ma nhập, bóp chặt lấy cổ cô gái. Tôi nhớ là cậu chàng này không khỏe thế, nhưng tối nay thì lạ thật, nếu không phải có tôi ngăn cản kịp thời thì cô gái ấy đã bị bóp cho nghẹt thở rồi.

Cô gái sợ hãi suýt khóc. Chúng tôi không ai kịp bận tâm đến cô gái, biểu hiện quái dị của Vương Căn Sinh mới là quan trọng. Ra khỏi quán ăn rồi cậu ta càng như phát điên, để cậu ta dừng lại, Lưu Thiên Thủ chặt một phát vào sau gáy cho cậu ta ngủ một giấc.

Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ: “Sếp ơi, thế này là sao, chúng ta đi viện thôi chứ?” Lưu Thiên Thủ nheo mắt nắc nứn, nói: “Bệnh viện không khám được bệnh này đâu, tôi có thuốc bí truyền, cho cậu ấy uống một ít, cam đoan lành bệnh” Tôi nghĩ thầm ôi sếp ơi lại nữa à, đợt trước em bị y như thế này, anh nói phét một hồi bảo em uống một bát nước đen sì sì, đến bây giờ hình như đã hết hẳn đâu. Nhưng tôi đòi đến bệnh viện cũng vô tác dụng, Đỗ Hưng đồng ý với Lưu Thiên Thủ, hai hơn một, chúng tôi đành gọi xe đến nhà Lưu Thiên Thủ.

Tôi không biết Lưu Thiên Thủ bị gì mà không cho chúng tôi lên, anh ấy lên một mình tự chế ra bát nước thuốc màu đen, chúng tôi dốc cho Vương Căn Sinh uống ở ngay bên lề đường. Lưu Thiên Thủ còn nói một câu rất lạ, nói lần này anh ấy lỗ vốn to, thuốc này đắt lắm, ngày mai anh ấy còn phải chế một ít cho tên béo uống.

Tôi ngẫm nghĩ lời anh ấy nói, cảm giác là tôi, Vương Căn Sinh và tất cả những chuyện quái dị liên quan đến hung án Thánh giá chắc chắn đều liên quan đến một thứ gì đó, Lưu Thiên Thủ biết nhưng không chịu nói. Tôi cũng không vội hỏi, ba chúng tôi đưa Vương Căn Sinh về nhà rồi cùng nhau về đồn cảnh sát ngủ. Thật ra bây giờ tôi về nhà ngủ được rồi, hung thủ đã chết, nhưng bao lâu nay tôi không về chắc hẳn bây giờ trong nhà đầy bụi, phải quét dọn lại, chờ ngày mai tỉnh rượu rồi tính.

Đỗ Hưng ngủ rất ngon, mới nằm xuống một tí đã ngáy khò khò. Tôi không ngủ được, lấy cớ đi vệ sinh rồi sang phòng làm việc của Lưu Thiên Thủ. Anh ấy đang ngồi uống trà, thấy tôi thò đầu vào thì vẫy tay gọi. Tôi không lòng vòng, hỏi thẳng: “Sếp này, em không phải người ngoài, anh nói xem mấy chuyện quỷ quái là như thế nào?” Lưu Thiên Thủ lạnh lùng nhìn tôi

một hồi, rồi bảo tôi ngồi xuống.

Anh ấy nói cho tôi một số thứ nhưng không nói hết. Kết vảy có thể do tế bào kết tinh, đông lạnh bằng nitơ lỏng, tổ chức mềm bị tổn thương hoặc nhiễm virus. Các nạn nhân trước khi chết đều biểu hiện trạng thái điên dại là vì thần kinh vùng não của họ bị chèn ép hoặc bị tổn thương. Để thỏa mãn hai điều kiện trên chỉ có kí sinh trùng mang virus. Sợi dây thừng mà Vương Căn Sinh ném đi giúp tôi đã được Lưu Thiên Thủ nhặt lại đưa cho Tiểu Oanh nghiên cứu, phát hiện ra trong đó có trứng sán nang mang một loại virus đột biến, không những có thể kích thích trứng nhanh nở mà còn có thể khiến người bị nhiễm xuất hiện ảo thanh, cười quỷ dị, ngay cả thi thể mới chết cũng sẽ mỉm cười theo phản xạ có điều kiện.

Người anh em của Giang Lãm Thành là một thiên tài dược học, trùng hợp nuôi được loại trứng sán nang này, hẳn cảm tạ trời đất nói đây là món quà mà ông trời trao cho hắn. Tại sao hắn lại nói mình và những người khác có tà niệm, tham niệm lớn như thế thì khả năng liên quan đến Giang Lãm Thành càng cao, nhưng Giang Lãm Thành chết rồi, câu đố cũng không có lời giải, đành để đó đến khi nào thu thập được nhiều manh mối hơn rồi tính. Tôi hơi hiểu hiểu. Thứ thuốc lần trước sếp Lưu cho tôi uống chắc là để tiêu diệt trứng sán nang và virus, nhưng vừa uống xong thuốc chưa kịp có tác dụng nên trong thời gian ngắn tôi vẫn bị ảo thanh. “Còn điện thoại của Vương Căn Sinh phải giải thích như thế nào? Người bí ẩn trên QQ nữa, cũng là hai câu đố chưa có lời giải trong vụ án này” Tôi hỏi tiếp.

Lưu Thiên Thủ không trả lời, lại nói anh ấy mệt rồi phải nghỉ ngơi. Tôi thấy Lưu Thiên Thủ có ý tiễn khách, đành chủ động lui ra, nhưng thầm nghĩ vụ án thánh giá này nhìn thì xong rồi nhưng sớm muộn gì tôi cũng phải giải được những câu đố còn lại.

Phần 2 – Án 2: Thiên sứ gãy cánh

Đỗ Hưng chính thức gia nhập Tổ Điều tra số 2 của chúng tôi, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Anh ta ra ngoài để hỗ trợ đội tôi phá án, vụ “Thánh giá kỳ quái” đã phá xong, theo lý mà nói anh ta phải quay về tiếp tục thụ án. Nhưng không, anh ta không những được gia nhập tổ tôi, lại còn được biên chế chính thức. Tôi đoán đây là ý của cấp trên. Lúc ở nhà tù Bắc Sơn, Lưu Thiên Thủ có ghé tai anh ta thì thầm điều gì đó, tuy tôi không nghe thấy, nhưng chắc chắn là có liên quan đến chuyện này. Vương Căn Sinh không hợp làm cảnh sát hình sự trọng án, được điều động đến Lữ đoàn tổng hợp để quản lý hồ sơ. Biên chế phòng tôi có bốn suất, nếu Vương Căn Sinh điều chuyển rồi thì sẽ thiếu một người. Bây giờ có ba nam rồi, tốt nhất người thứ tư đừng là nam nữa, có một nữ đồng nghiệp tới thay đổi không khí một chút thì tốt. Đồng nghiệp nữ không cầu xinh như Đại Linh Tử, dịu dàng một chút là được, đừng có hề tức giận là đập bàn. Tôi kiến nghị với Lưu Thiên Thủ, anh ấy đồng ý luôn. Nhưng tôi chống mắt đợi ba tháng rồi chẳng thấy ai mới tới cả, không biết là ông sếp luộm thuộm của tôi đề nghị với cấp trên như thế nào nữa. Hôm nay tôi đang ngồi một mình trong văn phòng, vừa pha xong tách trà thì điện thoại reo. Lấy điện thoại ra xem mà tôi sững cả người, là Hà Tuyết – người yêu cũ của tôi gọi đến. Cô ấy không chủ động liên lạc với tôi kể từ khi chúng tôi tốt nghiệp và chia tay. Cô ấy nói không muốn gả cho một cảnh sát hình sự trọng án, càng không muốn lúc nào cũng lo lắng mỗi lần nói tạm biệt với tôi, rất có thể là lần cuối. Hôm nay thật lạ, cô ấy lại nhớ tới mà gọi điện cho tôi.

Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy có chuyện gì đó rồi. Tôi nghe điện chủ động nói trước: “Tuyết... Hà Tuyết, có chuyện gì vậy em?” Trước kia tôi gọi cô ấy là Tuyết Nhi, sau khi chia tay thì đổi thành gọi tên. Hà Tuyết nghe điện không nói gì, khóc tu tu một trận vô cùng thê thảm. Cô ấy rất hiểu tôi, cô ấy biết tôi không chịu được nước mắt phái yếu. Nếu như cô ấy vẫn là bạn gái tôi, cô ấy khóc như vậy tim tôi sẽ tan nát mất. Nhưng bây giờ tôi vẫn kiềm chế được: “Sao vậy em? Chia tay với bạn trai mới rồi hả?”

Hà Tuyết nghe tôi nói vậy liền ngừng khóc và nói: “Phui phui cái mồm anh” Tôi thấy mình đã bình tĩnh lắm rồi, vừa nãy cô ấy khóc thảm vậy nhưng tôi cũng không cuống quýt lên đoán già đoán non. Hà Tuyết nói: “Bố chồng tương lai em bị bệnh, anh làm cảnh sát quan hệ rộng, anh xem có

quen bác sĩ nào giỏi thì giới thiệu giúp em” Tôi nghĩ bụng Hà Tuyết nói có gì đó sai sai thì phải. Tôi quen toàn là bác sĩ pháp y, bản chất khác hoàn toàn so với bác sĩ cứu người. Một người là giải phẫu thi thể, một người là chữa bệnh cứu người. Nếu em không sợ bố chồng gặp chuyện thì dẫn tới đây anh đưa đi khám nghiệm.

Nghĩ thì nghĩ vậy, xong tôi đáp: “Hà Tuyết à, anh thấy không ổn cho lắm. Những bác sĩ mà anh quen chuyên ngành khác với bác sĩ chữa bệnh cứu người”

Tất nhiên Hà Tuyết hiểu ý của tôi, nhưng vẫn nói: “Anh nghĩ gì đấy không biết, chẳng phải các anh có một bệnh viện trực thuộc ở Ô Châu sao? Anh giúp em nghe ngóng, tìm một chuyên gia. Bố chồng tương lai của em bị đau tim. Tất cả trông cậy vào anh đấy, tìm giúp em đi” Nói xong cô ấy liền cúp máy.

Tôi nghĩ bụng, được lắm, vẫn coi tôi là bạn trai, thích ra lệnh thế nào thì ra lệnh hả? Tôi thật sự không muốn quan tâm đến cô ấy nữa, nhưng nghĩ lại đành thôi, dù gì trước đây cũng đã từng yêu, hơn nữa trước khi chia tay vẫn đồng ý làm bạn tốt của nhau. Tôi giúp cô ấy xem như giúp một người bạn vậy. Tôi thì không quen biết gì bệnh viện ấy, nhưng có vợ một đồng nghiệp trong Cục làm ở đó. Tôi vác mặt mo đi hỏi thăm, cuối cùng cũng liên hệ được một chuyên gia nội khoa. Phải nói thật là bây giờ nhờ quan hệ cũng không dễ. Không cần biết là có quen biết hay không, nhờ người ta khám cũng phải có chút lòng thành. Cuộc điện thoại này của Hà Tuyết khiến tôi phải bấm bụng mất một cây thuốc. Tôi xác nhận lại với cô ấy xem lúc nào có thể đưa bố tới khám. Cô ấy xem ra rất gấp, chốt luôn chiều mai. Cô ấy lái xe đưa bố tới, bạn trai của cô ấy không đi cùng, tôi đỡ phải ngại khi chạm mặt. Nhưng tôi đưa cô ấy đi thì lại sợ người khác hiểu lầm, thế là tôi kêu Đỗ Hưng đi cùng.

Hai chúng tôi lái xe đi trước, Hà Tuyết chở bố theo sau. Đỗ Hưng cũng tinh mắt thật, anh ta hỏi tôi: “Lý Phong, hai người từng yêu nhau hả?” Tôi ừ một cái chữ cũng không muốn nói gì thêm, anh ấy biết vậy là được rồi. Nhưng không ngờ anh ấy cười, vỗ ngực tôi một cái và nói: “Chia tay rồi thì tốt. Tôi nói cậu nghe, cô gái này không ổn đâu, cậu yêu cô ấy cậu sẽ xong đời đấy” Tôi nghĩ bụng anh ta tiếp xúc với cô ấy bao lâu đâu, nói với nhau chắc chưa đến chục câu đã biết cô ấy được hay không? Đỗ Hưng chỉ vào mắt và nói: “Đây là cửa sổ tâm hồn, nhân cách một người ra sao, đôi mắt có thể nói lên tất cả” Tôi cũng chẳng hiểu lắm, nhưng thấy cũng có lý. Đỗ Hưng từng trải nhiều, hạng người gì cũng tiếp xúc qua rồi, chắc chắn có kinh nghiệm nhìn

người.

Khi đến khám thì chúng tôi cũng tiết kiệm được khoản lấy số chờ. Hơn nữa lúc liên hệ trước đó, bác sĩ kêu chúng tôi cứ đi vào bằng cửa sau bệnh viện là được. Tôi cũng không nghĩ nhiều, đi vào từ cửa sau bệnh viện. Nhưng tôi phát hiện ra cửa sau gần cái nhà xác, chỗ này không có chút ánh nắng nào, cứ tối âm u, rất kỳ lạ. Nhất là khi có cơn gió nhẹ thổi qua, tôi cảm thấy hơi rợn người. Tôi còn nhớ, ông bố của Hà Tuyết sợ đến nỗi thở không ra hơi. Hà Tuyết không nói gì, nhưng nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Tôi đành nhận, cũng chẳng có cách nào khác.

Lúc đi qua nhà xác, đột nhiên có một người đi từ nhà xác ra ngoài. Thoạt nhìn, tôi còn nghi ngờ đây không phải là người. Da ngăm đen, mặt đầy nếp nhăn, tóc thì thưa thớt, mặt thì biến dạng như bị ai đó tạt axit vào, đỏ ửng lên trông rất đáng sợ, lưng người này còn bị gù, ông ta nhe hàm răng hô cười với chúng tôi. Tôi nghĩ bụng ai mà xấu thế không biết, lại còn đi ra từ nhà xác. Đỗ Hưng bèn nói một câu làm rõ thân phận của người đó: “Mọi người đừng sợ, đó là ông xấu xí”

Tôi đã từng tham gia tang lễ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp ông xấu xí. Tôi nhớ công việc đó là của người thân bạn bè người quá cố, ai ngờ có hẳn nghề này. Hà Tuyết nói vài câu an ủi bố chồng tương lai, còn đi lại gần dìu đỡ. Lúc đi ngang qua tôi, cô ấy cố tình giẫm vào chân tôi một cái. Tôi chửi thầm tên bác sĩ kia. Sớm biết đi cửa sau như thế này, tôi thà lấy số chờ đến lượt mà đi cửa trước còn hơn. Chúng tôi đi tiếp, cứ ngỡ là không còn chuyện gì nữa, nhưng không ngờ ông xấu xí kia lại vẫy tay gọi chúng tôi.

Phần 2 – Chương 1: Biến cố

Đỗ Hưng chính thức gia nhập Tổ Điều tra số 2 của chúng tôi, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Anh ta ra ngoài để hỗ trợ đội tôi phá án, vụ “Thánh giá kỳ quái” đã phá xong, theo lý mà nói anh ta phải quay về tiếp tục thụ án. Nhưng không, anh ta không những được gia nhập tổ tôi, lại còn được biên chế chính thức. Tôi đoán đây là ý của cấp trên. Lúc ở nhà tù Bắc Sơn, Lưu Thiên Thủ có ghé tai anh ta thì thầm điều gì đó, tuy tôi không nghe thấy, nhưng chắc chắn là có liên quan đến chuyện này. Vương Căn Sinh không hợp làm cảnh sát hình sự trọng án, được điều động đến Lữ đoàn tổng hợp để quản lý hồ sơ. Biên chế phòng tôi có bốn suất, nếu Vương Căn Sinh điều chuyển rồi thì sẽ thiếu một người. Bây giờ có ba nam rồi, tốt nhất người thứ tư đừng là nam nữa, có một nữ đồng nghiệp tới thay đổi không khí một chút thì tốt. Đồng nghiệp nữ không cầu xinh như Đại Linh Tử, dịu dàng một chút là được, đừng có hề tức giận là đập bàn. Tôi kiến nghị với Lưu Thiên Thủ, anh ấy đồng ý luôn. Nhưng tôi chống mắt đợi ba tháng rồi chẳng thấy ai mới tới cả, không biết là ông sếp luộm thuộm của tôi đề nghị với cấp trên như thế nào nữa. Hôm nay tôi đang ngồi một mình trong văn phòng, vừa pha xong tách trà thì điện thoại reo. Lấy điện thoại ra xem mà tôi sững cả người, là Hà Tuyết – người yêu cũ của tôi gọi đến. Cô ấy không chủ động liên lạc với tôi kể từ khi chúng tôi tốt nghiệp và chia tay. Cô ấy nói không muốn gả cho một cảnh sát hình sự trọng án, càng không muốn lúc nào cũng lo lắng mỗi lần nói tạm biệt với tôi, rất có thể là lần cuối. Hôm nay thật lạ, cô ấy lại nhớ tới mà gọi điện cho tôi.

Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy có chuyện gì đó rồi. Tôi nghe điện chủ động nói trước: “Tuyết... Hà Tuyết, có chuyện gì vậy em?” Trước kia tôi gọi cô ấy là Tuyết Nhi, sau khi chia tay thì đổi thành gọi tên. Hà Tuyết nghe điện không nói gì, khóc tu tu một trận vô cùng thê thảm. Cô ấy rất hiểu tôi, cô ấy biết tôi không chịu được nước mắt phái yếu. Nếu như cô ấy vẫn là bạn gái tôi, cô ấy khóc như vậy tim tôi sẽ tan nát mất. Nhưng bây giờ tôi vẫn kiềm chế được: “Sao vậy em? Chia tay với bạn trai mới rồi hả?”

Hà Tuyết nghe tôi nói vậy liền ngừng khóc và nói: “Phui phui cái mồm anh” Tôi thấy mình đã bình tĩnh lắm rồi, vừa nãy cô ấy khóc thảm vậy nhưng tôi cũng không cuống quýt lên đoán già đoán non. Hà Tuyết nói: “Bố chồng tương lai em bị bệnh, anh làm cảnh sát quan hệ rộng, anh xem có

quen bác sĩ nào giỏi thì giới thiệu giúp em” Tôi nghĩ bụng Hà Tuyết nói có gì đó sai sai thì phải. Tôi quen toàn là bác sĩ pháp y, bản chất khác hoàn toàn so với bác sĩ cứu người. Một người là giải phẫu thi thể, một người là chữa bệnh cứu người. Nếu em không sợ bố chồng gặp chuyện thì dẫn tới đây anh đưa đi khám nghiệm.

Nghĩ thì nghĩ vậy, xong tôi đáp: “Hà Tuyết à, anh thấy không ổn cho lắm. Những bác sĩ mà anh quen chuyên ngành khác với bác sĩ chữa bệnh cứu người”

Tất nhiên Hà Tuyết hiểu ý của tôi, nhưng vẫn nói: “Anh nghĩ gì đấy không biết, chẳng phải các anh có một bệnh viện trực thuộc ở Ô Châu sao? Anh giúp em nghe ngóng, tìm một chuyên gia. Bố chồng tương lai của em bị đau tim. Tất cả trông cậy vào anh đấy, tìm giúp em đi” Nói xong cô ấy liền cúp máy.

Tôi nghĩ bụng, được lắm, vẫn coi tôi là bạn trai, thích ra lệnh thế nào thì ra lệnh hả? Tôi thật sự không muốn quan tâm đến cô ấy nữa, nhưng nghĩ lại đành thôi, dù gì trước đây cũng đã từng yêu, hơn nữa trước khi chia tay vẫn đồng ý làm bạn tốt của nhau. Tôi giúp cô ấy xem như giúp một người bạn vậy. Tôi thì không quen biết gì bệnh viện ấy, nhưng có vợ một đồng nghiệp trong Cục làm ở đó. Tôi vác mặt mo đi hỏi thăm, cuối cùng cũng liên hệ được một chuyên gia nội khoa. Phải nói thật là bây giờ nhờ quan hệ cũng không dễ. Không cần biết là có quen biết hay không, nhờ người ta khám cũng phải có chút lòng thành. Cuộc điện thoại này của Hà Tuyết khiến tôi phải bấm bụng mất một cây thuốc. Tôi xác nhận lại với cô ấy xem lúc nào có thể đưa bố tới khám. Cô ấy xem ra rất gấp, chốt luôn chiều mai. Cô ấy lái xe đưa bố tới, bạn trai của cô ấy không đi cùng, tôi đỡ phải ngại khi chạm mặt. Nhưng tôi đưa cô ấy đi thì lại sợ người khác hiểu lầm, thế là tôi kêu Đỗ Hưng đi cùng.

Hai chúng tôi lái xe đi trước, Hà Tuyết chở bố theo sau. Đỗ Hưng cũng tinh mắt thật, anh ta hỏi tôi: “Lý Phong, hai người từng yêu nhau hả?” Tôi ừ một cái chữ cũng không muốn nói gì thêm, anh ấy biết vậy là được rồi. Nhưng không ngờ anh ấy cười, vỗ ngực tôi một cái và nói: “Chia tay rồi thì tốt. Tôi nói cậu nghe, cô gái này không ổn đâu, cậu yêu cô ấy cậu sẽ xong đời đấy” Tôi nghĩ bụng anh ta tiếp xúc với cô ấy bao lâu đâu, nói với nhau chắc chưa đến chục câu đã biết cô ấy được hay không? Đỗ Hưng chỉ vào mắt và nói: “Đây là cửa sổ tâm hồn, nhân cách một người ra sao, đôi mắt có thể nói lên tất cả” Tôi cũng chẳng hiểu lắm, nhưng thấy cũng có lý. Đỗ Hưng từng trải nhiều, hạng người gì cũng tiếp xúc qua rồi, chắc chắn có kinh nghiệm nhìn

người.

Khi đến khám thì chúng tôi cũng tiết kiệm được khoản lấy số chờ. Hơn nữa lúc liên hệ trước đó, bác sĩ kêu chúng tôi cứ đi vào bằng cửa sau bệnh viện là được. Tôi cũng không nghĩ nhiều, đi vào từ cửa sau bệnh viện. Nhưng tôi phát hiện ra cửa sau gần cái nhà xác, chỗ này không có chút ánh nắng nào, cứ tối âm u, rất kỳ lạ. Nhất là khi có cơn gió nhẹ thổi qua, tôi cảm thấy hơi rợn người. Tôi còn nhớ, ông bố của Hà Tuyết sợ đến nỗi thở không ra hơi. Hà Tuyết không nói gì, nhưng nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Tôi đành nhận, cũng chẳng có cách nào khác.

Lúc đi qua nhà xác, đột nhiên có một người đi từ nhà xác ra ngoài. Thoạt nhìn, tôi còn nghi ngờ đây không phải là người. Da ngăm đen, mặt đầy nếp nhăn, tóc thì thưa thớt, mặt thì biến dạng như bị ai đó tạt axit vào, đỏ ửng lên trông rất đáng sợ, lưng người này còn bị gù, ông ta nhe hàm răng hô cười với chúng tôi. Tôi nghĩ bụng ai mà xấu thế không biết, lại còn đi ra từ nhà xác. Đỗ Hưng bèn nói một câu làm rõ thân phận của người đó: “Mọi người đừng sợ, đó là ông xấu xí”

Tôi đã từng tham gia tang lễ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp ông xấu xí. Tôi nhớ công việc đó là của người thân bạn bè người quá cố, ai ngờ có hẳn nghề này. Hà Tuyết nói vài câu an ủi bố chồng tương lai, còn đi lại gần dìu đỡ. Lúc đi ngang qua tôi, cô ấy cố tình giẫm vào chân tôi một cái. Tôi chửi thầm tên bác sĩ kia. Sớm biết đi cửa sau như thế này, tôi thà lấy số chờ đến lượt mà đi cửa trước còn hơn. Chúng tôi đi tiếp, cứ ngỡ là không còn chuyện gì nữa, nhưng không ngờ ông xấu xí kia lại vẫy tay gọi chúng tôi.

Phần 2 – Chương 2: Quả quýt đầu người

Giọng nói của ông xấu xí nghe rất kỳ quặc, khàn khàn giống giọng vịt đực, lại có chút lộn cộn như tiếng dũa mài vào sắt, tôi nghe mà nổi hết da gà. Hà Tuyết và bố cô ấy đều rất hoảng sợ. Nhất là Hà Tuyết, còn không dám nhìn, thay vào đó là nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi liền đáp: “Em đưa bác vào bệnh viện trước đợi, bọn anh qua đó xem có chuyện gì” Sau khi họ đi xa rồi, tôi và Đỗ Hưng quay lại mặt đối mặt với ông xấu xí. Tôi có cảm giác ông ta muốn qua đây, nhưng lại không có dũng khí. Tôi thật sự không biết có chuyện quái gì, chúng tôi đi viện khám thì liên quan gì đến cái tên khiêng thi thể ư? Đỗ Hưng nén bực vẩy tay nói: “Ông anh qua đây đi” Ông ta vẫn hơi sợ sệt, tiến chầm chầm về phía chúng tôi. Chân phải của ông ta hình như bị thương, bước tập tà tập tễnh. Chúng tôi không để ông ta đến quá gần, đợi khoảng cách vừa phải tôi liền hỏi: “Anh tìm chúng tôi có việc gì thế?”

Ông ta ngập ngừng đôi chút, rồi lôi từ trong túi ra một thứ gì đó. Bàn tay ông ta nắm chặt thứ đó đến mức tôi không nhìn ra là gì. Nhưng tôi có để ý tới tay của ông ta, rất bẩn, đầy bùn đất. Nhất là phần móng tay, cơ man nào là bùn. Ông ta làm việc trong nhà xác, nên đôi tay đầy bùn của ông ta làm tôi liên tưởng đến bùn xác chết. Nghĩ đến thật buồn nôn, tôi toan quay đầu đi luôn, nghĩ bụng, nhất định tôi sẽ không cầm những gì ông ta đưa cho. Đỗ Hưng bình tĩnh hơn tôi, anh ấy không chê bẩn, đưa tay ra nhận lấy đồ của ông ta.

Tôi nhìn theo tay Đỗ Hưng và phát hiện ra đó là một quả quýt nhỏ có khắc mắt, mũi và miệng, còn có một ít tóc được khâu thừa thớt bằng chỉ đen. Đó là một cái đầu người làm bằng quýt, nhìn kĩ thì thấy vẻ mặt được khắc trên đó trông rất đau khổ. Tôi và Đỗ Hưng sững sờ, ông ta cũng chẳng thèm để ý đến chúng tôi, mà nhìn theo bóng của Hà Tuyết và bố cô ấy. Hình như ông ta muốn nói rằng, ông già đó đang gặp nạn.

Đỗ Hưng tức giận ném quả quýt vào người ông ta và mắng: “Ông điên rồi! Tránh xa ra, nếu không tôi đập chết đừng trách” Đỗ Hưng nhìn có vẻ thư sinh, nhưng một khi tức giận thì kinh khủng lắm. Tên kia sợ quá quay đầu bỏ chạy. Chân ông ta tập tễnh nên đi không được nhanh, bị Đỗ Hưng quay

ra đá cho một cái vào mông thật. Tôi chẳng nói được gì, gặp chuyện này coi như mình đen vậy. Chúng tôi tìm được Hà Tuyết, cùng đi thang máy lên tầng 13, nơi có khoa khám bệnh của bác sĩ nội khoa.

Bác sĩ đó họ Tần, trước đó tôi chưa gặp anh ta bao giờ. Nhưng khi gặp mặt để bày tỏ lòng thành, tôi cũng hàn huyên với anh ta vài câu. Tôi phát hiện bố chồng tương lai của Hà Tuyết rất hay ho. Không gặp bác sĩ thì không sao, thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng liền ôm ngực ho hắng, như để thể hiện mình bệnh rất nặng. Bác sĩ Tần vội vàng đưa ông ta đi khám, vừa khám vừa bắt mạch. Tôi không có hứng thú với việc này nên cùng Đỗ Hưng đợi bên ngoài phòng khám. Đợi cũng khá lâu, có ba bốn bệnh nhân ra vào thì mới thấy Hà Tuyết đưa ông ấy ra ngoài, bác sĩ yêu cầu đưa đi siêu âm màu. Tôi cũng không ngờ là nghiêm trọng đến vậy, nghĩ bụng, làm quái gì mà còn phải chụp chiếu nữa. Đợi họ đi xuống dưới, tôi và Đỗ Hưng vào phòng nói chuyện với bác sĩ Tần. Hóa ra tôi nghĩ nhiều rồi. Theo bác sĩ, ông ấy không bị bệnh gì cả, chỉ là tâm bệnh, tính tình còn hơi cứng nhắc, không thích chụp chiếu gì cả. Tôi đột nhiên cảm thấy Hà Tuyết xui thật rồi, có ông bố chồng tương lai thích làm to chuyện thế này. Nói đi cũng phải nói lại, chuyện ấy thì liên quan gì đến tôi?

Dưới sự sắp xếp của bác sĩ Tần, ông bố chồng được nhập viện để theo dõi thêm vài ngày. Có Hà Tuyết chăm sóc, tôi và Đỗ Hưng hết nhiệm vụ nên cũng ra về. Khi chúng tôi rời đi đã gần đến giờ tan sở nên chúng tôi không quay lại Cục Cảnh sát nữa. Đỗ Hưng bắt tôi mời đi uống rượu vì cả buổi chiều anh ấy đã giúp tôi rồi. Tôi không sợ uống rượu, say xỉn không phải vấn đề, nhưng vấn đề là khi uống rượu với Đỗ Hưng phải chọn đúng nơi. Trước đây tôi không để ý điều này nên đã ngáo ngơ tìm đại một quán uống rượu cùng anh ta, kết quả là tôi say đến mức ngất trên bàn nhậu. Vốn dĩ có Đỗ Hưng thì tôi rất yên tâm, thế nào anh ta chẳng công tôi về. Về sau thì tôi tỉnh giấc vì lạnh quá, mở mắt nhìn xung quanh, hóa ra lão điên đó công tôi ra công viên. Có nghĩa là chúng tôi đã nằm trên ghế đá ngủ ở đó một đêm. Lần này tôi quyết tâm kêu anh ta đến nhà tôi uống, uống say rồi thì ngủ luôn trên giường là xong. Tôi cũng không bạc đãi anh ta, tôi mua chân giò, gà nướng và chút salad, chúng tôi cùng nhau uống đến tối. Say mềm rồi thì bò lên giường ngủ luôn. Giữa đêm tiếng chuông điện thoại khiến tôi tỉnh giấc. Tính ra cũng khá lâu rồi tôi chưa nghe điện thoại lúc nửa đêm. Dù say nhưng tôi cũng không dám lơ là, vì nhớ đâu lại có án mạng mới.

Tôi ngồi dậy với điện thoại xem, không ngờ là Hà Tuyết gọi tới. Trong điện thoại, nghe có vẻ Hà Tuyết rất sợ hãi, cô ấy nói rằng ở bệnh viện xảy ra

chuyện rồi. Tôi lo lắng nhưng chưa kịp hỏi, cô ấy đã bảo tôi nhanh chóng qua đó đi, sau đó liền cúp máy. Tôi nghe trong điện thoại có vẻ rất hỗn loạn nên không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng lay Đỗ Hưng dậy. Chưa cần biết xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ trước hết là phải đi tới bệnh viện đã.

Đỗ Hưng uống không ít, tinh dậy cứ kêu đầu nặng. Thật ra tôi cũng không khá hơn. Tôi liền gợi ý hai chúng tôi đi tắm cho tỉnh táo hơn một chút rồi đi. Phòng tắm nhà tôi không rộng, tôi đi vào tắm trước. Tôi đã nói rất rõ với Đỗ Hưng là từng người tắm một, nhưng lúc tôi đang tắm thì anh ta trần truồng như nhộng bước vào. Hai chúng tôi chen chúc nhau tắm, da thịt chạm cả vào nhau. Da của anh ta rất mềm mượt. Nếu tôi đang chạm vào một cô gái thì càng mềm càng tốt, càng chạm càng thích, tiếc là Đỗ Hưng là trai thẳng, cho nên như thế này thật khó chịu.

Muộn thế này rồi gọi xe cũng khó, cho nên chúng tôi lấy luôn con xe máy của tôi đi. Tôi phát hiện Đỗ Hưng lái xe gì cũng rất hăng, xe máy cũng lái như bay, tôi ngồi sau anh ta mà gió cứ tạt vào mặt suốt. Lúc chúng tôi lên tầng 13 thì thấy hành lang rất nhiều người. Hà Tuyết đứng đợi trước cửa một phòng bệnh. Chúng tôi chen qua đó, cô ấy nói với chúng tôi: “Có người chết rồi” Tôi nhìn xung quanh quan sát, người chết không phải bố chồng tương lai của Hà Tuyết, mà là ông lão phòng bên cạnh.

Tôi bực mình nghĩ bụng, bệnh viện có người chết chẳng phải rất bình thường sao? Hơn nữa có phải người trong phòng bệnh của bố cô chết đâu, nửa đêm nửa hôm gọi người ta đến như thế này có vui không? Tôi chẳng muốn để ý đến Hà Tuyết làm gì nữa, muốn chào một cái rồi rời đi, nhưng lúc này một người không ngờ tới đã xuất hiện. Chính là cái tên làm nghề khiêng thi thể kia. Ông ta khoác một cái áo choàng đen, bước ra từ hành lang. Chắc ông ta sợ mình xấu xí làm người khác sợ, nên cố ý chọn cái áo choàng đen che kín hết mặt mày. Nhưng mặc thế còn khiến ông ta dị hợm hơn. Hà Tuyết sợ nhìn thấy ông ta nên chui ngay vào trong phòng bệnh. Tôi và Đỗ Hưng không nhúc nhích, đứng đó quan sát ông ta.

Người chết là một lão nông, không có nhiều người thân ở đây nên cần tới ông ta hỗ trợ. Gọi ông ta là ông xấu xí có vẻ chưa đúng lắm, phải gọi là người công xác chết mới chuẩn. Người chết bị quấn vải trắng kín người, ông ta kéo một cái lên lưng công đi. Theo lý mà nói lúc này người thân phải đi theo sau ông ta, nhưng họ lại vây quanh bác sĩ Tần mà nói điều gì đó. Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, quay sang Đỗ Hưng bốn mắt nhìn nhau.

Ông ta đi từng bước một đến gần chúng tôi. Cứ tưởng ông ta sẽ đi thẳng qua chúng tôi, nhưng đột nhiên ông ta dừng lại, ngẩng đầu lên cười với

chúng tôi. Tôi không biết là kiểu cười đó có bình thường hay không, nhưng nụ cười của ông ta kết hợp với những vết sẹo trên mặt trông rất nham hiểm. Đỗ Hưng tức giận hừm một tiếng định mắng ông ta, nhưng tôi kịp thời kéo anh ta một cái. Ông ta đang tác nghiệp, trên lưng lại là xác chết, nếu để cái xác rớt xuống thì không biết sẽ thế nào. Đỗ Hưng nghe tôi và nói: “Đi nhanh!” Chúng tôi đi vào phòng bệnh, tôi tiện tay đóng cửa lại.

Trạng thái của Hà Tuyết lúc này không được ổn cho lắm, cô ấy nói: “Lý Phong, anh có biết không? Bệnh viện này lạ lắm, nhất là tầng 13, nghe nói là có hồn ma của trẻ con ám, cứ đến đêm lại đi lạch bạch bên ngoài hành lang, nhưng đi ra nhìn thì lại chẳng có ai. Thỉnh thoảng lại có tiếng động lạ phát ra từ ống nước, giống như tiếng trẻ con khóc”. Tôi thấy cô ấy nói như chuyện có thật vậy, nhưng tôi không tin. Hôm nay cô ấy mới đưa bố đến khám, còn chưa ở viện qua đêm, làm sao biết được những việc kỳ lạ xảy ra vào ban đêm? Nhất định là bệnh nhân đã từng ở đây nói chuyện với cô ấy. Hà Tuyết lại nói thêm, rằng bố chồng tương lai của cô ấy ở không quen viện này, ngày mai họ sẽ xuất viện về nhà. Tôi hiểu rồi, hóa ra Hà Tuyết có ý trách móc tôi. Nhưng bệnh viện là thế, mà đây đã là bệnh viện tốt nhất trong số những bệnh viện trực thuộc rồi, tôi còn có cách nào khác chứ? Nói thật từ lúc cô ấy liên lạc lại, tôi thấy rất oải, vừa tốn tiền lại mệt người. Tôi mong là cô ấy nhanh nhanh đi đi, nhưng mặt vẫn phải làm ra vẻ bình thường. Tôi nói với cô ấy sáng mai tôi phải đi điều tra án, không thể tiễn cô ấy, nếu gặp chuyện gì gọi điện thoại cho tôi là được. Cuối cùng thì tôi và Đỗ Hưng rất không vui khi rời đi.

Tôi cứ tưởng chúng tôi cứ thế về nhà, nhưng Đỗ Hưng đột nhiên nổi hứng, kéo tôi đi ra đằng sau bệnh viện. Tôi hiểu ý của anh ta, anh ta muốn đi xem cái tên khiên thi thể kia. Tôi phát hiện nhà xác này ban ngày còn ổn, chứ đến ban đêm thì không khí trở nên rất kỳ quái. Hôm nay không có sương mù, nhưng ở sân sau bệnh viện lại sương khói mịt mù, tôi nghi ngờ loại sương mù này không phải của tự nhiên. Cửa chính nhà xác vốn dĩ đã đóng kín, Đỗ Hưng kéo tôi lại gần thì thấy bên dưới cửa lại có ánh sáng. Lần này không phải truy đuổi tội phạm, tuy thấy bầu không khí rất kỳ lạ nhưng tôi lại không thấy lo lắng. Đột nhiên cửa nhà xác bật mở, bên trong thổi ra một luồng gió tà. Chẳng biết gọi là gió tà đúng không nữa, nhưng nó khiến toàn thân tôi run rẩy.

Đây vẫn chưa tính là gì. Đối diện cửa nhà xác có đặt một cái bàn gỗ lớn, thi thể ông già mà ông xẩu xí vừa công được đặt thẳng tắp ở đó. Ông ta quỳ dưới đất ngay bên cạnh cái bàn, ngẩng lên trời khấn vái. Tôi lần đầu gặp

chuyện này, cũng không hiểu ông ta đang khẩn vái điều gì. Ông ta biết hai chúng tôi đang đứng ở ngoài nhìn nhưng vờ như không biết. Lễ lạy xong ông ta đứng dậy, nhắc chân trèo lên cái bàn gỗ.

Phần 2 – Chương 3: Phụ nữ

Tôi sốc trước cảnh tượng ấy. Ông ta cười lên trên xác chết, cúi đầu xuống nhìn, mặt đối mặt với xác chết. Tiếp đó, ông ta vạch mắt xác chết ra, tôi không biết ông ta nhìn ra cái gì, mà lúc thì lăm bầm, lúc thì lắc đầu. Ban này gió từ nhà xác thổi ra làm tôi vẫn thấy ớn lạnh. Và lúc nhìn ông ta làm vậy xong, luồng gió đó thổi càng mạnh, làm tôi không mở nổi mắt nữa. Tôi rất sợ hãi và luôn cảm thấy kỳ quái. Nhưng ông ta không giết người, cũng không phạm pháp, tôi không nắm được sơ hở gì của ông ta. Tôi kéo Đỗ Hưng một cái, ý là chúng ta nhanh đi thôi, nhưng Đỗ Hưng gạt tay tôi ra, chỉ vào tên kia và nói: “Ông xuống đây cho tôi, ông làm cái gì vậy?” Đỗ Hưng nói đồng dục như sói gằm. Ông ta vốn sợ Đỗ Hưng, bị Đỗ Hưng quát to vậy, ông ta rùng mình hoàn hồn lại, ngã từ trên bàn gỗ xuống. Đỗ Hưng bước nhanh về phía nhà xác toan lôi ông ta dậy. Tôi chẳng có cách nào khác, chỉ đành đi theo anh ta.

Chúng tôi vừa bước đến cửa, trong nhà xác vang lên một âm thanh, khá mềm mại nhưng rất gắt tai: “Ai làm loạn ở ngoài đó thế? Cút mau!” Tôi lần theo tiếng động tìm kiếm, phát hiện trong góc có thứ gì đó từ trong quan tài pha lê bò ra. Gọi là “thứ gì đó”, không phải người, vì trông người đó rất kỳ dị, tôi chưa từng thấy con người nào mà trông như vậy. Là một cậu bé, nhưng tóc và lông mày bạc phơ, sắc mặt tái nhợt như người chết, lại còn mặc quần áo tang. Tôi vốn chẳng tin có ma quỷ gì cả, nhưng sự xuất hiện của cậu ta khiến tim tôi đập thành thịch.

Kì lạ ở chỗ lúc Đỗ Hưng nhìn thấy cậu ta thì khựng lại một chút và nói: “Âm công tử?” Người đó lạnh lùng nhìn Đỗ Hưng, nhìn một hồi rồi đáp: “Đỗ Mỡ Lợn?” Nhìn hai người họ có vẻ quen nhau, nghe cách gọi có lẽ nào là bạn tù? Đỗ Hưng nhìn kẻ khiêng xác, rồi quay sang nhìn Âm công tử: “Hai người quan hệ gì vậy? Bố con à?” Âm công tử khách sáo đáp: “Anh không cần quan tâm đâu” Nói xong đi vào bên trong và đóng cửa lại. Tôi quả thực rất bối rối và không hiểu gì, tôi cảm thấy họ biết nhau nhưng không thân thiết cho lắm. Vậy là cuối cùng chúng tôi cũng không đi vào bên trong, mà quay đầu ra về. Nhưng tôi rất thắc mắc, một loạt câu hỏi hiện ra, tôi hỏi Đỗ Hưng: “Anh đừng im lặng, kể những gì anh biết đi” Sau đó Đỗ Hưng kể cho tôi nghe về Âm công tử.

Cậu ta tên là Trần Tà. 15 tuổi đã giết người phải vào tù, bị kết án bốn năm.

Cũng khá có tiếng ở nhà tù Bắc Sơn, nhưng không phải vì đánh người hay giết người, mà là do vẻ bề ngoài của cậu ta. Mặt khác, do lúc mới tới cậu ta thường ngồi một góc khóc lóc, nước mắt chảy ra toàn là máu. Cơ thể cậu ta lạnh loát, khiến người ta cảm thấy âm khí khi đến gần. Bởi vậy người ta mới gọi cậu ta là Âm công tử.

Tôi nghe xong sững sờ một hồi. Tôi chưa từng nghe qua ai khóc ra máu cả. Cặp lông mày và mái tóc trắng muốt của cậu ta làm tôi nhớ đến yêu nữ trong tiểu thuyết kiếm hiệp. Nhưng trong tiểu thuyết đều là hư cấu, không ngờ ngoài đời lại có người như vậy thật. Trong đầu tôi có một phỏng đoán, liền hỏi Đỗ Hưng: “Có phải Âm công tử mắc bệnh bạch tạng không?” Đỗ Hưng trả lời rằng không biết, lúc tù nhân ra hóng gió thấy Âm công tử vẫn đi lại dưới cái nắng chói chang. Đỗ Hưng cố tình nhìn chằm chằm vào mắt tôi để hù dọa: “Lý Phong, nếu tôi nói lý do Âm công biến thành như vậy là vì cậu ta ở trong nhà xác lâu nên có lẽ nhiễm phải thứ gì đó kỳ lạ thì cậu tin không? Cậu biết người âm chứ?”

Tôi vội vàng dừng chủ đề lại vì không muốn nghĩ thêm nữa. Vẫn là câu nói đó, dù hai bố con kia kỳ quái như thế nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tôi. Sự việc ở bệnh viện này khiến cả hai chúng tôi đều tỉnh rượu. Đỗ Hưng đưa tôi về nhà mình, rồi lấy xe máy của tôi tự đi về nhà. Nhà anh ấy thuê ngay cạnh Cục Cảnh sát. Không có Đỗ Hưng ở cạnh, tôi ngủ một mình trên chiếc giường rộng rãi đáng lý ra phải thoải mái cơ, nhưng đêm nay tôi lại gặp ác mộng. Hơn nữa, tôi còn mơ cái đầu người bằng tuyết mà gã khiêng xác chết kia đưa cho chúng tôi, lúc thì lại mơ thấy Âm công tử cười lạnh lùng với tôi.

Tôi không tin giấc mơ là lời tiên tri, nhưng xảy ra chuyện như vậy tôi lại có một trực giác rằng mình sẽ còn gặp lại hai bố con đó. Sáng tôi thức giấc thấy đầu hơi đau, có lẽ do ngủ không ngon. Để không đi làm muộn tôi đã uống hai viên paracetamol, nhưng dù cố gắng thế nào thì trông tôi vẫn hơi tiêu tụy. Tôi phát hiện ra điều này khi đi tới Cục, rất nhiều đồng nghiệp nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường. Mới đầu tôi thấy chẳng có gì, nhưng khi bị nhìn quá nhiều thì tôi lại thấy có vấn đề. Hôm nay Đỗ Hưng không đi làm, không biết anh ta chạy đi đâu rồi. Tôi ngồi một mình trong văn phòng tẻ nhạt, không có ai nói chuyện, trong lòng cảm thấy hơi ngột ngạt.

Không lâu sau Vương Căn Sinh bước vào. Tên nhóc này cũng khá đấy, làm nhân viên văn thư, ngày ngày trôi qua khá là nhàn hạ. Tôi cứ tưởng cậu ta đến sẽ trêu chọc tôi chút, nhưng không ngờ cậu ta lại nói một câu làm tôi thấy cực kỳ nhạy cảm: “Lý Phong, là anh em tôi mới nhắc nhớ cậu, đang có

người xì xào sau lưng cậu đó” Tôi nghe vậy rất tức giận, nghĩ bụng, mình ở đây chưa đắc tội với ai, làm việc cũng nghiêm túc chăm chỉ, sao lại có người xì xào sau lưng nhỉ? Vương Căn Sinh nói xong bèn đi luôn, nhưng sao tôi có thể để cậu ta đi được chứ? Tôi kéo cậu ta lại và hỏi: “Cậu nói tôi nghe xem, là ai đứng sau vụ này?” Tôi đã tính rồi, ai nói xấu gì tôi, tôi sẽ tìm cơ hội trả đũa. Vương Căn Sinh hơi gượng gạo, nói ra một cái tên: “Chị Lâm Lâm”

Tôi đã hiểu rồi. Chính chị Lâm Lâm giúp tôi liên hệ bác sĩ Tần, vậy không cần nói nữa, nhất định là bác sĩ Tần thấy rất khó chịu với ông bố chồng tương lai của Hà Tuyết nên “kiện” tôi. Tôi cũng chẳng có lý do gì để chối cãi, tôi mà biết bố cô ấy là người như vậy thì tôi sẽ không giúp đâu. Thấy gương mặt lo lắng của tôi, Vương Căn Sinh an ủi: “Đừng nghĩ nhiều nữa, việc này tôi đã tìm hiểu qua rồi, hôm nay bác sĩ Tần gặp rắc rối, có lẽ do tâm trạng không vui nên mới đi nói lung tung”

Tôi nghe câu “gặp rắc rối” thì thấy rất nhạy cảm, nghĩ bụng, chẳng lẽ liên quan đến Hà Tuyết? Tôi bảo Vương Căn Sinh nói rõ sự tình cho tôi nghe. Cậu ta bèn kể, sáng nay có người nhà của một bệnh nhân đã khuất mang dao đến định liều mạng với bác sĩ Tần, nói rằng ông ta đã hại chết bố mình. Bác sĩ Tần vô cùng hoảng sợ, còn gã người nhà kia thì bị cảnh sát đưa về đồn để lấy lời khai rồi. Thật trùng hợp, nếu tôi đoán không nhầm thì người nhà ấy chính là người tối qua tôi và Đỗ Hưng gặp trong bệnh viện. Không ngờ người đó lại điên rồ tới vậy.

Tôi lại nghĩ tới sự kỳ quái lúc ở nhà xác, sự bất thường của người nhà kia, và chuyện ma quỷ mà Hà Tuyết nói trước đó, chẳng lẽ ba chuyện này có liên quan gì đến nhau sao? Đương nhiên, tôi không nói suy nghĩ ấy với Vương Căn Sinh, tôi e là nghe xong thì thằng nhóc này sẽ bị dọa cho một phen. Tôi nói thêm vài câu ngoài lề với cậu ta rồi kêu cậu ta đi đi. Không phải tôi thích lo chuyện bao đồng, nhưng tôi thực sự muốn làm cho rõ chuỗi bí ẩn này. Tôi gọi cho Đỗ Hưng, kêu anh ấy đi cùng tôi tới đồn cảnh sát. Không biết gã này làm cái gì mà trong điện thoại giọng thối rất to. Anh ta cũng nể tôi thật đấy, tới nơi trong vòng chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Đồn công an khu vực cách Cục Cảnh sát không xa, chỉ một lát sau, chúng tôi đã đến nơi, hơn nữa còn đang diễn ra thẩm vấn. Chúng tôi đứng ở bên ngoài phòng thẩm vấn quan sát một lúc, tôi phát hiện tên người nhà kia tâm trạng khá là bất ổn, nói năng lộn xộn và khá chậm, tôi nghe mà cảm giác muốn giúp anh ta biểu đạt cho trơn chu một chút. Về sau tôi mất kiên nhẫn nghe tiếp, đến đọc bản ghi chép trước đó. Theo lời anh ta, bệnh viện đã

phạm tội rất lớn. Anh ta về nhà tìm một bà đồng hỏi về cái chết của bố anh ta. Bà đồng lẩm nhẩm gì đó, lắc đầu nhảy múa mời linh hồn của bố anh ta về. Hồn về khóc lóc với con trai, nói rằng bệnh viện ấy có âm hồn và hồn ma trẻ con ẩn náu trên người bác sĩ Tần. Đêm đến, bác sĩ Tần đã thả những linh hồn đó ra, đi tước đoạt sinh mạng của cha anh ta.

Tôi xem xong chỉ có hai chữ để bình luận: nhảm nhí! Tôi cũng không định tìm hiểu chuyện này thêm, nhưng Đỗ Hưng lại có vẻ rất nghiêm túc, thậm chí còn đọc lại cẩn thận bản ghi chép đó. Tôi không hiểu anh ta nghiêm túc gì ở đây, tôi liền giục anh ta rời đi. Một ngày trôi qua trong một mớ lộn xộn như vậy, tóm lại từ lúc tôi biết mọi người trong Cục đều đang bán tán tôi như vậy, tôi không được vui cho lắm. Tối tôi tăng ca một lúc để bắt kịp tiến độ, sau đó tìm đại một quán giải quyết cho xong bữa tối.

Lúc tôi đi xe máy về nhà thì có điện thoại, không biết ai gọi điện mà khéo vậy. Nhưng tôi đang lái xe nên không bắt máy được, tôi định mặc kệ, về tới nhà rồi gọi lại. Nhưng kỳ lạ thay, điện thoại cứ kêu mãi, như giục tôi phải bắt máy. Người khác đi xe máy còn mở nhạc nghe, tôi thì không muốn làm phiền người khác, nhưng cũng chẳng muốn bị chuông điện thoại làm phiền suốt dọc đường thế này. Tôi giảm dần tốc độ, dừng lại ven đường lôi điện thoại ra xem. Không ngờ điện thoại lại không hiển thị số gọi tới.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, lần đầu thấy cuộc điện thoại kiểu này, hơn nữa lúc bắt máy, đầu dây bên kia còn vang lên một âm thanh kỳ quái: “Ồ...” Giọng khàn khàn và lạnh lùng như tiếng của địa ngục vọng lên. Tôi không nhát gan, nhưng âm thanh đó khiến tôi khó chịu, nghĩ bụng thằng khốn nào mà rảnh rỗi vậy? Tôi hét vào trong điện thoại vài câu, hỏi đầu dây bên kia là ai. Bực mình là bên kia lại cúp máy luôn. Tôi mắng chửi vài câu rồi lái xe đi tiếp.

Suy nghĩ của con người rất kỳ lạ, đôi khi có sự tình ngộ. Thịnh thoảng có chút linh cảm lại khiến tôi nghĩ đến một người, đó là người bí ẩn ở trên QQ. Chỉ có hắn mới gửi những trò kỳ quái như vậy. Còn nhớ hắn từng gửi cho tôi vài bức ảnh đều có đóng dấu đảng hoàng, như thể cảnh báo tôi trước điều gì đó. Và lần này hắn gọi cho tôi một cuộc điện thoại kỳ quái như vậy lại có ý gì đây? Tôi suy đi nghĩ lại cuối cùng rút ra một kết luận, chẳng lẽ hắn đang nhắc nhở tôi sắp tới tôi sẽ gặp rắc rối? Suy nghĩ này cứ lớn vồn trong đầu tôi suốt dọc đường đến khi tôi về tới sảnh, đỗ xe và đi lên nhà. Hôm nay lạ thật, đèn hành lang hồng mất rồi, tôi đi trong bóng tối. Đột nhiên cảm thấy có gì đó ớn lạnh từ sau lưng truyền tới, giống như có người nhét đá lạnh vào lưng tôi vậy.

Phần 3 – Chương 4: Truy đuổi hung thủ

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt. Tôi muốn ngoảnh đầu nhìn, nhưng còn chưa kịp cử động thì một sợi dây đã quấn chặt lấy cổ tôi. Hơn nữa sợi dây này siết rất mạnh, ngay lập tức khiến tôi ngạt thở. Tôi cảm thấy đầu óc mình như chết máy, một vài hình ảnh ký ức xuất hiện trong đầu tôi rồi vụt biến mất, đây là dấu hiệu của thiếu đường khí nghiêm trọng. Tôi vươn tay với ra phía sau hông túm đầu của kẻ đang siết cổ tôi, nhưng hắn ta quá giáo hoạt, cơ thể hắn ta giữ một khoảng cách nhất định với tôi. Tôi vươn tay khua khoắng mãi cũng chỉ sờ được vào cánh tay hắn ta. Người ta nói trước khi chết túm được sợi rơm cũng mong cứu mạng, tôi sắp ngất đi rồi, dầu sao cũng phải vùng vẫy một phen, cho dù cào rách một miếng thịt trên cánh tay hắn ta cũng được. Nhưng đây là một sai lầm, nếu như tôi dồn sức vào việc cào cấu, vậy thì cái mạng này của tôi cũng đi tong. Tôi nhớ rằng Đỗ Hưng đã từng nói với mình, nếu như bị người khác siết cổ thì việc đầu tiên là phải nghĩ cách khiến kẻ đó đến gần mình, rồi mới nhân cơ hội phản công. Đầu óc tôi mơ mơ màng màng, cách duy nhất có thể nghĩ ra chính là kéo theo hắn ta đâm vào tường. Tôi lên tinh thần, dốc hết toàn bộ sức lực ngửa ra sao áp sát tên kia, toan đẩy hắn ta vào tường, mượn lực phản đòn. Hắn ta cũng phát hiện ra ý đồ của tôi và định ngăn cản. Nhưng vẫn bị tôi ép buộc lùi từng bước về sau, đập mạnh vào tường.

Tiếp theo thì dễ rồi, hắn ta bị tôi áp sát tới mức mặt sắp dán vào gáy tôi đến nơi. Tôi nhân cơ hội này, dùng đầu đập mạnh vào mặt hắn ta. Phần xương sọ phía sau của con người rất cứng, vừa đập cú thứ nhất, hắn ta đã đau đớn rên hừ hừ, lực siết cổ tôi cũng giảm đi không ít. Tôi ngay lập tức cảm thấy có hi vọng, nhân lúc hắn ta còn chưa kịp ứng đối, tôi liên tục đập hắn ta bằng cách ngu ngốc này, tôi không rõ là đã đập bao nhiêu lần, dầu sao tôi cảm thấy đầu dinh dính, có lẽ tôi đã đập hắn ta chảy máu mũi rồi. Hắn ta thấy không siết cổ được tôi, bèn dứt khoát buông tay, ôm mặt chạy mất. Tôi vội hóp lấy hóp để không khí ngay sau khi được thả ra, chẳng qua không kịp thích ứng nên ho sù sụ. Tôi còn kéo sợi dây thừng siết cổ tôi xem thử. Trên hành lang không có đèn nên tôi không nhìn rõ, nhưng dựa vào xúc

giác thì đây là một đoạn dây cao su. Chỉ dựa vào đoạn dây cao su này thôi thì tôi biết ngay kẻ ra tay rất lành nghề. Loại dây hơi hơi đàn hồi này chính là công cụ lý tưởng nhất để siết cổ người ta. Tôi rất muốn nghỉ ngơi, nhưng đang tức giận trong lòng, không thể để mình bị siết cổ uống phí còn hung thủ thì chạy mất được. Tôi lão đảo đuổi theo. Lúc còn theo học trường cảnh sát, tôi là quán quân chạy đường dài, nhất là hạng mục 5 km, tôi chạy hết mà chẳng tốn nhiều sức lực. Mặc dù sau khi đi làm thì hơi lười vận động, nhưng nền tảng vẫn còn đó, tôi không tin rằng mình không thắng được tên hung thủ kia.

Hắn ta mặc áo măng tô màu đen, không rõ dáng vẻ thế nào, thậm chí hắn ta còn không lộ đầu, chạy vọt ra bên ngoài khu nhà. Tôi cũng lập tức tăng tốc, liều mạng đuổi theo. Bây giờ là 10 giờ hơn, tôi sống ở nơi khá hẻo lánh, gần như không có người đi lại, điều này khiến tên áo đen kia được lợi hơn nhiều, chạy hùng hục chẳng cần để ý gì. Tôi nhận ra rằng mình đã xem thường tên áo đen kia rồi, hắn ta rất giỏi chạy dài, quãng đường mà tôi rượt đuổi hắn ta có lẽ còn dài hơn quãng đường tính phí mở cửa xe taxi. Cuối cùng cả hai đều mệt tới mức không chạy nổi nữa, tên áo đen khụy xuống dưới đất, tôi nhìn mà mừng thầm trong bụng, nhưng không vội qua đó, mà nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát như hắn ta đang làm.

Thể lực tôi đã hao mòn nghiêm trọng, bây giờ mà xông lên thì không phải sự lựa chọn khôn ngoan. Tôi cược một phen rằng tên áo đen kia không kiên nhẫn bằng mình, chờ đến khi hắn ta hoàn toàn kiệt sức, tôi có thể dễ dàng tóm gọn hắn ta. Tên áo đen kia cũng thông minh, nhìn ra suy tính của tôi, thỉnh thoảng hắn ta còn hơi quay đầu liếc tôi. Tôi thực sự mong rằng hắn ta có thể quay đầu lại, để cho tôi nhìn rõ diện mạo hắn ta. Tên áo đen này định tính kế lao vào một ngõ nhỏ. Nơi đó tối tăm không có ánh đèn, rất dễ để hắn ta đánh lén tôi. Tôi nhìn ngó xung quanh, vừa hay thấy một viên gạch ở bên cạnh, tôi cầm nó lên, cẩn thận cảnh giác đến gần ngõ nhỏ.

Nếu hung thủ không muốn chơi trò giằng co với tôi, tôi đây đành chuẩn bị quyết đấu vậy. Ngõ này không sâu lắm, tôi đi mười mấy mét đã tới đường cùng rồi. Tôi nhìn bức tường cao chừng ba mét ở phía cuối, tim đập thình thịch, hung thủ đã mệt như vậy, lẽ nào vẫn còn sức lực để bật tường? Tôi suy nghĩ, cảm thấy chuyện này rất bất thường, vừa rồi khi bước vào trong ngõ tôi đã thấy mấy cái thùng rác lớn, tôi nghi ngờ hung thủ đã nấp trong đó.

Tôi quay đầu lại chạy đi, khi còn cách đồng thùng rác một đoạn, tôi bắt đầu xem xét tỉ mỉ. Tôi phát hiện có một thùng rác hơi lạ lùng, nó vênh lên một

khe hở. Quả nhiên hung thủ đang trốn bên trong, còn cố ý nương theo khe hở này nhìn ra ngoài. Tôi nhích từng chút về phía ấy, nhưng tôi cảm thấy nếu như tùy tiện xốc nắp thùng rác lên thì nhất định sẽ khiến bản thân rơi vào thế yếu, hung thủ sẽ dễ dàng đánh lén, nhưng nếu như không xốc nắp thùng rác, tôi lại không biết hung thủ là ai.

Trong lúc tôi đang dẫn đo suy tính chuyện này, ánh mắt liên tục đảo quanh thùng rác, chợt tôi phát hiện ra một manh mối nhỏ. Một lọn tóc nhỏ vướng trên nắp thùng rác. Nhất định do hung thủ để lại khi chui vào trong thùng rác, hơn nữa lọn tóc này trắng lạ thường. Tôi có thể loại trừ khả năng hung thủ là người già, vừa rồi chạy lâu như vậy, không thể là người già được. Tôi lại nghĩ đến một người: Âm công tử. Tôi cảm thấy khả năng cao là cậu ta, chẳng qua tôi không hiểu một điều, cậu ta và tôi không thù không oán, tối qua người tranh chấp với cậu ta là Đỗ Hưng kia mà, khi ấy tôi còn chẳng mở miệng mắng gì, tại sao thằng ranh này lại nhắm vào tôi kia chứ, còn ra tay độc ác như vậy. Tôi bước tới giật lọn tóc kia xuống, xoay người rời khỏi.

Có lọn tóc này, cùng với cả vết máu sau đầu tôi, nếu sử dụng lực lượng của cảnh sát thì sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ. Nhưng tôi không muốn làm như vậy, thầm nghĩ thử giải quyết riêng xem thế nào. Tôi tìm đại một biển chỉ đường, dựa vào nó ngồi bệt xuống đất, gọi điện thoại cho Đỗ Hưng. Tôi muốn anh ấy qua đây với tôi, có anh ấy ở đây rồi, xử lý Âm công tử không phải chuyện to tát gì. Anh ấy vừa nghe điện thoại vừa nhai thịt, còn hỏi thằng tôi nửa đêm nửa hôm gọi điện đến có chuyện gì. Tôi thầm nói ít xàm thôi, bây giờ mới mấy giờ mà nửa đêm, tôi không có tâm trạng nói liên thiên với anh ấy bèn đưa địa chỉ, bảo anh ấy mau đến đây.

Đỗ Hưng là người rất trượng nghĩa, anh ấy nhanh chóng bắt xe đến đây. Khi phát hiện tôi ngồi bên dưới biển chỉ đường, anh ấy cười hì hì mãi, hỏi tôi:

“Lý Phong, cậu được đấy, tối đến nổi hứng ra ngoài đi dạo hả? Có phải không đi nổi nữa mới bảo tôi đến đón không?”

Tôi chỉ chỉ vào cổ mình, nói: “Anh đùa ít thôi, nhìn đây này”

Đỗ Hưng nhìn kỹ dấu vết ấy, anh ấy không ngốc, ngay lập tức đoán ra được điều gì, hơn nữa còn lật mặt nhanh hơn lật sách, tức giận gào rống lên: “Là ai? Ai mà dám đánh cả anh em tôi thế này? Mau nói cho tôi biết gã là ai, tôi xử gã”

Tôi phân tích cho anh ấy nghe, anh ấy không nhiều lời, đỡ tôi dậy rồi gọi xe tới thẳng bệnh viện. Đây cũng là ý của tôi, Âm công tử chạy đâu cho thoát. Cánh cửa nhà xác đóng kín, nhưng bên trong sáng đèn. Đỗ Hưng vươn tay

thử đẩy cửa trước, không ngờ rằng đèn tối nay sáng quá, chói tới mức tôi định vươn tay lên che mắt. Tôi còn tưởng rằng ông xấu xí kia lại đang “giày vò” thi thể, nhưng không ngờ rằng ông ta lại khom người ngồi trước một chiếc bàn nhỏ và một chiếc áo. Chiếc áo này là áo thể thao, nhìn thôi cũng biết là để Âm công tử mặc. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy ông xấu xí kia cử động, trái tim tôi như bị siết chặt.

Ông xấu xí nhìn thấy chúng tôi thì sợ lắm, ông ta hoang mang đứng dậy, ú ớ vài âm thanh kỳ lạ. Đỗ Hưng không khách sáo, chỉ thẳng mặt ông ta: “Con trai ông đâu rồi? Lăn ra đây cho tôi nói rõ chuyện vừa rồi xem nào. Anh em tôi không so đo, bảo nó ra đây đập đầu mấy cái thì sẽ bỏ qua. Nếu như nó còn dám hỗn xược, hôm nay ông đây sẽ đánh nó tàn phế”

Nói đoạn, Đỗ Hưng nhìn ngó xung quanh. Phản ứng của ông xấu xí rất dữ dội, vẻ mặt sợ hãi, liên tục xua tay với hai chúng tôi và nói: “Đừng, đừng...”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy ông xấu xí kia nói chuyện, giọng ông ta có vẻ hơi khàn, cũng hơi ngu ngơ: “Đừng cái gì?”

Đỗ Hưng lại hét lên một tiếng, chỉ vào mũi ông xấu xí nói: “Con trai của ông không biết điều, đáng lẽ tôi còn định để nó sống thêm mấy ngày, nhưng bây giờ thật sự không được nữa rồi”

“Đừng, đừng...” Ông xấu xí không giỏi nói chuyện, kích động lên là không nói được gì hết, lắp bắp mãi mới nói được tiếp: “Đánh tôi... đánh tôi, đừng đánh nó”

Đỗ Hưng cau mày nhìn ông ta, không nói gì. Ông xấu xí lại nhìn sang tôi, còn bất thành linh nhào tới gần túm lấy vạt áo tôi nói: “Nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, các cậu tha cho nó, đánh tôi, đánh tôi đi...”

Nếu là trước đây, tôi sẽ thấy ghét bàn tay bẩn thỉu của ông xấu xí này lắm, nhưng lần này tôi không né tránh, để mặc ông ta túm lấy mình. Tôi không hiểu tại sao, nhìn vào ánh mắt đáng thương và buồn bã kia, tôi có thể cảm nhận được tình yêu thương của ông ta dành cho Âm công tử. Nhất là đáng vẻ căng thẳng kia khiến cơn tức giận khi bị người ta siết cổ gần chết của tôi bay sạch.

Ông xấu xí thấy tôi không có phản ứng, vội vàng quỳ xuống, đập đầu mạnh: “Cậu ơi, cậu ơi, cậu thương tình đừng đánh con tôi, nó đã khổ lắm rồi”

Tôi thực sự không nhịn nổi nữa, càng không nhịn nổi cái quỳ lạy của ông ta, tôi kéo áo ông ta lên. Đỗ Hưng nhìn tôi, đưa mắt ra hiệu tôi phải làm thế nào. Tôi thầm nói còn làm thế nào được nữa, nhất thời mềm lòng tha cho ông ta. Tôi cảnh cáo ông xấu xí mấy câu: “Nghe rõ đây, con trai ông mà về

thì phải dạy bảo nó cẩn thận, nếu như còn bày trò gì, kéo tôi bắt cậu ta ngồi tù tiếp đấy” Ông xấu xí gật đầu liên tục.

Hai chúng tôi không ở lại lâu, quay người rời khỏi đó. Suốt trên quãng đường về nhà, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, tôi mắng bản thân có bệnh, tại sao lại dễ dàng thả một tên ác nhân đi như thế? Có lẽ từ góc độ cá nhân, tôi có thể nể mặt lời cầu khẩn của ông xấu xí để tha cho cậu ta một lần, nhưng nếu như cậu ta tiếp tục ra tay với người khác thì sao, phải chăng tôi cũng sẽ gián tiếp trở thành tội nhân? Con người là loài động vật cảm tính rất phức tạp, có đôi khi lý trí chưa chắc đã chiến thắng. Tôi thực sự không biết mình đã nghĩ gì về chuyện ngày hôm nay nữa, nhưng trong lòng lại thừa nhận sự tha thứ kỳ quái này.

Đêm qua tôi nằm mơ ác mộng, mơ thấy quả quýt đầu người và Âm công tử. Đêm nay tôi vẫn nằm mơ ác mộng, nhưng lại mơ thấy ông xấu xí kia, ông ta cứ lảm nhảm trong mơ với tôi: “Tha thứ cho nó đi, nó cũng khổ lắm...”

Phần 3 – Chương 5: Oan uổng

Hai ngày liên tục không ngủ ngon khiến sáng thức giấc tinh thần tôi bất ổn. Lúc đi đánh răng rửa mặt tôi còn phát hiện vết siết trên cổ mình đã sưng lên. Dấu vết quá rõ ràng, nếu như tôi mang nó đi làm, đảm bảo ai ai cũng nhìn thấy. Tôi cũng tính đến chuyện không ổn thì ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, chờ dấu vết mờ dần rồi tính sau. Nhưng như vậy sẽ chậm trễ không ít công việc, nhân viên Tổ Điều tra số 2 vốn đã ít rồi, Đỗ Hưng chẳng làm được bao nhiêu việc, người thứ tư thì còn chưa tới. Tôi không đi làm, Lưu Thiên Thủ chẳng còn ai để sai bảo nữa rồi. Tôi tìm chiếc khăn quàng cổ, bây giờ đã sắp vào đông, vừa hay có thể quàng khăn. Người ta quàng khăn để ấm áp và đẹp đẽ, tôi quàng khăn chỉ để che giấu. Lúc đến Cục thành phố, tôi phát hiện một số người nhìn tôi với ánh mắt rất quái lạ, song nhất định không phải do tôi quàng khăn, bọn họ vẫn còn cười tôi vì chuyện của bác sĩ Tần. Tôi cảm thấy bọn họ nhàm chán quá đỗi, cũng chẳng thêm giải thích làm gì. Có câu “đường mình mình đi”, cứ để bọn họ nói vậy. Vốn dĩ tôi nghĩ rằng ban ngày thì mình có thể chịu được, nhưng qua mười giờ, tôi bắt đầu thấy buồn ngủ, cuối cùng nằm gục xuống ngủ thiếp đi. Trước đây tôi cũng thường làm vậy, nhưng không ngủ say như hôm nay, quái lạ ở chỗ, trong mơ tôi lại nhìn thấy gương mặt sẹo của kẻ khiêng xác kia.

Ông ta đứng trước mặt tôi, mặc một bộ quần áo màu đen, móc quả quýt đầu người từ trong túi ra đưa cho tôi, rồi lại tiếp tục thò tay vào túi móc thêm một quả nữa. Ông ta cứ lặp đi lặp lại như vậy, còn chiếc túi kia hết như túi của mèo máy, muốn bao nhiêu đầu người có bấy nhiêu đầu người. Tôi thực sự khó chịu, cơ thể vùng vẫy. Bỗng, ông xấu xí kia hát cho tôi nghe, chẳng qua tiếng hát của ông ta rất lạ, giống y hệt tiếng chuông điện thoại của tôi. Cuối cùng tôi giật mình tỉnh giấc, trán vã mồ hôi, chợt nhìn thấy hóa ra là điện thoại tôi kêu thật.

Đây cũng là điều khiến tôi cảm thấy bất đắc dĩ. Bình thường lúc đi làm không nhiều người gọi điện thoại cho tôi, nhưng mấy ngày nay tự dưng lại nhiều thế không biết. Tôi cầm điện thoại lên nhìn, Hà Tuyết đang gọi. Lần trước tôi và cô ấy đã tạm biệt không mấy vui vẻ, tôi thầm nghĩ tại sao cô ấy còn tìm tôi nhỉ? Điện thoại vừa kết nối, Hà Tuyết đã khóc nức nở với tôi. Lần này tôi không bị cô ấy dụ nữa, mất kiên nhẫn nói: “Sao thế? Có chuyện gì thì nói đi”

Sau đó Hà Tuyết nói một câu khiến tôi kinh hãi: “Bố chồng tương lai của em chết rồi”

Trong mắt tôi, bố chồng tương lai của cô ấy là một ông cụ nghĩ một đằng nói một nẻo và hơi quái đản, nhưng xương cốt vẫn chắc khỏe lắm. Hơn nữa mấy hôm trước, khi vừa mới gặp nhau, ông ấy còn tràn đầy sức sống giả bệnh cơ mà, tại sao nói chết là chết ngay được thế? Tôi bảo cô ấy nói rõ tình huống xem nào. Hà Tuyết vừa khóc vừa nói, chẳng đầu chẳng cuối, lòng tôi cũng loạn theo, nghe câu được câu chẳng. Đại khái là tối hôm bố chồng tương lai cô ấy về nhà, cảm thấy tức ngực, sau đó xuất hiện triệu chứng khó thở, cuối cùng mất trên đường đi đến bệnh viện, được chẩn đoán là nhồi máu cơ tim cấp. Tôi không biết Hà Tuyết gọi điện thoại cho tôi là có ý gì, tóm lại tôi vẫn hỏi thời gian đưa tang ông cụ, tôi nhất định sẽ tới thăm.

Buông điện thoại xuống, tôi ngồi ngây ngẩn, nhất thời trong đầu toàn là dáng vẻ của ông cụ. Đỗ Hưng rất nhàn rồi, đang ngồi đọc báo căn hạt dưa. Nhưng nhìn anh ấy đâu giống kiểu người hay đọc báo, chỉ có xem mấy hình ảnh trên đó thôi. Thấy bộ dạng ngơ ngác của tôi, anh ấy bước đến bên cạnh tôi đẩy một cái, hỏi: “Lý Phong, cậu trợn trắng mắt kìa, bị ma nhập hả?”

Tôi không có tâm trạng nói đùa với anh ấy, bèn nói lại nội dung cuộc gọi kia. Tôi chỉ muốn cho Đỗ Hưng biết nguyên nhân tôi ngơ ngác, không ngờ nghe xong câu chuyện này, Đỗ Hưng lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc. Hai chúng tôi đảo ngược vị trí, lần này đến lượt tôi tò mò, tôi cũng đẩy anh ấy rồi hỏi: “Sao thế, anh cũng bị ma nhập rồi hả?”

“Cậu không thấy lạ sao?” Đỗ Hưng hỏi tôi. Tôi còn thầm nghĩ lạ ở đâu, nhưng vừa liên tưởng đến những hiện tượng kỳ quái ở bệnh viện, bỗng dưng tôi cảm thấy lời của Đỗ Hưng cũng có lý.

Đỗ Hưng lại nói tiếp: “Cậu còn nhớ lời khai hôm qua nhìn thấy ở đồn công an không? Theo lời của người nhà kia thì bố của họ tuy không khỏe lắm nhưng chưa tới mức chết bệnh được. Người làm con trai như anh ta, nhất định phải biết rõ tình trạng của bố mình hơn ai hết, nhưng bố anh ta đang yên đang lành lại chết ở bệnh viện”

Tôi vốn đang định nghĩ sâu hơn về lời Đỗ Hưng nói, nhưng anh ấy lại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, còn kéo tôi đứng dậy. Tôi hỏi anh ấy làm gì, anh ấy nói: “Đi thôi, đến bệnh viện với tôi một chuyến, tìm bác sĩ Tân”

Tôi không hiểu ý của anh ấy, nhưng anh ấy chỉ cường điệu bảo tôi phải hỏi thăm khách sáo, anh ấy sẽ đứng bên cạnh quan sát tỉ mỉ, anh ấy muốn nghiệm chứng một chuyện. Hai chúng tôi phi xe máy đi. Hôm nay bệnh

viện rất đông bệnh nhân, để có thể nói chuyện riêng với bác sĩ Tần, chúng tôi đã cố ý xếp hàng khám anh ta. Anh ta là chuyên gia chẩn đoán, phục vụ một – một cho bệnh nhân luôn, điều này giúp hai chúng tôi thuận tiện hơn rất nhiều. Chờ khi đến lượt, chúng tôi đi thẳng vào phòng khám, Đỗ Hưng còn đóng cửa lại. Bác sĩ Tần không ngờ rằng hai chúng tôi sẽ đến, nhất thời sửng sốt.

Tôi cười cười khách sáo, hỏi thăm về chuyện bố chồng hờ của Hà Tuyết với giọng điệu vô cùng ôn hòa, đúng như những gì Đỗ Hưng đã dặn tôi. Tôi phát hiện bác sĩ Tần này cầm tinh con chó, nói lật mặt là lật mặt được ngay, có lẽ anh ta hiểu lầm rằng tôi đến đây gây khó dễ, cũng chẳng nể nang giao tình trước đó, nghiêm mặt thao thao bất tuyệt với tôi, còn lấy cả sổ liệu cho tôi xem. Hôm bố chồng hờ của Hà Tuyết yêu cầu truyền dịch, anh ta biết ngay ông cụ không bị bệnh, cho nên chỉ truyền một túi đường Glucose, bỏ thêm một ít Phenobarbital. Tôi biết Phenobarbital là một loại thuốc an thần, nghe anh ta nói vậy, tôi thực sự không cảm thấy có vấn đề gì hết, hai chúng tôi ngồi trong phòng khám quá lâu, bên ngoài đã có người bệnh cảm thấy mất kiên nhẫn, còn có người gõ cửa nữa.

Bác sĩ Tần lại hỏi hai chúng tôi còn có chuyện gì nữa không, tôi thấy Đỗ Hưng không nói thêm gì thì chỉ cười xòa rồi ra ngoài. Tôi hỏi Đỗ Hưng tiếp theo làm gì, tôi đã hoàn thành công việc như anh ấy yêu cầu rồi. Đỗ Hưng không đi vội mà dẫn tôi ra ngoài hành lang hút thuốc. Đỗ Hưng im lặng hút một lúc lâu, chợt nói với tôi một chuyện: “Lý Phong này, muốn cướp đi mạng sống của một người thì không đơn giản chỉ là giết người đó, còn phải đối mặt với những chuyện sẽ xảy ra. Nhưng nếu như có người lợi dụng chức vụ để muốn làm gì thì làm thì đối với hãn việc giết người sẽ chẳng còn hạn chế pháp luật nữa, mà hãn có thể hưởng thụ “cảm giác nghệ thuật” mà giết người mang đến”

Những lời này khiến tôi hoang mang, nhưng ngay khi hiểu ra, tay tôi run lên, điều thuốc đang hút rơi trên mặt đất. Tôi thử hỏi dò: “Mỡ Lợn, anh đang nói, bác sĩ Tần là một tên sát nhân, anh ta đang dùng thuốc để giết người ư?”

“Chưa chắc đã là anh ta” Đỗ Hưng chỉ ra ngoài cửa sổ, cường điệu, “Cậu nhìn bên ngoài kia mà xem”

Tôi quay đầu nhìn ra, phát hiện bên dưới là sân sau bệnh viện, bây giờ có một chiếc xe hàng đang đỗ ở đó, ông xấu xí và Âm công tử đang bóc dỡ hàng trên xe xuống.

“Anh đang nói hai người kia giết người á?” Tôi nảy ra suy đoán mới, lại

hỏi.

Đỗ Hưng nhún vai: “Thứ hai người kia đang bê có lẽ là thuốc, nếu như muốn đánh tráo hoặc động tay động chân cũng có khả năng. Nhưng bây giờ vẫn chưa thể kết luận, tôi phải điều tra thêm mấy ngày nữa”

Tôi cảm thấy Đỗ Hưng nói chuẩn rồi, trong bệnh viện này có kẻ giết người, đây là vụ án hình sự rất nghiêm trọng, cảnh sát vẫn nên thành lập vụ án rồi tham gia điều tra mới được. Tôi phản bác quan điểm của anh ấy, tốt nhất nên về báo cáo và bàn bạc với Lưu Thiên Thủ xem sao. Đỗ Hưng hơi giận, nói với tôi: “Nghe tôi đi, chuyện này đừng làm rộn đến anh ấy, hơn nữa, tôi vừa mới tới tổ trọng án, cũng nên chọn cơ hội để lập công chứ, đúng không nào?”

Tóm lại, sau khi được anh ấy khuyên bảo, tôi tôn trọng quyết định của anh ấy. Đừng thấy Đỗ Hưng thuộc dạng không có văn hóa gì, nhưng nhân phẩm rất tốt, làm việc đáng tin.

Chuyện này tạm thời cứ để đó, sau khi về tôi cũng không nghĩ nhiều, lại bận rộn vụ án khác. Cho tới năm giờ chiều, tôi tan làm đúng giờ, muốn trở về ngủ một giấc. Tôi sợ bản thân mình lại nằm mơ giấc mơ cổ quái nào đó, thậm chí tôi còn lo lắng mình mất ngủ, cho nên trước lúc ngủ tôi đã uống một ly rượu vang. Nhưng tôi lục lọi tủ hồi lâu mới phát hiện, rượu vang trong nhà đã bị ông anh Đỗ Hưng uống hết sạch vào lần trước anh ấy đến đây uống rượu. Bây giờ tôi chỉ tìm được nửa chai rượu Nhị Oa Đầu. Tôi thầm nói rượu trắng hay rượu đỏ thì đều là rượu cả thôi, uống được hết! Tôi bóp mũi uống hết chỗ rượu trắng ấy, nhưng không ăn gì mà uống rượu thì dễ say hơn nhiều. Tôi uống xong cái là chệnh choáng, đi tới bên giường đổ ầm xuống, chẳng còn chút ý thức nào, vào giấc ngủ luôn.

Tôi đang ngủ, bỗng cảm thấy có người túm lấy tôi, nhưng khi ấy đầu óc tôi mơ màng, vùng vẫy mấy cái, sau khi hô lên “đừng nghịch”, tôi lại trở mình ngủ tiếp. Nhưng tôi ngủ được mới lạ, người kia không tóm lấy tôi nữa mà bịt chặt miệng và mũi tôi, ngay lập tức khiến tôi nghẹt thở. Tôi tỉnh táo hơn nhiều, lập tức toát mồ hôi lạnh. Tôi ở một mình, trong phòng này ngoài tôi ra thì không còn ai hết, bàn tay đang giày vò tôi từ đâu mà ra đây? Phản ứng đầu tiên của tôi là nguy hiểm, nhất định có trộm cướp vào nhà, thấy tôi không có tiền nên nổi giận, muốn ra tay với tôi cho bổ tức.

Tôi huơ hai tay muốn giằng co với đối phương, nhưng đối phương quá mạnh, loáng cái đã khống chế được tôi, còn nhẹ nhàng nói một câu: “Lý Phong, tôi đây, mẹ kiếp cậu bị động kinh đấy à?”

Đây là giọng của Đỗ Hưng, trong lòng tôi thả lỏng hơn chút, tôi ngồi dậy

hỏi anh ấy: “Sao anh lại tới nhà tôi?”

Đỗ Hưng sờ soạng túi, lấy ra một tấm thẻ cứng. Không ngờ anh ấy lại dùng nó để mở cửa nhà tôi. Tôi sốt sắng, quát anh ấy: “Anh bảo tôi bị động kinh à? Tôi thấy anh bị động kinh mới đúng đấy, nửa đêm nửa hôm tới nhà tôi mà không biết gõ cửa à? Học ai đấy? Còn biết cạy cửa nữa à!”

Đỗ Hưng bật cười xấu xa, tâm trạng anh ấy có vẻ đang rất tốt, còn giải thích với tôi: “Cậu đừng trách tôi xấu xa, tôi đã đứng bên ngoài gõ cửa năm phút nhưng cậu không mở, tôi chỉ đành tự vào thôi. Hơn nữa tôi phải khuyên cậu, cái cửa đều nhà cậu khóa cấp A, trộm vặt đá một cái là văng”

Tôi thầm nghĩ cũng phải, anh ấy làm vương làm tướng ở nhà tù Bắc Sơn, dạng người nào mà chẳng gặp qua, nói một cách lịch sự hơn thì đó là nơi tập trung của người tài khắp nơi, muốn tìm một người để học tay nghề cạy khóa cũng không khó. Tôi rót cốc nước uống cho bớt sợ, rồi mới hỏi anh ấy muện như vậy còn mò tới nhà tôi làm gì. Đỗ Hưng xem giờ, có vẻ nóng vội, thúc giục tôi: “Mau đi theo tôi, tôi dẫn cậu đến một nơi”

Tôi không thể lung lay trước một câu nói của anh ấy được, bèn hỏi anh ấy đi đâu, anh ấy trả lời: “Theo tôi ra biển hóng gió”

Bỗng dưng tôi cảm thấy anh ấy có vấn đề, nửa đêm nửa hôm ra biển hóng gió? Những người có ý tưởng thế này đều nên đến khu A bệnh viện tâm thần mới đúng. Nhưng tôi lại cảm thấy Đỗ Hưng không phải dạng người điên ấy, nhất định anh ấy có lý do nên mới làm như vậy.

Phần 3 – Chương 6: Ma biển

Tôi bèn theo Đỗ Hưng ra ngoài, đi tới cửa mới phát hiện ra lúc tới đây ông anh này còn mang theo cả túi hành lí, chiếc túi căng phồng, chẳng biết là đựng thứ gì bên trong nữa. Tôi hỏi anh ấy mà anh ấy không nói, còn bảo rằng tới bờ biển sẽ biết. Nơi tôi ở khá gần bờ biển, anh ấy còn mượn xe máy của tôi, dựa vào tốc độ phóng của anh ấy, chưa mất đến nửa tiếng đã tới nơi rồi. Nhưng hai chúng tôi vừa phóng xe ra khỏi khu nhà, tôi ngay lập tức phát hiện ra hướng đi không đúng. Tôi cố ý nhắc nhở anh ấy một câu là phải đi hướng ngược lại nhưng ông anh này không chỉ bơ tôi, mà còn nhấn mạnh: “Không ngược” Tôi suy nghĩ, bỗng thầy buồn cười bèn chọc anh ấy: “Mỡ Lợn, đúng là không ngược thật, Trái đất hình tròn, chúng ta đi xe máy nhất định có thể vòng trở về”

Đỗ Hưng hết cách bèn nói với tôi rằng Lưu Thiên Thủ cũng đi, hai chúng tôi đi đón anh ấy trước. Nửa đêm nửa hôm, hai viên cảnh sát kéo tổ trưởng ra bờ biển hóng gió, có khác nào chờ bị cho thôi việc không?

Lưu Thiên Thủ xuống dưới từ sớm, hơn nửa nửa đêm nửa hôm trời rất lạnh, anh ấy lạnh tới mức phải chạy tại chỗ. Thấy hai chúng tôi đến, anh ấy hỏi luôn một câu: “Rốt cuộc hai người muốn đi biển làm gì?”

Kỳ thực ban này tôi cũng hỏi câu này rồi, lần này Đỗ Hưng vẫn không trả lời vào vấn đề chính, còn làm nhảm: “Tôi dẫn hai người đi ngắm ma”

Hai chúng tôi đều chẳng hiểu gì cả, tôi hậm hực, thầm nghĩ không nói đến chuyện ma có thật hay không, nhưng tôi chưa từng nghe thấy ai nói nó thích xuất hiện bên bờ biển cả. Chiếc xe máy của tôi thật đáng thương, bây giờ phải gồng gánh ba người bọn tôi, cùng với cả một túi du lịch. Hơn nữa tôi còn ngồi cuối cùng, cứ phải giành chỗ với Lưu Thiên Thủ suốt đường đi. Không phải tôi thèm muốn gì tí chỗ ngồi, nhưng tại Lưu Thiên Thủ không chịu ngồi xích về phía trước, tôi rất dễ bị chèn ra ngoài, Đỗ Hưng lái xe nhanh như vậy, nếu tôi bay ra ngoài, đừng nói đến chuyện đi gặp ma, chưa biết chừng tôi lại biến thành ma luôn cũng nên.

Bờ biển vào ban đêm rất âm u, sóng biển đánh vào bờ cát, âm thanh ào ào ấy chẳng những không lắng mạn mà ngược lại khiến tôi thấy như nghe tiếng ma khóc. Chúng tôi lần lượt nhảy xuống xe. Đỗ Hưng mở túi hành lí, lấy ra ba bộ trang phục kỳ quái. Những bộ trang phục này thuần một màu đen, còn làm bằng vải xô gai, Lưu Thiên Thủ biết xem hàng, vừa nhìn đã

nhận ra ngay, vội quát Đỗ Hưng: “Thương Lang! Cái đồ xấu xa nhà anh, đưa chúng tôi ra bờ biển thì thôi đi, còn mang áo tang đen đến làm gì? Tôi đang cầm một bộ, rõ ràng ba bộ này chuẩn bị cho chúng tôi, vừa nghe thấy nó là áo tang, tôi lập tức phản cảm quãng nó về lại túi hành lý.

Đỗ Hưng chặc chặc mấy tiếng, nói: “Lưu Thiên Thủ, anh đúng là không biết cách ăn nói, đây mà là áo tang á? Mặc đến nhà tang lễ thì gọi là áo tang, nhưng mà mặc vào ngày thường thì nó chỉ là áo bình thường thôi” Nghe thấy câu này, tôi nhìn vào trong túi du lịch xem thử, phát hiện ngoài quần áo ra thì vẫn còn một chiếc hộp gỗ và một ống nhôm. Ống nhôm thì khỏi phải nói, là cỡ lớn, bên ngoài bọc một lớp vỏ dày, tôi biết đây là ống nhôm nhìn ban đêm, bình thường hay gọi là thiết bị nhìn đêm. Tôi thầm nói hết đồ tang rồi lại ống nhôm đêm, vậy thì trong chiếc hộp gỗ kia đựng thứ gì? Điều này khiến tôi cảm thấy tò mò.

Đỗ Hưng không nhử chúng tôi thêm nữa, cười hì hì, mở chiếc hộp gỗ ra. Bất thành linh nhìn thấy thứ bên trong hộp gỗ, cảm giác buồn nôn dâng lên trong tôi. May là nửa đêm nửa hôm dạ dày trống rỗng, nếu không thì tôi đã nôn ra rồi. Trong hộp gỗ có ba tấm da mặt, kỳ thực tôi không biết hình dung như vậy có đúng không nữa. Nhìn hình dạng, chúng giống với mặt nạ mà phụ nữ hay đắp, cũng để lộ lỗ ở mắt, mũi, miệng, nhưng nó mang màu xanh biếc rất kỳ quái. Đỗ Hưng không vội giải thích mà cầm một tấm da mặt lên thị phạm, cẩn thận dán lên mặt mình. Bên trong mặt nạ nhất định có keo dính, dán lên là không gỡ xuống được, tôi phát hiện khi đeo nó lên, gương mặt của Đỗ Hưng trở nên dữ tợn, nhất là khi cười hoặc khi nói, da mặt sẽ giật giật theo.

Tôi và Lưu Thiên Thủ đều cau mày nhìn anh ấy, Lưu Thiên Thủ còn nói: “Đỗ Hưng, anh nói rõ ràng cho tôi biết, rốt cuộc chuyện này là sao? Nếu như định dẫn chúng tôi đi làm bậy, thì nhanh chóng trở về trước khi tôi nổi nóng lên vẫn còn kịp đấy”

Đỗ Hưng chỉ chỉ vào bãi cát, nói với chúng tôi: “Được rồi, nói với hai người vậy, trên bờ biển này còn có hai người nữa, chúng ta mặc áo rồi đeo mặt nạ lên, tìm một nơi bí mật quan sát. Tôi dám cược rằng nếu bọn họ không tới, nơi đây chắc chắn sẽ xảy ra hung án”

Tôi nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, là một nhân viên cảnh sát, mặc dù bây giờ đang là giờ tan tầm, nhưng cũng phải coi đấu tranh với tội ác là sứ mệnh. Tôi không biết kế hoạch cụ thể của Mỡ Lợn là gì, nhưng tôi cũng vội vàng thay áo theo Lưu Thiên Thủ.

Áo tang đen rất rộng, tôi không cần tốn công đã mặc xong rồi, chẳng qua

khi dán “mặt nạ”, chất dính bên trên khiến da tôi ngứa ngáy. Đỗ Hưng dẫn đầu, ba chúng tôi khom lưng chậm rãi bước tới cạnh một căn phòng. Căn phòng này là phòng nghỉ ngơi của nhân viên quản lý bãi biển, bây giờ lại trở thành nơi nấu ăn của chúng tôi. Đỗ Hưng ló đầu cầm ống nhòm quan sát một hồi, đợi đến lúc xác định mục tiêu bèn vẫy hai chúng tôi xem thử. Khi tôi nhìn qua, phát hiện có hai người ngồi sóng vai trên bãi biển, đều là nam thanh niên, một người tôi không quen, người còn lại là Âm công tử. Bọn họ còn ôm eo nhau, vẻ mập mờ khó nói thành lời. Cả người tôi chết lặng như có dòng điện đánh vào đầu. Tôi cầm ống nhòm lên ngơ ngác nhìn Đỗ Hưng.

Nhân lúc này Đỗ Hưng đã nói chuyện của Âm công tử và bệnh viện cho Lưu Thiên Thủ nghe. Anh ấy thấy tôi nhìn sang bèn hỏi ngược lại: “Cậu không ngờ chứ gì?”

Tôi thực sự không ngờ Âm công tử lại là đồng tính nam, càng không ngờ rằng cậu ta và bạn của mình lại tới bờ biển hẹn hò vào thời gian này. Đỗ Hưng lại hỏi: “Chạng vạng hôm nay, khi đang theo dõi Âm công tử, tôi phát hiện cậu ta mua một con dao găm ở sạp hàng rồi nhét vào tất, con dao này còn được mài rồi nữa. Cậu ta mua loại dao ấy làm gì? Trước đây cậu ta đã từng giết người nên phải ngồi tù, hôm nay nhất định sẽ ra tay”

Tôi cảm thấy Mỡ Lợn phân tích rất có lý, hơn nữa tâm lý của đồng tính nam khác với người bình thường, ai trong số họ có suy nghĩ phạm tội cũng dễ giải thích. Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm vào quần áo của chúng tôi, hỏi một câu: “Thương Lang, Âm công tử muốn giết người, tại sao chúng ta lại phải ăn mặc thế này?”

Đỗ Hưng cười hì hì, chỉ nói năm từ: “Hù dọa, lấy lời khai”

Tôi hiểu ý anh ấy, anh ấy muốn chúng tôi đi dọa người ta. Kỳ thực chuyện này cũng liên quan đến tâm thái của Đỗ Hưng, chúng tôi đều hứa với ông xấu xí kia, buông tha cho Âm công tử một lần, không truy cứu trách nhiệm vụ đánh lén tôi. Nhưng trong lòng Đỗ Hưng không vui, vẫn muốn truy cứu tiếp chuyện này. Chúng tôi ăn mặc như vậy, Âm công tử sẽ không nhận ra chúng tôi, hù dọa trước sau đó lấy lời khai, cuối cùng mới tính đến chuyện có nên đưa Âm công tử về Cục Cảnh sát hay không, một mũi tên trúng hai đích. Đỗ Hưng rất hứng thú, nói “chuẩn bị sẵn sàng” với chúng tôi, bèn đột ngột lao ra ngoài.

Anh ấy vung vẩy cánh tay, lăm răm tiếng gì quái lạ lắm, tư thế giống hệt ma quỷ trong truyền thuyết. Tôi và Lưu Thiên Thủ giật mình trước hành động của anh ấy, tôi còn hỏi Lưu Thiên Thủ: “Sếp, hai chúng ta cũng điên một

lần chứ?”

Lưu Thiên Thủ chớp chớp đôi mắt nhỏ tí, không nói một lời, bất thành hình lao ra ngoài, hơn nữa còn cười ha ha với giọng điệu trong kinh kịch. Tôi phát hiện, đừng nhìn bề ngoài Lưu Thiên Thủ hơn ba mươi tuổi, đã không còn trẻ tuổi nữa rồi, nhưng cái tính thích đùa thì chẳng kém chút nào.

Chẳng qua nhìn cách ăn mặc của anh ấy, rõ ràng là một con ma lôi thôi. Hai người họ cố ý gần giọng, không nghe được giọng vốn có. Tôi không có bản lĩnh này, thầm nghĩ mình vẫn nên dùng cách ổn định thì hơn, đừng gào mấy tiếng ngược lại còn bị lộ tẩy. Tôi cũng khua khoắng tay chân, im lặng chạy ra ngoài, làm một con quỷ câm điếc.

Ba chúng tôi bất thành hình xuất hiện trên bờ biển với gương mặt xanh lè, không phải nói cũng biết đáng sợ cỡ nào. Hai thanh niên đang hẹn hò phát hiện chúng tôi thì sợ rợn tóc gáy. Âm công tử cứng bóng vía, không vội chạy ngay, còn cậu bạn kia cuống cuống chạy đi, rơi mất cả một chiếc giày. Đỗ Hưng lao tới phía trước, cũng là người chạm mặt Âm công tử đầu tiên. Âm công tử sờ tất, rút con dao găm ra. Tôi phát hiện thẳng nhóc này rất dữ tợn, vung tay lên là nhắm ngay vào cổ. Nếu Đỗ Hưng không né, chắc chắn đã bị đâm rồi. Nhưng Đỗ Hưng không phải người bình thường, anh ấy khéo léo né tránh, sau đó vung tay lên, lập tức ấn Âm công tử xuống đất.

Âm công tử dùng sức vùng vẫy, biểu hiện rất quật cường, miệng còn không ngừng mắng mỏ: “Mẹ kiếp, mấy người là ai? Tại sao lại bắt tôi?”

Đỗ Hưng gần giọng cười quái gở, nói: “Tao là ma, muốn giết người”

Âm công tử không dễ lừa: “Anh là ma ư? Tôi không tin, anh có thân nhiệt, các anh là người! Tôi thấy các anh là du côn mới đúng, tôi không có tiền, cũng không kết thù với các anh, tại sao các anh lại muốn giết tôi?”

Đỗ Hưng dí sát mặt vào Âm công tử, gương mặt trông càng dữ tợn hơn:

“Nhóc con, ai bảo giết người phải có lý do? Chẳng phải tối nay cậu cũng mang dao để làm chuyện xấu đấy ư? Hơn nữa trước đây cậu chưa từng giết người hả?”

Âm công tử rất kỳ quái, bị hỏi vậy, cậu ta bình tĩnh lại, không nói thêm gì nữa.

Đỗ Hưng không để tâm đến sự im lặng của cậu ta, nói tiếp: “Cậu là một kẻ xấu xa, ra tù rồi còn không chịu ngồi yên, vẫn muốn giết người nữa hả, hơn nữa cậu biết chọn thời cơ thật đấy, trời tối tăm thế này mà giết cậu nhóc kia, sau đó quăng xuống biển, chỉ cần xử lý vết thương và thi thể ổn thỏa thì cậu có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật đúng không nào?”

“Không phải!” Âm công tử phản bác, sốt sắng tới mức trong mắt xuất hiện

lệ máu. Tôi phát hiện rằng con người mà chảy ra nước mắt màu đỏ máu thì thật đáng sợ. Nước mắt che đi con mắt cậu ta, cảm giác đỏ ngầu dọa người. “Anh mới là kẻ xấu xa!” Âm công tử gào lên, vừa kích động, cậu ta buột miệng nói ra bí mật ẩn giấu trong tim bao nhiêu năm qua, “Tôi giết người ư? Dựa vào đâu mà không được giết? Năm mười lăm tuổi, tôi đã bị hai thằng đàn ông cưỡng hiếp, một trong số đó đã bị tôi giết ngay năm ấy rồi, một kẻ nữa sống đến hiện tại, tôi giữ hằn lại có ích gì?”

Lời này khiến tất cả chúng tôi đều bất ngờ, tôi luôn cho rằng năm ấy Âm công tử giết người là do bùng bột, không ngờ lại có chuyện như vậy. Hơn nữa suy nghĩ sâu xa hơn, chưa chắc cậu ta đã là đồng tính nam, chẳng qua vì muốn giết kẻ đã từng cưỡng bức mình, cho nên mới bắt buộc phải biểu hiện như vậy. Phản ứng của Đỗ Hưng dữ dội nhất, biểu cảm vừa sửng sốt vừa kinh ngạc, cuối cùng anh ấy túm cổ áo Âm công tử lên, truy vấn: “Tại sao lúc bị phán án giết người cậu lại không nói chuyện này?”

Đôi môi Âm công tử run run, một lúc lâu sau mới đáp lại: “Tôi không biết anh là ai, tại sao lại biết quá khứ của tôi, nhưng tôi hỏi anh, nếu là anh, anh có nói ra chuyện mình bị đàn ông cưỡng hiếp không?”

Phần 3 – Chương 7: Thăm dò

Tôi không ngờ sự tình lại là như thế. Tôi nhìn sang Âm Công tử, trong lòng thầm ngẫm nghĩ, nếu như đặt mình vào vị trí của cậu ta để suy xét, năm mười lăm tuổi bị hai người đàn ông làm nhục, có lẽ tôi cũng sẽ giết người, cũng sẽ khắc sâu lịch sử nhục nhã đó trong lòng. Tôi luôn cho rằng Âm công tử là kẻ ác, lấy giết người làm thú vui, nhưng bây giờ ngẫm lại, tôi cảm thấy tôi sai rồi. Ngay cả chuyện tối qua cậu ta tập kích siết cổ tôi, nhất định cũng có nguyên nhân khó nói nào đó. Chẳng lẽ cậu ta hiểu lầm tôi với Đỗ Hưng ức hiếp bố cậu ta, nên muốn tìm cơ hội dạy cho bọn tôi một bài học? Đỗ Hưng im lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng: “Cút! Cậu cút ngay cho tôi!”

Lần này anh ấy không cố tình bóp giọng nữa, Âm công tử nghe xong lập tức nhận ra anh ấy: “Anh là Đỗ Mỡ Lợn?”

“Mợ nó!” Đỗ Hưng nổi cáu, dường như rất phiền cái tính lảm nhảm của Âm công tử, anh ấy quát to một tiếng, đồng thời dùng một tay nhắc bổng cả người Âm công tử lên khỏi mặt đất, rồi thuận thế đẩy ra ngoài: “Nhóc con, trước khi tôi đổi ý, cậu hãy mau cút cho thật xa. Còn nữa, mặc kệ trước đây thằng bé kia có lỗi với cậu như thế nào, cậu cũng không được có ý định giết người trong đầu. Biết chưa?” Đỗ Hưng lạnh lùng nói.

Không rõ Âm công tử nghe có lọt tai hay không, chỉ thấy cậu ta đứng đó gật đầu một cách ngây ngô. Cậu ta lại nhìn con dao găm nằm trên mặt đất, nhưng dưới áp lực từ ánh mắt của Đỗ Hưng, cuối cùng cậu ta vẫn không dám bước tới nhặt nó, cứ thế quay đầu liều mạng bỏ chạy. Chúng tôi vốn định bắt hung thủ vào ban đêm, kết quả lại thành ra thế này. Ba chúng tôi không vội vàng rời đi ngay, mà tất cả đều ngồi lại trên bãi biển. Thế này lại hay, chúng tôi đã thật sự đến được bãi biển và được tận hưởng gió biển rồi. Lưu Thiên Thủ lần lượt châm thuốc rồi đưa cho bọn tôi, nhưng mà hút thuốc trên bãi biển không được dễ chịu cho lắm.

Lưu Thiên Thủ lên tiếng trước: “Tôi đã nghe kể về chuyện ở bệnh viện rồi, quả thật là có chỗ kỳ quái, đây là trực giác của tôi, không liên quan tới Âm công tử”

Tôi đồng ý với quan điểm của anh ấy, bèn tiếp lời: “Sếp, nếu không được thì chúng ta lập án điều tra đi, rốt cuộc là ai đang làm chuyện xấu, hãy để pháp luật lời hấn ra”

“Không dễ đâu” Lưu Thiên Thủ bác bỏ, “Lý Phong, cậu biết không, hiện tại có quá ít manh mối, nếu lập án như lời cậu nói, đối tượng cần điều tra quá lớn. Hiện tại chúng ta cần phải án binh bất động, nếu không sẽ rất dễ tạo thành án oan”

“Đúng, Lưu Thiên Thủ nói không sai” Đỗ Hưng cũng lên tiếng, còn tự vỗ ngực cam đoan, “Trước tiên hai người đừng làm gì cả, tôi có cách để thu thập thêm manh mối, đợi tới mai tôi sẽ nói cho hai người biết kế hoạch của tôi”

Trong lòng tôi đang rất tò mò, chỉ ước gì sáng mai anh ấy nói luôn. Cứ ngồi như vậy được một lúc, chẳng mấy chốc tôi đã bị gió biển thổi cồng cả người, lạnh đến phát run. Đột, tính ra thì tôi đúng là hơi đen đui, cả tối hôm qua và tối hôm trước đã ngủ không ngon, đêm nay còn bị kéo tới chỗ quỷ quái này, tôi sợ bây giờ mà về nhà ngủ thì tới sáng mai tôi không dậy nổi mất, bèn dứt khoát nói với Đỗ Hưng: “Chúng ta về thẳng Cục Cảnh sát luôn đi, ít nhất cũng tiết kiệm được thời gian đi làm” Ba chúng tôi lên đường trở về. Đừng nói cái gì mà ngủ ở phòng họp của Cục Cảnh sát không ngon giấc, tôi vừa mới chợp mắt thôi mà mở mắt ra đã là tám giờ sáng hôm sau rồi.

Lưu Thiên Thủ đoán được là hai bọn tôi chưa ăn sáng, nên có lòng mua bánh quây và sữa đậu nành mang đến. Tôi trốn trong phòng làm việc ăn phần của mình trước, trong suốt khoảng thời gian này vẫn không hề thấy mặt mũi Đỗ Hưng đâu, có lẽ là vẫn trốn trong phòng họp chưa dậy. Tôi cũng không biết tại sao khẩu vị của tôi đặc biệt tốt, ăn xong vẫn thấy đói. Tôi nhìn chăm chăm suất ăn sáng của Đỗ Hưng, thầm lẩm bẩm thằng cha này có ăn hay không đây, ăn cơm mà cũng lè mề. Tôi phải tìm anh ấy hỏi thử mới được, nếu không ăn thì đừng lãng phí suất ăn sáng này, cứ để tôi đảm đương hết cho. Tôi phải tìm tới hai phòng họp mới thấy anh ấy, nhưng vừa liếc mắt một cái tôi đã thấy trạng thái của anh ấy không được tốt lắm. Trán đầm mồ hôi, môi khô nứt nẻ, trông vô cùng xơ xác. Tôi bị dọa hết hồn, đây chính là dấu hiệu của bệnh nặng, thấy anh ấy vẫn còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh, tôi nhanh chóng chạy tới lay anh ấy dậy.

Sau khi anh ấy mở mắt, tôi vội hỏi một câu: “Sao thế?”

Anh ấy chỉ vào bụng mình và nói: “Đau quá, cảm giác giống như có một chiếc dao lam ở trong bụng, đau đến quặn thắt!” Đỗ Hưng có một cơ thể vạm vỡ, lại còn là một nam tử hán chân chính, đau đến mức khiến anh ấy phải kêu lên thế này, nhất định là rất nghiêm trọng. Tôi sờ lên trán anh ấy, phát hiện không hề lên cơn sốt, đây là điều duy nhất khiến tôi thấy an ủi.

Tôi dặn anh ấy chờ tôi một lát, sau đó nhanh chân chạy đi tìm Lưu Thiên Thủ.

Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng có mối quan hệ thân thiết, nghe thế cũng lấy làm sốt ruột, liền nói với tôi: “Lý Phong, tôi xuống lầu lấy xe, cậu mau công Đỗ Hưng xuống nhé”

Tôi đáp lại: “OK” Dứt lời, hai bọn tôi lập tức hành động.

Lúc công Đỗ Hưng, tôi cực kỳ cẩn thận, sợ khiến anh ấy bị xóc, lúc xuống lầu còn cố ý thả một tay ra để nắm lấy tay vịn cầu thang, miệng còn không ngừng lải nhải nói chuyện với Đỗ Hưng, cố gắng phân tán sự chú ý của anh ấy, để anh ấy bớt đau một chút. Nhưng nỗi khổ tâm này của tôi đều vô ích rồi, tôi vừa leo xuống được một tầng thì Đỗ Hưng gục hẳn trên lưng tôi, phụt cười một tiếng. Lúc ấy tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại, hơi sững sờ, trong lòng thầm nghĩ chuyện gì đang xảy ra vậy, chẳng lẽ Đỗ Hưng đau quá nên buồn quá hoá vui à? Không đợi tôi kịp hỏi lại, anh ấy đã thì thầm với tôi: “Sao nào, Lý Phong, người anh em này diễn không tẻ đúng không? Mang dáng vẻ tiêu tụy này đến bệnh viện, đảm bảo sẽ được nhập viện ngay cho xem”

Tôi lập tức hiểu ra, đây chính là kế hoạch của anh ấy, lấy thân mạo hiểm, mượn chuyện nằm viện để điều tra tin đồn ở đó. Xét về tính thực tế thì kế hoạch này không tệ, nhưng đứng trên góc độ cá nhân của tôi mà nói thì tôi thấy rất tức giận, tôi thầm nhủ Đỗ Hưng quả là nhiều mách khéo, anh ấy giả vờ bị bệnh thôi mà làm y như thật, lừa gạt tình cảm của tôi thì thôi đi, thế mà còn bắt tôi công anh ấy xuống lầu. Đây là tầng năm đấy, đùa tôi vậy vui lắm phải không? Tôi tức giận xoay người một cái, hất anh ấy xuống. Đỗ Hưng vẫn chưa đã nghiền, còn chặc chặc vài tiếng: “Sao thế? Vừa rồi hai anh em mình phối hợp rất tốt mà, tiếp tục đi”

Tôi không dám nói với anh ấy, tiếp tục cái rắm á! Anh ấy tất nhiên thoải mái rồi, nhưng tôi thì phải chịu khổ. Nhưng ngoài miệng tôi vẫn nói: “Mờ Lợn, anh muốn giả bộ bệnh cũng được, nhưng đừng chơi ác quá, chỉ là đau bụng thôi mà, để tôi dìu anh đi từ từ, như vậy cũng rất giống rồi” Đỗ Hưng khoái trá, tất nhiên anh ấy hiểu tôi đang nghĩ gì, cũng không cố ý làm khó tôi nữa.

Đợi tới lúc tôi dìu anh ấy chậm chậm đi tới bãi đỗ xe ở sân sau, Lưu Thiên Thủ vẫn chưa biết chuyện gì vội vã chạy từ trên xe xuống, nổi nóng với tôi: “Lý Phong, không phải tôi bảo cậu công anh ấy sao? Cậu không hiểu lời tôi à” Tôi nói lại tình hình cho anh ấy nghe. Tôi phát hiện Lưu Thiên Thủ rất thú vị, sau khi anh ấy biết Đỗ Hưng đang giả vờ giả vịt, cả khuôn mặt

thoáng chốc đã sa sầm: “Tôi đây còn bề bộn nhiều việc, hai cậu tự chơi với nhau đi” Nói xong anh ấy quăng hai bọn tôi lại rồi vội vã lên lầu.

Được rồi, nhìn tình hình này xem ra tôi vẫn phải đi với Mỡ Lợn. Trong lòng tôi đang cảm thấy cực kỳ tò mò, nhưng không hỏi ra miệng. Tôi thực sự rất thắc mắc Đỗ Hưng làm cách nào mà khiến trán toát mồ hôi được như thế, chiêu này hình như không liên quan lắm tới việc anh ấy có luyện võ hay không, vả lại đỉnh hơn chính là, lúc đến khoa ngoại của bệnh viện, Đỗ Hưng diễn trò càng giống như thật. Biểu hiện của anh ấy giống y hệt triệu chứng của viêm ruột thừa. Khi bác sĩ nhấn chân của anh ấy lên, lúc nên đau anh ấy đều la lên cực kỳ đúng lúc. Khi bác sĩ ấn bụng anh ấy, biểu cảm khó chịu của anh ấy cũng vừa vặn đúng mực. Tôi háo hức đứng bên cạnh quan sát, trong lòng thầm nghĩ nhất định bác sĩ sẽ chẩn đoán đây là bệnh mãn tính, nếu ông ta khám “nhầm” thành viêm ruột thừa cấp tính, vậy tính toán của Đỗ Hưng coi như đi tong, chẳng phải sẽ bị đưa vào phòng giải phẫu mổ bụng ngay sao? Kết quả rất lạc quan, bác sĩ yêu cầu Đỗ Hưng nằm lại bệnh viện truyền dịch hai ngày để quan sát thêm.

Phòng bệnh chúng tôi chọn cũng khá tốt, tuy là phòng ba người, nhưng không có bệnh nhân nào khác. Chỉ trong chốc lát đã có y tá tới truyền dịch cho anh ấy, lúc có mặt y tá, hai bọn tôi rất thành thật, đợi y tá vừa đi khỏi, Đỗ Hưng liền lấy trong túi ra ba cái túi khí cao su. Tôi không hiểu nổi anh ấy lấy được món đồ chơi này ở đâu ra, nhưng dù sao nó cũng khá thiết thực, anh ấy rút kim tiêm truyền dịch ra, sau đó đâm vào túi khí cao su, bằng cách này, toàn bộ thuốc trong chai truyền dịch sẽ chảy hết vào trong túi khí cao su. Đỗ Hưng nói với tôi kế hoạch tiếp theo, đợi một túi khí cao su đầy, anh ấy sẽ để tôi mang nó về cho pháp y xét nghiệm, xem thử thuốc này có vấn đề gì không. Ngoài ra, theo anh ấy đoán, nếu trong bệnh viện thật sự có hung thủ giết người, nhất định là gã đã bị một số đặc điểm kỳ quặc nào đó của bệnh nhân kích thích, nên mới nảy sinh ý định giết người, lát nữa anh ấy cũng sẽ cố ý gây rối, ép hung thủ lộ mặt. Tôi gật đầu đồng ý, túi khí cao su vừa đầy, tôi liền giấu vào trong người rồi rời đi.

Đúng lúc hôm nay Tiểu Oanh không bận việc gì, nên tôi đã tìm cô ấy nhờ xét nghiệm giúp. Nửa tiếng sau, bên phía Tiểu Oanh thông báo kết quả, trong thuốc này chứa Metronidazole, nước muối sinh lý và đường Glucose, không có gì khác thường. Thật ra tôi cũng đoán trước được kết quả này, hung thủ vẫn chưa bị kích thích nảy sinh ác niệm, Đỗ Hưng không thể trở thành mục tiêu ra tay của gã lạ như vậy được. Tôi cũng không quá thất vọng, lo xong việc bên này, tôi lại vội vàng chạy đến bệnh viện, tôi không

muốn để Đỗ Hưng chiến đấu anh dũng một mình. Trong khoảng thời gian này, anh ấy cũng gọi điện thoại cho tôi, la hét gọi tôi tới thăm sóc người bệnh là anh ấy.

Theo lý thì bệnh nhân viêm ruột thừa ăn uống sẽ không ngon miệng, nên tôi đã mua cho anh ấy vài lọ trái cây đóng hộp. Lúc tôi mang đồ hộp chạy tới bệnh viện, trùng hợp đụng phải ông mặt sẹo xấu xí, toàn thân ông ta vô cùng bẩn thỉu, rõ ràng là vừa mới làm việc nặng nhọc ở đâu đó xong. Nói thật, thái độ của tôi đối với ông ta và Âm công tử đã thay đổi rất nhiều, tuy hành vi của hai bố con nhà này có chút thần bí, nhưng tôi cảm thấy tâm bọn họ không xấu. Bây giờ chạm mặt, tôi đang định chào hỏi ông ta một câu, nhưng bề ngoài của ông ta thực sự quá xấu xí, tôi nhìn mà dựng tóc gáy, cuối cùng tôi cúi đầu giả vờ như không thấy, lướt qua ông ta.

Đỗ Hưng chưa ăn sáng nên giờ ăn rất ngon miệng, số đồ hộp tôi mang đến gần như bị anh ấy càn quét hết. Tức nhất là anh ấy ăn xong còn đẩy hết mấy lọ đồ hộp rỗng sang phía tôi, ý là nếu có người nhìn thấy, thì sẽ tưởng là chỗ đồ hộp này do tôi ăn. Hai bọn tôi không có chuyện gì làm, bèn ở trong phòng bệnh tám nhảm, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới buổi tối. Bệnh viện trực thuộc này có một quy định, nếu người nhà bệnh nhân muốn ngủ lại ở phòng bệnh, thì phải bỏ tiền mua giường mới được phép ở lại, nói trắng ra thì đó là một hình thức lừa tiền trá hình, nhưng số tiền phải trả không nhiều lắm, nên tôi cũng vui vẻ bỏ ra. Hai bọn tôi lần lượt ngã lưng xuống giường, Đỗ Hưng vẫn còn lải nhải với tôi rằng hôm nay không thu hoạch được gì, đợi sáng mai lúc truyền dịch sẽ để tôi mang thêm ít nước thuốc về xét nghiệm tiếp, xem có gì kỳ lạ không.

Tôi đã chạy tới chạy lui suốt cả một ngày nên giờ hơi mệt, chỉ tùy tiện đáp vài câu phụ họa. Lúc này điện thoại di động của tôi lại vang lên một tiếng. Nếu là trước kia, khi điện thoại chỉ đổ chuông một lần, tôi sẽ không quan tâm, rõ ràng đó là cuộc gọi quấy rối, nhưng bây giờ phản ứng đầu tiên của tôi là liệu có phải người thần bí trên QQ lại có gợi ý không. Tôi vội vàng lấy ra xem, quả nhiên không hiện ID người gọi, mà là để lại lời nhắn cho tôi trong QQ. Lần này là ba bức ảnh, bức nào cũng đều rất quái đản, và đều khiến cho tôi vừa nhìn đã thấy bồn chồn lo lắng. Chúng theo thứ tự là: Đứa bé quái thai có khuôn mặt đầm máu, thiên sứ bị gãy cánh, bức còn lại khiến tôi bối rối rất lâu chính là quả quýt đầu người!

Phần 3 – Chương 8: Đêm kinh hoàng

Tôi nhìn ba bức ảnh, rơi vào suy tư. Bức thứ nhất – đứa bé quái thai có khuôn mặt đầm máu, là bức ảnh kinh khủng nhất, vẽ đầu của một đứa bé, trên mặt toàn là vết máu, đôi mắt dữ tợn mở to, miệng hơi nhếch lên. Tôi thừa nhận là bản thân chưa từng học kiến thức về phác họa, và độ nhạy cảm với tranh chân dung cũng rất kém, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra được sự căm phẫn và không cam lòng trong bức ảnh này, cụ thể vì sao thì tôi không giải thích được. Bức thứ hai là bức kỳ dị nhất, có thể xem như là một thiên sứ bị gãy cánh, với đôi cánh bị gãy ở giữa, và có thể lơ mơ nhìn thấy hai hàng nước mắt trên mặt cô ấy. Bức thứ ba là bức khiến tôi bất lực nhất, hơn nữa bức tranh này trông sống động giống y như thật, không khác vật thật là bao. Tôi càng ngày càng phục người thần bí trên QQ, không biết tại sao hẳn lại biết nhiều chuyện như thế, tại sao lần nào tiên đoán cũng đều chuẩn như thế. Mà nói đi cũng phải nói lại, hẳn có thể gửi cho tôi bộ ảnh này, vậy nhất định là nó có liên quan tới chuyện kỳ lạ ở bệnh viện, ba bức ảnh này rất có khả năng sẽ là manh mối phá án. Điều đầu tiên tôi nghĩ tới chính là Ông mặt sẹo xấu xí, chẳng lẽ ông ta chính là thủ phạm thực sự đằng sau tất cả những chuyện này? Tôi không thể nào tin nổi vào phán đoán ấy, vả lại tôi cảm thấy tình cha của ông xấu xí to lớn như thế, bản chất tuyệt đối sẽ không ác độc đến vậy. Người ta thường nói y tá là thiên sứ áo trắng, bức ảnh thứ hai cũng khiến tôi liên tưởng tới y tá, tôi lại nghĩ, chẳng lẽ hung thủ là y tá, mượn cơ hội truyền dịch để đầu độc bệnh nhân? Nếu suy đoán theo hướng này, vậy y tá và ông xấu xí cùng với đứa bé quái thai có liên quan gì với nhau? Vấn đề này phải giải thích thế nào đây? Còn về bức ảnh quả quyết đầu người, lại càng khiến tôi đau đầu hơn, nó hoàn toàn không gọi cho tôi bất kỳ linh cảm nào.

Tôi không phải là một người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, bây giờ suy nghĩ nát óc vẫn không ra, vậy dứt khoát không nghĩ nữa là xong, đợi ngủ một giấc cho tỉnh táo rồi nghĩ sau. Trong lúc tôi đang phân tích chuyện này, Đỗ Hưng thấy tôi im lìm không nói năng gì, nên đã kéo chăn trùm đầu ngủ say từ lâu. Tôi không dám tắt đèn, sợ ban đêm lỡ xảy ra chuyện gì đó, thì chỉ cần mở mắt là tôi có thể hành động ngay. Tôi thở dài, từ từ nhắm mắt

lại.

Tôi không xác định được là mình đã ngủ hay chưa, nhưng trong lúc đầu óc vẫn còn ý thức, tôi đột nhiên nghe thấy bên tai vang lên tiếng khóc oe oe, đó là tiếng khóc của trẻ sơ sinh, âm thanh the thé, nhưng thời gian kéo dài rất ngắn. Chỉ nhieu đây cũng đủ kích thích người ta rồi, tôi lập tức mở choàng mắt, không ngờ trong phòng tối om như mực, đèn đã tắt từ bao giờ. Thật đáng sợ, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy, đúng lúc này đèn lại đột nhiên bị hỏng ư? Nhưng bình thường trước khi đèn hỏng đều sẽ có dấu hiệu nhấp nháy, còn trong phòng bệnh của chúng tôi, bóng đèn không những không nhấp nháy, mà trông còn rất mới. Trong lòng tôi thấy hơi căng thẳng, nhưng vẫn hít sâu một hơi, rồi lặng lẽ bước xuống đất, đồng thời siết chặt dây thắt lưng trong tay, bước từng bước về phía cửa ra vào. Nhìn tình hình trước mắt, ai biết được trong phòng có thứ gì dơ bẩn không! Tôi thầm hạ quyết tâm, nếu cái gọi là linh hồn trẻ sơ sinh thực sự tới quấy rối, để tôi gặp được thì nhất định sẽ dùng dây thắt lưng siết cổ nó. Tôi phải mò mẫm một lúc mới chạm được vào công tắc điện, và bật nó lên. Thực ra tôi chỉ định thử xem sao thôi, nào ngờ đèn trong phòng lại sáng lên.

Cửa phòng của chúng tôi đã khoá trái, người bên ngoài không thể vào được. Tôi dựa vào tường nghĩ lại mọi chuyện, muốn nghĩ thông suốt chuyện vừa xảy ra. Đỗ Hưng dụi mắt tỉnh dậy, anh ấy thấy tôi mặt ủ mày chau đứng đó suy nghĩ, chẳng những không hỏi tôi đang nghĩ gì, mà ngược lại còn cúi kính nói một câu: “Ly Phong, đêm hôm khuya khoắt cậu không ngủ thì thôi đi, tôi cố ý tắt đèn, mà cậu còn mở lại làm gì thế?”

Tôi sững sờ, chỉ vào công tắc hỏi anh ấy: “Là anh tắt à? Không đừng anh đi tắt đèn làm gì?”

“Sao lại không được tắt?” Đỗ Hưng phản bác lại tôi, “Con bà nó, đèn trong phòng sáng quá, tôi không ngủ được chứ sao”

Tôi lại hỏi anh ấy tắt đèn lúc nào, sao tôi không biết. Đỗ Hưng nở nụ cười: “Tôi đi lại rất khê, lúc tắt đèn cũng cố gắng khê khàng nhất có thể, sợ đánh thức cậu”

Tôi thầm nghĩ chẳng thà anh cứ đánh thức tôi còn hơn, ai mà ngờ được anh có lòng tốt lại biến thành rắc rối, suýt nữa doạ tôi sợ mất mạng. Nhưng vừa rồi tôi còn nghe thấy cả tiếng trẻ con khóc, chẳng lẽ đây cũng là âm thanh do Đỗ Hưng phát ra? Tôi bèn hỏi anh ấy chuyện này, không ngờ Đỗ Hưng nghe xong liền tức giận, nói tôi coi thường anh ấy, một người đàn ông đàn ang như anh ấy sao có thể bắt chước tiếng của trẻ con. Hơn nữa, anh ấy nói xong còn cụt hứng không muốn tiếp tục nói chuyện với tôi nữa, lại nghiêng

đầu, không thèm quan tâm tôi có tắt đèn hay không, tiếp tục ngủ say. Còn tôi thì hoàn toàn không ngủ được, bèn châm điều thuốc hút vài hơi, muốn mượn nó để bình tĩnh lại. Nhưng cơn tức này của tôi vẫn không thể nào xuôi được, chuyện quái dị lại tới nữa.

Phòng bệnh của bệnh viện này có chỗ tốt, đó là phòng nào cũng có một bồn rửa tay, ở ngay phía sau cửa ra vào, chỗ hiện tại tôi đang đứng cách bồn rửa tay rất gần. Tôi nghe thấy trong ống thoát nước của bồn rửa tay đột nhiên phát ra từng tiếng ken két đứt quãng, nghe giống như có móng vuốt đang cào ở bên trong. Tôi tin rằng cả tiếng khóc của trẻ con ban nãy, và tiếng ken két hiện tại, đều không phải là ảo giác, hơn nữa ở khoảng cách gần thế này, tiếng cào ấy chui thẳng vào tim tôi, giống như đang cào vào tim tôi vậy, khiến tôi vừa khó chịu vừa ngứa ngáy. Tôi lại bất chấp, cởi dép lê ra cầm trên tay, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn rửa tay nhìn vào ống thoát nước. Nói ra cũng thật quý quái, trong khoảnh khắc tôi vừa ngồi xổm xuống, tiếng động kỳ lạ kia đột nhiên im bặt, không gian thoáng chốc yên tĩnh trở lại. Tôi thầm nhủ đừng như vậy chứ, may cho tao một cơ hội tìm ra chút manh mối đi được không?

Tôi tức giận cầm dép lê vỗ mạnh vào ống thoát nước. Trong vài lần vỗ đầu tiên, ống thoát nước không có phản ứng. Nhưng dần dần, bên trong vang lên mấy tiếng ùng ục, giống như có nước dội ngược lên trên. Tôi bị tiếng động này làm cho thót tim, nhưng vẫn cả gan đứng dậy, nhìn vào trong bồn rửa tay. Đúng là có nước tràn từ miệng ống thoát nước lên, hơn nữa điều khiến tôi khó chấp nhận nổi đó là nước có màu đỏ. Tôi cũng không biết gọi nó là nước đỏ có thích hợp không, cũng có thể nó là máu chẳng? Lúc này tôi đột nhiên ý thức được, lời Hà Tuyết nói với tôi là thật, linh hồn trẻ sơ sinh, đặc biệt là hình ảnh đứa bé có khuôn mặt đầm máu bỗng xuất hiện cực kỳ rõ ràng trong đầu tôi. Tôi cảm thấy, kế tiếp sẽ có linh hồn trẻ sơ sinh bò ra từ trong bồn rửa tay. Sadako chiếu trên tivi, không phải cũng bò ra từ trong tivi ư?

Mới vừa rồi tôi còn hùng hổ muốn bắt thứ dơ bẩn kia, giờ bị chỗ máu loãng này dọa một trận, tôi bắt đầu trở nên nhát gan. Tôi gần như không suy nghĩ nhiều, thấy thế liền vươn tay mở vòi nước ra. Dòng nước chảy ào ào xuống làm loãng chỗ máu ban đầu rất nhiều, lượng nước tích tụ dần dần tăng lên, ống thoát nước đã hết tắc nghẽn, gần nửa bồn máu loãng đều chảy xuống dưới. Tôi ở đây liên tục bị dọa làm đủ trò, khiến cho Mỡ Lợn rất cuộc không chịu nổi nữa. Thật ra nãy giờ anh ấy vẫn chưa ngủ, anh ấy quay đầu nói với tôi: “Lý Phong, cậu còn là trẻ con đấy à? Sao lại tự dừng đi nghịch

nước làm gì thế?” Tôi tính giải thích mấy chuyện quái dị vừa rồi với anh ấy, nhưng cuối cùng lại thôi, giờ bồn rửa tay đã sạch sẽ rồi, tôi muốn giải thích cũng không còn vật chứng. Tôi đang định bảo anh ấy cứ ngủ tiếp đi đừng để ý tới tôi, nhưng đúng lúc này, ngoài cửa lại có động tĩnh khác. Cầm cốp, cầm cốp... Nghe như là tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất.

Tôi giật mình đánh thót, đồng thời cũng hơi bức bối, thầm nhủ lại sao nữa đây? Nửa đêm còn có tiếng giày cao gót? Đỗ Hưng cũng nghe thấy, anh ấy lập tức nhảy từ trên giường xuống. Thằng cha này quả nhiên là có chút sở trường, động tác tiếp đất nhẹ nhàng linh hoạt, không hề phát ra tiếng động nào. Anh ấy thuận tay cầm gạt tàn thuốc trên tủ đầu giường lên, cảnh giác tiến lại gần tôi. Hai bọn tôi cùng áp tai vào cửa nghe ngóng. Người đi giày cao gót càng lúc càng tới gần, dần dần đi về phía chúng tôi. Đỗ Hưng cười gằn, tôi phục thằng cha này rồi, đang lúc gặp nguy hiểm thế này mà anh ấy còn có thể hưng phấn một cách biến thái như vậy. Anh ấy nhỏ giọng nói với tôi: “Lý Phong, đợi sau khi người đi giày cao gót lại gần hơn một chút, chúng ta lập tức mở cửa ra ngoài xem thử, thử này nhất định có liên quan tới chuyện quái dị ở bệnh viện” Tôi gật đầu đồng ý, không thể không nói, có Đỗ Hưng khiến tôi thấy can đảm hơn, nỗi sợ trong lòng cũng vơi đi không ít. Không may là, hai bọn tôi ở trong phòng đợi ả, nhưng tiếng bước chân của ả lại đột nhiên im hơi lặng tiếng, không biết đã dừng lại tại chỗ, hay là đột nhiên biến mất.

Đỗ Hưng cau mày, mặc kệ tất cả, dứt khoát mở cửa ra. Tôi rất tán thưởng tính cách mạnh mẽ này của anh ấy, đồng thời âm thầm hổ thẹn khi bản thân không được như anh ấy về mặt này, nhưng sau đó thái độ của tôi lập tức thay đổi 180 độ, suýt nữa bật thốt lên mắng anh ấy. Anh ấy đặt tay lên lưng tôi, hô một tiếng “Lên đi”, rồi đẩy tôi ra ngoài, còn anh ấy thì đứng vững vàng ở cửa, cẩn thận quan sát. Tôi không có thời gian so đo với anh ấy, sau khi ra ngoài chỉ có thể kìm nén cơn giận bắt đầu đánh giá xung quanh. Toàn bộ hành lang đều yên tĩnh, đừng nói là người, ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Đỗ Hưng nhìn vẻ mặt của tôi có thể đoán được kết quả, anh ấy cười hì hì, để lại một câu “Hoá ra không có việc gì”, sau đó quay người leo lên giường ngủ tiếp. Tôi nhìn bóng lưng của anh ấy, hận đến ngứa răng, nhưng chỉ ghim trong bụng, thầm nhủ tôi cũng biết chiêu này, lần sau tôi sẽ trả lại anh.

Tôi cứ tưởng rằng đêm nay sẽ còn lục tục xảy ra thêm mấy chuyện quái lạ nữa, nhưng kỳ lạ thay, sau khi tôi quay lại phòng, ngồi xồm ở cửa đợi ít nhất phải nửa tiếng đồng hồ, nhưng không xảy ra thêm chuyện dị thường

nào nữa. Cuối cùng tôi buồn ngủ đến nổi mí mắt trên và mí mắt dưới đánh nhau, cuối cùng không chịu nổi nữa mà đi ngủ. Bởi vậy hai bạn tôi cũng coi như đã trải qua một đêm “bình thường”, đợi tới sáng lúc tôi tỉnh dậy, ánh mặt trời đã chiếu vào phòng. Đỗ Hưng vẫn còn đang ngủ, tôi cảm thấy sau này đừng gọi anh ấy là Thương Lang nữa, nên gọi là Vua ngủ mới đúng. Tôi tiện thể nhìn về phía cửa ra vào thêm lần nữa. Trên cửa phòng bệnh gắn một tấm kính mờ, tôi phát hiện trên kính có một cái bóng, có người đang đứng ở ngoài cửa. Đây lại là ai nữa? Mới sáng sớm đã đứng ở cửa chờ bạn tôi. Chẳng lẽ là Lưu Thiên Thủ? Hôm nay anh ấy đổi tính rồi à, còn có lòng mua bữa sáng tới cho bạn tôi nữa sao?

Tôi mang theo nghi ngờ đi ra mở cửa, nhưng thực tế lại khiến tôi nhất thời ngây người, tôi đã quên mất một người, chính là ông mặt sẹo xấu xí. Trước đây tôi đã nói rồi đấy, bản thân tôi cực kỳ miễn cảm với khuôn mặt của ông xấu xí, đột nhiên hai bạn tôi mặt đối mặt ở khoảng cách gần thế này, tôi thấy cực kỳ không thoải mái, thậm chí còn lùi về sau theo phản xạ. Tôi nuốt khan vài cái, thấy ông ta cứ nhìn chăm chăm tôi với vẻ mặt không chút biểu cảm, bèn mở miệng hỏi ông ta: “Có chuyện gì thế?” Tôi càng không hy vọng có chuyện xảy ra, thì càng có chuyện nảy ra. Ông xấu xí cười toe toét, lục túi lấy ra một quả quýt đầu người, và đưa nó cho tôi.

Tôi nhìn quả quýt đầu người không muốn nhận, hai bạn tôi nhất thời đông cứng tại chỗ, cuối cùng tôi bất đắc dĩ xua tay với ông ta và nói: “Ông cất đi đi, tôi không cần!” Nhưng ông xấu xí rất bướng bỉnh, cố ý giơ quả quýt đầu người lên cao hơn một chút, miệng liên tục nói: “Không được, cậu nhận đi, nhất định phải nhận...” Tôi nghiêng đầu nhìn ông ta, chờ ông ta giải thích. Tôi không để ý Đỗ Hưng đã dậy từ lúc nào, sau khi trải qua chuyện ở bờ biển đêm hôm đó, ấn tượng của anh ấy về ông xấu xí và Âm công tử cũng đã thay đổi không ít, anh ấy nhìn chăm chăm vào quả quýt đầu người, xen vào nói một câu: “Đồ tốt đấy, tôi nhận nó” Ông xấu xí vui vẻ, tuy cơ mặt ông ta vẫn cứng đờ, nhưng có thể nhìn ra ông ta đang rất vui mừng. Ông ta khẽ cười hì hì rồi khập khiễng bước vào, đặt quả quýt đầu người lên tủ đầu giường, khiến nó trông càng nổi bật hơn.

Tôi không biết nên diễn tả như thế nào, cứ cảm thấy vừa để quả quýt đầu người này vào, chẳng phải đã ứng với bộ ảnh người thần bí trên QQ gửi cho tôi sao? Hiện tại linh hồn trẻ sơ sinh đã tới, quả quýt đầu người cũng đã xuất hiện, chỉ còn thiếu thiên sứ bị gãy cánh nữa thôi.

Phần 3 – Chương 9: Bệnh nặng

Sau khi đưa quả quýt đầu người cho bọn tôi xong, ông xấu xí không vội vã đi ngay, mà đứng đó không ngừng xoa tay, miệng cứ âm ừ, như thể có việc muốn nói với chúng tôi, nhưng không tiện mở miệng. Tôi vốn dĩ muốn hỏi ông ta định nói gì, nhưng vấn đề là tôi không thích cảm giác nói chuyện với ông ta, cuối cùng đành phải lạnh lùng nhìn ông ta. Đỗ Hưng cũng giống y như tôi. Bởi vậy, bầu không khí trong phòng rất kỳ lạ, có chút ngưng ngưng có chút lạnh lùng. Đúng lúc này có một người đi từ ngoài cửa vào, là một y tá, trong tay đang bưng ống tiêm và bình truyền dịch. Đã đến giờ truyền dịch cho Đỗ Hưng. Tôi không biết phòng bệnh chia ca như thế nào, nhưng y tá này là một gương mặt mới. Tôi phát hiện bà ta rất xinh đẹp, trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra, lúc còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, chắc hẳn hồi đó từng khiến không ít chàng trai mê đắm. Nhìn thấy y tá này, bỗng dưng ông xấu xí phản ứng dữ dội, thái độ có phần kích động, xoay người nhìn thẳng vào bà ta, còn cố gắng đứng thẳng người, chỉ tiếc là lưng ông ta vốn bị còng, hoàn toàn không thể đứng thẳng được. Y tá nhú mày nhìn ông xấu xí, nhắc nhở một câu: “Lão Trương, ông làm gì ở đây? Còn không mau quay về nơi ông nên ở!” “Tôi, tôi...” Ông xấu xí nói năng hơi lộn xộn, sau đó chỉ vào y tá la lên: “Bà, bà...”

Tôi nghĩ là hai người họ có quen biết nhau, hơn nữa mối quan hệ còn không tầm thường. Y tá xua tay tỏ vẻ chán ghét: “Ông có đi mau không? Không đi tôi sẽ báo lại với phòng hành chính là ông tự tiện tới phòng bệnh quấy rối bệnh nhân, nếu cấp trên biết được chắc chắn sẽ đuổi việc ông!”

Tôi phát hiện y tá này rất biết cách đối phó với ông xấu xí, chỉ với mấy câu dọa nạt như vậy đã thành công khiến ông xấu xí luống cuống, buồn bực cúi đầu khập khiễng chạy ra ngoài mà không thềm chào hỏi một câu.

Chúng tôi đều bỏ qua việc này, không ai coi nó là việc quan trọng. Y tá bảo Đỗ Hưng chuẩn bị một chút để bắt đầu truyền dịch, trong lúc đó bà ta còn cố ý chỉ vào quả quýt đầu người, tiện thể nhắc nhở một câu nói món đồ này là diêm xấu, để trong phòng rất dễ gặp xui xẻo. Tim tôi bỗng trật nhịp đập thành thịch, bởi vì tôi vẫn cho rằng quả quýt đầu người này có ngụ ý gì đó, bây giờ còn “được” bà ta có lòng chỉ dẫn, tôi nhanh chóng ra hiệu cho Đỗ Hưng vứt quả quýt đầu người đó đi. Thật ra Đỗ Hưng cũng không thích quả

quýt đầu người, vừa rồi chỉ muốn giữ mặt mũi cho ông xấu xí mà thôi, anh ấy thấy tôi phản đối, bèn cười khà khà vươn tay hất quả quýt đầu người kia đi, khiến nó rơi vào sọt rác trên mặt đất. Y tá thấy vậy rất vui mừng, còn khen ngợi anh ấy làm rất đúng.

Đợi sau khi bà ta treo chai truyền dịch lên rồi rời đi, Đỗ Hưng lại lấy hai cái túi khí cao su ra. Túi khí cao su này là một món đồ hay ho, thật ra số nước truyền dịch của ngày hôm qua đều được lén chuyển vào nhà vệ sinh đổ hết đi bằng túi khí cao su. Hai bọn tôi bàn bạc lên kế hoạch cho ngày hôm nay. Chúng tôi chỉ làm thủ tục nhập viện hai ngày, qua hết đêm nay nếu chúng tôi vẫn không có manh mối sẽ phải rời đi. Ý của Đỗ Hưng là bảo tôi đem thuốc truyền dịch hôm nay về xét nghiệm trước, ban ngày không cần ở lại cùng anh ấy, anh ấy sẽ thừa dịp này đi dạo vài vòng trong bệnh viện, thử gây chú ý xem có thể thu hoạch được gì hay không. Tôi vẫn không ôm hy vọng quá lớn với thuốc truyền dịch hôm nay, tuy y tá là gương mặt mới, nhưng bà ta không thể nào giết người một cách lộ liễu như thế này.

Đợi sau khi một túi khí cao su đầy, tôi liền cất nó vào trong túi và rời đi. Hôm nay đến thật không khéo, Tiểu Oanh đã tới hiện trường xử lý một vụ án, hình như bên Đội Điều tra số một vừa mới nhận được một vụ án giết người. Tôi chỉ đành để lại túi khí cao su trên bàn làm việc của Tiểu Oanh, sau đó gọi điện thoại dặn dò cô ấy một câu. Tôi dành cả buổi sáng để sắp xếp lại các vụ án, thời gian cứ thế vô thức trôi qua, đến khoảng hai giờ chiều, Tiểu Oanh gửi tin nhắn trả lời tôi, nói rằng thuốc nước trong túi khí cao su tôi đưa không có vấn đề gì. Cô ấy thấy tôi hai ngày nay nhiều lần tìm cô ấy nhờ xét nghiệm, nên tò mò hỏi tôi: “Lý gốc, hai ngày nay anh đang làm chuyện xấu gì đấy?” Chuyện kỳ lạ ở bệnh viện vẫn chưa lập án, tôi không thể nói cho cô ấy biết, đành phải dùng hai chữ “cơ mật” để đối phó qua loa lấy lệ.

Tôi gọi điện thoại cho Đỗ Hưng, nói với anh ấy chuyện nước truyền dịch. Theo tôi thấy thì thằng cha này đang vui đến nỗi quên trời quên đất luôn rồi. Lúc trả lời điện thoại, tôi nghe thấy có rất nhiều giọng nữ ở bên cạnh anh ấy. Chắc là anh ấy đã thành công “xâm nhập” vào nội bộ y tá nhờ khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai của mình. Tôi đếm thời gian, định tới lúc sắp tan làm tôi sẽ mua một ít thức ăn đã nấu chín mang tới bệnh viện. Đỗ Hưng đã hai ngày không được ăn uống tử tế rồi, mặc kệ việc điều tra có tiến triển hay không, cũng không thể bực đãi anh ấy. Dự định của tôi không tệ, nhưng tới hơn bốn giờ chiều, lại xảy ra sự cố lớn. Lúc ấy tôi đang vùi đầu viết này nọ, trong hành lang bỗng có tiếng chân chạy bình bịch. Tôi thầm nghĩ ai mà

dở hơi thế, sao tự dừng lại tập chạy năm mươi mét trong hành lang làm gì? Tôi ngẩng đầu lên thì thấy Lưu Thiên Thủ, bình thường anh ấy luôn là người rất bình tĩnh, nhưng bây giờ trên mặt lại lộ ra biểu cảm hoảng sợ, sau khi chạy vào phòng làm việc của tôi, chưa nói gì đã kéo tôi dậy lôi đi. Anh ấy dùng lực khá mạnh, quần áo của tôi sắp bị túm đến mức biến dạng. Tôi vừa cuống quýt đứng dậy vừa hỏi anh ấy: “Đội trưởng, sao vậy ạ? Có việc gì thì từ từ nói chứ”

“Có thể không vội được sao?” Lưu Thiên Thủ nói, “Đỗ Hưng xảy ra chuyện rồi, bên phía bệnh viện mới gọi điện thoại cho tôi, nói anh ấy đã hôn mê, đang cấp cứu trong phòng ICU kia kìa”

Tôi nghe xong cũng sửng sốt, phản ứng đầu tiên là cảm thấy tuyệt đối không thể nào, mới mấy tiếng trước anh ấy còn đang hào hứng tán gái cơ mà, sao đột nhiên lại hôn mê? Chẳng lẽ sát thủ trong bệnh viện đã ra tay? Vừa rồi tôi còn khuyên Lưu Thiên Thủ đừng nóng vội, nhưng bây giờ tôi còn sốt ruột hơn cả anh ấy. Hai bọn tôi vội vàng chạy xuống lầu, dọc đường tôi còn giẫm hụt bậc thang, suýt ngã lăn xuống.

Tôi và Lưu Thiên Thủ đều có chung một suy nghĩ, mặc kệ tình trạng hiện tại của Đỗ Hưng đang như thế nào, tuyệt đối không thể ở lại bệnh viện. Anh ấy hôn mê thì hôn mê, mạng còn hay không mới là quan trọng, hai bọn tôi cố gắng giành giật thời gian với sát thủ, xem có thể cướp Đỗ Hưng về trước khi sát thủ ra tay lần nữa hay không. Xe cảnh sát lái rất nhanh, Lưu Thiên Thủ thực sự tức giận rồi, thậm chí còn bật cả đèn báo hiệu lên, mặc kệ đèn đỏ hay là chốt giao thông, anh ấy đều phóng qua nhanh như bay. Đợi tới lúc chúng tôi chạy tới trước cửa phòng ICU, đã có vài bác sĩ đang đứng ở đó, không ngờ Lưu Thiên Thủ lại quen biết một người trong số đó, anh ấy vừa tới đã tiến lên hỏi: “Phó Viện trưởng, tôi nhờ ông chăm sóc người bạn này của tôi, sao ông lại để xảy ra việc thế này?”

Tôi nhân đó nhìn vào thẻ công tác trước ngực ông ấy, đây là Phó Viện trưởng. Mặc dù Lưu Thiên Thủ không hề tới bệnh viện, nhưng không ngờ anh ấy lại âm thầm tìm người bảo vệ Đỗ Hưng. Phó Viện trưởng bị hỏi như vậy cũng hơi rầu rĩ, ở đây có nhiều người như vậy không dễ nói chuyện, nên bèn kéo Lưu Thiên Thủ sang một bên để nói chuyện riêng với anh ấy. Thú thật cả tôi và sếp Lưu đều hiểu việc này không thể trách Phó Viện trưởng được, nếu thật sự có người muốn hành hung, một Phó Viện trưởng suốt ngày ngồi trong phòng làm việc như ông ấy sao có thể biết được chứ? Hai bọn họ kéo nhau sang một bên thì thầm to nhỏ vài câu, tôi không nghe thấy bọn họ nói gì, cuối cùng Lưu Thiên Thủ có vẻ mất kiên nhẫn, phất tay

kết thúc cuộc trò chuyện này, đồng thời quay đầu nói với tôi: “Lý Phong, tới phòng giám hộ đưa Thương Lang đi” Lần này Phó Viện trưởng chỉ có thể mặc kệ, nhưng mấy bác sĩ kia không đồng ý, nói với tôi rằng nếu tùy tiện đưa bệnh nhân đi sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng tôi không rảnh nghe mấy lời nhảm nhí của bọn họ. Bọn họ thì biết cái gì? Giờ tôi có giải thích với bọn họ thì cũng không được gì, tôi sầm mặt, bất chấp tất cả, trực tiếp xông vào bên trong, rút hết đồng kim truyền dịch trên người Đỗ Hưng ra, rồi bế anh ấy rời đi. Lưu Thiên Thủ vẫn đang ở đằng sau cản người giúp tôi. Sau khi xuống lầu, tôi không chờ anh ấy mà lái xe đi luôn, thầm nghĩ tranh thủ thời gian quan trọng hơn, để sắp Lưu tự bắt taxi về cũng được. Trong lúc lái xe, thỉnh thoảng tôi lại tranh thủ nhìn Đỗ Hưng vài lần. Nói thật, cảnh tượng này khiến tôi cảm thấy dường như có chút quen thuộc, đêm truy bắt hung thủ trên núi Phổ Đà, tôi cũng mang theo hai viên cảnh sát rời đi, nhưng kết quả lần đó rất bi quan, tôi thật sự không muốn lần này cũng xảy ra bi kịch giống như vậy.

Sắc mặt Đỗ Hưng thật sự không tốt lắm, thậm chí da mặt cũng có phần sạm đi dần, đây có thể là dấu hiệu của người sắp chết. Tim tôi như đang rỉ máu, tuy tôi và Đỗ Hưng chỉ mới tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng hai bọn tôi thân thiết giống như anh em ruột thịt, tôi không muốn mất đi anh ấy. Thậm chí tôi không dám tưởng tượng, nếu anh ấy thật sự ra đi, liệu về mặt tinh thần tôi có chịu đựng nổi hay không. Khi tôi lái xe cảnh sát tới sân sau của Cục Cảnh sát, có hai đồng nghiệp đang đứng trò chuyện trong bãi đỗ xe, tôi lập tức nhờ hai người họ chạy tới giúp một tay, cùng nhau đưa Đỗ Hưng tới phòng pháp y. Tuy pháp y và bác sĩ là hai khái niệm khác nhau, nhưng tôi tin Tiểu Oanh, năng lực chuyên môn của cô ấy rất cao siêu, có thể cứu được Đỗ Hưng hay không, phải xem bản lĩnh của cô ấy.

Hai đồng nghiệp này cũng hết lòng hỗ trợ, nhanh chóng đưa Đỗ Hưng đi, tôi còn chưa kịp giải thích tình hình sự việc thì họ đã vào trong Cục Cảnh sát rồi. Tôi thoáng sững sờ một lúc, thầm mắng một câu “Má ơi, hỏng bét rồi”. Tôi vội vàng khoá xe lại, rồi liều mạng đuổi theo hai người bọn họ. Tôi sợ hai đồng nghiệp này nhiệt tình quá lại thành phá hoại, đừng đưa Đỗ Hưng tới chỗ pháp y rồi không nói năng gì. Lỡ đâu lại xui xẻo đúng lúc gặp phải một pháp y suy nghĩ đơn giản, cứ thế ném Đỗ Hưng lên bàn tiện tay giải phẫu luôn. Cũng may là Tiểu Oanh vẫn còn ở đó, cô ấy đang chuẩn bị tan làm, sau khi thấy dáng vẻ Đỗ Hưng như vậy, ngay cả áo khoác cũng không kịp thay, đã vội mời chúng tôi vào phòng thí nghiệm.

Tôi thấy cô ấy bận rộn một hồi, tuy tôi không hỏi tình hình Đỗ Hưng hiện

tại ra sao, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Oanh, tôi có thể đoán được kết quả. Cuối cùng tôi cũng không nhìn nổi nữa, giờ đây tôi đã hiểu được vì sao lúc bệnh nhân trải qua cuộc giải phẫu, người thân và bạn bè lại không được có mặt, nỗi đau này không phải ai cũng chịu nổi. Tôi ra khỏi phòng thí nghiệm, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ còn chờ Tiểu Oanh tới nói cho tôi biết kết quả cuối cùng. Tôi liên tục cầu nguyện trong lòng, hi vọng Bồ Tát hoặc Phật Tổ có thể mở mắt, giúp Đỗ Hưng bình an vượt qua kiếp nạn này.

Chẳng mấy chốc Lưu Thiên Thủ đã trở lại, vừa gặp mặt, cả hai bọn tôi đều đồng thời giành hỏi trước, anh ấy hỏi tôi Đỗ Hưng thế nào rồi, tôi hỏi anh ấy tiếp theo phải làm sao bây giờ. Lưu Thiên Thủ nghe tôi hỏi vậy, liền hiểu được chỗ Đỗ Hưng vẫn chưa có tin tức, anh ấy nén cơn giận xuống, rút ra hai điều thuốc, sau đó nói với tôi: “Tên hung thủ kia rất lợi hại, lần này chúng ta lỗ nặng rồi” Trong lòng tôi vô cùng buồn bã, nhưng lại càng quyết tâm hơn: “Đội trưởng, hay là chúng ta lập án đi, ngay đêm nay hãy bắt hết tất cả mấy y tá kia về thẩm vấn một lần, tôi không tin không đào ra được manh mối”

Trước đó tôi cũng đã từng nhắc tới đề nghị ấy, nhưng lần này Lưu Thiên Thủ vẫn lắc đầu, còn nhấn mạnh lại một lần nữa: “Không được, động tĩnh quá lớn, nếu thật sự xảy ra sự cố gì, chúng ta không gánh nổi, hơn nữa cấp trên cũng sẽ không đồng ý cho chúng ta làm vậy” Anh ấy dừng lại một lát, sau đó đột nhiên bật cười. Với hiểu biết của tôi về Lưu Thiên Thủ, tôi biết nhất định anh ấy đã nghĩ ra một cách hay, bèn thúc giục anh ấy mau nói ra. Anh ấy không giấu giếm, mà nói thẳng với tôi: “Lý Phong, đừng xem thường tên quỷ lôi thôi như tôi, trong tay tôi có nhiều nguồn lực lắm đấy. Đợi lát nữa tôi liên lạc với người cung cấp thông tin, bảo bọn họ đi loanh quanh thăm dò mấy bệnh viện phụ cận. Mặc dù mấy người này không phải là cảnh sát, nhưng ánh mắt của bọn họ rất bén, nếu có y tá nào khả nghi, họ sẽ báo cho chúng ta ngay lập tức” Tôi nhớ tới nguồn cung cấp thông tin của Lưu Thiên Thủ, hơn nữa trong điện thoại của anh ấy còn có cả một nhóm gọi là “Chó hoang”, bên trong có gần trăm người. Nói thật, tôi không ôm nhiều hy vọng đối với người cung cấp thông tin của Lưu Thiên Thủ, nhưng trước mắt xem ra cũng chỉ có thể nắm lấy chút hi vọng cuối cùng mà thôi.

Phần 3 – Chương 10: Vụ mất tích kỳ

Mãi đến 9 giờ tối, Tiểu Oanh mới mệt mỏi lê thân thể ra khỏi phòng thí nghiệm. Dáng vẻ đáng yêu thường ngày của cô ấy đã biến mất. Tôi và Lưu Thiên Thủ sốt ruột, không cho cô ấy kịp nghỉ ngơi đã vây lấy cô ấy hỏi liên hồi. Tiểu Oanh nói nhờ có sự cố gắng của cô ấy, hiện giờ Đỗ Hưng không còn bị nguy hiểm đến tính mạng nữa nhưng cơ thể anh ấy rất lạ, nhìn thì có vẻ không bị trúng độc nhưng trao đổi chất rất chậm, anh ấy đang trong trạng thái hôn mê không biết bao giờ mới tỉnh lại, có thể là một hai ngày, cũng có thể là mấy tháng. Tôi nghe đến mấy tháng thì lòng bùng hết cả đầu, hôn mê mấy tháng đáng sợ lắm, nằm lâu sẽ khiến cơ bắp co rút lại, nếu Đỗ Hưng nằm liệt giường lâu như thế thì có tỉnh lại cũng tàn phế mất nửa người rồi. Nhưng tôi cũng hiểu Tiểu Oanh đã cố gắng hết sức, trước mắt chỉ có thể như thế này thôi. Tiểu Oanh nói cô ấy sẽ vào phòng họp nghỉ, bảo chúng tôi cho người ở lại phòng thí nghiệm trông, nếu có việc gì phải gọi điện ngay cho cô ấy. Tôi định ở lại với Đỗ Hưng, nhưng nhìn sang mới phát hiện Lưu Thiên Thủ cũng có suy nghĩ như thế. Tôi canh cùng sếp Lưu cũng chẳng sao, nhưng như thế thì chẳng phải cả hai chúng tôi cùng làm việc vô ích ư? Tôi cướp lời bảo anh ấy về đi, một mình tôi trông được. Lưu Thiên Thủ vốn không muốn đi, ngần ngừ một lúc lại đổi ý, anh ấy vỗ vai tôi nói “Cậu vất vả rồi” rồi về phòng làm việc. Tôi vào phòng thí nghiệm, thấy Đỗ Hưng đang đắp chăn nằm trên một chiếc giường gấp. Phòng thí nghiệm khác phòng bệnh, xung quanh đây toàn là hình giải phẫu với đủ các loại tiêu bản kỳ quái.

Bình thường ở trong khu vực này tôi sẽ rất khó chịu, nhưng hôm nay tôi rầu rĩ quá, không hề bị đồng hồ vật kỳ quái kia ảnh hưởng. Tôi xách một cái ghế ra ngồi cạnh Đỗ Hưng, ngăn người nhìn anh ấy, suy nghĩ trong đầu rối như mớ bòng bong, thậm chí Vương Căn Sinh vào lúc nào tôi còn không biết. Cậu ấy đã đứng ở cửa một lúc rồi mới vào vỗ vai tôi. Tôi tỉnh người lại, tính ra Vương Căn Sinh có quen biết Đỗ Hưng, trước khi bị điều chuyển đi còn từng làm cùng phòng với Đỗ Hưng mấy hôm. Tôi tưởng cậu ấy đến thăm đồng nghiệp cũ, liền bảo cậu ấy kiểm cái ghế mà ngồi xuống. Vương Căn Sinh hơi lúng túng, hình như muốn nói gì đó. Thực ra tôi rất

bực mình với cái kiểu lúng túng này, ở đây toàn người nhà cả, lại cùng là anh em với nhau, có gì mà không nói được? Tôi nhìn cậu ấy ra hiệu cứ nói. Vương Căn Sinh thì thào: “Lý Phong, lúc hơn 4 giờ chiều hôm nay Đỗ Hưng gọi điện cho tôi nhờ tôi làm chút việc” Thông tin này nằm ngoài dự tính của tôi. Xem thời gian thì rất có khả năng đây là cuộc đối thoại cuối cùng của Đỗ Hưng trước khi hôn mê. Tôi hơi sốt ruột, đứng bật dậy nắm cánh tay của Vương Căn Sinh, hỏi: “Người anh em mau nói đi, Đỗ Hưng bảo cậu làm gì?” Vương Căn Sinh lấy trong túi ra một cái bảng: “Đỗ Hưng bảo tôi in cái này ra, ngày mai có người đến lấy”

Tôi buồn bực, nghĩ bâng gùơ chứ, khi nhìn kỹ thấy đây là bảng đăng ký nhập ngũ, tên người đề nghị là Trần Tà. Tôi chưa phản ứng lại ngay, chỉ thấy cái tên này quen quen, lăm bầm mấy câu rồi mới nhớ ra đây chính là tên của Âm công tử. Không thể phủ nhận là sau khi Đỗ Hưng gặp chuyện tôi đã rối loạn hết cả, quên sạch bố con nhà ông xấu xí. Vương Căn Sinh thấy vẻ mặt tôi biến đổi cũng sốt ruột, đẩy tôi một cái. Trùng hợp là khi ấy có một chiếc điện thoại đổ chuông. Không phải nhạc chuông của tôi, tôi liền bảo Vương Căn Sinh: “Đừng có đẩy tôi nữa, điện thoại kìa sao không nghe đi?”

Wương Căn Sinh lắc đầu bảo đấy không phải điện thoại của cậu ta. Trong phòng này chỉ có hai người khỏe mạnh chúng tôi và một người nửa thực vật, không phải điện thoại của chúng tôi thì... Tôi chú ý đồng quần áo của Đỗ Hưng. Quần áo của anh ấy đã bị lột ra hết, đang để bên cạnh tôi. Tôi sờ túi quần của anh ấy, lấy ra được một cái điện thoại. Số gọi đến là số lạ, rõ ràng không phải người quen trong danh bạ của Đỗ Hưng. Tôi nhận cuộc gọi, vừa kết nối đã nghe thấy một giọng nói rất vui vẻ vang lên từ đầu bên kia: “Anh Mỡ Lợn, còn thiếu bao nhiêu tiền ấy nhỉ, tôi xem ngày mai có gom đủ không”

Tôi càng ngạc nhiên, người gọi đến lại chính là Âm công tử. Tôi buột miệng hỏi: “Tiền gì?” Âm công tử im lặng hồi lâu, rồi giọng cậu ta lập tức lạnh đi, hỏi tôi là ai. Tôi mà không giải thích thì cậu ta sẽ cúp máy ngay lập tức, tôi bèn nói là bạn của Đỗ Hưng, từng gặp cậu ta rồi chứ không xưng tên. Cậu ta thông minh, đoán ngay ra là tôi. Tôi không biết Đỗ Hưng đã nói gì với cậu ta mà thái độ của cậu ta đối với tôi thay đổi hẳn, còn chủ động xin lỗi tôi, nói tối hôm đó cậu ta quá nóng nảy. Tôi đã bỏ qua chuyện ấy từ lâu, không trách cậu ta. Cậu ta lại bảo tôi đưa điện thoại cho Đỗ Hưng. Tôi nhìn Đỗ Hưng, bây giờ anh ấy còn chẳng nói ra tiếng thì nghe điện thoại kiểu gì được? Tôi sợ nói thật thì Âm công tử sẽ lo, liền bịa ra là Đỗ

Hưng say quá ngủ mê man không biết trời đất là gì. Âm công tử “vâng” một tiếng, nói mai sẽ gọi lại. Cậu ta chẳng có chuyện gì để nói với tôi, nói xong là cúp máy, làm tôi ngẩn người. Kết hợp với tờ biểu mẫu trong tay Vương Căn Sinh, tôi đoán Đỗ Hưng muốn rút tiền để Âm công tử nhập ngũ. Liệu có phải đã xảy ra rắc rối gì đó khiến Đỗ Hưng gặp nạn không?

Mọi kết luận bây giờ đều quá sớm, vừa hay có Vương Căn Sinh ở đây, tôi tóm luôn cậu ta ở lại trông Đỗ Hưng, còn tôi chạy đến phòng làm việc của Lưu Thiên Thủ. Tôi không gõ cửa, cứ thế đi vào luôn. Lưu Thiên Thủ đang ngồi thẳng lưng trên ghế, cả phòng có mùi giấy đốt. Lưu Thiên Thủ thấy tôi xông xộc đi vào thì rất không hài lòng, thậm chí còn hơi bực mình, chỉ vào tôi: “Lý Phong, vào phòng không biết gõ cửa à?” Tôi nghĩ thầm gõ cái con khỉ, giờ là lúc nào rồi, ngoài mặt vẫn xin lỗi anh ấy, rồi vội vàng thuật lại câu chuyện vừa nãy.

Hai chúng tôi đều muốn nói chuyện với Âm công tử. Tôi cầm theo điện thoại của Đỗ Hưng, gọi lại số vừa rồi nhưng đường dây luôn báo bận. Sau khi bàn bạc với Lưu Thiên Thủ, chúng tôi lập tức lái xe cảnh sát đến nhà xác. Hiệu suất làm việc của Lưu Thiên Thủ rất cao, chúng tôi vừa xuống xe đã thấy có một người đứng bên đường, trông thì giống một ông đang tản bộ, nhưng khi chúng tôi đi qua ông ta lại nói nhỏ: “Chào đội trưởng Lưu!” Hóa ra ông ta là một người liên lạc. Cửa nhà xác đang đóng khóa trái bên trong, hai chúng tôi không khách khí gì, đập thẳng lên cửa.

Chỉ một lát sau đã có một ông già đầu hói ra mở cửa. Ông ta trông khó tả, nhưng so ra thì hơn ông xấu xí nhiều. Tôi nghĩ hay đây chính là ông xấu xí ấy, chẳng lẽ ông ta biết tà thuật nào tự chinh cho mình đẹp lên à? Hai chúng tôi không mặc cảnh phục, ông già đầu hói không nhận ra, hỏi với vẻ rất khó chịu: “Làm cái gì đấy? Nửa đêm nửa hôm đập cửa cái gì?” Lưu Thiên Thủ lấy thẻ cảnh sát ra cho ông ta xem, nhấn mạnh: “Người của tổ trọng án Cục Cảnh sát, tôi đến đây tìm người”

“Không phải tôi, thật sự không phải tôi làm” Tôi thấy ông già đầu hói này hay phết, nghe nói chúng tôi là cảnh sát liền bắt đầu xua tay nói năng lung tung. Không thể nói là do ông ta có gì đó khuất tất, vì có những người cứ nhìn thấy cảnh sát hình sự là hoảng.

Tôi trấn an ông ta mấy câu, không nói chúng tôi đến điều tra, chúng tôi chỉ là bạn của Âm công tử muốn tìm cậu ta có chút việc. Ông già đầu hói thở phào nhẹ nhõm, nói cho chúng tôi biết một tin không vui, bố con ông xấu xí đã rời đi vào lúc chập tối, nghe nói là đi làm ở một công xưởng để kiếm tiền. Tôi nghe đến kiếm tiền là hiểu ngay, chắc chắn hai người này đi kiếm

tiền để nhập ngũ. Tôi hỏi rõ địa chỉ của công xưởng ấy, rồi cùng Lưu Thiên Thủ xuất phát. Nơi đó rất xa, ở tận trong một hẻm núi vùng ngoại ô, xe cảnh sát không có bản đồ nên chúng tôi vừa đi vừa hỏi đường.

Sắp 11 giờ đêm nhưng công xưởng vẫn rất nhộn nhịp, có một nhóm đàn ông đang ăn cơm, bữa cơm rất đơn giản, mỗi người một bát tô bên dưới là cơm bên trên là thức ăn. Tôi đảo một vòng không thấy hai bố con đâu cả, liền hỏi một người vóc dáng gầy gò xem có thấy một ông già lưng gù và một thanh niên tóc trắng lông mày trắng không, hai người này rất đặc biệt nên dễ nhận. Người nọ trả lời ngay: “Họ đi rồi. Hai bố con nhà ấy không đơn giản đâu, chúng tôi bốc dỡ cát, cả tối mới bốc được một xe, thế mà hai bố con họ mỗi người bốc được hai xe để kiếm thêm chút ít. Chẹp chẹp...” Một người khác chen vào: “Đúng thế, chẳng biết họ liều mạng thế để làm gì, lúc về còn không dám ngồi xe khách, có bao nhiêu tiền đâu, mỗi người ba tệ, thế mà họ còn nhất định đi bộ về”

Tôi nghe mà khó chịu, hai bố con họ không có tiền, từ đây về thành phố đâu có gần, chúng tôi lái xe còn mất hơn một tiếng. Lưu Thiên Thủ lại nghĩ theo hướng khác, anh ấy nhíu mày lẩm bẩm: “Lạ thật, lúc đến đây chúng tôi đi rất chậm nhưng không gặp hai bố con họ” Tôi nghĩ lại thấy đúng, mà trên đường có mấy đoạn rẽ đầu. Càng lạ hơn khi hai người đàn ông nghe xong liền nhìn nhau vẻ quái gở. Tôi lập tức hỏi họ lý do.

Người gầy nói: “Người anh em không biết đấy thôi, từ đây về thành phố có hai đường đi, một đường là đường quốc lộ bình thường, ngoài ra còn một đường tắt xuyên qua cánh rừng phía trước công xưởng, đi đường ấy gần hơn nhiều!” Tôi hiểu ngay, dám khẳng định hai bố con đã đi đường tắt rồi. Nhưng câu tiếp theo của người đàn ông gầy lại khiến cả tôi và Lưu Thiên Thủ thót tim: “Hai bố con nhà đó điên rồi à? Con đường ấy có ma, đêm hôm thế này gặp ma thì làm thế nào?”

Phần 3 – Chương 11: Rừng già

Tôi thấy hai bố con ông xấu xí giỏi thật, rừng đêm tối mịt mù, chưa nói đến chuyện ma quỷ, mà đi đêm trong rừng không cẩn thận trượt ngã thôi cũng đủ chết rồi. Tôi liếc nhìn Lưu Thiên Thủ xem anh ấy nghĩ gì, thật ra tôi bắt đầu chùn chân, không muốn tìm hai bố con nhà ấy nữa. Lưu Thiên Thủ do dự một thoáng rồi hỏi: “Họ đi bao lâu rồi?” “Khoảng mười phút”

Lưu Thiên Thủ hơi vui lên một chút, thấy thế tôi biết ngay là thôi, tối nay tôi không dừng lại được đâu, chắc chắn phải vào rừng rồi.

Tôi không giả vờ, đã không tránh được thì chi bằng tích cực tham gia. Tôi vội nói: “Sếp ơi, chúng ta mau đi thôi” Lưu Thiên Thủ “ừ” một tiếng, nói anh ấy cũng có ý đó, rồi chúng tôi cảm ơn mấy người đàn ông, rồi khỏi công xưởng nhằm thẳng đường mòn dẫn vào rừng. Để tiện đi lại, tôi đã mang theo cái đèn pin duy nhất trên xe. Con đường cũng dễ tìm, Lưu Thiên Thủ đi trước, tôi theo sau. Vừa bước vào rừng là tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Cây trong rừng mọc sát nhau, sắp vào mùa đông nhưng lá cây cành cây chen chúc không có mấy ánh trăng lọt xuống, trên nền đất lại đầy lá mục thành bùn, bốc lên mùi hôi hôi, làm tôi liên tưởng đến đất dướng thi trong truyền thuyết. Trong lòng tôi bất an nhưng không thể hiện ra. Lưu Thiên Thủ lại rất đáng bực mình, mắt tinh, đi được mấy bước lại quay đầu chỉ xung quanh tôi và nhấn mạnh: “Lý Phong đừng sợ, ở đây có gì đâu!” Bình thường anh ấy nói thế này không sao, nhưng ở đây và trong hoàn cảnh này lại phản tác dụng, tôi nghe xong càng để ý hơn. Tôi chỉ muốn bật lại một câu: “Sếp im đi có được không?”

Tôi quyết không bao giờ làm tiên phong, cứ ngoan ngoãn đi theo phía sau là được. Tôi lấy dùi cui ra, cầm dùi cui hơi yên tâm hơn một tí. Chúng tôi đi được một lúc lâu, Lưu Thiên Thủ đột nhiên dừng lại không báo trước, xung quanh cũng không có gì bất thường, thế là tôi đâm sầm vào anh ấy. Anh ấy không bận tâm, còn giật lấy cái đèn pin, ngồi thụp xuống soi nền đất. Tôi cũng ngồi xuống quan sát xem anh ấy soi cái gì.

Lưu Thiên Thủ vẫy tay với tôi, chỉ xuống nền đất: “Nhìn tôi làm gì, nhìn đây này, nhìn kĩ vào xem có thấy gì không?” Tôi nhìn theo ánh đèn, nếu không nhờ có anh ấy đặc biệt nhấn mạnh thì tôi chẳng nhìn ra gì cả. Trên nền đất có dấu giày, nhưng không rõ, dù sao nền đất rừng cũng không mềm

như nền đất sét. Dấu giày còn mới, chắc chắn là của hai bố con ông xấu xí rồi. Tôi nói: “Sếp ơi, có manh mối rồi thì chúng ta mau đuổi theo thôi” Lưu Thiên Thủ thế mà lại vui vẻ, xua tay bảo không gấp, còn nói chúng tôi sắp bắt kịp họ rồi.

Tôi rất thắc mắc, không có căn cứ nào sao anh ấy lại chắc chắn thế được? Nói kiểu dân mạng bây giờ thì chẳng lẽ anh ấy lại là đẳng tiên tri trong truyền thuyết? Lưu Thiên Thủ không cho tôi có thời gian nghĩ nhảm, chỉ vào dấu giày và nói: “Đã đuổi kịp rồi thì tôi dạy cậu mấy chiêu. Lý Phong, cậu nói xem từ dấu giày này chúng ta có thể thấy được gì?” Thực ra chỉ có dấu giày mờ nhạt thế này thì nhìn ra được gì chứ, ở Cục Cảnh sát có chuyên gia khám nghiệm hiện trường, nhưng tôi thấy kể cả họ đến đây, nhìn dấu giày mờ nhạt thế này cũng chẳng tìm được ra gì cả. Tôi lắc đầu. Lưu Thiên Thủ thở dài, nói tôi có quá nhiều thứ cần phải học, rồi bắt đầu giảng giải. “Ở đây có hai nhóm dấu giày khác nhau, chúng ta xét nhóm thứ nhất trước. Nhóm dấu giày này khả năng là dấu của giày du lịch hạng trung đến cao cấp, ừm... kiểu như hãng Andy, cỡ 42 đến 43. Người này cao khoảng mét bảy mét tám. Căn cứ vào độ cứng của nền đất và độ lún của dấu giày, có thể đoán được người này nhẹ cân, chỉ khoảng 60 kg. Sải bước của người này khá lớn, rất vững, chứng tỏ thể lực của người này tốt, suy ra dấu giày này của Âm công tử. Nhóm dấu giày còn lại, độ lún và mức độ mòn của dấu giày chân phải nặng hơn bên trái, chứng tỏ người này bị thọt, nhìn dấu giày có thể đoán người này đi giày thể thao kiểu cũ, hãng Huili. Cậu nhìn đây,” Nói đến đây Lưu Thiên Thủ chiếu đèn pin về phía trước, “Người này đi về lê lết, kiểu lê chân ấy. Người chân thọt bình thường đi lại cũng không thế này. Nếu tôi đoán không sai thì ông ta rất mệt mỏi, sắp không đi được nữa rồi”

Tôi ngẫm nghĩ thấy suy luận của Lưu Thiên Thủ có lý, hai bố con vừa làm việc nặng xong, Âm công tử còn trẻ khỏe nên không sao, nhưng ông xấu xí thì không được như thế, thể lực đã hao cạn nghiêm trọng. Tôi thầm khen Lưu Thiên Thủ, hóa ra anh ấy không phải đẳng tiên tri mà là thám tử chính hiệu. Tôi cảm thấy khá chắc chắn: “Sếp ơi, em hiểu dấu giày rồi, chúng ta mau đuổi theo thôi, đuổi kịp sớm chừng nào chúng ta bớt khổ chừng ấy” Chúng tôi lập tức đứng lên sải bước đuổi theo.

Tôi đoán là với tốc độ của chúng tôi, chưa đến mười phút hẳn sẽ đuổi kịp, nhưng hai mươi phút sau, tôi đã mệt đến thở không ra hơi rồi vẫn không thấy bóng dáng hai bố con đâu. Tôi không chắc chắn như trước nữa, xua tay nói với Lưu Thiên Thủ: “Chúng ta nghỉ một lát đã” Tôi chỉ nói thế thôi,

không hi vọng gì, bình thường Lưu Thiên Thủ làm gì cũng phải hết sức, thế mà anh ấy dừng lại thật. Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ bây giờ lời tôi nói có trọng lượng thế. Nhưng biểu hiện của Lưu Thiên Thủ rất lạ, anh ấy đứng thẳng, vẻ mặt hơi dữ tợn.

Tôi cảm thấy sai sai, thấy anh ấy im lặng bèn đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt anh ấy. Tôi không tự dọa mình, nhưng không khỏi nghĩ đến khả năng trong rừng có ma, biết đâu anh ấy bị ma nhập? Lưu Thiên Thủ bị tôi vẫy vẫy làm cho bức mình, nói “Im” rồi rút súng ra nhìn xung quanh. Động tác này khác thường quá, tôi bị một chuỗi những hành động lạ của anh ấy làm cho sợ phát khiếp, khi anh ấy rút súng ra tôi lùi lại một bước, cầm dùi cui lên nhìn thẳng vào anh ấy. Tôi thầm chửi thề, người ta có súng tôi chỉ có dùi cui, không cùng đẳng cấp, nhờ sếp Lưu “điên” thật chắc chắn tôi không sống được mà quay về.

Tôi cố ý nhếch miệng cười, thử nói chuyện với anh ấy: “Sếp ơi, anh nhìn em đây, em là Lý Phong” Lưu Thiên Thủ vốn không để ý đến tôi, nhưng không chịu được tôi “nói điên nói khùng”, anh ấy xua tay nói: “Cậu nhìn xuống đất là hiểu” Nghe vậy tôi cảm thấy Lưu Thiên Thủ không điên, bèn tò mò nhìn xuống. Ở đây vẫn có dấu giày, nhưng nhìn kỹ tôi phát hiện ra đã thiếu mất dấu giày của Âm công tử. Đây không phải chuyện chơi, trong rừng chỉ có một lối đi, làm sao Âm công tử đi lạc được? Hơn nữa, dựa vào mấy điểm Lưu Thiên Thủ vừa chỉ tôi, tôi phát hiện ra khoảng cách giữa các dấu giày của ông xấu xí đã trở nên rất dài, hình như ông ta đi rất vội.

Nổi hai điểm lại với nhau, tôi có một suy nghĩ là chắc chắn họ đã gặp nguy hiểm gì rồi, không biết Âm công tử đi đâu, thậm chí đã mất tích một cách ly kỳ, ông xấu xí đành lo thoát thân. Từ khi bước vào khu rừng này, tôi chẳng gặp một con thú nào, nhìn nơi đây cũng không giống chỗ dã thú hay qua lại. Trong lòng tôi dấy lên một nỗi sợ, tôi vội xích lại gần Lưu Thiên Thủ, cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này một cơn gió nổi lên, mặc dù gió không lạnh nhưng khiến cả khu rừng nổi lên tiếng xào xạc.

Âm thanh này vốn rất bình thường, nhưng tôi nghe cảm thấy rất khó chịu, giống như có thứ ma quỷ gì đang dần dần tiến lại gần chúng tôi. Tự mình dọa mình rất đáng sợ, tôi cũng dờ hơi, hết hù lại đến dọa, tự mình làm cho mình sợ đến run người. Lưu Thiên Thủ vẫn bình tĩnh, chờ một lúc không thấy xung quanh có động tĩnh gì bèn kéo tôi và nói: “Ta đi tiếp xem sao” Tôi chỉ muốn nói ôi sếp ơi sếp ăn gì để sống mà to gan lớn mật thế! Tôi không phản đối, giờ là lúc nào rồi, phản đối có ích gì? Tôi đi theo anh ấy, vào sâu thêm khoảng hơn 100 mét. 100 mét này rất khó đi, tôi cảm giác

mình bị cào xước mất một lớp da.

Chuyện kỳ quái không chỉ có thế, Lưu Thiên Thủ lại đột nhiên dừng lại, chiếu đèn pin sang một chỗ khác. Cảnh vật xung quanh đã thay đổi, giữa các cây gỗ cao là các bụi cây cao hơn đầu người, chỗ đèn pin đang chiếu vào còn có một phiến đá bị vùi một nửa xuống đất, không biết vốn dĩ to bao nhiêu. Trên mặt phiến đá ấy có ba bốn giọt máu. Lưu Thiên Thủ ra hiệu cho tôi đứng im, anh ấy lại gần đưa tay miết một giọt đưa lên mũi ngửi rồi nhấm một tí. “Phì!” Anh ấy nhổ ra, khẳng định: “Máu người”

Tôi vốn không sợ máu, nhưng hôm nay lạ lắm, tôi thấy hơi chóng mặt. Gần đây tôi đang học chuyên môn về vết máu, nói chung vết máu có hai dạng là dạng nhỏ giọt và dạng bắn. Vết máu dạng bắn phần lớn do bị tấn công bằng dao, súng hoặc vũ khí đầu tù. Nếu lúc này chúng tôi gặp vết máu dạng bắn thì dễ giải thích, chứng tỏ có người cầm vũ khí đánh nhau ở đây, nhưng vết máu trên phiến đá lại là dạng nhỏ giọt, xung quanh không có dấu vết gì của đánh nhau. Tôi không tin ông xấu xí đi nhanh nên bị chảy máu mũi. Chắc hẳn đã xảy ra một chuyện kỳ quái nào đó khiến một người đột nhiên chảy máu.

Thế chưa là gì. Lưu Thiên Thủ chiếu đèn pin lên phía trước, dấu giày của ông xấu xí đã biến mất. Hai bố con nhà này lần lượt biến mất một cách ly kỳ. Người ta nói đàn ông phải nhiệt huyết nhưng gặp phải bao nhiêu chuyện quái dị thế này còn đòi nhiệt huyết thì chỉ có bị điên. Tôi không còn tâm trí đâu lo cho hai bố con họ nữa, lắp bắp nói với Lưu Thiên Thủ: “Sếp ơi không ổn rồi, chúng ta mau về thôi, về rồi tính” Nhưng Lưu Thiên Thủ chưa kịp trả lời, từ bụi cây bên cạnh chúng tôi đột nhiên phát ra tiếng sà sạt. Không có gió, vậy tiếng sà sạt đó là gì?

Phần 3 – Chương 12: Đánh lén

Phản ứng đầu tiên của tôi là nguy hiểm, nhưng chưa kịp hành động thì đã có một thứ gì đó màu trắng to bằng người lao ra từ trong bụi rậm. Nửa đêm nửa hôm mà còn trắng như thế, nếu ban ngày thì trắng đến mức nào nữa. Tôi giật mình hét lên: “Sếp ơi nguy hiểm!” Nhưng người bị nguy hiểm không phải Lưu Thiên Thủ mà lại là tôi. Thứ trắng trắng đó nhào vào ngực tôi. Bình thường tôi khá nhanh nhẹn, nhưng hôm nay chắc là bị quá nhiều biến cố làm cho ngẫn người ra tại chỗ. Đến lượt Lưu Thiên Thủ hét lên: “Lý Phong nguy hiểm!” Dứt lời anh ấy lao ra đứng chắn trước mặt tôi. Thân thủ của anh ấy không bằng được Đỗ Hưng, nhưng cũng hơn người thường. Anh ấy co tay thành trảo, nắm chặt thứ trắng trắng ấy. Sau khi bình tĩnh lại, tôi nổi giận, không biết thứ trắng trắng đó là gì, tôi cầm dùi cui định nện cho nó một trận, nhưng Lưu Thiên Thủ đứng trước mặt tôi, tôi sợ nhỡ tay phang vào anh ấy, nghĩ dùi cui không được thì dùng chân. “Dậy!” Tôi vừa quát vừa đá mạnh một cái. Lực từ cú đá ấy không hề nhỏ, thứ trắng trắng bị đá ngã ngời xuống. Tôi trấn tĩnh nhìn lại, không ngờ chính là Âm công tử. Âm công tử cũng đang tức giận gầm gào không thôi, còn định đứng dậy liều mạng với chúng tôi. Tôi không hiểu ra sao, chẳng lẽ cậu ta cứ đến tối là phát bệnh thần kinh có khuynh hướng bạo lực. Lưu Thiên Thủ không cho cậu ta dậy, ấn chặt họng súng vào đầu cậu ta. Người bình thường bị dí súng vào đầu sẽ bình tĩnh lại ngay, nhưng Âm công tử không những không sợ mà còn há miệng “oap” một tiếng ngậm cả họng súng vào mồm. Tôi làm cảnh sát từng ấy thời gian chưa gặp ai điên thế này, có câu nói “ăn đạn tự sát”, cậu ta ngậm cả cái họng súng, nếu Lưu Thiên Thủ bóp cò thì đầu cậu ta nổ tung ngay tức khắc.

Lưu Thiên Thủ không ngờ Âm công tử lại làm thế, anh ấy nhú mày bảo Âm công tử há miệng ra. Âm công tử không những không nghe lời mà còn ra sức giãy giụa, chắc định cắn nát họng súng. Tôi nghĩ rằng cậu ta làm sao mà cắn được? Ngay cả Kỷ Hiểu Lam muốn cắn còn khó (Kỷ Hiểu Lam lợi sắt răng đồng). Hành động của Âm công tử đã khiến Lưu Thiên Thủ nổi điên, anh ấy gầm lên một tiếng rút mạnh súng ra. Âm công tử đau đớn ôm miệng, không biết rằng lợi cậu ta có làm sao không.

Chúng tôi cho cậu ta thời gian bình tĩnh lại, nhưng cậu ta đột nhiên phá lên cười, nhìn chăm chăm vào Lưu Thiên Thủ và nói: “Ma lòi thôi! Anh có dám

nổ súng không? Đạn trong súng cảnh sát có theo dõi cả, thiếu một phát cũng khó ăn nói lắm” Lưu Thiên Thủ sầm mặt, không vội tiếp lời mà bắn liền hai phát chỉ thiên lên trời. Tiếng súng nổ âm vang, chúng tôi ở khoảng cách gần nên tai ong ong. Âm công tử sững người. Lưu Thiên Thủ ra vẻ không bận tâm, lại ấn súng vào đầu cậu ta, nói: “Thằng nhãi, đừng lo súng của tôi có thiếu viên đạn nào không, kể cả tôi bắn chết cậu ngay ở đây cũng chẳng sao, cậu có tin không?”

Âm công tử nghe xong ngẩn ra nhìn tôi. Tôi nghĩ thầm cậu nhìn tôi làm gì, tôi có giúp được đâu. Cuối cùng Âm công tử cũng chịu thua Lưu Thiên Thủ. Lưu Thiên Thủ lại nói: “Vì sao lại đánh lén chúng tôi? Nói!” Âm công tử không dám phản kháng nữa nhưng ánh mắt cậu ta rất hiểm độc, tràn đầy hận thù, tôi còn không muốn tiếp tục nhìn cậu ta nữa.

“Tại sao à?” Cậu ta nói, “Tôi phải hỏi các người mới đúng, các người bắt bố tôi đi đâu rồi?” Tôi thấy sai sai, hai bên hiểu nhầm nhau mất rồi. Tôi chen vào: “Trần Tà, chúng tôi mới đến, chúng tôi không biết bố cậu đã đi đâu, cũng không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì”

Âm công tử cười nhạt, cậu ta không tiếp lời nhưng rõ ràng cậu ta không tin tôi. Lưu Thiên Thủ đổi góc nhìn khác, cố ý ấn súng vào đầu Âm công tử, ý là nếu thực sự chúng tôi muốn làm gì hai bố con thì bây giờ hẳn sẽ không khách khí với cậu ta như thế. Mặc dù tính tình Âm công tử liều lĩnh nhưng cậu ta không ngốc, sau một thoáng im lặng đã nói ra những gì cậu ta biết. Hai bố con đang đi trong rừng, tự nhiên xuất hiện một con cương thi toàn thân tỏa ánh sáng xanh lè, tay cầm thẻ gỗ tiến lại gần. Cậu ta biết chân của bố không tốt, liền hò hét đánh lạc hướng con cương thi. Cậu ta dẫn cương thi chạy đi hướng khác, nhưng tự nhiên con cương thi lại biến mất. Cậu ta không biết mình ở đâu, đành mò mẫm quay lại, khi sắp về đến đường mòn thì nhìn thấy tôi và Lưu Thiên Thủ, nghe thấy chúng tôi nói chuyện về vết máu bèn lảng lảng đi theo, sau đó xảy ra chuyện hiểu lầm vừa rồi.

Thực lòng mà nói nghe cậu ta nói xong tôi chẳng hiểu ra sao, không biết con cương thi là cái gì. Tôi không tin trên đời lại có thứ đó thật. Tôi nhìn Lưu Thiên Thủ dò ý, nhưng lần này sắp Lưu cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Âm công tử thấy chúng tôi không lên tiếng, lại đứng dậy, lau bầu phải đi tìm bố. Quanh đây làm gì có bóng dáng bố của cậu ta, vừa tối vừa âm u. Lưu Thiên Thủ giữ Âm công tử lại, Âm công tử không chịu, hất tay định thoát ra. Lưu Thiên Thủ khuyên: “Cậu trẻ đừng nóng, khu rừng rộng thế này một mình cậu tìm làm sao được? Để tôi gọi người đến tìm”

Tôi tưởng Lưu Thiên Thủ chỉ nói thế để an ủi Âm công tử, nào ngờ anh ấy

làm thật, lấy điện thoại ra gọi. Sóng điện thoại trong này không ổn định, anh ấy thỉnh thoảng lại “A lô a lô” xem bên kia có nghe rõ không. Tôi nghe ra anh ấy gọi cho Dư Triệu Hiên, chính là ông đội trưởng hải hươc của Đội Điều tra số 1. Theo lời Lưu Thiên Thủ, chuyện ở đây rất nghiêm trọng, mấy giọt máu bị thổi lên thành như một vụ án hình sự. Đội trưởng Dư cũng dễ bị lừa, lập tức hứa sẽ đến ngay.

Âm công tử thấy Lưu Thiên Thủ giúp thật, ngấm nghĩ một thoáng lại ngồi phệt xuống đất, co người lại không để ý đến chúng tôi nữa. Cậu ta không đi chúng tôi cũng khó lòng ra khỏi rừng, đành đứng đấy cùng. Tôi vốn không thích nghi được với không khí trong khu rừng này, thế mà đã phải loanh quanh trong này một tiếng, không lúc nào không khó ở. Dư Triệu Hiên rất coi trọng việc này, không những dẫn theo toàn bộ thành viên của Đội Điều tra số 1, mà còn điều động cả cảnh sát nhân dân trực ban gần đó, cả đoàn người xếp thành một hàng dọc băng rừng tiến vào chỗ chúng tôi.

Việc này do Lưu Thiên Thủ xướng ra, tôi không đại mà đứng ra giải thích gì cả, vẫn ngồi trước mặt Âm công tử giả vờ chăm sóc “người bị hại”. Lưu Thiên Thủ giỏi nói thật, chỉ vào mấy giọt máu, hù cho bọn Dư Triệu Hiên một trận ngay trước mặt tôi, đặc biệt nhấn mạnh ông xấu xí mất tích và hung thủ đều đang ở trong rừng. Tôi tưởng Dư Triệu Hiên nghe xong sẽ phiền não vì rừng rộng thế này, họ lại chỉ có một nhóm người làm sao đủ, không ngờ Dư Triệu Hiên nghe xong lại mỉm cười vui vẻ. Tôi nghĩ ông anh này làm sao thế, chẳng lẽ buồn quá hóa vui hay gì? Nhưng nghĩ kĩ lại, tôi đoán hẳn Dư Triệu Hiên chẳng có ý gì tốt, biết đâu anh ta đã nhắm được ai vào vai hung thủ rồi, chỉ chờ lùng soát sơ sơ rồi lôi con cừu thế mạng ra là kết được án.

Tôi không muốn anh ta làm bừa thế, thậm chí còn coi thường mạng sống của người khác, bèn ho nhẹ định nhắc Lưu Thiên Thủ nhấn mạnh lại với Dư Triệu Hiên. Lưu Thiên Thủ hiểu ý tôi, nhưng không nói gì nhiều trước mặt tôi, chắc là hai ông đội trưởng có những điều không muốn nói trước mặt cấp dưới. Anh ấy kéo Dư Triệu Hiên sang một bên, thì thảo hồi lâu, lúc quay lại sắc mặt Dư Triệu Hiên tối sầm còn Lưu Thiên Thủ lại rất vui vẻ, gọi tôi và Âm công tử đi về trước.

Chúng tôi lên xe cảnh sát. Âm công tử hỏi: “Chừng nào có thể tìm thấy bố của em ạ?” Trả lời câu hỏi này không dễ chút nào, nếu thuận lợi thì chỉ trong vòng nửa tiếng sẽ có tin tức, nếu không thuận lợi thì cả đêm vẫn không có kết quả là chuyện bình thường. Lưu Thiên Thủ an ủi Âm công tử mấy câu, bảo cậu ta yên tâm về nhà đi ngủ, sáng sớm mai sẽ có tin tức. Lần

này tôi lái xe đưa Âm công tử đến bệnh viện. Chờ cậu ta đi rồi, tôi mới hỏi Lưu Thiên Thủ xem chúng tôi có phải quay lại tìm người không.

Lưu Thiên Thủ mệt mỏi xoa tay nói: “Tìm cái gì? Có nhóm của Dư Triệu Hiên rồi, lần này anh ta không dám giở trò đâu, chúng ta về Cục Cảnh sát ngủ đã” Tôi thấy cũng phải, bây giờ đã quá nửa đêm, chúng tôi đã bận rộn một hồi lâu, phải nghỉ ngơi. Về đến nơi tôi không đi ngủ ngay mà đến thăm Đỗ Hưng. Anh ấy chưa tỉnh, vẫn nằm yên trên chiếc giường gấp. Không thấy mặt mũi Vương Căn Sinh đâu cả, chắc cậu ta không thức nổi nên về đi ngủ rồi. Tôi biết Vương Căn Sinh không chịu được vất vả, cũng không trách cậu ta. Tôi ngồi bên Đỗ Hưng một lúc, đến lúc mi mắt sụp xuống mới đứng dậy vào phòng họp đi ngủ.

Tôi tính là mai sáng 8 giờ vào làm thì 7 rưỡi tôi dậy, đảm bảo không chậm trễ việc gì, thậm chí tôi đặt cả báo thức. Thế mà chưa đến 7 giờ đã có chuyện xảy ra.

Phần 3 – Chương 13: Âm công tử

(1)

Đúng lúc đang ngủ ngon, bỗng có ai đó véo cái tai trái của tôi làm tôi tỉnh giấc. Tôi rất muốn mắng cho người đó một câu: “Đệt, đừng véo nữa!” Nhưng may thay tôi đã mở mắt trước khi nói ra câu đó, hóa ra là Lưu Thiên Thủ. Anh ấy nhìn thấy tôi tỉnh dậy, cười vỗ tay tôi và nói: “Dậy nhanh đi, tôi mua đồ ăn sáng đây này” Mỗi người đều có nguyên tắc của riêng mình, một trong những nguyên tắc của tôi là ăn uống là phải tích cực. Nghe xong câu đó tôi vội vàng đánh răng rửa mặt, sau đó đến văn phòng với Lưu Thiên Thủ. Chúng tôi cùng nhau ngồi ăn sáng, anh ấy mua cho tôi táo phớ và quýt, nhưng lại mua cho mình bánh quy của bọn trẻ con. Ăn khô miệng thì chỉ uống nước ấm mà thôi. Tôi nghi ngờ sao Lưu Thiên Thủ lại tốt vậy, nghĩ bụng chắc hẳn có lý do gì đây. Nhưng bắt đầu từ tối qua bụng tôi đã đói rồi, giờ nhìn thấy đồ ăn sáng cũng chẳng có hơi mà hỏi, cầm thìa lên ăn xì xụp luôn. Trong lúc ăn Lưu Thiên Thủ còn nói với tôi một chuyện, rằng chúng tôi ăn xong phải nhanh chóng tới chỗ gần công trường gặp mặt Dư Triệu Hiên. Cũng không biết qua một tối họ có tiến triển gì không nữa. Tôi nghĩ một lúc rồi nói: “Sếp à, chúng ta gọi cuộc điện thoại hỏi trước xem đã” Lưu Thiên Thủ đồng ý, anh ấy lôi điện thoại ra, còn mở loa ngoài để cho tiện. Sau ba hồi chuông, Dư Triệu Hiên bắt máy.

Có thể cảm nhận được đầu dây bên kia rất yên tĩnh. Điều này làm tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu như đang tìm kiếm ở trong núi, thì không thể yên tĩnh như vậy được. Lưu Thiên Thủ cũng cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi trước: “Anh Dư à, tình hình thế nào?”

“Suyt!” Dư Triệu Hiên nói một câu đó xong liền không có động tĩnh gì thêm, rất kỳ lạ. Tôi và Lưu Thiên Thủ nhìn nhau ngạc nhiên. Không lâu sau, Dư Triệu Hiên lại nói: “Một, một, một....” Khi chỉ huy hoạt động, đôi khi chúng tôi phải nói hoặc đưa ra ám hiệu. Trong ấn tượng của tôi, hình như không có ám hiệu “một, một”. Dư Triệu Hiên nhắc đi nhắc lại ám hiệu đó, rốt cục là muốn nói gì đây?

Bầu không khí bỗng vô cùng căng thẳng, tôi và Lưu Thiên Thủ ngừng ăn, cùng nghiêng người về phía điện thoại nghe. Lúc đó trong đầu tôi nảy ra vài suy đoán, chẳng lẽ họ thật sự tìm được thì thể ở chỗ hẻo lánh yên tĩnh? Hay

là trong một cái hang động nào đó, họ phát hiện ra gã đàn ông xấu xí bất tỉnh? Dư Triệu Hiên cũng không úp mở mãi, đột nhiên vui mừng hét lớn: “Mở! Nhất đồng (một quân bài trong trò mạt chược)! Quả thực là nhất đồng. Ba nhà móm, tôi ù rồi!” Tiếp theo là tiếng ào ào. Âm thanh này rất quen thuộc, tôi đoán ra ngay. Đội trưởng Dư đang chơi mạt chược, hơn nữa còn vừa ù một ván. Mặt tôi và sếp Lưu đều sầm lại, tôi không biết anh ấy nghĩ gì, nhưng tôi cảm thấy ông đội trưởng này không ổn rồi, kêu đi rà soát núi, kết quả gọi hỏi tình hình lại thấy đang chơi mạt chược.

Lưu Thiên Thủ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Dư Triệu Hiên, kết quả tìm kiếm sao rồi?” Đội trưởng Dư đang chơi vào cầu, không nghe ra Lưu Thiên Thủ đang tức giận, còn cười trả lời: “Lão Lưu à, ngọn núi đó chẳng có gì cả. Các anh em tìm mệ cả buổi tối không phát hiện cái gì. Thế này đi, vụ này báo cáo lên là gã đó mất tích” Tôi rất muốn nhảy vào chửi một câu, nghĩ bụng anh thì tìm cái quái gì. Lưu Thiên Thủ cúp máy luôn không nhiều lời, cũng không còn tâm trạng ăn sáng nữa, nói với tôi: “Ăn nhanh lên, ăn xong đi tìm Dư Triệu Hiên. Mẹ kiếp, hôm nay tôi nhất định phải nói với anh ta cho ra nhẽ, nếu không cho tôi một kết quả, tôi sẽ đập chết anh ta”

Có thể thấy rõ sếp Lưu đang rất tức giận. Nói thật lòng, tôi không hi vọng hai đội trưởng này đánh nhau, đây chẳng phải là mâu thuẫn nội bộ ư?

Nhưng Dư Triệu Hiên cũng quá đáng thật. Tôi sẽ đi cùng Lưu Thiên Thủ, tới lúc đó nếu họ giận quá thì tôi sẽ phải đứng ra làm hòa. Tôi cũng không còn muốn ăn nữa, vứt đồ ăn còn thừa vào thùng rác, vội vàng đi cùng Lưu Thiên Thủ xuống dưới. Chúng tôi phi thẳng bằng cửa sau, toan định lấy xe đi, nhưng khi vừa tới tầng một, tôi thấy cửa chính có vẻ hơi hỗn loạn, cảnh sát trực ban đang chặn một người không cho vào.

Tôi biết người này, chính là Âm công tử. Sáng sớm đã tới, chắc chắn là đến hỏi thăm tình hình của bố cậu ta. Chỉ là trực ban không quen cậu ta, bây giờ lại vẫn chưa tới giờ làm việc, chắc chắn là không thể cho cậu ta tự ý vào rồi. Tôi nhìn Lưu Thiên Thủ: “Sếp này, chúng ta phải dàn xếp chút chứ anh?”

Nói chuyện với Âm công tử một lát được không?” Lưu Thiên Thủ nghĩ một hồi rồi “ừ” một tiếng, còn chỉ tay ra hiệu cho tôi qua đó kêu Âm công tử lại đây. Chúng tôi lại đi ngược lên trên lầu, chúng tôi như vậy là quá lịch sự với cậu ta rồi, cho cậu ta vào văn phòng nói chuyện, chứ không phải là phòng thẩm vấn. Rõ ràng chúng tôi đã coi cậu ta là bạn.

Tôi nhìn vẻ vật tiều tụy của Âm công tử chắc chắn đêm qua cậu ta ngủ không ngon giấc, cũng không ăn sáng. Vốn dĩ tôi nên lịch sự hỏi cậu ta ăn sáng hay chưa? Nhưng vấn đề là nếu cậu ta trả lời là chưa, thì tôi không biết

nói gì nữa. Chỗ tôi thì không có gì ăn, trong túi anh Lưu thì còn nửa túi bánh quy, nhưng cũng chẳng tiện lôi ra. Sếp Lưu rót cho cậu ta cốc nước ấm. Đoạn Âm công tử nhấp môi cho dịu đi cái lạnh trong người, sau đó hỏi: “Các anh tìm thấy bố tôi chưa?” Tôi không nói gì, cũng chẳng biết nói gì nữa, mà cũng không thể nói với cậu ta cảnh sát được phải đi tìm bố cậu ta đánh mặt cước cả tối qua. Lưu Thiên Thủ trả lời rất ngắn gọn, nói rằng vừa liên hệ với bên đó, có phát hiện ra một số manh mối và đang lần theo manh mối đó, sáng nay sẽ có kết quả. Âm công tử cười nhạt một cái, lời này của sếp Lưu không lừa được cậu ta, cậu ta mỉm cười lắc đầu, đứng dậy quay đầu đi ra ngoài. Trong lúc đi ra ngoài cậu ta lăm bắm một cậu: “Bọn khốn, chúng mày chết chắc rồi!”

Tôi ngơ ngác trước câu nói đó, không hiểu Âm công tử nói vậy có ý gì. Sếp Lưu rất ngạc nhiên, chỉ vào tôi và nói: “Tên nhóc đó vừa nói gì vậy? Cậu nghe thấy không?” Thực ra anh ấy nghe thấy rồi, chỉ là muốn xác nhận lại, tôi liền nhắc lại một lần. Lưu Thiên Thủ bình tĩnh lại, lặng lẽ ngồi trên ghế, trông dáng vẻ như đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó. Tôi thấy sếp Lưu không chặn Âm công tử lại, tôi cũng không kêu chặn lại, để cậu ta cứ thế rời đi. Căn phòng yên tĩnh một hồi, tôi không nói gì với anh ấy, nhưng trong đầu đang nghĩ tới ba tấm ảnh mà người kỳ lạ kia gửi cho tôi qua QQ: linh hồn trẻ sơ sinh, thiên thần gãy cánh và quả quýt đầu người.

Trước mắt “quả quýt đầu người” đã mất tích, lẽ nào là linh hồn trẻ sơ sinh hay là thiên thần gãy cánh đã làm gì ư? Điều này có vẻ rất mâu thuẫn, dù sao thì ba thứ đó đều có liên hệ với nhau, phải là một đội mới đúng chứ? Trong lúc tôi đang loay hoay với một loạt câu hỏi trong đầu thì đột nhiên dưới lầu có một tiếng nổ. Âm thanh không vang lắm nhưng có thể thu hút sự chú ý của tôi, khá giống với tiếng đập vào tường. Tôi nghĩ bụng đây là Cục Cảnh sát, có người dám làm càn vậy sao, không muốn sống nữa à? Lưu Thiên Thủ cũng tỉnh táo lại và ra hiệu cho tôi xuống lầu. Lúc đến tầng ba, tôi phát hiện cái thùng rác bằng sắt lòi ra một cục rất to ở giữa, rõ ràng là có ai đó đá vào.

Vẫn chưa tới giờ làm việc, ở Cục cũng chẳng có ai, tôi chợt nghĩ chắc chắn là Âm công tử làm rồi. Tôi lịch sự với cậu ta không ít lần, không có nghĩa là cậu ta có thể làm càn. Thậm chí lần này cậu ta còn phá hoại của công ở Cục Cảnh sát, tôi không nhìn nổi nữa. Tôi lập tức tranh thủ đi xuống dưới trước lúc cậu ta đi ra khỏi Cục để gô cổ cậu ta lại. Nhưng tôi chạy ra cổng tìm thì không thấy cậu ta đâu cả. Chẳng có cách nào khác, tôi đành quay lại văn phòng, nghĩ bụng việc này tôi sẽ ghim vào đầu.

Lưu Thiên Thủ rất quái, vẫn đang ngồi chồm hổm ở đó nhìn cái thùng rác. Tôi cũng chẳng định làm phiền anh ấy, nhưng anh ấy ngồi như vậy trông rất khó coi, có người đi lên trông thấy nhất định sẽ nói: “Ui, chẳng phải là Lưu lôi thôi ư? Sao lại ngồi chồm hổm vậy?” Lúc đó tôi cũng xấu hổ thay anh ấy mất. Tôi đẩy nhẹ anh ấy một cái nói: “Sếp này, chúng ta lên trên rồi tính tiếp” Lưu Thiên Thủ đứng dậy, nhưng không đi lên tầng, mà kéo tôi lại nói: “Đi với tôi” Tôi tưởng anh ấy đi gây rắc rối với Dư Triệu Hiên nên nhanh chóng đồng ý. Không ngờ anh ấy lại lái một chiếc ô tô riêng từ sân sau Cục Cảnh sát đưa tôi tới cổng sau của bệnh viện. Tôi ngơ ngác không biết tới đây để làm gì. Anh ấy không nói nhiều mà đưa tôi thẳng đến nhà xác. Vẫn là ông già đầu hói đó, lần này ông ta lại nhận ra hai chúng tôi, vừa nhìn thấy chúng tôi liền rất khách sáo. Lưu Thiên Thủ hỏi ông ấy Âm công tử có ở đây không. Ông ấy trả lời cậu ta từ sáng sớm ra ngoài tới bây giờ vẫn chưa về. Lưu Thiên Thủ gật đầu, lịch sự đáp lại vài câu rồi lại đưa tôi trở về xe. Tôi có cảm giác rằng anh ấy đang chờ Âm công tử về. Nhưng theo cá nhân tôi phân tích, khả năng Âm công tử không về là rất lớn. Vì bố cậu ta mất tích rồi, mà lại tin tưởng nhầm chúng tôi, chẳng lẽ lần này không quyết tâm tự đi tìm bố sao?

Tôi cảm thấy việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được Dư Triệu Hiên, kêu anh ta lên núi tìm hãn hoi. Đã qua một đêm, cho dù hung thủ sớm đã chạy trốn rồi, nhưng vẫn phải cố hết sức tìm kiếm manh mối chứ. Sau khi đưa ra đề nghị, tôi bị sếp Lưu từ chối. Anh ấy đập tay vào ghế nói: “Lý Phong, loại ghế này rất thoải mái, cậu nằm xuống nghỉ cho đỡ mệt mỏi” Tôi thấy anh ấy rất kiên quyết không đi, biết rằng mình có nói gì bây giờ cũng vô dụng. Tôi dứt khoát trải ghế ra nằm nghỉ ngơi.

Phần 3 – Chương 14: Âm công tử (2)

Chúng tôi ngồi trên xe đợi cả một buổi sáng, tôi ngồi lướt điện thoại, Lưu Thiên Thủ ngồi gọn trên ghế lái chợp mắt nghỉ ngơi. Anh ấy trông thì có vẻ đang nghỉ ngơi, nhưng theo tôi thấy thì anh ấy đang tỉnh táo hơn ai hết. Đây cũng là một đặc điểm lớn của Lưu Thiên Thủ, tiếp xúc với anh ấy lâu như vậy tôi cũng nhìn được ra. Bề ngoài trông có vẻ luộm thuộm, nhưng bên trong thì tỉnh hơn cả cú Gài tới trưa, tôi ngồi không nổi nữa, dựng người dậy nói với Lưu Thiên Thủ: “Sếp! Sắp đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta tìm một quán ăn chút gì đó chứ?” Lưu Thiên Thủ quay sang nhìn tôi lắc đầu nói: “Không thể đi được, bây giờ mới là thời khắc quan trọng. Thế này đi, tôi đi tìm xem có gì mua về ăn” Xe của chúng tôi dừng ở đối diện cổng bệnh viện, xung quanh cũng rất đông đúc, tôi nhìn tứ phía quan sát, chỉ vào cửa hàng KFC và nói: “Sếp à, chúng ta ăn cái đó đi” Mọi người nói KFC là thực phẩm bẩn, nhưng tôi lại thích hương vị đó. Hai gã đàn ông chúng tôi mua combo Family Bucket lên xe ăn cũng là một kiểu hưởng thụ. Lưu Thiên Thủ phen này đồng ý rất nhanh, nhưng đợi anh ấy xuống xe tôi mới phát hiện, anh ấy đi về hướng KFC nhưng không vào trong, mà dừng lại ở một tiệm bánh kẹp chiên trước cửa KFC xếp hàng.

Nói thế nào đây? Vốn dĩ muốn ăn một bữa thịnh soạn, thực tế là chỉ được ăn một cái bánh bao chay. Cảm giác hụt hẫng này khiến tôi hơi chán chường. Nhưng tôi nghĩ một hồi thì cũng thấy thư thái lại, bởi vì Lưu Thiên Thủ nổi tiếng keo kiệt. Một phần bánh kẹp chiên bao nhiêu tiền đâu, so với combo Family Bucket thì chẳng phải tiết kiệm hơn nhiều sao? Anh ấy mua liền ba cái về, chúng tôi mỗi người một cái, còn một cái để ở sau xe. Cái này thì tôi không hiểu rồi, mỗi cái bánh cũng khá to, chúng tôi mỗi người một cái là no, anh ấy mua thừa một cái cho ai không biết nữa. Tôi toan muốn hỏi, nhưng cuối cùng lại không mở miệng. Nghĩ bụng mình không phải trẻ con, lúc nào cũng mướn câu hỏi vì sao làm sao được.

Tôi vốn định ăn no xong rồi ngủ một lát, nhưng chưa kịp nằm xuống thì góc phố bỗng xuất hiện một hình bóng quen thuộc. Cậu ta đội mũ, che kín tóc tai và nửa khuôn mặt, nhưng làn da trắng khác thường đó liền bị tôi nhận ra. Chính là Âm công tử. Ban sáng lúc tới Cục Cảnh sát, cậu ta đi tay không,

bây giờ lại thấy cầm một cái ba lô căng phồng ra, không biết bên trong là cái gì. Tôi nhanh chóng nhắc sếp Lưu, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng xuống xe. Nhưng Lưu Thiên Thủ tóm tôi lại nói chúng tôi không thể xuất hiện tùy tiện như vậy, cậu ta nhìn thấy chắc chắn sẽ trốn luôn.

Quan điểm của tôi lại ngược với anh ấy. Âm công tử ban sáng tới Cục Cảnh sát đá hỏng cái thùng rác, thật sự là đã động chạm tới tôi rồi, nhưng cũng không đến nỗi nhìn thấy chúng tôi là trốn tránh như nhìn thấy kẻ trộm vậy chứ. Lưu Thiên Thủ mặc kệ tôi, lấy điện thoại ra gọi. Nội dung cuộc điện thoại cực kỳ đơn giản. Anh ấy nói với đầu dây bên kia Âm công tử trông như thế nào, ăn mặc ra làm sao, và cả địa điểm cậu ta đang xuất hiện nữa, sau đó liền cúp máy. Tôi biết chắc chắn là có chuyện xảy ra, trường mắt quan sát. Lúc Âm công tử sắp đi tới cổng sau bệnh viện, bên trong có hai người con gái đi ra. Hai người này rất trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi một chút. Họ cười nói thản nhiên bước đi về phía Âm công tử, tới khi đụng độ thì không biết họ nói nhau cái gì, mà Âm công tử bị giữ chân ở đó.

Tôi tổng hợp lại thì chắc chắn rằng, đây chính là người cung cấp thông tin cho Lưu Thiên Thủ. Lưu Thiên Thủ cười đều một cái, kêu tôi cùng xuống xe. Chúng tôi không chạy qua đó luôn, mà lòng vòng một hồi, sau đó tiếp cận Âm công tử từ phía sau. Tôi bắt chước Lưu Thiên Thủ, rón rén bước đi chậm rãi. Nói thật là động tác này khiến tôi cảm thấy như của một tên trộm vậy. Sự chú ý của Âm công tử bị phân tán, không chú ý đến hai chúng tôi. Lúc cậu ta ngoảnh đầu lại nhìn, thì hai chúng tôi đã ở sau lưng rồi. Lưu Thiên Thủ nắm lấy cánh tay của Âm công tử, lạnh lùng nói một câu: “Đừng hòng chạy nữa”

Theo những gì tôi biết về Âm công tử, với tính tình bướng bỉnh của cậu ta thì lúc này cậu ta sẽ làm ầm lên. Nhưng không ngờ hôm nay cậu ta lại rất hiền lành, thậm chí còn không phản kháng, nhìn Lưu Thiên Thủ không nói gì. Lưu Thiên Thủ đẩy cậu ta một cái và nói: “Cùng tôi lên xe, tôi có chuyện muốn hỏi cậu” Tôi phát hiện ra hình như mình là người thừa, bị Lưu Thiên Thủ lôi đi cùng, chứ từ lúc xuống xe chưa làm một việc gì. Hai người con gái kia thì đã hoàn thành nhiệm vụ, nháy mắt với Lưu Thiên Thủ, vừa cười vừa nói rồi rời đi. Không thể không nói tới người dưới tay sếp Lưu còn lợi hại hơn cả đám ngáo ngơ Dư Triệu Hiên.

Tôi đi cùng sếp Lưu lên xe, hai chúng tôi ngồi đằng trước, Âm công tử ngồi ghế sau. Lưu Thiên Thủ còn chỉ vào cái bánh kẹp chiên nói cái này là phần cậu ta. Âm công tử cũng đói thật, không khách khí mà cầm lên ăn luôn. Tôi ban nãy ăn bánh kẹp vì đói, nhưng cậu ta ăn như thế bánh kẹp chiên này là

một món mỹ vị nhân gian vậy. Tôi cũng không nghĩ nhiều tại sao cậu ta lại ăn ngon lành đến vậy. Chắc có lẽ là cuộc sống của hai cha con họ còn vất vả hơn tôi tưởng tượng.

Đợi cậu ta ăn xong, Lưu Thiên Thủ bắt đầu nói chính sự: “Trần Tà này, cậu phải hiểu một điều rằng tôi và Lý Phong là người có thể giúp được cậu. Trong đầu cậu có suy nghĩ gì thì hãy nói với chúng tôi rồi cùng nhau nghĩ cách” Tôi vừa nghe câu này của Lưu Thiên Thủ liền biết ngay anh ấy đang có ý khác, muốn khai thác hết bí mật của Âm công tử. Tuy tôi không có tài ăn nói như Lưu Thiên Thủ, nhưng cũng biết phối hợp ăn ý, tôi chỉ vào sếp Lưu và nói: “Người anh em à, tin đội trưởng của chúng tôi không sai đâu” Âm công tử nhìn hai chúng tôi, suy nghĩ do dự hồi lâu. Lưu Thiên Thủ nói thêm vài câu, còn tôi thì không thể cứ nhấn mạnh mãi hãy tin sếp Lưu đúng chứ? Vậy nên tôi rút một điều thuốc ra hút.

Cuối cùng thì Âm công tử cũng bị thuyết phục, chịu mở miệng nói chuyện với chúng tôi. Cậu ta nói một câu khiến tôi suýt sặc: “Bố tôi không phải là người bình thường, ông ấy có thể giao tiếp với người chết” Tôi nghĩ bụng thật là nhảm nhí. Người chết thì đã chết não rồi, không viết được chữ, cũng không nói chuyện được nữa, vậy giao tiếp kiểu gì? Lưu Thiên Thủ không phản ứng mạnh như tôi, mà còn lặng lẽ gật đầu, giống như đang rất đồng tình, anh ấy còn nhấn mạnh: “Cậu nói kĩ hơn xem nào” Âm công tử chỉ vào đôi mắt mình và nói: “Bố tôi khiêng thi thể lâu cũng học được kĩ năng giao tiếp với xác chết. Đó là lúc người mới chết chưa lâu, ông ấy nhìn vào mắt người chết sẽ biết được người đó chết vì bị oan hay là chết vì bệnh tật. Tôi có hỏi qua bố thì ông ấy trả lời rằng trong mắt người chết oan sẽ có oán hận và không cam tâm”

Suy nghĩ của tôi đã thay đổi phần nào sau khi nghe những lời này, tôi luôn cảm thấy điều ấy không hẳn là vớ vẩn, có lẽ đúng là dựa trên cơ sở nào đó. Âm công tử nói tiếp: “Những năm gần đây, khi hành nghề xong và nhìn vào mắt những người chết, ông ấy phát hiện ra số ít người đó là chết oan, trong đôi mắt mang đầy oán hận. Nói cách khác là trong bệnh viện này có người lạm quyền giết người” Tôi và sếp Lưu lặng lẽ ngồi nghe, không ai ngắt lời cậu ta, nhưng Âm công tử càng nói càng tức giận, còn dậm mạnh vào ghế một cái. Cậu ta nói tiếp: “Mẹ kiếp, bà ta luôn coi thường bố tôi, hết đánh đập lại mắng mỏ, nhất định là bà ta giết người trong bệnh viện. Trước kia tôi nhịn vì bố tôi vẫn ổn, nhưng lần này ông ấy mất tích nhất định có liên quan đến bà ta. Tôi không giết chết bà ta thì tôi không phải là Trần Tà” Tôi phát hiện trong lúc nói chuyện, tay của Âm công tử luôn nắm chặt lấy

cái ba lô. Tôi vốn không biết trong ba lô có gì, nhưng cậu ta làm vậy tôi liền đoán ra, trong đó nhất định là hung khí. Lưu Thiên Thủ an ủi Âm công tử vài lời, làm cho cơn giận của cậu ta nguôi xuống. Tôi cũng theo đó mà phối hợp, giật lấy ba lô của Âm công tử. Trong đó là một con dao găm dài 20 cm, sau khi rút nó ra khỏi vỏ, tôi phát hiện lưỡi dao găm được mài cực kỳ sắc bén, chỉ cần dùng một chút lực đâm vào người nào đó chắc chắn sẽ trí mạng.

Tôi lập tức hiểu ra vì sao sếp Lưu chờ ở cổng sau bệnh viện cả buổi sáng. Anh ấy đã liệu được rằng Âm công tử sẽ mang hung khí tới để hành hung. May mà anh ấy liệu được trước, nếu không thì lúc này trong bệnh viện đã có án mạng rồi. Lưu Thiên Thủ nhìn con dao găm mà biểu cảm không chút thay đổi, anh ấy hỏi Âm công tử: “Bà ta tên là gì?”

“Cố Sảnh Đình. Là một y tá” Âm công tử trả lời với biểu cảm như muốn ăn tươi nuốt sống bà ta vậy.

Tôi không quen biết bệnh viện này, chỉ biết có bác sĩ Tần, cái tên Cố Sảnh Đình nghe rất xa lạ, cũng không có liên hệ tới người nào. Lưu Thiên Thủ trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó kêu tôi cất dao găm vào ba lô và nói với Âm công tử: “Y tá đó thì tôi nhớ rồi, cậu về nhà đợi tin tôi, tôi tìm người điều tra. Nếu đúng như cậu nói, y tá đó luôn bí mật giết người thì sẽ bị pháp luật trừng phạt”

Tôi cảm thấy sếp Lưu nói không sai, cộng thêm lời hứa của anh ấy nữa thì chuyện này chắc chắn sẽ được giải quyết. Nhưng phản ứng của Âm công tử không quá quyết liệt, cậu ta nhìn chúng tôi ậm ừ một tiếng, còn hỏi thêm một câu: “Những gì tôi biết thì đều nói cả rồi, hung khí cũng đã bị các anh tịch thu. Tôi có thể đi được chưa?”

“Được!” Lưu Thiên Thủ trả lời. Tôi có một suy nghĩ thoáng qua là muốn cho cậu ta chút tiền, vì Âm công tử rất nghèo, mua con dao đó nhất định là hết cả vốn liếng. Tôi thật sự sợ cậu ta không có tiền ăn cơm, nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc này cho tiền thì không hợp lắm, vì ai mà biết được lúc này đưa tiền cho cậu ta thì cậu ta có đi mua con dao khác hay không? Âm công tử không lời từ biệt, mở cửa xe bước ra ngoài. Tôi cứ nghĩ chuyện này đến đây là kết thúc, tôi và Lưu Thiên Thủ có thể về Cục Cảnh sát rồi. Nhưng không ngờ lại có chuyện, Âm công tử đi không xa đột nhiên chạy như điên lao về hướng bệnh viện.

Tôi và Lưu Thiên Thủ nhìn thấy hành động của cậu ta qua gương chiếu hậu. Tôi bỗng dưng thấy rất hoang mang, nghĩ bụng tên nhóc này đã nói sẽ không hành hung nữa mà, còn chạy như điên vào bệnh viện làm gì? Lưu

Thiên Thủ nghĩ tới một khả năng, thốt lên: “Gay rồi!”, sau đó liền nhắc nhở tôi: “Đêm trên bờ biển”, nói xong anh ấy chạy xuống xe trước. Tôi cũng nhớ ra là đêm đó tôi và Đỗ Hưng ở bờ biển giả ma dọa Âm công tử. Cậu ta còn giấu một con dao trong bát tất, chúng tôi nhất thời sơ ý quên cả điều này. Tên nhóc này vẫn còn “vốn” để hành hung.

Phần 3 – Chương 15: Hung thủ xuất hiện (1)

Tôi và sếp Lưu xuống xe liền vội đuổi theo. Tôi coi như được lĩnh giáo tốc độ của Âm công tử, nghĩ bụng hai chúng tôi muốn đuổi kịp cậu ta trong thời gian ngắn như vậy thì khá là khó khăn. Lưu Thiên Thủ có dáng người thấp bé, chân thì ngắn, tôi nghĩ là anh ấy chưa chắc đã chạy nhanh bằng tôi. Xem ra việc đuổi theo là trọng trách của tôi rồi. Nhưng tôi thật sự đã sai, dùng từ “như bay” vẫn còn chưa xứng để so sánh với tốc độ chạy của anh ấy. Hai cái chân anh ấy di chuyển nhanh đến mức còn trông bị mờ cả đi, anh ấy không làm vận động viên đúng là quá đáng tiếc. Đi thi giải chạy 100 mét để lấy giải nhất quả thực là việc nhỏ Âm công tử hoảng sợ khi thấy bị chúng tôi đuổi theo, cậu ta còn liều mạng băng qua đường. Lưu Thiên Thủ sốt ruột cũng chạy theo. Lúc Âm công tử băng qua đường may mắn không có chiếc xe nào, nhưng lúc Lưu Thiên Thủ qua đường thì vừa hay có chiếc xe hàng bíp còi inh ỏi xin đường. Tôi thấy vận tốc chiếc xe đó không dưới 90 km/giờ, chưa nói đến đâm vào người, chỉ cần quệt một cái thôi cũng đủ trọng thương. Lưu Thiên Thủ nghiêng rằng tăng tốc, ngoan cố muốn vượt chiếc xe hàng đó. Tôi không rõ lúc đó anh ấy nghĩ gì, nhưng tôi nhìn thấy vậy mà phát hoảng. Tôi thừa nhận mình không đủ tố chất làm một cảnh sát giỏi, cũng không có giác ngộ về cái chết như Lưu Thiên Thủ, cho nên tôi qua đường rất cẩn trọng, không vội vã liều mạng như thế. Tôi chậm một nhịp nên hai người họ chạy khá xa, lần lượt chạy vào cổng sau bệnh viện. Tôi thoáng cảm thấy hơi có lỗi, nhưng có tác dụng gì chứ, định đợi qua đường xong tôi sẽ tăng tốc để bù đắp.

Tôi nhớ là đi vào cửa sau bệnh viện sẽ có hai cái thang máy, vừa hay lúc tôi lao tới thì hai cái thang đều đang đi lên trên, một cái dừng tầng hai, một cái dừng tầng ba. Tôi đoán là Âm công tử chắc chắn ở trong cái thang mà đang lên tầng ba. Tên nhóc con này chắc là đã chuẩn bị sẵn hung khí rồi, chỉ đợi thang máy mở ra là lao tới giết Cố Sánh Đình. Lưu Thiên Thủ khả năng là ở cái thang còn lại. Hai cái thang lệch nhau một tầng không biết có ảnh hưởng tới việc cứu người hay không. Cố Sánh Đình là y tá, khả năng làm việc ở tầng 13, là tầng có phòng bệnh. Tôi lúc đó có đó một suy nghĩ rất liều mạng, có thể là do tuổi trẻ bột bột. Tôi căn rằng đưa ra quyết định.

Tôi lách mình đi thẳng về phía hành lang, thực mạng leo cầu thang bộ, muốn đọ sức với thang máy một phen. Bình thường tôi leo sáu tầng cũng không nhăm nhò gì, nhưng đây là tầng thứ 13. Tôi leo không ngừng nghỉ bằng tốc độ nhanh nhất của mình. Lúc đến khoảng tầng bảy tầng tám, tôi bắt đầu thở dốc và cảm thấy tức ngực. Tôi cắn răng leo tiếp, còn lấy tay đâm vào ngực cho dễ chịu hơn chút. Lúc đó thang bộ không có người, bằng không thì thấy hành động quái đản đó của tôi, có khi người ta lại tưởng tôi là một thầy ma. Nhưng lần này tôi thắng cược rồi, lúc tôi vừa hay tới tầng 13, Âm công tử đúng lúc xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi thỉnh linh xuất hiện như vậy khiến cậu ta khựng lại một cái, sau đó liền chạy thực mạng đến phòng bệnh. Tôi nhìn thấy tay cậu ta đang cầm một con dao. Con dao này nhỏ hơn con trước một chút, nhưng sắc bén không kém, vẫn có thể đâm chết người. Tôi không đuổi kịp cậu ta không có nghĩa là không còn cách nào khác, tôi hét lớn: “Cố Sảng Đình trốn đi!” Tôi hi vọng nếu cô ấy nghe thấy tiếng hét của tôi và đủ thông minh thì nhất định sẽ hiểu ý của tiếng hét đó mà kịp thời thoát được kiếp nạn này. Âm công tử bị tôi phá rối như vậy thì rất bực mình, vừa chạy vừa giơ con dao lên khua khoắng nhưng đầu không ngoảnh lại, ra vẻ thị uy với tôi. Thà là cậu ta đứng lại đấu đá với tôi, vì như vậy tôi sẽ tóm được ngay thẳng nhóc đó. Tôi tính toán không hề sai, nhưng không ngờ sau hành động hò hét đó không những không đem lại lợi ích gì mà mọi việc còn trở nên tồi tệ hơn.

Có một y tá bước ra từ một phòng bệnh hiếu kỳ nhìn xung quanh quan sát. Âm công tử nhìn thấy y tá đó thì khựng lại một cái rồi hét lên: “Con khốn, mày chạy đi đâu?” Thật ra từ lúc y tá đó xuất hiện thì tâm trí tôi bắt đầu hỗn loạn, tôi còn không chú ý Âm công tử hét lên điều gì. Tôi biết y tá này, tôi đã từng gặp một lần, chính là người truyền dịch cuối cùng cho Đỗ Hưng. Lúc đó cô ta còn khuyên tôi vứt quả quýt đầu người kia đi. Liên kết đi liên kết lại, tôi đột nhiên cảm thấy cô y tá đó có vấn đề. Và điều kinh ngạc hơn nữa còn ở phía sau. Âm công tử hét lên xong, trong phòng bệnh kia còn có một người đi ra, đó là Tiểu Oanh. Tôi thầm nghĩ sao Tiểu Oanh lại quen biết Cố Sảng Đình? Mà sao cô ấy không ở Cục Cảnh sát, ban trưa tới đây làm gì?

Tôi không có thời gian để suy ngẫm những nghi vấn đó, tôi chỉ biết việc cấp thiết bây giờ là làm sao để không để thảm kịch xảy ra. Trong tay tôi đang không có súng, nếu không thì lúc này chắc chắn phải nổ súng làm Âm công tử bị thương. Nhân tiện tôi nghĩ đến Lưu Thiên Thủ, anh ấy đi thang máy chậm hơn Âm công tử có một tầng thôi, lúc này đáng lẽ ra phải tới nơi

rồi mới đúng, nhưng mãi không thấy bóng dáng đâu. Tôi cảm thấy khá bất lực, chỉ biết cố gắng vẫy tay để ra hiệu cho Cố Sảnh Đình đi trốn, cho dù là đóng cửa phòng bệnh lại chống cự tạm cũng được.

Nhưng bà ta và Tiểu Oanh không hề nhúc nhích, dường như không muốn chạy đi. Tôi giương mắt nhìn Âm công tử lao về phía hai người họ, tôi tuyệt vọng vì cảm thấy bị kịch đâm máu sắp diễn ra. Nhưng có chuyện khác lại xảy ra làm tôi không dám tin. Âm công tử đang chạy bỗng chân trái gục xuống khiến cậu ta ngã lăn quay mấy vòng. Nếu tôi không chạy qua đó kéo cậu ta dậy, thì chắc cậu ta còn chẳng đứng dậy nổi nữa, nói chi giết người. Trộn náo loạn này khiến càng nhiều y tá và bệnh nhân thò đầu ra khỏi phòng bệnh tò mò. Tôi không muốn làm to chuyện nên âm thầm giấu con dao vào túi và rìu Âm công tử về. Lưu Thiên Thủ có phen xử lý không đẹp rồi, lúc tôi dìu Âm công tử ra tới thang máy thì thấy thang của anh ấy vẫn đang dừng ở tầng bốn. Bên thang bộ thì lại có tiếng bước chân, tôi đoán là thang của Lưu Thiên Thủ đã dừng lại ở tầng bốn và bắt đầu mở ra, hoặc có bệnh nhân đang muốn đi lên, làm lỡ thì giờ của anh ấy, cho nên anh ấy phải bỏ thang máy đi thang bộ.

Nghĩ tới đây tôi mừng thầm nghĩ bụng, anh thực mạng bằng qua đường thì sao chứ, cuối cùng vẫn đến sau tôi. Không lâu sau anh ấy xuất hiện ở cửa thang bộ thở hổn hển, thấy tôi và Âm công tử thì sửng sốt, sau đó giơ ngón cái lên tán thưởng tôi. Tôi cũng không phải là người thích hão huyền, cười nhẹ một cái xem như đã lĩnh thưởng. Chúng tôi không ở bệnh viện lâu, thậm chí Lưu Thiên thủ còn chưa kịp hoàn hồn, chúng tôi đã vội đi thang máy xuống dưới. Về tới Cục Cảnh sát, chúng tôi không khách khí với Âm công tử nữa, đưa cậu ta thẳng tới phòng thẩm vấn. Chỉ có điều hỏi gì cậu ta cũng không trả lời, cứ ngồi ì ở đó, muốn đánh muốn phạt gì thì tùy.

Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ nên xử lý Âm công tử như thế nào, anh ấy đáp rằng tạm giam trước đã, đợi vụ hung án trong bệnh viện phá xong thì tính tiếp. Tôi tiện đó kể cho anh ấy nghe chuyện của y tá Cố Sảnh Đình mà tôi biết, tôi kể luôn những hoài nghi của tôi ban nãy ở bệnh viện. Âm công tử đột nhiên bị ngã, điều này làm tôi cực kỳ khó hiểu, hành lang không có ngáng, cũng không có đá sỏi gồ ghề, tại sao cậu ta có thể tự nhiên đang chạy mà lăn đùng ra ngã? Chuyện này cũng không giống chỉ là trùng hợp. Lưu Thiên Thủ trầm ngâm nghe tôi nói hết, cũng không vội bày tỏ quan điểm, chỉ nói rằng anh ấy sẽ liên hệ người theo dõi Cố Sảnh Đình.

Như vậy bây giờ không có việc gấp gì, sáng thức dậy tôi vốn định đi tìm Dư Triệu Hiên để tranh luận, nhưng thế nào mà đến giờ vẫn chưa đi được.

Tôi đi ngó Đỗ Hưng xem sao, anh ấy vẫn vậy, vẫn đang ngủ mê man bất động trong phòng thí nghiệm. Tôi ngồi bên cạnh suy nghĩ, Đỗ Hưng mãi chưa tỉnh mà cứ ở trong phòng thí nghiệm thế này cũng không ổn. Thành phố này cũng không phải chỉ có một cái bệnh viện trực thuộc, chiều tôi sẽ liên hệ đưa anh ấy tới bệnh viện khác. Điều kiện và thiết bị trong bệnh viện dù sao cũng tốt cho sức khỏe của anh ấy hơn. Trong lúc đang suy nghĩ mơ hồ thì Tiểu Oanh quay về Cục Cảnh sát.

Tôi chào hỏi cô ấy xong liền hỏi thăm bệnh tình của Đỗ Hưng. Tiểu Oanh trả lời bệnh tình của anh ấy lạc quan hơn dự kiến nhiều. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ tỉnh lại trong nay mai. Tiện thể cô ấy giải thích luôn tại sao lại có mặt ở bệnh viện lúc đó. Sáng nay cô ấy lại nghiên cứu bệnh tình của Đỗ Hưng và phát hiện anh ấy đã trúng một loại độc lạ, nhưng cụ thể là chất độc gì thì vẫn chưa rõ. Vì điều này mà cô ấy phải tới bệnh viện để tìm hiểu, và không ngờ rằng gặp chúng tôi ở đó. Cô ấy còn hỏi tôi tên tóc trắng kia có vấn đề gì. Tôi không có cách nào trả lời liền nhún vai một cái coi như xong chuyện.

Tôi đã lên kế hoạch sẵn rồi, nếu Đỗ Hưng tỉnh lại trong nay mai, vậy người anh em đó sẽ coi Cục Cảnh sát này là nhà, và tôi sẽ là người đầu tiên anh ấy nhìn thấy khi tỉnh dậy. Hơn nữa, Đỗ Hưng tỉnh dậy thì mọi điều bí ẩn ở bệnh viện đều sẽ được giải đáp. Rốt cục trước khi hôn mê đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có anh ấy mới rõ. Nhưng đến buổi tối thì tôi đột nhiên bị ho vài tiếng, chắc là do vài ngày nay hơi quá sức, thêm lúc trưa thực mạng leo cầu thang nữa, mệt như vậy nên sức đề kháng bị giảm. Tôi tính là mình không được ôm đồm công việc nữa, uống thêm liều thuốc cảm cúm, về nhà nghỉ ngơi một đêm cho khỏe.

Lưu Thiên Thủ cũng chưa rời đi, ở trong phòng không biết làm gì. Tôi bèn gọi cho anh ấy báo cáo tình hình, sau đó đi xe máy về nhà. Tính ra thì mấy ngày rồi tôi chưa về nhà. Tôi cũng đen thật đấy, khu tôi ở hôm nay mất điện mất nước, nhìn từ xa thấy tối thui. Tôi lấy điện thoại soi tạm, lò dò đi lên cầu thang. Tôi cảm giác hơi không ổn, giống như buổi tối hôm đến nhà của Đại Linh Tử. Đang đi lên thì đột nhiên điện thoại tôi reo, là Lưu Thiên Thủ gọi tới.

Phần 4 – Chương 16: Hung thủ xuất hiện (2)

Nhìn cuộc gọi của sếp Lưu, trong lòng tôi bỗng thấy bất ổn. Bây giờ anh ấy gọi điện đến, có lẽ là chuyện tốt, cũng có thể là chuyện xấu. Biết đâu lại xảy ra vụ án nghiêm trọng, cần chúng tôi đến hiện trường điều tra một chuyến, cũng có khả năng Đỗ Hưng tỉnh rồi, còn có thể là... Đỗ Hưng chết rồi. Tôi không dám nghĩ tiếp, thầm nghĩ nghe điện thoại trước đã rồi tính sau. Lần này tôi hỏi trước: “Sếp, không cần biết là chuyện gì, anh nói với em trong một câu được không?” Lưu Thiên Thủ hiểu ý của tôi, cười hì hì: “Đỗ Hưng tỉnh rồi”

Nghe thấy bốn từ đơn giản mà cốt lõi ấy, ngay lúc này đây tôi chẳng biết cảm xúc trong lòng mình là gì, trong đầu tôi không ngừng xuất hiện một câu: Đỗ Hưng, cuối cùng thì người anh em này cũng vượt qua được rồi, tốt quá. Hành lang tối tăm nhưng tôi vẫn lần mò bóng tối dựa vào tường, tôi có xúc động muốn nện tường một cái, dùng cảm giác đau đớn khe khẽ này để giải phóng niềm vui trong tim. Nhưng Lưu Thiên Thủ còn chưa nói xong, anh ấy “alô, alô” mấy tiếng nhắc nhở tôi, lại cường điệu lần nữa: “Tôi nói với cậu chuyện này, theo như lời Đỗ Hưng khai thì Cố Sảnh Đình thực sự có vấn đề, bà ta rót cho Đỗ Hưng một cốc trà, Đỗ Hưng uống xong thì ngất đi”

Nghe xong, tôi lập tức bốc hỏa, thầm nói Âm công tử nói không sai tí nào, Cố Sảnh Đình là á đàn bà chết tiệt, bà ta còn là y tá nữa chứ, tại sao lại xấu xa đến vậy: “Sếp, nếu đã điều tra ra manh mối thì chúng ta đi bắt bà ta luôn đi. Chẳng phải sếp đã cử người theo dõi rồi ư? Tối nay chúng ta sẽ chặn bà ta ở nhà”

Lưu Thiên Thủ thở dài một tiếng, nói tình huống thực tế không đơn giản như vậy, có hai người theo dõi Cố Sảnh Đình tan làm về nhà, nhưng chẳng biết tại sao bà ta cứ rẽ hết đường này lối khác khiến hai người theo dõi mất dấu. Tôi rất ngạc nhiên, nói thật tôi đã từng được chứng kiến bản lĩnh của những người theo dõi ấy, bọn họ chẳng kém gì gián điệp cả, làm sao mà mất dấu được chứ? Không thể nói rằng bọn họ kém cỏi, chỉ trách Cố Sảnh Đình quá狡 hoạt.

Vừa rồi tôi còn cảm thấy đầu óc nặng nề, nhưng bây giờ hai chuyện này

khiến tôi lên tinh thần hơn nhiều, thậm chí một nguồn sức mạnh còn dâng lên trong tim, tôi nói: “Sếp, bây giờ em sẽ về Cục Cảnh sát, không cần biết Cố Sảnh Đình chạy đi đâu, chúng ta sẽ khởi công xuyên đêm nay, nhất định phải bắt được bà ta”

Lưu Thiên Thủ cũng “ừ” một tiếng, còn thúc giục tôi về nhanh lên, sau đó cúp điện thoại. Tôi biết vừa rồi đầu óc mình nhất thời nóng lên, kỳ thực cơ thể cũng không được khỏe, tôi thầm nói với bản thân đừng đi vội, nếu đã đến nhà rồi thì cứ lên tầng uống viên thuốc rồi hẵng đi.

Tôi vừa bước lên trên mấy bước, một luồng gió thổi qua sau lưng, ngay sau đó cổ tôi cảm thấy đau đớn, như thể bị kim đâm trúng. Hơn nữa, nơi bị đâm còn nhanh chóng trở nên tê tê và khuếch tán rộng ra xung quanh. Khi tín hiệu truyền đến não thì cả người tôi đã mơ màng. Trước khi ngất đi tôi mới chợt nhận ra rằng sau lưng mình có người, hẳn ta còn dùng kim tiêm bơm thuốc vào người tôi.

Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu nữa, dẫu sao tôi đã nằm mơ rất nhiều trong cơn hỗn loạn, ngủ lâu tới mức miệng khô khốc. Sau khi tỉnh lại và từ từ mở mắt ra tôi mới phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng kỳ quái. Bố cục của căn phòng này rất cũ, mặt tường chẳng chịt vết nứt, có lẽ là thuộc kiến trúc có nguy cơ đổ sập. Chiếc đèn vàng treo chính giữa khiến cả căn phòng tràn ngập ánh vàng. Tôi nằm trên chiếc giường cứng, thử vùng vẫy ngồi dậy nhưng phát hiện ra hai tay mình đã bị trói chặt bằng dây thừng. Tôi hồi tưởng lại cảnh tượng trước lúc ngất đi, rồi lại đánh giá xung quanh, mới phát hiện có một người ngồi ở góc phòng. Bà ta khoanh chân ngồi dưới đất đang nhìn chăm chăm vào tôi, bên cạnh là một chiếc túi da màu đen. Là Cố Sảnh Đình!

Lúc trước, khi tôi nhìn thấy bà ta, bà ta mặc áo blouse trắng, rất có khí chất của thiên thần áo trắng. Hiện tại bà ta mặc áo đen quần đen, khiến người ta liên tưởng tới một nữ ma đầu. Tôi cũng không giấu giếm gì, trong lòng tôi thực sự sợ hãi. Cố Sảnh Đình là một ả sát thủ hàng thật giá thật. Chẳng biết bao nhiêu năm qua bà ta đã giết bao nhiêu người nữa, có lẽ đến chính bà ta còn chẳng nhớ nổi đâu nhỉ? Tôi biết bản thân mình đã thành tù binh, đối diện với tương lai tử hình, nhưng tôi sẽ không cầu xin, cũng không biểu hiện ra tâm trạng này, tôi lập tức trợn mắt nhìn bà ta.

Cố Sảnh Đình không nói gì, lẳng lặng mở cái túi da đen ra, lấy một ống tiêm đựng hơn nửa thứ thuốc gì đó. Bà ta đứng dậy bước tới gần tôi. Tim tôi đập thình thịch, vùng vẫy lung tung để thoát thân, nhưng cũng được ích gì? Tôi càng vùng vẫy, cảm giác đau đớn trên tay chân càng rõ rệt. Cố Sảnh

Đình bước ra phía sau tôi, bơm toàn bộ thuốc trong ống tiêm vào cánh tay trái của tôi. Tôi không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tóm lại tôi thấy có cảm giác lạnh lạnh từ cánh tay lan rộng ra, thẳng tới đầu tim. Tôi không ngừng nói thầm, xong đời rồi, xong đời rồi, sinh mệnh của tôi sắp bước vào thời gian đếm ngược, chỉ còn tính bằng giây. Tôi còn tâm nguyện gì chưa được hoàn thành nhỉ? Cho dù bây giờ không thể thực hiện nhưng tranh thủ thời gian nhanh chóng nghĩ một lượt vậy. Tôi phát hiện ra mình rất mất mặt, bây giờ tôi không nghĩ đến anh em hay người thân mà chỉ nghĩ rằng mình chưa kết hôn, còn chưa được chạm tay vào chuyện vui lớn của đời người, đúng là thiệt thòi.

Tôi chịu khổ chờ đợi đến lúc trút hơi thở cuối cùng và nhắm mắt, nhưng đã qua thời gian hút một liều thuốc mà tôi vẫn không sao. Lại thật đấy, tôi thầm nghĩ, chẳng phải Cố Sảnh Đình muốn giết chết tôi ư, tôi nhìn về phía bà ta với ánh mắt nghi ngờ. Cố Sảnh Đình biết tôi đang nghĩ gì, bà ta vươn tay ra vỗ má tôi, nói: “Nhóc, đây là thuốc hạ sốt, cậu vùng vẫy với đáng về không sống nổi ấy làm gì?”

Nghe bà ta nói vậy, tôi mới giật mình phát hiện ra cơ thể mình nóng hầm hập, còn thoải mái nữa: “Tại sao không giết tôi?” Tôi vừa mở miệng đã hỏi câu này, đây cũng chính là nghi vấn lớn nhất chôn sâu trong tim tôi.

“Giết cậu ư?” Cố Sảnh Đình lắc đầu, “Biểu hiện của cậu ở bệnh viện vào ban ngày không tệ, nể tình nên tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho cậu trước” Bà ta không nói tiếp, nhưng tôi có thể đoán được rằng mục đích của bà ta là muốn chữa bệnh trước sau đó giết sau. Bất kể thế nào thì tôi đều phải chết. Cố Sảnh Đình lại ngồi xuống, dí sát mặt lại gần tôi, hỏi một câu: “Cậu tên là Lý Phong đúng không nhỉ?”

Tôi không trả lời bà ta, lạnh lùng chờ bà ta nói tiếp. Cố Sảnh Đình bỗng bật cười, nói với tôi: “Nhóc con, cậu là cảnh sát, chuyên bắt những kẻ ác, đây là chuyện tốt, nhưng cậu có biết không? Có một số người nhìn thì không làm hại đến ai, nhưng lại là kẻ ác”

Tôi thật sự muốn cười nhạo bà ta một tiếng, nói như vậy thì bà ta giết người là có lý hả? Hơn nữa, bệnh nhân tới bệnh viện khám bệnh thì làm gì có chuyện ác hay không ác?

Tôi chẳng nề mặt bà ta, lắc đầu thể hiện quan điểm của mình. Không ngờ hành động này của tôi đã khiến bà ta nổi nóng. Bà ta tát nhẹ lên gò má tôi hai cái.

“Lý Phong! Có lẽ cậu ăn muối quá ít nên không hiểu được xã hội này. Tôi vào bệnh viện làm việc từ năm mười sáu tuổi, đã làm việc ở đây hơn hai

mười năm rồi, có loại bệnh nhân nào mà chưa từng gặp. Đúng vậy, phần lớn bệnh nhân không đáng chết, nhưng có ba loại bệnh nhân nhất định phải chết”

Bà ta vươn ra ba ngón tay, đếm lần lượt: “Thứ nhất, những người già vốn dĩ không có bệnh nhưng lại gây rối vô cớ, không nên tồn tại trên đời này. Thứ hai, những người bệnh không thể chữa khỏi, bọn họ chỉ tăng thêm gánh nặng cho người thân và bạn bè mà thôi, không nên sống trên đời này. Thứ ba, những người thực vật không thể tự chăm sóc cho bản thân cũng không nên sống trên đời này”

Tôi bình tĩnh nghe bà ta nói hết những lời này, kỳ thực trong lòng tôi đã mắng bà ta rồi, bà dám nói tôi ăn ít muối ư? Tôi thấy bà ăn nhiều muối đến mức ngu người luôn rồi đấy. Bất kể là ai đi chẳng nữa, chỉ cần họ còn sống, tức là họ không muốn chết. Ba loại bệnh nhân ấy quả thực khiến người ta bất đắc dĩ, nhưng không đến mức có tội, không đáng trả giá bằng mạng sống.

Có lẽ bà ta đã nắm bắt được điều gì đó thể hiện qua ánh mắt của tôi, bà ta thở dài một tiếng, nhìn trần nhà, nói với dáng vẻ trầm tư suy nghĩ: “Y tá, không nên chỉ biết cứu người, còn nên giết những người không đáng cứu kia nữa, đây mới chính là thiên thần với ý nghĩa thực sự”

Lần này tôi không nhin nổi nữa, phản bác lại một câu: “Bà chị à, nếu chị thực sự muốn giết người, chỉ giết bệnh nhân thôi thì có tài cán gì chứ, có bản lĩnh thì đi giết bọn quan tham hay mấy phần tử hủ bại kia đi. Tôi thấy giết loại người này mới coi như chị có bản lĩnh đấy, công đức của chị cũng sẽ vô lượng” Kỳ thực là một cảnh sát, mấy lời tôi vừa nói ra có chút không thích hợp, làm sao có thể xúi giục người khác đi giết người được chứ?

Nhưng tôi thật sự khó chịu nên mới buột miệng nói ra.

Cố Sảnh Đình nghe xong thì nổi giận, nhất là thấy tôi chẳng đồng tình với suy nghĩ của bà ta tẹo nào, bà ta vươn tay ra muốn tát tôi. Người ta nói có một, có hai thì thôi ba, tôi bị bà ta tát hai lần đã đủ bực rồi, bà ta đánh đến nghiến răng hả? Cũng vì hiện tại tôi không thể cử động, nếu không chưa biết chừng tôi đã trả lại bà ta mấy cái tát kia rồi. Thấy bàn tay bà ta sắp vung đến đây, tôi há miệng cắn một cái về phía bà ta. Tôi đã quyết tâm rồi, thậm chí nói sớm muộn gì cũng phải chết, bà ta dám sỉ nhục tôi thì trước khi chết tôi cũng phải cắn mấy ngón tay của bà ta mới được. Cố Sảnh Đình giật mình, vội vàng rút tay về.

Hai chúng tôi lại nhìn nhau, cứ thế qua một lúc, bà ta bỗng dừng bật cười, nói với tôi: “Trong Cục có một cảnh sát lười thôi tên là Lưu Thiên Thủ đúng

không? Cái tên đó xấu xa thật, còn tìm người theo dõi tôi. Tôi vờn cậu thêm một lát, chờ bắt được Lưu Thiên Thủ đến đây, tôi sẽ cho hai người chết cùng nhau luôn”

Tim tôi nảy thịch một cái, nếu như người bình thường nói rằng muốn bắt Lưu Thiên Thủ, chưa biết chừng tôi còn cảm thấy buồn cười, Lưu Thiên Thủ là ai kia chứ? Anh ấy chính là một con thỏ tinh ranh, có thể bắt được mới lạ đấy. Nhưng Cỗ Sảnh Đình mang tới cho tôi một cảm giác rằng bà ta rất nguy hiểm, nếu bà ta mà đi bắt Lưu Thiên Thủ, chưa biết chừng lại thực sự làm được. Dứt lời, bà ta đứng dậy, khoác chiếc túi da đen lên vai, ra khỏi căn phòng mà chẳng thèm ngoái lại nhìn, khóa chặt cánh cửa sắt to từ bên ngoài. Vậy nên tôi xem như bị nhốt ở đây rồi.

Phần 4 – Chương 17: Chạy trốn khỏi phòng kín

Vừa rồi tiếp xúc với Cố Sảnh Đình, trong lòng tôi rất sợ hãi. Sau khi bà ta đi, tôi cứ tưởng rằng cảm giác sợ hãi này sẽ giảm đi nhiều, nhưng nào ngờ ngược lại nó còn trở nên nghiêm trọng hơn. Có người nói với tôi rằng nhất một người vào căn phòng hoàn toàn không có ánh sáng, chưa tới mấy ngày, người đó sẽ hoàn toàn phát điên, còn căn phòng hiện tại mà tôi đang ở, mặc dù có một chiếc bóng đèn vàng, nhưng tôi cảm thấy chẳng tốt hơn căn phòng tối là bao, hơn nữa xung quanh còn vô cùng yên lặng, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của bản thân. Tôi lo cho sự an toàn của Lưu Thiên Thủ, bản thân tôi đã bị thiên sứ gây cánh cầm tù ở nơi đây, anh ấy trở thành mục tiêu tiếp theo, nghĩ thế nào thì chuyện này đều rất bi quan. Một sức mạnh trào dâng trong tôi, tôi thầm nói với bản thân không thể ngồi chờ chết được. Đừng thấy tôi bị trói thế này, tôi đã nghĩ ra một cách ngu ngốc. Tôi dùng sức vặn vẹo dây, phát hiện hai tay vẫn còn có không gian hoạt động, nhất là có một đoạn dây thừng còn buộc vào góc giường. Tôi thầm nghĩ dùng sức lung lay để góc giường cọ vào khiến dây thừng đứt đoạn, nhưng qua nửa tiếng đồng hồ, tôi hoàn toàn từ bỏ hi vọng. Tôi phát hiện làm vậy rất khó, sợi dây thừng chẳng có dấu hiệu hư tổn gì, ngược lại còn khiến tôi mệt gần chết. Nếu như vẫn kiên trì mài dây thừng thì rất khó để tưởng tượng khi Cố Sảnh Đình về sẽ có biểu cảm thế nào khi nhìn thấy tôi mệt chết trên giường. Dù sao bà ta chắc chắn sẽ không đồng cảm với tôi, có lẽ còn mắng tôi “ngu ngốc” nữa.

Tôi lại chuyển sự chú ý sang cách khác. Kỳ thực chắc là tôi may mắn, trên người tôi có một bí mật mà đến Cố Sảnh Đình cũng không phát hiện ra. Hồi còn nhỏ tay trái của tôi từng bị gãy xương, mặc dù sau này đã khỏi, nhưng tay trái của tôi mềm dẻo hơn người bình thường rất nhiều. Tôi cựa một phen rằng mình có thể rút tay trái ra khỏi dây thừng. Đầu tiên tôi khởi động tay trái, không phải chỉ đơn giản là cử động các ngón tay, mà toàn là những động tác biên độ lớn, thậm chí còn khiến tôi khó chịu đến mức phồng mang trợn má. Sau đó tôi bắt đầu tập trung toàn bộ sức lực vào tay trái. Nói trắng ra là dùng sức rút tay trái ra ngoài, đây chẳng phải một công việc dễ dàng, dùng sức càng mạnh thì lại càng đau. Đến cuối cùng tôi đau đến mức không

ngừng rên rỉ, cảm thấy bàn tay trái của mình sắp rời khỏi cánh tay rồi. Tôi lo nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì cả bàn tay trái của tôi sẽ nát mất, nhưng nếu như hi sinh một bàn tay trái để đổi lấy cơ hội thoát thân thì vẫn rất đáng giá. Dần dần, trán tôi bắt đầu vã mồ hôi như suối, nhưng tay trái bất thành linh được thả lỏng, hoàn toàn thoát khỏi trói buộc. Tôi nhìn tay trái mà đau lòng khôn xiết, bây giờ nó đâu còn dáng vẻ của bàn tay, rất nhiều chỗ bị tróc da, máu chảy đầm đìa, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Tôi ngồi để tay trái nghỉ ngơi một phút, ngay sau đó cởi trói cho mình, nhảy xuống từ chiếc giường cứng. Thời gian tôi nằm quá lâu, xuống đất quá đột ngột khiến tôi không kịp thích ứng, suýt chút nữa đầu gối đã mềm nhũn dưới đất. Tôi đi dọc theo bên giường để cơ thể thích ứng. Trong lúc này tôi mới cẩn thận đánh giá cả căn phòng. Không thể không nói, tôi còn chưa nghĩ ra tiếp theo phải chạy trốn thế nào. Căn phòng này xây dựng bằng gạch và xi măng chính quy, chẳng khác nào lô cốt thời kỳ kháng Nhật, tôi lại không có công cụ hay thuốc nổ, dựa vào cơ thể mà muốn phá tường ra ngoài thì không thực tế lắm. Còn cánh cửa sắt kia còn khiến lòng tôi muốn khóc hơn. Chỉ nhìn qua thôi cũng biết nó rất dày.

Để nghiệm chứng suy đoán của mình, tôi chạy mấy bước lấy đà tới đập mạnh cánh cửa sắt một cái. Mụ đàn bà biến thái Cố Sảnh Đình, bà ta bắt tôi tới đây rồi lột sạch áo khoác, giày, dây lưng... của tôi. Bây giờ tôi chỉ mặc nguyên bộ quần áo giữ nhiệt mùa đông. Tôi đập lên cánh cửa “choang” một tiếng, nhưng ngoại trừ tiếng động ra thì cánh cửa chẳng hề lung lay tẹo nào, còn tôi thì ôm chân đau đớn. Suy nghĩ phá cửa ra ngoài hoàn toàn bị phủ định, sau đó tôi đã thử một vài cách khác, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại, chuyện này khiến lòng tự tin của tôi càng ngày càng lung lay.

Cuối cùng tôi chỉ ngồi ngơ ngác trên chiếc giường cứng, nhìn cả căn phòng này, im lặng không nói gì. Kể ra cũng lạ, vừa rồi còn muốn chạy trốn, nhưng ngồi một lúc, tôi định thần lại thầm nghĩ tại sao lại phải chạy trốn, ngồi đây ôm cây đợi thỏ cũng được cơ mà? Dù sao Cố Sảnh Đình cũng không biết tôi đã thoát khỏi dây thừng, đợi bà ta về nhà, tôi sẽ nấp sau cánh cửa để đánh lén bà ta, chẳng phải như vậy cũng có thể chiến thắng hay sao? Tất nhiên có một điều kiện tiên quyết rất quan trọng chính là Cố Sảnh Đình có về nữa hay không, nếu như bà ta cứ mặc kệ tôi ở đây, vậy tôi thảm rồi. Tôi ôm hi vọng có thể tập kích, đến cuối cùng lại đói chết trong phòng. Nhưng tôi nhất định phải cược rằng Cố Sảnh Đình sẽ trở về, thậm chí tôi còn nghiên cứu cả chiến lược nữa.

Bây giờ tôi không có vũ khí, nếu muốn đánh lén thành công, chỉ còn mỗi

cách siết cổ là khả thi thôi. Đúng lúc trên đầu giường có dây thừng, tôi hí hoáy mãi mới lấy được một đoạn ngắn, còn thử giật giật, nhận thấy chiều dài của sợi dây thừng này khá lí tưởng, nhưng mà hơi thô, dùng không thuận tay. Thông thường nếu muốn dây thừng trở nên trơn và đàn hồi hơn, cách tốt nhất là thấm dầu, nhưng bây giờ không có dầu, tôi chỉ đành đi tìm nước. Trong phòng không có nước, nhưng tôi buồn tiểu. Mặc dù mùi của nước tiểu không dễ ngửi chút nào, nhưng thực dụng thì thực dụng thật. Tôi đặt đoạn dây thừng đó xuống đất, móc thứ trong quần ra.

Lúc phát sốt thì con người không có cảm giác buồn đi tiểu, kỳ thực tôi không uống gì nhiều, phải mất công lắm mới ép được nước tiểu ra ngoài. Ngay lúc tôi đang tiểu thì cánh cửa sắt kêu lên loảng xoảng mãi, hình như có người đang giăng co bên ngoài. Trên thế gian này có một loại đau đớn mang tên nín tiểu, đau khổ hơn nữa là ngay lúc bạn đang đi tiểu thì gặp sự cố phải nín lại. Tôi cảm thấy mình nín đến mức vùng bụng dưới đau rát. Tôi nghĩ là Cố Sảnh Đình quay về rồi, vội vàng kéo quần, thuận tiện nhặt sợi dây thừng lên. Tôi cũng không biết lúc trước Cố Sảnh Đình đã tiêm gì cho tôi, dù sao lần này mùi nước tiểu rất lạ, khiến tôi suýt nữa ngất đi.

Tôi rón rén bước tới bên cạnh cửa sắt, tinh thần căng thẳng, chỉ chờ cửa mở ra, tôi sẽ chớp thời cơ ra tay. Tôi có tự tin rằng chỉ cần mình móc được sợi dây thừng vào cổ Cố Sảnh Đình thì đảm bảo bà ta không thoát được. Nhưng kỳ quái ở chỗ, tiếng lạch cạch ngoài cửa vang lên một lát rồi im bặt, khung cảnh trở nên yên tĩnh lạ thường. Tôi thầm nghĩ quái lạ thật, không biết Cố Sảnh Đình suy tính gì. Đã đến nước này rồi tôi cũng không dám có động tác gì, chỉ có thể đứng đợi mà thôi. Lại qua thêm ba phút nữa, bên ngoài cửa vẫn yên lặng như vậy, dường như người ngoài kia đã đi rồi.

Tôi thầm nói mụ Cố Sảnh Đình chết tiệt đúng là biến thái, chẳng phải bà ta đã đi tìm Lưu Thiên Thủ rồi ư, tại sao lại quay về giữa chừng như vậy, hơn nữa bà ta còn không vào trong, lung lay cửa sắt mấy cái rồi đi thôi à? Tôi thực sự không nhịn nổi nữa, tiến dần về phía cánh cửa sắt, tôi muốn áp tai lên nghe thử xem rốt cuộc bên ngoài có chuyện gì. Nhưng tôi vừa mới áp tai lên cửa, cả cánh cửa lỏng lẻo, lộ ra một khe hở. Tôi không ngờ đến mức lúc này rồi mà còn không hiểu gì. Cánh cửa này bị người ta mở ra rồi, hơn nữa tôi còn dám khẳng định chắc chắn người mở cửa không phải Cố Sảnh Đình.

Bất kể phân tích chuyện này trên lập trường nào, tôi cũng đều cảm thấy người mở cửa là bạn chứ không phải thù, nhưng điều tôi cảm thấy khó hiểu là, nếu người kia đã mở cửa ra rồi, tại sao lại không bước vào trong mà lại

lặng lẽ rời khỏi. Trong lòng tôi có vô số câu hỏi, có điều bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, tôi cũng không chuẩn bị gì hết, nhẹ nhàng cẩn thận đẩy cửa bước ra ngoài. Tôi thử nhận biết dấu giày bên ngoài cửa để nắm được bằng chứng về người bạn đã cứu tôi. Nhưng thật tiếc, đất bên ngoài cửa rất cứng, chẳng để lại chút manh mối nào. Tôi lại nhìn khắp xung quanh.

Bây giờ là rạng sáng, khi tôi nhìn rõ khung cảnh xung quanh, phản ứng đầu tiên của tôi là muốn chửi mẹ kiếp, thầm nghĩ đây rốt cuộc là nơi nào? Xung quanh hoang vắng, cỏ dại cao nửa người mọc khắp nơi, thưa thớt vài gốc cây xanh. Ngoại ô thành phố trong ký ức của tôi không có nơi nào như thế này, nhưng dựa vào thời gian, chắc hẳn tôi chưa rời khỏi thành phố được. Có lẽ tôi chỉ là kẻ kiến thức hạn hẹp không hiểu sâu về cả thành phố này. Tôi không biết đi về phía nào để vào thành phố, cũng không thể chỉ đứng ở đây mãi được, bèn chọn bừa một hướng cưỡi thử xem.

Tôi chọn đi về phía mặt trời mọc, nhưng không ngờ rằng nơi đây quá nhiều cỏ dại và đá vụn, vô cùng vướng chân, hơn nữa chân tôi cũng không phải làm bằng thép, đi được mấy bước đã thấy khó chịu rồi. Tôi nảy ra một ý, chẳng phải tôi đang mặc quần giữ nhiệt hay sao. Tôi vươn tay kéo ống quần xuống, nhét một lớp cỏ dại vào bên trong, loay hoay trèo lên chân, coi như giày tạm thời. Mặc dù chiếc giày này hơi lạ, nhưng có thể giải quyết rất nhiều phiền phức, ít nhất thì đeo nó lên đi đường cũng không thấy đau. Bây giờ không có gương soi, nếu không chắc hẳn hình ảnh của tôi phải buồn cười lắm, mặc chiếc quần cộc cải tạo từ quần giữ nhiệt, đeo một đôi giày kỳ quái, hơn nữa trước đêm nay tôi còn là một cảnh sát hình sự ăn mặc rất tươm tất. Tất cả đều tại bà thiên sứ gây cánh kia. Tôi thầm nghĩ, nếu mà bắt được mục đàn bà xấu xa ấy, đảm bảo tôi sẽ lôi bà ta vào phòng thẩm vấn một mình, tôi không tin rằng đôi “thiết chương” của tôi không tát vỡ mồm bà ta được.

Tôi vừa nghĩ nên xử lý Cố Sảnh Đình thế nào để xả giận, vừa đi xuyên qua đồng cỏ hoang. Bỗng, phía xa truyền tới tiếng chuông kêu, “leng keng”, “leng keng”... rất lạ, âm thanh này khiến tôi nhớ tới xe ngựa. Ở trong hoàn cảnh thế này mà gặp được một chiếc xe ngựa thì chẳng khác gì gặp được một chiếc BMW cả. Tôi thầm nghĩ nếu có thể bắt một chiếc xe đưa mình ra khỏi cái nơi ghê tởm này thì tốt quá. Nhưng tôi không dám tùy tiện hô hoán, sợ rằng cách ăn mặc hiện tại của mình sẽ khiến người đánh xe sợ hãi. Tôi vội vàng chạy về phía tiếng chuông. Không bao lâu đã xuất hiện hai bóng người, tiếng chuông phát ra từ trên người họ. Tôi nhìn hai bóng người

này, nhất thời sửng sốt, ngay sau đó sợ hãi vội vàng nấp vào trong bụi cỏ, thậm chí còn bất giác bịt miệng lại. Tôi không biết phải nói sao nữa, tóm lại thì tôi không dám tin vào mắt mình, nhủ thầm lẽ nào gặp ma rồi?

Phần 4 – Chương 18: Thiên sứ gãy cánh

Hai người này rất kỳ quặc, người đi trước mặc một chiếc áo măng tô rộng, che kín cơ thể mình, không lộ diện mạo, một tay hắn ta cầm chiếc chuông, thỉnh thoảng lại đong đưa, tay còn lại kéo dây thừng dắt người phía sau đi. Còn người ở phía sau, mặc dù nhìn thì là người nhưng bước đi lại chẳng khác gì một cái xác không hồn, ngoan ngoãn cất bước theo sau. Tôi cũng to gan, nhưng bây giờ tim tôi đập thành thịch như gõ trống. Tôi vội vàng ôm ngực, sợ tim mình sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực mất. Trong khung cảnh này, dưới bầu không khí như này mà xuất hiện hai người kỳ quái thế kia, tôi ngay lập tức nghĩ tới Sứ giả câu hồn của Âm gian Theo lý mà nói thì trên đời này làm gì có Sứ giả câu hồn, mặt trời ló dạng rồi, đáng lẽ mấy thứ này phải sợ ánh sáng mới đúng, nhưng thực tế lại sờ sờ ra đó. Tôi lại hạ thấp người xuống, không dám nhúc nhích tẹo nào, đánh giá xung quanh để tùy cơ ứng biến. Nói thật thì bây giờ tôi chẳng nghĩ được kế hoạch nào hết, chỉ mong sao thứ tà quái này chậm chậm đi qua, đừng phát hiện ra tôi là được. Cứ thế, hai người họ cách tôi ngày một gần, tôi cũng nhận ra người phía sau.

Tim tôi vốn đã đập điên cuồng lắm rồi, bây giờ đột ngột dừng lại, vẻ ngoài luộm thuộm kia không phải Lưu Thiên Thủ thì còn ai vào đây nữa. Vậy thì khỏi phải nói, người lắc chuông khẳng định là Cố Sảnh Đình rồi. Vừa kinh ngạc, tôi cũng vừa cảm thấy hoang mang. Kể từ lúc Cố Sảnh Đình rời khỏi căn nhà nhỏ đến hiện tại cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ. Bà ta nói đi bắt Lưu Thiên Thủ, vậy mà lại trở về nhanh đến thế? Tôi không hiểu tại sao Lưu Thiên Thủ lại biến thành dáng vẻ kia, tôi đoán nhất định anh ấy đã trúng thứ bùa mê gì rồi, như người ta vẫn hay nói ấy.

Trước mắt tôi có hai sự lựa chọn, một là cứ trốn kỹ ở đây, chờ Cố Sảnh Đình dắt Lưu Thiên Thủ đi rồi, tôi sẽ chạy trốn. Hai là liều mạng, bất chấp Cố Sảnh Đình nguy hiểm hay tà quái thế nào, tôi sẽ tìm cơ hội đánh lén bà ta, cứu Lưu Thiên Thủ. Bảo tôi phải đối đầu với thiên sứ gãy cánh, tôi chẳng tự tin chút nào. Thậm chí còn phải nói một câu bi quan rằng tỉ lệ đánh lén thành công rất thấp. Nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn sắp Lưu bị đưa đi như thế được. Cuối cùng tôi cắn răng, quyết chí liều mạng. Tôi

không mang theo vũ khí, xung quanh cũng không có viên đá nào to cả, muốn đánh lén, vậy thì chỉ còn cách dùng tay không thôi.

Tôi cân nhắc một lát, hay là đập cổ bà ta nhỉ, chỉ cần dùng đủ sức, chắc chắn có thể khiến mục đàn bà này ngất đi. Trùng hợp thay, tuyến đường Cổ Sảnh Đình định đi cách tôi rất gần. Để đảm bảo tính khả thi của kế hoạch, tôi đưa tay che miệng, đề phòng mình hắt xì. Còn chuyện tôi có đột ngột đánh rắm hay không thì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi, tôi không thể dùng tay kia để bịt miệng lại được. Tôi thấy bản thân giống một con sói ngu ngốc định tấn công một con sư tử cái.

Hai phút qua đi, Cổ Sảnh Đình đến bên cạnh tôi, có lẽ bà ta chẳng ngờ rằng ở nơi hoang vu hẻo lánh này lại có người, cho nên rất lơ là cảnh giác, chẳng để ý tới chuyện có tôi đang nấp trong bụi cỏ. Tôi lẳng lặng theo sát phía sau, bổ mạnh vào cổ bà ta một nhát cách lớp áo măng tô. Lần này tôi dùng hết sức bình sinh, khi đánh trúng bà ta, tôi bỗng mừng thầm, nói với bản thân rằng thành công rồi. Nhưng tôi đã lạc quan hơi sớm, Cổ Sảnh Đình loạng choạng mấy bước nhưng không ngã, sau đó còn quay đầu lại nhìn tôi như thể không có chuyện gì. Tôi kinh ngạc là vậy, song không có bụng dạ nào mà suy nghĩ tại sao bà ta không gục. Tôi lại vươn hai tay bóp cổ bà ta. Đàn ông mà đi bóp cổ phụ nữ trông hơi khiếm nhã, nhưng tôi lại chẳng thấy xấu hổ tí nào. Tôi dồn sức bóp cổ bà ta, còn giơ hai tay về phía trước, thử nhắc bà ta lên.

Cổ Sảnh Đình bị bóp cổ phồng mang trợn má, mặt đỏ bừng. Nhưng mục đàn bà này thực sự quá đỉnh, chỉ ứ ở mấy tiếng sau đó nuốt một hơi. Tôi cảm thấy dòng khí vừa đi xuống, cổ bà ta trở nên cứng ngắt, giống như một khúc gỗ, bị tôi bóp mà chẳng hề hấn gì. Cổ Sảnh Đình bình tĩnh lại, ngay lập tức phản công. Bà ta tung một cú đá vào đùi quần tôi. Tôi không muốn bị bà ta đá trúng, bây giờ tôi đang mặc quần giữ nhiệt, nếu bị bà ta đá trúng thì trứng của tôi sẽ biến thành trứng chiên mất. Phản xạ có điều kiện khiến tôi vội vàng buông tay ra, lùi ra sau mấy bước. Cổ Sảnh Đình trợn mắt nhìn tôi, không tấn công mà tấm tắc mấy câu: “Cậu nhóc đỉnh ghê đấy, cậu thoát ra kiểu gì vậy?”

Tôi không có thời gian nói xàm với bà ta, bổ nhào về phía đó, lần này tôi định dùng chiêu thức săn mồi xô ngã bà ta. Thủ đoạn của Cổ Sảnh Đình rất tà môn, lúc bà ta nói chuyện với tôi, tay phải bà ta như vô tình rụt vào trong ống tay áo, ai ngờ đầu trong tay áo bà ta lại giấu giếm thứ khác. Lúc tôi nhào tới, bà ta vốc một nắm bột trong tay áo ra.

“Trúng!”

Bà ta hét lớn, vung thuốc bột lên mặt tôi. Loại thuốc bột này ngòn ngọt, còn có mùi tanh ngai ngái, tôi muốn né tránh để không hít phải nó, nhưng đã muộn rồi, tôi hít phải một lượng nhỏ. Đầu tôi lập tức choáng váng, giống như đang chìm trong huyền cảnh. Tôi không nhìn rõ mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy bản thân như đang lơ lửng giữa tầng mây. Phía trước vang lên âm thanh văng vẳng như tiếng trời. Tôi chạy về hướng đó, cho tới khi hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Khi mở mắt ra, thứ đầu tiên tôi thấy lại là chiếc bóng đèn vàng của căn phòng tối tăm. Tôi thầm nói được đấy, tôi lại bị bắt về, lại bị trói trên chiếc giường cứng rồi. Đúng lúc này, bên tai tôi vang lên một âm thanh: “Chào buổi tối, Lý Phong”

Tôi quay đầu, phát hiện Lưu Thiên Thủ đang nằm bên cạnh cất tiếng chào tôi. Anh ấy cũng bị trói, hơn nữa chiếc giường này khá nhỏ, hai người chúng tôi ngồi kề sát vào nhau. Tôi thực sự không hiểu tại sao tâm trạng của Lưu Thiên Thủ lại tốt như vậy, đã đến lúc nào rồi còn có tâm trạng chào với chả hỏi.

Lại thêm một tiếng hừ nữa truyền tới, tôi nhìn về phía âm thanh, phát hiện Cố Sảnh Đình đang ngồi bệt dưới đất ăn bánh mì, uống sữa bò. Bà ta từng nói sau khi bắt Lưu Thiên Thủ đến đây sẽ tiễn hai chúng tôi lên đường. Bây giờ Lưu Thiên Thủ cũng bị bắt rồi, không cần nói gì nữa, hai chúng tôi sắp chịu hình đến nơi rồi. Chẳng ai muốn chết hết, nhưng có một người bạn theo cùng, nhất là Lưu Thiên Thủ, bỗng dưng tôi cảm thấy cũng được an ủi phần nào. Hai chúng tôi sinh thời là cảnh sát, chết rồi thì cùng lắm cùng nhau tới Âm phủ làm người hầu cho Diêm Vương.

Tôi suy nghĩ rồi chợt cười khở một tiếng, hành động này khiến Lưu Thiên Thủ và Cố Sảnh Đình đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên về phía này. Hai người đồng thời hỏi tôi cười gì, tôi chẳng thèm đếm xỉa gì đến Cố Sảnh Đình, nhìn Lưu Thiên Thủ hỏi một câu: “Sếp, sắp chết rồi, cười một cái không được ạ?”

Lúc trả lời, tôi còn phát hiện ra một chuyện quái lạ. Hai người chúng tôi đều cởi trần, quần áo bị Cố Sảnh Đình lột sạch rồi. Tôi phát hiện trên ngực trái của Lưu Thiên Thủ có một hình xăm nho nhỏ. Cảnh sát không được phép xăm mình, nhưng anh ấy không chỉ có, mà hình xăm này còn rất kỳ lạ, giống như một chữ viết, nhưng lại càng giống với một hình vẽ hơn.

Cố Sảnh Đình thấy tôi nhìn Lưu Thiên Thủ bằng ánh mắt “nặng tình”, bà ta đặt bánh mì sang một bên, lấy ống tiêm trong chiếc túi da màu đen, gọi tôi một tiếng: “Đừng thất thần nữa, hai người có di ngôn gì thì mau nói. Hôm

nào tâm trạng của tôi tốt, tôi sẽ giúp hai người chuyển lời”

Tôi nghĩ bụng tưởng tôi ngu chắc, trước khi chết nói với hung thủ người tôi quan tâm nhất, thì chẳng phải để bà ta tiếp tục giày vò người thân bạn bè của tôi ư? Sắp chết rồi, tôi cũng chả bận tâm gì nữa, cứ lại bà ta ngay:

“Người tôi lo lắng nhất chính là mẹ bà đấy, hôm nào bà cũng xử bà ta luôn đi, để bà ta xuống Âm phủ bầu bạn với tôi”

Cố Sảnh Đình tức giận, nhổ một ngụm, sải bước tới chỗ tôi. Trông bà ta như muốn vả miệng tôi vậy, nhưng thấy tôi nhe răng muốn cắn người, cuối cùng bà ta cũng không dám tát tôi nữa. Bà ta sờ mó cánh tay tôi, định tìm ven, tôi cũng đã từ bỏ vùng vẫy rồi, nhưng chẳng biết hào khí từ đâu dâng lên trong tôi, tôi nói với Lưu Thiên Thủ một câu: “Sếp, lát nữa anh em ta gặp nhau”

Biểu cảm của Lưu Thiên Thủ cứ kỳ quái thế nào ấy, tôi thấy anh ấy chẳng sợ gì hết, lúc này không chỉ mặc kệ tôi, mà còn quay sang hỏi Cố Sảnh Đình một câu: “Tôi bảo này, cô gấp gáp giết chúng tôi thế hả? Sau này đừng hối hận đấy?”

Cố Sảnh Đình hừ một tiếng, đáp lại một câu: “Cậu ít xàm đi, tôi chưa bao giờ hối hận về những việc mình đã làm” Bà ta vừa dứt câu, cánh cửa sắt kêu lên xoành xoạch. Tôi không biết đây là trùng hợp hay gì khác. Tim tôi mừng rỡ đập như điên, thầm nói với bản thân mình rằng tại sao lại quên mất chuyện này chứ. Lúc trước tôi có thể thoát khỏi căn nhà nhỏ này, chẳng phải nhờ có người bên ngoài mở cửa hay sao? Người nọ có thể thả tôi ra ngoài, lần này nhất định lại trở về cứu chúng tôi.

Cố Sảnh Đình giật mình trước âm thanh ở cửa, bà ta cảnh giác nhìn về phía ấy, nhất thời quên mất tiêm cho tôi. Ba người chúng tôi chẳng ai lên tiếng, tất cả đều nhìn cánh cửa sắt. Cứ thế qua ba giây, năm giây, tiếng lạch cạch cũng dừng lại. Xung quanh trở nên tĩnh lặng. Cố Sảnh Đình giương ống tiêm chứa chất lỏng màu xanh nhạt lên, tôi đoán có lẽ đó là chất độc, bà ta dùng nó làm vũ khí, cẩn thận di chuyển về phía cánh cửa sắt.

Tôi không hiểu người bên ngoài kia định chơi trò gì, có lẽ đang định dụ Cố Sảnh Đình ra ngoài. Tôi quay đầu nhìn Lưu Thiên Thủ định bụng hỏi xem tiếp theo chúng tôi phải làm gì. Lưu Thiên Thủ chẳng thèm quan tâm đến tôi, ánh mắt anh ấy rất lạ, biểu cảm có phần ngờ vực. Cố Sảnh Đình đến bên cạnh cửa, song không vội vã ra ngoài ngay, chỉ khẽ hỏi một câu: “Ai ở ngoài đó?”

Không ai đáp lại. Tôi phát hiện mục đàn bà này cũng có lúc sợ hãi, bên ngoài im lặng khiến bà ta thở nặng nề hơn, một lúc sau đó, bà ta không nhin được

mở cửa ra.

Trong lòng tôi còn đang thầm nói, đẩy, đẩy đi! Con mụ chết tiệt, cánh cửa này chính là Quỷ Môn Quan, bà đẩy ra rồi, nguy hiểm sẽ tràn vào đây.

Nhưng ngay sau đó tôi trơ mắt nhìn, cánh cửa ấy không mở được ra. Cố Sánh Đình dùng sức mấy lần, cuối cùng còn giơ chân đạp nữa. Đến bây giờ tôi mới biết, người vừa rồi đã khóa cánh cửa sắt từ bên ngoài. Bỗng dưng tôi lại muốn khóc, thầm mắng rởn cuộc là đứa chết tiệt nào hại nước hại dân, nhốt tôi và Lưu Thiên Thủ chung với một kẻ sát nhân điên khùng thế này chứ...

Phần 4 – Chương 19: Viện binh

Cả tôi và Lưu Thiên Thủ đều không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Cổ Sảnh Đình. Tôi cảm thấy gọi bà ta là kẻ điên không hề sai chút nào. Bà ta không thể đá cánh cửa mở ra thì thôi đi, đằng này còn đột nhiên lên cơn điên, liên tục đá huỳnh huych vào cửa sắt, giống như không đập nát được cánh cửa sắt này thì sẽ không bỏ qua vậy. Nhưng bà ta không nghĩ thử xem, đây là cánh cửa bằng sắt, chứ không phải bằng đậu hũ, đôi chân nhỏ nhắn của bà ta có thể đá vỡ được cửa mới lạ, hơn nữa cú đá cuối cùng còn bị trật, khiến bà ta đau đến mức nhăn mặt ôm chân xuýt xoa. Cổ Sảnh Đình có ngoại hình khá xinh đẹp, lúc nhăn mặt cũng cực kỳ khác người, tôi không biết miêu tả thế nào, chỉ có thể nói rằng nó khiến tôi không nhìn được bật cười. Kỳ thực lúc này tôi đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, theo lẽ thường thì không thể thả lỏng tinh thần mới đúng, nhưng quái lạ là, hiện tại tôi thật sự bình tĩnh một cách lạ thường, có lẽ đây là một loại giác ngộ trước cái chết, hoặc cũng có thể là một kiểu tâm thế thoải mái. Cuối cùng thì tôi cũng nhìn được cười, nhưng nhất định là vẻ mặt của tôi đã để lộ dấu vết, Cổ Sảnh Đình đang ghen một bụng tức liếc mắt sang nhìn tôi, bà ta cau mày, khắp khiêng đi về phía bên này. Tôi thất vọng, thầm nhủ nguy rồi, mục đàn bà đó sắp giận cá chém thớt sang tôi rồi! Bà ta đi thẳng tới chỗ Lưu Thiên Thủ, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh ấy, rồi cầm phập ống tiêm vào cánh tay anh ấy.

Tôi đổ mồ hôi ngay tức thì, hiểu rõ chỉ cần bà ta đẩy nhẹ một cái, Lưu Thiên Thủ sẽ phải trả mạng ngay tại đây. Lưu Thiên Thủ phản ứng rất mạnh, ánh mắt hơi loé lên, trừng mắt nhìn Cổ Sảnh Đình, nói: “Bây giờ giết tôi không có lợi gì cho bà chị cả!”

Tôi hiểu ý của sếp Lưu, cả ba chúng tôi đều bị nhốt trong căn phòng bí mật, nếu giết chết hai bọn tôi, chính bản thân bà ta cũng không thể trốn thoát.

Tôi bèn tiếp lời sếp Lưu: “Nếu bà chị chịu thả hai bọn tôi ra, cả ba chúng ta hợp sức may ra còn có hy vọng rời khỏi đây”

Thật ra vẫn còn nửa câu nữa tôi chưa nói hết, đó là khuyên bà ta đi tự thú cùng chúng tôi. Nhưng mà tôi cảm thấy tội của bà ta quá lớn, có tự thú hay không cũng là tội tử hình, nếu tôi nhấn mạnh việc tự thú với bà ta, nó không được xem là một điều kiện “hấp dẫn” mà còn khiến bà ta kích động hơn.

Cổ Sảnh Đình cười lạnh, lắc đầu nói: “Ma lôi thôi, hiện tại tôi sẽ không tiêm thuốc vào người cậu, nhưng cái mạng này của cậu có giữ được hay

không, còn phải xem cấp dưới của cậu thể hiện thế nào đã” Ban đầu tôi không hiểu bà ta có ý gì, nhưng khi thấy bà ta lấy một con dao mổ đeo bên hông ra và cắt đứt sợi dây thừng đang trói tôi, lúc này tôi mới hơi hiểu ra. Cố Sảnh Đình chỉ vào cánh cửa sắt và nói với tôi: “Không phải vừa rồi cậu cười nhạo tôi ư? Bây giờ cậu ra đó đá cửa đi, nhớ kỹ, nếu đá được cửa ra thì tôi còn suy nghĩ chữa cho các người một con đường sống. Còn nếu không đá cửa mở ra được, chỉ cần tôi hơi run tay một chút thôi, toàn bộ số thuốc này sẽ chảy vào cơ thể ma lôi thôi” Trong lòng tôi tràn đầy oán hận, thầm trách bản thân sao ban nãy lại để lộ biểu cảm, giờ thì hay rồi, cái việc đá cửa cực nhọc này đã rơi xuống đầu tôi.

Để áp chế bớt bản tính hung ác của Cố Sảnh Đình, và để kéo dài thời gian ngăn bà ta tiêm thuốc vào người sếp Lưu, tôi đành phải bất chấp khó khăn đứng dậy làm dáng, không ngừng đá loạn xạ vào cửa sắt, hơn nữa lúc đó tôi vẫn còn đang ở trần... Tôi phát hiện tâm địa của Cố Sảnh Đình rất độc ác, mỗi lần tôi dừng lại, bà ta đều thúc giục: “Nhanh lên, đá tiếp đi” Tôi có một người bạn từng nói thế này, có một số người phụ nữ rất ngu ngốc, và cố chấp, tôi phát hiện lời này dành cho Cố Sảnh Đình quả thật không sai vào đâu được, không ngờ bà ta cứ thích đâm đầu vào cửa sắt như thế.

Tôi vốn chỉ làm dáng một chút thôi, chứ không thực sự dùng sức, nhưng cuối cùng đá một hồi hai bàn chân vẫn đỏ bừng. Tôi biết mình không thể tiếp tục làm thế này, bằng không chân tôi nhất định sẽ tàn tật. Tôi xua tay với Cố Sảnh Đình, bà ta có chút miễn cảm đối với động tác này của tôi, cố ý đâm kim tiêm vào cánh tay Lưu Thiên Thủ sâu thêm một chút: “Cậu không cần mạng của ma lôi thôi nữa sao?”

Bà ta hỏi lại tôi. Tôi không dám nhúc nhích, sợ bà ta hiểu lầm gì đó, chỉ đứng im và đáp lại: “Chị gái à, đá cửa mãi thế này không được đâu, chúng ta phải nghĩ cách khác thôi. Bà chị nghĩ lại xem, tại sao lại có người đột nhiên tới đây và nhốt cả ba chúng ta ở trong này, hẳn có phải là kẻ thù của bà chị không?”

Cố Sảnh Đình rơi vào hồi tưởng, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần lắc đầu. Thật ra tôi cũng đã thử cân nhắc xem, người thần bí đã thả tôi ra ngoài sau đó lại nhốt ba bọn tôi vào trong căn phòng này có thể là ai, nhưng không có chút manh mối nào cả. Cố Sảnh Đình ra hiệu bảo tôi đến cạnh bà ta. Tôi không biết bà ta đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt, thấy tôi hơi do dự, Cố Sảnh Đình bực mình thúc giục một câu, thậm chí còn thật sự tiêm một ít thuốc vào cánh tay của Lưu Thiên Thủ. Thứ thuốc xanh lè kia vừa nhìn qua đã thấy ghê sợ, tôi lo lắng với chút ít đó

thôi cũng có thể lấy mạng Lưu Thiên Thủ mất.

Tôi liên tục khuyên bà ta đừng kích động, đồng thời bước nhanh về phía bà ta. Cố Sảnh Đình rất xảo quyệt, ban đầu không hề có hành động bạo lực, nhưng lúc tôi tiến tới bên cạnh bà ta thì ả đàn bà này đột nhiên đứng dậy, đâm một phát vào cổ tôi. Bấy giờ tôi mới nhận ra Cố Sảnh Đình cũng có chút bản lĩnh, tôi bị đâm xong liền cảm thấy choáng váng rồi rơi vào hôn mê. Lúc tỉnh lại thì tôi đã bị bà ta trói chặt, đặt cạnh Lưu Thiên Thủ trên giường gỗ. Còn bà ta thì ở cách chúng tôi rất xa, đang ngồi cuộn mình trong một góc tường.

Giờ tôi không quan tâm được gì khác, quan trọng nhất là thân thể của Lưu Thiên Thủ. Tôi hỏi anh ấy: “Tổ trưởng, anh thế nào rồi?”

“A a” Đây là câu trả lời của Lưu Thiên Thủ, trong miệng anh ấy bị nhét một miếng vải, dù đã cố gắng hét lên, nhưng vẫn không thể phát ra tiếng.

Cố Sảnh Đình lạnh lùng tiếp lời: “Tên ma lôi thôi này không chịu ngồi yên, hết la lại gào. Lý Phong, nếu cậu cũng học theo cái tính không chịu ngoan ngoãn ấy, tôi cũng sẽ bịt miệng cậu y như vậy”

Nghe xong tôi không dám nói thêm lời nào nữa, bởi vì tôi phát hiện thứ được nhét vào miệng Lưu Thiên Thủ là một chiếc tất vo tròn.

Cố Sảnh Đình không để ý tới tôi, lại nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp. Tôi đột nhiên cảm thấy rất thú vị, cả tôi và Lưu Thiên Thủ thế mà lại thua trong tay một y tá, hơn nữa hiện tại cả hai bọn tôi đều không có dáng vẻ gì của một cảnh sát, phó mặc cho một người phụ nữ hành hạ. Tôi lại nhìn Lưu Thiên Thủ một cái, anh ấy không nói thêm gì nữa, chỉ nháy mắt ra hiệu cho tôi, tỏ ý an ủi bảo tôi yên tâm. Tôi không hiểu anh ấy nghĩ thế nào, thậm chí ở trong tình cảnh này sao mà yên tâm được.

Ba chúng tôi cùng chờ đợi trong bầu không khí im lặng quỷ dị. Tôi cứ tưởng rằng đây sẽ là một trận giằng co dài hơi, nhưng không bao lâu sau, cánh cửa sắt lớn kia lại phát ra tiếng động. Tiếng lạch cạch này giống như có một ma lực nào đó, khiến tim tôi đập bình bịch theo, người thần bí đã quay trở lại, nhưng rốt cuộc là địch hay là bạn, bây giờ vẫn khó mà nói được. Cố Sảnh Đình phản ứng rất nhanh, dáng vẻ nghỉ ngơi vừa rồi chỉ là giả bộ, bà ta vừa nghe tiếng động liền đứng bật dậy, lao vèo về phía cửa sắt. Bà ta nép người đứng sát ngay bên cạnh cánh cửa, cầm ống tiêm chờ sẵn. Lần này người thần bí không rời đi ngay, sau khi mở khoá cửa, hần đẩy nhẹ cánh cửa sắt ra một chút, có vẻ muốn đi vào đây.

Tôi chợt nhớ tới một câu châm ngôn, “bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng”, hiện tại bọ ngựa và chim sẻ đã đánh nhau, con ve sâu là tôi đây nên

giúp ai bây giờ? Điều này khiến tôi rất xoắn xuýt. Cố Sảnh Đình nhất thời sơ suất quên bịt miệng tôi lại, nếu giờ tôi hét lên nhắc nhở có nguy hiểm, người thần bí nhất định sẽ nghe thấy. Nhưng ai biết người thần bí có ý đồ gì, chưa biết liệu gã có phải là một kẻ điên giết người còn gớm tay hơn Cố Sảnh Đình hay không? Cánh cửa mở ra một khe hở rồi không chuyển động nữa, điều này khiến bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng. Cố Sảnh Đình cũng khá gian xảo, bà ta dùng một tay che miệng không chế hô hấp, không để lộ chút sơ hở nào, còn tay kia thì nắm chặt ống tiêm, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Giống co như vậy được một lúc, cửa sắt đột nhiên bị đá văng ra, một bóng đen lén vào. Cố Sảnh Đình đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, ngay khoảnh khắc bóng đen tiến vào, bà ta lập tức đâm ống tiêm tới. Nhưng bà ta chỉ đâm vào một cái áo, người thần bí là một tên cáo già, hẳn không vào mà ném quần áo vào trước. Để lỡ mất cơ hội này, Cố Sảnh Đình coi như đã mất tiên cơ, có một người nhanh chóng tiến vào và tóm lấy cổ tay Cố Sảnh Đình. Tim tôi đập thình thịch liên hồi, trong lòng tràn đầy tò mò xen lẫn sợ hãi đối với người thần bí, nhưng điều khiến tôi không ngờ tới là, lúc tôi nhìn rõ mặt mũi của người thần bí, tôi lập tức sửng sốt ngay tại chỗ.

Không ngờ người bước vào lại là Đỗ Hưng. Đỗ Hưng vừa mới tỉnh lại từ trong hôn mê không bao lâu, trạng thái cơ thể không tốt lắm, nhìn có vẻ tiêu tụy, nhưng dù thế nào đi nữa, bản lĩnh của anh ấy vẫn còn đó. Anh ấy nhìn Cố Sảnh Đình rồi hừ một tiếng, sau khi nói một câu “Quả nhiên là bà”, liền vung tay tát bà ta một cái. Đây chính là “mục tiêu” tôi hướng tới, tôi rất muốn đánh Cố Sảnh Đình một trận cho hả dạ, không ngờ Đỗ Hưng đã giúp tôi thực hiện ước mơ này. Hơn nữa lúc ở trước mặt tôi, Cố Sảnh Đình còn có thể giở trò ngang ngược, nhưng lúc ở trước mặt Đỗ Hưng thì lại không dám làm gì cả. Bà ta muốn phản kháng, nhưng hoàn toàn không phản kháng nổi, còn bị tát liên tiếp mấy cái, cuối cùng Đỗ Hưng đánh mạnh vào gáy bà ta, khiến bà ta hoàn toàn bất tỉnh. Tới lúc này tôi mới cảm thấy yên tâm hơn phần nào, biết là chúng tôi được cứu rồi, nhưng tôi vẫn hơi hoang mang và khó hiểu, chẳng lẽ người động tay động chân vào cửa sắt là Đỗ Hưng sao? Đỗ Hưng lấy còng tay còng Cố Sảnh Đình lại trước, sau đó mới tiến tới cởi trói cho tôi và Lưu Thiên Thủ. Chuyện đầu tiên Lưu Thiên Thủ làm sau khi được cởi trói chính là lấy chiếc tất nhét trong miệng mình ra, nhổ nước bọt xuống mặt đất. Tôi ngơ ngác nhìn Đỗ Hưng, giành hỏi trước: “Sao anh lại làm vậy?” Đỗ Hưng nghe tôi hỏi thế thì rất bối rối, bèn hỏi ngược lại tôi có ý gì. Sau khi cánh cửa sắt được mở ra, một luồng khí lạnh tràn từ bên ngoài

vào thẳng trong này, tôi lạnh đến nổi toàn thân nổi da gà, nhưng giờ phút này tôi hoàn toàn không quan tâm tới cơn lạnh, chỉ lo kể lại ngắn gọn chuyện về người thần bí. Đỗ Hưng sợ hai bọn tôi bị đông cứng, nên trong lúc nghe tôi kể, anh ấy tranh thủ đi đóng cửa sắt lại, đợi tôi nói xong, trên mặt anh ấy lộ rõ vẻ hoang mang, điều này nói cho tôi biết, anh ấy hoàn toàn không biết gì cả.

Đỗ Hưng thò tay vào túi, lấy điện thoại di động ra cho tôi xem. Có một tin nhắn hấp dẫn sự chú ý của tôi, nó được gửi từ điện thoại của tôi. Tối hôm qua, sau khi rơi vào hôn mê, tôi không biết điện thoại của mình đã biến đâu mất tiêu. Tin nhắn trong điện thoại viết rằng “Mau đến cứu tôi nhanh lên”, kèm theo một địa chỉ trong đó, địa chỉ này không phải ghi một con phố hay một con đường nào đó, mà là hướng dẫn phải đi như thế nào, giống như một bản chỉ đường. Khỏi cần nghĩ cũng biết, địa chỉ này nhất định là căn phòng hiện tại chúng tôi đang ở.

Đỗ Hưng còn nói rằng việc này xảy ra rất trùng hợp, vào lúc chập tối có người cung cấp thông tin báo rằng nhìn thấy ông xấu xí đã quay lại nhà xác. Cục Cảnh sát liền cử người dẫn ông xấu xí về thẩm vấn, nhưng chưa thẩm vấn được câu nào thì điện thoại của tôi đã gửi tin nhắn đến. Cục Cảnh sát lại vội vàng điều người chạy tới đây. Anh ấy sốt ruột phóng nhanh nên tới sớm hơn họ một bước, đa số vẫn còn ở phía sau. Tôi liên kết mọi chuyện lại, cảm thấy việc này càng nghĩ càng mơ hồ, bây giờ xem ra, Cố Sảnh Đình bị bắt là chắc rồi, hung thủ giết người trong bệnh viện chính là bà ta. Mà vấn đề là, người thần bí đã khoá cửa là ai? Ông xấu xí mất tích một cách bí ẩn suốt mấy ngày, rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao lại đột nhiên quay về? Trực giác của tôi mách bảo rằng vụ án thiên sứ gây cánh vẫn còn rất nhiều bí ẩn, không hề đơn giản.

Phần 4 – Chương 20: Tử biệt (1)

Tôi và Đỗ Hưng đồng thời im lặng, Lưu Thiên Thủ thấy hai bọn tôi không ai nói câu nào, liền không nhịn được quát Đỗ Hưng: “Thương Lang, đang nghĩ gì đấy? Mau đi tìm thử coi!” “Tìm cái gì cơ?” Đỗ Hưng bị quát lập tức tỉnh người, lơ ngơ hỏi ngược lại. Lưu Thiên Thủ chỉ vào cơ thể trần truồng của mình, rồi lại chỉ vào tôi. Tôi thấy sếp Lưu rất xấu xa, lúc anh ấy chỉ vào bản thân thì chỉ vào cả người, đến lượt tôi vì sao lại chỉ vào nửa thân dưới của tôi? Đỗ Hưng vỡ lẽ, nhưng mà anh ấy không vội đi tìm ngay, mà đột nhiên bật cười ha hả. Nói thật, kiểu cười này khiến tôi rất bất an, cảm thấy không phải là thằng cha này muốn làm chuyện xấu thì cũng là muốn gây phiền phức gì đó cho bọn tôi.

Lưu Thiên Thủ không quan tâm nhiều như thế, tiếp tục thúc giục: “Quần áo của bọn tôi bị thiên sứ gãy cánh lột sạch rồi, nếu không ở trong phòng, vậy thì nhất định là ở bên ngoài, anh mau đi tìm đi, lát nữa đồng nghiệp tới đây, để họ trông thấy hai bọn tôi thế này thì còn ra thể thống gì nữa?”

Đỗ Hưng hỏi lại: “Anh nhất định phải tìm chúng à?” Nói xong, anh ấy không đợi Lưu Thiên Thủ đáp lời, đã quay người đi ra ngoài. Không để bọn tôi đợi lâu, anh ấy nhanh chóng ôm một cái chậu đồng tiến vào. Anh ấy đẩy chậu đồng tới trước mặt bọn tôi và nói: “Xem thử đi, tôi đoán đây chính là quần áo của hai người”

Tôi xúc động muốn chửi thề, trong chiếc chậu đồng này chỉ toàn là tro tàn, Cổ Sảnh Đình đúng là độc ác, sau khi lột sạch quần áo của bọn tôi thì đem đốt luôn, chẳng lẽ đây cũng là một trong những trò giết người quái gở của bà ta, muốn khiến người chết xuống địa ngục không có quần áo mặc sao? Tính ra tôi còn có thời gian suy nghĩ vấn vợ, chứ còn Lưu Thiên Thủ thì không nhịn được nữa, anh ấy đứng bật dậy đẩy Đỗ Hưng: “Tôi mặc kệ, anh mau tìm cho ông đây cái gì đó coi, chỉ cần có thể che người là đủ, cái gì cũng được hết”

Nghe xong lời này, thứ đầu tiên tôi nghĩ tới chính là cỏ. Đây là nơi hoang vu, chung quanh toàn là cỏ dại cao tới nửa người, nếu Đỗ Hưng ôm một bó cỏ dại tới, thật ra cũng có thể che chắn phần nào cho bọn tôi, nhưng làm vậy thì hai bọn tôi trông khác gì người rừng đâu? Đỗ Hưng có một ý tưởng, còn nhấn mạnh với chúng tôi rằng nhất định được. Tôi dõi mắt mong chờ nhìn anh ấy đi ra ngoài. Không bao lâu sau, anh ấy cầm mấy cái áo bọc ghế quay

lại, anh ấy đã quay lại xe cảnh sát, tháo hết áo bọc ghế trên xe ra. Đỗ Hưng chia áo bọc ghế cho bọn tôi, nói: “Dùng đỡ đi, vả lại đều là đàn ông với nhau, không có ngực nên không phải che, chỉ cần che thân dưới là đủ rồi” Tôi cảm thấy anh ấy nói rất có lý, nhưng tôi phát hiện Lưu Thiên Thủ rất kỳ quái, sau khi che kín thân dưới, còn xé áo bọc ghế ra, che ngực trái của mình lại. Ngực trái của anh ấy không bị thương, chỉ có một hình xăm kỳ lạ ở đó mà thôi. Nếu làm theo quy trình bình thường, thì tiếp theo chúng tôi nên ở đây chờ mọi người tới, nhưng lần này Lưu Thiên Thủ không có kiên nhẫn. Anh ấy nói rằng hai bọn tôi như vậy không tiện gặp mọi người, hay là quay về Cục Cảnh sát trước, để Đỗ Hưng mang thiên sứ gãy cánh về cùng, còn về phần hiện trường gây án, cứ để mấy người đến sau muốn làm gì làm.

Tôi không tán thành cách làm này của Lưu Thiên Thủ, tuy thiên sứ gãy cánh đã bị bắt, nhưng người thần bí đã khoá cửa sắt thì vẫn chưa có manh mối gì. Tôi cảm thấy việc cấp bách lúc này là chúng tôi nên đi vài vòng xung quanh, thử tìm kiếm tung tích của người thần bí. Nhưng Lưu Thiên Thủ rất mạnh mẽ, nói xong liền giục chúng tôi mau hành động. Trong khoảng thời gian này tôi phát hiện anh ấy khá căng thẳng, chốc chốc lại che ngực trái, dường như rất sợ hình xăm kia bị lộ ra ngoài. Dĩ nhiên Đỗ Hưng ủng hộ toàn bộ quyết định của vị chiến hữu cũ kiêm thủ trưởng mới này, anh ấy tiến tới, tính nâng thiên sứ gãy cánh lên.

Cố Sảnh Đình đã bị đánh bất tỉnh, lại còn bị còng tay, đáng lẽ bà ta không còn khả năng phản kháng mới đúng, nhưng vấn đề lại ập đến, lúc Đỗ Hưng kéo bà ta lên, bà ta đột nhiên mở choàng mắt, nghiêng người áp sát Đỗ Hưng. Mặc dù bà ta vẫn còn đeo còng tay, nhưng kỳ lạ là, trên tay bà ta thế mà lại có thêm một ống tiêm nhỏ. Trong cái ống tiêm này chứa một thứ chất lỏng màu tím, bà ta nhân lúc Đỗ Hưng vẫn còn đang kinh ngạc, đâm phập ống tiêm vào cổ Đỗ Hưng. Biến cố này quá đột ngột, không ai trong chúng tôi ngờ tới, thậm chí tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, vừa nãy trong lúc nói chuyện, chúng tôi vẫn thảnh thơi liếc mắt canh chừng thiên sứ gãy cánh, vậy mà ở ngay dưới mí mắt ba người bọn tôi, bà ta vẫn có thể lén giở trò được.

Cố Sảnh Đình nói với Đỗ Hưng: “Mở còng tay ra! Trong tay tôi là kịch độc, chỉ cần dính một chút xíu thôi cũng đủ mất mạng!” Cả tôi và Lưu Thiên Thủ đều không nghĩ ra được biện pháp nào. Đỗ Hưng im bật, cũng hết đường xoay sở, đành phải lấy chìa khoá ra mở còng tay cho bà ta. Khoảnh khắc tôi nhìn thấy còng tay được mở ra, tim tôi bỗng đập thành thịch, việc

này không khác gì tháo gông xiềng trên người hổ dữ xuống. Cố Sảnh Đình cười lạnh, vốn dĩ nụ cười này đi cùng với ngoại hình của bà ta thì cũng coi như là người đẹp lạnh lùng, nhưng do vừa rồi mới bị Đỗ Hưng tát vào miệng, nên toàn bộ khuôn mặt bà ta đều bị sưng tấy, mặt mày có chút biến dạng, giờ cười lên trông không khác gì Trư Bát Giới.

Cố Sảnh Đình buông một tay ra, vừa vận động cổ tay vừa nói tiếp: “Được lắm, mặt trắng, vừa rồi tát bà đây mấy cái có phải đã tay lắm không? Có phải không?” Bà ta liên tục hỏi đi hỏi lại “có phải không”, đồng thời nắm lấy tai Đỗ Hưng, vừa kéo vừa nhéo thật mạnh. Dù người bị nhéo không phải là tôi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được rất đau. Đỗ Hưng đang bị bắt làm con tin nên không dám đánh trả, đành nhắm mắt chịu đau, đợi sau khi Cố Sảnh Đình nhéo đến mỏi tay phải dừng lại, Đỗ Hưng mới nói: “Bà trốn không thoát đâu, tội gì phải chống cự vô ích?”

Trùng hợp làm sao, ngay khi Đỗ Hưng vừa dứt lời, bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi cảnh sát, chi viện đã tới. Tôi nghe thấy tiếng còi cảnh sát này quả thật rất muốn giậm chân, thầm nghĩ đầu óc tên lái xe có vấn đề gì không, đây không phải là thành phố, cũng không có tắc nghẽn giao thông, anh đi bắt tội phạm mà mở còi cảnh sát làm gì? Sợ hung thủ không biết là anh đã tới rồi hay gì? Hơn nữa đúng như tôi đã đoán, Cố Sảnh Đình rất miễn cảm với tiếng còi cảnh sát, bà ta hoảng sợ nhìn ra cửa sắt, rồi lại kéo Đỗ Hưng trốn vào trong góc.

Tôi và Lưu Thiên Thủ không dám nhúc nhích, e sợ chỉ một cử động nhỏ cũng kích thích bà ta phát điên. Đỗ Hưng thỉnh thoảng lại khuyên vài câu, muốn xoa dịu tâm trạng của bà ta. Vốn dĩ cục diện này khiến tôi rất lạc quan, chỉ cần cho Cố Sảnh Đình thêm chút thời gian, chắc chắn bà ta có thể tỉnh táo lại. Nhưng xui xẻo là gặp phải đám chi viện kia, người đầu tiên xông vào là Tổ trưởng Dư. Anh ta thấy Đỗ Hưng bị bắt làm con tin, bèn lập tức rút súng ra chĩa vào Cố Sảnh Đình, quát: “Mau bỏ vũ khí xuống!”

Cố Sảnh Đình sao có thể nghe theo Tổ trưởng Dư, trái lại còn hung hăng hơn, dữ tợn đáp trả một câu: “Dù sao bà đây cũng trốn không thoát, này mặt trắng, cậu chết cùng tôi luôn đi” Thấy Cố Sảnh Đình muốn tiêm thuốc vào, lòng tôi lạnh toát, thậm chí còn đột nhiên có một linh cảm xấu, cảm thấy mấy ngày tới sẽ phải tổ chức tang lễ cho Đỗ Hưng.

Trong lúc tôi đang căng thẳng, lại bất ngờ có một người xuất hiện cứu Đỗ Hưng thoát chết. Một giọng nói khàn khàn truyền tới từ ngoài cửa sắt: “Không, không được...” Đây là giọng nói của ông xấu xí. Nào tôi hoàn toàn tê liệt, không biết sao ông xấu xí lại tới đây, ông ta đâu phải là cảnh

sát. Hiện tại không có thời gian suy nghĩ về vấn đề này, Ông xấu xí dẫn Âm công tử cùng nhau chạy vào, ông ta nhìn thấy Cố Sảnh Đình thì cả người run rẩy, tâm trạng cực kỳ kích động, ập úng không nói thành lời.

Âm công tử có ấn tượng rất tốt đối với Đỗ Hưng, chẳng qua là Cố Sảnh Đình đã bị đánh đến mức mặt mũi biến dạng, lại không mặc đồng phục y tá, nên nhất thời Âm công tử không nhận ra bà ta. Cậu ta chỉ vào Cố Sảnh Đình, hét lên: “Mụ đàn bà điên này, mau thả Đỗ Mỡ Lợn ra”

Nhưng Cố Sảnh Đình lại nhận ra Âm công tử, hơn nữa vừa trông thấy Âm công tử, bà ta liền nổi nóng quát to: “Thằng nhãi con!”

Có lẽ bình thường Cố Sảnh Đình từng không ít lần gọi Âm công tử như vậy, nên cậu ta vừa nghe xong ba chữ đó liền giống như bị giật điện, cơn tức cũng tăng vọt lên. Âm công tử có một khuyết điểm: Dễ nổi giận. Chỉ cần đầu nóng lên, cả người liền mất hết lý trí. Cậu ta không để ý tới an nguy của Đỗ Hưng, vừa hùng hổ chửi rủa vừa muốn xông lên, tôi không dám để mặc cho tên nhóc thối này làm loạn phá vỡ cục diện.

Tôi không mặc quần áo mà chỉ quấn mỗi tấm bọc ghế, nên không tiện chạy lên tóm cậu ta lại, đành vội hét gọi Tổ trưởng Dư để nhắc nhở anh ta. Tôi thầm nhủ cái lão chơi mặt chước chỉ biết xoa nhất đồng này, chẳng lẽ chút việc con con ấy mà cũng không làm được sao. Nhưng tôi sai rồi, anh ta đúng là cái thùng cơm di động. Nghe thấy tôi gọi, anh ta sững sờ một lúc, không kịp vươn tay chặn Âm công tử lại. Nhưng bất ngờ là ông xấu xí đã ra tay cản Âm công tử, nhưng tuyệt đối không phải vì lời nhắc nhở của tôi.

Ông ta kéo Âm công tử lại, tát cậu ta một cái rồi nói: “Con mắng ai đấy? Đồ bất hiếu” Ba tiếng “đồ bất hiếu” này như sét đánh ngang tai khiến não tôi nổ tung. Người ta thường mắng đồ bất hiếu trong trường hợp nào? Tất nhiên là vào lúc con cháu bất kính với bề trên chứ sao nữa. Không phải tôi đoán mò, mà là sau khi liên kết toàn bộ sự việc lại, tôi bỗng nảy ra một suy đoán cực kỳ táo bạo: Âm công tử chính là con trai của Cố Sảnh Đình, mà cậu ta cũng là con trai của ông xấu xí, vậy chẳng lẽ ông xấu xí và Cố Sảnh Đình...

Trong lúc tôi còn chưa kịp hiểu hết toàn bộ câu chuyện, thì Âm công tử đã mở miệng hỏi trước. Cậu ta nhìn chằm chằm ông xấu xí, cơn giận thoáng giảm xuống không ít: “Bố, bố nói gì cơ?”

“Con, con, con...” Ông xấu xí lắp bắp. Ông ta có một khuyết điểm, đó là cổ họng có vấn đề, lúc kích động thường nói năng không rõ ràng. Nhưng không ai trong số chúng tôi lên tiếng thúc giục, kể cả Cố Sảnh Đình, tất cả những người đang có mặt trong phòng đều yên lặng chờ ông ta nói. Ông

xấu xí cũng rất sốt ruột, cứ phát ra mấy tiếng ú ớ quái dị, lát sau còn nằm tay tự đâm thùm thụp vào cổ họng mình. Tôi không biết làm vậy rốt cuộc có tác dụng không, dù sao thì sau khi đâm vài cái đúng là ông ta đã nói chuyện lại được.

Ông ta kéo Âm công tử cùng quỳ xuống, Âm công tử vốn muốn phản kháng, nhưng không chống lại được sức của ông xấu xí. Không chỉ quỳ, ông xấu xí còn dập dập với Cố Sảnh Đình, nói: “Tiểu, Tiểu Đình, cô đừng giết người nữa, dừng tay lại đi!” Nhưng Cố Sảnh Đình lại làm như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào Âm công tử, bà ta hỏi: “Nó là con tôi ư?”

“Đúng vậy” Ông xấu xí thẳng thắn thừa nhận ngay tức khắc, ngay sau đó còn nói thêm một bí mật khiến chúng tôi nghe xong càng kinh ngạc không nói nên lời hơn: “Tiểu Đình, năm mười tám tuổi cô bị người đàn ông kia vứt bỏ, nhưng Trần Tà vô tội. Cô bỏ nó, nhưng tôi không nỡ, tôi đã nuôi nó trưởng thành mà không nói cho cô biết”

Lời này rất thẳng thắn, nhưng vẫn có chỗ khiến người ta không hiểu nổi, Âm công tử đúng là con trai do Cố Sảnh Đình sinh ra, nhưng sao ông xấu xí phải nuôi con họ Cố Sảnh Đình? Chẳng lẽ là vì tình yêu? Cố Sảnh Đình hoàn toàn ngây người. Trong lúc nghe chuyện, tuy Đỗ Hưng cũng giật mình lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng anh ấy không lơ là, thừa dịp Cố Sảnh Đình đang phân tâm, anh ấy nghiêng cổ né khỏi chiếc kim tiêm đang đâm vào cổ mình, sau đó xoay người đá văng Cố Sảnh Đình ra thật xa.

Cú đá này nhất định là rất đau, thậm chí tôi còn nghe được cả tiếng va chạm, nhưng Cố Sảnh Đình như bị tiêm thuốc tê, không hề có chút xú cảm giác nào, cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Âm công tử. Đỗ Hưng vội vàng xoa xoa cổ, bị kim tiêm đâm này giờ, chắc hẳn là cổ rất khó chịu, sau đó anh ấy rút súng ra, chĩa vào Cố Sảnh Đình, tiến từng bước lại gần bà ta. Nhờ có sự cố đột xuất này, chúng tôi đã lấy lại được quyền kiểm soát cục diện. Nhưng Cố Sảnh Đình hoàn toàn không để ý tới súng của Đỗ Hưng, đúng lúc này đột nhiên làm một hành động điên cuồng.

Phần 4 – Chương 21: Tử biệt (2)

Tuy tôi là đàn ông, nhưng tôi vẫn có chút hiểu biết đối với phụ nữ. Gương mặt của phụ nữ rất quý giá, có đôi khi còn quý giá hơn cả tính mạng. Thế mà Cố Sảnh Đình lại giống như phát điên, giơ tay tự cào xé mặt mình. Móng tay của bà ta rất dài, lại còn cào rất mạnh, chỉ mới cào vài cái mà mặt bà ta đã máu me be bét, thậm chí máu còn chảy thành dòng kéo xuống tới cổ. Tôi nhìn mà thấy lòng không yên, và lại ánh mắt của Cố Sảnh Đình càng khiến tôi thấy lo sợ hơn, đây tuyệt đối là dấu hiệu trước khi sụp đổ. Cố Sảnh Đình bật cười ha hả với giọng the thé, bắt đầu nói nhảm: “Tôi còn có con trai ư? Một ả đàn bà tàn hoa bại liễu, vò đã mẻ lại nứt, sống u mê suốt bao năm qua như tôi, không ngờ lại còn có một đứa con trai!” Tôi có thể cảm nhận được oán hận trong lòng bà ta lớn dường nào, trước kia lúc bị vứt bỏ từng thấm tới cỡ nào, nhưng tôi chỉ có thể cảm nhận được chút nào đó, chứ hoàn toàn không hiểu được nỗi đau này.

Đỗ Hưng còn chưa kịp nói gì, ông xấu xí đã không nhịn được khóc hu hu, khập khiễng chạy tới, chìa tay ra ôm Cố Sảnh Đình: “Tiểu Đình, cô đừng như vậy mà, cô vẫn còn có tôi, tôi sẽ ở bên cạnh cô! Trần Tà cũng sẽ ở bên cạnh cô!” Đối với tôi, lời nói của ông ta chỉ mang tính an ủi, pháp luật sẽ không bởi vì Cố Sảnh Đình có con trai mà khoan dung với bà ta, cuối cùng bà ta vẫn sẽ phải trả giá đắt cho tội giết người của mình.

Nhưng ông xấu xí có thể nói những lời ấy vào lúc này, tôi thật sự bội phục ông ta từ tận đáy lòng, đây mới đúng là người đàn ông chất phác điển hình. Cố Sảnh Đình nghe xong liền cười ngậy đại, bà ta không những không cảm động trước lời nói của ông xấu xí, ngược lại còn điên dại hơn. Bà ta đẩy ông xấu xí ra, vươn tay đâm mạnh vào lồng ngực ông ta, hung dữ nói: “Tránh ra, ma xấu xí tránh ra!”

Đây là hiện trường vụ án, chúng tôi không đến đây để hóng chuyện, đợi lâu như vậy mà vẫn chưa bắt người, đã là giữ mặt mũi cho Cố Sảnh Đình lắm rồi. Nhất là Đỗ Hưng, này giờ anh ấy vẫn giơ súng canh chừng, thấy Cố Sảnh Đình lại nổi điên nói khùng nói điên đánh ông xấu xí, anh ấy lập tức quát to: “Mụ đàn bà thối tha! Bà coi tôi và súng của tôi là vật vô hình đấy à? Mau theo chúng tôi về Cục Cảnh sát cho lời khai”

Cố Sảnh Đình ngừng đánh ông xấu xí, quay đầu qua nhìn Đỗ Hưng. Tôi không thể nào nhìn thẳng vào vẻ mặt hiện tại của bà ta, nó quá dữ tợn. Cố

Sảnh Đình hăng giọng, điệu cười càng lúc càng quái dị: “Mặt trắng! Chỉ cần trông vẻ bề ngoài này của cậu là đủ biết cậu không phải người tốt, chẳng khác gì tên súc sinh họ Trần kia, đều là kẻ tâm địa gian xảo, cậu không nên sống trên đời này”

Tôi phát hiện bộ đồ trên người Cố Sảnh Đình rất thần kỳ, có thể giấu bao nhiêu là “bảo bối”. Bà ta vừa sờ vào eo đã lấy ra được một lọ thủy tinh nhỏ. Lọ thủy tinh này có kích thước tương đương lọ thuốc nhỏ mắt, nhưng đã được bịt kín, bên trong chứa một chất lỏng đen nhánh.

Bà ta bóp nát miệng lọ bằng hai đầu ngón tay. Kỳ lạ là, sau khi tiếp xúc với không khí, chất lỏng ấy lập tức xì khói. Trong ấn tượng của tôi, chỉ có a-xít mạnh mới có phản ứng này, nhưng thật sự không biết loại dung dịch a-xít nào mà lại có màu thế này. Đỗ Hưng cũng cảm thấy lọ thuốc đó kỳ quái, anh ấy cao giọng hét lên: “Mau dừng tay, nếu không tôi sẽ nổ súng!” Cố Sảnh Đình hoàn toàn không để ý tới lời này, toét miệng ra cười, giống như muốn ăn thịt người, giơ lọ thuốc đen sì kia, tính hất lên người Đỗ Hưng. Tim tôi thắt lại, tôi không muốn Đỗ Hưng gặp chuyện không may, cũng không muốn Cố Sảnh Đình vì vậy mà bị bắn chết. Tôi rất rối rắm, nhưng Đỗ Hưng thì khác, anh ấy từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, gặp phải tình huống này vẫn có thể bình tĩnh đưa ra quyết định dứt khoát.

Anh ấy chửi “Mợ nó” rồi bóp cò. Căn phòng này tương đối nhỏ, tiếng súng nổ đánh thùng, khiến lỗ tai tôi kêu ong ong, tim cũng theo đó vọt lên tận cổ. Nhưng điều này chẳng là gì so với những gì xảy ra sau đó, không ai trong chúng tôi ngờ rằng, tốc độ của ông xấu xí lại có thể nhanh đến vậy, ngay khoảnh khắc Đỗ Hưng nổ súng, ông ta lập tức dùng thân mình chắn trước mặt Cố Sảnh Đình, viên đạn ấy quả thực là một phát xuyên tim. Một dòng máu tươi phun ra từ miệng vết thương, hơn nữa viên đạn này còn bắn trúng chỗ hiểm, ông xấu xí đau đến mức há miệng, đau đớn hét lên “Á”.

Tôi cảm thấy ông ta chắc chắn đang cố gắng gượng, trước khi chết vẫn ráng giữ chút sức lực, cố gắng liều mạng đứng dậy, lao về phía Cố Sảnh Đình, có lẽ dù thần trí đã mơ hồ, nhưng ông ta vẫn muốn bảo vệ Cố Sảnh Đình.

Nhưng nguyện vọng này của ông ta không thực hiện được, giữa chừng cơ thể ông ta bỗng khựng lại rồi trượt xuống đất, chết ngay tại chỗ. Chúng tôi không ngờ sự việc lại thành ra thế này. Đỗ Hưng cũng ngậy người hạ súng xuống. Cố Sảnh Đình càng bất thường hơn trước, động tác của bà ta vẫn dừng lại ở khoảnh khắc giơ lọ thuốc lên định hất ra ngoài, bà ta nhìn ông xấu xí đã chết vì đỡ đạn cho mình, không nói một lời nào, chỉ cắn môi thật mạnh, cắn đến nổi môi bật máu tươi.

Tôi không biết nó đau đến mức nào, dù sao tôi cũng chưa từng thử qua. Cổ Sảnh Đình thế mà lại rơi nước mắt, từng giọt nước mắt yên lặng rơi xuống như chuỗi ngọc trai bị đứt, tí ta tích tách. Đây là một kẻ giết người điên cuồng, nếu không đủ tàn nhẫn thì tuyệt đối không thể giết người, nhưng những giọt nước mắt này lại khiến tôi chợt nhận ra rằng, bà ta cũng có tình cảm, ít nhất là tình cảm dành cho ông xấu xí không cặn. Trước và sau khi nổ súng, Cổ Sảnh Đình như hai người hoàn toàn khác nhau, trước đó thì cực kỳ điên cuồng, nhưng bây giờ thì lại hết sức bình tĩnh, bà ta nhìn chúng tôi với vẻ mặt chết lặng, nhếch miệng nở nụ cười.

Lưu Thiên Thủ giàu kinh nghiệm, vừa thấy nụ cười này, anh ấy liền hiểu ngay, lập tức hét lên với chúng tôi: “Mau ngăn bà ta lại, đừng để bà ta tự sát” Trong số chúng tôi, những tên phế vật đến từ Tổ Điều tra số 1 thì thôi coi như bỏ đi, chẳng được cái tích sự gì cả, chỉ có tôi và Đỗ Hưng nhanh chóng hành động. Cổ Sảnh Đình không muốn bị chúng tôi ngăn cản, bà ta đột nhiên cầm lọ thuốc giơ về phía chúng tôi tỏ ý uy hiếp, sau đó ngửa cổ uống sạch. Bà ta ôm quyết tâm rất lớn, định uống mấy ngụm hết sạch chỗ thuốc này, nhưng mới uống được một nửa thì cơ thể bà ta đã không chịu nổi, nhìn có vẻ không khống chế nổi sắp nôn tới nơi, thậm chí miệng còn ọc ra máu.

Tôi nghĩ thôi đã thấy sợ, loại thuốc độc này lờ mờ dính lên người, dù không chết thì cơ thể cũng bị đốt thủng một lỗ. Cổ Sảnh Đình chết rất nhanh, trước khi chết, bà ta ôm chặt ông xấu xí, để ông xấu xí dính chặt vào người mình, cả hai tựa vào nhau mà chết. Trong suốt quá trình xảy ra sự việc, Âm công tử vẫn luôn đứng ngây người như khúc gỗ, cậu ta không chấp nhận nỗi cái chết của ông xấu xí. Thật ra nếu nghĩ kỹ lại, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cậu ta bỗng nhiên biết mặt mẹ mình, sau đó bỗng đột ngột qua đời, nếu đổi lại là tôi, chắc tôi sẽ ngất xỉu ngay tại chỗ mất.

Nhưng sau khi bình tĩnh là phong ba bão táp ập tới, sau im lặng là bùng nổ, Âm công tử bất thành linh khóc rống lên. Giọng của cậu ta cực kỳ chói tai, giống như tiếng quỷ khóc. Cậu ta gào khóc, vừa lê vừa bò về phía ông xấu xí, cậu ta kéo ông xấu xí vào lòng mình, đồng thời đẩy mạnh thi thể Cổ Sảnh Đình ra: “Mẹ đàn bà thối tha, bà tránh ra, đừng ôm bố tôi, bà không xứng!” Điều này khiến lòng tôi hơi rối bời, tôi không biết Âm công tử làm vậy có đúng hay không. Cổ Sảnh Đình đúng là mẹ ruột của cậu ta, nhưng người mẹ này sau khi sinh cậu ta ra liền nghĩ ngay tới việc vứt bỏ cậu ta, nếu như không có ông xấu xí, có lẽ Âm công tử đã chết rét, chết đói hoặc là bị chó hoang ăn thịt từ lâu rồi.

Âm công tử có một điểm đặc biệt, đó là khóc ra máu, trước đây Đỗ Hưng đã từng kể tôi nghe, đêm đó lúc ở bên bờ biển, tôi đã được thấy sơ sơ một lần, nhưng lần đó cậu ta không khóc ra nước mắt. Hôm nay đúng lúc được chứng kiến cảnh cậu ta gào khóc, hai dòng nước mắt đỏ như máu trào ra từ hốc mắt, giống như hai sợi tơ hồng chạy dọc trên khuôn mặt cậu ta. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là trông thật đáng sợ, như thể trái tim của cậu ta đang tan nát, và toàn bộ máu trong tim đều chảy hết ra ngoài qua hốc mắt.

Âm công tử vừa khóc vừa đâm thùm thụp xuống mặt đất, miệng hét lớn: “Bố ơi, sao bố lại bỏ con mà đi, bố bảo con phải sống sao đây? Cố Sảnh Đình mà là mẹ con cái gì chứ? Con không nhận bà ta! Từ lúc có trí nhớ, con đã chỉ biết mỗi bố mà thôi, hai bố con mình sống khổ cũng được, con hứa với bố, sau này sẽ không thềm thịt nữa, được không? Con cũng không đòi ăn bánh kẹp nữa, bố bảo con làm gì thì con làm nấy. Bố, con xin bố đừng chết, trở về với con đi, trở về đi mà!”

Tôi nghe mà thấy khó chịu trong lòng, tôi có thể cảm nhận được rằng đây đều là những lời từ tận đáy lòng của Âm công tử. Đúng thật là làm khó tên nhóc này, ở cái độ tuổi hai mươi, vào lúc cơ thể đang phát triển, ăn thêm chút thịt không phải là một chuyện rất bình thường sao? Nhưng tại sao nó lại trở thành một yêu cầu xa vời đối với hai bố con ông xấu xí?

Tôi là một kẻ mềm lòng, bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, hốc mắt tôi đã bắt đầu ươn ướt, đúng là phải nói rằng bản thân tôi không có tiền đồ. Tôi còn lén quan sát Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng, Lưu Thiên Thủ cố ý nhìn sang chỗ khác, tuy không rơi nước mắt, nhưng trong lòng anh ấy cũng thấy khó chịu giống như tôi. Còn Đỗ Mỡ Lợn thì trực tiếp giơ tay lên che mắt tôi lại, không để cho tôi thấy rốt cuộc anh ấy có khóc hay không. Mấy người nhóm Tổ trưởng Dư cũng bị ảnh hưởng phần nào đó. Tiểu Oanh cũng có mặt, cô ấy vốn dĩ đứng ngoài rìa, nhưng hiện tại cô ấy lại chủ động đẩy đám người ra để đi về phía Âm công tử. Rõ ràng là cô ấy muốn kéo Âm công tử dậy, để cậu ta tỉnh táo lại một chút.

Nhưng Âm công tử giãy ra, còn đột nhiên trở nên bình tĩnh, vẻ mặt không chút cảm xúc. Chỉ dựa vào điểm này, tôi cảm thấy không cần phải làm xét nghiệm ADN cũng biết, Âm công tử chắc chắn là con trai của Cố Sảnh Đình. Sau đó cậu ta lại quỳ bò xuống, dập đầu bịch bịch với ông xấu xí, mỗi lần dập đầu còn lẩm bẩm: “Bố, trước đây bố nói với con bố ruột của con họ Trần, cho nên đặt tên con là Trần Tà, ha ha, hoá ra bố gạt con, tên của con là Trương Tà, họ Trần cái gì chứ!”

“Bố, kiếp này chúng ta là bố con, điều này mãi không thay đổi, kiếp sau

cũng vậy, con sẽ lại làm con trai của bố, chúng ta tiếp tục sống những tháng ngày cực khổ mà vui vẻ, kiên cường hơn đám người giàu có kia gấp trăm lần”

“Bố, bố đừng đi nhanh quá, hãy nán lại đợi con một lát, đường âm phủ khó đi, bố phải dắt con cùng đi tới chỗ Diêm Vương để báo danh”

Tôi thấy tên nhóc này đập đầu rất mạnh, nói thẳng ra là muốn đập đầu tự tử, tôi đứng cách xa thế này còn cảm nhận được mặt đất đang khẽ rung lên, hơn nữa sau khi đập đầu ba cái, trán cậu ta đã nứt ra, máu tươi tuôn ào ào, còn bắn tung tóe đầy mặt đất. Tôi thật sự sợ cậu ta còn đập đầu nữa sẽ chết mất. Tôi tức giận rống lên với Đỗ Hưng: “Mỡ Lợn, mau lên!” Tôi nổi giận không phải vì tức mà là vì gấp. Đỗ Hưng nhanh chóng bước lên phía trước, anh ấy cũng khá thô lỗ, giơ cả hai tay lên đánh vào cổ Âm công tử.

Người bình thường nếu gặp phải đòn tấn công này, nhất định sẽ ngất ngay tại chỗ, nhưng Âm công tử rất kỳ lạ, cậu ta cố kìm nén đến mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng không hề té xỉu, mà còn muốn đập đầu tiếp. Nhưng cơ thể của cậu ta không cho phép cậu ta làm vậy, ở lần đập đầu cuối cùng, cả người cậu ta té xỉu trước thì thể của ông xấu xí trong tư thế đập đầu bái lạy.

Vụ án kỳ lạ do hiện tượng lạ lùng trong bệnh viện gây ra tới đây là kết thúc, hành động của “gia đình” ba người này cũng coi như khiến tôi được mở rộng tầm mắt.

Phần 4 – Chương 22: Nỗi băn khoăn

Lòng chúng tôi nặng trĩu, cá nhân tôi mong “gia đình” ba người này bình yên. Đỗ Hưng đánh ngất Âm công tử rồi xốc cậu ta dậy đi ra ngoài. Bây giờ anh ấy chỉ lo cho cậu nhóc này, thi thể của ông xấu xí và thiên thần gãy cánh để người khác lo. Lúc đầu tôi còn tính xem có nên lượn lơ khu vực quanh đây để tìm kiếm tung tích của người bí ẩn không, nhưng bây giờ thì thôi, tôi cảm thấy khó chịu lắm không còn sức đâu nữa. Lưu Thiên Thủ không khác gì tôi, cũng muốn về đồn cảnh sát, trước khi đi anh ấy còn cố ý lại gần bóp miệng ông xấu xí lại. Khi chết ông xấu xí rất đau đớn, miệng há hốc. Tôi được biết theo phong tục an táng của địa phương, người chết há miệng không tốt, sếp Lưu làm vậy là muốn ông xấu xí có thể đi trong yên bình. Khi chúng tôi về đến đồn cảnh sát đã quá nửa đêm, cả tôi và Lưu Thiên Thủ đều rón rén ôm vỏ bọc ghế chữa thẹn, lén lén lút lút chạy lên trên tầng. Thế mà chúng tôi vẫn bị bắt gặp. Ông gác cổng nhìn thấy chúng tôi, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là phá lên cười ha hả. Chẳng ai lại như ông ta, có câu gừng xát muối vào nỗi đau, chúng tôi đã mất mặt như thế, ông ta biết là được rồi còn nở lòng nào cười to lên nữa.

Tôi cứ tưởng mình đã quá mệt mỏi, cộng thêm chuyện của ông xấu xí và thiên thần gãy cánh, về đến đồn cảnh sát sẽ ngủ ngay, nhưng tôi lại không hề buồn ngủ, nhắm mắt vẫn không ngủ được. Tôi pha một tách trà, ngồi một mình trong phòng làm việc đến sáng. Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đều ở lại. Đỗ Hưng dẫn Âm công tử đi tìm Tiểu Oanh, định nhờ cô ấy xem giúp, dù sao anh ấy ra tay cũng mạnh, Âm công tử chắc chắn bị thương ít nhiều. Hiện tại tâm lý của Âm công tử cực kỳ bất ổn, để giúp cậu ta vượt qua nỗi đau mất bố mẹ, Tiểu Oanh đã nhờ một người bạn là chuyên gia tâm lý đến ngay trong đêm. Tôi không qua phòng thí nghiệm xem, cũng không biết mặt mũi chuyên gia tâm lý như thế nào. Lưu Thiên Thủ trốn trong phòng làm việc không biết làm gì. Tôi nghĩ rất nhiều về những câu đố chưa được giải đáp liên quan đến thiên thần gãy cánh. Mặc dù tôi không ngu ngốc, nhưng tôi đoán chẳng có gì rõ ràng, đặc biệt là chuyện ma quỷ ở bệnh viện và việc ông xấu xí mất tích đều không hề đơn giản.

Ba ngày qua đi trong chớp mắt. Chiều ngày thứ tư, Lưu Thiên Thủ gọi tôi

và Đỗ Hưng vào họp. Tổ Điều tra số 2 chỉ có ba chúng tôi, không cần vào phòng họp nữa, họp ngay ở phòng làm việc. Buổi họp cũng không có gì, chúng tôi cùng hút thuốc, Lưu Thiên Thủ ném một tập tài liệu lên bàn bảo chúng tôi đọc, nói là liên quan đến thiên thần gãy cánh. Tôi nổi tính tò mò, mở một tập ra xem. Không biết ai viết báo cáo này mà viết y như luận văn, tôi đọc được vài chữ đã thấy đau đầu, cuối cùng lòng hiếu kỳ bị bài luận văn dập tắt.

Tôi trả lại báo cáo lên bàn, nghĩ thầm sắp Lưu chắc là xem rồi, lát nữa nói anh ấy thuật lại là được, tôi đỡ phải tự đọc. Đỗ Hưng còn lười hơn cả tôi, không có ý định đọc. Lưu Thiên Thủ bắt đầu giảng giải một cách tỉ mỉ, tôi nghe như nghe kể chuyện, thậm chí còn bị các tình tiết bên trong lôi cuốn. Tên thật của ông xấu xí là Trương Bình, quen biết Cổ Sảnh Đình từ nhỏ, cùng sống ở một thị trấn. Hai người từng là thanh mai trúc mã, Trương Bình có ý muốn lấy Cổ Sảnh Đình, nhưng sau này bố mẹ Trương Bình đều mất chức, gia cảnh suy tàn, còn Cổ Sảnh Đình lại thích cuộc sống giàu sang tiêu xài thoải mái. Để giữ chân Cổ Sảnh Đình, Trương Bình đã cật lực lao đi kiếm tiền, nhưng mọi chuyện không dễ dàng. Sau một tai nạn, Trương Bình bị bỏng axit, gãy chân, mặc dù giữ được mạng nhưng bị hủy hoại hết dung mạo, trở thành một người thọt. Lúc đó Cổ Sảnh Đình đã rời khỏi thị trấn, đến làm việc ở bệnh viện, không hề biết Trương Bình đã hi sinh bản thân như thế nào, lại còn qua lại với một đại gia họ Trần. Mặc dù thời gian đã lâu không còn điều tra được nguyên nhân cụ thể khi đó, nhưng có thể đoán đại khái là đại gia họ Trần đã ruồng bỏ Cổ Sảnh Đình, Cổ Sảnh Đình lại có thai với ông ta. Thực ra bà ta có thể bỏ cái thai đi, nhưng không biết bà ta đã nghĩ gì, hoặc có thể bà ta muốn sinh đứa trẻ ra để níu kéo chút tình cảm cuối cùng, nhưng sau khi sinh ra Âm công tử, bà ta đã hoàn toàn thất vọng và bỏ cậu bé lại ở bãi đất hoang. Trương Bình luôn nhung nhớ Cổ Sảnh Đình, mặc dù biết mình không còn cơ hội ở bên Cổ Sảnh Đình nữa nhưng để được thường xuyên gặp người trong mộng, ông ta đã làm công việc mà người thường không thể làm nổi, chính là khiêng xác ở nhà xác bệnh viện. Âm công tử số may, ngay hôm bị Cổ Sảnh Đình bỏ rơi, cậu ta đã được Trương Bình lén nhặt về nuôi lớn. Sau đó là hơn hai mươi năm một “gia đình” ba người cùng sống ở bệnh viện, vừa lạ vừa quen.

Nghe xong phản ứng đầu tiên của tôi là tôi ngu thật, người bí ẩn trên QQ đã gửi cho tôi một loạt hình ảnh: đứa trẻ sơ sinh mặt đầy máu, thiên thần gãy cánh và quả quýt hình đầu người, tôi cứ thắc mắc không biết ba bức ảnh liên quan gì đến nhau, không ngờ ba nhân vật ấy lại có khả năng là người

một nhà.

Tạm không nói đến thể trạng bất thường của Âm công tử là bẩm sinh do ảnh hưởng của thuốc hay vì sống trong nhà xác từ nhỏ, cậu ta tóc trắng lông mày trắng lại khóc ra máu, chẳng phải chính là đứa trẻ sơ sinh mặt đầy máu lớn lên mà thành ư? Có đợt tôi còn ngốc nghếch tưởng đứa trẻ sơ sinh mặt đầy máu là linh hồn trẻ con trong truyền thuyết. Nghĩ đến đây, tôi bèn hỏi về hiện tượng quái dị xảy ra trong bệnh viện, cũng là một điểm nghi vấn trong vụ án, trước đây tôi đã nhắc Lưu Thiên Thủ điều tra. Trong báo cáo có nhắc đến mục này, Lưu Thiên Thủ nói đường ống nước quái dị mà tôi gặp thực ra bị tắc, nước trào ngược thỉnh thoảng phát ra tiếng chít chít, thậm chí dung dịch màu đỏ rất có khả năng là do Cổ Sảnh Đình hoặc một y tá nào đó đổ thuốc xuống cống.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, miễn cưỡng chấp nhận cách giải thích này. Hai sự việc quái dị còn lại là tiếng khóc của trẻ sơ sinh và giày cao gót thì Lưu Thiên Thủ giải thích không rõ ràng, giày cao gót có thể giải thích là tiếng bước chân của Cổ Sảnh Đình, còn tiếng khóc trẻ con vẫn không lý giải được. Không lý giải được không có nghĩa là không có đáp án, chẳng qua là chúng tôi chưa tìm ra manh mối hữu dụng. Tất nhiên ngoài những ghi chép trong báo cáo, Lưu Thiên Thủ có một phòng đoán rất bạo dạn về quả quýt đầu người. Quả quýt đầu người thực ra là một tấm khiên bảo vệ, ông xấu xí đặt nó ở đầu giường người bệnh nào thì dù Cổ Sảnh Đình muốn giết người đến đâu cũng sẽ nường tay. Ba chúng tôi tiếp tục thảo luận về “gia đình” ba người họ, mỗi người có một hứng thú khác nhau.

Tôi có hứng thú với ông xấu xí, diện mạo ông ta hơi xấu nhưng ông ta là người đàn ông tốt, đặc biệt là chung tình một cách đáng khen ngợi. Đỗ Hưng có hứng thú với Âm công tử, còn bảo chúng tôi để Âm công tử ở lại Cục Cảnh sát mấy hôm nữa, anh ấy đang lo chuyện nhập ngũ cho cậu ta. Lưu Thiên Thủ có hứng thú với Cổ Sảnh Đình, hào hứng nói cho chúng tôi nghe cách dùng thuốc của bà ta, anh ấy thấy bà ta rất có thành tựu trong mảng này. Tôi không buồn nói sếp Lưu quái dị chẳng kém gì bà ta, hình xăm trên ngực trái của anh ấy chắc hẳn không đơn giản chỉ là xăm bừa lên. Từ lúc bị Cổ Sảnh Đình bắt cóc, điện thoại của tôi đã lạc đâu mất, thời buổi bây giờ điện thoại là vật tùy thân không thể thiếu, vậy là tôi tranh thủ đi mua một cái mới rồi đăng nhập vào QQ. Tôi luôn nghi ngờ tin nhắn báo tin cho cảnh sát nhất định liên quan đến người bí ẩn trên QQ, thậm chí có khi tên biến thái khóa cửa sắt cũng là cùng một bọn. Họ không hẳn là thù, không hẳn là bạn. Người bí ẩn không nhắn gì cho tôi trong mấy ngày qua,

khiến tôi vừa thất vọng vừa ngạc nhiên.

Tối hôm bị bắt đi, Cố Sảnh Đình đã tiêm cho tôi một mũi hạ sốt, khi ấy đúng là tôi hạ sốt thật, nhưng sau bệnh lại phát càng ngày càng nặng. Đến chiều tôi không chịu được nữa, xin phép Lưu Thiên Thủ về trước, tôi xin nghỉ cả sáng hôm sau, định ở nhà ngủ cho lại sức. Từ khi kết thúc vụ án thiên thần gây cánh, Cục Cảnh sát không có vụ án nào lớn nữa, Lưu Thiên Thủ nhanh chóng đồng ý, còn bảo tôi nếu không khỏe thì nghỉ cả ngày cũng được, có việc gì anh ấy sẽ gọi điện. Tôi ngủ một giấc đến tận đêm, nếu không ai làm phiền chắc tôi ngủ đến sáng, nhưng điện thoại của tôi lại đổ chuông.

Tôi ngủ mê mết, không biết làm sao lại áp điện thoại ngay dưới má, có cuộc gọi đến là vừa đổ chuông vừa rung, làm tôi giật mình ngồi bật dậy, nhìn quanh một hồi mới nhận ra là có điện thoại. Điện thoại không hiện số người gọi đến, tôi đoán hẳn là người bí ẩn, vội nhận cuộc gọi. Tôi lịch sự hỏi hẳn có việc gì thế, lịch sự như nói chuyện với anh em bạn bè, nhưng người bí ẩn nghe xong tắt máy luôn. Tôi còn đang ngỡ người không biết hẳn định làm gì, chưa đến một phút sau QQ báo có tin nhắn đến. Hẳn lại gửi cho tôi một bức ảnh, chẳng lẽ vụ án thiên thần gây cánh vẫn chưa xong, sắp xảy ra chuyện gì quái gở nữa?

Phần 4 – Chương 23: Khuôn mặt đứa trẻ kỳ quái đầy máu

Không biết vì sao mà ảnh tải rất chậm, mãi không hiện lên được. Tôi ôm điện thoại chờ, tay run run không phải vì sợ mà vì hồi hộp. Chờ thêm mười mấy giây nữa thì bức ảnh bị hỏng không mở được. Tôi bực cả mình, ông đây đang sốt còn lãng phí bao nhiêu sức lực, cuối cùng nhận được bức ảnh hỏng không mở ra được! Người bí ẩn trên QQ đã dừng hoạt động. Tôi vội nhắn tin cho hần gửi lại, nhưng hần không trả lời, giống như gửi xong ảnh là xong việc, nhận được hay không là việc của tôi. Tôi không cam tâm, không xem được ảnh thì coi như không có gợi ý, bèn nằm xuống chờ. Tôi cứng đầu nhất định phải chờ người bí ẩn trên QQ xuất hiện, thế là chờ một hồi năm phút. Trong năm phút ấy tôi từng nghĩ có khi bức ảnh người bí ẩn gửi cho tôi vốn không mở được thì sao, nhưng rồi lập tức phủ định ngay, tôi tin người bí ẩn không đùa kiểu vậy. Không phụ công tôi chờ đợi, người bí ẩn lại hiện ra gửi thêm một lần nữa. Nếu lần này vẫn không mở được thì chắc hẳn người bí ẩn sẽ không kiên nhẫn chờ tôi, còn tôi sẽ bất chấp ngày mai bệnh nặng đến đâu vẫn lết đến siêu thị điện máy để đổi điện thoại, như thế này lỡ hết việc. May mà lần này nhận ảnh thành công, nhưng nhìn bức ảnh tôi ngẩn người, vì đó là bức ảnh đứa trẻ sơ sinh mặt đầy máu mà tôi đã từng thấy.

Tôi thấy lạ, không biết Âm công tử xảy ra chuyện gì, đừng bảo cậu ta mới là hung thủ, vụ án đã được phá rồi, bằng chứng Cố Sảnh Đình giết người rất vững chắc, không thể nhầm được. Để tránh bỏ sót, tôi liệt kê hết các khả năng ra rồi dò từng cái một, cuối cùng còn lại một phỏng đoán. Trước đây người bí ẩn gửi ba bức ảnh là “gia đình” của Âm công tử, bây giờ ông xấu xí và Cố Sảnh Đình đều chết rồi, cho nên hần không gửi hai bức kia nữa. Hần chỉ gửi cho tôi bức ảnh đứa trẻ mặt đầy máu, hẳn là ngầm báo cho tôi biết Âm công tử đang gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi vội vàng gọi cho Lưu Thiên Thủ. Một điểm tốt của cảnh sát hình sự là điện thoại luôn mở 24/24. Chưa cần đến hai hồi chuông, Lưu Thiên Thủ đã bắt máy. Tôi tưởng anh ấy đang ngủ, nhưng nghe tạp âm trong điện thoại, tôi đoán anh ấy không những không ngủ mà còn đang làm cái gì đó kỳ quặc, âm thanh phía bên đó tạp nham, hình như có cả tiếng côn trùng kêu,

nhưng chỉ trong một thoáng đã im lặng, Lưu Thiên Thủ còn chủ động hỏi tôi có việc gì.

Tôi còn nghi ngờ không biết có phải mình nghe nhầm không, bây giờ không còn tí tạp âm nào nữa. Tôi nói cho anh ấy nghe phỏng đoán của mình về an nguy của Âm công tử, Lưu Thiên Thủ biết về người bí ẩn trên QQ nên tôi không cần vòng vo, nói mấy câu ngắn gọn là xong. Lưu Thiên Thủ hỏi ngược lại “Thế à” rồi trấn an tôi: “Lý Phong, cậu yên tâm, Âm công tử ở Cục Cảnh sát, chỉ cần cậu ta không ra khỏi tòa nhà thì chắc chắn không có gì nguy hiểm. Thế này đi, lát nữa tôi qua đó xem sao, đảm bảo gấp đôi”

Tôi thấy giờ cũng chỉ có cách đó, liền đồng ý. Lưu Thiên Thủ dặn tôi uống nhiều nước ngủ nhiều vào cho nhanh khỏe. Tôi vâng lời, cúp điện thoại rồi ngủ luôn, tôi tin tưởng Lưu Thiên Thủ. Nhưng sáng sớm ngày hôm sau điện thoại của tôi lại đổ chuông, là Lưu Thiên Thủ gọi đến. Tôi không tin anh ấy gọi tôi đi làm, chẳng lẽ Âm công tử đã xảy ra chuyện? Tôi thót tim vội nhận cuộc gọi. Lưu Thiên Thủ nói ngắn gọn một câu quen thuộc: “Mười phút nữa hẹn dưới tầng”

Thường anh ấy nói thế này khi có án mạng. Tôi hỏi: “Âm công tử chết như thế nào?”

Đáng bực mình là Lưu Thiên Thủ đã tắt máy. Tôi lăm bầm mắng ông sếp lôi thôi, nói thêm một câu sẽ chết hay gì. Mười phút sau tôi đã có mặt dưới tầng. Người đang sốt rất mệt mỏi, tôi lơ mơ mặc áo khoác, lảo đảo đi xuống dưới. Nhìn sếp Lưu mà tôi buồn cười, hai chúng tôi đứng với nhau thành hai cái đầu tổ quạ điển hình.

Vừa lên xe tôi đã hỏi Lưu Thiên Thủ rốt cuộc là có chuyện gì. Câu trả lời của anh ấy làm tôi ngỡ ngàng: “Tần Quân chết ở nhà riêng rồi” Tần Quân chính là bác sĩ Tần ở bệnh viện trực thuộc, sao anh ta lại chết rồi? Anh ta chỉ là một bác sĩ khoa nội, không tham gia vào vụ án giết người của Cố Sảnh Đình. Tôi hỏi thêm mấy câu, Lưu Thiên Thủ đều lắc đầu nói bản thân anh ấy không biết nhiều hơn, muốn biết phải đến hiện trường tìm kiếm manh mối. Khu nhà của Tần Quân rất cao cấp, toàn người giàu ở.

Khi chúng tôi đến nhà anh ta, cửa nhà đã giăng dây cảnh giới của cảnh sát. Hai chúng tôi lần lượt bước vào. Tiểu Oanh đang đứng trước cửa sổ phòng khách của bác sĩ Tần, yên lặng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Tôi thấy kỳ lạ, bác sĩ pháp y như Tiểu Oanh đến hiện trường có bao nhiêu là việc, sao hôm nay cô ấy lại rảnh rỗi ngắm cảnh? Tôi chủ động bước đến chào hỏi cô ấy. Tiểu Oanh rất thông minh, đoán ra ngay ý của tôi, nhìn vào phòng ngủ và nói: “Tần Quân tự tử, nên tôi không có việc gì ở đây cả”

“Tự tử á?” Tôi nghĩ ngay đến Thánh giá. Mặc dù vụ án Thánh giá đã đóng lại nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, đặc biệt là mối quan hệ giữa thánh giá sau gáy nạn nhân với tà niệm của anh trai Giang Lãm Thành. Cách tự sát kỳ dị này có kết thúc giống cái chết của anh trai Giang Lãm Thành không? Thấy tôi hơi dờ ra, Tiểu Oanh chu miệng vui vẻ, đẩy tôi một cái: “Anh Lý ơi, trông anh cứ sốt sốt thế nào ấy, người ngợm thế này mà Tổ trưởng Lưu còn lôi anh đến đây làm gì?”

Tôi không để ý đến lời đùa gheo của cô ấy, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Oanh, sau gáy của nạn nhân có hình Thánh giá không?”

“Có”

Tiểu Oanh không cười nữa, gật đầu khẳng định, còn vẽ ra trước mắt tôi: “Hình Thánh giá lần này khá to, anh ta đã vẽ ngang một đường giữa hai mắt, rồi vẽ dọc một đường chính giữa mặt”

Thật đáng sợ, chẳng lẽ còn một hung thủ khác của vụ án Thánh giá? Sau một thời gian không gặp hẳn đã dạy người ta cách tự sát tàn nhẫn hơn? Tiểu Oanh thấy sắc mặt tôi càng lúc càng lạ bèn khuyên: “Lý Phong, anh đừng hỏi tôi nữa, anh vào trong kia nhìn là biết” Tôi căng thẳng không dám đường đột xông vào phòng ngủ, nhưng vào rồi lập tức phải chạy ra. Trong phòng nồng nặc mùi rượu, loáng thoáng có cả mùi nôn, tôi hít dím thấy buồn nôn không chịu được, phải chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Mùi rượu xộc lên ghê thế, trước khi chết Tần Quân đã làm gì? Lưu Thiên Thủ nghe thấy tiếng tôi nôn ọe liền vào nhà vệ sinh vỗ lưng hỏi tôi có sao không. Tôi nói không sao, không kịp tìm nước súc miệng, lại theo Lưu Thiên Thủ trở lại phòng ngủ. Lần này trong bụng tôi rỗng tuếch nên cố nhịn được. Phòng ngủ này bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc bàn, một chiếc giường và một chiếc tủ, ngoài ra không còn gì khác. Tần Quân nằm co người trên giường, quay lưng lại tôi. Tôi không nhìn thấy mặt anh ta. Trên giường không có vết máu, khiến tôi thắc mắc, trên mặt có vết thương to như thế sao lại không có vết máu bắn ra?

Tôi từ từ tiến về phía trước, vừa không muốn nhìn thảm cảnh vừa muốn nhìn xem Thánh giá trông thế nào. Cuối cùng tôi nghiêng răng ngó vào. Chuỗi hành động của tôi làm Lưu Thiên Thủ ngẩn người, đặc biệt là lúc tôi hét lên không tin được vào mắt mình “Thánh giá đâu” thì anh ấy tức quá vỗ cho tôi một cái vào gáy. “Lý Phong, cậu sốt quá nên hỏng não à? Sao còn nghĩ về Thánh giá gì, Tần Quân tự sát bình thường thôi”

Lúc này tôi mới nhận ra Tiểu Oanh vừa đùa mình. Tôi bình tĩnh lại khá nhiều, hỏi: “Sếp ơi, Tần Quân tự sát bằng cách nào?”

“Uống rượu!” Lưu Thiên Thủ chỉ ba chai rượu trống không trên bàn. Tôi cũng hay uống, nhìn là nhận ra ngay cả ba chai đều là rượu Nhị Oa Đầu sao đỏ 500ml. Nhị Oa Đầu là rượu mạnh, người bình thường uống vài trăm ml đã không chịu nổi, bác sĩ Tần lại uống hẳn ba chai!

Lưu Thiên Thủ nói tiếp: “Cậu nhìn môi anh ta chuyển màu tím, da đỏ, điển hình của ngộ độc rượu. Trong phòng không có dấu hiệu đánh lộn, trên người người chết không có vết thương đặc thù. Anh ta là bác sĩ, đương nhiên biết mức độ nguy hiểm của việc uống rượu quá mức, thế mà vẫn uống tận ba chai Nhị Oa Đầu, cho nên vụ này không phải tử vong bất thường mà là tự tử” Tôi thấy anh ấy nói có lý, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy có người uống rượu tự tử, anh ta là bác sĩ, dùng thuốc ngủ chẳng đơn giản nhẹ nhàng hơn uống rượu hay sao?

Tôi cảm thấy vụ án này có khúc mắc, nên điều tra cẩn thận. Lưu Thiên Thủ lại chẳng có hứng thú, nhìn thi thể thêm một lúc rồi đi ra ngoài hỏi han người khác. Tôi cũng muốn tìm hiểu tình hình nên theo ra đứng bên cạnh nghe. Tần Quân đã ly hôn nhiều năm, nghe nói anh ta không hòa hợp với vợ cũ, vợ cũ anh ta giờ cứ nhắc đến cưới xin là nói bác sĩ quá đáng sợ, không được lấy bác sĩ. Tôi không đồng ý, sao bác sĩ lại đáng sợ được, phải nói là bác sĩ vĩ đại mới đúng, lúc bị ốm thì tìm ai?

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, Tiểu Oanh lại đi vào. Tôi không biết cô ấy còn vào đây làm gì, cô ấy đã nói vụ này không liên quan đến cô ấy rồi. Một lát sau cô ấy đưa một quyển sổ cho Lưu Thiên Thủ, ra hiệu cho chúng tôi mở ra xem. Lưu Thiên Thủ tùy ý lật vài trang, tôi ngó vào xem ké, ban đầu tôi chẳng phát hiện ra gì, nhưng xem một lúc thì hiểu ra vì sao vợ cũ của bác sĩ Tần lại nói thế.

Phần 4 – Chương 24: Kỳ quái

Quyển sổ này thực ra là một quyển hóa đơn, ghi lại từng mục giao dịch vừa mơ hồ vừa cụ thể. Mơ hồ là vì đồ được nhắc đến không có tên, ký hiệu bằng chữ “x”, cụ thể là vì có ghi rõ thời gian, địa điểm và số lượng. Ví dụ trang tôi đang xem ghi là: 8 giờ tối ngày 17 tháng 3, cửa tiệm gà rán Bạch Lâu, giao dịch x, số lượng 1. Tôi không biết x là gì, tất nhiên cũng không ngu ngốc đến mức nghĩ x là một cái gì đó đơn giản. Hay là Tần Quân lợi dụng chức vụ để trộm thuốc của bệnh viện? Có khả năng, nhưng tôi thấy bán trộm thuốc chẳng được bao nhiêu tiền, không đến mức phải ghi lại thế này chứ? Hay Tần Quân buôn lậu đồ quân dụng, chữ “x” đại diện cho vũ khí? Như thế khá phù hợp với sự bí ẩn của “x”. Không phải tôi coi thường anh ta, sau vài lần gặp gỡ tôi đoán chắc anh ta không to gan đến thế, cũng không đủ tầm để chơi lớn mức ấy. Lưu Thiên Thủ đột nhiên “à” lên một tiếng, anh ấy không giải thích với chúng tôi mà rút điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp ở Cục Cảnh sát.

Sau khi kết nối, Lưu Thiên Thủ bảo đồng nghiệp đi tìm một hồ sơ vụ án, báo luôn cả mã số và phân loại. Tôi phục sếp Lưu, không biết trong đầu sếp có những gì, người bình thường có khả năng nhớ được nội dung hồ sơ còn mã hồ sơ chắc không nhớ nổi. Mã hồ sơ ở Cục Cảnh sát được đặt theo quy luật, giống như mã định danh cá nhân, có thể nhìn ra giới hạn năm. Hồ sơ được nói đến là một vụ án hình sự cũ. Tôi muốn nghe xem bên kia nói gì, nhưng loa điện thoại bé, tôi nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất không rõ ràng.

Dưới sự sai khiến của lòng hiếu kỳ, tôi bất giác nghiêng dần tới bên tai Lưu Thiên Thủ, nếu không phải Tiểu Oanh bật cười thì chắc tôi đã dán tai vào điện thoại rồi. Lưu Thiên Thủ gọi điện xong nói “Tốt lắm” rồi giải thích cho chúng tôi: “Tôi hiểu ý nghĩa của chữ “x” rồi. Hai năm trước có một vụ buôn bán thi thể trẻ sơ sinh, kết án rồi, bắt được tội phạm rồi, nhưng Tần Quân lại là một con cá lọt lưới, sau khi may mắn thoát tội anh ta không những không dừng lại mà vẫn tiếp tục lén lút mua bán. Đúng là lưới trời lồng lộng!”

Tôi kinh ngạc, không ngờ chữ “x” lại đại diện cho thi thể trẻ sơ sinh. Hợp lý quá chứ, anh ta là bác sĩ, cấu kết với kẻ khác để buôn bán thi thể trẻ sơ sinh không phải chuyện khó. Trước mắt tất cả đều là phỏng đoán của chúng tôi, cần phải có thời gian mới tìm được chứng cứ củng cố để tóm gọn đồng

bọn của anh ta. Ấn tượng của tôi về Tần Quân vốn không đến nỗi nào, bây giờ nghĩ đến những việc xấu xa anh ta làm, tôi bỗng thấy anh ta chết nhẹ nhàng như thế đúng là được giải thoát. Tiểu Oanh ban nãy cầm quyển sổ lên không để ý đến nội dung bên trong, giờ nghe Lưu Thiên Thủ nói vậy, cô ấy biết ngay tầm quan trọng của hiện trường vụ án, thái độ lập tức thay đổi 180 độ, lấy lại phong thái chuyên nghiệp rồi quay về phòng ngủ.

Lưu Thiên Thủ không định ở lại đây thêm nữa, gọi tôi về. Tôi không nghĩ nhiều, về thì về thôi, vừa đi được hai bước tôi đột nhiên nhớ ra chuyện linh hồn trẻ sơ sinh ở bệnh viện chưa được giải thích rõ ràng, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện bác sĩ Tần buôn bán thi thể trẻ sơ sinh? Hoặc có khi vì tiền mà bác sĩ Tần và đồng bọn cố ý giết chết một số trẻ, cho nên linh hồn trẻ sơ sinh mới xuất hiện? Có khi tôi đã hiểu sai gợi ý của người thần bí tối qua, lần này người ấy không ám chỉ Âm công tử mà ám chỉ linh hồn trẻ sơ sinh trong bệnh viện thật?

Tôi bị chính suy nghĩ của mình dọa cho sợ mất hồn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, không biết là tốt hay xấu. Toát mồ hôi xong tôi tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hình như khỏi cả bệnh. Tôi sống một mình, bây giờ mình khỏe khỏe rồi thì không về nữa, ở nhà một mình chẳng có gì vui, chỉ bằng đến Cục Cảnh sát nghe mọi người nói chuyện.

Tôi bảo Lưu Thiên Thủ đưa tôi đến Cục Cảnh sát. Tôi vốn định ở đây tán chuyện với Đỗ Hưng, nhưng Đỗ Hưng đã bị sai đi làm việc khác. Tôi không biết sắp nói những gì, đoán là nhất định liên quan đến vụ án Tần Quân. Tôi ở một mình trong văn phòng, uống nước nóng để mau hạ sốt khỏi bệnh. Hết cốc này đến cốc khác, chẳng bao lâu sau mức nước trong cây đã giảm xuống một đoạn rõ rệt. Uống nước nhiều thì phải đi tiểu nhiều, chưa đến hai tiếng tôi lại phải đi vệ sinh một lần.

Tôi đến nhà vệ sinh, mở cửa ra thì thấy có sự lạ. Cửa buồng trong cùng đang mở, bên trong có người, người ấy còn đang rên hừ hừ khe khẽ. Không biết ai đi vệ sinh còn không đóng cửa. Tôi tò mò lại gần, không ngờ người ấy lại là Âm công tử. Cậu ta đang ngồi trên bồn vệ sinh, vẻ mặt rất kỳ quái, không biết phải diễn tả như thế nào, vừa có chút sợ hãi vừa có chút bất lực lại vừa bí hiểm. Hay là cậu ta bị ai đó ở Cục Cảnh sát bắt nạt? Không thể nào, các đồng nghiệp ở đây thành thạo hay mau mồm nhưng chắc chắn sẽ không bắt nạt trẻ con.

Tôi hỏi: “Sao đây?” Âm công tử ngẩng lên nhìn tôi, ngần ngừ một thoáng rồi đứng dậy, cúi đầu đi ra, lúc đi qua mặt tôi còn vô ý đâm vào tôi nữa, chứng tỏ trong lòng cậu ta đang có gì phiền muộn. Tôi “này” một tiếng gọi

cậu ta lại, biết cậu ta không thích nói chuyện, tôi còn kéo cậu ta lại và hỏi: “Có chuyện gì cứ nói, đừng giấu trong lòng” Tôi nói thì nói thế, Âm công tử không trả lời mà hỏi ngược lại tôi: “Anh Mỡ Lợn không ở phòng làm việc à?”

“Mỡ Lợn ra ngoài làm việc rồi”

Âm công tử “Vâng” một tiếng, nói chờ Đỗ Hưng về rồi đi ra.

Tôi nhin tiểu khó chịu, ban nãy cố nhin để nói chuyện với Âm công tử, giờ cậu ta đi rồi tôi không nghĩ nhiều nữa, vội tìm buồng đi vệ sinh. Âm công tử không thể xảy ra chuyện được, như Lưu Thiên Thủ nói, chỉ cần cậu ta không rời khỏi Cục Cảnh sát sẽ không có vấn đề gì. Đến giờ tan làm Đỗ Hưng vẫn chưa về, tôi không chờ anh ấy, gọi xe về nhà luôn. Tôi ăn được một bát cháo loãng, ăn xong lại đi ngủ. Nếu tối nay được ngủ ngon thì mai thế nào cũng khỏi bệnh. Nhưng đến nửa đêm điện thoại của tôi lại đổ chuông.

Tôi thấy tôi giỏi thật, bị sốt mà liên tục hai đêm mà đêm nào cũng có chuyện. Người gọi đến là Đỗ Hưng. Tôi nhận cuộc gọi, hỏi anh ấy có chuyện gì. Đỗ Hưng đang sốt ruột, anh ấy nói mình vừa làm xong việc về đến Cục Cảnh sát thì không thấy Âm công tử đâu nữa. Tôi buồn bực, mấy hôm gần đây Âm công tử ngủ trong phòng họp, đắp chăn của tôi, nửa đêm nửa hôm không thấy người đâu thì cậu ta đi đâu được? Tôi nhớ đến biểu hiện kỳ lạ của Âm công tử lúc sáng nay, bèn thuật lại rồi bảo Đỗ Hưng chờ chút, tôi đến Cục Cảnh sát ngay.

Nếu là người khác đi mất lúc nửa đêm thì tôi đã không rảnh đi tìm, nhưng Âm công tử lại khác, tôi thấy cậu ta đáng thương, trong khoảng thời gian này cần mọi người giúp đỡ. Tôi nhanh chóng chạy xuống gọi xe đi. Trong lúc tôi đi trên đường, Đỗ Hưng đã tìm khắp mọi nơi trong Cục Cảnh sát, cả nhà vệ sinh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Âm công tử. Tôi gặp Đỗ Hưng ở tầng một. Thấy tôi đến Cục Cảnh sát vào nửa đêm, đồng nghiệp trực ban ngạc nhiên hỏi: “Sao đấy?” Anh này tên là Lãnh Thanh, là người của Tổ Điều tra số 1. Mặc dù tôi có ấn tượng không tốt về Tổ Điều tra số 1 nhưng so ra Lãnh Thanh cũng được, ít nhất còn ra dáng đàn ông.

Tôi không giấu anh ta, kể lại chuyện Âm công tử đi đâu mất. Lãnh Thanh “hả” một tiếng, nói lúc vừa giao ban anh ta có nhìn thấy Âm công tử cúi đầu đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẫm gì đó không rõ. Lưu Thiên Thủ từng nhấn mạnh với Âm công tử phải ở lại Cục Cảnh sát, không được đi lung tung, thế mà trời tối cậu ta lại tự mình đi ra ngoài, tôi thấy không ổn. Đỗ Hưng hỏi Lãnh Thanh xem còn gì khác không, Lãnh Thanh ngẫm nghĩ một

lúc rồi nói hình như anh ta nghe thấy Âm công tử nhắc đến “rừng”.
Nghe vậy tôi đoán ngay ra Âm công tử đi đâu. Bố cậu ta mất tích trong khu rừng có ma ở ngoại ô, khi đó Âm công tử còn nói nhìn thấy cương thi. Tôi vốn thấy điểm này kỳ quái, nhưng mờ sáng hôm ấy tôi thấy Cổ Sảnh Đình dắt Lưu Thiên Thủ đi thì tưởng cương thi trong rừng do bà ta hóa trang thành, ông xấu xí lại chết rất nhanh, thành ra chấp nhận lời giải thích ấy. Âm công tử nhắc đến rừng, chẳng lẽ cậu ta đã phát hiện gì đó nên tự mình đi kiểm tra? Nhưng tại sao cậu ta không gọi chúng tôi cùng đi, hoặc tại sao cậu ta không gọi Đỗ Hưng?

Tôi và Đỗ Hưng nhìn nhau, tôi thấy Đỗ Hưng giống tôi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đỗ Hưng nói: “Lý Phong, cậu chờ tôi, tôi vào kho linh súng, chúng ta vào rừng xem sao” Tôi gật đầu đồng ý, biết là đêm nay tôi lại không dừng chân được rồi.

Phần 4 – Chương 25: Phần nộ

Đầu tiên tôi định đi lĩnh súng cùng Đỗ Hưng, rồi nghĩ lại thấy mình vừa khỏe lên một chút, cảm giác chưa trở lại bình thường, mang súng theo chưa chắc đã dùng đến. Lãnh Thanh có một cái dùi cui điện, tôi bèn mượn mang đi, dùi cui điện là vũ khí tầm gần nhưng uy lực rất lớn, nếu gặp nguy hiểm chỉ cần chích điện đối phương là xong. Để dễ tìm người trong rừng, chúng tôi không lái xe cảnh sát mà mượn xe máy, Đỗ Hưng chở tôi ngồi phía sau. Đỗ Hưng sốt ruột, đoạn đường bình thường đi mất hơn một tiếng nay anh ấy chỉ cần bốn mươi lăm phút đã bắt đầu chạy vào con đường mòn dẫn vào rừng. Tôi thấy cả Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đều có một ưu điểm là cứ đến đoạn đường này là giảm tốc độ nhìn xuống đất tìm dấu giày. Tôi từng học lý thuyết và kỹ thuật môn này theo Lưu Thiên Thủ nên lần này cũng giúp được, nhưng cả hai chúng tôi cùng tìm mà không hề thấy dấu giày nào. Tôi nghĩ đến một khả năng, hỏi Đỗ Hưng: “Mỡ Lợn, anh nói xem hay là Âm công tử không đến đây?” Đỗ Hưng quay phắt lại, chắc tôi nói chính xác rồi, nếu cậu ta không đến thì chúng tôi vừa chạy một chuyến công cốc. Đỗ Hưng không cam tâm, nói không thể nào, rồi gào lên: “Tiểu Tà! Tiểu Tà! Nghe thấy trả lời” Gào xong lại huýt sáo thêm hai tiếng. Tiếng huýt sáo của Đỗ Hưng có lực xuyên thấu rất mạnh, tôi nghe phát ngứa lỗ tai, nếu Âm công tử có mặt trong bán kính 500 mét chắc chắn sẽ nghe thấy. Đỗ Hưng thỉnh thoảng lại gọi, anh ấy còn lái xe, tôi ngồi sau không thể không giúp, nhưng tôi không huýt sáo giỏi như thế được, cố họng lại khàn, không gọi to được.

Cuối cùng tôi nghĩ ra một cách hơi ngốc, thôi thì mình giúp được bao nhiêu cứ giúp, Đỗ Hưng vừa gào vừa huýt sáo thì tôi vỗ tay, mặc dù tiếng không được to lắm nhưng cùng tác dụng. Tôi vẫn để ý hai bên đường, Âm công tử từng nói hai bố con cậu ta gặp cương thi ở đây, còn thấy cả bia mộ. Tôi nhìn kỹ đúng là thấy có mấy tấm bia thấp thoáng trong bụi cỏ, nhìn hơi phản cảm.

Chúng tôi đi vào trong khá sâu, xa hơn nhiều so với lần trước tôi và Lưu Thiên Thủ đi vào. Đỗ Hưng đột nhiên phanh lại, tôi không kịp chuẩn bị, nhào vào lưng anh ấy, mặt dán luôn vào hõm lưng. Tôi vội lui ra sau, hỏi: “Làm cái gì đấy?” Đỗ Hưng chỉ về phía xa, đồng thời chiếu đèn pha xe qua đó: “Lý Phong, cậu nhìn xem chỗ kia có phải có cái gì đó không?”

Cách xa quá, tôi không nhìn rõ, hình như vật gì đó màu trắng. Tôi nghĩ ngay đến Âm công tử, lần trước cậu ta lao ra khỏi bụi cây tấn công tôi đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Tôi nói suy nghĩ của mình, rồi tự nhận thấy mình ngốc quá, tại sao lại cứ phải nói những chuyện Đỗ Hưng nhạy cảm ra? Tôi nói khả năng đó là Âm công tử, không biết vì sao lại nằm trên đất. Thế là Đỗ Hưng cuống cuống nổ máy xe, tăng tốc lao vọt đi, may mà tôi kịp nắm chặt tay vịn yên sau, không thì đã bị anh ấy hất bay xuống rồi. Càng lại gần tôi càng bối rối, thậm chí còn cảm thấy bi quan. Đúng là Âm công tử rồi, cậu ta đang nằm thẳng băng trên đất, bên dưới cơ thể là một vũng máu to. Đỗ Hưng kích động hú lên, hai chúng tôi lần lượt xuống xe, chạy như bay đến chỗ Âm công tử. Trên đầu Âm công tử bị lồm vào một mảng, thủng một lỗ, máu dưới người cậu ta chảy ra từ cái lỗ đó. Tôi nhìn quanh, thấy bên cạnh đầu Âm công tử có một tấm bia vỡ bị vùi một nửa trong đất, trên một cạnh của tấm bia đó có dấu máu. Nhìn dấu máu này tôi đoán Âm công tử ngã xuống đập đầu vào cạnh tấm bia này nên mới có tình cảnh thê thảm như chúng tôi đang nhìn thấy. Nhưng như thế lại có hai điểm nghi vấn, một là tại sao quanh đây không có dấu giày của Âm công tử? Nền đất ở đây không cứng, nếu có người bước đi chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Hai là, Âm công tử đập đầu mạnh đến chết thì lực lao xuống phải lớn đến đâu? Đi bình thường bị ngã thì không thể mạnh đến thế, trừ phi cậu ta chạy hết tốc lực rồi lăn xuống, nhưng quanh đây không hề có dấu vết như thế.

Phần 4 – Chương 26: Biến hình

Đỗ Hưng không kiêng kị gì mà sờ tay vào vết thương của Âm công tử. Thực ra đây cũng là một nghi vấn, kể cả nếu Âm công tử đập đầu vào bia đá mà chết thì sao lại trùng hợp đến mức đập vỡ thành một lỗ được? Đỗ Hưng nhìn một lúc rồi khẳng định: “Không đúng, cái chết của Tiểu Tà có vấn đề” Sắc mặt anh ấy bỗng sầm xuống, ánh mắt lạnh như dao, mặc dù anh ấy không nhìn tôi nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ ánh mắt ấy. Đỗ Hưng rút khẩu 64 ở thắt lưng ra, đứng dậy nhìn quanh rồi gầm lên: “Mày là loại gì, bắt nạt một đứa trẻ con, ông đây chỉ có một mạng, mày giỏi mày ra đây mà đấu với tao!” Một số hành động của Đỗ Hưng rất giống Lưu Thiên Thủ, hai người họ không phải anh em gì cả, chẳng lẽ đều do quân đội huấn luyện mà thành?

Anh ấy giương súng bắn liền hai phát. Tôi hiểu anh ấy muốn mượn súng để xả giận, nhưng thấy anh ấy còn định bắn tiếp, tôi vội ngăn lại. Nếu bắn một lèo hết cả băng đạn thì về ăn nói thế nào? Lưu Thiên Thủ là lão làng ở Cục Cảnh sát nhưng Đỗ Hưng mới đến, nếu nói bao nhiêu đạn bắn hết lên trời thì kho súng cũng chẳng tin. Đỗ Hưng bị tôi ngăn mấy lần mới nghe, nhưng trong bụng vẫn ngùn ngụt lửa giận, không biết làm thế nào đành dấm mạnh lên tấm bia vỡ dính máu mấy cái.

Tôi nói kế hoạch tiếp theo với anh ấy: “Ở đây có nghi vấn thì chúng ta hãy gọi về Cục Cảnh sát, cho người đến hiện trường kiểm tra” Đỗ Hưng đồng ý, nhưng lại chỉ vào thi thể của Âm công tử, nói: “Không để thằng bé chịu lạnh được, tôi phải đưa nó về trước” Pháp y chưa kiểm tra mà tự di chuyển thi thể là sai, tôi định khuyên anh ấy vài câu nhưng anh ấy không chịu, kéo thi thể của Âm công tử dậy rồi cõng đến chỗ chiếc xe máy.

Tôi ngăn người, hay rồi đây, ý của anh ấy rất rõ ràng, định đưa cả tôi và thi thể về Cục Cảnh sát. Mặc dù tôi quen biết Âm công tử, nhưng đối diện với thi thể của cậu ta, rồi tôi và Đỗ Hưng còn phải kẹp cậu ta ở giữa để đi về thì tôi cực kỳ không thoải mái. Đỗ Hưng hỏi tôi: “Lý Phong, cậu ở đây chờ chi viện hay về cùng tôi?” Tôi ở đây một mình làm gì chứ, trong rừng bao nhiêu điều quái dị, ai mà biết được hung thủ đã đi xa chưa, ở lại một mình mà chi viện chưa đến có khi tôi đã bị hung thủ giết, trở thành người thứ hai nằm dưới tấm bia vỡ rồi. Tôi lắc đầu, bước đến cùng Đỗ Hưng kẹp thi thể của Âm công tử vào giữa.

Trong lúc chúng tôi đưa Âm công tử về Cục Cảnh sát, tôi gọi điện thoại cho Lưu Thiên Thủ nói về việc này. Anh ấy cùng với bác sĩ pháp y đã tới Cục Cảnh sát trước đợi. Khi chúng tôi vừa tới nơi, anh ấy bèn giúp đỡ đưa thi thể của Âm công tử đi. Đêm đó Cục Cảnh sát rất ồn ào. Lãnh Thanh tuy là thành viên của Tổ Điều tra số 1 nhưng cũng bận rộn giúp đỡ không ít việc, còn lấy nước ấm cho tôi và Đỗ Hưng uống làm ấm cơ thể. Đỗ Hưng không yên tâm về Âm công tử nên ngồi đợi ở cửa phòng pháp y chờ tin tức. Tôi và Lưu Thiên Thủ không như anh ấy, mà về văn phòng ngồi.

Vụ án lần này phải đi vào hiện trường trong rừng, vậy lại là nhiệm vụ của Tổ Điều tra số 1, không liên quan đến tôi và Lưu Thiên Thủ. Tôi thấy Lưu Thiên Thủ không mấy quan tâm đến vụ án này, điều ấy làm tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Không nhịn được sự tò mò, tôi liền hỏi: “Sếp à, anh nghĩ thế nào về vụ án mạng của Âm công tử?” Lưu Thiên Thủ nhún vai một cái, vừa uống trà vừa thản nhiên đáp: “Hơi lạ, từ từ điều tra mới rõ” Tôi thấy có vẻ anh ấy không muốn nói gì nhiều với tôi nên tôi vội đổi chủ đề khác.

Tôi phát hiện mình ngồi xe máy suốt dọc đường đến nỗi ê ẩm hết cả, bây giờ người tôi đang dần trở nên ớn lạnh, dấu hiệu của ốm mất rồi. Mặt tôi lại nóng bừng lên, Lưu Thiên Thủ nhận ra bèn tiến lại gần sờ trán tôi, nhíu mày nói: “Kêu cậu đừng quá sức cậu không nghe. Bây giờ thì hay rồi, ốm đau bệnh tật cứ lờn vờn quanh mình” Tôi biết rằng anh ấy nói không sai, nhưng trước mắt tình hình đã như vậy rồi, chi bằng nghĩ cách làm cho mình khỏe hơn chút đã.

Tôi định đi xuống dưới tìm hiệu thuốc mua thuốc uống, Lưu Thiên Thủ nói không cần phải phiền phức như vậy, chỗ anh ấy có thuốc Paracetamol, uống hai viên vào rồi ngủ một giấc thật ngon là sẽ đỡ. Tôi không tin lời anh ấy, nghĩ bụng ông anh coi tôi là trẻ lên ba à? Tôi cũng hay uống Paracetamol, thuốc này không có tác dụng kháng viêm, chỉ có tác dụng giảm đau hạ sốt, uống vào đúng là dễ chịu hơn một chút, nhưng hết thuốc thì lại như cũ. Tuy nhiên, Lưu Thiên Thủ có vẻ khá nhiệt tình, còn về văn phòng lấy thuốc cho tôi. Tôi sờ sờ vì nhìn thấy thuốc trên tay anh ấy đã ngả vàng, không giống thuốc mua ở hiệu thuốc.

Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ rằng có phải anh ấy đã lấy nhầm thuốc hay không, hay thuốc này đã hết hạn rồi. Anh ấy bảo tôi nghĩ linh tinh, sao anh ấy có thể sơ suất như vậy được, còn chủ động đưa nước cho tôi, đồ dành khuyên tôi uống thuốc. Tôi nghĩ bụng chuyện này có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng Lưu Thiên Thủ là người như thế nào tôi rất rõ, cho dù đó không phải Paracetamol thật, nhưng anh ấy cũng tuyệt đối không hại tôi. Tôi uống xong thuốc, anh ấy

bền đưa tôi đến phòng họp, dải chăn lên ghế bảo tôi ngủ một chút. Lúc này tôi về nhà ngủ là ổn nhất, nằm trên giường ngủ thoải mái biết mấy. Nhưng nghe giọng điệu của anh ấy, có vẻ anh ấy nhấn mạnh muốn tôi phải ngủ ở Cục Cảnh sát.

Tôi là người dễ nói chuyện với anh em, bản thân cũng chẳng cao quý đến đâu, ngủ tạm một đêm cũng chẳng sao. Giấc này ngủ thật sự rất ngon, lúc tôi mở mắt thì mặt trời đã lặn về hướng Tây rồi, có nghĩa là tôi ngủ đến tận chiều. Lưu Thiên Thủ vẫn ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi ngủ. Tôi nhớ ra rồi, anh ấy thích véo tai người khác. Nhưng tôi vẫn giật mình ngồi dậy, sờ vào tai mình, xem xem lúc mình ngủ có bị anh ấy véo tai không.

Lưu Thiên Thủ thấy tôi làm vậy liền cười, xoa tay và nói: “Nghĩ gì vậy? Đã khỏe rồi đúng không?” Lúc này tôi mới cảm thấy anh ấy nói đúng, tôi chẳng thấy mệt mỏi chút nào. Tôi vui lắm, giơ ngón cái với Lưu Thiên Thủ: “Sếp à, anh được đó” Câu nói này của tôi còn có ẩn ý khác, rằng thuốc của anh ấy đưa cho tôi tuyệt đối không phải là Paracetamol, nhưng lại rất có tác dụng. Lưu Thiên Thủ cũng chẳng giải thích gì thêm, nhìn đồng hồ nói: “Lý Phong, cậu ở đây nằm nghỉ thêm đi, một tiếng nữa là có thể tan làm được rồi”

Tôi không có tâm trạng tan làm, mà nghĩ tới chuyện tối qua. Tôi hỏi vụ án mạng Âm công tử có tiến triển gì không, sếp Lưu nhấn mạnh với tôi một câu: “Cậu đừng quan tâm vụ này nữa, Tổ Điều tra số 2 chúng ta cũng vậy. Máy ngày nay chúng ta không có nhiệm vụ gì, Đỗ Hưng chán chường nên đã ra ngoài đi dạo rồi. Nếu cậu muốn tỉnh dưỡng thì cũng ở nhà mà nghỉ vài ba ngày cũng chẳng sao” Đây không giống tác phong của Tổ Điều tra số 2, lòng tôi đầy nghi ngờ về lời nói của anh ấy. Nhưng anh ấy không nói gì thêm nữa, tôi là kiểu người cầm lên được thì cũng đặt xuống được, tuy rất muốn truy cứu vụ Âm công tử, nhưng Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng đều không quan tâm nữa, thì tôi một cây cũng chẳng làm nên non.

Tôi lại đổi chủ đề, chỉ vào cái đầu tóc rối bù của mình, lại chỉ tiếp vào cái đầu tổ quạ của sếp Lưu nói: “Sếp à, nếu đang có thời gian vậy thì chúng ta đi cắt tóc đi, được chứ?” Đây là lời thật lòng của tôi, tuy có hơi động chạm đến anh ấy, nhưng từ góc độ của một người anh em, tôi thấy mình cũng nên khuyên anh ấy sạch sẽ gọn gàng hơn chút sẽ tốt hơn. Đàn ông ba bốn mươi vẫn phong độ, hà cớ gì cứ lãng phí bản thân như vậy? Tôi không ngờ những lời này của tôi làm anh ấy cười nắc nẻ, vỗ vai tôi và nói: “Cắt gọt thì miễn đi, tôi đưa cậu đến một nơi này. Đi chuẩn bị chút đi, 15 phút nữa gặp nhau tại văn phòng của cậu nhé”

15 phút tôi có thể làm gì được chứ? Không gì khác hơn ngoài đánh cái răng, vượt qua cái đầu. Nhưng Lưu Thiên Thủ lại làm tôi ngạc nhiên phen nữa, khi anh ấy đến tìm tôi, không còn đầu tổ quạ, cũng không còn là tổ trưởng lôi thôi nữa. Ngược lại trông rất gọn gàng đẹp đẽ, râu đã cạo sạch, ăn mặc chỉnh tề. Nhất là là đôi giày, trông sáng loáng cả ra. Tôi thật sự không hiểu làm thế nào mà anh ấy thay đổi nhiều đến vậy chỉ trong vòng mười lăm phút. Trông vẻ bề ngoài của anh ấy bây giờ giống như một doanh nhân thành đạt.

Chúng tôi đều mặc quần áo bình thường, anh ấy đưa tôi xuống dưới, nhưng không hiểu sao bỗng dưng tôi cảm thấy đi cùng anh ấy thì mình mới biến thành kẻ luộm thuộm. Lưu Thiên Thủ nhân cơ hội hỏi tôi: “Lý Phong, biết tôi đưa cậu đi làm gì không?” Tôi biết nơi anh ấy đưa tôi đến tuyệt đối không phải là chỗ đơn giản, nhưng tôi làm sao mà đoán được là đâu, nên hỏi đùa một câu: “Sếp đưa em đi tán gái hả?”

Phần 4 – Chương 27: Bí mật của sếp Lưu

Thực ra câu nói đùa của tôi cũng không hẳn là vô lý. Một người luộm thuộm như anh ấy bỗng dừng chứng diện, lại là một người đang độc thân, không phải đi tán gái thì còn đi đâu được? Lưu Thiên Thủ lại rất nhạy cảm với lời tôi nói, tôi nói xong anh ấy liền tức giận còn định véo tai tôi, may mà tôi tránh được, nếu không chắc anh ấy phải xoay tai tôi 180 độ cho bỏ cơn giận lúc này mất. Nhưng chúng tôi đều đang trêu đùa, không ai coi đó là thật. Anh ấy lại xem đồng hồ, giục tôi một câu: “Được rồi, đừng luyên thuyên nữa, tranh thủ thời gian đi, nếu không thì muộn mất” Tôi không hiểu nữa, có phải chúng tôi muộn giờ tàu đâu, muộn gì chứ? Tôi đi cùng Lưu Thiên Thủ đến sân sau Cục Cảnh sát, anh ấy kêu tôi ngồi chung chiếc Jetta anh ấy mới mua. Nói tới xe Jetta tôi lại thấy bức mình, anh ấy kiếm nhiều tiền như vậy cũng chẳng lấy vợ, để đó làm gì? Không mua xe đẹp mà hưởng thụ, lại đi mua Jetta, đúng là không biết tính toán. Chiếc xe này còn dán màng bên ngoài, trông đen sì sì. Anh ấy lái chiếc xe đó chở tôi đi đến một nơi trong thành phố.

Khu dân cư này rất phát triển, anh ấy dừng xe ở bên cạnh một trường mẫu giáo, nhưng không xuống xe, mà ngồi trên xe một cách thoải mái. Tôi không hiểu chúng tôi tới đây làm gì, trong khi đó ở đây trông rất yên ả, không giống hiện trường giết người. Tôi liền hỏi một câu: “Tiếp theo chúng ta làm gì vậy?” Lưu Thiên Thủ buông tay không nói gì, trông có vẻ đang đợi ai đó. Tôi nghĩ bụng không thềm quan tâm anh ấy đang làm trò gì nữa, nếu anh ấy đã không đi đâu, vậy thì đành ngồi trên xe vậy thôi. Lưu Thiên Thủ có một cách để giết thời gian, anh ấy lôi một gói bánh quy hình động vật từ ngăn kéo của ghế lái phụ ra gặm nhấm.

Lâu nay tôi vẫn không hiểu tại sao anh ấy lại ăn thứ đó, nhưng tôi thật sự đã quen với cảnh tượng kỳ lạ đó rồi. Mỗi lần vậy tôi đều chỉ nhìn anh ấy vùi cái rồi cũng không hỏi gì nhiều, móc túi lôi điện thoại ra chơi. Đúng lúc tôi đang chơi say sưa, thì Lưu Thiên Thủ lại cười khúc kha khúc khích. Trong xe chỉ có hai chúng tôi, tôi không hề nói gì với anh ấy, anh ấy bỗng dừng cười kỳ quặc như vậy làm tôi hơi sợ. Tôi nghĩ bụng, không phải anh ấy mắc chứng động kinh chứ? Tôi liếc sang nhìn một cái, phát hiện Lưu Thiên Thủ

đang nhai bánh quy một cách thích thú, mắt nhìn thẳng ra bên ngoài xe. Tôi yên tâm, nhìn theo ánh mắt của anh ấy ra ngoài. Lúc này trường mầm non đang tan học, rất nhiều phụ huynh tới đón con cháu. Trong đó có một chị gái rất nổi bật, dáng người mảnh mai, tóc buộc bồng, vô tình toát ra một khí chất thanh cao. Chị ấy dắt tay một bé gái bước ra từ trường mầm non. Bé gái đó buộc tóc hai bên, trắng trẻo sạch sẽ, trông rất đáng yêu, còn làm nũng bắt chị gái kia bế.

Hai mẹ con chị ấy trông rất hạnh phúc, nhưng kỳ lạ là Lưu Thiên Thủ nhìn thấy vậy thì tự dừng làm ra hành động rất lạ. Anh ấy dang rộng vòng tay, nhìn đứa bé qua kính ô tô và nói: “Thất Thất ngoan, bế nào!” Tôi suýt nữa bị sặc nước bọt, nghĩ bụng chuyện gì vậy nhỉ? Lưu Thiên Thủ tự nhiên biết làm động tác đó, khuôn mặt tràn đầy yêu thương, rõ ràng là có quan hệ không đơn giản với bé gái ấy.

Sau khi nhìn hai mẹ con họ rời đi, Lưu Thiên Thủ thở dài nói với tôi một câu: “Lý Phong, Đây là vợ cũ và con gái tôi...” Tôi sửng sốt, mắt trừng to như cái bóng đèn, không dám tin vào mắt mình: “Sếp à, anh đã từng kết hôn?” Lưu Thiên Thủ “ừ” một tiếng, và ngồi dựa vào ghế. Chắc chắn anh ấy đã có những trải nghiệm rất khó khăn, ngồi hồi tưởng lại quá khứ, vẻ mặt anh ấy trông rất bối rối và đau khổ. Anh ấy nói tiếp: “Sau khi xuất ngũ thì tôi kết hôn, nhưng lúc tới Cục Cảnh sát làm việc thì tôi lại ly hôn. Vợ cũ tôi giờ lấy một giảng viên đại học. Cậu xem, cô ấy sống tốt đúng không?” Ly hôn, hai chữ này như kim đâm vào tim tôi. Tôi cũng đã nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy rồi. Thấy thái độ của Lưu Thiên Thủ đối với con gái, và cả ánh mắt dịu dàng của anh ấy khi nhìn vợ cũ, tôi tin cho dù ly hôn cũng không phải do vấn đề từ phía anh ấy. Nhưng tôi không tiện hỏi thẳng việc này, mà im lặng chờ đợi anh ấy chủ động nói. Lưu Thiên Thủ hồi tưởng hồi lâu, sau đó còn rơi cả nước mắt.

“Lý Phong, tôi không hiểu tình yêu nam nữ là như thế nào, nhưng đối với tôi, có một kiểu tình yêu gọi là chia tay” Tôi nghĩ đi nghĩ lại câu cuối, câu này đối với tôi có vẻ hơi thâm sâu. Đối lại là tôi, nếu tôi yêu một cô gái, thì tôi tuyệt đối không để cô ấy đi. Cho dù hai người có mâu thuẫn đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ nghĩ mọi cách để giải quyết. Lưu Thiên Thủ không nhắc chuyện này thêm nữa, chuyển chủ đề khác: “Cậu mới làm việc ở Cục Cảnh sát chưa bao lâu, Tổ Điều tra số 2 của chúng ta còn rất nhiều chuyện cậu chưa rõ. Qua vài năm nữa cậu sẽ từ từ biết cả thôi”

Tôi cứ tưởng là anh ấy đang dạy dỗ tôi về công việc nên không nghĩ nhiều, ậm ừ vài câu coi như đã trả lời. Lưu Thiên Thủ lại cười, rũ bỏ mọi muộn

phiền, nói: “Tôi nay chúng ta uống một chén nhé” Tôi nghĩ bụng hay quá, cảm cúm vừa khỏi, bao lâu rồi mình chưa động đến ly rượu? Tôi hỏi anh ấy đi đâu uống, quán vỉa hè hay quán sang trọng một chút. Lưu Thiên Thủ nói vậy chẳng có gì hay, mua ít đồ nhắm về nhà anh ấy nhậu.

Nhắc đến nhà anh ấy tôi thấy rất ngại cảm, rất bí ẩn. Nhất là bình thường khi nghe đồng nghiệp nói chuyện, cũng không thấy ai nói đã từng tới nhà của anh ấy. Lưu Thiên Thủ thấy tôi có vẻ do dự không muốn đi, liền hỏi: “Sao vậy? Không muốn đi à?”

“Có chứ” Tôi vội vàng đáp lại, nghĩ bụng nhà anh ấy cũng chẳng phải đầm rồng hang hổ, sợ quái gì chứ? Lưu Thiên Thủ phụ trách mua đồ nhắm, tôi thì phụ trách mua rượu, hai chúng tôi ai nấy đều tay xách nách mang. Vừa mới bước vào nhà anh ấy tôi còn cảm thấy căng thẳng, nhưng sau đó dần thấy nhẹ nhõm hơn. Nhà anh ấy không khác gì với những căn hộ bình thường, có điều trang hoàng hơi đơn giản.

Những thứ này đều không là gì, điều làm tôi kinh ngạc nhất là nhà anh ấy rất gọn gàng ngăn nắp, còn có dép đi trong nhà, giẫm lên đá hoa sàn còn phát ra tiếng ken két. Hai phòng ngủ nhà anh ấy đều đóng kín, Lưu Thiên Thủ chỉ vào phòng khách và nói với tôi: “Chúng ta nhậu ở đây được chứ?” Tôi không có ý kiến gì, hơn nữa hai chúng tôi đều xuề xòa, uống vài ly là lảm nhảm với nhau. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt hai chai rượu trắng tôi mua đều hết sạch, đồ nhắm cũng gần hết rồi.

Tôi uống say đỏ mặt tía tai, lùi về sau dựa lưng vào ghế sofa, cười thích thú hỏi Lưu Thiên Thủ: “Sếp à, thành viên thứ tư của Tổ Điều tra số 2 chúng ta lúc nào thì tới? Nói rồi đấy nhé, em vẫn còn độc thân, anh kêu một cô tới đi, cho em có một mối quan hệ chứ” Lưu Thiên Thủ cũng uống khá nhiều, đang ngồi bốc lạc ăn. Đoạn, anh ấy cũng dựa lưng vào sofa, ngồi sát lại gần tôi nói: “Cái thằng gốc Lý Phong này, Tổ Điều tra số 2 chúng ta đã đủ người rồi”

Tôi thầm nghĩ anh ấy chắc hẳn say quá rồi, ông anh này tửu lượng kém quá. Tôi giơ ba ngón tay ra trước mặt anh ấy, cười nói: “Mấy đây sếp? Ba đúng chứ, anh còn bảo chúng ta không thiếu người sao?” Lưu Thiên Thủ nắc một cái, đưa tay ra vuốt thẳng ngón út của tôi rồi nói: “Đồ gốc, thành viên đó đã tới từ lâu rồi” Tôi sững sờ nhìn ngón út, trong lòng không biết diễn tả sao nữa. Tóm lại, một cảm giác hoang mang xuất hiện trong đầu tôi, làm tôi tỉnh rượu ít nhiều.

Từ vụ Thánh giá kỳ quái đến nay có rất nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, trong lòng tôi có rất nhiều thắc mắc nghi ngờ. Hôm nay Lưu Thiên Thủ lỡ mồm

nói ra câu đó, lẽ nào những chuyện kỳ lạ kia đều có liên quan tới thành viên thứ tư? Nghĩ sâu hơn một chút thì người thứ tư này trốn kỹ thật đấy, mãi không chịu lộ diện. Rốt cục là cố ý sắp xếp như vậy, hay là còn có ý gì khác? Tôi cảm thấy mình đúng là ngốc thật, cảm giác như đang bị che giấu điều gì.

Tôi mượn rượu hỏi: “Sếp à, hai ta thân thiết như vậy, hôm nay anh tiết lộ cho em đi, thành viên thứ tư rốt cuộc là ai vậy?”

Lúc hỏi tôi không dám nhìn Lưu Thiên Thủ, căng thẳng đợi đáp án. Nhưng đợi một hồi không thấy gì, mà lại nghe thấy tiếng ngáy. Cái ông anh này, đúng lúc quan trọng thế này lại lăn ra ngủ, tôi chỉ muốn bóp chết anh ấy thôi. Tôi thầm nhủ còn nỡ tôi như vậy nữa hả? Nhưng thực sự chẳng thể làm gì anh ấy. Tôi cướp đĩa lạc nhâm nhi, ngồi quan sát hai phòng ngủ đóng chặt, suy nghĩ hồi lâu, nghĩ bụng chẳng phải anh ấy đã ngủ say rồi sao, hôm nay tôi phải đi xem xem rốt cuộc nhà anh ấy có bí mật gì.

Tôi tiếp tục mượn rượu, bước liêu xiêu tới một phòng ngủ. Thực ra thời khắc tôi chạm vào tay nắm cửa, cảm giác sợ hãi dâng lên trong tôi. mấy đêm trước tôi có gọi cho anh ấy, trong điện thoại có truyền tới những âm thanh kỳ lạ, tôi sợ khi mở cửa, cảnh tượng trước mắt sẽ khiến tôi ngất xỉu tại chỗ. Tôi phân vân một hồi, cuối cùng vẫn quyết định cắn răng mở cửa tạch một cái. Căn phòng này không có gì, chỉ là một phòng ngủ rất đổi bình thường, bài trí khá ấm áp, góc tường còn có vài bình hoa.

Tôi hít một hơi dài, thầm nói đúng là mình nghĩ nhiều rồi. Tôi đang định đóng cửa phòng lại, nhưng đúng lúc tôi đóng cửa, bỗng nghe thấy có tiếng động từ phòng ngủ còn lại. Có thứ gì đó ở bên trong!

Phần 4 – ÁN 3: VUA BÚA VÙNG ĐÔNG BẮC

Tôi hoảng sợ quay đầu nhìn cánh cửa phòng ngủ kia, tim đập thình thịch. Lưu Thiên Thủ ở một mình, mà căn phòng ấy còn có người, có thể là ai được đây? Chẳng lẽ chính là thành viên thứ tư kia ư? Hay là.... Tôi không dám nghĩ xa hơn. Lúc này, cánh cửa ấy đột nhiên im bật, dường như muốn nói với tôi rằng người bên trong đó không muốn đi ra ngoài. Sự im lặng này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi chợt cảm thấy mồm miệng khô khan, bất giác mím môi một cái. Trên đầu còn hiện ra thiên thần và ác quỷ. Một bên thì cổ vũ tôi mở cửa để tìm hiểu sự thật, một bên kia thì nhắc nhở tôi có nguy hiểm đằng sau cánh cửa. Nói thật lúc này tôi cũng không có chủ kiến gì, lá gan vừa nãy biến mất tiêu rồi, chỉ biết đứng sững nhìn cánh cửa. Chẳng biết tôi đã đứng đó bao lâu nữa, nhưng lúc định thần lại tôi mới thấy trán đầm mồ hôi, toàn thân cũng dính nhớp. Tôi phát hiện trạng thái này giúp tỉnh rượu rất tốt. Bây giờ tôi đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi quay đầu lại nhìn Lưu Thiên Thủ vẫn đang ngủ say, tôi quyết định không bỏ lỡ cơ hội. Mở! Tôi tiến tới nắm lấy tay nắm cửa, lúc này hơi thở của tôi rất mạnh, đến nỗi cảm giác như tim sắp bay ra khỏi lồng ngực. Tôi tự lên kế hoạch nhắm mắt đếm đến ba, sau đó mở cửa lao vào. Thực tình tôi cũng đã làm vậy, nhưng vừa đếm xong hai, chưa kịp đến ba, thì tôi đã mở mắt rồi. Bởi vì tôi cảm giác có gì đó sau lưng mình, còn “hừm hừm” nhẹ một tiếng.

Tôi nghĩ bụng trúng tà rồi, lẽ nào người bên trong đó biết phép thuật xuyên tường, nhân lúc tôi nhắm mắt liền biến ra ngoài? Tiếng “hừm hừm” đó càng ngày càng gần hơn với tôi, tôi không nhịn nổi nữa, kêu lên một tiếng “woa”, lùi về sau một chút, quay đầu nhìn lại. Tôi giật mình một phen, nhưng khi nhìn rõ phía sau lưng, tôi bỗng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Là Lưu Thiên Thủ, chẳng hiểu sao anh ấy có thể tỉnh dậy trong thời gian ngắn ngủi ấy, lại còn lặng lẽ bước tới phía sau lưng tôi. Thấy tôi không nói gì, Lưu Thiên Thủ bèn nói: “Cậu đang làm gì vậy?” Khi hỏi câu này về mặt anh ấy có vẻ hơi dữ dằn, không giống anh tổ trưởng mà tôi quen. Tôi nhất thời không nghĩ ra lý do gì, bèn nói đại: “Sếp à..., vừa nãy cửa phòng này bị mở ra, em tới đóng lại dùm” Tôi biết mình nói vậy Lưu Thiên Thủ chắc

chấn sẽ không tin, nhưng anh ấy không vạch trần tôi trước mặt, còn “ồ” lên một tiếng. Anh ấy nói tiếp: “Lý Phong à, hôm nay nhậu cũng kha khá rồi. Không còn sớm nữa, cậu về đi ngủ đi, không cần tôi tiễn chứ?”

“Không cần, không cần” Tôi lắc đầu lia lịa trả lời xong lập tức ra về.

Tôi không ngừng tự nhủ, lúc này phải giữ thể diện cho bản thân, không được lộ ra vẻ hoảng sợ. Tôi cố gắng kìm nén để đi giày, mặt tỏ vẻ như không có chuyện gì, nhưng thực tế thì tôi hoảng sợ đến mức đã thắt nút dây giày lại rồi. Tôi cứ mơ màng đi xuống dưới như vậy, vẫy tay bắt một chiếc taxi đi về nhà. Ngồi lên xe tôi mới bình tĩnh trở lại và bắt đầu suy nghĩ. Tôi có linh cảm rất mạnh rằng Lưu Thiên Thủ có vấn đề, nhà anh ấy chắc chắn có giấu bí mật gì đó, chỉ là bây giờ tôi về rồi, không còn cơ hội cũng chẳng còn dũng khí để quay lại tìm hiểu ngọn ngành.

Tôi nhớ có người đã từng nói với tôi, cái gì nên biết thì sẽ biết, không nên biết thì đừng cố biết làm gì. Tình huống hiện tại của tôi là vậy đấy, điều bí ẩn trong nhà Lưu Thiên Thủ chính là điều mà tôi không nên biết. Nếu cứ cố cứng đầu tìm hiểu bằng được, thì cái mạng nhỏ này của tôi có lẽ sẽ gặp nguy hiểm. Tôi không muốn đi xác minh, hay là đi thử thách suy đoán này, cũng quyết tâm sau này giữ cho tinh thần thoải mái và không tò mò hiếu kỳ như vậy nữa.

Ngạc nhiên thay, lúc này điện thoại của tôi reo lên, tôi xem điện thoại thì không hiện số gọi tới. Người bí ẩn trên QQ lại xuất hiện rồi. Tôi thầm nghĩ hẳn cũng tài thật đấy, trong thời khắc quan trọng này lại tới để nhắc nhở tôi, tôi có cảm giác hẳn đang cho tôi một sự chỉ dẫn nào đó. Tôi nhanh chóng mở QQ ra, quả nhiên là có tin nhắn. Tôi phát hiện hẳn cũng văn nghệ sĩ thật, bây giờ còn chơi trò giải đố tranh với tôi, tôi bấm vào mở bức ảnh lên. Bức ảnh này rất khó hiểu, vẽ một cái đầu sói, bên dưới có hai chữ xiêu vẹo: “Cẩn thận!” Tôi không hiểu là có ý gì nữa, nghĩ bụng tôi sống ở thành phố mà, làm sao mà có sói được? Đùa nhau hả? Bây giờ quản lý rất chặt chẽ, ngay cả chó hoang ven đường cũng không tha. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bức ảnh này chắc chắn là có ý nghĩa của nó, dù sao thì vẫn chưa tới nhà, tôi dựa vào ghế lại suy nghĩ tiếp.

Nhiệm vụ đoán câu trả lời này khiến người ta đau đầu. Nhất là khi vừa uống rượu xong, đầu óc tôi không được linh hoạt cho lắm. Tôi nghĩ lung tung một hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ, đoán ra một khả năng. Hơn nữa, khả năng này làm tôi sợ hãi. Tên khác của Đỗ Hưng là gì chứ? Thương Lang. Có lẽ nào người bí ẩn đó đang nhắc nhở tôi phải cẩn thận với Đỗ Hưng?

Tôi hỗn loạn mất rồi, Đỗ Hưng là anh em tốt của tôi. Không ngoa khi nói

rằng nếu giờ có một viên đạn bay tới, anh ấy cũng sẽ sẵn sàng đứng ra đỡ cho tôi. Giờ kêu tôi phải cẩn thận với anh ấy? Tôi không làm được. Hơn nữa tôi thấy rằng nếu Đỗ Hưng thực sự có vấn đề, định làm gì đó bất lợi cho tôi, thì tôi cũng chấp nhận, coi như tôi nhìn nhầm người. Người ta có câu gì nhỉ “Thà tin nó tồn tại còn hơn tin nó không tồn tại”. Nhưng đến tôi thì lại đổi thành “Thà tin nó không tồn tại còn hơn tin nó tồn tại”. Đàn ông chúng tôi đội trời đạp đất, trọng chữ “nghĩa”, cho nên lần này tôi không chấp nhận quan điểm của người bí ẩn trên QQ, thậm chí còn mở ảnh đại diện của hắn ra và “xùy” một tiếng.

Vụ thiên thần gãy cánh cứ vậy mà kết thúc. Qua vài ngày nữa Đỗ Hưng sẽ về Cục Cảnh sát, tôi vẫn sẽ coi anh ấy là anh em. Còn về cái chết của Âm công tử thì vẫn chưa có lời giải thích nào thỏa đáng. Hơn nữa, tôi tin rằng vụ xác chết biết đi trong rừng cũng không đơn giản như vậy, hắn sẽ còn xuất hiện nữa.

Phần 4 – Chương 1: Biến hình

Tôi hoảng sợ quay đầu nhìn cánh cửa phòng ngủ kia, tim đập thình thịch. Lưu Thiên Thủ ở một mình, mà căn phòng ấy còn có người, có thể là ai được đây? Chẳng lẽ chính là thành viên thứ tư kia ư? Hay là.... Tôi không dám nghĩ xa hơn. Lúc này, cánh cửa ấy đột nhiên im bật, dường như muốn nói với tôi rằng người bên trong đó không muốn đi ra ngoài. Sự im lặng này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi chợt cảm thấy mồm miệng khô khan, bất giác mím môi một cái. Trên đầu còn hiện ra thiên thần và ác quỷ. Một bên thì cổ vũ tôi mở cửa để tìm hiểu sự thật, một bên kia thì nhắc nhở tôi có nguy hiểm đằng sau cánh cửa. Nói thật lúc này tôi cũng không có chủ kiến gì, lá gan vừa nãy biến mất tiêu rồi, chỉ biết đứng sững nhìn cánh cửa. Chẳng biết tôi đã đứng đó bao lâu nữa, nhưng lúc định thần lại tôi mới thấy trán đầm mồ hôi, toàn thân cũng dính nhớp. Tôi phát hiện trạng thái này giúp tỉnh rượu rất tốt. Bây giờ tôi đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi quay đầu lại nhìn Lưu Thiên Thủ vẫn đang ngủ say, tôi quyết định không bỏ lỡ cơ hội. Mở! Tôi tiến tới nắm lấy tay nắm cửa, lúc này hơi thở của tôi rất mạnh, đến nỗi cảm giác như tim sắp bay ra khỏi lồng ngực. Tôi tự lên kế hoạch nhắm mắt đếm đến ba, sau đó mở cửa lao vào. Thực tình tôi cũng đã làm vậy, nhưng vừa đếm xong hai, chưa kịp đến ba, thì tôi đã mở mắt rồi. Bởi vì tôi cảm giác có gì đó sau lưng mình, còn “hừm hừm” nhẹ một tiếng.

Tôi nghĩ bụng trúng tà rồi, lẽ nào người bên trong đó biết phép thuật xuyên tường, nhân lúc tôi nhắm mắt liền biến ra ngoài? Tiếng “hừm hừm” đó càng ngày càng gần hơn với tôi, tôi không nhin nổi nữa, kêu lên một tiếng “woa”, lùi về sau một chút, quay đầu nhìn lại. Tôi giật mình một phen, nhưng khi nhìn rõ phía sau lưng, tôi bỗng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Là Lưu Thiên Thủ, chẳng hiểu sao anh ấy có thể tỉnh dậy trong thời gian ngắn ngủi ấy, lại còn lặng lẽ bước tới phía sau lưng tôi. Thấy tôi không nói gì, Lưu Thiên Thủ bèn nói: “Cậu đang làm gì vậy?” Khi hỏi câu này về mặt anh ấy có vẻ hơi dữ dằn, không giống anh tổ trưởng mà tôi quen. Tôi nhất thời không nghĩ ra lý do gì, bèn nói đại: “Sếp à..., vừa nãy cửa phòng này bị mở ra, em tới đóng lại dùm” Tôi biết mình nói vậy Lưu Thiên Thủ chắc chắn sẽ không tin, nhưng anh ấy không vạch trần tôi trước mặt, còn “ồ” lên một tiếng. Anh ấy nói tiếp: “Lý Phong à, hôm nay nhậu cũng kha khá rồi.

Không còn sớm nữa, cậu về đi ngủ đi, không cần tôi tiễn chứ?”

“Không cần, không cần” Tôi lắc đầu lia lịa trả lời xong lập tức ra về.

Tôi không ngừng tự nhủ, lúc này phải giữ thể diện cho bản thân, không được lộ ra vẻ hoảng sợ. Tôi cố gắng kìm nén để đi giày, mặt tỏ vẻ như không có chuyện gì, nhưng thực tế thì tôi hoảng sợ đến mức đã thắt nút dây giày lại rồi. Tôi cứ mơ màng đi xuống dưới như vậy, vẫy tay bắt một chiếc taxi đi về nhà. Ngồi lên xe tôi mới bình tĩnh trở lại và bắt đầu suy nghĩ. Tôi có linh cảm rất mạnh rằng Lưu Thiên Thủ có vấn đề, nhà anh ấy chắc chắn có giấu bí mật gì đó, chỉ là bây giờ tôi về rồi, không còn cơ hội cũng chẳng còn dũng khí để quay lại tìm hiểu ngọn ngành.

Tôi nhớ có người đã từng nói với tôi, cái gì nên biết thì sẽ biết, không nên biết thì đừng cố biết làm gì. Tình huống hiện tại của tôi là vậy đấy, điều bí ẩn trong nhà Lưu Thiên Thủ chính là điều mà tôi không nên biết. Nếu cứ cố cứng đầu tìm hiểu bằng được, thì cái mạng nhỏ này của tôi có lẽ sẽ gặp nguy hiểm. Tôi không muốn đi xác minh, hay là đi thử thách suy đoán này, cũng quyết tâm sau này giữ cho tinh thần thoải mái và không tò mò hiếu kỳ như vậy nữa.

Ngạc nhiên thay, lúc này điện thoại của tôi reo lên, tôi xem điện thoại thì không hiện số gọi tới. Người bí ẩn trên QQ lại xuất hiện rồi. Tôi thầm nghĩ hẳn cũng tài thật đấy, trong thời khắc quan trọng này lại tới để nhắc nhở tôi, tôi có cảm giác hẳn đang cho tôi một sự chỉ dẫn nào đó. Tôi nhanh chóng mở QQ ra, quả nhiên là có tin nhắn. Tôi phát hiện hẳn cũng văn nghệ sĩ thật, bây giờ còn chơi trò giải đố tranh với tôi, tôi bấm vào mở bức ảnh lên. Bức ảnh này rất khó hiểu, vẽ một cái đầu sói, bên dưới có hai chữ xiêu vẹo: “Cẩn thận!” Tôi không hiểu là có ý gì nữa, nghĩ bụng tôi sống ở thành phố mà, làm sao mà có sói được? Đùa nhau hả? Bây giờ quản lý rất chặt chẽ, ngay cả chó hoang ven đường cũng không tha. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bức ảnh này chắc chắn là có ý nghĩa của nó, dù sao thì vẫn chưa tới nhà, tôi dựa vào ghế lại suy nghĩ tiếp.

Nhiệm vụ đoán câu trả lời này khiến người ta đau đầu. Nhất là khi vừa uống rượu xong, đầu óc tôi không được linh hoạt cho lắm. Tôi nghĩ lung tung một hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ, đoán ra một khả năng. Hơn nữa, khả năng này làm tôi sợ hãi. Tên khác của Đỗ Hưng là gì chứ? Thương Lang. Có lẽ nào người bí ẩn đó đang nhắc nhở tôi phải cẩn thận với Đỗ Hưng?

Tôi hỗn loạn mất rồi, Đỗ Hưng là anh em tốt của tôi. Không ngoa khi nói rằng nếu giờ có một viên đạn bay tới, anh ấy cũng sẽ sẵn sàng đứng ra đỡ cho tôi. Giờ kêu tôi phải cẩn thận với anh ấy? Tôi không làm được. Hơn

nữa tôi thấy rằng nếu Đỗ Hưng thực sự có vấn đề, định làm gì đó bất lợi cho tôi, thì tôi cũng chấp nhận, coi như tôi nhìn nhầm người. Người ta có câu gì nhỉ “Thà tin nó tồn tại còn hơn tin nó không tồn tại”. Nhưng đến tôi thì lại đổi thành “Thà tin nó không tồn tại còn hơn tin nó tồn tại”. Đàn ông chúng tôi đội trời đạp đất, trọng chữ “nghĩa”, cho nên lần này tôi không chấp nhận quan điểm của người bí ẩn trên QQ, thậm chí còn mở ảnh đại diện của hắn ra và “xùy” một tiếng.

Vụ thiên thần gãy cánh cứ vậy mà kết thúc. Qua vài ngày nữa Đỗ Hưng sẽ về Cục Cảnh sát, tôi vẫn sẽ coi anh ấy là anh em. Còn về cái chết của Âm công tử thì vẫn chưa có lời giải thích nào thỏa đáng. Hơn nữa, tôi tin rằng vụ xác chết biết đi trong rừng cũng không đơn giản như vậy, hắn sẽ còn xuất hiện nữa.

Phần 5 – Chương 2: Người con gái kỳ lạ

Hai tháng đảo mắt trôi qua, tôi phát hiện ra một chuyện kỳ quái, Tổ Điều tra số 2 của chúng tôi không nhận thêm vụ nào nữa. Kể cả mấy vụ vật vãnh còn con cũng đều bị Tổ 1 lấy hết, làm cho tôi và Đỗ Hưng ngày nào đi làm cũng rảnh rồi ngồi đọc báo, thỉnh thoảng lại đùa nhau cho hết giờ. Chuyện này khiến tôi rất khó chịu, tôi thậm chí nói cảnh sát hình sự làm gì? Tất nhiên là trừ bạo yên dân rồi. Tôi khoác lên mình cảnh phục, nhàn rỗi như vậy sẽ áy náy trong lòng. Đã không ít lần tôi hỏi han Lưu Thiên Thủ về chuyện này, ban đầu anh ấy chẳng nói gì hết, nhưng không chịu nổi vì tôi hỏi quá nhiều, cuối cùng anh ấy cũng tiết lộ với tôi. Anh ấy nói: “Lý Phong này, cậu nghỉ ngơi mấy ngày đi, sắp tới sẽ không yên bình như vậy đâu, chúng ta sắp phải điều chuyển rồi” Vừa nghe thấy điều chuyển, tôi lập tức hứng thú, gắng hỏi anh ấy xem đi đâu. Nhưng Lưu Thiên Thủ xua tay, bảo rằng anh ấy cũng không biết. Tôi thậm chí ghi nhớ chuyện này, cũng ngoan ngoãn nghe lời anh ấy hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ hiện tại. Tôi thậm chí nghĩ nhân lúc rảnh rỗi thì chỉ bằng tới thăm mấy người bạn học cũ. Lúc tốt nghiệp đại học chúng tôi cùng nhau ăn bữa cơm chia tay, mặc dù mỗi người một nơi nhưng vẫn có mấy người ở lại bản địa, trong đó một anh em chí cốt còn đang học lên Thạc sĩ ở trường Văn học.

Tôi bớt chút thời gian liên lạc với người anh em ấy. Kỳ thực tôi chỉ đi tụ tập ăn uống thôi, nhưng chẳng ngờ lại gặp một cô gái tên Thần Thần. Cô ấy là bạn học của anh em tôi, để tóc mái, da trắng, thoát nhìn khá nhã nhặn, tôi lập tức để ý đến cô ấy. Trước đây tôi mới chỉ trải qua mối tình với Hàn Tuyết, là tay gà mờ trong chuyện tình cảm. Tôi đánh bạo nói với cô ấy suy nghĩ của mình, còn nhấn mạnh rằng tôi là cảnh sát hình sự. Bởi vì có một số cô gái vừa nghe thấy cảnh sát hình sự đã rút lui ngay. Tôi cứ ngỡ chuyện này không thành công, nhưng ai ngờ Thần Thần nghe xong lại gật đầu đồng ý, tôi cứ thế “mơ hồ” trở thành người yêu của cô ấy.

Nhưng người anh em của tôi lại lén lút nói với tôi rằng trong khoa cậu ấy Thần Thần có biệt danh là ma nữ, âm khí quá thịnh, không thể yêu đương với người trần gian, nếu không bạn trai sẽ gặp họa. Cậu ấy còn kể ví dụ cho tôi nghe. Vốn dĩ có rất nhiều người theo đuổi Thần Thần, nhưng sau khi cô

ấy làm bạn gái với hai người đàn ông, hai người đó lần lượt trở nên quái lạ. Một người bỏ học, còn một người thần kinh không ổn định, bây giờ ngày nào cũng phải tới khám bác sĩ. Nghe xong tôi không tin lắm, nhưng lại đắn đo suy nghĩ, theo lời mà anh em của tôi nói thì chuyện này có ví dụ tham khảo thực tế. Hai người bạn trai kia đều gặp chuyện, khả năng trùng hợp là không cao. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi không thể sợ hãi vì “ma nữ” này được. Tôi xua tay ra vẻ không tin cậu ấy.

Thần Thần có sở thích khác với những cô gái bình thường, cô ấy thích chụp ảnh, đặc biệt là cảnh đêm. Còn tôi thì chẳng thích chút nào, đêm khuya tĩnh lặng lại còn cố ý đến nơi hoang vắng, chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy hãi rồi chứ đừng nói đến việc tới đó thật. Vốn dĩ một hai lần thì tôi còn có thể đi cùng cô ấy, nhưng về sau tôi chẳng muốn đi nữa rồi. Nhưng Thần Thần cũng có mách riêng của mình, cô ấy rất thông minh, luôn lấy hôn ra để dụ dỗ tôi. Tôi là một người đàn ông rất truyền thống, không kết hôn sẽ không cởi khuy áo bạn gái. Vậy nên chuyện hôn môi có sức hấp dẫn rất lớn với tôi. Người ta nói trên chữ “sắc” có một thanh “đao”, vì điều này mà tôi phải thỏa hiệp hết lần này đến lần khác.

Tối nay tôi đã nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ rồi, Thần Thần lại gọi điện thoại tới. Cô ấy thường xuyên gọi điện thoại cho tôi vào giờ này, tôi và cô ấy cài số điện thoại người thân, nói thoải mái. Tôi tưởng rằng cô ấy gọi để tán gẫu, định bụng dành ra nửa tiếng đồng hồ cho cô ấy. Sau khi nói với nhau mấy câu, Thần Thần bật cười, bảo tôi: “Anh Phong, em muốn đi chụp ảnh, anh đi cùng em được không?” Lúc này tôi đang ngồi trên giường, vừa nghe điện thoại vừa đang đưa chân. Tôi đã có kinh nghiệm với yêu cầu này rồi, bèn cố ý nói với giọng bất đắc dĩ: “Haiz, anh sắp đi ngủ rồi, hay là để hôm khác nhé?”

Kỳ thực tôi muốn lát nữa cô ấy sẽ hôn tôi thêm mấy cái. Thần Thần cũng hiểu ý của tôi, vội vàng dụ dỗ, chờ tôi gật đầu đồng ý rồi, cô ấy mới nói: “Anh Phong, anh đến đón em đi, lần này chúng ta đến nghĩa trang”

Tôi lảo đảo suýt nữa thì đã ngã từ trên giường xuống đất. Tôi thầm nói cô nàng này có điên không vậy, đi đâu không đi lại đi đến nghĩa trang, còn vào lúc trời tối thế này. Tôi không muốn dụ dỗ gì nữa, lần này tôi thực sự buồn ngủ, bèn từ chối luôn. Nhưng Thần Thần cứ khẳng định rằng tôi đã đồng ý cơ mà, nuốt lời không phải đàn ông. Những lời khéo léo của cô ấy khiến tôi bất lực, cuối cùng chỉ đành đồng ý đi đón cô ấy ngay lập tức.

Tôi đi bằng xe máy cũng tiện, khi tới trước cổng ký túc xá đã thấy cô ấy đứng đó chờ tôi sẵn rồi. Hôm nay Thần Thần rất xinh, mặc một bộ quần áo

bó sát người tôn lên đường cong duyên dáng, lại còn làm kiểu tóc mới nữa chứ. Tôi biết tối nay mình không từ chối được rồi, hơn nữa phải đến nơi bắt ổn như nghĩa trang. Hai chúng tôi chạm mặt nhau, tôi nói mấy lời ngon ngọt với Thần Thần, coi như bù đắp cho cô ấy. Nghĩa trang cách khá xa nội thành, tôi lái xe máy gần một tiếng đồng hồ mới đến nơi. Ở đây toàn bia mộ, phần lớn đều tập trung trên núi, còn có người trông mộ. Hai chúng tôi không dám lên núi, nghe nói người trông mộ đầu óc có vấn đề, ngây ngây dại dại, tối đến mà thấy người lạ mặt tới thì chẳng hỏi han gì hết, cũng chẳng quan tâm người ta làm gì, cầm cây gậy đuổi đi luôn. Nghĩ ra cũng phải, người bình thường thì ai đi trông mộ. Tôi và Thần Thần đi loanh quanh, những ngôi mộ ở đây đều là những ngôi mộ không ai nhận, phân bố rải rác trong rừng.

Thần Thần lấy máy ảnh ra, to gan bước vào trong rừng. Tôi thực sự không nhận được nữa, kéo cô ấy hỏi một câu: “Em nói với anh hai chúng ta vào rừng làm gì trước được không?”

Thần Thần cười bí hiểm, nói rằng đi chụp ma. Tôi không biết cô ấy đùa tôi hay thực sự có chuyện này, nhưng tóm lại tim tôi bỗng dưng đập thình thịch, sau đó nói: “Thần Thần, trên thế giới này làm gì có ma quỷ, em dọa anh thôi chứ gì. Chúng ta đừng vào rừng nữa, đi dạo bên ngoài có được không?”

Thần Thần không chịu, còn nhìn xung quanh, chỉ vào một chỗ nói: “Anh đợi một lát, phía đó có ma, em sẽ chụp cho anh xem”

Tôi nổi hết da gà, đánh bạo nhìn về phía ấy, song chỉ thấy mấy cái cây to và bụi cây rậm rạp, lấy đâu ra ma? Nhưng Thần Thần rất nghiêm túc, cầm máy ảnh lên chụp liên tục mấy tấm sau đó mở ra cho tôi xem. Tôi nhìn rất kỹ, nhưng chẳng nhìn thấy cái lông ma nào ấy chứ. Tôi nhìn Thần Thần với ánh mắt hoài nghi, hỏi cô ấy: “Ma ở đâu?”

Thần Thần nhìn chằm chằm vào màn hình máy ảnh, chỉ mấy chỗ và nói với tôi: “Anh không nhìn thấy gì thật hả?” Tôi lắc đầu rất chắc chắn, thậm chí bỗng dưng còn nảy ra một suy nghĩ có khi nào Thần Thần bị bệnh tâm thần, tối đến mới phát bệnh hay không? Thần Thần rút máy ảnh về, nói với tôi: “Thực ra anh không nhìn thấy cũng là chuyện thường, mắt anh không thông linh nên ma quỷ tàng hình với anh. Nhưng anh yên tâm, đợi về nhà em sẽ xử lý ảnh, anh sẽ nhìn thấy ma thôi”

Lời cô ấy nói nghe rất quỷ quái, nhưng tôi lại chẳng sợ chút nào, thậm chí hóa ra ảnh phải xử lý mới nhìn thấy ma. Thời buổi này lưu hành một phần mềm tên Photoshop, mặc dù tôi không biết dùng nhưng người ta đều nói

rằng dùng phần mềm này thì có thể dễ dàng thêm vào một số thứ quái dị, muốn thế nào cũng được. Tôi nghĩ chắc mình hiểu lầm Thần Thần rồi, cô nàng này chỉ thích đùa mà thôi. Thấy ma với chả không thấy ma, có mà cô ấy thích chụp ảnh, nổi hứng lên mới nằng nặc đòi đến đây chụp ảnh mang về Photoshop thêm mấy con ma dọa người xung quanh ấy chứ.

Thần Thần cứ đòi vào trong rừng, tôi khuyên mấy lần nhưng không được, cuối cùng tôi thực sự không thể lay chuyển nổi cô ấy, bèn đánh bạo gật đầu đồng ý. Hai chúng tôi cùng nhau bước vào trong rừng, tôi nghĩ mình là một thằng đàn ông, dù sao cũng phải đi trước dò đường mới được. Tôi chủ động đi trước, Thần Thần theo sau cách tôi một khoảng. Bỗng, cô ấy đột ngột kéo tay tôi. Tôi tưởng rằng cô ấy đi đủ rồi muốn quay lại, nhưng chẳng ngờ cô ấy vẫn chưa chán, còn nói với tôi: “Anh Phong, anh đi phía sau đi, anh đi trước cản em làm em không chụp được ảnh”

Tôi hậm hực, thầm nhủ tôi làm gì ảnh hưởng đến cô ấy chứ, xung quanh rộng rãi trống trải, cô ấy thích chụp ở đâu thì chụp, đâu nhất thiết phải chụp hướng tôi dẫn đường.

Thần Thần không chịu, cuối cùng hai chúng tôi đổi vị trí cho nhau. Tôi phát hiện từ lúc theo sau cô ấy, tốc độ di chuyển của chúng tôi tăng lên rõ rệt, cứ thế lục tục đi hơn một tiếng đồng hồ, tôi không biết cô nàng đã đưa tôi đến đâu.

Phần 5 – Chương 3: Xác sống (1)

Hơn nữa tôi phát hiện rằng Thần Thần nghiện chụp ảnh, cũng chịu được khổ. Hơn một tiếng đồng hồ qua, cô ấy phải chụp được hơn một trăm tấm ảnh, tiếng “tách tách” vang lên không dứt. Còn tôi thì càng lúc càng khó chịu. Thử nghĩ mà xem, nửa đêm nửa hôm phải chịu lạnh ở đây lâu như vậy, bầu không khí khó chịu đè nén, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một ngôi mộ, thể xác và tinh thần đều rã rời. Tôi thực sự không nhịn được nữa, thấy cô ấy còn muốn vào sâu bên trong, tôi kéo cô ấy lại: “Em gái à, về đi thôi, em xem anh mệt chết đây này, lát nữa anh còn phải lái xe, dù sao cũng phải giữ sức chứ?” Rõ ràng Thần Thần còn chưa hết hứng, cô ấy cứ mãi nhìn tôi, nhưng thấy tôi kiên quyết như vậy, cuối cùng cô ấy cũng phải gật đầu đồng ý.

Nói ra cũng trùng hợp, hai chúng tôi vừa quay về, trong rừng chợt nổi gió vu vu quét thẳng vào mặt. Tôi không rõ có phải do tác dụng tâm lý hay không mà cứ cảm thấy cơn gió này cuốn theo mùi thối, hơn nữa còn khiến tôi lạnh đến mức nổi da gà. Thấy Thần Thần cũng ôm cánh tay, tôi bèn chủ động bước lên trước, nói với cô ấy là đi sau tôi, như vậy sẽ ấm áp hơn nhiều. Thật ra đây chỉ là trách nhiệm, đi chung với bạn gái, cho dù tôi có lạnh, có khó chịu đến đâu cũng không để cô ấy thiệt.

Gió thổi mãi chẳng dừng, tôi đi ngược lại theo con đường cũ trong trí nhớ, nhưng đi được hơn nửa tiếng, chân tôi mỏi rã, tôi nói với Thần Thần: “Hai chúng ta nghỉ một lát để anh lại sức” Nói đoạn, tôi đặt mông ngồi bệt xuống đất không chê bẩn, đây cũng là cá tính của đàn ông. Nhưng dường như Thần Thần không nghe thấy lời tôi nói, cô ấy nhìn ngăm khung cảnh xung quanh. Tôi đang khó chịu, hỏi một câu: “Em nhìn gì thế?”

Câu trả lời của Thần Thần khiến tôi giật mình: “Anh Phong, anh có cảm thấy nơi này rất quen không, trước đó chúng ta đã đi qua rồi thì phải?”

Tôi đứng phắt dậy: “Em đừng nói linh tinh”

Thần Thần không nói gì, cầm máy ảnh tìm kiếm, tôi phát hiện trí nhớ của cô ấy rất tốt, sau một hồi kiểm tra, cô ấy đưa cho tôi một tấm, chỉ vào một điểm rồi nhấn mạnh: “Anh so sánh mà xem, giống y hệt đúng không?” Tôi xem đi xem lại, so sánh tận mấy lần, không thể không nói tấm ảnh này và khung cảnh hiện tại giống y hệt nhau đến từng khoảng cách của mấy cái cây.

Tim tôi bỗng đập thành thịch, nghĩ ngay tới “ma đưa”. Trước đây khi đuổi theo hung phạm, chúng tôi đã từng bị ma đưa một lần trên núi Phổ Đà, nhưng vụ ma đưa ấy là do hung thủ giấu đầu lòi đuôi, còn ma đưa ngày hôm nay phải tới 90% là thật. Tôi hoảng loạn, không biết phải đi thế nào, tóm lại không thể ngồi yên ở chỗ này được.

Thấy tôi hết hoảng nhìn quanh, Thần Thần nói: “Anh Phong, anh đừng lo, có lẽ do anh không nhớ đường, lần này để em dẫn anh, nhất định hai chúng ta sẽ ra được thôi” Tôi ngại không dám cãi lại cô ấy, với khả năng nhớ đường của tôi thì làm sao mắc sai lầm lớn như vậy được chứ. Cho dù đến một thành phố xa lạ, đi loanh quanh một vòng, tôi cũng nhớ hết chỗ nào với chỗ nào. Thần Thần kéo cánh tay tôi, nhìn tư thế như muốn chủ động dẫn đường cho tôi. Nhưng tôi không đi theo cô ấy mà ngẩng đầu nhìn lên trời. Thần Thần khó hiểu, hỏi tôi đang làm gì.

Gió trong rừng tuy lớn, nhưng may sao trời quang, tôi chỉ vào chòm sao Bắc Đẩu nói với Thần Thần: “Hay là chúng ta đi về phía chòm sao Bắc Đẩu, nơi này không rộng lớn như rừng rậm nguyên sinh, chúng ta đi thêm một đoạn, đảm bảo có thể ra ngoài”

Thần Thần rất quái lạ, cô ấy nhìn bầu trời một lúc lâu mới nói: “Anh Phong, anh thông minh thật đấy!”

Tôi không có thời gian nói vớ vẩn với cô ấy, đã có kế hoạch rồi thì phải mau chóng thực hiện để về cho sớm.

Lần này tôi nắm tay Thần Thần, dẫn cô ấy đi về phía trước. Nhưng chưa đi được bao xa, bỗng có thứ gì rung rung ở trong bụi cây, còn phát ra âm thanh soàn soạt. Chắc chắn không phải tiếng gió thổi, bên trong bụi cây có gì đó. Thấy bụi cây cách chúng tôi chừng mười mét nên không lo lắng nhiều. Có điều nghe thấy âm thanh kia, cả hai chúng tôi đều dừng lại. Tôi nghĩ là chuột hay gì đó nên đã cố ý hét to mấy tiếng để dọa nó chạy mất. Nhưng tôi vừa hét xong, có tiếng ú ớ vọng ra từ bụi cây, sau đó một người đứng dậy. Thật ra hình dung hắc ta là con người thì còn tốt chán, toàn thân hắc ta tỏa ra ánh sáng màu lục, tôn lên gương mặt dữ tợn lạ thường. Hắc trừng mắt nhe răng cười với tôi, còn lão đảo bước về phía này. Thứ đầu tiên tôi nghĩ tới là xác sống, không ngờ nghe danh thứ đó bấy lâu, hôm nay mới được nhìn thấy.

Có điều tốc độ di chuyển của cái xác này không nhanh, nhất thời chưa tiếp cận được chúng tôi ngay. Thần Thần sợ hãi, một cô gái bình thường như cô ấy đã bao giờ nhìn thấy thứ đáng sợ như vậy bao giờ, cô ấy kêu lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Tôi phát hiện ra Thần Thần hơi ngốc, chỉ biết chạy

lung tung mà thôi. Bây giờ chúng tôi đang lạc đường, còn gặp thứ quỷ quái này, cô ấy mà bỏ chạy, chúng tôi sẽ mắc kẹt trong khu rừng này mất. Cứ thời khắc quan trọng là lại đến tôi ra oai. Tôi vội đuổi theo Thần Thần, túm lấy cổ tay cô ấy, ngẩng đầu nhận biết phương hướng, chạy thẳng về một phía.

Phần 5 – Chương 4: Xác sống (2)

Muốn chạy nhanh trong khu rừng này cũng khó, vài bụi cây còn có gai. Nhưng bây giờ ai hơi đâu bận tâm đến chuyện này, tôi chỉ có thể gắng hết sức chạy trước mở đường, để Thần Thần theo phía sau được thoải mái hơn một chút. Chúng tôi chạy rất lâu, có khi phải tới hai cây số chứ ít gì, nhưng cách của tôi rất hiệu quả, ít ra còn thấy ven đường. Bây giờ hai chúng tôi đều rất mệt mỏi, Thần Thần chạy tới mức hai má đỏ bừng. Tôi không kịp đau lòng cô ấy, chỉ vào bên đường nói: “Cố gắng lên, chạy ra đó là được rồi” Khi đặt chân lên đường nhựa, toàn thân tôi nhẹ nhõm hơn nhiều. Tôi quay đầu nhìn, cái xác kia đã biến mất. Thần Thần còn chưa kịp bình tĩnh lại, dựa luôn vào lòng tôi. Tôi ôm cô ấy dỗ dành mấy câu, rồi lại xem xét con đường này. Cách đây khoảng hai, ba trăm mét có một chấm đen trên đường. Không cần phải đoán cũng biết chắc chắn đó là xe máy của tôi. Tôi cố vũ Thần Thần rằng hai chúng ta mau chạy tới chỗ xe máy, chỉ cần lái xe chạy đi, cô ấy muốn nghỉ ngơi trên xe bao lâu cũng được. Tôi vừa mới nói xong, trong bụi cây gần đó vọng ra âm thanh quái dị, một con xác sống kêu lên ấu ấu đứng dậy từ bụi cây. Tôi ngơ ngác, thầm nói tại sao xác sống lại khỏe đến vậy. Nó biết bò, hơn nữa còn bò nhanh đến mức đuổi kịp chúng tôi. Thần Thần sợ mềm cả chân, ngồi bệt xuống đường. Tôi nghĩ bụng cô nàng đừng lên cơn vào lúc này, nếu không cả hai chúng tôi đều xong đời. Tôi đẩy cô ấy một cái, chỉ vào xe máy nói: “Em chạy trước đi, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, anh cản cái xác này lại” Trong lúc tôi nói chuyện, xác sống cũng hành động. Lần này hẳn ta không bò nữa mà chạy bằng hai chân về phía tôi. Vốn dĩ tôi còn cảm thấy bất ổn, dù sao nhìn xác sống trông rất quái lạ, tôi nghi ngờ mình không đánh lại được nó. Nhưng nhìn nó chạy, trong lòng tôi lại dấy lên nghi vấn, tôi nghe nói xác sống chỉ có thể bước đi cứng ngắc, vừa rồi bò thì thôi đi, bây giờ còn chạy nữa... Tôi đoán chưa biết chừng đây không phải xác sống mà là người, nhất định có người rắc tâm ăn mặc thế này để hại người khác.

Tâm lý của con người thật lạ lùng, khi tôi biết thứ này có khả năng là giả mạo, lòng tin và lá gan của tôi ngay lập tức trở nên to hơn. Tôi không khách sáo nữa, chờ Thần Thần chạy xa rồi, tôi ngồi xổm người xuống, rút con dao balisong ra. Vụ giấu dao vào tất này tôi học được từ Âm công tử, đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra. Xác sống kia thấy tôi có hàng nóng, nó cảnh

giác, chậm rãi bước tới gần tôi thay vì chạy.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, xua tay với nó: “Không cần biết mày là thứ gì, tới đi, tới đánh tao đây này” Tôi lấy lùi làm tiến, muốn thử thăm dò lối tấn công của xác sống này. Nhưng nó rất trực tiếp, chỉ gào lên một tiếng quái dị rồi đánh về phía đầu tôi. Hẳn ta mặc áo choàng rộng, cả cánh tay đều giấu trong tay áo, tôi không nhìn rõ hẳn ta đâm hay là tát. Nhưng tôi không nghĩ nhiều, nghĩ bụng, nhai ranh, ông đây vung dao lên, không tin là không chọc nát tay của mày được.

Ý tưởng này của tôi khá ổn, nhưng khi hai chúng tôi thực sự va chạm, tôi cảm thấy con dao balisong trong tay mình chạm vào một thứ gì đó rất cứng, giống như khối sắt, rõ ràng đây không phải độ cứng của tay người. Hai chúng tôi không ai chiếm được lợi thế, mỗi người lùi một bước, tôi nhân thời cơ nhìn con dao một cái. Bất ngờ khi con dao lại hơi cong cong. Tôi nghĩ bụng thế này thì đánh đâm gì, con dao của tôi vừa ra sân khấu đã phải lùi về sau, tôi còn không mang theo vũ khí khác nữa chứ.

Xác sống hừ hừ mấy tiếng, nhân cơ hội tấn công lần nữa. Tôi bị dồn đến mức không còn chiêu nào, đành gượng giành tấn công trước. Tôi cầm thanh “loan đao” này, đâm thẳng vào tim xác sống. Đây là nơi quan trọng của con người, đâm trúng thì chắc chắn trí mạng. Có điều muốn dùng con dao balisong của tôi chọc vào thì hơi khó. Nhưng xác sống không biết, vừa rồi nó không để ý đến con dao của tôi, bấy giờ mới giật nảy mình, vươn hai tay che trước ngực, chờ dao đâm tới mới chuyển chiêu thức ứng phó. Nhưng chiêu này của tôi chỉ che mắt mà thôi, “ý của Túy Ông không ở rệu”, đâm nửa chừng tôi vung tay lên trên, vung dao thẳng vào mặt hẳn ta. Đòn này quá bất ngờ, xác sống hoảng hồn, nhưng hẳn ta muốn che mặt thì đã muộn rồi. “Phập” một tiếng, con dao cắm thẳng vào mũi hẳn ta. Mặc dù đâm vào không sâu, nhưng cũng đủ khiến hẳn ta chảy máu. Hẳn ta đau đến mức ôm mặt, vội vàng lùi về sau, sợ tôi đánh lén.

Tôi cân nhắc, bản thân tôi cũng không nắm chắc phần thắng, biết đủ rồi rút thôi. Tôi không rề rà gì, quay người chạy trốn. Tôi phát hiện lúc này Thần Thần vẫn chưa chạy xa, bây giờ đang ngồi bệt dưới đất, nhả máu ôm chân, chắc là cô ấy bị tụt chân rồi. Tôi lao tới định kéo cô ấy dậy, nhưng thử hai lần, cô ấy vừa đứng lên đã đau tới mức ngồi bệt xuống. Tôi làm gì có thời gian chờ đợi cô ấy nghỉ ngơi, cần rằng dồn sức khiêng cô ấy lên. Cô nàng không nặng lắm, tôi khiêng cũng không tốn sức. Cứ thế tôi kiên trì chạy về phía xe máy.

Không lâu sau, xác sống cũng hồi phục, rõ ràng hẳn ta đang rất cáu, chỉ kêu

một tiếng quái dị rồi lại đuổi theo. Lần này tôi nguy rồi, dẫu sao cũng đang vác thêm một người, nhưng tính toán khoảng cách, có lẽ hẳn ta không đuổi kịp được. Chỉ cần ngồi lên xe máy, cho dù hẳn ta có chạy nhanh mấy cũng vô dụng. Nhưng gay go ở chỗ còn chưa đợi tôi chạy tới chỗ để xe máy, Thần Thần lại kêu đau, nói rằng vai tôi đập vào dạ dày của cô ấy làm cô ấy khó chịu. Tôi thầm nghĩ tại sao cô nàng này lại nhõng nhẽo vậy chứ, đã lúc nào rồi còn nghĩ đến chuyện nôn.

Phần 5 – Chương 5: Chứng cứ

Ban đầu tôi mặc kệ Thần Thần, nghĩ bụng để cô ấy chịu một lát là được. Thấy tôi không nói gì cũng không buông cô ấy xuống, Thần Thần làm âm lên. Cô ấy vùng vẫy cơ thể muốn xuống khỏi vai tôi, còn không ngừng lải nhải rằng cô ấy đau tới mức buồn nôn. Người ta nói đàn ông không đánh phụ nữ, càng không được đánh bạn gái của mình. Nhưng bây giờ tôi bất đắc dĩ phải bỏ qua nguyên tắc này, tôi vươn tay đánh mấy cái vào mông cô ấy. Có lẽ là trùng hợp, khi tôi đánh mông cô ấy lại đánh vào bộ phận nhạy cảm. Thần Thần kêu lên một tiếng, hai tay che mặt vô cùng xấu hổ. Nhưng như vậy lại khiến cô ấy ngoan ngoãn hơn. Xác sống kia chạy rất nhanh, khoảng cách giữa hai chúng tôi không ngừng rút ngắn. Tôi kiên trì chạy, cuối cùng cũng đến chỗ chiếc xe máy, lên ga chở Thần Thần phóng vọt đi. Nguy hiểm thật, lúc tôi khởi động xe, xác sống kia chỉ còn cách chúng tôi mười mét. Xác sống thấy chúng tôi chạy thoát, tức giận giậm chân, giương nanh múa vuốt. Tôi nhân cơ hội quay đầu nhìn, cảm thấy xác sống này là người. Tôi thầm nghĩ đêm nay tôi bỏ qua, dù sao cũng không có trợ thủ, chờ sáng mai đến Cục Cảnh sát, tôi sẽ tìm người tới gần đây xem xét xem có thể tìm được manh mối gì không. Tôi lái xe thẳng về trường Thần Thần, tiến cô ấy tới dưới tầng ký túc xá. Tôi phát hiện bấy giờ sắc mặt Thần Thần trắng bệch, có lẽ vẫn chưa hoàn hồn vì chuyện vừa xảy ra. Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô ấy, tôi không khỏi muốn ôm cô ấy vào lòng, an ủi vài câu. Tôi không biết an ủi người khác, cho nên lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy câu: “Đừng sợ”, “Về nhà ngủ một giấc”. Chẳng biết Thần Thần đang nghĩ gì, chỉ thỉnh thoảng “vâng” một câu coi như đáp lại. Tôi thấy cũng không còn sớm nữa bèn chào tạm biệt cô ấy. Thần Thần cầm máy ảnh lên tầng. Tôi nhìn chiếc máy ảnh kia một lát, bỗng nảy ra ý tưởng: Tối nay cô ấy đã chụp rất nhiều ảnh, biết đâu trong số những tấm ảnh đó lại có manh mối thì sao. Tôi gọi Thần Thần lại, bước tới cầm lấy máy ảnh. Cũng vì đang suy nghĩ nên động tác của tôi hơi thô bạo. Thần Thần vốn không muốn đưa cho tôi, nhưng không ngăn được tôi giật máy ảnh. Cô ấy nổi giận hỏi: “Lý Phong, anh làm gì thế?” Tôi trả lời: “Thần Thần, anh mượn máy ảnh một ngày, tối mai anh sẽ trả cho em, anh muốn nhờ nhân viên kỹ thuật ở Cục Cảnh sát kiểm tra mấy tấm ảnh trong này xem có phát hiện được gì không” Sắc mặt Thần Thần rất lạ,

thoắt sáng thoắt tối, dường như muốn nói với tôi điều gì nhưng lại không nói được thành lời. Cô ấy cứ đứng tại chỗ dõi theo bóng lưng tôi rời khỏi. Khi tôi về đến nhà, trời cũng gần sáng. Tôi thầm nghĩ hay là đi tắm nước nóng rồi ngủ một lát, một hai tiếng cũng được, nếu không sáng đi làm lại mơ màng ra đấy. Đề phòng quên việc, tôi còn đặt máy ảnh lên đầu giường, đặt điện thoại lên trên. Như vậy khi chuông báo thức vang lên, tôi cũng được nhắc nhở. Đêm nay quá mệt mỏi, cộng thêm vừa tắm xong khiến tôi vừa nhắm mắt đã ngủ mơ luôn rồi. Tôi nghĩ rằng tiếng chuông hẹn giờ sẽ đánh thức tôi. Nhưng trên thực tế là tôi tỉnh vì lạnh quá.

Tôi mở mắt ra, cảm giác như mình rơi vào trong hầm băng, nhiệt độ của cả căn phòng cùng lắm chỉ 10°C, tôi đắp chăn bông mà vẫn lạnh đến run người. Tôi bức bối, lẽ nào máy sưởi trong nhà dừng hoạt động rồi? Nhưng cũng không đúng, lúc về nhà tôi thấy máy sưởi vẫn hoạt động, nếu như dừng đột ngột, nhiệt độ trong phòng không đến mức giảm đột ngột như vậy được.

Tôi mơ màng nhìn xung quanh, phát hiện cửa sổ trong phòng ngủ đang mở. Hôm nay gió Bắc thổi mạnh, gió thổi vù vù vào trong phòng, hai cánh cửa cũng phối hợp theo nhịp. Tôi không kịp đi dép hay mặc quần áo, chỉ quần chăn nhảy xuống đất, chạy tới đóng cửa sổ lại. Nhưng khi tôi chạm vào tay nắm cửa thì lại phát hiện nó đã hỏng mất rồi. Đây là phòng thuê, cũng khá cũ rồi, tay nắm bị hỏng cũng là chuyện bình thường. Tôi đoán chắc là gió to thổi qua thổi lại khiến nó va chạm rồi hỏng mất.

Nhưng tôi không thể để cửa sổ mở mãi như vậy được, nếu không tôi chẳng thể ở trong căn phòng này nữa. Giờ này thì không tiện gọi thợ sửa, tôi lục trong ngăn kéo và lấy ra một cuộn băng dính trong suốt, dán kín khe hở cửa sổ từ trên xuống dưới. Làm xong việc tôi đã lạnh đến mức tỉnh cả người, còn nổi hết da gà da vịt. Tôi xoa xoa cánh tay cho dễ chịu hơn một chút, rồi chui vào trong bếp đun một ấm nước nóng, rót vào túi nước. Mặc dù nhiệt độ trong phòng không cao lên ngay nhưng đặt túi nước vào trong chăn thì cũng cố chịu được một khoảng thời gian.

Tôi muốn ngủ nhưng không ngủ được, tôi vô tình liếc mắt nhìn thấy chiếc máy ảnh kia, thầm nghĩ dẫu sao cũng đang khó chịu, chi bằng xem Thần Thần đã chụp những cái gì. Nói thật, tôi không rành về những thiết bị điện tử lắm, máy tính cũng chỉ biết thao tác bình thường, còn không biết cài đặt phần mềm. Nhưng máy ảnh thì không phức tạp lắm, mặc dù tôi chưa dùng loại máy SLR này bao giờ, nhưng lần mò một lát cũng biết thao tác thế nào. Tôi tìm được chỗ chọn thẻ nhớ, lập tức ấn vào. Tôi nhớ rõ tối qua Thần

Thần đã chụp hơn một trăm tấm ảnh, ảnh trong thẻ nhớ chỉ nhiều chứ không ít. Nhưng quái lạ ở chỗ, thẻ nhớ lại trống không, chẳng có lấy một tấm ảnh nào.

Tôi sửng sốt nhìn máy ảnh, thầm nghĩ chuyện quái gì thế này, lẽ nào tôi thao tác nhầm rồi? Không thể nào, tôi không ngu đến mức ấy. Không thể trách tôi suy nghĩ lung tung được, những tấm ảnh này chụp ở nghĩa trang, chúng tôi lại còn gặp xác sống trong rừng, lẽ nào thực sự xảy ra chuyện lạ, có thứ gì đó chẳng hạn như ma quỷ đã xóa những bức ảnh đó đi. Tôi không dám kết luận dễ dàng như vậy, tôi nhìn giờ, đã sắp sáu rưỡi sáng rồi, tôi thầm nói mình đừng nghĩ nhiều nữa, lát đi làm sớm cầm máy ảnh cho nhân viên kỹ thuật xem thế nào.

Đãi ngộ của Đội Kỹ thuật trong Cục Cảnh sát khá ổn, không có tình huống khẩn cấp xảy ra thì bọn họ không phải đi làm ca. Tôi căn chuẩn giờ, đến phòng bọn họ vào đúng tám giờ sáng. Tôi khá thân với một cậu bạn trong phòng này, bèn đưa máy ảnh cho cậu ấy. Cậu ấy rất hiểu biết về sản phẩm điện tử, thành thạo máy mò một phen, tôi chú ý quan sát biểu cảm của cậu ấy, phát hiện cậu ấy càng lúc càng cau chặt mày. Nhìn biểu cảm này thì chắc chắn có chuyện gì rồi. Tôi không khách sáo, truy hỏi mấy câu, nhưng người anh em kia không trả lời tôi mà rút thẻ nhớ trong máy ảnh ra, xoay người rời khỏi.

Trong Đội Kỹ thuật toàn là thiết bị tiên tiến, cảnh sát hình sự như tôi không thể động chạm lung tung. Tôi ngoan ngoãn ngồi chờ. Chừng mười lăm phút sau, cậu ấy lại cầm thẻ nhớ đi ra.

Tôi phát hiện biểu cảm của cậu ấy rất nghiêm túc, thầm nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại như vậy? Cậu ấy ngồi xuống trước mặt tôi, vừa nghịch chiếc thẻ nhớ vừa hỏi: “Lý Phong, 5 giờ 11 phút sáng ngày hôm nay cậu đã làm gì?”

“Đang ngủ” Tôi trả lời luôn không cần nghĩ ngợi, hơn nữa khi ấy tôi đang ngủ thật. Cậu ấy đặt bộp cái thẻ nhớ lên bàn, đẩy tới trước mặt tôi: “Tôi vừa mới dùng thiết bị để kiểm tra, vào lúc 5 giờ 11 phút đã có người định dạng lại chiếc thẻ nhớ này. Hơn nữa, kẻ ấy đã sử dụng thiết bị gì đó khiến cho những tấm ảnh bị xóa đi không thể khôi phục”

Tim tôi đập “thịch” một tiếng. Cậu ấy không nói gì sâu hơn, nhưng nhà là nhà của tôi, máy ảnh đặt ở đầu giường, tôi cũng không có tật mộng du, loại trừ nhân tố giả thần giả quỷ, vậy thì chỉ còn một khả năng duy nhất, có người đã len vào nhà tôi. Đây không phải chuyện đùa, nếu gã có thể nhân lúc tôi ngủ để định dạng lại thẻ nhớ, vậy cũng có thể nhân lúc tôi ngủ để

thoải mái giết chết tôi. Tôi vội vã chào tạm biệt cậu nhân viên kỹ thuật kia, cầm máy ảnh lên tầng tìm Lưu Thiên Thủ, tôi muốn anh ấy phân tích giúp mình.

Trùng hợp làm sao, anh ấy và Đỗ Hưng đều đang ăn sáng trong phòng. Đỗ Hưng ăn rất bình thường, còn Lưu Thiên Thủ lại ngồi ăn bánh quy hình động vật. Tôi mặc kệ hai người đó đang ăn, bước tới đặt máy ảnh lên bàn, thuật lại tường tận chuyện hôm qua mình gặp phải cho hai người họ nghe. Đỗ Hưng nóng nảy đứng phắt dậy, nói với tôi: “Lý Phong, chờ tôi ăn nốt miếng tào phớ này tôi sẽ đến nhà cậu và nghĩa trang kia xem thử. Xác sống ư? Chết tiệt, nhìn ông đây dùng đôi “thiết quyền” này đánh nó nát bầy cho mà xem!”

Tôi cũng tán đồng với ý của Đỗ Hưng, thậm chí còn tính toán tối nay hai chúng tôi sẽ đi canh chừng, không tin không bắt được tên khốn giả thần giả quỷ kia.

Lưu Thiên Thủ cân nhắc hồi lâu, cuối cùng nói kế hoạch với hai bọn tôi: “Chuyện này không thể vội được, chúng ta đến nhà Lý Phong trước xem sao. Còn bên nghĩa trang cứ giao cho Tổ Điều tra số 1 làm đi” Tôi nghĩ bụng lại là Tổ 1, bọn họ mà nhận thì vụ này thôi xong, đã thế lại còn liên quan đến tôi nữa chứ. Nhưng Lưu Thiên Thủ rất kiên quyết, không cho hai chúng tôi cơ hội để đưa ra ý kiến.

Cứ thế, ba chúng tôi về nhà tôi. Đã mấy tiếng kể từ lúc tôi đóng cửa sổ, khi đến nơi, nhiệt độ trong phòng vẫn còn rất thấp. Lưu Thiên Thủ bảo chúng tôi đừng cử động, anh ấy cúi người nhìn sàn nhà, đi vào trong trước. Lưu Thiên Thủ là cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, rất nhiều kiến thức tổng hợp, thậm chí còn là một chuyên gia dấu vết rất đỉnh. Có điều anh ấy đi kiểm tra vòng quanh nhà tôi mấy lần cũng không phát hiện ra dấu vết đáng ngờ nào.

Chúng tôi lại đi tới trước cửa sổ, tôi ra tay xé băng dính trong suốt xuống. Lưu Thiên Thủ lắc lư tay cầm một hồi, tôi không rõ anh ấy làm vậy vì mục đích gì, nhưng biểu cảm của anh ấy thay đổi liên tục, đầu tiên là cau mày, sau đó đến trầm ngâm, cuối cùng là cười lạnh một tiếng. Chẳng qua tiếng cười lạnh ngằn ngùn, nếu tôi không tập trung quan sát, có lẽ đã bỏ qua mất biểu cảm này.

Tôi hỏi anh ấy: “Sếp, anh đã phát hiện ra điều gì rồi hả?”

Tôi tưởng rằng Lưu Thiên Thủ sẽ nói một đồng lý thuyết về những điểm đáng ngờ của cái tay cầm này, nhưng không ngờ rằng anh ấy nhìn sang Đỗ

Hưng một cái rồi nhún vai: “Cái tay nắm cửa này tự nhiên rơi xuống, không có điểm gì đáng ngờ hết!”

Phần 5 – Chương 6: Khuôn mặt thối rửa

Tôi quả quyết không tin Lưu Thiên Thủ, trong lòng anh ấy chắc chắn có điều mờ ám, nhưng không biết vì lý do gì mà không nói cho tôi và Đỗ Hưng biết. Tôi không tiện nói tiếp, bèn quay đầu nhìn Đỗ Hưng một cái. Bình thường tuy Đỗ Hưng luôn cầu thả, nhưng những lúc đụng chuyện cần nghiêm túc thì anh ấy luôn thận trọng hơn bất cứ ai. Hành động khác thường này của Lưu Thiên Thủ tuy khéo léo, nhưng tuyệt đối không thoát khỏi ánh mắt của Đỗ Hưng. Tôi vốn định bắt tay với Đỗ Hưng, mượn cơ hội này để lôi hết tâm tư trong lòng Lưu Thiên Thủ ra. Nhưng Đỗ Hưng rất kỳ lạ, lần này nghe xong lại tin, đã vậy còn nói với tôi: “Lý Phong, buổi sáng cậu đừng đi làm nữa, tìm người tới thay hết cửa sổ trong nhà đi. Không phải lần trước tôi đã nói với cậu rằng chất lượng khoá cửa nhà cậu quá kém rồi sao, thế mà đến tận bây giờ cậu còn chưa thay chúng nữa” Tôi thầm nghĩ sao chủ đề lại thay đổi nhanh thế, thoáng cái đã chuyển từ hung thủ sang tôi, hơn nữa nhìn vào manh mối này, muốn nói vài lời khách sáo cũng chẳng thấy buồn cười chỗ nào. Một vụ án vốn khiến tôi rất quan tâm, vậy mà cứ thế trôi qua một cách mơ hồ. Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng nán lại không bao lâu đã đi, chỉ còn một mình tôi ở lại liên hệ tìm người tới thay ổ khoá và tay nắm cửa sổ. Tôi thấy đợt này chủ nhà kiếm được một khoản rồi, vì lý do an toàn, nên lần này tôi đã bỏ tiền vốn. Đương nhiên trong lúc đợi thợ sửa khoá đến, do rảnh rỗi nên càng khiến tôi đổ dồn sự chú ý vào chiếc máy ảnh kia. Tôi thừa biết rằng, nếu ngay cả Đội Kỹ thuật mà cũng không xử lý được thẻ nhớ, thì chiếc máy ảnh này đã không còn tác dụng gì lớn, tôi nên sớm trả nó lại cho Thần Thần mới phải.

Tôi gọi điện thoại cho Thần Thần, nhưng không ngờ đối phương lại tắt máy. Tôi đoán có lẽ Thần Thần vẫn đang ngủ, trải qua chuyện tối qua, không biết hiện giờ tâm trạng cô ấy đang thế nào, có sợ hãi nhiều không. Tôi thực sự quan tâm cô ấy, tuy cô ấy đã tắt máy, nhưng cứ cách khoảng nửa tiếng, tôi lại gọi cho cô ấy một lần. Cứ như vậy cho đến trưa, tôi quay lại Cục Cảnh sát, sau khi ăn cơm trưa xong lại gọi thêm lần nữa, tôi cứ tưởng rằng sẽ lại nghe thấy giọng thông báo đối phương đã tắt máy, nhưng không ngờ là cuộc gọi này lại được kết nối thành công, hơn nữa còn nhận được thông báo

số máy này đang bận. Điều này khiến tôi vừa vui mừng vừa có chút bất mãn, khỏi phải nói, vui mừng là vì Thần Thần đã mở điện thoại. Còn điều khiến tôi bất mãn là, cô ấy đã dậy rồi sao không gọi điện thoại lại cho tôi, nói sao đi nữa tôi cũng là bạn trai cô ấy mà.

Tôi nghĩ là cô ấy sẽ nhận được nhắc nhở về cuộc gọi này của tôi, đợi cô ấy trả lời cuộc điện thoại hiện tại xong, nhất định sẽ gọi lại cho tôi. Nghĩ vậy tôi bèn háo hức chờ cô ấy gọi lại, kết quả là đợi gần nửa tiếng rồi mà điện thoại vẫn không có cuộc gọi nào. Tôi thầm nhủ sao lạ vậy, là ai mà có thể khiến cô ấy trò chuyện lâu như thế? Tôi lại gọi cho cô ấy thêm lần nữa, nhưng lần này lại nhận được thông báo đối phương đã tắt máy. Tôi cảm thấy hơi khó chịu, không biết rốt cuộc cô nàng này có ý gì. Tôi có thể cảm nhận được, tình cảm giữa Thần Thần và tôi không tốt như tôi tưởng tượng. Suốt buổi chiều, tôi không tiếp tục gọi điện thoại tìm cô ấy nữa, định đợi đến tối sau khi tan làm, sẽ lái xe máy tới thẳng trường học, tìm cô ấy nói chuyện thẳng thắn.

Kế hoạch là vậy, nhưng đợi tới lúc tan làm lại bỗng xảy ra trục trặc. Lưu Thiên Thủ gọi cả tôi và Đỗ Hưng vào văn phòng của anh ấy, chuyện như này là lần đầu tiên. Anh ấy bảo hai bạn tôi tùy tiện tìm chỗ nào đó ngồi xuống, đồng thời cầm một xấp giấy tờ tới bảo bạn tôi điền vào. Phải nói là đồng giấy tờ này rất kỳ lạ, ngoài những thông tin cơ bản, còn có cả một mớ các bài kiểm tra linh tinh, trong đó bao gồm IQ, EQ và AQ. Trước giờ tôi chỉ biết tới IQ và EQ, lúc thấy dòng chữ AQ thì cũng thấy mơ hồ, tôi không sợ Lưu Thiên Thủ chê cười, trực tiếp chỉ vào nó hỏi anh ấy đây là gì. Lưu Thiên Thủ không giải thích thêm, chỉ nói với tôi tên tiếng Trung của nó là chỉ số vượt khó, hay còn gọi là chỉ số đo lường khả năng đối phó với nghịch cảnh, còn dặn tôi nhất định phải điền đúng sự thật. Tôi cũng đến phục cái chỉ số AQ này, thầm nghĩ vượt qua nghịch cảnh mà còn cần chỉ số thông minh nữa à, chẳng phải cứ tìm một chỗ uống rượu giải sầu là xong sao. Nhưng ngại thể diện của Lưu Thiên Thủ, tôi không thể không điền vào tờ đơn.

Xấp giấy tờ này đủ để tôi điền tới tận mười giờ đêm. Trong khoảng thời gian ấy, Vương Căn Sinh có vào đây một lần, tôi thấy cậu ấy cũng cầm một xấp giấy tờ trên tay, cậu ấy đưa nó cho Lưu Thiên Thủ và nói: “Mới có người đưa cái này tới Cục Cảnh sát” Tôi thầm suy đoán, mấy phiếu thông tin này nhất định là dành riêng cho Tổ Điều tra số 2 bạn tôi điền; còn mấy tờ phiếu mà Vương Căn Sinh mang đến, nhất định đã được người thứ tư điền vào. Nếu là trước đây, chắc chắn tôi sẽ lên tìm Vương Căn Sinh, ra tay

từ chỗ cậu ấy để moi ra thông tin về người thứ tư, nhưng lần này, lòng hiếu kỳ của tôi không lớn đến vậy. Đợi bọn tôi điền xong hết mấy phiếu thông tin này, Lưu Thiên Thủ dẫn tôi và Đỗ Hưng tìm đại một quán vỉa hè uống vài ly, giải quyết bữa tối và bữa khuya luôn một thể. Vốn Đỗ Hưng còn hỏi tôi ăn xong có muốn đi đâu đó chơi không, nhưng trong lòng tôi đang có điều bận tâm, nên lắc đầu từ chối anh ấy.

Sau khi ba bọn tôi giải tán, tôi lái xe máy tới thẳng trường học của Thần Thần. Tất nhiên trước khi đi tôi đã gọi lại cho cô ấy thêm lần nữa, cuộc gọi được kết nối, nhưng không có ai trả lời, tôi dứt khoát gửi một tin nhắn, hẹn cô ấy nửa tiếng nữa gặp nhau dưới lầu. Tôi dám cá là Thần Thần nhất định nhìn thấy tin nhắn của tôi, nhưng khi tôi tới dưới lầu ký túc xá của cô ấy, không hề thấy cô ấy ra ngoài đợi tôi.

Tôi lập tức giận điên lên, tôi là một người rộng rãi, có đôi khi thật sự không thích ứng nổi với cái tính nhỏ nhặt của con gái. Thầm nghĩ nếu cô ấy giận tôi, hoặc là có chuyện gì, thì cứ nói thẳng ra đi, chứ không nghe điện thoại cũng không ra gặp mặt, vậy khác nào trêu đùa tôi? Tôi lại gửi cho cô ấy một tin nhắn khác, nói cho cô ấy biết tôi đang ở dưới lầu và đã đợi cô ấy được nửa tiếng rồi. Tôi hạ quyết tâm, nếu đợi thêm nửa tiếng nữa mà cô ấy vẫn không ra, và cũng không nhắn lại câu nào, vậy tôi sẽ gửi máy ảnh cho nhân viên quản lý ký túc xá, rồi tự rời đi, không gặp lại cô ấy nữa.

Trong lúc chờ đợi, tôi cảm thấy khá buồn chán, nhất là còn ở bên ngoài vào lúc hơn nửa đêm thế này, thậm chí tôi còn chẳng có tâm trạng chơi điện thoại. Tôi vừa hút thuốc vừa bắt đầu quan sát xung quanh. Vừa rồi tôi không để ý, giờ nhìn lung tung một hồi tôi chợt phát hiện một chuyện, có một chiếc ô tô hiệu Honda màu trắng đậu ở cách tôi không xa. Loại xe này nếu đậu ở trên đường cái thì không có gì bất thường, nhưng đây là ký túc xá trường học, đâu có sinh viên nào lái loại xe này? Tôi tò mò tiến lại gần chỗ chiếc Honda kia.

Bản thân chiếc xe này không có vấn đề gì, nhưng miếng dán (trang trí ô tô) trên cửa xe thì không. Bình thường đã rất ít khi thấy xe ô tô dán hình trang trí, chưa kể miếng dán này còn rất đặc biệt, là một khuôn mặt thối rửa. Tôi không phải là người không có việc gì lại tự dọa mình, khuôn mặt này khiến tôi liên tưởng ngay tới xác sống, hơn nữa bị lỗi suy nghĩ này dẫn dắt, tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy, khuôn mặt này gần như giống y đúc khuôn mặt của xác sống mà tối qua tôi gặp phải.

Tôi nhìn cửa xe mà ngây ngẩn cả người, càng không ngờ là, đúng lúc này cửa xe đột ngột mở ra, một gã béo lùn bước từ trong xe xuống. Tôi không

ngờ có người ngồi trong xe, vừa rồi tôi nhìn chăm chăm xe người ta như thế, đúng là có phần không lễ phép. Tôi vội vàng mỉm cười làm lành, lên tiếng chào hỏi người đàn ông béo lùn, muốn người ta bỏ qua việc này. Nhưng gã béo lùn không dễ nói chuyện như vậy, đã vậy còn tiến lên vài bước, đẩy tôi một cái. Gã dùng lực không nhỏ, bị đẩy một cách thình lình như vậy, tôi không khỏi lùi về phía sau một bước. Trong lòng tôi cũng nổi đóa, thầm nhủ được lắm, thích ngang ngược với tôi phải không? Không phải tôi chỉ nhìn xe anh vài cái thôi sao, cũng chưa làm xước hay đụng chạm gì vào xe anh, sao lại kiêu căng gây hấn với tôi?

Tôi bước lên phía trước một bước, cũng vươn tay đẩy gã một cái, đồng thời quát lên: “Anh làm gì đấy?” Nhưng vừa đẩy gã xong, tôi lập tức bị sốc, ý nghĩ đầu tiên là, đây là người luyện võ. Tôi đẩy gã không hề nhẹ, nếu gặp người bình thường, đảm bảo sẽ bị tôi đẩy lùi về sau, nhưng cơ thể của gã này chẳng khác gì một tảng đá, hơn nữa các thớ thịt trên người gã còn cực kỳ cứng. Bản thân tôi tự hiểu rõ, nếu thật sự đánh nhau, với tài nghệ của tôi, hoàn toàn không phải là đối thủ của người ta.

Tôi không nói không rằng, cảnh giác lùi về phía sau, định thử lảng lạng bỏ đi. Nhưng gã béo lùn không buông ta cho tôi, tôi vừa lùi được hai bước, gã đã bắt kịp tôi, chỉ vào chiếc máy ảnh tôi đang cầm và nói: “Người anh em, đưa tôi cái này đi”

Tôi phát hiện giọng nói của gã rất khàn, là giọng vịt đực chính cống, cực kỳ khó nghe. Không biết hành động này của gã có được xem là ăn cướp giữa ban ngày không, tuy tôi biết rõ mình không đánh lại gã, nhưng tôi không thể đưa máy ảnh cho gã. Tôi lắc đầu, nói một câu đầy ẩn ý: “Anh trai à, thành thật quay về xe của mình đi, việc này đến đây coi như xong, nếu không tôi sẽ dẫn anh về Cục Cảnh sát”

Tôi đã tiết lộ mình là cảnh sát, thế nhưng gã chẳng những không bị dọa sợ, ngược lại còn chỉ vào máy ảnh nói: “Đây là đồ của Thần Thần, tôi muốn lấy lại”

Lời này của gã khiến tôi rất bất ngờ, tôi luôn cho rằng Thần Thần chỉ là một sinh viên bình thường, không ngờ cô ấy lại quen biết loại người này.

Tôi không nhanh chóng đồng ý ngay, dù sao chưa được sự đồng ý của chủ nhân mà đã đưa đồ của họ cho bên thứ ba, làm vậy rất dễ bị trách móc. Tôi bảo gã béo lùn đợi một chút, sau đó lại lấy điện thoại ra gọi cho Thần Thần. Lần này cô nàng kia đã nghe máy, nhưng thái độ rất lạnh lùng, chỉ nói với tôi một câu, bảo tôi giao máy ảnh cho bạn của cô ấy. Kỳ thật trong thâm tâm tôi rất muốn trò chuyện với Thần Thần thêm mấy câu, muốn biết vì sao

chỉ trong vòng một ngày, mà thái độ của cô ấy đối với tôi đã xảy ra thay đổi lớn như thế. Nhưng con gái nhà người ta rõ ràng không muốn trò chuyện với tôi, tôi còn phí sức hỏi làm gì nữa. Tôi đáp lại “Hiểu rồi”, sau đó cúp điện thoại, đồng thời chủ động đưa máy ảnh cho gã kia.

Trên chiếc máy ảnh này chắc chắn có ký hiệu gì đó, sau khi gã béo lùn nhận nó liền nhìn xuống phần đáy của máy ảnh, hơn nữa còn vươn tay sờ vào một chỗ nào đó. Tôi chờ gã kiểm tra xong, mới chủ động hỏi một câu:

“Không sai chứ?” Gã béo lùn gật đầu. Tôi thấy chuyện máy ảnh đã giải quyết xong, Thần Thần lại không ra gặp tôi, bản thân cũng không cần phải ở lại đây thêm nữa, nên quay người đi vòng lại, muốn lái xe máy về nhà.

Tôi vừa đi chưa được mấy bước, gã béo lùn đã hét lên gọi tôi lại, điều này khiến tôi cảm thấy rất gai mắt, vả lại tôi còn vừa mới thất tình, tâm trạng không thể nào dễ chịu nổi. Tôi tức giận hỏi gã muốn thế nào, người đàn ông béo lùn đi tới sau lưng tôi, hạ thấp giọng dặn dò một câu: “Người anh em, tôi nhắc nhở cậu một câu, từ nay trở đi, đừng tới ngôi trường này nữa, cũng đừng gặp Thần Thần nữa, thế mới có lợi cho cậu” Tôi bật cười ha ha, rõ ràng lời này mang ý uy hiếp, nhưng tôi không để bụng, thậm chí còn đáp lại một câu cảm ơn.

Đây là suy nghĩ của tôi trong lúc nóng đầu không tỉnh táo, nhưng khi tôi lái xe máy ra khỏi khuôn viên trường, sau khi bị gió lạnh thổi một lúc, cả người tôi bắt đầu tỉnh táo hơn rất nhiều. Tôi suy nghĩ cặn kẽ lại mọi chuyện, Thần Thần, xác sống, gã béo lùn, và cả chiếc máy ảnh kia nữa. Hơn nữa, liên kết với hành động tối qua của Thần Thần sau khi gặp phải xác sống, tôi đột nhiên cảm thấy, tôi nghĩ sai về Thần Thần rồi, chuyện này nhất định có vấn đề.

Phần 5 – Chương 7: Đội trưởng ở khu đèn đỏ

Tôi lại không vội rời đi, mà lái xe máy quẹo vào một ngã rẽ rồi dừng lại, ngồi trên xe sắp xếp lại suy nghĩ. Tôi cảm thấy gã béo lùn đã lấy được máy ảnh rồi, nên không cần nán lại trong sân trường, có thể sau khi gọi điện thoại nói vài câu với Thần Thần xong, sẽ lái xe rời đi ngay. Tôi đoán không sai, nhưng xuất hiện một chút sai lệch, ước chừng phải bốn mươi phút sau, chiếc xe ô tô hiệu Honda kia mới xuất hiện, trong khoảng thời gian này tôi đã bị lạnh đến mức chảy nước mắt nước mũi tèm lem, thỉnh thoảng còn phải hà hơi chà xát hai lòng bàn tay vào nhau. Chiếc ô tô hiệu Honda lái không nhanh, vừa hay cũng tiện cho tôi bám theo, nhưng tôi không dám theo quá sát, nhất là khi gã đang lái xe trên lòng đường, tôi phải cố ý chạy xe máy lên lối đi bộ, để phòng gã nhìn thấy tôi qua kính chiếu hậu. Tôi tưởng là gã sẽ đi tới bãi tha ma, dù sao nơi đó cũng là chỗ xác sống thường lui tới, nhưng gã lại lái chiếc Honda của mình tới nơi phồn hoa nhất thành phố vào ban đêm – Khu đèn đỏ của Thành phố Ô Châu. Ở đây đâu đâu cũng là quán karaoke, dù đã nửa đêm, nhưng trên đường vẫn có mấy cô gái trẻ đẹp đi qua đi lại. Chiếc Honda kia chạy vòng vòng rồi lái đến một nơi, chỗ này có thể nói hơi yên ắng so với mấy chỗ khác, ngay cả mấy quán karaoke dọc hai bên đường đều đóng cửa hết, mà ở con đường đối diện cũng có một chiếc xe khác đang đậu sẵn. Tôi không biết chiếc xe này đã đậu ở đây bao lâu rồi, nhưng khi nhìn kiểu dáng của chiếc xe này, trong đầu tôi bỗng ồ lên một tiếng. Đây là một chiếc Passat, tổ trưởng Dư của Cục Cảnh sát cũng có một chiếc, tôi cảm thấy đây có thể là trùng hợp, hoặc cũng có thể không đơn giản chỉ là một sự trùng hợp. Tôi loại trừ yếu tố trùng hợp, chỉ phân tích nếu người ngồi trong chiếc xe này đúng là Dư Triệu Hiên, vậy thì toàn bộ sự việc có móc nối quá sâu, thậm chí Dư Triệu Hiên cũng tuyệt đối không phải là một đội trưởng hài hước đơn giản như vẻ bề ngoài. Tôi sợ bản thân để lộ hành tung, nên vội vàng leo từ trên xe máy xuống, lạng lẹ dắt xe trốn vào một góc đường. Tôi lấy điện thoại di động trong túi ra, chiếc điện thoại này của tôi có camera. Tôi tính lát nữa sẽ trốn ở một góc, lén thò đầu ra nhìn trộm, chỉ cần người bước từ trên chiếc Passat xuống đúng là Tổ trưởng Dư, và còn ra gặp mặt gã béo lùn, tôi sẽ chụp lại

cảnh này, ngày mai đưa nó cho Lưu Thiên Thủ xem.

Tôi đợi ở bên này, trong khi hai chiếc xe kia vẫn đứng yên, thế giăng co này kéo dài trong khoảng nửa phút. Đột nhiên, gã béo lùn có hành động trước. Gã xách một cái rương bước từ trên xe xuống, quan sát xung quanh một lát rồi sải bước đi về phía chiếc Passat. Tôi kích động đến nỗi tay run lên, chỉ chờ chủ nhân của chiếc Passat lộ diện. Nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau khi gã béo lùn bước tới trước cửa xe Passat, bỗng dừng lại đứng im một lúc, sau đó vòng qua xe đi tới một góc tường. Tôi thầm nhủ sao lại thế này, rõ ràng vừa rồi gã đang đi thẳng về phía chiếc Passat mà, tại sao lại chạy về phía góc tường, hơn nữa ở góc tường đó còn không có người nữa. Gã đã dùng hành động thực tế để trả lời tôi. Gã đứng ở góc tường, dang rộng chân ra, một tay xách rương, một tay móc cây gậy trong đũng quần ra và đi tiểu.

Tôi không tin là gã buồn tiểu thật, nhưng tôi đâu thể chạy tới hỏi gã, chỉ có thể thầm suy đoán tại sao gã phải giả vờ làm vậy. Không đợi gã béo lùn tiểu xong, đèn pha của chiếc Passat đã sáng lên, và chiếu về phía tôi. Tôi giật bắn người, biết rõ nguy rồi, bản thân đã bị lộ tẩy. Tôi không có tâm trạng tìm hiểu xem tại sao lại vậy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải nhanh chóng rút khỏi hiện trường, nếu không gã béo lùn và Tổ trưởng Dư đuổi tới, tôi chắc chắn sẽ không được dễ chịu. Nhưng tôi đã chậm một bước, tôi vừa mới leo lên xe máy, còn chưa kịp đề máy, chiếc Passat đã quẹo sang bên này, còn cố ý dừng lại ngay bên cạnh tôi.

Tối hôm qua sau khi vật lộn với xác sống, tôi đã vứt con dao gấp của mình đi, hiện tại trên người không mang theo bất kỳ vũ khí nào khác, chỉ có một cái điện thoại. Nhưng dùng đánh giá thấp sức mạnh của điện thoại, nếu dùng nó để ném thì cũng không khác cục gạch là mấy. Tôi nắm chặt điện thoại, nhìn chằm chằm vào chiếc Passat, nhưng chiếc xe này đã dán màng xe, tôi hoàn toàn không thể thấy rõ tình hình bên trong. Chủ xe hạ kính xuống, lộ mặt ra ngoài.

Đúng là Tổ trưởng Dư thật. Anh ta ngậm một miếng thuốc nhỏ, vẻ mặt trông như vừa mới uống rượu xong, thấy tôi bèn tỏ ra khó hiểu: “Đây không phải là Lý Phong ư? Sao lại ở đây?” Tuy trước đó tôi cũng đã nghi ngờ chủ xe là Tổ trưởng Dư, nhưng khi chân tướng đúng là như thế thật, thì tôi lại bị chấn động đến mức sững sờ, phải đến tận khi nghe thấy anh ta hỏi vậy, tôi mới lấy lại tinh thần. Cũng may là tôi suy nghĩ nhanh, tôi “ồ” lên một tiếng, ôm lấy bụng, giả vờ hơi đau: “Tổ trưởng Dư, trùng hợp vậy, chẳng là tôi mới “thêm giờ*” ở gần đây, không ngờ cô nàng kia có vấn đề, giờ xong việc tôi

bỗng thấy bên dưới hơi đau”

* Thêm giờ là một thuật ngữ dùng trong ngành dịch vụ mát xa, có nghĩa là khách hàng yêu cầu một nhân viên mát xa nào đó phục vụ mình.

Dư Triệu Hiên cười ha hả, trả lời tôi: “Tuổi của cậu đang độ sung sức, nhưng tìm gái cũng phải tìm hàng tốt một chút, ở đây hỗn tạp, dễ mắc phải bệnh kín”

Tôi giả vờ cười xấu xa phối hợp với anh ta, nhân cơ hội đó xen vào một câu: “Tổ trưởng Dư, anh còn nói tôi, sao anh cũng tới đây thế?”

Dư Triệu Hiên tiếp lời: “Tôi đây đã qua cái tuổi nhiệt tình đó rồi. Có một ông chủ quán karaoke ở đây là anh em của tôi, anh ta hẹn tôi tới đây uống rượu. Tôi cũng vừa mới uống xong, lúc ra ngoài thấy hơi khó chịu, nên đậu xe ở ven đường nghỉ ngơi một lát. Được rồi, không nói với cậu nữa, có việc gì thì gọi cho tôi” Tôi nói vài câu khách sáo với anh ta, sau đó hai chúng tôi tách nhau ra.

Sau khi đưa mắt nhìn anh ta rời đi, tôi thầm nghĩ dù sao mình cũng bị phát hiện rồi, bèn lấy hết can đảm cẩn thận lái xe máy vòng qua góc đường nhìn thử, nhưng lúc này ở phía đối diện đã không còn ai, hoàn toàn trống không, gã béo lùn đã rời đi. Tôi bám theo một hồi lâu cuối cùng không thu hoạch được gì, nhưng trong đầu đã lờ mờ hiểu ra gì đó. Tôi đột nhiên cảm thấy sự “sa đoạ” gần đây của Lưu Thiên Thủ không hề đơn giản như vậy, anh ấy xảo quyệt như thế, có thể là đang chơi một ván cờ lớn. Không phải anh ấy nói Tổ Điều tra số 2 của chúng tôi sắp phải rời đi sao, nhưng trước khi đi, hoặc là ý của cấp trên, hoặc là anh ấy, chắc chắn sẽ giăng lưới để tóm gọn toàn bộ những phần tử thối nát đang hiện hữu trong Cục Cảnh sát.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, chân tướng thế nào chỉ có thể đợi thời gian kiểm chứng. Tôi thật sự không hiểu nổi, cái thứ xác sống kia sao lại có liên quan tới Dư Triệu Hiên? Tối qua có người vào nhà tôi, tôi thấy hơi sợ hãi, hơn nữa bản thân còn vừa mới phá hỏng “chuyện tốt” của Dư Triệu Hiên, tôi sợ đêm nay sẽ lại có người đến nhà “thăm” tôi. Tôi nghĩ ra hai con đường cho mình, một là quay về Cục Cảnh sát, hai là tới nhà Đỗ Hưng. Khoảng thời gian trước ngày nào tôi cũng ngủ lại ở Cục Cảnh sát, cơ thể đã rất mệt mỏi, lần này nói sao đi nữa tôi cũng phải thay đổi khẩu vị. Tôi biết địa chỉ nhà Đỗ Hưng, cũng là nhà cho thuê, nằm ở trung tâm thành phố, cách đây rất gần. Tôi theo địa chỉ tìm tới, sau đó dựa theo số nhà đi thẳng lên tầng năm. Theo địa chỉ thì đây đúng là nhà Đỗ Hưng, nhưng tôi không chắc chắn lắm, sợ Đỗ Hưng viết bừa, ghi sai số nhà trong phiếu khai thông tin ở Cục Cảnh sát.

Tôi bấm chuông cửa, chuông reo một lúc mới có người ra mở cửa. Tôi đã nghĩ trước rồi, giờ đã hơn nửa đêm, nếu thật sự tìm nhầm nhà, tôi phải nhanh chóng xin lỗi người ta, nhưng lần này không xảy ra sự cố, người ra mở cửa đúng là Đỗ Hưng. Nhưng nhìn cách ăn mặc của anh ta, tôi nhất thời sững người. Đang giữa mùa đông lạnh lẽo mà anh chàng này vẫn mặc một chiếc quần đùi rộng, đắp mặt nạ trên mặt, sau khi nhìn thấy là tôi tới, anh ấy cũng sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười tươi, đồng thời gỡ chiếc mặt nạ trên mặt xuống. Tôi đột nhiên có cảm giác anh ấy thật xa lạ. Nhưng Đỗ Hưng mặc kệ tôi sững sờ hay không sững sờ, cứ thế vươn tay kéo tôi vào trong nhà.

Tôi chỉ vào mặt anh ấy hỏi: “Chuyện gì đây?”

Đỗ Hưng cười hì hì, giải thích: “Mấy hôm trước tôi tới trung tâm thương mại ăn cơm, không ngờ lại có hoạt động rút thăm trúng thưởng, tôi được các cụ phù hộ, rút trúng mặt nạ dưỡng da. Tôi nghĩ dù tôi không có vợ nhưng cũng không thể lãng phí, nên đã lấy nó ra đắp”

Tôi cũng cười cười, nhân tiện quan sát sơ qua nhà của anh ấy. Nhà của Lưu Thiên Thủ cho tôi cảm giác hơi thần bí, còn nhà của Đỗ Hưng lại cho tôi cảm giác kiên cường chính trực, tôi không biết phải mô tả chi tiết như thế nào, nói chung là trong sự giản dị toát lên tính cẩn thận của đàn ông, rất giống phong cách của ký túc xá bộ đội. Đỗ Hưng lấy bia trong tủ lạnh ra, ném cho tôi một lon, sau đó hỏi: “Đã trễ thế này rồi còn tìm tôi làm gì thế?”

Tôi vốn định tâm sự với anh ấy về những chuyện tôi đã trải qua đêm nay, nhưng tivi nhà anh ấy đang bật, trên tivi đang chiếu một bộ phim kháng Nhật, giờ tôi mới phát hiện hoá ra anh chàng này có hứng thú với mấy cái này. Tôi thấy anh ấy hỏi xong cũng không chờ tôi trả lời, mà lại quay đầu tiếp tục xem tivi, rõ ràng là đang mê mết tình tiết trong phim. Tôi thầm nghĩ hay là bỏ đi, đêm nay khoan nói gì với anh ấy, cứ để anh ấy xem phim cho trọn vẹn. Tôi viện cớ, nói tay nắm cửa sổ nhà mình vẫn chưa sửa xong, lại đang bị hỏng, nên tôi đến nhà anh ấy tá túc một đêm. Đỗ Hưng chỉ vào chiếc giường ở phòng trong và bảo tôi ngủ ở đó. Tôi đúng là hơi buồn ngủ, nên không khách sáo, mà đi thẳng vào trong nằm xuống ngủ một giấc. Không ngờ sau khi xem tivi xong, anh ấy cũng bò lên đây, điều này đúng là làm khổ cả hai. Đây là giường đơn, hai bọn tôi chen chúc ngủ chung thế này, quả thật không hề dễ chịu chút nào.

Sáng sớm hôm sau, hai bọn tôi cùng ra ngoài ăn sáng, lúc này tôi mới kể chuyện tối qua cho anh ấy nghe. Tất nhiên, tôi chỉ tường thuật lại, chứ chưa nói suy đoán của mình ra, tôi sợ lỡ bản thân đoán sai, vậy chẳng phải đã vu

oan cho người tốt rồi ư? Đỗ Hưng nghe xong lập tức cau mày, tôi phát hiện cách nghĩ của hai bọn tôi rất khác nhau, điều tôi quan tâm là Dư Triệu Hiên và vụ án xác sống, còn điều mà anh ấy quan tâm lại là việc tôi bị bắt nạt.

Hơn nữa trong lúc nổi cáu, anh ấy đã bắt giắc bẻ cong chiếc thìa mức cháo lúc nào không hay. Tôi vội vàng kéo anh ấy lại, thầm nghĩ anh chàng này đang làm gì thế, không phải hai bọn tôi chỉ ăn miếng cháo thôi sao, lát nữa tính tiền lại phải bồi thường thêm tiền làm hỏng thìa rồi.

Đỗ Hưng hận đến nghiến răng, nói với tôi: “Lý Phong, cậu còn nhớ biển số xe của chiếc Honda đó không?” Nếu trong hoàn cảnh bình thường, tôi thực sự không thể nhớ nổi, nhưng vừa hay là biển số xe của chiếc Honda này rất dễ nhớ, là 51415, vừa khéo trùng khớp với số phòng ký túc xá của Thần Thần, lúc đó tôi vừa nhìn thoáng qua đã nhớ. Tôi gật đầu, đọc lại biển số xe cho anh ấy. Đỗ Hưng vui vẻ, nói vậy thì dễ giải quyết rồi, lát nữa sau khi đi làm, anh ấy sẽ tra xem chủ nhân của chiếc xe này là ai, sau khi tan làm anh ấy sẽ dẫn tôi đi tìm gã béo lùn, nhất định phải lấy lại mặt mũi. Nói thật, tôi chỉ bị gã béo lùn đẩy một cái, huống hồ tôi cũng đã đẩy ngược lại, hoàn toàn không tính là bị bắt nạt, nhưng lời đề nghị này của Đỗ Hưng khiến tôi rất kích động. Không phải là tôi muốn dẫn anh ấy đi đánh nhau thật, mà là tôi nghĩ sau khi chúng tôi tìm được chủ xe thì có thể thuận tiện tra được thông tin liên quan tới gã, từ đó lần ra manh mối, chẳng phải là một manh mối phá án quan trọng sao?

Việc này cứ thế quyết định xong, ngay khi vừa đến chỗ làm, tôi lập tức đi tìm bạn bè. Đây đều là anh em đích thực, thật sự coi việc này như việc của mình, chẳng bao lâu sau, toàn bộ thông tin liên quan tới gã béo lùn đã bị tra ra. Tôi và Đỗ Hưng cùng xem bản thông tin của gã, tôi biết gã béo lùn này không phải là một người bình thường, nhưng vẫn không ngờ được rằng, thông tin về gã lại kỳ quái thế này.

Phần 5 – Chương 8: Nhà máy gia công vùng hoang dã

Dựa theo ghi chép trên hồ sơ, gã béo lùn này là một người làm ăn, mở một nhà máy gia công cách bãi tha ma không xa. Nhà máy gia công có rất nhiều loại, nhưng không biết gã béo lùn nghĩ thế nào, mà lại nảy ra ý tưởng sản xuất đồ dùng cho tang lễ. Đồ dùng cho tang lễ không phổ biến trên thị trường, chỉ khi có người thân, bạn bè qua đời thì mọi người mới tìm mua mặt hàng này. Cũng không phải là tôi có thành kiến gì đối với xí nghiệp sản xuất đồ dùng cho tang lễ, chỉ là đối với gã béo lùn, tôi thầm nghĩ mặc kệ gã làm cái gì, cũng không thể giả thần giả quỷ bày trò xác sống được, đúng không? Tôi và Đỗ Hưng nhìn nhau, ý của Đỗ Hưng là, bây giờ chúng tôi đã biết địa chỉ của nhà máy gia công, buổi chiều hai bọn tôi sẽ đến đó xem thử. Nếu may mắn, có thể sẽ chặn được gã béo lùn ngay trong nhà xưởng, còn nếu xui xẻo không gặp được gã, thì cũng có thể mượn cơ hội này để tìm hiểu rõ hơn về thông tin của gã. Hai bọn tôi quyết định khởi hành vào lúc bốn giờ chiều, kỳ thật cũng có thể đi sớm hơn một chút, dù sao Tổ Điều tra số 2 bọn tôi cũng không có việc gì, nhưng tôi cảm thấy dù công việc có bận hay không, thì tốt nhất không nên trốn việc một cách công khai như vậy. Kế hoạch vốn không tệ, nhưng không theo kịp tốc độ biến hóa khôn lường, vừa mới qua giữa trưa, thời tiết bên ngoài đã thay đổi, bầu trời chuyển sang âm u, nhìn tình hình này thì có thể sẽ có tuyết rơi dày bất cứ lúc nào. Ngày mùa đông thường ngắn, lúc tôi và Đỗ Hưng rời khỏi Cục Cảnh sát vào bốn giờ chiều, trời đã tối om.

Đỗ Hưng vừa mới mua một chiếc xe máy cách đây không lâu, vốn dĩ hai bọn tôi mỗi người lái một chiếc thì vừa đẹp, nhưng Đỗ Hưng nằng nặc bảo tôi ngồi thử xe mới của anh ấy. Tôi nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy trời đang lạnh thế này mà không phải lái xe cũng khá tuyệt. Đỗ Hưng lái xe rất nhanh, phóng thẳng đến bãi tha ma. Khu vực gần bãi tha ma là vùng hoang vu, đường cái rất rộng, cũng không có nhiều xe cộ qua lại, Đỗ Hưng coi như có thể thoải mái chơi đùa, thỉnh thoảng lại lái xe theo hình chữ S. Tôi ngồi ở phía sau bị anh ấy dọa cho sợ chết khiếp, lúc nào cũng sợ mình bị văng ra ngoài, tôi vội vàng vỗ vào lưng anh ấy nói: “Mỡ Lợn, anh lái xe như thế này, coi chừng làm hỏng xe đấy”

Thật ra tôi không nói thẳng, mà chỉ nói một cách hàm súc với anh ấy. Đỗ Hưng hoàn toàn không nghe lời khuyên, ngược lại còn cười hì hì, nói: “Sao mà hỏng được chứ? Xe này tốt hơn xe của cậu nhiều, để tôi biểu diễn thêm vài kỹ thuật lái xe cho cậu xem” Tôi có một loại xúc động muốn nhảy khỏi xe, thậm chí mình nói lời này là định khuyên anh ấy, nhưng sao nói xong anh ấy lại còn điên cuồng hơn thế này? Đỗ Hưng thật sự nói được làm được, đột nhiên phanh gấp, khiến xe dừng lại rồi trượt dài về phía trước một đoạn, đồng thời dựa vào sự khéo léo để quay đầu xe 180 độ. Tim tôi đập thình thịch liên hồi, người cũng ngậy ra, song trong đầu cũng hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Đúng là có cách chơi như thế này, nhưng đều là trên tivi, ngoài đời không có tay lái xe máy nào làm vậy, vì nó rất dễ làm mòn lốp xe. Xe của Đỗ Hưng là xe mới, tôi không tin anh ấy chỉ vì muốn biểu diễn một kỹ thuật lái xe, mà lại khiến xe máy bị thiệt hại lớn như vậy, hơn nữa sau khi xe máy quay đầu, anh ấy bỗng nhú mào. Tôi cố ý thò đầu về phía trước hỏi anh ấy sao vậy, Đỗ Hưng nhìn vào lùm cây bên đường, lẩm bầm: “Ở đó hình như có người, vừa rồi lúc chúng ta lái ngang qua đó, hắn còn động đậy nữa” Thứ đầu tiên tôi nghĩ đến là xác sống, với lại chỗ này còn cách bãi tha ma không xa. Có Đỗ Hưng ở đây, tôi không sợ lắm, trong lòng còn nổi lên một ý nghĩ ước gì có xác sống nhảy ra, thậm chí hôm qua hắn đã bắt nạt tôi rất thảm, nhưng hôm nay có Đỗ Hưng ở đây, phải đánh cho hắn chịu không nổi mà bỏ chạy.

Đỗ Hưng lái xe máy vòng lại chỗ đó, hai bọn tôi lần lượt nhảy xuống xe. Chúng tôi không mang súng, nhưng Đỗ Hưng có mang theo một cây gậy cao su bên người, anh ấy cầm gậy cao su đi đến ven đường, căng mắt ra cẩn thận tìm kiếm một lượt. Ánh mắt của tôi không bén bằng anh ấy, nếu không phải cuối cùng anh ấy cố ý chỉ rõ vị trí cho tôi, tôi thật sự không thể nào phát hiện nổi. Có một chùm tóc lúc ẩn lúc hiện trong lùm cây, cái lùm cây này cao cỡ nửa người, tôi đoán xác sống nhất định là đang ngồi xồm ở bên trong.

Đỗ Hưng định xách gậy cao su đi vào trong, tôi lo có nguy hiểm, nên kéo anh ấy lại trước, rồi nhặt một cục đá lên, ném về phía chùm tóc kia. Tôi ném rất chính xác, trúng phóc chùm tóc đó. Không ngờ là da đầu bên dưới chùm tóc rất đàn hồi, cục đá này lập tức bị bật ra. Đây chẳng khác nào bọn tôi công khai khiêu khích hắn, tôi tưởng là hắn liên tục bị khiêu khích như vậy, chắc chắn sẽ tức giận đứng bật dậy, lao về phía hai bọn tôi. Nhưng ai ngờ hắn vẫn ngồi trong lùm cây không hề nhúc nhích.

Đỗ Hưng lẩm bẩm: “Ồ, người anh em này chịu đựng giỏi thật đấy, nhất quyết không chịu ra phải không?” Nói xong, anh ấy đánh giá xung quanh. Tôi phát hiện Đỗ Hưng ác hơn tôi nhiều, anh ta tìm một cục đá to bằng nắm tay, sau đó lại ném vào chùm tóc kia tiếp. Cục đá này không phải là đồ chơi, nếu người bình thường bị ném trúng, chắc chắn sẽ vỡ đầu và chảy máu. Một tiếng bịch trầm đục vang lên, lúc cục đá đập vào chùm tóc kia, đã khiến nó bị lồm vào trong.

Tôi và Đỗ Hưng hoàn toàn bối rối, tôi đột nhiên cảm thấy bọn tôi sai rồi, “người này” có lẽ không phải là xác sống. Đỗ Hưng dùng tay ra hiệu, bảo tôi đứng yên đó chờ, còn anh ta thì một mình tới gần lùm cây. Đợi tới gần, anh ta bỗng cười ha ha, vừa lắc đầu vừa đuổi tay túm một người giấy từ trong lùm cây ra. Người giấy bình thường hay được dùng trong tang lễ, nhưng cái trước mắt được làm rất tinh xảo, hơn nữa trên mặt còn vẽ cả biểu cảm, có thể nói là trông sống động như thật, còn mặc một bộ quần áo nữa. Trong lòng tôi thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, không nhịn được chửi thầm một câu, tự nhủ cái này nhất định là sản phẩm từ nhà máy gia công của gã béo lùn, không biết là lúc chở hàng bất cẩn đánh rơi hay là cố ý đặt ở đây. Còn về chuyện Đỗ Hưng nói ban nãy anh ấy thấy nó động đậy, có lẽ là hoa mắt. Ngược lại, Đỗ Hưng nghĩ nhiều hơn tôi, anh ấy nhìn khuôn mặt của người giấy, cau mày suốt một lúc lâu không nói gì. Tôi thấy không thích hợp, bèn hỏi một câu: “Mỡ Lợn, anh nhìn gì đấy?” Đỗ Hưng cầm người giấy bước về phía tôi, chỉ vào khuôn mặt của người giấy, hỏi tôi: “Không phải cậu nói miếng dán trên chiếc Honda kia là hình một khuôn mặt thối rửa sao, khuôn mặt đó với khuôn mặt này trông có giống nhau không?” Tôi thật sự không biết trả lời thế nào, thứ tôi thấy là khuôn mặt thối rửa, nhưng khuôn mặt của người giấy này lại rất “lành lặn”. Tôi lắc đầu, ý là bản thân không nhớ nổi, không thể liên tưởng được khuôn mặt của người giấy sau khi thối rửa sẽ trông như thế nào. Đỗ Hưng không hỏi tôi nữa, ôm khuôn mặt người giấy nhìn thêm một lát, sau đó vung tay ném nó đi.

Hai bọn tôi lại tiếp tục lái xe máy lên đường, nhưng tôi phát hiện một việc lạ, lần này Đỗ Hưng lái rất chậm, cũng kiệm lời hơn, cứ im im không nói không rằng. Tôi cảm thấy anh ấy đang có tâm sự, tôi với anh ấy không thân lắm, nên chỉ thử hỏi một câu. Đỗ Hưng trả lời rất kỳ lạ, chỉ một từ: “Khuôn mặt!” Tôi thầm nghĩ đáp vậy khác nào bắt tôi phải động não suy đoán, hơn nữa tôi thấy anh ấy cũng không có ý định giải thích cho tôi hiểu, nên tôi không hỏi thêm nữa.

Vừa chạy về phía trước được một lát, một nhà máy gia công loại nhỏ đã

xuất hiện trước mặt bọn tôi. Gọi nó là nhà máy, đúng là hơi tăng bốc nó rồi. Thật ra nó chỉ là mấy gian nhà ngói, có khoảng sân rộng bao quanh, chiếc xe Honda kia đang đậu ở ngay cổng vào nhà máy. Cái nhà máy này nằm ở trên một sườn dốc, tôi có thể nhìn bao quát tổng thể nhà máy từ xa. Lúc đầu khi nhìn thấy nơi này đen thui lùì không có một bóng người, trong lòng tôi thấy hơi thất vọng, cho rằng chuyến này của bọn tôi uống công rồi. Nhưng đến khi nhìn thấy chiếc Honda kia, trong lòng tôi lại loé lên một tia vui mừng, thậm chí gã đàn ông béo lùn ấy vẫn chưa rời đi, vậy thì dễ giải quyết rồi.

Tôi chỉ vào chiếc Honda, giục Đỗ Hưng chạy xe máy qua đó. Trong lòng Đỗ Hưng vẫn canh cánh về khuôn mặt thối rửa kia, nên khi hai bọn tôi vừa xuống xe, anh ấy đã nhanh chóng chạy tới gần cửa xe, nhìn chăm chăm vào miếng dán kia. Tôi thấy nhất định là Đỗ Hưng có điều mờ ám, dường như còn vô thức siết chặt nắm tay. Đây là một phản ứng khi căng thẳng, một người đàn ông lợi hại như Đỗ Hưng, mà lại có hành động này, nói thật, tôi bị chấn động không nhẹ, thậm chí còn thấy hoài nghi nhiều hơn, thậm chí hoài nghi khuôn mặt thối rửa này rốt cuộc có lai lịch gì.

Trong lúc bọn tôi đang quan sát “khuôn mặt”, bỗng có một người đi từ trong nhà xưởng ra, gã khoanh tay nhìn chăm chăm vào bọn tôi, hét âm lên: “Mấy người đang làm gì đấy?” Lúc đầu tôi không chú ý tới gã, nhưng vừa nghe thấy cái giọng vẹt đực này, tôi liền biết người nọ chính là nhân vật chính mà đêm nay chúng tôi muốn tìm, là gã đàn ông béo lùn.

Tôi và Đỗ Hưng đều quay đầu nhìn sang đó, tôi cố ý lùi về sau một bước, tôi làm vậy là để chừa cho mình một đường lui, nếu lát nữa thật sự xảy ra ẩu đả, Đỗ Hưng sẽ lên trước, còn tôi phụ trách “đánh phát cuối”.

Gã béo lùn nhận ra tôi, hơn nữa sau khi nhìn thấy tôi gã lập tức tỏ ra không mấy thân thiện, hừ một tiếng rồi nhìn chăm chăm vào Đỗ Hưng hỏi: “Anh là ai, đến đây làm gì?” Lúc gã hỏi câu này, tuy giọng điệu rất ngang ngược, nhưng tôi biết, gã béo lùn này là người sành sỏi, cực kỳ cảnh giác đối với Đỗ Hưng, nếu không với tính tình của gã, đối lại là người khác, thì đã bị gã thô lỗ bước tới đẩy ngã từ lâu rồi.

Tôi nhìn Đỗ Hưng, muốn xem thử anh ấy sẽ trả lời thế nào. Với tính tình của Đỗ Hưng, nhất định sẽ bị lời nói vô lễ này kích thích, nhưng bất ngờ là, anh ấy vậy mà lùi lại. Anh ấy lắc đầu và đáp: “Không có gì, hai bọn tôi đang lái xe máy thì bị lạc đường, muốn hỏi thử ai đó xem nên đi như thế nào” Tôi không thể nào tin nổi, đường đường là tội phạm số một của nhà tù Bắc Sơn, vậy mà cũng có lúc như quả cà héo. Gã đàn ông béo lùn này cũng

không định đánh nhau, hỏi chúng tôi muốn đi đâu sau đó chỉ đường, nói xong gã dạng chân đứng lì ở đó, không đi đâu cả, rõ ràng là đang nhắc nhở chúng tôi mau đi nhanh đi. Đỗ Hưng quay xe máy, gọi tôi mau lên xe về cùng.

Đợi sau khi bọn tôi đã cách nhà máy gia công rất xa, Đỗ Hưng mới dừng xe máy lại, lạnh lùng ngồi đó không nói một lời. Tôi thật sự không thể nhịn nổi, liền đẩy anh ấy một cái, hỏi chuyện vừa rồi là như thế nào. Đỗ Hưng trả lời rất lạ lùng, anh ấy làm động tác ôm ngực, nói: “Thấy không, bộ ngực của gã béo lùn rất lớn” Tôi không biết phải tiếp lời như thế nào, thậm chí còn nghi ngờ liệu mình có nghe lầm không, gã béo lùn là nam, làm gì có ngực chứ? Nhưng sau đó tôi lập tức hiểu ra ý Đỗ Hưng là gì, ý của anh ấy là cơ ngực của gã béo lùn rất phát triển.

Tôi lại hỏi tiếp: “Tôi nói này Mỡ Lợn, cơ ngực của gã phát triển thì sao? Với bản lĩnh của anh mà còn sợ loại người đó à?”

Đỗ Hưng thở dài: “Lý Phong, lai lịch của gã béo lùn này không đơn giản, còn nhớ Giang Lãm Thành không?”

Tôi gật đầu, hẳn chính là hung thủ của vụ án Thánh giá giết người, còn là do một cặp song sinh gây ra, người có ấn tượng sâu sắc như vậy sao mà tôi không nhớ cơ chứ?

Đỗ Hưng nói tiếp: “Môn võ Giang Lãm Thành luyện là công phu điểm huyệt, mà ở phương Bắc, còn có một công phu rất thịnh hành, gọi là Thiết Sa Chưởng. Ngay cả trong quân đội, bộ đội đặc chủng cũng ít nhiều biết một chút về nó”

* Thiết Sa Chưởng là tên một công phu võ thuật do rèn luyện bàn tay mà có. Là loại công phu chuyên luyện chưởng thịnh hành trong Thiếu Lâm thuộc Bắc phái chính tông.

Tôi nhớ ra rồi, trong khu rừng mà Âm công tử chết, lúc ấy Đỗ Hưng đã tức giận đến mức đập bôm bóp mấy cái vào bia đá bị vỡ, lực chưởng cũng rất mạnh, chẳng lẽ đó là Thiết Sa Chưởng? Tôi buột miệng hỏi một câu, Đỗ Hưng gật đầu thừa nhận, nhưng sau đó anh ấy lại lắc đầu, nói chút công phu Thiết Sa Chưởng này của anh ấy không là gì cả, nếu thật sự gặp phải người luyện võ, đó mới gọi là lợi hại.

Tôi tóm tắt sơ lược lại trong đầu, thầm nghĩ chắc không trùng hợp thế chứ, chẳng lẽ gã đàn ông béo lùn này lại là người luyện Thiết Sa Chưởng? Giống như Giang Lãm Thành, cũng là một võ sư ngang tàng? Xem ra nếu gã thực sự liên quan tới vụ án xác sống, vậy thì quả thật khó mà bắt được tên tội phạm này.

Phần 5 – Chương 9: Vua Búa vùng Đông Bắc

Tôi có gì nói đấy, không sợ Đỗ Hưng không muốn nghe, hỏi thẳng: “Mỡ Lợn, có phải anh đánh không lại gã béo lùn không?” Đỗ Hưng không giấu, trả lời thật: “Kẻ tám lạng người nửa cân” Rồi anh ấy giải thích thêm, “Thiết Sa Chưởng rất ghê gớm, luyện môn này rất khổ, ngày nào cũng phải ngâm tay trong thuốc rồi dấm cột sắt và bao cát, ngoài ra còn phải luyện tập thể lực cường độ rất cao. Cơ thể của những người luyện môn này đều biến dạng, dáng người thấp, ngực to. Ngày xưa tôi không muốn luyện môn này vì sợ người biến dạng, cậu nhìn gã béo lùn là biết thân thủ của gã cao cường thế nào. Nếu hôm nay chúng ta ác đấu với gã, kể cả nếu may mắn thắng thì chắc chắn cũng bị thương nặng” Tôi nghe mà sờn da gà, biết Đỗ Hưng không nói quá, nói khoác nên càng cảm thấy sợ hãi gã béo lùn. Đỗ Hưng lại thở dài và nói: “Lý Phong, hảo hán không sợ lỗ một bước, chúng ta cứ để chuyện này lại, tôi nghĩ cách đòi về sau. Muộn rồi, chúng ta ăn cơm rồi tính” Tôi thấy phải, hôm nay lỗ vốn to, chuyện chính làm chẳng xong còn mất một bữa cơm, nhưng tôi và Đỗ Hưng là anh em, không tính. Tôi ngồi lên xe máy, nói: “Anh chọn chỗ đi, tôi mời” Đỗ Hưng đáp: “Ăn tạm một bữa thôi, đâu chả được” Anh ấy nói là ăn tạm chứ không phải ăn tạm, dọc đường có rất nhiều quán ăn nhưng anh ấy đều viện đủ lý do từ chối, cuối cùng đến một tiệm lẩu anh ấy mới gật đầu nói vào đây ăn tạm.

Ăn lẩu vào ngày đổ tuyết là một dạng hưởng thụ, nhúng thịt uống bia là điều kiện lý tưởng để anh em trò chuyện.

Hai chúng tôi ăn uống khá nhiều, tôi không đếm kỹ nhưng trên bàn ít nhất có mười chai rỗng. Cuối cùng chúng tôi không uống được nữa, ngồi ngả ra ghế vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Tôi nhớ ra một chuyện, thuận miệng hỏi: “Đỗ Hưng, ban nãy anh nhắc đến ‘khuôn mặt’ nghĩa là sao?” Tôi hỏi trúng ngay tâm sự của Đỗ Hưng, anh ấy đang cười cười nói nói đột nhiên trở nên nghiêm túc, thậm chí không buồn hút thuốc vừa châm mà ném xuống chân dập tắt. Anh ấy chồm lên phía trước, hỏi tôi: “Lý Phong, cậu biết tôi là tên tội phạm số 1 ở trại giam Bắc Sơn đúng không?”

Tôi gật đầu, chuyện này có gì bí mật đâu, ngay ngày đầu tiên gặp anh ấy tôi đã biết rồi. Đỗ Hưng lắc đầu cười khổ, giơ một ngón tay lên nhấn mạnh:

“Tôi vào tù năm năm, chỉ có năm cuối cùng mới lên làm số 1, trước kia đều là số 2 cả” Tôi chẳng hiểu ra sao, tôi hỏi về “khuôn mặt”, anh ấy lại kể chuyện anh ấy làm đại ca trong tù, liên quan gì đến nhau? Nhưng tôi vẫn lắng nghe, hỏi thêm: “Vậy số 1 trước đây đâu?”

“Bị đưa đến trại giam Qua Bích rồi”

Cái tên “trại giam Qua Bích” có tính kích thích rất mạnh, là một trong hai trại giam nổi tiếng trong nước, trại giam còn lại là trại giam Tần Thành. Trại giam Tần Thành chủ yếu giam giữ những quan chức cấp tỉnh tham nhũng, còn trại giam Qua Bích là nơi giam giữ những tội phạm nghiêm trọng cực kỳ khủng khiếp, còn được mệnh danh là nơi vùi thây của những kẻ giết người hàng đầu trong nước. Tên tội phạm số 1 bị đưa đến đây khiến tôi đột nhiên tò mò về hắn ta. Tôi giục Đỗ Hưng kể về tên đó, Đỗ Hưng có gì kể ra hết.

Tên kia họ Vãn, tên Vãn Thiên (hỏi trời), chỉ nghe tên hắn ta đã thấy ngầu. Ngoài ra hắn ta còn có biệt danh là Vua Búa vùng Đông Bắc, vũ khí hắn ta sử dụng là một chiếc búa nhỏ đầu đồng. Bất kể đối phương mạnh đến đâu, lợi hại đến đâu, gặp hắn ta và chiếc búa của hắn ta đều không có cửa thoát thân. Nguyên nhân Vua Búa vào tù là hắn ta đã dùng chiếc búa này đánh cho hơn mười người đàn ông tàn phế, không rõ động cơ. Hôm hắn ta vào tù còn tuyên bố phải làm anh cả của trại giam Bắc Sơn. Lúc đó khá nhiều tên khác không phục, nhưng kẻ nào không phục đều gãy tay gãy chân cả. Nghe đến đây tôi hỏi Đỗ Hưng có thách đấu hắn ta không, Đỗ Hưng gật đầu, nhưng anh ấy khôn ngoan không đánh quá đà, đến độ là dừng. Anh ấy đánh giá thân thủ của Vua Búa hơn hắn mình.

Mặc dù tôi chưa gặp Vua Búa nhưng nghe giới thiệu tôi cảm thấy hắn ta nóng tính nhiệt huyết, Đỗ Hưng đã được Lưu Thiên Thủ nhắc ra chiêu an, tại sao không đòi Vua Búa đến bán mạng cho Cục Cảnh sát?

Đỗ Hưng đoán được ý tôi, bật cười, nhưng xem chừng có vẻ châm biếm.

Anh ấy nói: “Tên Vua Búa đó điên lắm, không nhận chiêu an đâu. Trước khi vào tù hắn ta có một sở thích quái đản. Có câu ăn gì bổ nấy, hắn ta răm rắp làm theo câu này, toàn ăn óc khỉ, thậm chí nghe nói hắn còn từng ăn óc người, ngoài ra hắn thấy chính phủ bắt giam hắn thật không công bằng. Nếu tòa tuyên án hắn 20 năm, sau khi ra tù hắn sẽ giết người lớn, nếu tuyên án hắn chung thân, đến lúc hắn được giảm án thả ra không giết được người lớn nữa sẽ đến trường mầm non giết trẻ con, nói tóm lại là hắn không còn hi vọng gì vào xã hội hết, sớm muộn sẽ có ngày hắn trở lại điên cuồng báo thù”

Trong tiệm lẩu không nóng, thế nhưng tôi toát mồ hôi đầy người. Sự điên rồ của Vua Búa làm tôi nghĩ đến cụm từ “ác ma giết người”. Tôi không hiểu vì sao hắn đã hung ác như thế mà cấp trên không xử tử hắn luôn, để hắn lại sớm muộn cũng trở thành một mối nguy.

Sự việc đâu chỉ như thế, Đỗ Hưng lại bồi thêm: “Mấy tháng trước Vua Búa đã vượt ngục. Trại giam Qua Bích vốn được mệnh danh là không có kẻ nào vượt nổi bị sỉ nhục” Tôi kết hợp hai sự việc này lại, nghĩ đến một khả năng: “Mỡ Lợn, chẳng lẽ anh định nói mặt người bằng giấy kia trông giống Vua Búa Vần Thiên à?” Đỗ Hưng gật đầu, chỉ vào bên má trái: “Ở chỗ này Vua Búa có ba nốt ruồi, tạo thành hình chữ ‘phẩm’. Trên mặt người bằng giấy có hình xăm ở xe Honda, tôi nghĩ chuyện không phải ngẫu nhiên”

Tôi hơi chóng mặt, chắc chắn không phải do uống rượu mà ra. Hóa ra vụ án cương thi quỷ dị lại liên quan đến nhiều thứ như thế. Tôi bảo Đỗ Hưng ngày mai cùng nhau đến nói chuyện với Lưu Thiên Thủ để anh ấy không thể thờ ơ được nữa. Nếu vụ án cương thi vượt ra ngoài phạm vi năng lực của Tổ Điều tra số 2 thì anh ấy cần báo lên cấp trên. Đỗ Hưng đồng ý.

Hai chúng tôi lại nâng cốc, định uống nốt cốc này rồi kết thúc bữa ăn về nhà đi ngủ. Chưa kịp uống thì bên ngoài quán ăn đột nhiên vang lên mấy tiếng súng nổ. Tôi căng thẳng, hẳn là có hung án rồi.

Chúng tôi nhìn nhau, uống hơi nhiều nhưng vẫn cùng đứng dậy nhanh chóng xông ra ngoài. Đỗ Hưng không sao nhưng tôi chạy nghiêng nghiêng ngã ngã, nhiều khách đang ăn cũng tò mò muốn ra xem. Tôi nhìn họ mà bực mình, nếu có chuyện hay ho mọi người ra xem không sao, đằng này bắn nhau rồi mà mọi người vẫn muốn ra hóng, chắc là chê mình sống lâu quá rồi đây. Tôi đứng chặn ở cửa vẫy tay, gầm lên nói mình là cảnh sát, mọi người ở yên tại chỗ không được ra ngoài.

Tôi và Đỗ Hưng vừa ra ngoài liền thấy hai chiếc xe cảnh sát đang hú còi ầm ỉ chạy về phía một tòa chung cư. Phong cách này khiến tôi nghĩ đến Tổ 1, vì sao mỗi lần họ đi bắt người đều phải khoa trương như thế. Đỗ Hưng kéo tôi chạy theo, chưa chạy được mấy bước lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Cửa sổ một nhà ở tầng ba tòa chung cư đột nhiên mở ra, càn quĩ dị hơn là bên trong bốc ra một luồng khói trắng, tỏa ra trong đêm rồi biến mất. Luồng khói này không phải khói do lửa, khói trắng nhìn như sương mù. Tôi nghĩ ngay đến ma, sợ hãi đến mức tim đập thành thịch, không biết phải giải thích thế nào.

Hai chiếc xe cảnh sát dừng lại ở ngay cổng tòa chung cư, chặn đường ra. Tám người trong xe đều cầm súng lục lao ra. Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì,

Đỗ Hưng đã hiểu ngay, bảo tôi: “Lý Phong, chuẩn bị giúp thôi”

Anh ấy đùa kiểu gì thế, hai chúng tôi đã uống say ngất ngưỡng thế này có muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

Đỗ Hưng nói thật làm thật, nói xong khom lưng móc họng nôn thốc nôn tháo, bao nhiêu đồ ăn ngon lành trong bữa tối đều bị anh ấy tống ra sạch.

Tôi biết đây là cách giải rượu tốt nhất hiện tại, nhưng trước đây tôi thử móc họng rồi, chỉ nôn khan thôi chứ không nôn ra được. Đỗ Hưng nôn xong quẹt miệng rồi chạy trước. Tôi thở dài thôi được, mình không nôn được thì không nôn nữa, bèn ôm bụng chạy theo, giúp được bao nhiêu thì giúp.

Tôi tưởng tám cảnh sát đều mang súng sẽ không có mấy nguy hiểm, hóa ra tôi đã nhầm. Trong cầu thang bỗng vang lên một loạt tiếng súng, cuối cùng còn “đùng” một tiếng. Tôi nghĩ đến thuốc nổ, tim đập thình thình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chúng tôi gặp phần tử khủng bố ở đây? Tiếng nổ ấy cũng nhắc tôi và Đỗ Hưng cẩn thận, chúng tôi không dám khinh suất chạy lên nữa mà nấp sau xe cảnh sát quan sát sự tình.

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu gọi trong cầu thang, hình như có cả tiếng tông cửa. Đúng lúc này luồng khói trắng ở tầng ba biến mất, có hai quái nhân nhô ra. Nói hai kẻ đó là quái nhân vì từ đầu đến chân bọn họ trắng toát như ma. Một người thân thủ nhanh nhẹn, nhảy khỏi cửa sổ. Hắn ta không ngu ngốc đến độ nhảy thẳng xuống, vì từ tầng ba nhảy xuống có thể sẽ chết. Hắn ta nhảy xuống một cái giá điều hòa, rồi nhảy xuống cửa sổ chống trộm trên tầng hai, mượn những vật đó để giảm lực tác động, sau đó đáp đất thành công. Kẻ còn lại không to gan thế, bò theo ống thoát nước, thân thủ kém hơn, tuột xuống như con khỉ, trong thoáng chốc cũng sắp xuống đến nơi. Đỗ Hưng nhìn hai bọn chúng, nói với tôi: “Chúng không có súng, chúng ta mỗi người áp chế một tên”

Tôi say ngất ra đến nơi không thể đánh nhau được, nhưng tám tay cảnh sát ngớ ngẩn đã chạy lên tầng cả, tôi không thể giương mắt nhìn tội phạm chạy mất được. Tôi nghiêng rằng quyết tâm, hôm nay ông liều mạng với chúng mày.

Phần 5 – Chương 10: Bắt giặc

Kẻ màu trắng đáp đất đầu tiên không định chờ đồng bọn, hấn chạy ngay nhưng Đỗ Hưng không cho hấn cơ hội. Kẻ này khá thấp, Đỗ Hưng gầm lên: “Thằng lùn đứng lại!” Thế mà kẻ đó lại nghe lời, hoặc nghe Đỗ Hưng chửi là thằng lùn nên tức giận, hấn ngoái lại lạnh lùng nhìn Đỗ Hưng. Đỗ Hưng vốn định xông đến, bị hấn nhìn thế đột nhiên dừng lại, còn run lên một cái rất rõ ràng Cảnh này khiến tôi đơ người, nghĩ hai ông làm gì đấy, định đấu mắt bắt nhau đầu hàng à.

Hai người giữ tư thế ấy mấy giây, Đỗ Hưng đồ nhiên gầm lên nhào đến chụp cổ họng của kẻ màu trắng, khi đến gần còn tung cước thành đòn kép tất sát, với thân thủ của Đỗ Hưng, một trao một cước vào người bình thường là chết chắc. Trong khi thực tế anh ấy chỉ bắt tội phạm bỏ trốn thôi, lúc xông lên còn gầm lên lấy dũng khí, tôi lơ mơ cảm thấy chắc chắn còn chuyện gì khác nữa. Kẻ màu trắng không chịu thua, thấy sát chiêu của Đỗ Hưng sắp đến, hấn lập tức lăn sang một bên, vừa vặn thoát được, rồi tung hai chưởng ra đấu với Đỗ Hưng. Tôi tưởng đang xem phim, hai người này đấu võ với nhau hơi ảo diệu, từ tốc độ đến chiêu thức đều khiến tôi được mở mang tầm mắt.

Kẻ màu trắng còn lại gặp một số rắc rối, không biết có phải do hấn ta xui xẻo không, vốn hấn ta có thể vững vàng xuống đến nơi nhưng khả năng tiếng hét của Đỗ Hưng làm hấn ta mất tập trung, trượt chân thế là lăn lông lốc rơi bịch xuống đất. Đây là đối thủ của tôi, có cơ hội tốt thế này tất nhiên tôi không bỏ qua, vội chạy tới. Tốt nhất là ấn được hấn ta xuống đất, nếu không nhân lúc hấn ta chưa hoàn hồn, tôi ra tay luôn cũng được. Chỉ là tôi uống nhiều quá, bụng căng tròn, muốn chạy nhanh cũng khó, tôi đành nghiêng răng ôm bụng cố chạy.

Tôi đến chậm một bước, hấn ta đã đứng lên định cầm đầu chạy. Tôi cuống quýt, hét lớn: “Đứng lại, tôi...” Chưa dứt lời tôi đã nắc một tiếng rất to. Như thế này rất xấu hổ, bắt trộm còn nắc, không ngờ lại “vụng quá thành hay”, kẻ kia bị tiếng nắc của tôi làm cho giật mình, chắc là hấn ta vẫn sợ tiếng súng nổ ban nãy. Thế là tôi đuổi kịp hấn ta, lập tức tung chân đá lên đầu hấn ta.

Thật ra bình thường tôi biết khá nhiều chiêu, có chiêu do Đỗ Mỡ Lợn dạy, có chiêu học được ở trường cảnh sát, nhưng muốn vận dụng linh hoạt thì

người phải nhẹ, với tình trạng bây giờ tôi không cách nào thi triển được, đành dùng lối cũ. Thân thủ của kẻ này không bằng kẻ thấp lùn kia, nhưng phương pháp lại hao hao, hắn ta cũng xoay tại chỗ tránh sang một bên. Hắn ta xoay người khá chậm, nếu Đỗ Hưng ở cảnh này chắc chắn sẽ biến chiêu ngay lập tức từ đá thành quét hất chân, một đòn có thể quét ngã đối thủ. Tôi không làm được, không biến chiêu được, đòn tấn công thành ra vô ích, lại còn để lộ ra chỗ trống cho hắn ta chạy.

Kẻ màu trắng quay xong định mượn đà thúc cùi chỏ, nhưng đòn hắn ta đánh ra lại nhắm thẳng vào bụng tôi. Tôi không biết diễn tả âm thanh lúc bị đánh trúng như thế nào, “thình” một tiếng như đánh trống, nhưng là đánh vào bụng. Do tôi uống hơi nhiều nên không thấy đau mấy, bụng dạ lộn xộn cực kỳ khó chịu. Kẻ kia đáng ra có thể chạy ngay, nhưng chẳng hiểu sao hắn ta lại ghét tôi thế, đuổi theo bồi thêm một đấm cũng vào bụng. Tôi chưa hết buồn nôn từ đòn đánh trước, thêm đòn này lại càng buồn nôn.

Tôi cảm thấy có thứ gì đó đang ồa lên trong họng, không nhịn được nữa, nghĩ buồn nôn là tại kẻ màu trắng, tôi mà tha cho hắn ta được à. “Ôc” một tiếng, tôi nôn thẳng vào hắn ta. Người vừa uống rượu xong nôn rất mạnh, lại còn nhiều. Bao nhiêu “nước bắn” ồng ộc tươi lên đầu hắn ta. Tôi uống ít nhất năm chai bia, uống xong còn chưa đi vệ sinh, bia uống vào không ở bụng thì ở đâu! Kẻ màu trắng ngẩn người, chắc hắn ta không thể ngờ tôi lại có chiêu lạ thế này. Càng buồn cười hơn khi tôi nôn xong trên mũi hắn còn dính một mảnh rau.

Tôi hơi buồn bực, tôi nôn một trận làm hắn ta ngẩn ra rồi thì sao? Tôi nôn đến mức đau hết người, chút sức lực ban nãy cũng bay mất, bắt địch thế nào được nữa? Chẳng lẽ tìm cách trèo lên đầu hắn ta ngồi? Hai chúng tôi đang đứng nhìn nhau thì bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng Đỗ Hưng gầm lên sau lưng: “Lý Phong tránh ra!” Tiếng gầm nghe rất hung dữ, thoáng vẻ gấp rút. Tôi không biết Đỗ Hưng định làm gì, nhưng tôi biết nếu mình không tránh ra rất có khả năng sẽ bị thương, bèn ôm đầu lẩn sang bên cạnh.

Tôi và Đỗ Hưng phối hợp rất tốt, tôi vừa tránh sang là Đỗ Hưng lao đến với tốc độ đầu máy tàu hỏa, đến gần kẻ màu trắng kia anh ấy còn đạp đất bay lên, thúc mạnh vai phải vào bụng hắn. Đòn này ác quá, lực mạnh đến mức kẻ màu trắng bị anh ấy húc bật ra ngã ngời xuống đất. Thấy đầu hắn ta gục xuống, tôi biết hắn ta chắc chắn ngất rồi.

Đỗ Hưng đứng dậy, anh ấy chẳng sao cả, lại co duỗi người một tí cho thoải mái. Tôi vội cảm ơn Đỗ Hưng đã chi viện, lại nghĩ không phải anh ấy vừa đánh nhau với tên màu trắng thấp bé ư, sao lại rảnh rỗi đến giúp tôi thế? Tôi

quay lại nhìn, không thấy tên màu trắng thấp bé đâu nữa. Chắc Đỗ Hưng đánh không lại hăn, bắt buộc phải thả hăn đi, bực tức không đi đâu được nên đổ hết lên đầu tên màu trắng này.

Đỗ Hưng rút thắt lưng ra, lấy luôn cả thắt lưng của tôi, trói chặt tên màu trắng đã bị đánh ngất lại. Hai chúng tôi hết việc, đứng bên dưới chờ đám cảnh sát bên trên đi xuống. Tôi xoa xoa bụng, hít sâu mấy hơi, chỉ sợ mình bị đâm mấy cú bị thương. Nếu tôi làm sao thật chắc chắn không để yên cho tên màu trắng kia, hăn ta ngất thì tôi cũng phải ấn huyết Nhân Trung cho hăn ta tỉnh lại rồi đánh cho hăn ta ngất đi lần nữa.

Kiểm tra một hồi tôi không làm sao cả. Tôi nhìn tên màu trắng, hỏi Đỗ Hưng: “Kẻ này là thế nào? Sao lại thành bộ dạng thế này?” Đỗ Hưng cũng ngấm nghĩa hăn ta rồi trả lời: “Hăn không cố ý tự biến mình thành thế này đâu, luồng khói trắng ban nãy chắc chắn là bột trắng, đây là một vụ bắt ma túy” Tôi hiểu ngay. Bị cảnh sát bao vây, chúng đành dùng quạt hoặc máy sấy tóc hoặc thứ gì đó tương tự để thổi bay hết đồ đi. Hai kẻ này chắc là phụ trách tiêu thụ đồ, tiêu thụ xong còn định chạy, không may lại gặp phải chúng tôi.

Dăm bảy phút sau mới có hai cảnh sát đi xuống. Tôi biết cả hai người này, nhưng tôi không ngờ lại chính là Dư Triệu Hiên và Lãnh Thanh. Trên mặt Đội trưởng Dư đầy vết máu lấm tẩm, chắc là máu của người khác, cảnh phục của họ cũng bê bết vết máu, đủ để thấy trận đấu vừa rồi ác liệt như thế nào. Dư Triệu Hiên nhìn thấy chúng tôi, lại nhìn kẻ màu trắng bị đánh ngất đang nằm trên đất, cười tươi bước đến và nói vẻ rất lịch sự: “Hai cậu vất vả rồi, nếu không nhờ có hai cậu thì tên này đã thoát khỏi vòng vây, để tôi về báo cáo với lãnh đạo ghi công cho hai cậu trong đợt hành động này”

Tôi chán không buồn nói gì, không nhắc đến thoát hay không thoát vòng vây nữa, bắt tội phạm buôn bán ma túy đặc biệt là đến tận hang ổ bắt mà các anh đi có từng này người, không mang cả súng trường, trên đường đi còn hú còi ầm ĩ, chẳng phải báo trước cho tội phạm là gì?

Đỗ Hưng hỏi một số tình tiết liên quan đến vụ án, lần này Lãnh Thanh là người trả lời, nói đã theo vụ án này mấy tháng, mất một người chỉ điểm mới lấy được manh mối quan trọng như thế này. Tôi hơi nghi ngờ, Tổ Điều tra số 1 lại theo được một vụ án mấy tháng cơ à, chỉ nói linh tinh, vì phong cách phá án của ông dờ họ Dư không phải như thế. Bảo anh ấy đánh mạt chược mấy tháng thì được, còn bảo anh ấy theo một vụ án mấy tháng ư? Không tin!

Tin hay không thì sự thật đã bày ra trước mắt, Tổ Điều tra số 2 chúng tôi

không liên quan gì đến công việc theo dõi sau này nữa. Tôi và Đỗ Hưng không ở lại lâu, nói khách sáo một hồi rồi đi. Chúng tôi vào tiệm ăn rửa mặt, tôi phải súc miệng vì trong miệng vẫn còn cặn nôn ban nãy. Sau đó Đỗ Hưng lái xe máy chở tôi về.

Tôi thấy Đỗ Hưng uống rồi chạy xe nhanh quá nên hơi sợ, nhớ anh ấy mất kiểm soát gây tai nạn. Tôi vỗ vai bảo anh ấy chậm lại, nhưng Đỗ Hưng bảo tôi cứ yên tâm, còn anh ấy không hề giảm tốc độ. Thôi vậy, tôi nói không có tác dụng thì không nói nữa.

Một lúc sau bỗng Đỗ Hưng chạy chậm lại. Vốn đây là chuyện tốt, nhưng tôi buồn bực, anh ấy có nghe tôi khuyên bao giờ đâu? Đỗ Hưng cũng lạ, chạy chậm một lát lại đột ngột tăng tốc thành nhanh hơn cả lúc đầu, gió thổi vù vù làm tôi không mở nổi mắt. Đến một đoạn đường rẽ, vốn đường về nhà Đỗ Hưng phải đi thẳng, anh ấy lại bất ngờ rẽ, rồi dừng lại ở chỗ rẽ. Tôi cảm thấy có vấn đề gì đó nghiêm trọng, hơn nữa Đỗ Hưng lại ngoái đầu nhìn đoạn rẽ, hình như đang chờ ai đó.

Nửa phút sau tôi buột miệng hỏi: “Mỡ Lợn, anh làm gì đấy?”

Đỗ Hưng nhíu mày, trả lời với vẻ ngẫm nghĩ: “Trực giác cho tôi biết ban nãy có người bám đuôi chúng ta, như ma ấy, tôi cắt đuôi mấy lần đều không được”

Phần 5 – Chương 11: Lại có vụ án giết người

Mặc dù Đỗ Hưng nhấn mạnh chỉ là trực giác nhưng tôi thấy trực giác của anh ấy không mấy khi sai, chắc chắn có người đang bám đuôi chúng tôi. Tôi xuống xe, ra chỗ rẽ nhìn ngó một hồi không thấy gì bất thường. Tôi bàn với Mỡ Lợn, không ở đây chờ mất thời gian, về nhà đã. Trên đường về tôi để ý thỉnh thoảng ngoái lại nhìn. Đến nhà Đỗ Hưng, chờ anh ấy dừng xe xong chúng tôi chuẩn bị lên tầng thì anh ấy đột nhiên kéo tôi một cái. Tôi vốn đang cảnh giác, biết ngay có chuyện gì đó. Đỗ Hưng ra hiệu “suyt”, chỉ cầu thang, dùng khẩu hình nói với tôi: “Lên trước đi!”

Tôi không ngốc, rõ ràng vẫn có ai đó theo dõi chúng tôi, Đỗ Hưng bảo tôi làm mỗi đi lên tầng trước, anh ấy nấp đâu đó chờ tóm sống kẻ kia. Tôi rất hợp tác, lúc lên tầng còn cố ý tạo âm thanh, còn giả vờ nói: “Mỡ Lợn này, chúng ta bận rộn một hồi rồi giờ về uống thêm chút đi nhỉ?” Tôi cố ý đi chậm, còn nghiêng đầu để ý đầu cầu thang. Đỗ Hưng trốn ở ngay đấy, thậm chí đã siết nắm đấm chuẩn bị tấn công rồi, chỉ cần kẻ kia xuất hiện là xông lên.

Tôi vừa lên được một tầng, phía Đỗ Hưng đã có phản ứng. Anh ấy nhảy bật lên chạy ra ngoài. Kẻ bám đuôi đã khôn ngoan đoán ra chúng tôi bày trận nên không vào. Tôi không lên tầng nữa, chạy xuống theo ra cửa. Đỗ Hưng đứng ở gần đó, đang nhìn về phía xa, anh ấy hơi căng thẳng, nắm đấm vẫn đang siết chặt. Tôi chạy đến hỏi, Đỗ Hưng thờ dãi nói kẻ bám đuôi chạy mất rồi, chúng tôi đều biết kẻ đó, chính là tên màu trắng thấp lùn chạy thoát khi này.

Tôi nhủ thầm hỏng rồi, hắn theo đến tận đây chắc là ghi thù rồi, không khéo đêm nay hắn sẽ trèo vào nhà Đỗ Hưng chờ cơ hội hành hung. Nhưng chưa xong, Đỗ Hưng chỉ vào má trái của mình, nói: “Trên má trái của tên đó có ba nốt ruồi” Anh ấy không cần nói thêm tôi cũng biết, trên mặt có nốt ruồi, thân thủ lại giỏi như thế, không phải chính là Vua Búa trong truyền thuyết thì là ai. Không ngờ chúng tôi bị Vua Búa nhắm vào, tôi hơi tuyệt vọng, nhịp tim vừa chậm xuống lại tăng tốc âm ầm.

Tôi bảo Đỗ Hưng đêm nay đừng về nhà ngủ nữa, ở lại Cục Cảnh sát vẫn an toàn hơn. Thực ra tôi nói không sai, nhưng Đỗ Hưng cười lạnh, kéo tôi nói:

“Sợ gì? Nếu hắn ta bức người quá đáng, đêm hôm mò đến nhà tôi thì tôi chẳng ngại cho hắn một trận” Tôi không biết Đỗ Hưng an ủi tôi hay có cách gì thật, nhưng đúng là lời anh ấy nói rất có tác dụng cổ vũ, cuối cùng tôi không định quay lại Cục Cảnh sát nữa.

Sau khi lên tầng, Đỗ Hưng lấy ra hai món đồ. Món thứ nhất là một thứ gì đó trông như mở khóa, món còn lại là một chai bia. Đỗ Hưng bày cái mở khóa ra trước, mặc dù tôi chưa dùng bao giờ nhưng tôi biết đến tên nó, món này gọi là cửa dây thép, nếu dùng nó để siết cổ người khác hoặc trói tay thì không phải bàn. Đỗ Hưng cất cái cửa dây thép đi, nghĩa là món vũ khí này của anh ấy, rồi đưa chai bia cho tôi. Tôi bỗng cảm thấy bất công, nghĩ có gì anh ấy dùng vũ khí tân tiến thế còn tôi lại chỉ được dùng chai bia? Tôi không hỏi vội, vì trong chai bia đổ đầy “nước”, tôi mở ra ngửi thì nhận ra chính là xăng. Đỗ Hưng nói với tôi: “Tối nay cậu để chai này ở chỗ với tay là lấy được, nếu có chuyện thật thì tôi đánh với Vua Búa, cậu nhân cơ hội đập cái chai này vào người hắn, không cần biết có giết được không, cứ châm một mũi lửa là xong”

Tôi ngẫm thấy chiến thuật này được. Đỗ Hưng kiểm tra cửa nẻo, tôi phát hiện trong nhà anh ấy nhiều thứ nhỏ nhỏ, có cả chuông mini, anh ấy dùng dây màu đen treo cái chuông lên những chỗ quan trọng, như thế nếu có người động vào cửa thì chuông sẽ báo ngay.

Tôi thấy anh ấy chuẩn bị tương đối chu đáo. Để tiết kiệm thời gian phản ứng, hai chúng tôi đều không cởi áo khoác, cứ mặc thế đi ngủ. Thật ra Đỗ Hưng không ngủ say, luôn để tâm xung quanh, còn tôi vốn muốn học theo nhưng thấy hơi thừa, khả năng cảm nhận của anh ấy hơn hẳn tôi, tôi muốn giúp cũng không giúp được. Cuối cùng tôi ngủ thật.

Tiếng chuông điện thoại đã đánh thức tôi. Từ lúc tham gia đội trọng án, điện thoại reo lúc nửa đêm như cơm bữa, nhưng lần này rất đặc biệt vì điện thoại của cả tôi và Đỗ Hưng cùng đổ chuông một lúc. Chuông điện thoại của tôi là kinh Phật, không có gì lạ, còn Đỗ Hưng lại dở hơi đến mức đặt chuông điện thoại là còi báo động phòng không! Là thế nào? Tôi đang ngủ, tiếng ù ù vang lên, tôi chưa kịp tỉnh đã cảm giác trên đầu mình có lựu đạn rơi xuống. Điện thoại anh ấy đổ chuông một cái là tôi giật mình ngồi bật dậy ngơ ngác nhìn quanh. May mà tôi nhanh tỉnh, Đỗ Hưng còn cố ý giơ điện thoại về phía tôi nhắc nhở.

Hai chúng tôi tự cầm điện thoại lên. Đỗ Hưng nói trước: “Lưu Thiên Thủ gọi tôi, ai gọi cho cậu?”

Tôi nhìn dây số lạ gọi đến, chắc chắn là người bí ẩn trên QQ rồi, nhưng tôi

không nói thật, ra vẻ bất lực nói: “Cháu tôi” Đỗ Hưng ra hiệu cho mỗi người một nơi nhận điện thoại để khỏi lẫn tiếng, anh ấy đứng lên đi ra phòng khách.

Tôi không nhận cuộc gọi từ người bí ẩn trên QQ, nhận hay không chẳng khác gì nhau, người ta không lên tiếng. Tôi tắt luôn cuộc gọi rồi mở QQ lên đợi. Không ngoài dự đoán, một lát sau người bí ẩn gửi cho tôi một bức ảnh. Tôi từng thấy bức ảnh này trước đây, “cẩn thận có sói!” Tôi biết người bí ẩn đang gợi ý gì đó cho tôi, nhưng bức ảnh này khiến lòng tôi dậy sóng, tôi đang ở cùng Đỗ Hưng, chẳng lẽ anh ấy muốn hại tôi? Đỗ Hưng vẫn đang nói chuyện ngoài phòng khách, anh ấy không nói mấy, tôi chỉ nghe được mấy chữ như “Rõ”, “Vâng”. Khi anh ấy quay lại, tôi không hỏi ngay, bị ảnh hưởng từ người bí ẩn trên QQ nên tôi bất giác nảy sinh cảm giác đề phòng đối với Đỗ Hưng.

Đỗ Hưng bật đèn, gọi tôi chuẩn bị đi, nói là có người chết, Lưu Thiên Thủ cần hai chúng tôi đến hiện trường ngay. Tôi nghe ra ẩn ý trong lời nói của Đỗ Hưng, anh ấy không nói án mạng mà lại nhấn mạnh có người chết, chẳng lẽ người chết lại là ai đó mà tôi biết. Tôi hỏi: “Ai đấy?”

“Dư Triệu Hiên!”

Tôi giật mình không thể tin nổi. Đội trưởng Dư chết rồi! Lúc tối còn bắt nghi phạm hùng dũng lắm mà, vụ án cường thi và chuyện lạ tối nay đều ít nhiều liên quan đến anh ta, thế mà anh ta đã bị giết ngay lúc quan trọng này. Tôi không nghĩ gì đến gợi ý cẩn thận có sói nữa, trong đầu tràn ngập thắc mắc, chỉ muốn bay ngay đến hiện trường.

Chưa đầy ba phút sau chúng tôi đã chạy xuống dưới định lấy xe máy đi. Khi nhìn thấy cái xe, cả hai chúng tôi đều ngẩn người. Cái xe máy của tôi rất hay bị vật mất đồ, trộm nào cũng lấy những món dễ tháo, còn cái xe máy của Đỗ Hưng lại mất hai cái lốp. Lộ liễu quá, thậm chí nhìn cái xe còn thấy thương. Đỗ Hưng tức quá lắm bầm tên trộm nào ngu ngốc thế, nếu tóm được sẽ đánh chết. Hai chúng tôi đều biết không thể có chuyện trùng hợp như vậy được, lấy đâu ra tên trộm nào vui tính nửa đêm rảnh rỗi đến đây ăn trộm cái lốp xe, có khi là do Vua Búa làm cũng nên.

Hai chúng tôi còn nhiệm vụ đang chờ, không có thời gian xác nhận tình trạng cái xe, tôi bảo Đỗ Hưng bớt nóng rồi chúng tôi chạy ra ngoài bắt một chiếc taxi.

Dư Triệu Hiên giàu thật, anh ta ở trong một khu nhà cao cấp. Khi chúng tôi đến thấy trước tòa nhà đậu kín xe cảnh sát, anh lái xe taxi nhìn thấy mà ngẩn người ra. Tôi sợ anh ta sợ quá chẳng, định trấn an, không ngờ anh ta

đột nhiên cười hi hi nói: “Hay đấy, chắc là bắt ông tham quan nào ngã ngựa rồi, đúng là nên bắt hết bọn tham nhũng đi” Tôi thôi luôn không nói gì nữa, cứ để anh chàng tự nghĩ tự vui đi vậy.

Tôi và Đỗ Hưng trả tiền xe rồi chạy lên tầng. Tôi phát hiện Đội trưởng Dư chết thật là khác người bình thường chết, còn một tầng nữa mới đến nhà anh ta mà đã có cảnh sát đứng ở cầu thang rồi. Có người hút thuốc, có người nói chuyện, tất cả chủ đề đều tập trung vào cái chết của Đội trưởng Dư. Tôi không buồn nói chuyện với họ, theo Đỗ Hưng chen qua.

Đỗ Hưng vào trước, nhìn một lượt rồi lập tức ngoái lại, tôi không kịp lui suýt nữa đâm vào anh ấy. Anh ấy nói: “Lý Phong nhớ vững chân” Tôi không hiểu ý anh ấy, nhưng lơ mơ cảm thấy trạng thái lúc chết của Dư Triệu Hiên sẽ rất đáng sợ. Tôi đã chuẩn bị tinh thần, nhưng lúc Đỗ Hưng tránh ra, nhìn thấy Dư Triệu Hiên, huyết áp tôi vẫn tăng vọt.

Tất cả đèn đóm trong nhà anh ta đều đang bật, trong phòng cực kỳ sáng. Dư Triệu Hiên mặc đồ ngủ, nằm dang tay chân trong phòng khách. Hai mắt anh ta lồi ra như mắt cá vàng, tròng mắt đầy vằn máu nhìn rất đáng sợ, từ mũi anh ta cũng chảy nhiều máu, thái dương bên trái bị lõm vào một miếng, lồng ngực cũng hơi sụp.

Lưu Thiên Thủ và Tiểu Oanh đều đã có mặt, đang quỳ bên cạnh thi thể của Dư Triệu Hiên. Thấy chúng tôi đến, Lưu Thiên Thủ bắt đầu phân tích:

“Hiện trường không có dấu vết đánh nhau, Tiểu Oanh cũng không tìm thấy vết máu bắn và dấu giày khả nghi, nếu không vì trên thi thể anh ta có vết thương thì có thể coi là tử vong ngoài ý muốn”

Tiểu Oanh tiếp lời: “Trên người Đội trưởng Dư có hai vết thương trí mạng, một vết ở lồng ngực” Vừa nói cô ấy vừa ấn tay xuống khu vực xung quanh vết thương, “Phạm vi tấn công của vũ khí là một khu vực hình tròn có đường kính 2 cm, trong đó tâm hình tròn có lực tấn công mạnh nhất, xung quanh vết thương có hiện tượng xương gãy. Vết thương chắc là do búa đồng gây nên. Hung thủ nhận biết huyết rất chuẩn, một búa vào ngực có thể dẫn đến rối loạn nhịp tim, thậm chí dừng tim, còn một búa vào huyết thái dương gây tổn thương lên não, mất mạng ngay lập tức”

Không thể không nói Dư Triệu Hiên chết rất thảm. Nghe Tiểu Oanh giải thích xong, tôi dám khẳng định ngay hung thủ là Vua Búa. Không ngờ hẳn ta đã theo dõi chúng tôi lúc tối, đêm đến lại len vào nhà Dư Triệu Hiên để “mua bán”. Vậy động cơ giết người của hắn là gì?

Phần 5 – Chương 12: Máu tươi trong phòng thẩm vấn

Tôi nhớ Đỗ Hưng từng nói Vua Búa thích ăn não, nghĩ rằng ăn gì bổ nấy. Nhưng Dư Triệu Hiên ngoài chỗ lõm ở thái dương bên trái ra thì phần đầu không có vết thương nào khác. Tôi đang nghĩ, nếu đúng là Vua Búa muốn ăn não của Dư Triệu Hiên thì không phải là chuyện khó. Chỉ cần dùng một cái búa đồng nhỏ đập vài cái vào xương sọ, chắc chắn đầu có thể vỡ ra. Đương nhiên đây cũng không thể coi là một điểm đáng ngờ, bởi vì Vua Búa ăn não chỉ là một truyền thuyết. Còn về động cơ phạm tội của hắn ta cũng khá khó nói, việc này liên đới rất nhiều, Thần Thần và gã béo lùn cũng có liên quan. Thậm chí vụ xác sống cũng ít nhiều liên quan đến Vua Búa. Tôi đang nghĩ lung tung thì Lưu Thiên Thủ khua tay một cái cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Anh ấy nói với tôi và Đỗ Hưng: “Cấp trên gọi điện thoại cho tôi, kêu tôi tạm thời tiếp quản Tổ 1 và xử lý vụ án mạng của Tổ trưởng Dư. Nhưng có chuyện gì tôi sẽ điều hai cậu đi xử lý trước. Chúng ta thế này đi, tôi và Tiểu Oanh phụ trách hiện trường, hai cậu và vài cảnh sát bên ngoài cùng nhau đi lấy lời khai, xem có manh mối gì không” Tôi và Đỗ Hưng cùng trả lời đồng ý, sau đó liền chia nhau ra hành động.

Đỗ Hưng không quan tâm điều này, sau khi đi ra ngoài liền chỉ vào đám cảnh sát trên hành lang quát: “Các anh ở đây làm gì? Tổ 1 ở lại, còn lại không có việc gì thì về trước đi”

Thấy Đỗ Hưng ra mặt thì tôi chẳng cần nói gì nhiều. Vừa hay hàng xóm của Dư Triệu Hiên vẫn chưa ngủ, cửa cũng chưa khóa, vẫn còn một khe hở, tôi quyết định bắt tay từ nhà hàng xóm này. Tôi có hỏi họ đã nhìn thấy những gì, hàng xóm trả lời, tối đó hàng xóm tỉnh dậy đi vệ sinh, cảm thấy hành lang có động tĩnh, có tiếng “bang bang” rất kỳ lạ, liền đưa mắt nhìn theo nhưng lại phát hiện hành lang không có người. Cửa nhà Dư Triệu Hiên đang hé, bên trong còn có ánh đèn chiếu ra. Hàng xóm thấy lạ nên đi qua đó xem, nhưng không ngờ vừa mở cửa ra thì phát hiện Dư Triệu Hiên đã chết rồi. Hơn nữa chết rất kinh khủng, làm hàng xóm sợ đến mức tè ra quần. Tôi nghe tới đây thì thấy hơi nghi ngờ, thầm nghĩ ông anh này không nói bừa chứ? Nhát gan thật đấy, nhìn thi thể cũng có thể tè ra quần được sao? Tôi nhân tiện nhìn bộ đồ ngủ anh ta mặc trên người, hình như là đồ mới.

Tôi lại nghĩ cái tiếng “bang bang” kỳ lạ kia là tiếng gì? Tôi cảm thấy âm thanh kỳ lạ này chính là mấu chốt của vụ án. Nhưng chỉ dựa vào âm thanh đó, mà hành lang cũng chẳng có manh mối nào, tôi thật sự không nghĩ được gì nữa. Tiếp đó, tôi hỏi thêm vài câu nhưng anh ta không trả lời được thêm thông tin gì có ích. Cuối cùng tôi chẳng còn cách nào đành kết thúc hỏi cung.

Tôi đi tìm Đỗ Hưng, hỏi chỗ anh ấy có tiến triển gì không? Anh ấy đang ở tầng dưới hỏi cung. Anh ấy cũng xem có nhà hàng xóm nào chưa ngủ thì tới nghe ngóng, nhưng không có thông tin gì có giá trị. Chúng tôi cứ vậy hơn một tiếng đồng hồ, thấy tình hình thực sự không khai thác được gì thêm đành phải tạm nghỉ. Lưu Thiên Thủ và Tiểu Oanh vẫn ở hiện trường, tôi và Đỗ Hưng về Cục Cảnh sát, định sáng mai tập hợp xem tình hình sao rồi tính tiếp.

Hai chúng tôi đang định lúc nào về tới Cục sẽ tìm đại một phòng họp để nghỉ ngơi, nhưng khi nói chuyện với cảnh sát trực ban, anh ấy nói với chúng tôi tối hôm qua Dư Triệu Hiên có bắt một nghi phạm về, toàn thân trắng toát như quỷ vậy. Tôi vừa nghe đã hiểu, nghi phạm này chính là cái tên màu trắng đó. Tôi và Đỗ Hưng đều buồn ngủ rồi. Chúng tôi thương lượng với nhau hay là đi phòng thẩm vấn xem có hỏi được gã kia chuyện gì không. Nửa đêm rồi, cộng thêm việc của Dư Triệu Hiên, nên không có ai có thời gian để thẩm vấn hắn ta. Rèm phòng thẩm vấn đang khép, không nhìn được vào bên trong. Tôi và Đỗ Hưng không vội đi vào, vì bên ngoài phòng thẩm vấn có trang bị một cái máy quay để quay tình hình bên trong phòng. Chúng tôi định xem máy quay trước, xem hắn ta đang làm gì.

Chẳng ngờ khi xem máy quay, cảnh tượng kinh ngạc khiến chúng tôi không thể quan tâm tới cái khác nữa mà vội vàng lao vào phòng thẩm vấn. Trong phòng thẩm vấn có máy sưởi ấm, phạm nhân cũng là con người, không thể để họ lạnh được. Nhưng cái máy sưởi đó lại trở thành công cụ tự sát của hắn ta. Hai tay hắn ta vốn bị còng vào ghế, nhưng không hiểu làm như thế nào tay hắn ta đã thoát khỏi còng, lao vào máy sưởi mà chết. Hắn ta lao mạnh đến mức có một thanh tản nhiệt cắm vào đầu hắn ta. Tôi nghĩ là hắn ta chạy rồi lao vào thì lực mới mạnh như vậy.

Đỗ Hưng tức đến nổi lăm lăm bấm, nhưng có cách nào khác chứ, hắn ta đã chết rồi, chúng tôi cũng không tìm hiểu được gì từ hắn ta. Tôi đặc biệt chú ý đến cổ tay của hắn ta có rớm chút máu, khả năng là lúc phá còng bị cửa vào. Tôi hơi hoang mang, hắn ta biết tháo cả còng, tại sao không nhân cơ hội đó mà trốn đi, tại sao nhất định phải chết ở phòng thẩm vấn? Có lẽ

nào hẳn ta biết điều gì đó bí mật then chốt, cảm thấy nói ra thì cũng sẽ chết nên chi bằng chết sớm chút để giải thoát?

Đỗ Hưng gọi điện thoại cho bên pháp y, bên đó có người trực, hai chúng tôi phối hợp đưa thi thể hẳn ta đi. Hai chúng tôi không còn phân sự gì nữa, để bên pháp y tới phòng thẩm vấn điều tra một phen. Tôi và Đỗ Hưng tìm một phòng họp, dựa vào nhau ngủ trên ghế. Tối vốn định nói chuyện với Đỗ Hưng về tình hình vụ án, nhưng lại nghĩ bây giờ có quá nhiều điểm đáng nghi, nói cũng chẳng giải quyết được gì, thôi cứ ngủ đã, tinh thần thoải mái đã. Tôi ngủ rất ngon lành, dù gì thì ở đây cũng rất an toàn. Trong lúc tôi ngủ hình như Đỗ Hưng có đi ra ngoài, đi lúc nào tôi cũng không rõ, chỉ biết lúc anh ấy quay lại thì tôi có tỉnh dậy một lát. Tôi cũng không chú ý lắm, vì đêm hôm đi vệ sinh cũng rất bình thường mà, tôi trở mình và ngủ tiếp.

Tôi tỉnh giấc đã gần bảy giờ rồi. Hôm nay Cục Cảnh sát rất ồn ào, chưa tới giờ làm mà đã thấy khá nhiều người rồi. Tôi cũng không tiện ngủ tiếp nên cùng Đỗ Hưng đi đánh răng rửa mặt. Đêm qua thời tiết thay đổi nhiều, bên ngoài tuyết rơi dày đặc. Lưu Thiên Thủ cũng về rồi, còn mang về cả đồ ăn sáng nữa. Ba chúng tôi cùng nhau ăn sáng ở văn phòng. Tôi và Đỗ Hưng vẫn là bánh quẩy, táo phớ. Lưu Thiên Thủ vẫn là bánh quy hình động vật. Trước đây tôi không hiểu, bây giờ thì có thể đoán ra đó là loại bánh quy mà cô con gái Thất Thất của anh ấy thích ăn. Anh ấy ăn nó để nhớ con gái. Tôi mượn cơ hội này nói đến vụ án tối qua. Tôi hỏi sếp Lưu có gì mới nhất, anh ấy lôi điện thoại ra cho chúng tôi xem một bức ảnh vừa được lấy từ chỗ Tiểu Oanh. Bức ảnh này đã bị xử lý qua rồi, ảnh chụp một góc nền nhà phòng khách nhà Dư Triệu Hiên, bên trên có một dấu giày rất kỳ lạ. Dấu giày đó không có hoa văn, chỉ có đường viền thô bên ngoài. Tôi thấy rất kỳ lạ, trong ấn tượng của mình, tôi chưa bao giờ thấy một dấu giày nào mà không có hoa văn, có lẽ nào đôi giày này được thiết kế đặc biệt? Lưu Thiên Thủ xác nhận đồng tình với phỏng đoán của tôi: “Đôi giày này không chỉ được thiết kế đặc biệt, hơn nữa đế giày rất có khả năng có hai lớp, không thể nhìn thấy được kích cỡ. Theo dự đoán của Tiểu Oanh, hung thủ nặng khoảng 80 kg, chiều cao thì không ước tính được” Tôi hồi tưởng lại Vua Búa vóc dáng rất thấp, nhưng cơ thể rắn chắc, xét về cân nặng thì cũng khoảng 75 kg, nhưng manh mối này chỉ là bằng chứng gián tiếp, không dùng để kết tội được.

Đỗ Hưng tiếp lời nói về cái chết của tên màu trắng kia ở phòng thẩm vấn. Lưu Thiên Thủ gật đầu ra hiệu rằng anh ấy sớm đã biết chuyện này, sau đó chuyển chủ đề: “Tối qua nhóm của Dư Triệu Hiên đã phá được một vụ án

về ma túy, cộng cả tên màu trắng kia thì tổng cộng bắt được ba người, hẳn là chủ chốt, bị lôi tới Cục Cảnh sát thành phố. Hai tên còn lại là tay sai, bị nhốt ở sở cảnh sát. Hẳn ta đã chết rồi, vậy thì bây giờ chúng ta đành phải tập trung vào hai tên kia, xem xem có thể khai thác được gì không” Tôi thực muốn nói một câu này, rằng tôi không thích phong cách làm việc của Dư Triệu Hiên. Nếu đã bắt được ba người, còn lằng nhằng gì chứ, dẫn tất cả tới Cục Cảnh sát thành phố là được rồi, còn phải phân chia ra như vậy nữa. Tôi hỏi Lưu Thiên Thủ: “Chúng ta ăn xong bữa sáng sẽ đi sở cảnh sát hỏi cung chứ sếp?” Lưu Thiên Thủ trả lời rằng không cần, anh ấy sẽ tìm một chuyên gia tâm lý nói chuyện với hai tên đó trước, nhân tiện tìm luôn hai người khác đợi ở bên ngoài sở. Nếu thực không hỏi được gì thì sẽ thả hai tên đó ra, kêu hai người đó theo dõi. Tôi nghĩ như vậy cũng được, đây gọi là thả con săn sắt bắt con cá sộp.

Tôi nói tới đây thì Lãnh Thanh bước vào. Có thể thấy đêm qua anh ta không ngủ, hai mắt đỏ hoe, mặt hơi hốc hác. Tôi có ấn tượng khá tốt với Lãnh Thanh, còn kêu anh ấy qua chỗ tôi cùng ăn quẩy. Lãnh Thanh không muốn ăn, anh ấy cầm một phong thư, mở ra đưa cho Lưu Thiên Thủ nói: “Tổ trưởng Lưu, tôi phát hiện cái này trong ngăn kéo của Tổ trưởng Dư, anh xem đi” Tôi và Đỗ Hưng đều rất tò mò, nghiêng người qua để cùng xem. Lưu Thiên Thủ mở phong thư, lôi ra một đồng giấy vụn to nhỏ, bên trên có viết chữ. Lưu Thiên Thủ chọn một mẫu cầm lên, chúng tôi cùng nhau xem. Tôi nhìn một hồi cũng chẳng nhận ra là chữ gì, nét bút lú nha lú nhú, lại còn lộn xộn lộn xộn, đến nỗi tôi còn đoán đây không phải là tiếng Trung. Lưu Thiên Thủ hiểu biết nhiều hơn, anh ấy đọc hiểu những chữ đó, đặt mẫu giấy xuống nói: “Đây là nhiều chữ chồng chéo lên nhau, rất khó giải đáp” Lần đầu tôi nghe thấy có chuyện này, nghĩ một hồi vẫn chưa hiểu ra là có ý nghĩa gì.

Lưu Thiên Thủ tìm một tờ giấy, viết một chữ lên, nhưng dùng tay che lại không cho Đỗ Hưng thấy. Tiếp theo anh ấy gọi tôi tới, kêu tôi cầm cây bút viết hai chữ chồng lên chữ mà anh ấy vừa viết, và phải bắt chước theo cách viết của anh ấy. Tôi thấy rồi, anh ấy viết chữ “Thủ” trong tên của mình. Tôi nghĩ là mình cũng không cần phức tạp, viết luôn hai chữ “Lý, Phong” tên của mình vào. Đợi tôi viết xong, Lưu Thiên Thủ đưa cho Đỗ Hưng xem, hỏi Đỗ Hưng xem có nhìn ra chữ đầu tiên anh ấy viết là gì không. Việc này làm khó Đỗ Hưng rồi, anh ấy xem đằng trước, đằng sau, trái, phải, nghiêng, chéo, sau đó đoán mấy lần đều không đúng.

Tôi đã hiểu ý của sếp Lưu, nói: “Những mẫu giấy này nhất định có bí mật,

Dư Triệu Hiên xem xong liền viết những chữ khác đè lên để che giấu. Nếu chúng ta giải đáp được những chữ này, chắc chắn sẽ tìm được manh mối quan trọng”

Lưu Thiên Thủ thở dài nói: “Khó đấy! Đoán những chữ này là một chuyện, mặt khác những mẫu giấy được được xé rất vụn, ghép lại cũng rất khó”

Tôi thấy khá đau đầu, Cục Cảnh sát thành phố thực sự không có ai là chuyên gia về lĩnh vực giải đáp mật mã “quái thai” thế này. Những câu nói tiếp theo của sếp Lưu lại đem đến hi vọng cho chúng tôi, rằng việc này phải đi tìm sở tỉnh, trong những chuyên gia về dấu tích thì có chuyên gia nghiên cứu về dấu tích chữ viết tay, có thể thông qua sức mạnh của ngòi bút, lực nhấn của bút và độ khô của mực để bóc tách từng lớp, khôi phục lại bản gốc của chữ viết. Lanh Thanh nghe chăm chú từ đầu, nghe tới đây liền phát biểu: “Tổ trưởng Lưu, việc này để em, em lập tức đi đến sở tỉnh,” Lưu Thiên Thủ cười lớn lắc đầu.

Phần 5 – Chương 13: Chạy đi

Lãnh Thanh tích cực phen này những lại bị Lưu Thiên Thủ từ chối thẳng thừng, anh ta hơi xấu hổ, nhưng vẫn cố gượng cười và nói một câu: “Vâng ạ!” Lưu Thiên Thủ gom hết những mẫu vụn đó nhét lại vào phong thư đưa cho tôi và Đỗ Hưng nói: “Hai cậu đi sở tỉnh một chuyến” Sếp Lưu làm vậy khiến tôi cảm thấy hơi gượng gạo, dù gì thì Lãnh Thanh vẫn đang ở đó, làm vậy như thể không tin tưởng anh ta. Nhưng tôi có thể hiểu, hai chúng tôi và Lưu Thiên Thủ là anh em, manh mối quan trọng như vậy đương nhiên phải để hai chúng tôi làm mới đúng. Nhưng Lãnh Thanh ở Tổ Điều tra số 1 có quan hệ khá tốt, để anh ta lại giúp Lưu Thiên Thủ cũng được.

Đàn ông làm việc không nhì nhằng, tôi làm việc cũng khá dứt khoát, liền nhận lấy phong thư và nhét vào túi. Đỗ Hưng còn vội hơn tôi, anh ấy ngoái đầu nhìn ra cửa sổ nói: “Tuyết rơi dày quá, bình thường lái xe đi lên tỉnh mất 6 tiếng rưỡi. Hôm nay mà đi phải 7-8 tiếng còn không chừng. Chúng ta phải lập tức xuất phát mới được” Anh ấy không ăn sáng nữa, mà lôi tôi đi luôn. Nhưng tôi vẫn chưa ăn no, nhưng kệ đi, dù sao thì chỗ sếp Lưu còn có bánh quy. Tôi cũng không khách khí gói mấy cái quẩy đem theo. Chúng tôi nhanh chóng xuống lầu, lấy chìa khóa đi đến đằng sau Cục Cảnh sát.

Trùng hợp là đúng lúc đó Tiểu Oanh có lái một chiếc xe cảnh sát trở về. Tôi rất hiếu kỳ khi thấy vậy, cô ấy là pháp y, sao lại lái xe cảnh sát? Tôi và Đỗ Hưng có quan hệ khá thân với cô ấy nên cùng đến trò chuyện, Tiểu Oanh giải thích: “Tổ trưởng Lưu kêu tôi đưa chuyên gia tâm lý đến sở cảnh sát thẩm vấn phạm nhân, xong việc thì quay về đây” Tôi tiện mồm hỏi xem có gì tiến triển không, cô ấy lắc đầu, nói rằng sở cảnh sát thả phạm nhân đi rồi. Tôi biết đây chính là bước khởi đầu của kế hoạch thứ hai, cho người đi theo dõi.

Hai chúng tôi đều không mấy quan tâm phạm nhân, chiếc xe của Tiểu Oanh đã bật sẵn máy sưởi, vậy nên hai chúng tôi quyết định đổi chiếc này. Hai chúng tôi lao thẳng ra đường cao tốc, nhưng cũng có lúc người tính không bằng trời tính, hai chúng tôi đen đủi, cao tốc bị phong tỏa do tuyết rơi quá dày. Tôi nhìn thanh chắn đường mà lắc đầu, Đỗ Hưng tức đến nỗi đập vào vô lăng một cái, nhưng hơi lệch nên đập trúng còi. Vốn dĩ ấn còi một cái chẳng có sao, nhưng chiếc xe dừng đằng trước lại có phản ứng. Có một người trung niên chừng bốn năm mươi tuổi bước xuống từ chiếc xe đó đi về

phía chúng tôi gõ cửa xe.

Tôi chẳng biết có chuyện gì, nhưng tôi nghĩ bụng người này ngang đấy, dám tới khiêu khích cảnh sát. Đỗ Hưng kéo cửa xuống một chút hỏi: “Sao vậy?” Tài xế đó vội vã cười trừ, còn rút ra một bao thuốc, giải thích: “Đồng chí à, xin lỗi nhé, máy lửa tôi hỏng mất rồi, bật lửa trên xe cũng không dùng được, có thể cho tôi xin ít lửa không?” Tôi thầm nghĩ hóa ra là thế, xong liền đưa bật lửa cho người đó: “Anh cầm lấy dùng đi!”

Khả năng là anh ta nghiện thuốc lá, đang phải nhịn khá lâu rồi, liền vội vàng châm thuốc hút vài hơi, vẻ mặt thích thú khó tả. Tôi thấy anh ta cũng hay thật, đứng ở chỗ xe chúng tôi mãi không rời đi, Đỗ Hưng có gì nói nấy: “Này, còn có chuyện gì sao?”

Anh ta nhìn về phía xa, nói khó hiểu: “Tuyệt vời, khó di chuyển, tôi thấy hôm nay thích hợp ở nhà” Kỳ lạ hơn đó là anh ta nói xong liền quay đầu đi, tôi và Đỗ Hưng ngây người ra ở đó.

Tôi phát hiện ra rồi, anh ta nhìn về hướng đi lên tỉnh, tôi đột nhiên cảm thấy anh ta nhìn thì có vẻ kỳ lạ, nhưng có lẽ nào đang nhắc nhở chúng tôi điều gì đó? Hoặc là anh ta không đơn giản là một tài xế qua đường. Tôi định đi theo hỏi, nhưng anh ta về tới xe liền tức tốc lái đi. Trong lúc đó Đỗ Hưng cũng đang suy nghĩ, tôi liền hỏi anh ấy nghĩ gì.

Đỗ Hưng không nói gì, chỉ vào mũi tôi chặc chặc vài tiếng. Tôi không hiểu hành động đó của anh ấy có ý gì, còn soi gương nhìn xem, và nghĩ bụng mũi tôi làm gì có cái gì chứ?!

Đỗ Hưng lại có kế hoạch mới, anh ấy nói với tôi: “Chúng ta đi đường nhỏ, đi được một đoạn rồi tính tiếp” Tôi thầm nghĩ chỉ đành như vậy, đợi đến thành phố tiếp theo lên cao tốc xem có may hơn không. Chiếc xe này Cục mới trang bị, bên trong có GPS, tôi đã mở nó ra để định vị.

Theo chỉ dẫn của GPS, đi sở tỉnh có tới vài cung đường, trong đó có một đường mà trước đó tôi chưa từng biết đến. Tôi còn đưa cho Đỗ Hưng xem, anh ấy xem xong cũng khá hiếu kỳ, nói rằng anh ấy từng nghiên cứu những con đường xung quanh con đường này, để chuẩn bị cho công tác truy đuổi tội phạm, nhưng cũng không biết có con đường mà tôi vừa cho xem. Tôi nghĩ GPS là công nghệ, không thể sai được, liền gợi ý Đỗ Hưng đi đường tắt.

Nhưng con đường tắt này khiến chúng tôi gặp rắc rối rồi. Chúng tôi lái xe cả buổi sáng, đi theo chỉ dẫn, nhưng càng đi càng thấy hoang vắng, và cuối cùng thì gặp một ngọn núi lớn. Chúng tôi nhìn ngọn núi mà瑟瑟. Hay rồi, GPS này bị điên rồi, con đường tắt mà nó muốn chúng tôi đi là vượt

qua ngọn núi không thấy có đường leo này ư?

Đỗ Hưng bỗng dừng ngó ra điều gì đó, gật gật đầu sau đó đỗ xe vào ven đường. Tôi hỏi anh ấy nghĩ ra được cách gì, anh ấy bực mình nghiêng rằng, chỉ vào GPS nói: “Lý Phong à, cái này bị người khác động tay chân rồi” Tôi suy nghĩ theo chiều hướng của Đỗ Hưng nói, Dư Triệu Hiên đã chết một cách rất kỳ quái. Cái tên màu trắng kia thì tự tử trong phòng thẩm vấn, cái chết cũng rất nhiều điểm nghi vấn. Tôi nghĩ ra một giả thiết, trong Cục Cảnh sát có người nào đó có vấn đề, hoặc người đó giống như Dư Triệu Hiên, những thứ này có liên quan gì đến bọn buôn ma túy? Hơn nữa thủ đoạn của hắn rất đa dạng, còn biết trước chúng tôi sẽ đi sở tỉnh mà động chân động tay vào GPS.

Tất nhiên đây chỉ là phỏng đoán của tôi, trước mắt vẫn chưa khẳng định được gì. Nhưng có một chuyện tôi và Đỗ Hưng hiện tại phải đối mặt, đó là bây giờ chúng tôi phải làm sao? Dù gì thì chúng tôi cũng không thể quay lại Cục Cảnh sát được, ban sáng vừa đi, chiều đã quay về và báo cáo rằng chúng tôi đi sai đường, Lưu Thiên Thủ sẽ tức giận đến mức muốn mài dao chém chúng tôi. Đỗ Hưng trong lúc cáu giận kiến nghị: “Lý Phong, thế này đi. Chúng ta không dùng GPS nữa mà nhìn bản đồ chỉ dẫn để đi, thay nhau cầm lái. Dù thế nào thì tối cũng phải tới nơi” Tôi gật đầu đồng ý, kế hoạch cứ vậy mà tiến hành.

Nhưng chúng tôi vẫn phải quay đầu lại, ra khỏi con đường oan trái này. Sắp trưa rồi, bụng chúng tôi đều đói meo, khu này rất hoang vắng, nhưng vừa hay dọc đường lại có một tiệm bánh bao. Tiệm bánh này không chính hiệu cho lắm, thoạt nhìn là biết mặt tiền quán được cải tạo từ chính ngôi nhà nhỏ của gia chủ. Ở chỗ khi họ có gáy thế này có một quán ăn là tốt lắm rồi, còn đòi hỏi gì hơn nữa. Tôi và Đỗ Hưng thương lượng với nhau ăn cho no bụng đã rồi tính tiếp. Tiệm bánh bao này không có chỗ đậu xe, chúng tôi dừng xe đại một chỗ ở ven đường. Khi vào tiệm, nghe mùi bánh bao thơm nức, bụng tôi cứ réo lên ùng ục.

Nhân viên rất lịch sự, kêu chúng tôi ngồi đâu tùy thích. Tiệm chẳng có mấy khách, chúng tôi chọn ngồi ở phòng riêng, gọi hai lồng bánh bao, hai bát canh trứng gà. Đồ ăn ở đây đều đã được làm sẵn, khả năng không đầy 5 phút sau đồ ăn sẽ được mang lên. Hai chúng tôi tranh thủ lúc họ chuẩn bị đồ ăn mỗi người hút một điếu thuốc. Nhưng trước khi đồ ăn được mang lên, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Có một người ăn mày đi vào, tôi nghi ngờ là đầu óc người này có vấn đề, không xin ăn ở thành phố mà chạy đến vùng ngoại ô hoang vu này. Hắn ta

cũng ngại mở miệng, bèn giơ cái tay nhem nhuốc ra trước mặt Đỗ Hưng xin, thều thào xin chúng tôi rủ lòng thương. Xã hội bây giờ ăn mày đại đa số là giả mạo, có mấy người là ăn mày thực sự? Chỉ là tôi thấy người này toàn thân dơ bẩn nhem nhuốc, nghĩ bụng mặc kệ hắn là thật hay giả, phải bỏ công sức đi xin như thế này cũng không dễ dàng gì, thôi thì cho một ít cũng được. Tôi sờ túi lấy ra 5 tệ đưa cho hắn.

Hắn liên tiếp nói cảm ơn, nhưng không vội vã đi, mà quay đầu sang nhìn Đỗ Hưng, ý là sao Đỗ Hưng lại không cho hắn cái gì. Đỗ Hưng vốn dĩ đã không thoải mái rồi, thấy vậy liền tức giận chỉ vào tên ăn mày và nói: “Mẹ kiếp, còn muốn thế nào nữa? Tiền cho rồi, còn không đi có tin tôi đánh không?”

Đỗ Hưng trừng mắt một cái, ánh mắt rất đáng sợ, tên ăn mày sợ hãi “ô” một tiếng rồi liêu xiêu quay đầu đi. Đỗ Hưng vẫn trong cơn tức giận, gọi nhân viên tới nói chuyện. Đại ý là tiệm này làm ăn không đàng hoàng, cấu kết với ăn mày để lừa tiền. Tôi không nóng nảy như anh ấy, còn thích thú xem là anh ấy định xử lý như thế nào. Có chút chuyện nhỏ vậy thôi mà nghiêm trọng hóa làm gì.

Tôi khuyên anh ấy bỏ đi, chuyện nhỏ thôi mà. Đồ ăn được đem lên, chúng tôi nhanh chóng ăn, xong còn thanh toán đến chuẩn bị lên đường. Tôi phát hiện tên ăn mày kia rất kỳ lạ, hắn vẫn chưa đi, mà ngồi ven đường nhìn chúng tôi ăn, còn ra vẻ bộ dạng xin xỏ. Tôi thì không sao, nhưng sợ Đỗ Hưng nhìn thấy lại bức, nên tôi vội vàng xoa dịu vài câu. Đỗ Hưng nghe tôi, xua tay bỏ qua.

Đợi chúng tôi lên xe, tên ăn mày đó lại đứng dậy, bước từng bước xiêu xiêu vẹo vẹo về phía chúng tôi. Đỗ Hưng “hừm” một tiếng, chỉ vào hắn và nói với tôi: “Lý Phong cậu thấy chưa? Hắn không biết xấu hổ. Để tôi lái xe tông hắn ra một bên”

Tôi lúc này cảm thấy tên ăn mày đó có phần hơi quá đáng. Chắc là thấy hai chúng tôi lương thiện quá nên cứ quẩn lấy đúng không? Tôi còn cố tình ấn còi xe ra hiệu cảnh cáo hắn, nhưng thật kỳ lạ, hắn xua xua tay với tôi, sau đó chỉ vào Đỗ Hưng, làm ra vẻ muốn xin tiền, dáng vẻ khá khiêu khích. Đường đường một chuyên gia thử súng mà giờ bị một tên ăn mày làm khó. Đỗ Hưng không kìm được cơn giận, liền quát mắng: “Mẹ kiếp, muốn chết đây mà” Nói xong anh ấy liền nổ máy thật.

Bình thường khi nổ máy thì xe chỉ kêu xịch xịch vài tiếng, lần này thật lạ, thay vì xịch xịch thì có tiếng rè rè kêu lên. Tôi nhất thời phản ứng không kịp, sửng ra đó, nghĩ bụng không thể như thế được, dừng hóng đúng lúc vậy

chứ. Nếu hỏng thật thì chúng tôi về kiểu gì bây giờ? Đỗ Hưng rất tỉnh, nghe thấy tiếng rè rè thì sắc mặt lập tức thay đổi, hét lên: “Lý Phong, chạy nhanh!”. Hết xong câu đó, anh ấy liền mở cửa xe nhào ra ngoài. Đợi đến lúc tôi nhận ra có điều gì đó bất thường thì đã muộn rồi. Xe nổ một tiếng “bùng”, ghế lái Đỗ Hưng đang ngồi long ra khỏi vị trí.

Chỗ tôi ngồi lại không bị làm sao, nhưng sau khi ghế lái long ra thì có một luồng khí cực mạnh đẩy tôi ra hướng cửa xe. Luồng khí đó mạnh đến mức làm đầu tôi đập cả vào kính, đập mạnh đến nỗi kính bị nứt. Đây không phải chuyện đùa, may Đỗ Hưng phản ứng nhanh, nếu không thì chắc chắn sẽ bị nổ chết. Đầu tôi choáng váng một hồi, trời đất quay cuồng đến mức tôi không biết là mình đang ở đâu. Tôi cố gắng giữ cửa xuống xe, nhưng về căn bản thì tôi đứng không vững nữa rồi, chân mềm nhũn rồi ngã bịch xuống đất.

Phần 5 – Chương 14: Phòng cấp cứu

Trạng thái hiện tại của tôi rất bất ổn, đầu óc cứ kêu ong ong, trong mắt như có thêm một lớp màng làm mọi thứ tôi nhìn thấy đều mờ đi. Tôi cố gắng chống tay xuống đất để đứng dậy, nhưng rõ ràng tôi đã đuối tay ra rồi mà không sờ thấy mặt đất đâu, cảm giác mặt đất cách tôi rất xa. Có lẽ là do vụ nổ làm tôi đờ đẫn. Cuối cùng tôi đành ngồi bệt xuống đất ngơ ngác nhìn xung quanh. Đỗ Hưng đã nhảy ra khỏi xe, nên va chạm nhẹ hơn tôi rất nhiều. Phải nói rằng anh ấy đã thoát được kiếp nạn này. Nhưng trong cái may lại có cái rủi, lúc ghé lái long ra khỏi vị trí, thì có một con ốc bị bắn ra theo, bắn vào trán anh ấy, khiến anh ấy không những bị lao đao một phen, mà vết thương còn chảy rất nhiều máu. Bướng bỉnh ngang ngạnh như Đỗ Hưng cũng có lúc bất lực như vậy, anh ấy ôm đầu muốn đứng dậy nhưng cơ thể anh ấy không nghe lời. Nên chỉ đành giống tôi, ngồi bệt xuống đất.

Tên ăn mày kia đột nhiên không đoái hoài gì đến chúng tôi nữa, cũng không tỏ ra hoảng sợ, ung dung bước đến trước mặt tôi, ngồi xổm xuống thò tay vào túi tôi lục lọi. Tôi ngơ ngác nhìn hắn, không làm được gì khác, hắn cướp phong thư bằng chứng mà Lưu Thiên Thủ kêu chúng tôi đem lên sở tình từ trong túi tôi. Hắn lôi một chiếc bật lửa ra đốt phẳng phong thư ngay trước mặt tôi. Tôi hoảng hốt nhưng thực sự không có cách nào cả, toan mở miệng hét nhưng không biết hét cái gì. Cuối cùng thì chỉ biết hét “cứu mạng”, những câu đại ý như vậy. Rất kỳ lạ, rõ ràng tôi có hét lên rồi, nhưng chính tôi lại không nghe thấy tiếng hét, chắc hẳn lúc đó do tai có vấn đề rồi. Tên ăn mày chắc chắn đã nghe thấy tiếng hét của tôi, nhưng hắn không hề sợ hãi, mà còn nhìn tôi cười nham hiểm.

Hắn không cho tôi ảo tưởng một chút nào, đợi phong thư bị đốt hết thành tro, hắn còn bóp nát chỗ tro đó. Sau đó sờ túi móc 5 tệ ban nãy tôi bố thí cho hắn ra, hắn nhìn đi nhìn lại 5 tệ đó, và không biết miệng hắn lẩm bẩm điều gì, sau đó để lại 5 tệ ấy vào túi của tôi. Tôi dường như có cảm giác hắn nể mặt 5 tệ mà tha mạng cho tôi. Hắn lại quay sang nhìn Đỗ Hưng, rồi bước qua bên đó. Ban nãy Đỗ Hưng để lại ấn tượng rất tồi đối với hắn, nên giờ hắn tới tính sổ.

Tôi hét toáng lên, kêu tên ăn mày kia dừng tay, nhưng có tác dụng gì chứ?

Hắn tiến tới bên cạnh Đỗ Hưng, đập anh ấy một cái. Cái chân hắn cũng ác thật đấy, chonchập vào chỗ trán đang chảy máu của anh ấy. Đỗ Hưng hiện đang yếu, nếu không hắn có thể làm vậy được sao? Cú đập đó khiến Đỗ Hưng ngã bẹp xuống đất, tên ăn mày liền ngồi lên người anh ấy, giơ tay ra bóp cổ anh ấy. Tôi thầm nghĩ, cho dù là bò thì cũng phải bò qua đó giúp anh ấy một tay, nhưng đến bò tôi cũng chẳng bò nổi nữa. Tôi quay sang nhìn tiệm bánh bao kia, tiếng nổ ban nãy cũng thu hút sự chú ý cho họ.

Họ thật là nhát gan, trốn từ xa không dám lại gần. Tên ăn mày được đà điều võ dương oai, vừa cười nham hiểm vừa bóp cổ Đỗ Hưng, miệng còn lẩm bẩm gì đó. Người bình thường mà bị bóp cổ như vậy chắc chắn sẽ ngạt chết, nhưng với một Đỗ Hưng cứng cỏi thì lại khác, anh ấy còn giả vờ chết để phản công. Tôi không chú ý anh ấy làm sao mà đứng dậy được, tóm lại là động tác chỉ trong nháy mắt. Anh ấy và tên ăn mày kia đổi vị trí cho nhau, anh ấy lên trên, hắn xuống dưới đất, và đổi thành anh ấy bóp cổ tên ăn mày. Tên đó bản lĩnh cũng xoàng, Đỗ Hưng vẫn dùng hết sức lực bóp, dù đã liều mạng vẫy vùng như hắn vẫn không tài nào thoát được. Trước cảnh tượng này tôi không biết mình nên vui hay nên buồn, tóm lại thì hai chúng tôi đều bị thương, nhưng chỉ cần vẫn còn sống là ổn rồi.

Tôi cố gắng hết sức vịn người ra hiệu cho người trốn trong tiệm bánh bao nhanh chóng gọi cảnh sát. Tiếp đó mắt tôi tối sầm lại, không còn biết gì nữa rồi.

Khi tỉnh lại, thứ tôi nhìn thấy khi mở mắt là một không gian trắng mênh mông; tường trắng, trần nhà trắng và một ngọn đèn trắng. Ban đầu tôi còn tự hỏi mình đang ở đâu, nhưng liếc thấy một cái rèm cửa sổ có in hình chữ thập đỏ bên trên thì tôi biết hóa ra đây là bệnh viện. Mặc dù trước đây có vụ “Thiên thần gãy cánh”, nhưng tôi vẫn khá yên tâm khi đến bệnh viện, mà không hề lo lắng rằng sẽ gặp một “Thiên thần gãy cánh” khác.

Tôi thử nhúc nhích một chút, nhưng cảm thấy cứ kỳ kỳ sao vậy. Toàn thân như bị một bàn tay vô hình trói chặt. Tôi thầm nghĩ sao thế nhỉ, và cúi xuống nhìn. Diễn tả thế nào được nhỉ? Như có một luồng điện chạy thẳng vào tim tôi, tôi còn không dám chấp nhận thực tại này. Toàn thân tôi bị quấn như một xác ướp, thậm chí băng quấn còn nhiều hơn cả xác ướp. Chân phải còn bị treo lên một cái giá đỡ. Tôi không dám nghĩ bản thân mình ăn ở đến nỗi nào đâu mà giờ bị thương nặng đến vậy? Tôi khá là bối rối, tôi nhớ là trước khi ngã đi tôi không có vấn đề gì khác ngoài cái đầu hơi choáng váng, lẽ nào cơn choáng váng di chuyển xuống thành vết thương ở chân sao?

Tôi rất muốn xuống đất đi lại, xem các bộ phận cơ thể mình có còn bình thường hay không, nhưng tôi không dám, sợ hoạt động thì sẽ làm cho trạng thái bây giờ càng trở nên tồi tệ hơn. Lúc này bên cạnh có người “hùm” với tôi một tiếng. Tiếng “hùm” này rất nhẹ thôi, tôi quay đầu sang nhìn, có một “xác ướp” khác cũng đang nằm. Số lượng băng quấn trên người “xác ướp” bên đó cũng nhiều không kém tôi. Trên mặt người đó chỉ lộ ra đúng hai con mắt, mũi và miệng nhìn không rõ nữa rồi. Tôi thầm nghĩ ai vậy nhỉ, lẽ nào là Đỗ Hưng sao? Tôi thử gọi: “Đỗ Hưng à, là anh sao?”

Người đó trả lời: “Ừ!” Tôi thật sự không biết nói sao nữa, cảm thấy hai chúng tôi đúng là hoạn nạn cùng cùng nhau.

Tôi quyết định nếu đã phải ở trong bệnh viện với tình hình như thế này, thì tôi sẽ không nghĩ nhiều nữa mà chuyên tâm tĩnh dưỡng. Nhưng Đỗ Hưng lại dành cho tôi một bất ngờ. Anh ấy chồm lên, chậm chạp bò xuống giường. Hành động này đã làm tôi rất sốc. Toàn thân anh ấy băng bó bồm bồm làm tôi nhớ đến bộ phim “Xác ướp trở lại”. Tôi định thần lại rất nhanh, trong lòng mơ hồ đoán có lẽ chúng tôi không bị thương nặng đến vậy. Tôi cũng học anh ấy, cố hết sức kéo chân phải xuống khỏi giá đỡ, sau đó vịn vào giường men xuống đất. Tôi phát hiện ngoài việc bị băng bó toàn thân ra, thì không còn cảm thấy khó chịu bởi thứ gì khác. Hai chúng tôi hiện nói chuyện không tiện, nhưng có thể giao tiếp qua lại. Tôi hỏi Đỗ Hưng: “Rốt cục là có chuyện gì nhỉ?” Anh ấy lắc đầu cũng không rõ. Rất có khả năng là do Lưu Thiên Thủ sắp xếp.

Có câu “nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”, chúng tôi vừa nhắc tới Lưu Thiên Thủ thì anh ấy liền xuất hiện. Chỉ có điều anh ấy không nghênh ngang bước vào, thay vào đó là ngụy trang. Anh ấy mặc một chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang và đội mũ. Dù ngụy trang khá kín cổng cao tường, nhưng nếu không phải do đôi mắt đã bán đứng anh ấy, thì có lẽ tôi cũng nhất thời không đoán ra. Anh ấy không tới một mình, mà dẫn theo hai y tá. Sau khi vào cửa, anh ấy “Suyt...” một tiếng, và kêu hai y tá kia đứng canh cửa. Tôi kìm được, Đỗ Hưng thì không, anh ấy chỉ vào hai người chúng tôi nói: “Cho một lý do đi!” Lưu Thiên Thủ không vội vàng trả lời, kéo cái ghế ngồi vào giữa hai giường của chúng tôi, dựa vào ghế thở dài nói: “Không ngờ lần này đối thủ lại tàn nhẫn đến vậy. Các cậu nói xem cái chết của Dư Triệu Hiên là do ai làm?”

Tôi đang cố hết sức kéo băng quấn ở quanh phần miệng ra để nói cho tiện: “Chứ không phải là Vua Búa làm sao?”

Lưu Thiên Thủ lắc đầu: “Vua Búa có tiền án, tôi cũng đã điều tra tiền án

của hắn. Theo như tôi phân tích, lúc hắn hành hung hoặc giết người thì không một động tác thừa, xong việc liền rời đi, rất nhanh chóng và sạch sẽ. Nhưng cái đêm mà Dư Triệu Hiên chết, hàng xóm của hắn lại nghe thấy có tiếng “bang bang” kỳ lạ ở hành lang, điều này mâu thuẫn với cách gây án của Vua Búa”

Tôi vẫn không hiểu, Lưu Thiên Thủ mò mò túi, lấy ra một cái búa cực kỳ cực kỳ nhỏ, gõ vào thành giường vài cái, động tác này cũng tạo ra tiếng “bang bang”. Tôi đã hiểu ý của sếp Lưu, tôi nghĩ bụng tiếng động đêm hôm đó nhất định là do hung thủ dùng búa gõ vào cửa. Vậy tại sao hắn lại làm vậy? Lưu Thiên Thủ giải thích tiếp: “Có một số tên tội phạm tâm lý rất kỳ quái, nói cách khác, bọn chúng có tâm lý rất lập dị. Lúc chúng gây án xong thường thực hiện thêm một số hành động khác. Tiếng “bang bang” đó chắc hẳn là hành động lập dị của hung thủ sau khi gây án với Dư Triệu Hiên”

Tôi nghĩ lẽ nào có người giả mạo Vua Búa giết người? Khoan hãy nói có ai giả mạo, hắn dùng búa điêu luyện như vậy thì cũng không phải dạng vừa. Lúc này Đỗ Hưng cũng có suy đoán, nói: “Trước khi chết Dư Triệu Hiên không phòng bị gì, nhất định là người quen làm, vậy rất có khả năng là có nội gián ở Cục Cảnh sát”

Tôi chợt nghĩ ra, Lãnh Thanh chủ động xung phong mang vật chứng Dư Triệu Hiên để lại đi sở tình, nhưng bị Lưu Thiên Thủ từ chối, có lẽ nào Lưu Thiên Thủ phát hiện được điều gì rồi sao? Anh ấy đoán Lãnh Thanh là nội gián? Trong phòng hiện tại không có người ngoài, nên tôi cũng không ngần ngại nói thẳng vậy. Sếp Lưu lắc đầu, nói rằng hiện tại chưa biết ai là nội gián, Lãnh Thanh bị tình nghi, cả Tổ 1 cũng đều bị tình nghi. Hơn nữa, từ sau khi tay cầm cửa sổ nhà tôi bị hỏng, anh ấy đã âm thầm lưu ý chuyện này. Bởi vì chỉ có thể là người biết rõ cách bài trí trong nhà tôi mới có thể dễ dàng lén vào mai phục.

Tôi càng nghĩ càng thấy rối, cảm thấy vụ này càng ngày càng phức tạp. Tôi cũng chẳng buồn nghĩ tiếp, hỏi sếp Lưu tiếp theo nên làm gì, anh ấy liền nói ra một kế hoạch. Trước khi bị bắt, Đỗ Hưng đã làm được một việc rất hay, đó chính là bóp cổ tên ăn mày đến ngắt đi. Tên đó thực chất không phải một tên ăn mày, mà là một thành phần khủng bố có chuyên môn về bom mìn. Theo hắn khai, hắn được người ta thuê để giết chết hai chúng tôi, nhân tiện hủy đi phong thư vật chứng đó. Nhưng hắn nhìn thấy tôi quá lương thiện nên đã mềm lòng, muốn tha cho tôi một mạng. Vì vậy hắn đã bọc một lớp thép dày bên ngoài quả bom. Có lớp thép này, khi bom nổ thì chỉ nổ theo hướng lên trên. Vậy là quả bom chỉ hướng đến Đỗ Hưng, nhưng anh ấy

phản ứng nhanh, cho nên đã thoát kiếp nạn, còn có thể phản công tóm được hắn.

Chúng tôi nhân cơ hội này chia ra hai nhóm, tôi và Đỗ Hưng hóa trang thành người khác trà trộn vào đám người thuê tên ăn mày kia để moi thông tin. Lưu Thiên Thủ thì vẫn ở lại Cục Cảnh sát để lôi tên nội gián kia ra ánh sáng. Tôi cảm thấy kế hoạch này rất hay, nhưng vấn đề là tôi và Đỗ Hưng làm sao có thể bí mật cải trang? Còn nữa, nếu như vậy thì chỉ còn một mình Lưu Thiên Thủ ở Cục Cảnh sát làm nhiệm vụ lôi tên nội gián giả danh Vua Búa ra ánh sáng thì có gặp phải khó khăn gì không?

Phần 6 – Chương 15: Năm vùng

Thấy cả hai chúng tôi đều không phản đối, Lưu Thiên Thủ rút điện thoại ra. Lần này cuộc đối thoại rất đơn giản, anh ấy nói với đối phương lên đây, sau đó cúp máy. Tôi không biết anh ấy gọi ai lên, cũng không hỏi, chỉ biết mong ngóng chờ đợi. Qua mấy phút, cửa phòng bệnh mở ra, hai thanh niên bước vào. Tôi không quen hai người họ, chắc là không phải ở Cục Cảnh sát, bọn họ rất khách sáo với Lưu Thiên Thủ, gọi anh ấy một câu tổ trưởng, có lẽ hai người họ là người chỉ điểm. Lưu Thiên Thủ lại gọi y tá bên ngoài vào đây, chỉ tôi và Đỗ Hưng: “Thay quần áo cho hai người họ”

Chuyện này quả thực là giày vò. Đồng băng vải trên người chúng tôi được dịch chuyển sang người hai thanh niên kia. Bấy giờ tôi mới phát hiện vóc dáng của hai người này rất giống tôi và Đỗ Hưng. Có thể bọn họ không cơ bắp được như Đỗ Hưng, nhưng quần kín băng vải rồi ai mà nhìn ra được chứ. Hơn nữa hai người họ rất kính nghiệp, sau khi quần băng vải xong thì nhào lên giường, nhất là thể thân của tôi còn cố ý gác chân phải lên giá. Tôi hiểu ý của Lưu Thiên Thủ, đây chẳng phải là chiêu đánh tráo sao, chỉ cần có hai thể thân này ở đây, tôi và Đỗ Hưng có thể lên đi mà thần không biết, quỷ không hay. Lưu Thiên Thủ làm việc rất nhanh nhẹn dứt khoát, bảo hai chúng tôi thay quần áo của hai thanh niên kia, rồi lại nhìn ngó hành lang bên ngoài phòng bệnh, sau khi đảm bảo không có ai theo dõi, anh ấy mới dẫn chúng tôi rời khỏi đây. Chúng tôi chạy thẳng tới bãi đỗ xe của bệnh viện, lên một chiếc xe cứu thương, có điều ba chúng tôi trốn ở thùng xe. Có lái xe riêng đưa chúng tôi ra ngoài. Đỗ Hưng rất vui vẻ, vừa khởi động cơ thể vừa nói với tôi: “Được rồi, bây giờ không còn băng vải, cảm giác khác hẳn”

Tôi cũng đáp lại một tiếng đồng ý. Cảm thấy câu nói của các cụ rất đúng, có gì thì có chứ đừng có bệnh.

Lưu Thiên Thủ không có thời gian nói xàm với chúng tôi, anh ấy trình bày với chúng tôi các bước tiếp theo cần làm. Lát nữa xe cứu thương tới một nơi, tôi và Đỗ Hưng sẽ lên xuống xe, chờ người khác đến đón chúng tôi đi. Chuyện còn lại sẽ do người kia sắp xếp.

Từ lúc vào Cục Cảnh sát đến bây giờ, tôi vẫn luôn đảm nhiệm vị trí cảnh sát hình sự, lần này phải nằm vùng, tôi chưa từng được huấn luyện chuyên nghiệp, thực sự không biết có thể làm tốt hay không. Nhưng bây giờ nói

mấy điều này cũng đâu ích gì, đã bị ép đến mức này rồi cơ mà. Tôi ngồi chết dí trong xe, chẳng nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài. Mặc dù tôi và Đỗ Hưng đang mặc quần áo người khác, nhưng trước khi đi, Lưu Thiên Thủ đã đưa điện thoại cho hai người bọn tôi rồi.

Tôi nhân lúc rảnh rồi lấy điện thoại ra xem, không phải vì hiện tại tôi có tâm trạng chơi đùa mà nghĩ rằng mình sắp phải chấp hành nhiệm vụ bí mật, chẳng biết người thần bí trên QQ có đưa ra chỉ thị gì không. Nhưng tôi rất thất vọng, trên QQ không có động tĩnh gì hết, người thần bí vẫn im lặng. Tôi định tắt điện thoại đi, nhưng nghĩ ngợi một hồi, lần này tôi không nên bị động nữa, gửi tin nhắn hỏi hẩn ta xem thế nào. Tôi không viết nhiều, chỉ gửi một dấu hỏi chấm qua. Kỳ thực tôi không mong đợi quá nhiều hẩn ta sẽ trả lời tôi. Nhưng bất ngờ thay, người thần bí trên QQ gần như trả lời tôi ngay tức khắc. Câu trả lời của anh ta chỉ có hai từ: “May mắn!” Đây không hẩn là một lời nhắc nhở, chỉ là một câu chúc phúc. Tôi nhìn hai từ này, bỗng đứng trong lòng sinh ra dao động dữ dội.

Bình thường tôi không hay nghĩ đến một vài chuyện, nhưng không đồng nghĩa với việc tôi không quan tâm đến nó. Đôi khi tôi cũng suy nghĩ ít nhiều trong tiềm thức của mình. Lưu Thiên Thủ nói rằng thành viên thứ tư của Tổ 2 đã đến rồi, nhưng mãi mà chẳng thấy lộ diện. Người thần bí trên QQ biết rất nhiều chuyện về tôi, thậm chí còn vừa định ra kế hoạch và nhiệm vụ. Tôi có một suy đoán to gan, người thần bí trên QQ này không phải là người thứ tư đấy chứ? Dù sao một khi suy đoán của tôi là đúng, vậy thì có rất nhiều điểm nghi vấn trước đây đều được kết nối.

Tín hiệu cầu cứu bất ngờ khi Vương Căn Sinh bị bắt cóc, người thần bí mở cửa khi tôi bị Thiên sứ gãy cánh nhốt trong nhà kho, cùng với người khóa sau đó. Có lẽ đây đều là kiệt tác của người thứ tư. Đi sâu hơn nữa, chuyện Giang Lãm Thành đột ngột tử vong, đến cả bác sĩ Tần cũng chết, chưa biết chừng cũng liên quan đến người thứ tư. Người đó chần chừ không lộ mặt có lẽ do ý của Lưu Thiên Thủ. Tôi đến phục sếp Lưu, người ta nói rằng thỏ khôn có ba hang, tôi và Đỗ Hưng, cộng thêm người thứ tư nữa, chẳng phải là ba cái hang hay sao? Còn anh ấy là một con thỏ xấu xa bề ngoài thôi thôi. Có điều phân tích như vậy thì vẫn có điểm khiến tôi khó hiểu. Nếu như người thứ tư là quân bài bí mật của Lưu Thiên Thủ, vậy thì tại sao lần ấy anh ta lại nhốt tôi và Lưu Thiên Thủ chung một phòng với Thiên sứ gãy cánh giết người như điên? Tại sao từ đầu đến cuối anh ta lại chỉ nhắc nhở tin tức đối với mình tôi thôi? Tôi không hiểu, nhất là vấn đề có độ khó cao này khiến tôi đau đầu.

Lưu Thiên Thủ thấy tôi cầm điện thoại ngơ ngác thì không vui, bèn đẩy tôi một cái, nhấn mạnh một câu: “Lý Phong, tỉnh táo lại đi, sắp xuống xe rồi” Tôi “ờ” một tiếng, tạm thời bỏ qua câu hỏi khó này. Một lát sau, xe cứu thương đột ngột dừng lại. Lưu Thiên Thủ mở cửa sau ra, vẫy tay thúc giục tôi và Đỗ Hưng: “Các đồng chí, nhanh, nhanh lên!”

Tôi phát hiện ra Lưu Thiên Thủ rất thú vị, anh ấy đứng với tư thế đặc công xuất kích như thế làm gì? Bên ngoài đâu có kẻ thù, hai chúng tôi chậm một chút thì có làm sao?

Nhưng sau khi xuống xe, nhìn thấy khung cảnh xung quanh, tôi mới hiểu ra. Đây không phải nơi tốt lành gì hết, toàn là nhà mái bằng. Tôi thật sự muốn cảm thán một câu, không ngờ thành phố Ô Châu hiện tại vẫn còn khu dân cư như thuở Trung Quốc vừa mới thành lập thế này, tại sao trước đây tôi lại không biết nhỉ. Tôi cũng hiểu ra tại sao Lưu Thiên Thủ lại thúc giục hai chúng tôi xuống xe vội vã như vậy, anh ấy sợ chúng tôi nhìn thấy nơi này sẽ hối hận, không muốn đi năm vùng nữa. Nhưng đáng hận ở chỗ, chiếc xe cứu thương kia bấm giờ rất chuẩn, ngay khi chúng tôi vừa mới bước xuống, nó đã phóng vèo đi rồi.

Tôi và Đỗ Hưng đưa mắt nhìn nhau, Đỗ Hưng không sợ khổ. An ủi tôi mấy câu xong, anh ấy nhìn dáo dác xung quanh. Anh ấy nói rằng chúng tôi đứng ở đây thì lộ quá, tìm nơi nào tránh mặt trước sẽ tốt hơn. Nơi này không có cây cao, cũng chẳng có tảng đá lớn hay cột trụ, chúng tôi chỉ đành nép bên trong một căn nhà mái bằng.

Hai chúng tôi là cảnh sát chứ không phải trộm, nhưng lần này làm chuyện mà chỉ có trộm mới làm. Đỗ Hưng dẫn đầu, hai chúng tôi lần lượt trèo qua bức tường thấp, vào trong sân. Tôi không biết chủ nhân của ngôi nhà này làm gì, cũng không quấy rầy đến anh ta. Tôi và Đỗ Hưng ngồi khoanh chân ở góc tường, chờ người tới. Cảm giác chờ đợi rất tẻ nhạt. Hai chúng tôi phải ẩn mình sâu trong bóng tối nên không thể hút thuốc, không được nghịch điện thoại. Ban đầu tôi còn tưởng rằng chúng tôi không phải đợi quá lâu, cho tới khi tôi ngồi sắp lệch người rồi cũng không chờ được tín hiệu của người liên hệ. Trong lúc ấy, thỉnh thoảng Đỗ Hưng bám vào đầu tường quan sát. Cuối cùng tôi không nhịn được nữa, ghé vào tai Đỗ Hưng nói nhỏ: “Mở Lợn này, anh có cảm thấy chúng ta bị chơi một ván rồi không? Đây đâu phải năm vùng, rõ ràng là đi chịu tội. Hay là gọi điện thoại cho Lưu Thiên Thủ để anh ấy đến đón chúng ta đi?”

Đỗ Hưng nhìn được, chỉ nói với tôi đợi thêm một lát.

Thật trùng hợp, anh ấy vừa dứt lời, bên ngoài bức tường truyền tới một âm

thanh kỳ lạ: “Suyt, suyt, suyt!”

Tôi thầm nói ai vậy không biết, đêm hôm khuya khoắt đi đường lại còn huyết sáo nữa chứ? Không biết hồi nhỏ tôi có tật nghe thấy âm thanh này là tiểu ra quần sao? Tôi cũng không thể nói gì, càng không thể nhảy ra ngoài đòi co với anh ta, chỉ đành cố gắng chịu đựng nỗi khó chịu này.

Tiếng “suyt suyt” kia chẳng những không ngừng mà còn văng vẳng quanh đây. Lần này tôi và Đỗ Hưng đều nhận ra điều bất thường. Đỗ Hưng cẩn thận nép vào tường, ló đầu lên nhìn. Lưu Thiên Thủ không dạn dỏ cẩn thận, chúng tôi không biết tín hiệu liên lạc là gì. Đỗ Hưng rất thông minh cũng rất trực tiếp, thử thăm dò một câu: “Ma lôi thôi?”

Anh ấy đang ám chỉ Lưu Thiên Thủ. Ban đầu đối phương rất cảnh giác khi thấy Đỗ Hưng, nhưng câu “ma lôi thôi” này lại khiến anh ta yên tâm hơn nhiều, lập tức trả lời: “Lưu lôi thôi”.

Tôi nghe câu này thì yên tâm rồi, đây đích thị là người liên lạc rồi.

Hai chúng tôi vội vàng trèo ra ngoài, anh ta đưa chúng tôi lên một chiếc xe. Đây là một chiếc xe con bình thường, anh ta bảo hai chúng tôi ngủ một lát, đường đi sẽ xa lắm. Tôi và Đỗ Hưng không khách sáo, dù sao ngồi ở góc tường lâu như vậy tôi cũng cảm thấy mệt. Đã là người của mình thì tôi yên tâm chợp mắt rồi. Lúc trời sắp sáng, chiếc xe con đi vào vùng ngoại ô của một thành phố khác, dừng trước căn nhà ngói của một hộ nông dân.

Tôi tưởng rằng kế tiếp chúng tôi sẽ bàn bạc chuyện xâm nhập vào lòng địch thế nào, ngờ đâu công tác chuẩn bị còn chưa hoàn thiện. Căn nhà ngói này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, bên trong chất lộn xộn đủ loại thiết bị, còn có đủ kiểu công cụ kỳ quái. Bác trai đang nằm trên chiếc giường gấp thấy chúng tôi bước vào thì đứng phắt dậy. Ông bác này không đơn giản chút nào, đã lớn tuổi như vậy nhưng cơ thể rất nhạy bén, khiến tôi cảm thấy chưa biết chừng hồi còn trẻ ông ấy làm bộ đội đặc chủng cũng nên.

Người liên lạc nhấn mạnh mấy câu bên tai ông bác, tôi không nghe rõ anh ta nói gì, nhưng tóm lại anh ta nói xong bèn đi luôn, còn ông bác kia lại bảo tôi ngồi xuống ghế chờ ông ấy. Tôi đâu biết bản thân đợi ông ấy làm gì, chỉ tò mò nhìn ngó. Ông bác gọi Đỗ Hưng đến trước một chiếc tủ, ông bác còn bảo Đỗ Hưng cởi quần áo rồi bôi thuốc lên người anh ấy. Chiếc tủ kia trông chẳng khác gì quan tài, còn mở được cả nắp. Tôi từng nghe bạn mình nhắc tới một lần rằng có một loại thiết bị mang tên máy tắm nắng, có thể khiến da người chuyển sang màu đen trong một thời gian ngắn. Không biết chiếc quan tài trước mặt có phải thiết bị ấy không. Chờ Đỗ Hưng bước vào trong

tử, ông bác lại nhìn sang tôi.

Tôi biết mục đích của ông ấy, nói trắng ra, ông ấy đang cải trang cho chúng tôi. Làn da của Đỗ Hưng vốn trắng mềm, bây giờ chuyển sang màu đen rồi, cải trang thêm một chút nữa thì bạn bè cũng không nhận ra. Nhưng màu da tôi rất bình thường, tôi thầm nghĩ không phải ông ấy định bắt tôi tắm nắng đấy chứ? Nếu vậy thì hai chúng tôi đi trên đường lại lộ quá, người bên cạnh nhìn vào sẽ nói: “Này, hai thằng quỷ đen!”

Tôi không nhịn được hỏi một câu: “Tôi phải cải trang kiểu gì?” Ông bác kia đúng là đáng ghét, ông ấy nói với tôi đừng hỏi gì, chỉ cần ngủ một giấc là được rồi. Tôi đã ngủ trong xe nửa ngày trời, muốn ngủ cũng không ngủ được nữa, nhưng nhắm mắt vào thì được. Tôi nghĩ như vậy bèn nhắm mắt lại. Bỗng dưng, tôi nghe thấy âm thanh soàn soạt, giống hết âm thanh dùng tông đơ cắt tóc. Tôi chợt nhận ra điều bất ổn, thầm nói ông bác chết tiệt này định nhắm vào tóc của tôi đây mà. Tóc tôi rất đẹp, không thể cắt được.

Nhưng muốn cứu vãn thì đã muộn rồi, tông đơ của ông ấy trượt xuống, đầu tôi bỗng mát mát, trong lòng cũng lạnh lẽo.

Phần 6 – Chương 16: Đóng vảy

Có điều chuyện này không đến mức bi quan như tôi tưởng tượng, ông bác này đang cạo đầu cho tôi, nhưng không cạo trọc mà để kiểu đầu đinh. Kế đó ông ấy lại dán một đồng râu giả lên cằm tôi, tạo hình mới. Tôi không có thói quen để râu, bây giờ dán thứ này lên cứ cảm thấy quanh miệng ngứa ngứa, nhưng ông bác đã cường điệu rằng bộ râu này dán từng miếng nhỏ lên, nhất định không được gãi, cũng không được cạy bằng vật cứng, bằng không sẽ rất dễ rơi, vậy thì phần cằm trang của tôi sẽ bị lộ mất. Cuối cùng tôi thở dài, chỉ đành nhịn trong lòng. Tôi và Đỗ Hưng đợi trong căn nhà ngói này chừng ba ngày, ba ngày này chúng tôi đã thay đổi rất nhiều. Đỗ Hưng từ một anh chàng đẹp trai da trắng trở thành một ông anh cơ bắp làn da bánh mật. Hình tượng của tôi còn thay đổi dữ dội hơn, trở thành một gã trung niên với vẻ mặt nhìn thế nào cũng thấy dâm dề tiện. Tôi thầm mừng ông bác này không biết bao nhiêu lần, cũng cảm thán có làn da trắng đẹp hơn nhiều, ít ra Đỗ Hưng cũng chịu khổ ngang ngứa tôi.

Cứ thế đến buổi tối ngày thứ ba, cuối cùng thì người liên lạc ban đầu cũng đưa hai chúng tôi rời khỏi căn nhà ngói. Anh ta cũng đổi sang một chiếc taxi, đưa chúng tôi đến dưới tầng của một khu dân cư, chỉ vào cánh cửa nhà, nói với chúng tôi: “Đi vào đây, lên tầng cao nhất, gõ cánh cửa phòng phía Tây, người mở cửa tên là A Báo, là bạn hợp tác mới của hai anh” Tôi nghe xong thì bỗng thấy nhiệm vụ nằm vùng này thật sự phức tạp, tại sao cứ đổi người liên lạc xoành xoạch ấy nhỉ. Nhưng tôi không nghĩ nhiều. Tôi và Đỗ Hưng xuống xe rồi bước vào khu nhà,

Khu dân cư này có tổng cộng bảy tầng, tôi vừa vất vả leo thang bộ vừa thầm tính toán, cái tên A Báo nghe khí thế ra phết, có lẽ là một ông anh vạm vỡ giống như tên gọi vậy. Nhiệm vụ lần này có anh ta giúp đỡ thì nguy hiểm sẽ giảm đi nhiều. Nhưng thực tế đã khiến tôi được mở rộng tầm mắt, Đỗ Hưng gõ cửa, cửa mở ra, một người đàn ông thấp bé đứng phía sau. Cậu ta cao 1 mét 7 là cùng, vừa thấp vừa gầy, có lẽ nặng chưa tới 50 kg. Tôi vốn không tin đây là A Báo, còn cố ý hỏi lại, cậu ta ngay lập tức sáng khoái gật đầu thừa nhận. Tôi rất thất vọng, còn tự nhủ một câu, chắc là A Báo cai sữa sớm, nếu không nhất định sẽ rất cao.

Tôi và Đỗ Hưng vào trong phòng, A Báo biết hai chúng tôi là người mình nên rất khách sáo, còn lấy bia ra mời chúng tôi. Căn phòng khá bừa bộn,

nếu có người phụ nữ nào vào đây chắc chắn sẽ cau mày, nhưng tôi và Đỗ Hưng đều là đàn ông, chẳng bận tâm điều này. Ba chúng tôi ngồi quây quần bên chiếc bàn trà trong phòng khách, nói chuyện với nhau. Chúng tôi đi thẳng vào vấn đề chính luôn, tôi bảo A Báo nói sơ qua về tình hình hiện tại. Theo lời A Báo nói, trong một thôn làng ở vùng ngoại ô thành phố có một băng đảng buôn thuốc phiện, tên cầm đầu tên là Hứa Đa Đa. Nhiệm vụ lần này của chúng tôi chính là phải bắt được hắn. Có điều bên cạnh Hứa Đa Đa có cao nhân rất đỉnh bảo vệ, khiến độ khó của nhiệm vụ lần này tăng thêm. Nếu như hành động vây bắt thành công thì không sao, một khi thất bại, chắc chắn sẽ không lộ mặt nữa.

Nghe thấy cái tên Hứa Đa Đa, tôi hơi sững sốt, thầm nói cái tên này kỳ quái thật, nói đúng hơn là rất dễ thương! Ai ngờ một đại ca của băng đảng buôn thuốc phiện lại lấy cái tên này? Hơn nữa, tôi cũng đoán ra rằng Hứa Đa Đa chính là chủ mưu thuê phần tử khủng bố kia, và chắc chắn cũng có liên quan trực tiếp tới vụ án mạng của Dư Triệu Hiên.

Đỗ Hưng nói chen vào: “A Báo, bên anh có kế hoạch gì chưa?”

Thực ra A Báo chỉ là một người liên lạc, không phải nằm vùng, cậu ta lấy đâu ra kế hoạch. Bị Đỗ Hưng hỏi như vậy thì chẳng nói được gì, chỉ lắc đầu với hai chúng tôi. Chuyện này khiến tôi rất đau đầu, dầu sao hai chúng tôi cũng vừa mới tới, hiểu biết về Hứa Đa Đa còn quá ít, nếu như muốn bắt hắn, thì nhất định phải nghĩ cách tiếp cận hắn. Đỗ Hưng lại truy hỏi: “A Báo, anh còn có tài liệu nào khác không? Lấy hết ra đây cho hai chúng tôi tham khảo xem nào”

A Báo gật gật đầu, đi tới một góc tường, vừa cạy vừa kéo, nhấc một mảng sàn lên, lấy ra một phong thư. Nhìn thấy phong thư này, tôi lập tức trở nên kích động, thầm nói lẽ nào bên trong chứa đựng mật mã xếp chữ. Có khi nào là chứng cứ thông tin qua lại giữa Hứa Đa Đa và Dư Triệu Hiên không? Nếu thật sự như vậy thì chúng tôi lãi to rồi. Nhưng không ngờ bên trong phong thư này toàn là ảnh. Tôi vốn đang cảm thấy thất vọng, cho rằng đều là ảnh của Hứa Đa Đa, nhưng sau khi xem qua, toàn thân tôi hưng phấn hơn nhiều. Những tấm ảnh này toàn là xác sống, hơn nữa còn có vài tấm đặc tả, màu xanh lục trên mặt xác sống khiến tôi sợ hãi.

Tôi và Đỗ Hưng chia nhau ra xem toàn bộ những tấm ảnh này. Tôi chọn ra một tấm, xác sống trên tấm ảnh này rất gần ống kính, còn là ảnh chụp trộm. Tôi hỏi A Báo: “Tấm này chụp ở đâu đấy?”

A Báo giải thích, băng đảng của Hứa Đa Đa có một thói quen lạ lùng, khi giao dịch ma túy thường đến nơi hoang vắng xung quanh mấy thành phố,

nhất là nơi có mộ hoang, thường thì chẳng ai đến đây. Một khi gặp người lạ, bọn chúng sẽ thoa bột huỳnh quang lên mặt, giả thần giả quỷ một phen. Nghĩ kỹ lại, trong khoảng thời gian gần đây xảy ra hai vụ án lạ, một là vụ xác sống, hai là cái chết của Dư Triệu Hiên. Trước đây tôi cảm thấy hai chuyện này có liên quan gì với nhau, nhưng mông lung chẳng rõ đầu mối. Câu nói của A Báo đã nhắc nhở tôi, cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra, tôi dám chắc điều mình phỏng đoán là đúng. Tổ trưởng ngu ngốc Dư Triệu Hiên, còn cả tên nội gián chưa bắt được trong Cục Cảnh sát, nhất định bọn họ đã ngầm cấu kết phạm pháp với Hứa Đa Đa. Và cái chết của Dư Triệu Hiên có lẽ là vì vấn đề phân chia lợi ích, hoặc một nguyên nhân nào khác. Nghĩ sâu hơn nữa, cái tên Hứa Đa Đa này nhất định không đơn giản, chưa biết chừng gã béo lùn và Vua Búa lại là thuộc hạ của hắn ta cũng nên. Còn chuyện Thần Thần và Hứa Đa Đa có quan hệ thế nào thì thực sự khó nói.

Ba chúng tôi chẳng ai nói gì, chỉ cúi đầu uống rượu, âm thầm tính toán kế hoạch. Người ta nói một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, nhưng ba cái cây là chúng tôi hơi ngốc, đến cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra được cách gì hiệu quả. Chúng tôi cũng không vội bắt buộc phải nghĩ xong, kiếm chỗ nào ngủ một giấc đã rồi tính sau. A Báo nói rằng chiếc giường này là giường đôi, tôi và Đỗ Hưng ngủ chung thì thấy hơi rộng. Có điều vào đêm khuya, tôi bỗng tỉnh giấc vì lạnh. Tôi nghĩ bụng sao tự dưng lại lạnh thế nhỉ, mở mắt ra nhìn xung quanh xem thử, cửa sổ không mở, nhiệt độ phòng cũng bình thường, điểm đáng ngờ duy nhất là cơ thể Đỗ Hưng tỏa ra hơi lạnh. Tôi vươn tay ra chạm vào, Đỗ Hưng ngủ mơ màng, bị tôi chạm vào người thì trở mình một cái. Nhưng tôi cảm thấy có gì đó bất thường lắm. Đỗ Hưng đang giả vờ ngủ, hơi lạnh trên người anh ấy chắc chắn mang từ bên ngoài vào. Tôi do dự không biết có nên lay anh ấy tỉnh dậy để hỏi không. Nhưng cuối cùng vẫn quyết định thôi bỏ qua, quay đầu ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, A Báo xuống tầng mua đồ ăn sáng, còn nói với chúng tôi rằng ban ngày chúng tôi muốn làm gì thì làm, cậu ta phải tiếp tục nhiệm vụ mà tổ chức đã giao cho, nằm vùng ở một quán karaoke. Ông chủ của quán karaoke ấy chính là một trong những đàn em của Hứa Đa Đa. Tôi không nghĩ nhiều như vậy, nhưng Đỗ Hưng lại cười hì hì, nói rằng đây chính là cơ hội tốt, sau đó anh ấy trình bày kế hoạch của mình. Ý của anh ấy là chúng tôi sẽ ra tay với quán karaoke này, tiếp xúc với ông chủ, dựa vào đó để tiếp xúc với Hứa Đa Đa. Chỉ cần gặp được mặt Hứa Đa Đa, với thân thủ Thương Lang của anh ấy, chắc chắn sẽ tìm được cơ hội hàng phục

Hứa Đa Đa. Tới lúc bắt được Hứa Đa Đa làm con tin rồi, đám đàn em của hắn ta có giỏi đến mấy cũng vô ích, rồi cũng phải ngoan ngoãn đầu hàng mà thôi.

Đây là kế trong binh pháp Tôn Tử, bắt giặc thì phải bắt kẻ cầm đầu, tôi rất tán thành suy nghĩ của Đỗ Hưng. Nhưng theo đó cũng có vấn đề xuất hiện. Chúng tôi và Lưu Thiên Thủ chia quân hai ngả để tiếp xúc với Hứa Đa Đa cũng vì phá án. Hai chúng tôi không có nhiều thời gian để hao phí trên phương diện này. Chúng tôi phải làm cách nào để nhanh chóng tiếp xúc với Hứa Đa Đa và nhận được lòng tin của hắn ta đây?

Phần 6 – Chương 17: Xác sống

Tôi phát hiện sau một giấc ngủ, Đỗ Hưng đã trở nên là lạ thế nào. Anh ấy nói xong kế hoạch thì không nói thêm một lời nào, thậm chí tôi gắng hỏi mấy lần, anh ấy cũng chỉ đưa mắt nhìn tôi, bảo tôi yên tâm cứ chờ rồi xem. Ăn bữa sáng xong, A Báo “đi làm” trước rồi, tôi và Đỗ Hưng rảnh rỗi ngồi trên sofa xem phim giết thời gian. Kỳ thực thành phố này rất lạ lẫm với tôi, tôi muốn ra ngoài đi dạo, nhưng thân phận của hai chúng tôi quá nhạy cảm, mặc dù đã cải trang, nhưng tôi vẫn sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn dẫn tới bại lộ thân phận. Một ngày dài cứ thế trôi qua trong mơ hồ. Tối đến, A Báo về đến nhà và nói với chúng tôi một tin xấu. Vốn dĩ cậu ta muốn xin việc cho hai chúng tôi vào làm nhân viên phục vụ của quán karaoke, đầu sao làm vậy sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với ông chủ của quán karaoke hơn. Nhưng hôm nay cậu ta đã hỏi thăm rồi, quán karaoke đã đủ người, không tuyển thêm nữa. Nghe xong điều này, tôi hơi thất vọng, nhưng tôi cũng hiểu rằng chuyện này không thể vội được, chỉ đành chờ đợi cơ hội. Đêm nay vẫn như đêm trước, tôi và Đỗ Hưng chen chúc trên giường, A Báo ngủ sofa. Đêm khuya khi tôi đang ngủ say sưa thì bỗng có người đẩy tôi một cái, còn rầm rì đánh thức tôi dậy. Tôi biết đây là Đỗ Hưng, nhưng tôi không hiểu đêm hôm khuya khoắt anh ấy gọi tôi làm gì. Tôi mở mắt ra, anh ấy “suyt” một tiếng, nói với tôi: “Đi, tôi dẫn cậu đến nơi này”

Tôi thực sự hoài nghi mình nghe nhầm rồi, nghĩ bụng giờ này còn ra ngoài làm gì? Tôi bớt chút thời gian hỏi một câu: “Có cần rủ A Báo đi theo không?”

Đỗ Hưng cười xấu xa, nói rằng A Báo mệt quá, để cậu ta nghỉ ngơi đi. Khi hai chúng tôi ra khỏi cửa, tôi còn cố ý liếc nhìn A Báo một cái, cậu ta nằm sải lải trên sofa. Mặc dù không nhìn kỹ nhưng tôi có cảm giác rằng chưa chắc A Báo đã mệt mà Đỗ Hưng đã giở trò gì đó khiến cậu ta ngất đi thì đúng hơn.

Sau khi hai chúng tôi xuống dưới tầng, Đỗ Hưng móc ra một chiếc chìa khóa, khởi động chiếc xe máy ngoài hành lang. Chuyện này khiến tôi rất ngạc nhiên, nghĩ bụng hai chúng tôi đều từ ngoại tỉnh đến đây, anh ấy kiếm được xe máy khi nào thế, hơn nữa anh ấy còn có chìa khóa, chứng minh chiếc xe này không phải hàng đi ăn trộm. Xe máy đã được cải tạo qua, trên ống xả gắn một thiết bị giảm thanh kết hợp với kháng chấn, nó giúp tiếng

ồn xe máy chỉ còn rất nhỏ. Anh ấy chở tôi ra vùng ngoại ô của thành phố này, nơi đây rất hoang vu, chỉ có một khoảng rừng cây thưa thớt. Tôi đoán bên trong nhất định có mộ hoang. Tôi không nhịn được hỏi một câu: “Rốt cuộc chúng ta đang làm gì?” Lần này Đỗ Hưng chịu trả lời tôi rồi: “Lý Phong, tối nay ở đây sẽ xảy ra một chuyện, tôi dẫn cậu đi bắt yêu!”

Tôi hơi hơi hiểu rồi, nhưng cũng không hiểu rõ lắm. Tôi nghĩ rằng hai chúng tôi sẽ tìm đại một chỗ nào đó để đỗ xe máy. Nhưng Đỗ Hưng rất tỉ mỉ, anh ấy nhìn chăm chăm hai bên đường, còn giảm tốc độ. Tôi tò mò, cũng chú ý quan sát theo. Khi tôi nhìn thấy một thân cây khắc hình thánh giá, tim tôi đánh thịch một cái. Cảnh tượng buổi tối hôm ấy trên núi Phổ Đà lại một lần nữa xuất hiện trước mắt tôi, nếu không có Đỗ Hưng, chưa biết chừng tôi đã quay đầu bỏ chạy mất rồi. Đỗ Hưng dừng lại bên cạnh cái cây này, bảo tôi xuống xe, còn tìm một hòn đá vạch loạn xạ lên ký hiệu thánh giá. Tôi phát hiện anh ấy vạch rất khéo, nếu không nhìn kỹ chắc chắn sẽ không biết là do con người làm ra. Anh ấy lại đẩy xe máy, dẫn tôi vào trong rừng.

Hai chúng tôi tìm thấy một bụi cây, anh ấy đặt xe máy nằm ngang xuống đất, bảo tôi học theo anh ấy ngồi xổm chờ đợi. Tư thế này không ổn chút nào, hôm nay trời nhiều sương khiến bụi cây ướt át, tôi ngồi xổm mệt quá mà không dám ngồi bệt xuống, sợ bẩn mất móng. Tôi còn định hút thuốc nhưng Đỗ Hưng không cho, còn an ủi tôi rằng: “Đợi thêm một lát nữa, bọn họ sắp tới rồi” Qua thêm mười lăm phút nữa, có một chiếc xe đi từ xa lại gần. Chiếc xe này rất bình thường, nhưng cũng rất quái lạ, nó “két” một tiếng dừng lại bên cạnh cái cây bị vạch lung tung.

Tôi thầm nghĩ, tạm không tính đến chuyện thánh giá này có liên quan gì đến vụ hung án lúc trước. Nhưng nó đã bị Đỗ Hưng vạch lung tung rồi, nhất định là một ám hiệu nào đó nói với người trong xe rằng người liên lạc đã đến rồi. Tôi nảy ra một suy đoán to gan, mặc dù nghe có vẻ không thiết thực lắm, nhưng lại phù hợp với hành vi bất thường của Đỗ Hưng mấy đêm nay. Hai chúng tôi nhận nhiệm vụ của Lưu Thiên Thủ đến đây để nằm vùng, nhưng Lưu Thiên Thủ còn phái người khác âm thầm chi viện tôi và Đỗ Hưng. Nhất định Đỗ Hưng đã liên lạc với người chi viện ngầm rồi, nghe được kế hoạch, bằng không dựa vào một mình anh ấy sẽ không thể liệu sự như thần thể này được.

Tôi đang suy nghĩ, Đỗ Hưng đẩy tôi một cái, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Anh ấy chỉ vào chiếc xe kia, im lặng ra hiệu bắt. Nhưng tôi cũng “nói” đúng tình hình thực tế, tôi nhún vai, ý là tôi không có vũ khí gì thì làm sao

mà bắt người được? Đối phương không phải đồ ngốc, thấy chúng tôi xuất hiện đột ngột chắc chắn sẽ lái xe chạy đi. Đỗ Hưng cười cười, lấy từ trong túi ra hai chiếc hộp nhỏ. Cả hai chiếc hộp nhỏ này đều trong suốt, bên trong chứa thứ gì đó hình khối trông giống như côn khô.

Đỗ Hưng đưa cho tôi một hộp, còn anh ấy thì bóc hộp kia ra, thị phạm ngay trước mặt tôi. Tôi phát hiện ra thứ này rất thần kỳ, bóp nát rồi bôi lên mặt sẽ tỏa ánh sáng màu xanh. Tôi bôi lên mặt xong, nhìn thế nào cũng khiến tôi nhớ tới xác sống. Tôi vẫn cảm thấy hơi hoang mang, nhỏ giọng hỏi một câu: “Rốt cuộc chúng ta đang làm gì? Chúng ta bôi thứ này lên mặt chẳng phải sẽ khiến bản thân bị chú ý hơn sao?” Bây giờ hai chúng tôi nói chuyện thì hơi mạo hiểm, chỉ sơ suất chút thôi cũng sẽ bại lộ mục tiêu, nhưng để tôi yên tâm, Đỗ Hưng vẫn nhỏ giọng nói một câu: “Yên tâm đi, lát nữa nghe lệnh của tôi là được” Tôi hết cách, đành học hóa trang thành xác sống theo anh ấy.

Chiếc xe kia dừng lại chừng hơn nửa phút, cửa xe mở ra, hai người bước xuống. Bọn họ đến bên cạnh thân cây nhìn ngó trước, sau đó cẩn thận đi vào trong rừng. Một trong hai người họ còn kêu lên “ô ô” kỳ lạ. Âm thanh này khiến tôi cảm thấy ghê tởm, giống như tiếng ác quỷ kêu trong những bộ phim truyền hình. Đỗ Hưng canh chuẩn thời gian, chờ hai người kia đến gần, anh ấy bất thành linh đứng dậy cũng kêu “ô ô”.

Đỗ Hưng đã bảo rằng nghe theo mệnh lệnh của anh ấy, nhưng ai biết mệnh lệnh của anh ấy lại là ngôn ngữ cơ thể. Tôi vội vàng chạy theo, có điều tôi đứng lên hơi vội, cũng đang hoảng loạn nên bị cành cây sượt qua, khiến quần áo nhếch nhác. Bây giờ thì hay rồi, tôi đứng dậy còn phải chỉnh quần áo, trông cứ như thể tôi và Đỗ Hưng vừa làm chuyện gì không đứng đắn ấy. Hai người kia giật mình vì sự xuất hiện của chúng tôi, có điều hai người họ phản ứng rất nhanh, ngay lập tức định thần lại. Một trong hai người nhìn ngó xung quanh rồi hỏi: “Hai anh là người của Giang gia hả?”

Đỗ Hưng “Ừ” một tiếng, vẽ hình thành giá lên trán. Tôi cũng vội vàng làm theo, nhưng trong lòng vô cùng rối ren. Tôi nhận ra rằng Giang gia mà người này nói tới nhất định là Giang Lãm Thành, nhưng chẳng phải Giang Lãm Thành đã chết rồi ư? Tại sao lại còn liên quan đến cả ông ta thế này? Lạ ở chỗ, hai người nhìn thấy động tác của chúng tôi thì yên tâm lắm, một trong hai người lấy từ trong túi ra một gói giấy nhỏ, đóng đưa trước mặt chúng tôi: “Tôi đã mang hàng đến rồi, còn các anh thì sao?” Túi giấy trước mặt chỉ to bằng bàn tay đứa trẻ con. A Báo đã từng nói rằng Hứa Đa Đa có một sở thích kỳ lạ là cho đàn em của mình giao dịch hàng cấm ở những nơi

hoang vắng, trong túi giấy này chưa biết chừng lại là hàng cấm. Nhưng gã lại hỏi chúng tôi có mang theo hàng không, tôi không biết chúng tôi phải mang cái gì hết!

Phần 6 – Chương 18: Anh linh xuất hiện

Tôi phát hiện tôi ngốc nghếch chẳng biết gì, nhưng Đỗ Hưng lại hiểu hết. Anh ấy cười hì hì kỳ quái, vỗ vỗ túi phía sau: “Phương thuốc ở đây, nếu không phải hai anh em tôi sắp không có cơm ăn thì sẽ không phản bội sư phụ, mang nó đi bán đâu” Phương thuốc? Tôi lăm bắm trong lòng, suy nghĩ không biết rốt cuộc nó mang ý nghĩa gì. Chuyện này nhất định có liên quan đến anh em Giang Lãm Thành. Tôi chưa từng tiếp xúc với Giang Lãm Thành bao giờ, nhưng anh em của ông ta là một người tài, nhất là trên phương diện dược học. Lẽ nào đây là phương thuốc dược học, hay là phương pháp nuôi trứng sán biến dị? Nhưng nói đi phải nói lại, không cần biết có thực sự tồn tại phương thuốc này không, Đỗ Hưng vỗ mông nói rằng có phương thuốc thì chắc chắn đang nói dối.

Tôi không hiểu Đỗ Hưng lắm, anh ấy có một thói quen là luôn đút khăn giấy vào túi phía sau, sợ tự dừng đau bụng thì vào nhà vệ sinh còn có cái ứng phó khẩn cấp. Vậy mà hai người họ cũng tin, còn bật cười tham lam. Người cầm túi giấy vội vàng bước lên trước để giao dịch. Đỗ Hưng giả vờ vừa móc túi vừa bước lên trước mấy bước. Chờ khi hai tên kia tới gần, Đỗ Hưng hét lên một câu “ra tay”. Lần này tôi không phản ứng chậm một chút nào, anh ấy vừa hét xong là tôi lao ra. Tôi thầm nghĩ đối phương có tổng cộng hai người, chúng tôi cũng hai người, một đấu một, vừa đủ!

Lúc trước khi đối phó với tên màu trắng, Đỗ Hưng đã dạy tôi một chiêu, bay lên dùng vai huých tên đó. Đây là một chiêu rất độc và nguy hiểm, lần này để nhanh chóng bắt được đối phương, tôi bèn dùng chiêu này. Tôi chạy vài bước lấy đà, nhảy ngang người dùng bả vai huých vào bụng dưới của đối thủ. Nếu Đỗ Hưng dùng chiêu này, nhất định có thể khiến đối phương ngất đi. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi làm động tác này, không nắm bắt được tinh túy bên trong, hơn nữa dùng sức cũng không điêu luyện. Đối thủ ngã ra nhưng không ngất, chỉ không ngừng ho sặc sụa, thậm chí còn nấc mấy tiếng. Tôi dè lên người gã, cách cái miệng của gã khá gần. Tôi đến phục cái nấc này của gã, người qua một cái mà tôi suýt nữa đã trợn trắng mắt, thầm nói chẳng biết ông anh này đã ăn bao nhiêu rau họ, thở ra toàn là mùi.

Tôi gắng nhịn khó chịu, bò lên trên, ngồi lên người gã. Tôi thẳng tay nện một đấm vào cổ gã, bây giờ nường tay với kẻ thù là vô trách nhiệm với tính mạng của mình. Tôi rất tự tin rằng cú đấm này có thể khiến đối phương ngất đi, nhưng thực tế lại xảy ra vấn đề. Đối phương bị ăn một đấm mà còn hưng phấn hơn, gã “ô” một tiếng, rướn thẳng cổ. Tôi nhìn đờ cả người, hành động này khiến tôi nhớ đến Thiên sứ gây cánh. Lần ấy, khi tôi và Cổ Sảnh Đình đang vật lộn với nhau, bà ta cũng dùng chiêu cổ quái này. Chiêu ấy có thể khiến phần cổ của người ta cứng hơn, rất khó ngạt thở. Tôi thầm nghĩ đây chắc chắn là tuyệt kỹ kung fu, giống như những người mãi nghệ trên đường dùng cổ đỡ vũ khí vậy. Tôi không từ bỏ hi vọng, hai tay dùng sức bóp chặt cổ gã, nhưng kết quả vẫn vậy, cổ gã vẫn cứng như gỗ.

Đối thủ bị tôi tấn công liên tục, bấy giờ mới nhận ra rằng hai chúng tôi không phải đệ tử của Giang gia mà là kẻ thù. Ông anh này thật kỳ lạ, gã cứ để cho tôi bóp cổ, miệng liên tục kêu “ô ô”, còn siết chặt tay khiến các khớp xương kêu lên răng rắc. Tôi sợ hãi, nhận ra rằng có lẽ gã biết khí công. Người bình thường chưa từng thấy khí công bao giờ có lẽ sẽ không hiểu về thứ này. Nhưng trước đây tôi đã từng tiếp xúc với cao nhân, khí công tấn công chậm, nhưng nếu vận khí đánh vào ai thì người đó không chết cũng bị thương nặng, gãy xương, đứt gân.

Tôi thầm mắng một câu chết tiệt, cái tên này muốn đánh chết tôi bằng một đòn hay sao, tôi không để gã được như ý đâu. Tôi nhìn ngó xung quanh, vừa hay bên cạnh có một tảng đá. Tảng đá này to bằng miệng bát, còn có một cạnh khá sắc nhọn. Tôi vươn tay nhặt hòn đá lên, thẳng tay đập “bốp bốp” vào gáy gã. Hòn đá này không thua kém gì viên gạch hết. Tôi thầm đếm trong lòng, tổng cộng đập năm cái, cuối cùng khi tôi rút tay về, đầu của gã đã bê bết máu, chẳng khác gì hồ lô máu. Gã nhìn tôi, không cam lòng nhắm mắt lại. Nhưng tôi thì lại cam lòng đấy. Tôi thử thăm dò hơi thở ở mũi gã, rất nhẹ, như có như không, đây chắc chắn là dấu hiệu chứng minh cuối cùng hãn cũng đã ngất rồi.

Tôi thở dài một tiếng, sau đó mới chợt nhận ra, tôi đã giải quyết được đối thủ rồi, không biết phía Đỗ Hưng thế nào? Tôi quay đầu nhìn, phát hiện Đỗ Hưng đang vui vẻ ngồi trên người đối thủ, nhìn tôi như đang xem kịch hay. Anh ấy còn nói một câu: “Lý Phong này, cậu đánh đấm không ổn, eo là quá, chiêu gì cũng dùng được” Tôi thầm phỉ nhổ anh ấy, có người anh em nào như anh không hả? Nhìn thấy tôi vật lộn cũng không qua giúp một tay. Hơn nữa còn nói tôi đánh nhau eo là? Thân thủ của tôi chỉ có vậy, Đỗ Hưng mà gặp được cao thủ đánh lộn thì cũng chật vật như tôi thôi.

Hai chúng tôi nghỉ ngơi tạm một lát, Đỗ Hưng cởi quần của hai người kia xuống, xé rách gấu quần, buộc chung với đai lưng, trói chặt bọn họ với nhau. Đỗ Hưng lại gọi điện thoại đi, nhưng số điện thoại mà anh ấy gọi không phải 110. Sau khi cuộc gọi kết nối, anh ấy chỉ cường điệu một câu: “Làm xong rồi, mười lăm phút nữa qua đây nhận người”

Tôi thầm nghĩ suy đoán của mình quả nhiên không sai, nhất định có chi viện ngầm đang đứng trong tối.

Tiếp theo không còn việc của hai chúng tôi nữa rồi, Đỗ Hưng lại đẩy xe máy ra, hai chúng tôi phóng ra bên ngoài rừng. Tôi đang nghĩ, đêm nay hai chúng tôi ra ngoài chỉ để bắt hai tên tội phạm ma túy này sao? Khác gì dùng dao mổ trâu giết gà? Nhất định phải để hai chúng tôi ra mặt hả? Gọi đại mấy cảnh sát hình sự đi mai phục không được hay sao? Tôi muốn hỏi một câu nhưng Đỗ Hưng đã lãng sang chuyện khác, anh ấy chỉ vào chiếc xe kia rồi nói với tôi: “Chúng ta qua đó xem thử” Tôi cũng thấy hơi tò mò, không biết trong xe có bí mật gì hay không.

Chúng tôi lục lọi một hồi, cuối cùng khi mở cốp xe thì phát hiện bên trong có một chiếc túi du lịch cỡ lớn. Túi du lịch không có gì bất thường hết, chỉ căng phồng lên, rõ ràng bên trong đựng rất nhiều đồ. Đây là xe của bọn tội phạm ma túy, tôi không khỏi nghĩ rằng bên trong túi du lịch này toàn là hàng cấm. Suy nghĩ này thực sự rất kích thích, cả một túi to toàn là hàng cấm, vậy thì phải bao nhiêu tiền đây! Mấy chục triệu hay là mấy trăm triệu? Con số khổng lồ này khiến đầu óc tôi quay cuồng. Đỗ Hưng không nói gì mà xách túi du lịch lên. Đỗ Hưng rất khỏe, nhưng xách chiếc túi này lên vẫn khá tốn sức. Tôi thấy thế cũng vội vàng giúp anh ấy. Hai chúng tôi mở túi ra, bên trong có mấy cái hũ, trông rất giống hũ rượu, phần nắp dán băng dính kín mít.

Tôi phát hiện ra chuyện này, tạm thời chưa nói đến thứ trong hũ là gì, nhưng trên thành hũ còn khắc một bức tranh, một hình mặt người có cả màu sắc, giống y hệt cái mặt trên xe gã béo lùn kia. Lúc trước tôi luôn cho rằng hình dán trang trí trên xe là một gương mặt thối rửa. Nhưng sau khi nhìn thấy hình vẽ trên cái hũ này, tôi mới nhận ra rằng mình đã mắc sai lầm lớn đến mức nào. Đây đâu phải gương mặt thối rửa, rõ ràng là gương mặt của xác sống! Chẳng qua hình dán trang trí trên xe ô tô không có màu, những mảng tô đại diện cho màu xanh trên gương mặt xác sống khiến tôi lầm tưởng là dấu vết thối rửa. Nhất là má trái của gương mặt này có ba nốt ruồi đen hình chữ “𠂇” (Phẩm). Vua Búa! Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của tôi. Đỗ Hưng móc chiếc chìa khóa trong túi ra, cạy băng dính trên nắp hũ

xuống. Tôi cũng vội giúp đỡ, có điều nhịp tim tôi bắt đầu đập thành thịch theo. Tôi bỗng cảm thấy trong cái hũ này không đựng hàng cấm mà là một thứ gì đó khác. Khoảnh khắc mở nắp hũ ra, tôi sốt sắng ngó vào. Tôi tự nhận rằng mình đã quá nóng vội, sau này nghĩ lại cũng sợ, lỡ như bên trong chiếc hũ để ám khí như nỏ tiễn thì chẳng phải tôi sẽ trúng chiêu vì hành động lỗ mãng của mình hay sao? Tôi liếc nhìn xuống dưới, phát hiện trong hũ cũng có hai con mắt đang nhìn tôi, biểu cảm như đang khóc với tôi vậy. Hơn nữa, ngay khi mở ra, một mùi tanh tươi bốc lên. Tôi vừa sợ vừa sặc mùi nên cảm thấy hơi buồn nôn, hơn nữa tôi còn chưa hết ghê mùi rau họ nồng nặc từ miệng của ông anh ban nãy đâu. Bây giờ kích thích gấp đôi, tôi không chịu nổi nữa, dạ dày cuộn sóng, nôn ra một bãi. Đỗ Hưng vẫn luôn quan sát biểu cảm của tôi, anh ấy vội túm tôi một cái, để tôi nôn ra bên ngoài cái hũ. Tôi vỗ ngực mình bộp bộp để bản thân dễ chịu hơn một chút. Nhưng làm cách nào thì trong lòng tôi vẫn thấy khó chịu.

Tôi chỉ vào chiếc hũ kia nói: “Biến thái quá đi mất, tại sao bên trong lại có xác trẻ con?” Đỗ Hưng đang nhìn chằm chằm chiếc hũ, tán đồng với lời tôi vừa nói, còn bảo: “Đâu chỉ là xác trẻ con! Lý Phong, cậu nhìn kỹ sẽ biết Vua Búa là tên điên cỡ nào” Tôi biết vừa rồi mình không nhìn kỹ, cũng không nhận ra lời ám chỉ của Đỗ Hưng. Tôi lại ghé vào quan sát, đứa bé sơ sinh này vừa ra đời chưa được bao lâu, đầu vỡ ra, rõ ràng đã bị tách bằng dụng cụ tương tự như rìu. Bộ não của đứa bé đã bị móc sạch, chỉ còn lại mỗi hộp sọ. Tôi không thể hình dung cảm giác của bản thân lúc này, tôi vô thức xoa đầu mình, cảm giác như có ai đó cũng muốn móc não tôi vậy.

Đỗ Hưng chặc chặc mấy tiếng, không nói thêm gì cả, nhưng tôi hiểu ý của anh ấy, chắc hẳn bộ não của đứa trẻ này đã bị Vua Búa hưởng dụng rồi. Tôi không khỏi liên tưởng, lẽ nào sau khi Vua Búa vượt ngục lại đi theo Hứa Đa Đa chỉ vì Hứa Đa Đa có năng lực tìm kiếm trẻ con cho hắn ta ăn.

Hơn nữa khi chiến đấu, đối thủ của tôi còn dùng chiêu cứng cổ. Tôi liên hệ những chi tiết trước và sau, cuối cùng nảy ra một ý, Cố Sảnh Đình và bác sĩ Tần nhất định có quen biết với bọn Hứa Đa Đa. Bác sĩ Tần buôn bán trẻ sơ sinh phi pháp chắc hẳn đã bán cho bọn chúng.

Vụ hung án Thánh giá và Thiên sứ gây cánh đã kết thúc rồi, nhưng vẫn còn nhiều điểm nghi vấn chưa được giải thích. Tôi không ngờ hai vụ ấy lại còn liên quan cả đến vụ xác sống này, thậm chí dường như có một sợi dây vô hình đang liên kết chúng lại với nhau. Hai chúng tôi không ở lại hiện trường quá lâu, Đỗ Hưng dán cái hũ lại đặt lên xe, gọi tôi mau rời khỏi. Khi chúng tôi về đến nhà A Báo, trời sắp sáng rồi, A Báo vẫn còn nằm ngủ trên sofa

với tư thế ấy. Tôi và Đỗ Hưng không “quấy rầy” cậu ta, lẳng lặng trở về phòng ngủ. Đỗ Hưng không định nói gì, tôi cũng không hỏi nhiều, hai chúng tôi cứ thế đi ngủ. Ra ngoài một chuyến khiến tôi mệt rũ rời, vào giấc cũng nhanh, nhưng tỉnh dậy cũng rất đột ngột, không có dấu hiệu báo trước, bởi vì tiếng kêu thảm thiết ngoài phòng khách.

Phần 6 – Chương 19: Hung thủ Thánh giá

Tôi bị tiếng nói này dọa cho nhảy dựng lên. Tôi lập tức bật dậy như một cái lò xo, nhưng cử động mạnh như vậy khiến tôi nhất thời hơi đau đầu, suýt nữa là lão đảo nằm xuống lần nữa. Tôi nhìn quanh bốn phía phát hiện trời đã sáng. Lòng tôi có chút sốt ruột cũng có chút hoang mang, thầm nghĩ chẳng lẽ giữa ban ngày thế này mà lại có kẻ xấu dám xông vào nhà, gan cũng to quá rồi đấy. Tôi không có thời gian mặc đồ, chỉ tiện tay cầm cái gạt tàn thuốc lên rồi đi ra ngoài, tôi sợ mình đến muộn sẽ khiến A Báo xảy ra chuyện. Nhưng sự lo lắng của tôi quả là dư thừa, lúc tôi lao tới phòng khách thì A Báo đang ngồi thần thờ, giống như người mất hồn, thấy tôi ra còn hỏi một câu: “Mấy giờ rồi?” Tôi ngó thấy Đỗ Hưng ở phòng bên cạnh không lên tiếng, tôi tin anh ấy cũng nghĩ giống tôi, cái tên A Báo này thật khiến người ta khó chịu, giờ này không ngủ mà lại la hét um sùm. Tôi để gạt tàn thuốc qua một bên, sau đó nhìn đồng hồ, nói cho cậu ta biết: “Đã tám giờ mười lăm phút rồi”

A Báo nghe xong không để ý tới tôi, mà vội vàng mặc quần áo, miệng liên tục lẩm bẩm: “Muộn rồi, muộn rồi” Tôi biết ý của cậu ta là đã muộn giờ làm, thật ra cậu ta có thể ngủ một giấc đến tận bây giờ là do Đỗ Hưng đã giờ trò. Tối hôm qua tôi còn tưởng là Đỗ Hưng đã lên đánh ngất A Báo, nhưng giờ xem ra, có lẽ anh ấy đã bỏ thuốc ngủ vào đồ ăn thức uống của A Báo. A Báo lúng túng mặc quần áo, sau đó chào hỏi rồi rời khỏi nhà. Theo như quy luật ngày hôm qua, cậu ta đi chuyến này chắc chắn phải đến tối khuya mới về, thậm chí nếu quán karaoke buôn bán tốt, có khi phải hơn nửa đêm mới về.

Nhưng hôm nay mới tới giữa trưa, cậu ta đã gọi điện thoại cho tôi, sau khi nổi máu, cậu ta nói: “Anh ơi, giải quyết xong rồi” Lúc đó tôi đang uống nước, nghe xong suýt phun ra ngoài, thầm nhủ lời này là sao, cậu ta đâu phải là con gái, làm sao mà có “kinh nguyệt*” được. Tôi bảo cậu ta từ từ nói cho rõ ràng. A Báo có vẻ rất hưng phấn, nhưng trong điện thoại không dám nói to, có lẽ là đang trốn ở chỗ nào đó lên gọi cho tôi. Cậu ta nói: “Tối qua có hai nhân viên phục vụ trong quán karaoke bị cảnh sát bắt giữ, nói là họ đã làm chuyện phi pháp. Hiện tại quán karaoke đang thiếu hai nhân viên

phục vụ, anh với anh Mỡ Lợn vừa hay có thể tới thế chỗ”

* Trong câu này A Báo nói “来事了”, nó có thể hiểu theo hai nghĩa: “Giải quyết xong rồi” hoặc là “kinh nguyệt tới rồi”.

Nói vậy thì tôi hiểu rồi, trong lòng thầm nghĩ, hai địch thủ hôm qua tôi gặp trong rừng, hoá ra không những là thuộc hạ của Hứa Đa Đa, mà còn là thuộc hạ của ông chủ quán karaoke này. Việc tôi và Đỗ Hưng bắt giam hai tên kia, đã thành công hạ được hai mục tiêu liên tiếp trong thời gian ngắn. Tôi đồng ý với yêu cầu của A Báo, mau chóng cùng lên đường tới đó với Đỗ Hưng, thậm chí bọn tôi còn bỏ qua bữa trưa, dọc đường mua đại hai ổ bánh mì ăn lót dạ. Ông chủ của quán karaoke này được mọi người gọi là Hoa thiếu gia, vừa nghe tên đã biết không phải loại tốt đẹp gì, nhưng gã rất sáng khoái, vừa biết là do A Báo giới thiệu, liền vỗ tay đồng ý ngay. Trước đây thỉnh thoảng tôi cũng đến karaoke hát hò, lúc đó không cảm thấy nhân viên phục vụ vất vả lắm, nhưng tới khi bản thân đi làm, tôi mới phát hiện, đây là một công việc phải dùng thể lực khá nhiều. Vừa phải dọn dẹp phòng riêng, vừa phải phục vụ khách, còn phải quét dọn đủ loại hành lang ở tầng trệt nữa, ngày nào cũng phải làm từng ấy công việc, xương cốt của tôi đã mệt mỏi rồi.

Buổi tối thứ ba sau khi tôi trở thành nhân viên phục vụ, lúc ba chúng tôi tan làm, vốn dĩ tôi định đi thẳng về nhà ngủ một giấc, nhưng Đỗ Hưng đột nhiên nổi hứng, hỏi bọn tôi có muốn ăn thịt nướng không. Tôi biết Đỗ Hưng không phải là người tham ăn, anh ấy nói vậy nhất định là có lý do. Tôi đoán là đêm nay chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra, có thể là đội hỗ trợ bí mật lại sắp có hành động rồi. A Báo vốn không muốn đi ăn, chỉ muốn về nhà ngủ, nhưng không cưỡng lại được sự rủ rê của tôi và Đỗ Hưng, nên đã đi theo bọn tôi. Chúng tôi ăn ở ngay quán đồ nướng đối diện quán karaoke. Chỉ có A Báo là chú tâm ăn uống, còn tôi và Đỗ Hưng đều chỉ làm dáng cho có, trò chuyện câu được câu không, Đỗ Hưng còn thỉnh thoảng nhìn về phía đối diện.

Khi chúng tôi đã ăn được kha khá, Hoa thiếu gia đi từ quán karaoke ra, trông có vẻ hơi cáu kỉnh, gã đứng ở bên đường vẫy taxi. A Báo vừa thấy hành động này của Hoa thiếu gia, liền ồ một tiếng: “Lạ quá, hôm nay Hoa thiếu gia không lái xe à, sao lại bắt taxi thế này?”

Đỗ Hưng thuận miệng hỏi lại: “Gọi taxi thì sao? Xe hỏng có gì lạ lắm đâu?” Nghe xong tôi cười trộm trong bụng, thầm nhủ để gì có chuyện hỏng xe trùng hợp thế được, có khi là bị người ta động tay động chân rồi.

Bình thường, trước cửa quán karaoke lúc nào cũng có vài chiếc taxi đậu sẵn

chờ khách, nhưng hôm nay rất kỳ lạ, không có lấy một chiếc nào. Hoa thiếu gia đứng vậy xe hồi lâu, mà vẫn không thấy bóng dáng một chiếc taxi, thay vào đó lại thu hút một chiếc xe van chạy tới. Chiếc xe van này lái rất nhanh, nhưng lại đột nhiên thắng gấp, dừng ngay trước mặt Hoa thiếu gia trong tiếng kít chói tai, cửa xe vừa mở ra, bên trong bỗng xuất hiện năm gã thanh niên, tất cả đều cầm gậy gộc.

Vừa nhìn năm gã thanh niên này đã biết không phải là người đứng đắn gì rồi, cách ăn mặc trông giống hệt lưu manh, khoác jacket màu đen, hơn nữa có một người còn để trần cánh tay, không ngại trời lạnh. Tuy tôi ngồi cách khá xa, nhưng vẫn lơ mờ nhìn thấy trên cánh tay gã đó có một hình xăm, là một cây Thánh giá rất lớn. Tôi đây khỏi cần nghĩ nhiều, với dấu hiệu rõ ràng thế này, tôi lập tức hiểu ngay, đây là người của chúng tôi. Năm gã thanh niên này rất ngang ngược, không nói nhiều lời, trực tiếp vung gậy lên đánh Hoa thiếu gia.

Mặc dù Hoa thiếu gia là một ông chú trung niên, cũng có chút tài nghệ, nhưng người ta thường nói hai năm đâm khó địch lại bốn tay, gã bị năm người vây quanh như thế, có thể đánh trả mới là lạ. Sau một trận đánh đấm bôm bốp, Hoa thiếu gia bị ném xuống đất. Cả tôi và Đỗ Hưng đều biết phải làm gì vào lúc này, cơ hội biểu hiện của hai bọn tôi tới rồi. Tôi và Đỗ Hưng gần như đồng thời hét lên “Cứu người”, sau đó đứng dậy lao về phía đó. Đỗ Hưng chạy nhanh nhất, tôi vốn cũng không chậm, nhưng tôi đang phân vân có nên kéo A Báo đi theo không, có điều lúc liếc mắt nhìn sang bên cạnh, tôi liền phát hiện không thấy A Báo đâu cả.

Tôi thầm nghĩ: Chuyện gì thế này? A Báo mới vừa rồi còn ngồi ngay bên cạnh tôi mà, chẳng lẽ thằng nhóc này còn chạy nhanh hơn cả hai bọn tôi và đã chạy qua đó cứu người rồi sao? Tôi tiện thể nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện A Báo đang trốn dưới gầm bàn, dáng người cậu ta thấp bé, nên trốn vào đó rất dễ dàng. Tôi vô cùng tức giận, thầm nghĩ thằng nhóc này nếu còn tiếp tục như thế, tương lai sẽ không có triển vọng. Tôi kéo cậu ta dậy, cổ cù cậu ta, rồi lôi cậu ta cùng xông về phía đối diện. Trong quán karaoke cũng có mấy người chạy ra giúp đỡ, có nhân viên phục vụ còn cầm cả ghế đầu lao ra, nhưng bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của năm gã thanh niên kia, người ta mới vung vài gậy đã đánh lùi hết đám nhân viên phục vụ. Tôi nhớ là bản lĩnh của hai đối thủ tôi gặp phải tối qua cũng khá được, nhưng đám nhân viên phục vụ trước mắt thì đều không ra sao cả. Tôi đoán là trong đám nhân viên phục vụ này không có thân tín của Hoa thiếu gia, cũng không có người của Hứa Đa Đa.

Sau khi ba chúng tôi lao sang phía đối diện, liền xông vào đánh nhau với năm gã thanh niên kia, nhưng mà trước khi ra tay, có một gã thanh niên đã ra hiệu với tôi qua ánh mắt mà không để lộ bất kỳ biểu cảm nào. Ý tứ rất rõ ràng, chúng ta đều là người cùng phe, lát nữa đánh nhau nhớ nhường tay một chút. Tôi nghĩ bụng, thế chẳng phải chỉ cần diễn kịch thôi sao, vậy dễ mà, tuy tôi không phải là diễn viên, nhưng đã từng xem diễn viên đóng phim, hơn nữa còn là phim cảnh sát và xã hội đen của Hồng Kông, đánh nhau phải gọi là rất ác liệt, bọn tôi cũng tham khảo theo cách đánh như vậy. Tôi dùng lực tay rất tiết chế, nhưng miệng thì không nhàn rỗi, liên tục la hét kêu gào loạn xạ, lúc bị gậy đánh vào người còn la đau một cách đúng lúc đúng mực. Tôi phát hiện gậy của bọn họ là loại được chế tạo đặc biệt, có một mặt là thật, lúc đánh vào người sẽ đau, còn mặt khác là mềm, lúc đánh lên người cũng phát ra tiếng động nhưng không để lại thương tích.

Tôi và Đỗ Hưng diễn rất vui vẻ, nhưng hai bọn tôi đã bỏ sót một người, quên dặn dò A Báo. Tên gốc A Báo này thực sự coi đây là ảo diễn thật, đánh đấm rất nhiệt tình, thậm chí còn dùng tới cả miệng. Người ta thường nói “bạn kính tôi một, thì tôi kính bạn mười”, A Báo đã không khách sáo, thì đối phương cũng không nhân nhượng cậu ta, có người thật sự đã nện một gậy vào đầu A Báo, khiến trán cậu ta lập tức rách một đường, máu tươi theo đó phun ra ngoài.

Nhưng mà cũng may là vụ ảo diễn kéo dài không bao lâu, chỉ trong vòng ba đến năm phút, xe cảnh sát đã đến nơi, năm gã thanh niên kia kịp thời rút lui, để lại chiến trường hỗn loạn. Xe cảnh sát xử lý đánh lộn rất quen tay, cứ theo trình tự bình thường mà làm, người bị thương thì đưa đi bệnh viện trước, sau đó lấy lời khai của những người có liên quan, rồi lại điều tra thêm gần đó. Hoa thiếu gia được đưa tới bệnh viện, ba chúng tôi không bị thương nặng, chỉ cần cho lời khai là xong việc. Bọn tôi không vội vã đi thăm Hoa thiếu gia ngay, mà đi về nhà trước. Đúng như tôi dự đoán, sáng sớm hôm sau, Hoa thiếu gia gọi điện thoại kêu ba chúng tôi vào văn phòng của gã. Hoa thiếu gia trông rất thảm, trên đầu quần khá nhiều băng gạc, gã vốn là người thích ăn diện, nhưng đến lúc này rồi mà còn mặc cả bộ vest, trông thật chẳng ra sao cả.

Đầu tiên, Hoa thiếu gia khen ngợi ba chúng tôi trước, sau đó lấy một xấp tiền trong ngăn kéo ra, tính thưởng cho chúng tôi. Tôi chưa đếm, nhưng ước chừng xấp tiền này ít nhất cũng phải năm nghìn tệ. A Báo nổi lòng tham, nếu không có tôi lén khều ở sau lưng, chắc chắn cậu ta đã nhận số tiền này rồi. Tôi còn không hiểu mấy mảnh khoé này sao, nếu chúng tôi nhận tiền,

chẳng khác nào chúng tôi và Hoa thiếu gia không ai thiếu nợ ai, đây không phải là mục đích cuối cùng của chúng tôi. Đỗ Hưng xua tay rất khí phách, đồng thời bày tỏ Hoa thiếu gia là đại ca của chúng tôi, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vì đại ca là chuyện nên làm.

Người của xã hội đen đều thích nghe mấy lời này, vả lại tối hôm qua chúng tôi cũng đã thực sự nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Hoa thiếu gia lại khen chúng tôi một tràng “Tốt, tốt, tốt”, không hề nhắc tới chuyện tiền bạc nữa, nhưng thái độ và ngữ điệu nói chuyện của gã đối với chúng tôi đã thay đổi. Chúng tôi lại trò chuyện khách sáo với gã vài câu, sau đó lui ra ngoài. Đêm đó sau khi về nhà, ba chúng tôi uống với nhau vài ly rượu, coi như một bữa ăn mừng nho nhỏ. Rõ ràng Hoa thiếu gia đã coi chúng tôi là người của mình, với tình hình này, ngày chúng tôi đến gần Hứa Đa Đa không còn bao xa nữa.

A Báo uống khá nhiều, tôi phát hiện thằng nhóc này uống rượu không giỏi, sau khi say tính tình thay đổi rất lớn. Cậu ta ôm Đỗ Hưng khóc hu hu nói mình chỉ là người cung cấp thông tin, chỉ là một nhân viên tạm thời, bao giờ mới có cơ hội giống như hai bọn tôi, là một người nằm vùng trong diện chính thức. Trong ấn tượng của tôi, đúng là chưa từng nghe nói có người cung cấp thông tin nào được chuyển lên chính thức, nguyện vọng này của cậu ta có lẽ sẽ rất khó đạt được. Nhưng Đỗ Hưng lại mỉm cười an ủi A Báo: “Nhóc con, cậu khóc cái gì? Chỉ cần cậu chịu cố gắng, việc chuyển lên chính thức không phải là việc gì khó” A Báo tin ngay, lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đỗ Hưng hỏi phải cố gắng như thế nào. Tôi định ngăn cản Đỗ Hưng, thầm nhủ đừng có nói lung tung, A Báo đã say quá rồi, đừng lừa cậu ta thế chứ. Nhưng Đỗ Hưng lại ghé vào tai A Báo nói mấy câu, tôi không nghe thấy anh ấy nói gì, nhưng ánh mắt A Báo lại sáng lên, liên tục nói vâng. Tôi thấy con người A Báo có hơi bủn xỉn, tôi truy hỏi cậu ta Đỗ Hưng đã nói gì, nhưng cậu ta lại cười xấu xa không nói cho tôi biết. Tôi cũng không cố chấp muốn biết cho bằng được, nên việc này kết thúc ở đây.

Ngày hôm sau, lúc sắp tan làm ở quán karaoke, Hoa thiếu gia gọi riêng tôi và Đỗ Hưng vào phòng. Hành động này của gã khiến tôi cảm thấy có vấn đề, tôi tưởng là gã sẽ dẫn tôi và Đỗ Hưng đi tìm Hứa Đa Đa, nhưng không ngờ đến lúc gặp mặt, gã lại lấy ra lấy một chiếc cặp da màu đen, nói rằng: “Tôi hơi bận, không thể phân thân, hai cậu chạy vật giúp tôi một chuyến đi”

Phần 6 – Chương 20: Giao hàng

Nhìn chiếc cặp da màu đen này, tôi có thể đoán được bên trong là thứ gì. Nói thật, con người tôi có một đặc điểm, mặc dù mại dâm, cờ bạc và ma túy là ba tệ nạn, nhưng tôi có cái nhìn tương đối nhẹ nhàng đối với mại dâm và đánh bài, dù sao chơi hai cái này cũng không gây nghiện, chỉ gây tổn hại tới sức khoẻ và kinh tế của một người. Nhưng ma túy thì khác, thứ này sẽ gây nghiện, hơn nữa còn tra tấn linh hồn con người từ trong ra ngoài, thậm chí không quá lời khi nói nó có thể gây hại cho cả một dân tộc. Tôi hơi bối rối, không muốn nhận việc này, thậm chí còn đứng ngây ra đó một lúc. Nếu lúc này chỉ có một mình tôi, việc này chắc chắn hỏng rồi, nhưng Đỗ Hưng không nghĩ phức tạp như tôi, phản ứng của anh ấy cũng nhanh, chỉ nói một câu “Được ạ”, rồi nhận lấy chiếc cặp da màu đen không chút do dự. Hoa thiếu gia lại lấy một mảnh giấy ra, trên đó viết một địa chỉ, gã đưa nó cho chúng tôi và nói: “Bạn của tôi ở cách đây không xa, tôi khuyên hai cậu không nên đi xe buýt hoặc bắt taxi, giờ đang là giờ kẹt xe cao điểm, các cậu đi bộ đi” Mấy ngày nay tôi đã tìm hiểu rất nhiều về thành phố này, biết rõ địa chỉ ấy đại khái nằm ở đâu. Nói chính xác thì, nó cách đây không xa cũng không gần, đi bộ khoảng bốn mươi phút là tới. Đỗ Hưng gật đầu đồng ý, đeo chiếc cặp da màu đen lên người, rồi gọi tôi cùng rời đi.

Tâm trí tôi vẫn còn rối bời, lúc cùng anh ấy ra khỏi quán karaoke, tôi vẫn còn do dự. Tôi cả gan nghĩ, hay là chúng tôi không đưa cái cặp da màu đen này tới nơi được không? Mang nó nộp cho đội đội hỗ trợ bí mật, sau đó thoát thác rằng dọc đường gặp phải cướp, dùng những lời có lẽ này đối phó với Hoa thiếu gia. Nhưng lý do đó nghe có vẻ hơi giả, chắc Hoa thiếu gia sẽ không tin.

Tôi thấy Đỗ Hưng đi rất nhanh, thỉnh thoảng còn chạy chậm một lúc, điều này khiến tôi và anh ấy vô cùng tốn sức, cũng cực kỳ mệt mỏi. Vậy vẫn chưa xong, lúc đi ngang qua một siêu thị, anh ấy bảo tôi đứng chờ, còn bản thân thì chui vào đó. Một lúc sau, anh ấy ngậm điều thuốc đi ra ngoài, tôi tưởng là anh ấy đi mua thuốc lá, trong lòng thầm nghĩ, tôi có thuốc lá mà, sao anh ấy không hỏi tôi? Đỗ Hưng lại tiếp tục sải bước thật nhanh, nhưng mà lần này anh ấy vừa đi vừa dò xét xung quanh. Tôi bị một loạt những hành động kỳ lạ này của anh ấy làm cho mơ hồ, tôi cũng tranh thủ nhìn thử xung quanh, đây là một khu dân cư bình thường, không có gì đáng lưu ý.

Tôi đang tính hỏi anh ấy “Có chuyện gì vậy?”, nhưng không ngờ đã bị anh ấy giành trước. Anh ấy kéo tôi chỉ vào một khách sạn nhỏ và nói: “Đi theo tôi” Tôi bị anh ấy kéo vào đó trong hoang mang, lúc đến quầy lễ tân, anh ấy trực tiếp nói một câu với ông chủ: “Thuê phòng, cho tôi thuê một phòng trong một tiếng” Cả tôi và ông chủ khách sạn đều sửng sốt, ông chủ khách sạn còn cố ý nhìn sang tôi. Tôi biết ông ta đã hiểu lầm, kỳ thật tôi cũng có chút hiểu lầm, thậm chí Đỗ Hưng đang làm gì vậy, hai gã đàn ông đàn ang như bọn tôi mà thuê phòng cái gì? Nhưng ông chủ khách sạn không quan tâm việc đó, có tiền là được, ông ta sáng khoái cầm tiền cọc, sau đó tìm một căn phòng cho hai bọn tôi.

Sau khi lên lầu, Đỗ Hưng cố ý khoá trái cửa, rồi gọi tôi lên giường ngồi cùng. Anh ấy lục túi lấy ra một hộp kim và vài cái ghim kẹp giấy. Máy thứ này không phải là vật dụng cá nhân thông thường, tôi đoán là Đỗ Hưng đã mua chúng từ siêu thị, hơn nữa từ đó nghĩ tiếp, tôi đã hiểu được mục đích của anh ấy. Cái cặp da màu đen này nhất định là loại cặp có mật khẩu, là loại ổ khoá mã số xoay có ba chữ số, chỉ khi ba bánh răng được xoay vào đúng chỗ, ổ khoá mới được mở thành công. Đỗ Hưng muốn mở khoá, nhưng vấn đề là anh ấy có bản lĩnh đó sao, cầm vài cái kim vài cái ghim kẹp giấy mà đòi mở được ổ khoá này ư? Hơn nữa thời gian cũng không đủ, nếu sau bốn mươi phút mà người liên lạc không thấy bọn tôi, nhất định sẽ sinh nghi.

Đỗ Hưng không giải thích thêm với tôi, mà bẻ thẳng ghim kẹp giấy, sau đó cắm vào tâm ổ khoá, anh ấy còn cúi đầu xuống cẩn thận lắng nghe. Tôi nhìn đồng hồ, cảm thấy chúng tôi tối đa chỉ có thể lãng phí mười lăm phút, nếu anh ấy vẫn chưa mở được ổ khoá này, bất luận thế nào chúng tôi cũng phải tiếp tục lên đường.

Đỗ Hưng đã cho tôi được mở rộng tầm mắt, anh ấy liên tục xoay ghim kẹp giấy, tay còn lại chậm rãi xoay bánh xe số, chỉ trong vòng một phút đồng hồ, anh ấy đã tìm ra mật khẩu, sau một tiếng ken két, ổ khoá đã được mở thành công. Tôi sửng sốt nhìn Đỗ Hưng, trong lòng bỗng tràn đầy cảm khái, thậm chí nghĩ nhà tù đúng là nơi học tập tốt, anh ấy làm Mỡ Lợn ở đó, hình như cũng không lỗ vốn.

Đỗ Hưng mở chiếc cặp da màu đen ra, sau khi liếc mắt nhìn vào trong, đột nhiên trở nên vui vẻ, còn vẫy tay gọi tôi qua. Tôi lại gần xem thử, đầu tiên là kinh ngạc, nhưng sau đó đã vỡ lẽ. Bên trong chiếc cặp da màu đen này trống không, không ngờ tính cảnh giác của Hoa thiếu gia lại cao như vậy, chiếc cặp này chỉ là để thử dò xét hai người mới bọn tôi. Nút thắt trong lòng

tôi cuối cùng cũng được gỡ, tôi không còn lo ngại nhiều nữa, chúng tôi khoá chiếc cặp da màu đen lại, sau đó vội vàng rời đi. Nói chung, từ lúc chúng tôi vào khách sạn đến khi ra ngoài, tổng cộng chưa tới mười phút, ông chủ khách sạn được hời rồi, đặc biệt là lúc thấy hai bọn tôi xuống trả phòng, tuy ông chủ khách sạn không hỏi gì cả, nhưng vẻ mặt lại rất kỳ lạ. Cứ như vậy, chúng tôi đã giao chiếc cặp da màu đen tới tay đối phương trong khoảng thời gian chỉ định. Người liên lạc là một thanh niên, gã mặc áo gió đeo kính râm, che kín từ đầu đến chân, tôi không thấy rõ tướng mạo của gã ra sao, nhưng lúc nhận cặp da màu đen, gã đã cẩn thận kiểm tra lại ổ khoá. Tôi hiểu ý của gã, nhưng thủ đoạn của Đỗ Hưng rất cao, không để lại chút sơ hở nào.

Trải qua hai chuyện này, cuối cùng Hoa thiếu gia cũng hoàn toàn tin tưởng bọn tôi, không tới mấy ngày sau, gã đã thông báo với chúng tôi rằng buổi chiều sẽ để hai bọn tôi cùng gã đi gặp một người. Theo tôi nghĩ, lần này không phải là thử dò xét, chắc chắn bọn tôi sẽ được đi gặp Hứa Đa Đa. Tôi và Đỗ Hưng vội vàng bàn bạc, muốn nghĩ ra một kế hoạch, nhưng có thể nghĩ được kế hoạch gì tốt đây? Hứa Đa Đa không phải người ngu xuẩn, Hoa thiếu gia cũng là một kẻ gian xảo, bọn họ không thể nào để chúng tôi mang theo vũ khí ngênh ngang đi vào trong. Tôi thấy tôi càng nghĩ càng cáu, nhưng Đỗ Hưng thì ngược lại, anh ấy gọi điện thoại lại cho Hoa thiếu gia, xin cho A Báo đi cùng, để cậu ta có cơ hội trải việc đời.

A Báo là một tên vô dụng nổi tiếng, cậu ta lẩn lộn trong quán karaoke lâu như vậy rồi mà vẫn không được Hoa thiếu gia coi trọng, một mặt là do cậu ta không gặp được cơ hội tốt để dốc sức, mặt khác nhất định là liên quan tới việc bản lĩnh của cậu ta không giỏi. Lần này được Đỗ Hưng đề cử xin cho đi theo, Hoa thiếu gia do dự một lúc mới đồng ý, nhưng tôi thấy hơi khó hiểu, không biết A Báo đi theo có tác dụng gì.

Buổi tối, Đỗ Hưng lái xe, tôi ngồi ở ghế phụ, A Báo và Hoa thiếu gia ngồi ở ghế sau. Thật ra theo lý thuyết thì ngồi ở phía sau chính là khách, A Báo thực sự hơi dư thừa, nhưng Hoa thiếu gia không quan tâm, việc này không có vấn đề gì lớn. Tôi tranh thủ lấy điện thoại ra kiểm tra, phát hiện trên máy không có một chút tín hiệu nào, chứng tỏ trong xe nhất định có thiết bị chặn sóng. Chúng tôi lái xe đi ra vùng ngoại ô, trong quá trình này có xảy ra chút việc ngoài ý muốn. Bởi vì là buổi tối, tôi chú ý thấy, dọc đường thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài người nhàn rỗi, hoặc là đang cúi đầu đi đường, hoặc là đang ngồi trong xe đậu ở ven đường. Tôi nghĩ những người này đều là người thám thính của Hứa Đa Đa, để phòng ngừa cảnh sát đột nhiên xông

đến.

Chúng tôi lái xe tới trước một căn biệt thự, lúc này có hai người đi từ bên trong ra, nhìn bề ngoài của bọn họ, liền biết đây là hai võ sư. Hai người họ khách sáo chào hỏi Hoa thiếu gia trước, sau đó tiến tới lục soát khắp người chúng tôi, kể cả giày. Chúng tôi vốn không mang theo vũ khí, nên đương nhiên vượt qua kiểm tra một cách dễ dàng, chỉ có A Báo là tương đối ngại ngùng, lúc đối phương sờ đũng quần của cậu ta, cậu ta bỗng đỏ mặt. Hoa thiếu gia đi đầu, dẫn chúng tôi vào biệt thự.

Trong khoảnh khắc vừa mới tiến vào biệt thự, tôi đột nhiên sinh ra một cảm giác tò mò rất mạnh, muốn biết Hứa Đa Đa trông như thế nào. Nhưng lúc tôi trông thấy cảnh tượng trước mặt, thì sự tò mò đã bị thay thế bởi sự kinh ngạc. Cách bố trí của căn biệt thự này dường như khá quen mắt, nó làm tôi nhớ tới nhà của Giang Lãm Thành, hơn nữa càng khéo hơn là, trong căn biệt thự này cũng có bốn người đang chơi mạt chược. Tôi không biết mặt ba người trong số đó, nhưng còn lão già kia, tôi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, chính là Cục trưởng Trương từng xuất hiện trong nhà Giang Lãm Thành. Tôi vốn cho rằng những người có liên can tới vụ án xác sống này đã đủ rộng lắm rồi, nhưng không ngờ mình vẫn còn đánh giá thấp nó.

Sự xuất hiện của chúng tôi đã khiến cho bốn người này ghé mắt nhìn lại, ba người kia thì dễ nói rồi, họ liếc mắt nhìn chúng tôi xong liền mất hứng thú, chỉ có Cục trưởng Trương là khác, ánh mắt ông ta chần chừ dừng lại trên người tôi và Đỗ Hưng, một hồi lâu sau vẫn không rời đi. Trong lòng tôi có một cảm giác thôi thúc muốn che mặt lại, sợ bị Cục trưởng Trương nhận ra, nhưng tôi hiểu rằng, nếu tôi thật sự để lộ vẻ mặt lúng túng, trái lại sẽ khiến cả ba chúng tôi bị lộ tẩy. Tôi cố ý tỏ ra tò mò nhìn ngược lại Cục trưởng Trương, đồng thời cố ý nhìn lại bản thân, ý nói: Tôi có cái gì hay ho mà nhìn?

Tôi cố gắng dùng chiêu này để che giấu sự thật, nếu gặp người bình thường, chiêu này ắt có thể thành công, nhưng Cục trưởng Trương đã làm cảnh sát cả đời, ánh mắt cực kỳ tinh tường. Ông ta đột nhiên cười lạnh, đồng thời đẩy quân bài mạt chược ra, không còn hứng thú chơi tiếp, sau đó chỉ vào tôi và Đỗ Hưng, nói: “Hai anh, hình như tôi đã từng gặp các anh ở đâu đó rồi!” Tôi vừa nghe thấy lời này, trong lòng liên tục kêu hồng hét rồi. Chúng tôi chuẩn bị một hồi, không ngờ lại bị lão già này phá rồi. Bầu không khí lúc này có chút căng thẳng, nhưng Đỗ Hưng vẫn mạnh miệng hỏi lại: “Tôi nói này ông chú, chúng tôi không biết ông”

Cục trưởng Trương lắc đầu, chỉ vào mặt mình giải thích với chúng tôi: “Đây

chính là vấn đề có học vấn, trên thế giới không có hai chiếc lá cây giống nhau như đúc, mặt người cũng vậy, ở một khía cạnh nào đó, mỗi người đều là một cá thể riêng biệt có một không hai. Các anh nguy trang quả thực rất chuyên nghiệp, nhưng tôi vẫn có thể phát hiện năm sơ hở trên mặt các anh. Nếu tôi nhớ không lầm, hai anh là cảnh sát” Lời này vừa dứt, bầu không khí trong căn biệt thự lập tức thay đổi, đừng nói là ba người còn lại trên bàn mặt chực, mà cả đám vệ sĩ cũng đang tiến về phía chúng tôi. Tôi không biết những người này có mang súng hay không, nhưng cho dù bọn họ không có súng, thì dựa vào số lượng hai bên, họ cũng đã chiếm ưu thế tuyệt đối, tôi thầm nhủ ba chúng tôi sắp tiêu đời rồi.

Tôi không những cảm thấy lo lắng, mà trên trán cũng không nhịn được toát mồ hôi, tôi liếc sang nhìn Đỗ Hưng, muốn biết anh ấy có biện pháp nào không. Nhưng vẻ mặt của Đỗ Hưng đã khiến tôi bất ngờ, trông anh ấy có vẻ rất thoải mái, chỉ khẽch miệng mỉm cười, nháy mắt với A Báo. A Báo chỉ là một nhân vật nhỏ, nên này giờ không ai chú ý tới cậu ta, nhưng trong lúc Cục trưởng Trương đang nói chuyện, cậu ta đã lén thò tay vào trong đũng quần. Đã đến lúc A Báo thể hiện sức mạnh, cậu ta hét lên dừng nhúc nhích, rồi vội vàng cởi quần xuống.

Tất cả chúng tôi đều bị hành động này của A Báo làm cho sửng sồ. Cục trưởng Trương phản ứng rất nhanh, lập tức kêu mọi người mau ngăn cản, nhưng A Báo cởi nhanh hơn. Đợi sau khi quần của cậu ta tụt xuống, tôi mới phát hiện quần lót của cậu ta rất đặc biệt. Chiếc quần này trông giống như loại quần bình thường, nhưng mặt trên có hai kíp nổ, trên mỗi kíp nổ còn gắn một móc kéo hình tròn. Tôi không nghiên cứu nhiều về bom đạn, nhưng chiếc móc kéo này đã cho tôi biết, trong chiếc quần lót này là một quả bom. Người ta thường nói nhân vật nhỏ có thể tạo nên lịch sử, giờ chứng kiến cảnh này, tôi phục rồi, nhân vật nhỏ đúng là có thể làm nên chuyện lớn!

Phần 6 – Chương 21: Thẩm vấn

Tôi và Đỗ Hưng đã chịu không ít khổ để bắt cho được Hứa Đa Đa, thậm chí đã có lúc tôi từng tưởng tượng, liệu chúng tôi có bị thương trong nhiệm vụ lần này hay không, nhưng có nghĩ thế nào, tôi cũng không nghĩ tới kết quả lại như thế này. A Báo dùng một cái quần lót giấu bom, dọa cho toàn bộ kẻ xấu khiếp sợ, và cậu ta đã giành được công đầu trong nhiệm vụ lần này. Nửa tiếng sau, cảnh sát mà Đỗ Hưng liên lạc đã có mặt, nhóm tội phạm bị bắt giữ lần này có thể nói là một đồng hồ tạp, liên quan tới hai thành phố, và dính dáng tới ba cựu quan chức. Tôi không quan tâm tới chuyện xảy ra tiếp theo, mà rút lui trước cùng với Đỗ Hưng và A Báo. Lần này A Báo rất nở mày nở mặt, Đỗ Hưng liên tục vỗ vai cậu ta, nói rằng chuyện chuyển lên chính thức sắp thành rồi. Thật ra tôi không định bàn sâu hơn, thủ đoạn này của A Báo rất tàn nhẫn, nhưng bên trong lại có gì đó rất giống thổ phỉ. Bình thường cảnh sát đi bắt tội phạm, đều là dùng súng để áp chế đối thủ, A Báo dùng chiêu này rõ ràng là đang chơi xỏ lá, có đôi chút liều mạng giống phần tử khủng bố.

Tôi và Đỗ Hưng chào tạm biệt A Báo, rồi vội vàng trở về thành phố Ô Châu, dù sao ở đó cũng còn một đồng việc đang chờ bọn tôi xử lý. Lúc chúng tôi về tới Cục Cảnh sát thì đã hơn nửa đêm, hơn nửa chân trước bọn tôi vừa đến, thì chân sau bốn phạm nhân kia cũng đã tới. Bốn phạm nhân này tôi đều biết cả, chính là bốn người ngồi đánh mật chược trong biệt thự, không ngờ bọn họ đúng là rất có duyên, đi đến đâu cũng đi cùng nhau. Cục Cảnh sát lập chuyên án đặc biệt, thông báo tăng ca. Những đồng nghiệp đã tan làm từ buổi chiều, đa số đều đã quay lại, bắt đầu làm việc suốt đêm để thẩm vấn bốn “ông lớn” này.

Tôi chỉ biết Cục trưởng Trương là nguyên Phó Cục trưởng Cục Cảnh sát, trong ba người còn lại, một người là Hứa Đa Đa, hai ông lão còn lại có thân phận gì thì tôi không biết, nhưng chắc chắn địa vị cũng không thấp. Thân phận của bốn người này hết sức đặc thù, nhất là lúc thẩm vấn Cục trưởng Trương, viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn cũng có chút ngượng ngùng, không biết nên mở lời như thế nào. Tôi và Đỗ Hưng nhìn mà sốt ruột, Đỗ Hưng còn buông ra một câu, bảo không được thì để anh ấy lên, dù sao anh ấy cũng không quen biết lão Trương, không cần phải e dè sợ làm người ta mất mặt này nọ. Tôi cũng đồng ý với Đỗ Hưng. Có vài lời mọi người không

dám nói thẳng ra nhưng trong lòng đều tự hiểu rõ, bốn người này là lạc đà gầy còn béo hơn ngựa, nếu ngày mai vẫn không có tiến triển gì, đảm bảo sẽ có quan chức cấp cao ra mặt cầu tình, thậm chí còn nghĩ cách để biến tội của bọn họ từ lớn hoá nhỏ.

Lưu Thiên Thủ nhìn chằm chằm Đỗ Hưng, cuối cùng lắc đầu, nói không cần hai bọn tôi ra trận, anh ấy có át chủ bài. Lúc nói lời này, Lưu Thiên Thủ còn cố ý vuốt ve cánh tay. Tôi đã hiểu lầm, tưởng là Lưu Thiên Thủ định tự mình ra trận. Nhưng trên thực tế, biện pháp của anh ấy khiến tôi có chút ghen hòng nói không nên lời. Trước đó tôi còn bảo cách làm của A Báo có phần giống thổ phỉ, nhưng nói sao đi nữa, A Báo cũng không phải là nhân viên chính thức, hành vi của cậu ta còn có thể lý giải được chút ít, vì dù sao cậu ta cũng chưa từng trải qua huấn luyện chính quy. Nhưng Lưu Thiên Thủ thì khác, anh ấy là tổ trưởng, thế mà lần này cũng chơi chiêu bẩn. Anh ấy gọi mười hai cô gái đến, vừa nhìn cách ăn mặc đã biết họ không phải là người bình thường, từ cách ăn mặc đến khí chất đều toát ra vẻ lẳng lơ quyến rũ, nhưng cử chỉ lại có gì đó hơi giống phong thái của người lính. Sau khi Lưu Thiên Thủ dặn dò bọn họ xong xuôi, những cô gái này được chia ra làm bốn nhóm, cùng nhau bước vào phòng thẩm vấn, đuổi hết mấy viên cảnh sát đang thẩm vấn ra ngoài.

Lưu Thiên Thủ tắt hết toàn bộ máy theo dõi trong phòng thẩm vấn, thậm chí còn kéo hết rèm lại. Phòng thẩm vấn là phòng cách âm, không có máy theo dõi, tôi không biết bên trong xảy ra chuyện gì, có tiếng kêu la thảm thiết hay không, nhưng tôi có cảm giác, những cô gái kia nhất định sẽ có biện pháp hay để thẩm vấn phạm nhân. Tạm thời không có việc gì cho tôi làm, đúng lúc cả tôi và Đỗ Hưng đều đói bụng, hai bọn tôi lại bàn bạc rồi đi xuống lầu mua một ít thức ăn. Gần Cục Cảnh sát có siêu thị nhỏ mở 24/24, bọn tôi không kén chọn, có thể lấp đầy bụng là được rồi, nên chỉ mua một ít bánh mì và sữa là xong.

Lúc chúng tôi xách một túi đồ ăn vật đi ra ngoài, tôi phát hiện có một chiếc ô tô đậu ở bên ngoài Cục Cảnh sát, nhưng không phải là xe cảnh sát. Tôi thầm thấy căng thẳng, đây không phải là chuyện tốt, có lẽ đã có ai đó nhận được tin tức, nên tới nộp tiền bảo lãnh. Tôi và Đỗ Hưng vội vàng đi vào Cục Cảnh sát, nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là, đập vào mắt tôi đầu tiên lại là Thần Thần và gã béo lùn, ngoài ra còn có một người đàn ông đeo mắt kính đứng bên cạnh hai người họ. Người đàn ông này đang thương lượng với một viên cảnh sát, tôi có thể loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “Luật sư đại diện”.

Thật ra từ lúc nhìn thấy Thần Thần, ý thức của tôi đã có chút hỗn loạn, trong lòng tôi vẫn còn chút nhớ nhung cô ấy, dù rằng tôi đã hiểu giữa bọn tôi không có tình cảm. Sau khi Thần Thần nhìn thấy tôi, cơ thể hơi run lên, nhưng cô ấy không lảng tránh tôi, ngược lại còn đi thẳng về phía tôi. Tôi không biết phải nói gì, cũng không vội vã mở miệng, sau khi im lặng một lúc, Thần Thần mở miệng trước, nhưng lời lẽ thốt ra lại tràn đầy sự căm hận: “Lý Phong, anh tiếp cận tôi là để bắt anh trai tôi sao? Giờ anh hài lòng rồi chứ?”

Đầu tôi ong lên, tôi biết Thần Thần và Hứa Đa Đa có liên quan tới nhau, nhưng thật sự không ngờ cô ấy lại là em gái của Hứa Đa Đa, vả lại nếu nói kỹ hơn, cô ấy chắc chắn đã biết thân phận của tôi từ lâu rồi. Tôi không thể diễn tả nổi tâm trạng hiện tại của bản thân, nhưng dường như có chút gì đó buồn bã. Tôi nhớ lại tình cảnh lúc cô ấy đưa tôi tới bãi tha ma, lúc đó cô ấy cố ý giữ chân tôi, tôi cứ tưởng do cô ấy là con gái nên sợ. Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ tôi đoán sai rồi, hẳn là khi đó cô ấy đang hy vọng tôi bị xác sống tóm được và đánh chết nhỉ.

Thần Thần nhìn tôi chăm chăm, chờ câu trả lời của tôi. Kỳ thực tôi muốn nói rằng, không phải vì muốn bắt anh trai của cô ấy nên tôi mới tiếp cận cô ấy, nhưng cuối cùng tôi không nói ra, tôi chỉ lắc đầu, đáp lại một câu: “Tuỳ em nghĩ sao cũng được” Lời giải thích lập lờ nước đôi này khiến cho Thần Thần nổi giận, cô ấy xông tới nhổ nước bọt vào tôi. Nếu như lúc này cô ấy bước lên dẫm tôi một cái, tôi có thể chịu được, thậm chí nếu cô ấy muốn vả mặt tôi, tôi cũng sẽ suy xét mà ráng chịu đựng, nhưng cô ấy lại dùng cách nhổ nước bọt để sỉ nhục tôi như vậy, tôi tuyệt đối không thể ngu ngốc nhẫn nhục chịu đựng. Tôi lạnh lẽo nghiêng người né sang một bên.

Thần Thần bật khóc, nước mắt lăn dài trên gò má, cô ấy cố ý quay đầu đi không nhìn tôi. Tôi không biết cô ấy đang khóc vì ai, nhưng từ tận đáy lòng, tôi cảm thấy những giọt nước mắt này của cô ấy không phải là khóc vì tình cảm của hai bọn tôi. Gã béo lùn vốn đứng sau lưng Thần Thần, lúc này bỗng xông lên, hung hăng đẩy tôi một cái. Lực đẩy này quá lớn, tôi không chịu được lùi về sau, còn va người vào một cái bàn, cú va chạm mạnh này khiến cái bàn bị tôi đẩy lùi về sau một khoảng. Trong lòng tôi đang hơi rối bời, kỳ thực tôi rất muốn cười nhạo bản thân tại sao lại không quyết đoán như vậy, để giờ đây bản thân phải đuối lý, sao tôi phải nhân nhượng bọn họ làm gì? Hơn nữa đợi sau khi cạy được miệng của Hứa Đa Đa, có khi cả Thần Thần và gã béo lùn này cũng có liên can, và cùng vào tù chung với nhau.

Thấy tôi không phản kháng, Đỗ Hưng nổi nóng, ném túi đồ ăn vặt sang một bên, tiến lên đẩy gã béo lùn một cái. Có thể nhìn ra được, nếu Đỗ Hưng không ngại thân phận cảnh sát của mình, thì đã ra tay đánh gã béo lùn từ lâu rồi. Anh ấy từng nói bản thân với gã béo lùn là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng tận mắt thấy tôi bị bắt nạt, anh ấy không nhịn được. Anh ấy đẩy gã béo lùn cũng rất mạnh, rõ ràng gã béo lùn phải vận khí mới giữ vững cơ thể, nhưng cuối cùng vẫn phải lùi về sau hai bước. Viên cảnh sát đang trao đổi với luật sư thấy cảnh này, bèn không nhịn được quát to một tiếng: “Làm gì đấy? Định tấn công cảnh sát phải không? Còn gây sự nữa tôi sẽ bắt hết mấy người lại” Vị luật sư kia lập tức nháy mắt với gã béo lùn. Gã béo lùn hừ một tiếng, không nói năng gì.

Thần Thần bây giờ hoàn toàn khác hẳn với lúc cô ấy ở trường, không còn đáng vẻ dịu dàng ít nói nữa, thay vào đó mang lại cảm giác của nữ sinh lưu manh trong giới xã hội đen. Cô ấy gọi gã béo lùn ra ngoài đợi luật sư, lúc đi ngang qua tôi và Đỗ Hưng, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt hung ác của cô ấy. Tôi thật sự không sao cả, thậm chí ngay vào lúc này, chút thiện cảm cuối cùng tôi dành cho cô ấy cũng đã tan biến.

Tôi và Đỗ Hưng cùng lên lầu, quay lại văn phòng chuẩn bị ăn bữa khuya. Lúc này Lưu Thiên Thủ cũng tới, còn cầm theo một tập hồ sơ. Tôi hỏi anh ấy có muốn tới ăn một chút không, nhưng Lưu Thiên Thủ xua tay nói không ăn, sau đó châm một điếu thuốc rồi ngồi xuống bên cạnh chúng tôi. Thật ra giờ đã đến mức này rồi, tôi cũng không còn ngại ngùng điều gì nữa, vừa ăn vừa hỏi: “Tổ trưởng, còn bao nhiêu bí mật tôi không biết chưa được tiết lộ thế?” Lưu Thiên Thủ cười hề hề, rồi lại thở dài nói: “Lý Phong, trước đây không phải tôi cố ý giấu cậu điều gì. Kỳ thật từ lúc nhìn thấy Cục trưởng Trương có mặt ở nhà Giang Lãm Thành, tôi đã cảm thấy vụ án giết người “Thánh giá” không hề đơn giản như vậy, sau đó lại xảy ra vụ án “Thiên sư gãy cánh”, cùng với cái chết của bác sĩ Tần Quân, đã khiến cho tôi cảm thấy, sau lưng bọn họ còn cất giấu một chân tướng sâu xa hơn. Nhưng tôi chỉ là tổ trưởng, muốn xử lý mấy vụ án này có phần vượt quá phạm vi chức trách của tôi, trước khi chưa có chứng cứ xác thực, tôi không thể và cũng không dám nói năng lung tung”

Tôi hiểu những lời này của sếp Lưu, không thể không nói, ai mà có thể ngờ được rằng tôi lại “may mắn” như vậy, vừa mới tới Cục Cảnh sát không bao lâu đã vướng vào một vụ án lớn như thế. Không những liên tục xảy ra ba vụ án ly kỳ, mà thậm chí ba vụ án này còn có mối liên hệ dây mơ rễ má với nhau. Đỗ Hưng chen vào hỏi một câu, anh ấy không quan tâm nhiều tới vụ

án, mà chỉ canh cánh mãi về cái chết của ông xấu xí và Âm công tử.
“Lưu Thiên Thủ, anh nói cho tôi biết, cái chết của hai bố con ông xấu xí là như thế nào?”

Lưu Thiên Thủ trả lời, theo như phân tích của anh ấy, cái đêm ông xấu xí mất tích, xác sống mà ông ta gặp phải nhất định là người của Hứa Đa Đa, thậm chí chính là Vua Búa Đông Bắc. Nhưng Vua Búa cảm thông trước tình cảm bố con sâu đậm của ông xấu xí, nên đã tha cho ông ta một mạng, chỉ đánh ngất ông xấu xí rồi khiêng đến một nơi hoang vu và vứt ông ta ở đó. Còn về cái chết của Âm công tử, đó là một vụ giết người diệt khẩu, lúc ở Cục Cảnh sát, nhất định cậu ta đã biết được bí mật gì đó, nên đã khiến tên nội gián trong Cục Cảnh sát nảy sinh ý định giết người, và đã bắt cậu ta giao cho Vua Búa.

Tôi nghe mà nửa hiểu nửa không, theo những gì Lưu Thiên Thủ nói, tôi đã hiểu vì sao Âm công tử lại chết. Hôm đó vào lúc ban ngày, tôi cũng nhìn thấy Âm công tử có điều gì đó kỳ lạ, cậu ta còn đặc biệt muốn tìm Đỗ Hưng, cũng trách tôi lúc đó không chú ý, nếu không đã mặt dày mày dạn giữ cậu ta lại cố gắng truy hỏi, biết đâu đã có thể bảo vệ được tính mạng của cậu ta. Nhưng điều khiến tôi không hiểu là, tại sao Vua Búa lại phải cảm thông với tình bố con sâu đậm của ông xấu xí mà thả ông ta đi chứ? Gã là một tên sát nhân điên cuồng chuyên ăn não người, sao lại để ý tới tình cảm đến vậy?

Lần này không chờ Lưu Thiên Thủ lên tiếng, Đỗ Hưng đã giành giải thích trước, dù sao anh ấy cũng đã từng ngồi tù cùng với Vua Búa, nên biết rất rõ về hắn ta: “Vua Búa là một người lập dị, lần vượt ngục đó chỉ có một mục đích duy nhất, là để về chịu tang người bố già đã qua đời vì bệnh tật. Nghe nói hắn ta còn ăn trộm bảy quả bí ngô của một nhà nông, dùng một tấm ván gỗ kéo chúng theo, kiên cường sống sót đi ra khỏi sa mạc” Tuy Đỗ Hưng giải thích không kỹ càng lắm, nhưng tôi vẫn có thể hiểu hết toàn bộ câu chuyện. Trước đây, ấn tượng của tôi về Vua Búa rất khủng bố, nhưng bây giờ sau khi nghe xong mấy lời này, tôi lại có thêm một ấn tượng khác, hắn ta vừa chính vừa tà, thật sự là một tên quái vật cực kỳ khó đối phó.

Phần 6 – Chương 22: Nội gián trong Cục Cảnh sát

Lưu Thiên Thủ lại lật tập tài liệu ra, bên trong có mấy bức ảnh. Tôi và Đỗ Hưng cùng xán lại xem. Vừa nhìn tôi liền cảm thấy ghen hòng, Đỗ Hưng còn hừ một tiếng. Đó là ảnh thi thể của Âm công tử, chụp cận cảnh rõ nét phần đầu. Khi ở hiện trường tôi đã nhìn thấy vết thương trên đầu cậu ta máu thịt lẫn lộn. Sau khi được xử lý, vết thương đã trở nên rất rõ ràng, chỗ lõm vào còn được nhuộm màu đối chiếu Lưu Thiên Thủ chỉ vào vết thương vào nói: “Chuyên gia pháp y đã phân tích chỗ này, nhìn thì giống vết thương do va chạm gây nên, thực ra là vết thương do một thứ gì đó tương tự búa nhỏ bằng đồng đập vào tạo thành, hơn nữa phần đầu của loại búa này còn được chế tạo riêng” Đỗ Hưng siết chặt nắm tay không nói không rằng, tôi muốn nói nhưng không biết nói gì. Tôi đã được chứng kiến sự lợi hại của Vua Búa, hẳn ta vẫn đang nhớn nhó ngoài vòng pháp luật, muốn báo thù cho Âm công tử là việc không hề dễ dàng.

Tôi còn nhiều thắc mắc muốn hỏi Lưu Thiên Thủ, nhưng chưa kịp hỏi thì ngoài hành lang đã vang lên tiếng bước chân gấp gáp, rồi một cảnh sát hốt hải xông vào phòng làm việc của Lưu Thiên Thủ. Trên đời này đúng là nhiều người dở hơi, Lưu Thiên Thủ đang ngồi sờ sờ trong phòng làm việc của chúng tôi mà anh ta không nhìn thấy. Tôi vội gọi anh ta lại, chỉ cho anh ta thấy Lưu Thiên Thủ đang ở đây.

Anh cảnh sát kia chạy lại, chỉ xuống tầng dưới nói: “Có vấn đề ở phòng thẩm vấn, tốt nhất là Tổ trưởng Lưu qua đó xem sao” Chúng tôi rất coi trọng lần thẩm vấn này, Lưu Thiên Thủ còn nửa điều thuốc đang hút dở trên tay cũng không hút nữa, dụi thuốc vào gạt tàn rồi đứng lên đi ngay. Anh ấy nói với lại với tôi và Đỗ Hưng: “Hai cậu không phải vội, ăn xong rồi nói” Thấy tình cảnh này tôi biết ngay hôm nay mình sẽ không hỏi được cái gì cả. Tôi và Đỗ Hưng ăn vội mấy miếng cho xong bữa ăn đêm rồi cùng nhau chạy đến phòng thẩm vấn.

Hai chúng tôi chỉ đến sau Lưu Thiên Thủ vài phút là cùng, nhưng trong khoảng thời gian đó Lưu Thiên Thủ đã xử lý xong vấn đề, anh ấy đang khoanh tay trước ngực đứng trong hành lang. Thấy trên tay áo anh ấy dính máu, tôi đoán chắc ban nãy phòng thẩm vấn đã dùng nhục hình, Lưu Thiên

Thủ đến khuyên giải, không biết ông nào trong bốn ông đẩy cứng đầu đến mức phải đánh.

Hai chúng tôi định ở lại cùng Lưu Thiên Thủ, nhưng lại bị anh ấy bảo đi về. Anh ấy nói: “Hai cậu ngủ mà giữ sức, lúc nào cũng có thể hành động được” Tôi hiểu ý anh ấy, chúng tôi đang ở trạng thái chờ lệnh bất kỳ lúc nào, chỉ cần có người khai ra sẽ lập tức xuất phát đi bắt những nghi can còn lại. Để chuẩn bị cho những hoạt động sắp tới, tôi và Đỗ Hưng đến kho súng nhận súng trước, thậm chí còn ngủ luôn trên bàn trong phòng làm việc để Lưu Thiên Thủ dễ tìm.

Tầm rạng sáng, tôi đang ngủ mơ màng thì Lưu Thiên Thủ vừa đi vừa gọi to: “Có manh mối rồi, tất cả xuất phát”

Tôi gần như ngồi bật dậy theo phản xạ có điều kiện, đứng dậy đi luôn.

Những tưởng thế đã nhanh lắm, nhưng Đỗ Hưng còn nhanh hơn tôi, anh ấy đã lao ra đến cửa. Chúng tôi gặp Lưu Thiên Thủ ở đầu cầu thang rồi cùng nhau vội vàng đi xuống, nhảy hai ba bậc một lúc.

Tôi hỏi “Manh mối gì?”, Lưu Thiên Thủ nói: “Biết nội gián là ai rồi” Tôi vừa tò mò vừa hồi hộp, hỏi: “Ai?” Lúc trước tôi đã nhầm đoán mấy người rồi, nhưng câu trả lời của Lưu Thiên Thủ nằm ngoài dự liệu của tôi, thậm chí tôi còn suýt nữa hụt chân lăn xuống. Anh ấy nói nội gián chính là Vương Căn Sinh. Tôi kinh ngạc không tin nổi, thậm chí còn muốn hỏi lại cho chắc, nhưng lý trí báo cho tôi biết tôi không nghe nhầm.

Vương Căn Sinh, người mà tôi luôn coi như anh em, lại dám to gan đến thế, còn trốn sâu như vậy. Thật không ngờ thân thủ cậu ta giỏi thế, cậu ta giết được Dư Triệu Hiên, còn lên được vào nhà tôi. Tôi nghĩ mà sợ. Nhưng như thế thì có thể giải thích được một chuyện, trước đây cậu ta là người của Tổ Điều tra số 2, đêm chúng tôi đến miếu quỷ trên núi Phổ Đà, cậu ta ra vẻ như thế chẳng qua là giả vờ. Khi đó cậu ta đã biết ai là hung thủ rồi, cậu ta có mối quan hệ khá tốt với hai anh em họ Giang nên mới cố ý tránh đi.

Lưu Thiên Thủ tính chu đáo, lúc đi xuống còn tranh thủ gọi điện thoại báo người trực ban của đại đội tổng hợp nhanh chóng liên hệ với những bên liên quan, theo dõi chặt các bến xe và lối ra vào đường cao tốc, đồng thời đóng băng toàn bộ thẻ tín dụng và tài khoản ngân hàng của Vương Căn Sinh.

Chúng tôi đều biết nhà Vương Căn Sinh ở đâu, hai chiếc xe cảnh sát cùng lao như bay đến nhà cậu ta. Nhưng chúng tôi đều hiểu Vương Căn Sinh không phải kẻ ngốc, giờ này cậu ta sẽ không ngờ ngẩn đến mức vẫn trốn ở nhà.

Chúng tôi đến nhà cậu ta với thái độ không mấy lạc quan. Tôi phát hiện cửa

nhà cậu ta không đóng chặt, chúng tôi còn không cần mở khóa. Sau khi vào nhà, chúng tôi thấy nhà cửa rất bừa bộn, nhưng không phải bừa bộn kiểu tự nhiên mà là có người đi gấp nên bới hết ra thành như vậy. Lưu Thiên Thủ yêu cầu mọi người bình tĩnh, phân công nhiệm vụ, tìm kiếm theo khu vực xem có tìm được vật chứng hoặc manh mối nào không.

Chưa đến năm phút sau, Lãnh Thanh kêu lên “Có phát hiện”. Anh ta phụ trách lục soát phòng ngủ. Ba chúng tôi cùng chạy đến xem. Lãnh Thanh đang quỳ trong góc, trên sàn có một ô ngàm đã được mở ra, anh ta lôi ra một chiếc búa nhỏ. Nếu không tính đến vụ án hiện tại, khi nhìn thấy cái búa tôi phải công nhận nó vừa đẹp vừa tinh tế. Chiếc búa chỉ dài khoảng 20 cm, trên cán búa có khắc hoa văn, đầu búa sáng lấp lánh khắc những vòng hoa vàng. Nhìn kỹ tôi thấy trên đầu búa có vết máu khô.

Có vật chứng này là đủ, việc Vương Căn Sinh là nội gián chắc hẳn không sai vào đâu được nữa. Lại có một người khác ngoài phòng khách kêu lên “Có phát hiện”, chúng tôi đều ra ngoài xem. Manh mối lần này không rõ ràng lắm, nếu không nhờ anh cảnh sát đó tỉ mỉ hẳn sẽ bỏ qua mất. Ở phía chân tường có một hình khắc. Chúng tôi quỳ xuống xem. Các cảnh sát khác đều thắc mắc không biết hình này nghĩa là gì, còn tôi lại vô cùng kinh ngạc. Hình vẽ này gần như giống hệt hình xăm trên ngực trái của Lưu Thiên Thủ. Vốn dĩ sự bí ẩn của sếp Lưu đã đủ làm cho tôi đau đầu lắm rồi, tại sao ở nhà Vương Căn Sinh cũng có thứ này? Tôi lén cảnh giác liếc nhìn Lưu Thiên Thủ. Biểu cảm của Lưu Thiên Thủ cứng nhắc, anh ấy không để ý đến tôi, chỉ nhìn hình vẽ không nói không rằng, thậm chí còn không để tâm đến phỏng đoán của những người còn lại. Tuy nhiên ánh mắt của anh ấy đã phản bội anh ấy, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của Lưu Thiên Thủ lóe lên hung quang, mặc dù chỉ trong một tích tắc nhưng vẫn bị tôi để ý thấy. Một hồi chuông điện thoại vang lên, phá tan bầu không khí hiện có. Là điện thoại của Lưu Thiên Thủ, anh ấy lấy điện thoại ra khỏi túi, hồ hững nhận cuộc gọi mà lại mở loa ngoài, thế là tất cả mọi người đều nghe thấy. Người gọi đến là cảnh sát giao thông: “Tổ trưởng Lưu, nửa tiếng trước phát hiện nhân vật khả nghi ở lối vào đường cao tốc, căn cứ vào đặc điểm nhận dạng chắc là Vương Căn Sinh” Đường cao tốc à! Tôi nghĩ thầm cậu chàng này được đẩy, định chạy thật. Suy nghĩ của chúng tôi đều giống nhau, cậu ta chạy đến đâu thì mau đuổi theo đến đó. Nhưng chúng tôi chưa kịp làm gì thì người báo tin lại nói: “Ở ga tàu cũng có tin báo về, có người mua vé rất kỳ quái, mô tả phù hợp với Vương Căn Sinh”

Hai địa điểm này nằm ở hai hướng ngược nhau, đều xuất hiện nhân vật khả

nghi, chúng tôi đi đâu trước? May mà chúng tôi đi hai xe cảnh sát, chia nhau đuổi cũng được. Lưu Thiên Thủ ra lệnh chia thành hai đường, ba chúng tôi đi một xe lên cao tốc, những người còn lại đến ga tàu. Lần này Đỗ Hưng lái xe, Lưu Thiên Thủ ngồi ghế phụ lái, tôi ngoan ngoãn ngồi ghế sau. Đỗ Hưng vốn nổi tiếng thần gió, lái xe nhanh vun vút. Trên đường đi chúng tôi đều không nói chuyện, lúc sắp đến lối vào đường cao tốc, điện thoại của Lưu Thiên Thủ lại đổ chuông. Tôi thoáng chột dạ, chắc không phải lại có tin tức về Vương Căn Sinh chứ, cậu ta cầm tinh Tôn Ngộ Không à, cùng lúc có mấy phân thân liền.

Thế mà nội dung cuộc gọi lần này lại không liên quan đến Vương Căn Sinh, nội dung còn rất bi quan. Người gọi đến báo cho chúng tôi biết theo thông tin của Cục Cảnh sát ngoài thành phố, A Báo đã chết ở nhà, theo điều tra sơ bộ là bị vật tù đánh đến chết. Tôi và Đỗ Hưng đều có cảm tình với A Báo, tôi gần người tim đập thành thịch, phản ứng của Đỗ Hưng còn mạnh hơn, thậm chí ảnh hưởng đến cả trạng thái lái xe. Lưu Thiên Thủ không phản ứng mạnh như chúng tôi, anh ấy bảo chúng tôi, nhất là Đỗ Hưng phải bình tĩnh. Đỗ Hưng hít sâu mấy hơi là kiềm chế được, chỉ lẩm bẩm: “Vấn Thiên, thằng khốn, chúng ta chưa xong đâu”

Thực ra tôi cũng nghĩ như thế. Mặc dù tôi không phải đối thủ của Vua Búa Vấn Thiên, nhưng hắn ta đã tạo nghiệp quá nặng, giết quá nhiều người không đáng phải chết, nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ bắn bỏ hắn. Tôi đang nghĩ như vậy bỗng Đỗ Hưng phanh gấp làm tôi đập mặt vào lưng ghế trên. Nếu tôi mới biết Đỗ Hưng, chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài của anh ấy, hắn tôi sẽ nghĩ anh ấy ra vẻ, nhưng hiện tôi đã hiểu anh ấy hơn, anh ấy phanh gấp chắc chắn không liên quan đến tức giận. Tôi không hỏi, nhìn lên phía trước xem lý do gì khiến anh ấy phải dừng xe gấp như thế.

Chúng tôi đang ở một vị trí nhạy cảm, đường chỗ này khá rộng nhưng đang sửa đường, con đường đối diện bị đóng lại, con đường chúng tôi đang đi là đường hai làn, có một chiếc xe tải to chạy theo hướng ngược lại đã chiếm hết đường đi. Xe tải đang đứng yên, tôi thấy có người ngồi ở ghế lái chậm rãi hút thuốc, nhưng không nhìn rõ mặt.

Phần 6 – Chương 23: Cuộc chiến đẫm máu

Tôi và Lưu Thiên Thủ nhìn xe tải, Đỗ Hưng lại nhìn đường. Một lát sau Đỗ Hưng lắc đầu nói: “Không được, xe tải dừng giữa đường thế này chúng ta không thể qua được” Lưu Thiên Thủ định xuống xe đến nói chuyện với lái xe xe tải, nhưng vừa chạm đến khóa cửa anh ấy lại chần chừ. Tôi cũng khuyên rằng lái xe đối diện chưa rõ là bạn hay thù, chúng ta đừng vội qua đó. Lưu Thiên Thủ ấn còi nhắc lái xe xe tải, Đỗ Hưng cũng nháy đèn mấy lần. Người lái xe tải là lái xe lâu năm, không thể không hiểu ý chúng tôi. Bỗng nhiên gã bật hết đèn của xe tải lên. Đèn pha của chiếc xe tải chắc chắn đã được sửa lại, ánh sáng rất mạnh chiếu thẳng vào mắt chúng tôi làm tôi quay cuồng, giống như dùng mắt trần nhìn thẳng vào mặt trời. Tôi vội nhắm mắt, hai mắt đổ nước giàn giụa phải đưa tay lên lau. Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đều như tôi, đưa tay lên che mắt, Đỗ Hưng còn chửi “Mẹ kiếp”. Chưa xong, đèn xe tải vẫn chiếu thẳng vào chúng tôi còn lái xe tải khởi động động cơ xe. Tôi lập tức nghĩ đến một khả năng cực kỳ đáng sợ, chẳng lẽ tên lái xe này muốn lao xe đến đâm chết chúng tôi? Tôi kêu Đỗ Hưng nhanh chóng di chuyển xe đi chỗ khác, nhưng Đỗ Hưng không mở được mắt ra thì lái xe kiểu gì? Lưu Thiên Thủ bảo chúng tôi đừng hoảng, anh ấy mở ngăn kéo chỗ ghế lái phụ ra. Tôi từng lái chiếc xe cảnh sát này rồi, biết ngăn kéo gần như chẳng có gì, cùng lắm thì thấy một vỏ bao thuốc rồng, nhưng lần này lại khác, Lưu Thiên Thủ lấy ra ba cặp kính đen. Hẳn là Lưu Thiên Thủ đã bỏ vào từ trước, không ngờ anh ấy lại tính toán như thần, biết trước hôm nay chúng tôi sẽ cần đến nó. Ba chúng tôi chia nhau đeo, đáng kính và kích thước mắt kính khác nhau. Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ nhanh tay lấy được kính mắt to, tôi chậm hơn lấy được kính mắt nhỏ, lại còn là kính nữ. Nhưng lúc này ai còn để ý chuyện đấy nữa, tôi vội đeo lên, mặc dù mắt kính nhỏ không che được hết luồng sáng mạnh nhưng tôi neho mắt lại vẫn dùng được.

Y như tôi đoán, chiếc xe tải đang từ từ tăng tốc chạy về phía chúng tôi. Tôi bảo Đỗ Hưng nhanh chóng quay đầu xe, chúng tôi nhân cơ hội cắt đuôi chiếc xe tải. Đoạn đường này hơi hẹp, Đỗ Hưng nhìn trái nhìn phải rồi nói quay đầu mất thời gian, anh ấy cài số lùi cho xe chạy lui thẳng về phía sau.

Chúng tôi đang ở ngay giữa đoạn đường sửa, cách lối ra chưa đến 100 mét, Đỗ Hưng chạy lùi đến lối ra rồi quay đầu là hợp lý.

Nhưng không may là sau lưng chúng tôi lại có hai chiếc xe tải nữa đang lao đến ầm ầm. Rõ ràng ba chiếc xe này đã có mưu đồ từ trước, muốn ép chúng tôi chết ở đây. Tôi hơi cuống lên, tính ra xe cảnh sát không là gì cả, nếu đối đầu trực tiếp chắc chắn bất lợi. Mà nhìn thế này Đỗ Hưng cũng không lùi được xe ra. Lưu Thiên Thủ cũng cuống, hạ kính xe xuống bắn mấy phát về chiếc xe tải. Anh ấy không run tay, đạn bắn chuẩn vào kính xe trước ghế lái. Thoạt đầu tôi mừng rỡ tưởng lái xe không tránh được, nào ngờ kính xe không làm sao cả, đạn không xuyên qua được. Kính chống đạn. Thế này chúng tôi hoàn toàn rơi vào thế bị động rồi, cảm giác bị vây hãm ập xuống. Tôi bị quan cảm thấy Thần Chết cách ba chúng tôi gần quá, nhưng không từ bỏ, nói với Đỗ Hưng: “Chúng ta bỏ xe chạy thôi” Đỗ Hưng không để tâm đến lời tôi nói, chỉ chú ý nhìn bên đường. Bên đường là dốc đất hơi đứng, tôi ước chừng phải tầm 40 độ. Đỗ Hưng “hừ” một tiếng, nói với tôi và Lưu Thiên Thủ: “Ngồi cho vững, chúng ta cược một phen” Tôi lơ mơ đoán ra anh ấy định làm gì, quá liều lĩnh, tim tôi bất giác đập loạn lên thành thịch. Anh ấy phanh gấp, lại lao trực diện về phía xe tải trước mặt. Đỗ Hưng gấu thật, không hề do dự, liên tục tăng tốc, đến khi vào khoảng cách hợp lý anh ấy đánh lái chuyển hướng xe phi xuống dốc đất. Ưu điểm của xe con chính là linh hoạt. Chiếc xe cảnh sát của chúng tôi chạy chéo qua xe tải, xe tải chạy đường bằng còn chúng tôi chạy trên dốc đất. Đúng là đánh cược, nếu tốc độ xe không đủ nhanh, chúng tôi rất dễ lật xe, nếu trên sườn dốc có chỗ nào gồ ghề chúng tôi cũng rất dễ bay ra ngoài.

Tôi hơi ngây người, trợn mắt nhìn chuyện đang xảy ra. Lưu Thiên Thủ không rảnh thế, khi chúng tôi đi sượt qua xe tải, anh ấy giương súng bắn lốp xe tải. Loạt đạn này bắn cầu may, nhưng chúng tôi may thật nên có một viên đã bắn trúng, lốp xe tải nổ luôn. Chiếc xe tải mất thăng bằng, vẫn theo lực quán tính lao xuống sườn dốc. Khi chúng tôi an toàn quay lại mặt đường, chiếc xe tải đã dừng lại, bốc khói, im lặng như tờ.

Đáng ra chúng tôi có thể cứ thế mà chạy đi, nhưng không ai có ý định đó, tất cả đều rút súng ra và xuống xe. Hai chiếc xe tải còn lại bị chiếc xe tải hỏng chặn đường không tiến lên được, đành dừng lại. Dấu hiệu này cho thấy hai lái xe tải kia không chạy, chứng tỏ bọn chúng không sợ chúng tôi, thậm chí rất có khả năng chúng mang theo vũ khí. Chúng tôi không vội lại gần, đều nấp sau xe cảnh sát, muốn dùng tĩnh để áp chế động.

Theo lẽ thường lúc này chúng tôi nên quát bảo đối phương hạ vũ khí đầu

hàng, nhưng giờ thì thôi, hai gã lái xe kia chẳng phải loại lương thiện, chắc chắn không nghe lời. Một lái xe xuống trước. Gã giờ một cái khiên to, từ từ tiến đến gần chiếc xe kia. Tôi nghĩ đến khiên chống nổ, nhưng diện tích chiếc khiên này to hơn khiên chống nổ nhiều. Đỗ Hưng bắn thử một phát. “Pằng” một tiếng, đạn không xuyên qua được tấm khiên.

Tôi hiểu ngay, đây hẳn là khiên chống đạn đã được cải tạo, không ngờ lũ giặc này lại có món bảo bối đắt giá như thế. Bọn chúng có khiên chống đạn thì đến đây chẳng khó khăn gì. Tôi hỏi: “Sếp ời, trong xe cảnh sát có lựu đạn không, có thì lấy một quả ra đi” Tôi nghĩ lựu đạn là để ném, chỉ cần nằm vững cơ hội chắc chắn sẽ phá được chiếc khiên chống đạn. Kết quả, Lưu Thiên Thủ lắc đầu ngay, không nói gì thêm mà lẳng lặng trèo lên trên xe cảnh sát.

Tôi không hiểu ý anh ấy, không có lựu đạn thì anh ấy lên xe làm gì? Cả tôi và Đỗ Hưng đều đứng yên quan sát động tĩnh phía bên kia. Gã lái xe còn lại cũng đã thoát khỏi xe, trốn sau tấm khiên chống đạn. Tôi không ngạc nhiên trước sự kết hợp của hai gã lái xe, lúc gã lái xe thứ hai nhảy ra tôi nhìn thấy gã mang theo một khẩu súng dài, gã còn bắn chỉ thiên một phát.

Pằng. Tiếng súng này to hơn tiếng súng lục nhiều, làm tai tôi nhức nhức. Dựa vào tiếng súng, tôi có thể nhận ra loại súng. Tôi vốn sợ bọn chúng có súng trường, một loạt đạn từ súng này rất mạnh, nhưng thực tế còn nghiêm trọng hơn, khẩu súng bọn chúng có là súng hoa cải.

Súng hoa cải bắn kiểu lia đạn, diện tích sát thương cực lớn, chỉ cần dính một chút thì không chết cũng bị thương. Bọn chúng coi chúng tôi là gấu chẳng, sợ chúng tôi da dày bắn không thủng hay gì? Vẻ mặt của Đỗ Hưng trở nên nghiêm trọng, anh ấy xuất thân từ trường dạy bắn súng, tất nhiên hiểu rõ uy lực của loại súng này hơn tôi. Anh ấy thử bắn thêm mấy phát, nhưng đều bị khiên chống đạn đẩy bật ra hết.

Lúc này tôi chỉ mong mình có một khẩu súng phóng lựu, bóp cò bắn một phát cho đối phương nổ tan tành. Hai gã lái xe dần dần lại gần. Tôi khẽ gọi sếp Lưu mấy lần, mong anh ấy xuống xe tụ lại với hai chúng tôi, ba người cùng nổ súng yểm trợ lẫn nhau có khi còn có cơ hội chạy thoát. Lưu Thiên Thủ không trả lời tôi, nếu không phải ban nãy tận mắt nhìn thấy anh ấy chui vào xe thì chắc tôi cũng nghi ngờ không biết anh ấy có ở trên xe không. Hai gã giặc vốn thận trọng sợ chúng tôi bắn tiếp, thấy chúng tôi không chống lại nữa thì bạo dạn hơn, đặc biệt là tên đi phía sau thỉnh thoảng lại cười nanh ác, chỉ chờ tí nữa nổ súng làm thịt chúng tôi. Nhưng gã cười hơi sớm, xe cảnh sát bỗng nổ máy lao về phía trước. Tôi không nhìn thấy trên

ghế lái có người, nhưng hẳn là Lưu Thiên Thủ đã nằm bò trên ghế để lái xe. Xe cảnh sát đâu không lái xe tải, nhưng chèn hai người thì đơn giản. Hai gã lái xe sợ hãi không còn phối hợp gì nữa, nhìn thấy chiếc xe cảnh sát lao đến thì mỗi tên chạy về một phía. Thế là gã cầm súng hoa cải không được che chắn nữa, tôi và Đỗ Hưng không khách sáo, hai khẩu súng đồng thời nhả đạn. Gã không có cơ hội phản đòn, ngã gục xuống. Tên còn lại thì dễ thôi, có khiên chống đạn thì đã sao, có súng đâu.

Đỗ Hưng cười hì hì, thu súng lại, vừa đuổi người vừa sai bước về phía tên còn lại. Tên đó thông minh, biết mình không phải là đối thủ của Đỗ Hưng, dứt khoát ném khiên chống đạn đi giơ tay lên quỳ xuống, ý là vứt vũ khí đầu hàng. Ban nãy gã hung hăng lắm cơ mà, dọa nạt thách thức chúng tôi, bây giờ nói xong là xong được à? Đỗ Hưng không thèm quan tâm, chửi bới một hồi rồi đánh cho gã ngã gục tại chỗ. Tôi đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, lúc gã ngất đi miệng gã đổ máu, một chiếc răng văng ra ngoài.

Phần 6 – Chương 24: Ngoài ý muốn

Nguy hiểm coi như hết, nhưng chúng tôi không dám lơ là. Ba chiếc xe tải có ba tên lái xe, một đã chết một bị thương, còn một tên chưa biết thế nào, từ lúc hai bên bắt đầu bắn nhau đến giờ chiếc xe tải nổ lốp dừng lại ở ven đường không hề có động tĩnh, gã lái xe cũng không ra ngoài. Chúng tôi nắm chặt súng, Lưu Thiên Thủ đi đầu, ba người từ từ tiến đến trước cửa chiếc xe tải. Tôi và Lưu Thiên Thủ chia nhau đứng hai bên, Đỗ Hưng vận lực mở cửa xe ra. Thật ra cũng là vì Đỗ Hưng khỏe, đổi thành người khác chẳng biết có mở được xe ra không, vì phía trước xe bị lõm một khoảng làm biến dạng cửa xe. Cửa vừa mở, một cái xác máu me be bét đổ ập ra, mặt cái xác còn ngoảnh về phía tôi. Tôi ghê hết người, biểu cảm trên mặt cái xác còn vằn vẹo đau đớn, cực kỳ đáng sợ. Chỉ nhìn một thoáng như thế tôi đã nhận ra cái xác này chính là gã béo lùn. Không ngờ tối hôm qua gã còn nổi nóng với tôi mà nay đã âm dương cách biệt, thân thủ tốt phòng có ích gì? Cũng vẫn là cơ thể từ máu thịt, không chịu được một cú va chạm.

Tôi biết gã là bảo vệ của Thần Thần, tôi tự nhiên nghĩ hay là Thần Thần cũng ở trong xe tải? Tôi nhìn vào trong, không thấy ai khác, cảm thấy vui vui một cách kỳ lạ. Lưu Thiên Thủ và Đỗ Hưng không vui nổi, Đỗ Hưng nhìn gã béo lùn nói: “Tay chân ghê gớm của Hứa Đa Đa gần như chết sạch rồi, còn mỗi Vua Búa, không biết bao giờ hãn mới lộ mặt”

Nghe đến “Vua Búa”, tôi thót tim. Bỗng một bóng đen nhảy ra khỏi thùng xe tải, tốc độ cực kỳ nhanh, chúng tôi không ai nghĩ trong thùng xe tải có người, đến khi chúng tôi phản ứng lại thì đã muộn. Bóng đen gần Lưu Thiên Thủ nhất, hãn tiến phắt lại ấn một thứ gì đó vào huyệt thái dương của Lưu Thiên Thủ.

“Đứng im!” Bóng đen gầm lên.

Tôi và Đỗ Hưng đều chĩa súng vào bóng đen, rồi không dám động dấy nữa. Tôi nhìn kỹ hãn, lập tức nhận ra hãn là ai. Dáng người hãn thấp, mập như gã béo lùn, rõ ràng nhất là trên má trái của hãn có ba nốt ruồi tạo thành hình chữ “phẩm”, chẳng phải Vua Búa thì ai? Thứ đang ấn vào huyệt thái dương của Lưu Thiên Thủ là một chiếc búa đồng nhỏ. Tư thế cầm búa của Vua Búa rất lạ, kiểu vận cánh tay, đầu búa còn đang ấn vào huyệt thái dương của Lưu Thiên Thủ. Thế là thế nào? Tôi không biết tư thế này lợi hại ở đâu, nhưng có thể nhìn ra kể cả nếu tôi và Đỗ Hưng bắn thùng đầu hãn thì hãn sẽ

ấn mạnh cái búa theo phản xạ có điều kiện, kéo Lưu Thiên Thủ chết cùng. Vua Búa thấy hai chúng tôi giương súng đứng im thì sốt ruột, gầm lên: “Mẹ kiếp chúng mày ném súng qua đây, đừng có bày trò vớ vẩn!” Câu này của hăn làm cho tôi rất mâu thuẫn, giờ chúng tôi đang ở trong thế cân bằng mong manh, nếu chúng tôi không còn súng để chế ngự Vua Búa thì hăn giết Lưu Thiên Thủ dễ như trở bàn tay. Đỗ Hưng cười hì hì, nói: “Anh Vẩn ơi, mày tưởng bọn tao ngu đấy à? Ném súng đi á? Bọn tao mất súng là mất luôn cả mạng!” Vua Búa vốn không để ý đến Đỗ Hưng, một tiếng “anh Vẩn” làm hăn nheo mắt nhìn kỹ lại, rồi hừ một tiếng: “Chậc, tao tưởng ai, hóa ra là mày à? Sao? Trước đây mày hận chính phủ bất công, bây giờ mày quay lại làm chó cho chính phủ rồi à?”

Lời nói của hăn quả thâm độc, rõ ràng là động đến nỗi đau của Đỗ Hưng. Tôi tự nhiên nghĩ đến “Cẩn thận sói”, chẳng lẽ người bí ẩn trên QQ cảnh báo tôi là Đỗ Hưng sẽ bị Vua Búa thuyết phục phản bội? Tôi không nhỏ nhen, đến nước này rồi cái gì tôi cũng phải đề phòng, tôi quát Vua Búa câm miệng, cố ý tiến lên một chút, giữ khoảng cách với Đỗ Hưng.

Tên Vua Búa này điên điên dở dở, hăn liếc sang nhìn tôi, thậm chí còn cố ý nghiêng đầu ra bộ thắc mắc hỏi: “Mày tên là gì?” Tôi không định trả lời hăn, nhưng nếu là người khác hỏi tôi chắc chắn tôi sẽ gầm lên đáp lời.

Nhưng nhìn Vua Búa tà môn, hăn có cái gì đó khiến tôi buột miệng trả lời. “Lý Phong!”

“Lý... Phong?” Vua Búa lăm bắm, lại cười ha hả. Điệu cười âm tri địa ngục của hăn làm tôi nổi da gà. Vua Búa nói tiếp: “Thân thủ của mày tầm thường lắm, tao thấy mày chưa được huấn luyện chính quy thì phải, sao lại được làm cảnh sát hình sự thế? Hay là do nhà mày đứt tiền?” Tôi chỉ muốn chửi thề, hăn hỏi câu này mới bị điên ấy, tôi vốn là nhân viên văn phòng, nhà tôi chắc cũng bị điên, bao nhiêu ngành nghề tốt không làm lại phải mất tiền để tôi vác cái thân võ vẽ chẳng ra sao này đi bán mạng làm cảnh sát hình sự? Nhưng nghĩ kỹ lại thì lời hăn nói cũng đáng suy nghĩ, vì sao tôi lại được điều động làm cảnh sát hình sự. Vua Búa quay lại tập trung sự chú ý vào Lưu Thiên Thủ, hình như hăn định cho ba chúng tôi đi cả. Hăn nhìn Lưu Thiên Thủ với ánh mắt sáng lấp lánh, lại còn xem xét ngấm ngấm khuôn mặt của anh ấy.

Lưu Thiên Thủ giữ nguyên tư thế không cử động, cũng không quay sang nhìn thẳng Vua Búa, nhưng lại hỏi: “Nhìn gì?” Giọng điệu của sếp Lưu không hề căng thẳng, thậm chí còn khá thoải mái. Tôi không hiểu, anh ấy mới là người bị khống chế, mà lại còn bị một tên điên giết người khống chế

nữa.

Vua Búa nói tiếp, tôi nghe chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Hẳn chửi Lưu Thiên Thủ là thẳng phản đồ. Tôi nghĩ sếp Lưu chưa bao giờ làm việc gì vi phạm pháp luật, cũng không ra chiến trường đánh nhau, sao lại gọi là phản đồ được? Lưu Thiên Thủ không phản đối, cũng không khẳng định, chỉ im lặng lắng nghe. Vua Búa lại liếm gáy Lưu Thiên Thủ. Khiếp thật, sếp Lưu bao nhiêu ngày rồi không gọi đầu mà hẳn không chê bẩn, đặc biệt hẳn thấp người nên phải kiễng chân lên mới liếm được. “Khá đấy” Vua Búa nói:, “Tổ trưởng, mày thông minh thế chắc nào mày bố lắm, tao ăn rồi liệu có thông minh lên được không?”

Tim tôi đập thình thình, Vua Búa không nói đùa, tà tính của hắn nổi lên rồi, kể cả nếu Tổ trưởng Lưu không may gặp nạn thì cũng phải giữ nguyên xác, không thể để kẻ khác ăn mất não được. Đỗ Hưng không nén được giận, hơn nữa lời nói của Vua Búa không ảnh hưởng gì mấy đến anh ấy, anh ấy cố ý bước sấn lên một bước giữ Vua Búa lại. Vua Búa không sợ, lại cũng nổi giận, hắn ấn mạnh đầu búa vào huyệt thái dương của Lưu Thiên Thủ làm Lưu Thiên Thủ đau đến run người trợn mắt.

Vua Búa nhấn mạnh: “Đừng thử thách giới hạn kiên nhẫn của tao nữa, chúng mày bản cũng được, nhưng hôm nay nhất định tao phải bắt thẳng tổ trưởng này, tao sẽ lôi nó chết cùng” Tôi và Đỗ Hưng bị điểm trúng huyệt, Vua Búa lại găm lên bắt chúng tôi ném súng đi. Dưới sự điên cuồng của hắn, chúng tôi thỏa hiệp. Tôi không biết Đỗ Hưng nghĩ gì, nhưng tôi tin Lưu Thiên Thủ. Ban này anh ấy đã dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi nghe theo lời Vua Búa. Hai khẩu súng đều được ném xuống chân Vua Búa. Vua Búa hài lòng, cười ha hả chửi chúng tôi là lũ ngu ngốc.

Bản thân tôi cũng thấy chúng tôi ngu ngốc thật, bây giờ chúng tôi chẳng còn gì để phản kháng nữa. Bỗng Lưu Thiên Thủ bật cười hỏi Vua Búa:

“Văn Thiên, chúng tôi đều làm theo lời anh rồi, có chuyện này anh nói cho chúng tôi biết được chứ?” Vua Búa nhìn Lưu Thiên Thủ với vẻ kỳ dị, cũng đúng, trong tình cảnh này mà Lưu Thiên Thủ vẫn thoải mái là rất bất thường. Lưu Thiên Thủ hỏi tiếp: “Anh mạnh như thế, sao lại bán mạng cho Hứa Đa Đa? Đừng bảo là để thỏa mãn mong muốn ăn não của anh nhé, anh đổi chủ khác sẽ được điều kiện tốt hơn”

Vua Búa chép miệng: “Tổ trưởng ơi! Tao đồng ý làm tay chân của Hứa Đa Đa không chỉ vì một tí điều kiện ấy đâu. Biết chưa? Bố già tao ốm nặng, tao vượt ngục về viếng, khi tao về đến nhà người không ra người quý không ra quý, may nhờ có Hứa Đa Đa giúp đỡ bố tao mới được chôn cất tử tế, không

thì ông ấy sống cả một đời tao cũng chỉ cho ông ấy một manh chiếu rách quần thân. Chỉ riêng điểm này thôi tao đã nợ Hứa Đa Đa một món nợ nhân tình mãi mãi không trả được rồi”

Đỗ Hưng từng nhắc đến việc này, tôi cũng biết lý do Vua Búa vượt ngục, nhưng không ngờ Hứa Đa Đa đã tính khéo như thế, lợi dụng cơ hội thu được Vua Búa về làm tay chân. Lưu Thiên Thủ gật đầu nói đã hiểu. Chắc là nói chuyện với chúng tôi nhiều quá, Vua Búa bức mình, hắt nhìn tôi và Đỗ Hưng, nói lát nữa sẽ xử lý hai chúng tôi, rồi vung búa lên nhìn Lưu Thiên Thủ.

Khi chiếc búa được vung lên, tim tôi nhảy lên tận họng, tôi gần như nhìn thấy được cảnh tượng tiếp theo với cái xác của sếp Lưu. Chính lúc này lại xảy ra sự lạ. Tôi không biết phải diễn tả như thế nào, chỉ thấy đầu óc ong ong, trước mắt nhòe đi như sắp ngất. Tôi không biết thế này là thế nào, chẳng lẽ mình nhát gan đến mức ấy? Càng kỳ lạ hơn là người khác cũng bị như vậy. Đỗ Hưng giống tôi, anh ấy lắc lắc cái đầu. Phản ứng của Lưu Thiên Thủ và Vua Búa càng mạnh. Lưu Thiên Thủ co rúm người lại, sắc mặt trắng bệch, Vua Búa còn thảm hơn, tru lên đau đớn, đừng nói đến việc đập đầu Lưu Thiên Thủ, bản thân hẳn nghiêng rãng nghiêng lợi như sắp phát điên đến nơi.

Lưu Thiên Thủ nhân cơ hội này vội nhào về phía chúng tôi, nhưng mới đi được mấy bước anh ấy đã khụy chân ngồi phịch xuống. Tôi muốn dìu anh ấy dậy nhưng không được đồng ý, anh ấy ngồi xếp bằng, ấn mạnh ngón tay vào đầu mình. Tôi không hiểu gì về các huyệt đạo trong đông y, không biết sếp Lưu day ấn như thế để làm gì.

Chưa hết, từ đằng xa vang lên tiếng khóc oa oa. Chúng tôi đang ở ngoại thành, xung quanh không có người ở, toàn sườn đất và rừng hoang, làm sao có trẻ con được? Tôi nhìn quanh, nhưng tiếng khóc của trẻ con chỉ vang lên trong thoáng chốc, khi tôi muốn xác định nguồn gốc âm thanh thì tiếng khóc đã ngừng bật. Vua Búa đã biến sắc, mũi dãi lòng thông, miệng sùi bọt trắng, nằm phục trên mặt đất co giật nhìn như sắp chết. Tôi đoán sự thay đổi của Vua Búa chắc chắn liên quan đến tiếng trẻ con khóc, nhưng không hiểu tiếng trẻ con khóc làm sao có thể khiến Vua Búa mất mạng.

Phần 6 – Chương 25: Truy nã

Tôi không vội di chuyển mà quan sát xung quanh vì sợ tiếng khóc lại xuất hiện. Đỗ Hưng thì ngồi khom khom bên cạnh Lưu Thiên Thủ. Tôi phát hiện ông anh này cũng biết chút về y học, thỉnh thoảng cũng giúp được sếp Lưu đôi chút. Một lúc sau, Lưu Thiên Thủ bình tĩnh trở lại, nhưng sắc mặt rất khó coi. Vua Búa như thể như sắp chết, hắn không ngừng đưa tay lên lau mũi, trong nước mũi còn có lẫn cả máu nữa. Tôi có gì nói nấy, hỏi một câu: “Sếp à, ban này có phải chúng ta bị vong nhi kia theo rồi không?”

Lưu Thiên Thủ nhổ một cái phũ định lời tôi nói, còn nói thêm: “Vong nhi gì chứ? Vừa này có gì lạ sao?” Tôi không phục, chỉ vào anh ấy nói: “Vừa này anh cũng choáng choáng đó thôi” Lưu Thiên Thủ xoa xoa huyệt thái dương, cãi nhau với tôi: “Tôi choáng váng vì bị búa đập vào, chỗ này là một huyệt lớn của cơ thể, không bị đập chết là may rồi đó” Tôi thấy anh ấy thà chết cũng không thừa nhận, liền nhìn sang Đỗ Hưng một cái. Ban này anh ấy cũng có phản ứng, nhưng cố ý trốn tránh ánh mắt của tôi, không để lộ gì. Tôi vừa nhìn đã hiểu, Đỗ Hưng chắc chắn biết tiếng khóc đó từ đâu mà có, nhưng cố ý giả vờ ngờ ngác không biết.

Lưu Thiên Thủ thấy tôi vẫn còn đang băn khoăn điều gì, bèn chỉ vào Vua Búa và chuyển chủ đề nói: “Nhìn đi, bản chất xấu xa thì chẳng ổn chút nào. Hắn thường ăn não người khác, bây giờ thì tốt rồi, chính cái đầu của gã cũng gặp chuyện, bị động kinh rồi đó” Tôi cảm thấy giờ nói gì cũng chẳng có ích gì nữa, dù gì cũng sẽ bị những giải thích “hợp lý” của Lưu Thiên Thủ gạt đi. Nếu đã như vậy thì chuyện này cứ tạm thời để đó, từ từ suy nghĩ về nó sau. Nhưng tôi dám khẳng định rằng tiếng khóc kia chắc chắn là có ẩn tình, khéo còn liên quan đến cả người bí ẩn trên QQ, có thể còn liên quan đến cả người thứ tư trong Tổ Điều tra số 2 nữa.

Lưu Thiên Thủ đứng dậy, kêu hai chúng tôi qua đó xem. Chưa nói đến sống chết ra sao, mạch của Vua Búa không hề đập, đồng tử giãn ra, đây là biểu hiện hắn ta đã chết rồi. Một đêm với rất nhiều những nguy hiểm nối tiếp nhau cuối cùng đã kết thúc. Lưu Thiên Thủ gọi điện thoại kêu người tới, ít nhất thi thể ở hiện trường phải được mang đi, mấy tên côn đồ bị hôn mê cũng phải bị áp giải về, còn có ba chiếc xe tải cũng cần được xử lý kịp thời. Lúc di dời thi thể Vua Búa lại có một chuyện xảy ra, Lưu Thiên Thủ vốn dĩ đứng bên cạnh đó, đột nhiên kêu “á” lên một tiếng, lao tới nhìn ba nốt ruồi

trên thi thể, trầm tư suy nghĩ. Tôi phát hiện biểu cảm của sếp Lưu rất kỳ lạ, rõ ràng anh ấy đang giấu giếm điều gì. Khiêng thi thể là công việc rất mệt nhọc, nhất là hai người trực tiếp khiêng. Tôi khuyên sếp Lưu một câu, kêu anh ấy về Cục Cảnh sát nghiên cứu thêm sau.

Lúc ba chúng tôi về tới Cục Cảnh sát thì trời đã sáng rồi, cuộc thẩm vấn vẫn chưa kết thúc. Chúng tôi vất vả một đêm nên không còn một chút tinh thần sức lực nào. Cuộc chiến này có lẽ còn kéo dài, chúng tôi thương lượng với nhau, quyết định tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút trước rồi tính tiếp sau.

Chúng tôi không muốn ngủ ở phòng họp nữa, ngủ kiểu đó không thoải mái, mà chúng tôi đi ra ngoài tìm một nhà nghỉ gần Cục Cảnh sát để ngủ. Ba chúng tôi chỉ thuê một phòng, chen chúc ngủ trên một cái giường. Không phải ba chúng tôi keo kiệt, mà vì để thuận tiện cùng nhau hành động trong trường hợp khẩn cấp. Trong đầu tôi cứ luẩn quẩn hình xăm trên ngực trái của Lưu Thiên Thủ, nên muốn tranh thủ cơ hội này nhìn kỹ một chút. Đi ngủ mà, phải cởi đồ chứ, nhưng anh ấy lại không cởi, mà mặc quần áo đi ngủ, giống như thể anh ấy biết tôi đang nghĩ gì vậy. Người anh ấy hơi hám bẩn thỉu, không cởi đồ thì tôi cũng không cởi, dù sao thì đều bẩn như nhau thôi mà. Chúng tôi ngủ một giấc khá ngon, cả ba ngủ đến tận trời tối.

Phải nói rằng nữ thẩm vấn mà Lưu Thiên Thủ tìm đến làm việc rất hiệu quả, trong vòng 24 tiếng đồng hồ đã moi được tất cả mọi chi tiết vụ án. Tôi thấy vụ này không hề nhỏ, ngay cả Phó Thị trưởng điều tra hình sự cũng tới để họp với lãnh đạo cấp cao của Cục. Tôi không quan tâm nội tình có cơ mật gì, rốt cuộc vụ án có dính dáng tới ai nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi, mà tôi chỉ quan tâm đến những bí ẩn chưa được giải đáp. Tôi và Lưu Thiên Thủ tranh thủ trao đổi với nhau, tôi hỏi anh ấy nếu đã thẩm vấn xong xuôi rồi, thì có thể nói đến chuyện của Giang Lãm Thành và Hứa Đa Đa được không. Anh ấy hỏi lại tôi: “Cậu muốn tìm hiểu cái gì nào?” Tôi vẽ lên trán một hình chữ thập, rồi hỏi: “Cái này có liên quan gì đến Hứa Đa Đa?” Đêm hôm ấy, khi Đỗ Hưng dẫn tôi đi hóa trang thành xác sống đã vẽ hình Thánh giá.

Lần này Lưu Thiên Thủ không giấu giếm gì mà nói thẳng: “Những anh em nhà họ Giang là một nhóm cao thủ võ thuật, thu nhận rất nhiều đồ đệ. Nhưng họ không sử dụng võ thuật của mình vào mục đích đúng đắn, ngược lại còn dẫn thân vào còn đường tà ác. Nhất là anh em Giang Lãm Thành, họ cực kỳ tin vào Thiên Chúa giáo, nên đã lấy hình chữ thập làm biểu tượng cho tổ chức của mình. Còn về Hứa Đa Đa, chẳng qua chỉ hợp tác với họ để làm việc xấu mà thôi, cùng nhau góp sức lực, nhân lực để làm mấy việc mờ

ám kiếm tiền”

Theo những gì Lưu Thiên Thủ nói thì tôi đã liên kết được rất nhiều chuyện lại với nhau. Anh ấy không cho tôi cơ hội gì, liền nói luôn một chuyện khác: “Lý Phong à, cậu còn nhớ cái chết của Giang Lãm Thành và Tần Quân chứ? Bây giờ nghĩ lại hai người họ chắc chắn là bị Vua Búa sát hại, cậu nghĩ xem có đúng không nào? Lợi ích của hai người họ và Hứa Đa Đa có xung đột nên hai người họ đã bị Hứa Đa Đa phái Vua Búa đi giết người diệt khẩu”

Tôi rất muốn nói là không tin, nghĩ bụng cái ông anh họ Lưu này lại định lừa ai chứ? Vua Búa dùng búa gây án, Giang Lãm Thành là do tai nạn mà chết, Tần Quân thì chết do uống rượu quá chén, nếu là do Vua Búa giết thì đây không phải là cách gây án của hắn. Tôi thấy là Lưu Thiên Thủ đang trốn tránh, anh ấy lại giải thích một số nghi vấn trước đó, nhưng lại mang đến cho tôi cảm giác anh ấy đang đánh lạc hướng tôi, nói cách khác là đang đổ tội cho Vua Búa. Dù sao thì hắn cũng chết rồi, đổ tội cho một người chết thì bao nhiêu mà chẳng được.

Chúng tôi kết thúc trao đổi, sau đó tôi đi về văn phòng, lúc đó Đỗ Hưng không có ở đó, tôi ngồi không ở văn phòng chẳng có việc gì làm, nên bỏ điện thoại ra xem. Đã lâu rồi tôi không liên lạc với người bí ẩn trên QQ, nhưng mỗi ngày tôi đều lên QQ để check vì sợ là có tin nhắn gì đó. Nhưng thất vọng thay, anh ta cũng chẳng nói gì hết, lần này tôi không tìm chế được, bèn chủ động nhắn tin cho anh ta: “Cảm ơn anh tối qua đã giúp chúng tôi tiêu diệt được Vua Búa”

Tôi muốn mượn cơ hội này để anh ta thừa nhận danh tính của mình, nhưng anh ta không dễ bị lừa như vậy, không lâu sau bèn hỏi lại tôi một câu: “Cái gì?”

Nhìn thế này thì xem ra anh ta muốn giả ngốc với tôi đến cùng. Tôi đang nghĩ xem là bây giờ nên tiếp tục gắng hỏi anh ta, hay là dừng lại.

Quan hệ của tôi với người bí ẩn này khá tế nhị, tôi sợ tôi hỏi ép quá anh ta sẽ cắt liên lạc, nên quyết định từ từ hăng nói: “Không sao!” Tiếp đó anh ta gửi một tấm ảnh và vài chữ sau đó offline. Những chữ đó tôi rất quen rồi, vẫn là “Cẩn thận với sói!”, còn tấm ảnh thì là một cái búa vẽ bằng tay. Tôi cảm thấy có gì đó bất ổn, không phải Vua Búa đã chết rồi ư? Sao vẫn gửi tấm ảnh đó và dòng chữ đó? Lẽ nào Đỗ Hưng còn có vấn đề khác nữa sao? Tôi không hiểu, nghĩ một lúc mà choáng hết cả đầu, bèn tạm gác chuyện này qua một bên.

Cuộc họp cấp cao của Cục kết thúc và nội dung họp không được công khai,

nhưng có hạ lệnh cho chúng tôi tranh thủ năm bắt thời cơ nhanh chóng truy bắt Vương Căn Sinh về quy án. Tôi nghe đến cái tên Vương Căn Sinh, trong lòng lại dâng lên cảm giác buồn man mác khó tả, dù gì thì trước kia đó cũng là người anh em tốt của tôi. Dưới sự điều tra tích cực của chúng tôi, liên tiếp có những chuyện kỳ lạ xuất hiện, mỗi ngày đều có tình báo truyền tới, chẳng phải ở đây thì sẽ là ở chỗ kia, đều xuất hiện Vương Căn Sinh. Mỗi lần có nghi phạm xuất hiện, chúng tôi đều vội vàng tới để điều tra. Thật là hết chịu nổi, nhất là có khi là hai nơi khác nhau nhưng cùng lúc đều có tình báo.

Đêm nay lại có tình báo mới, nói rằng có người thấy Vương Căn Sinh xuất hiện ở một nhà xưởng bỏ hoang. Chúng tôi quá quen với những tình báo tương tự như vậy rồi. Lúc này vừa hay Tổ 1 và Tổ 2 mở cuộc họp, Lưu Thiên Thủ nhận lệnh xong liền nhìn chúng tôi, Đỗ Hưng hỏi mọi người lần này ai đi hiện trường đây. Lãnh Thanh có động thái đầu tiên, nhận đưa người đi. Gần đây anh ta thể hiện rất tốt, làm việc cũng rất tích cực. Tôi đoán anh ta đang nhắm tới vị trí Tổ trưởng Tổ 1, nên muốn mượn cơ hội này thăng chức. Tôi không cầu tiến như anh ta, thấy mình làm một cảnh sát hình sự là tốt lắm rồi, còn hơn làm tổ trưởng, việc gì cũng đến tay.

Lưu Thiên Thủ đồng ý với đề nghị của Lãnh Thanh, kêu anh ta lập tức dẫn Tổ 1 đi đến hiện trường. Họ vừa rời đi thì cuộc họp cũng coi như kết thúc, vì chẳng còn lại mấy người. Ba chúng tôi tính nhân lúc đang rảnh thì đi ăn cơm trước đã rồi tính tiếp. Thời gian này chúng tôi đều không về nhà, ăn uống thì ăn ở tầng dưới Cục Cảnh sát, ba chúng tôi thay nhau trả tiền. Tôi phát hiện Lưu Thiên Thủ rất cáo già, tôi và Đỗ Hưng mời thì đều ăn đồ rất hợp túi tiền, nhưng đến lượt anh ấy trả thì anh ấy luôn luôn gọi trước một nồi canh to. Gì vậy trời? Cho chúng tôi húp no canh rồi thì còn ăn được cái gì nữa?!

Lần này chúng tôi tìm một nhà hàng cơm thố, vẫn như trước đây, Lưu Thiên Thủ gọi nguyên một nồi canh dưa chua. Nhưng chúng tôi chưa kịp ăn thì điện thoại reo lên, là điện thoại của điều phối viên. Điều phối viên thông báo mấy người Lãnh Thanh có chuyện rồi. Tổ 1 phát hiện Vương Căn Sinh trong nhà xưởng bỏ hoang đó, nhưng bị đánh lén nên có vài người bị thương. Tôi không ngờ lần này Vương Căn Sinh lại xuất hiện, nhưng đối mặt với nhiệm vụ, tôi cũng không thể nể nang tình bạn năm xưa. Tôi kiến nghị với sếp Lưu không ăn cơm nữa, mà nhanh chóng tới ứng cứu càng sớm càng tốt. Chúng tôi vội vàng về Cục Cảnh sát lấy súng, để đề phòng Vương Căn Sinh giở trò, Đỗ Hưng còn mang theo cả một khẩu súng trường.

Chúng tôi lên xe lái tới nhà xưởng bỏ hoang, tới nơi thì trời đã tối thui, chỉ có chút ánh sáng le lói chiếu ra từ nhà xưởng. Đỗ Hưng đi trước, tôi và Lưu Thiên Thủ theo hai bên phải trái phía sau, chúng tôi chạy chậm chậm tới hiện trường. Cánh cửa sắt của xưởng đang hé, tôi phụ trách mở cửa, Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ phòng bị. Trước đó nhận được tin cảnh sát thực hiện nhiệm vụ đều bị thương hết rồi, tôi cứ nghĩ hiện trường cũng không nghiêm trọng lắm. Nhưng cửa sắt vừa mở ra, tôi bàng hoàng sửng sờ. Lãnh Thanh dựa vào cửa, sợ đến nỗi run lấy bầy, những người khác thì nằm rải rác bên trong xưởng, tư thế chết rất thê thảm, có người đầu bị đập nát. Lãnh Thanh vừa nhìn thấy chúng tôi liền có chút kích động, chỉ vào một góc của nhà xưởng nói: “Ở đó... ở đó...”

Góc mà Lãnh Thanh chỉ có một đồng thùng gỗ, cao khoảng một người. Tôi không hiểu anh ấy chỉ vào cái gì nữa, lẽ nào Vương Căn Sinh trốn trong đó ư?

Phần 6 – Chương 26: Cẩn thận sói

Nhớ đến cảnh tượng xác chết nằm rải rác trên sàn, tôi cảm thấy mình đúng là mù rồi, không nhìn ra Vương Căn Sinh là người máu lạnh vô tình như vậy. Hiện trường không hề có dấu vết của súng, những đồng nghiệp của tôi chắc chắn là chưa kịp định thần lại thì đã bị giết. Tôi đoán dù cho Đỗ Hưng làm việc này thì chắc chưa chắc anh ấy đã làm được. Tôi ngờ rằng Vua Búa đã rất lợi hại rồi, vụ đó là vụ làm tôi đau đầu nhất rồi. Những giờ nghỉ lại, so với vụ của Vương Căn Sinh, thì Vua Búa còn rất non và xanh. Chúng tôi không dám sơ suất, vẫn bày binh bố trận cẩn thận, Đỗ Hưng đi trước, hai chúng tôi theo sau theo đội hình tam giác, nhưng chúng tôi không ai dám đi quá nhanh. Đồng thùng gỗ đó rất nhiều, không thể biết được Vương Căn Sinh trốn ở góc nào, càng không thể biết hẳn có đem theo súng hay không. Nếu liều lĩnh tiếp cận, rất có thể sẽ bị đánh úp. Tôi còn thỉnh thoảng hít ngửi, tôi lo là trong xưởng có khí gas, vậy thì súng chúng tôi mang theo không có đất dụng võ rồi. Ba chúng tôi dồn hết sự chú ý vào một góc mà không để ý đến phía sau lưng. Bỗng dưng có tiếng đóng cửa vang lên, cửa xưởng này làm bằng sắt, cho nên âm thanh nghe rất chói tai. Tôi khựng lại một chút, sau đó cảm thấy có gì đó bất ổn, có khi nào Vương Căn Sinh xuất hiện ở cửa không? Vậy chẳng phải Lãnh Thanh sẽ gặp nguy hiểm hay sao? Chúng tôi cùng nhau ngoảnh đầu lại, khi thấy chuyện gì đang xảy ra, tôi khá bàng hoàng. Người đóng cửa chính là Lãnh Thanh, anh ta không chỉ đóng chặt cánh cửa lớn, mà còn móc từ trong túi ra một ổ khóa nhỏ, “tách” một cái, khóa chặt cánh cửa vào. Lúc này anh ta trông rất kỳ lạ, gương mặt không còn chút sợ hãi nào, dựa vào cửa, nhắm mắt không nói gì, trông có vẻ đang nghĩ chuyện gì đó. Tôi linh cảm có gì đó không ổn, nhưng vẫn mở miệng hỏi một câu: “Sao vậy Lãnh Thanh?”

Lãnh Thanh cười nhạt, nụ cười rất kỳ lạ, tôi cũng không biết miêu tả nụ cười đó như thế nào nữa, vừa bí ẩn vừa tự nhiên, có chút điên cuồng, lại có chút hơi đàn bà. Đây tuyệt đối không phải là Lãnh Thanh của Tổ 1, anh ta hoàn toàn biến thành con người khác, giống như người ta thường nói bị ma nhập vậy. Hắn mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn chúng tôi, vừa thờ dài vừa lắc đầu nói: “Chúng mày có phải là súc sinh hay không? Hả? Bọn tao đang rất yên ổn, Tổ Điều tra số 2 chúng mày nhất định phải nhúng tay vào bắt hết người của Tổ 1 bọn tao đi. Giờ tao đập chết hết chúng mày cũng không hết

hận”

Tôi cảm thấy miệng khô khốc, điều hăn vừa nói ra thật sự chấn động. Nghe vậy thì tôi thấy rằng Vua Búa thực thụ chính là hăn. Vương Căn Sinh lẽ nào bị hăn vu oan sao? Hay là Vương Căn Sinh thực tế không hề chạy trốn, mà đã bị giết từ lâu rồi?

Đỗ Hưng không quan tâm hăn nói gì, lên đạn rồi chạy tới chỗ Lãnh Thanh hét lên: “Chết tiệt, hóa ra mày mới là nội gián. Hôm nay ông cho mày lĩnh tất cả chỗ đạn này”

Lãnh Thanh chặc chặc vài tiếng, bày ra vẻ mặt thờ ơ sao cũng được, hăn còn xoa xoa huyết thái dương, trông biểu cảm lúc này có vẻ như đang tức giận với Đỗ Hưng.

Lưu Thiên Thủ rất bình tĩnh, ra hiệu cho tôi và Đỗ Hưng dừng vội, để anh ấy nói chuyện với Lãnh Thanh trước: “Cậu với Vua Búa có quan hệ gì với nhau?”

Lãnh Thanh hồi tưởng rồi kể lại với chúng tôi: “Nói với mấy người về người đã chết cũng chẳng sao nhì. Tao và Vấn Thiên là anh em cùng cha khác mẹ, chắc các người không nghĩ rằng người thầy nhập môn của bọn tao là anh em họ Giang. Sau đó lại bái một sư phụ khác, từ lúc học xong đến nay bọn tao luôn hợp tác cùng anh em họ Giang, và tao được sắp xếp đến Cục Cảnh sát làm nội gián. Haiz... Giờ sư phụ chết rồi, việc làm ăn của tao cũng bị gián đoạn, chúng mày đều phải chịu trách nhiệm về những chuyện này”

Nói xong hăn sờ phía sau lưng lấy ra một cái búa. Tôi vẫn đang suy nghĩ về lời hăn vừa nói, nhưng nhìn thấy cái búa hăn lôi ra, thì tim tôi đập lên thành thịch. Lưỡi búa của cái búa đó mô phỏng đầu một con sói, chỗ đầu búa khắc thành hình răng sói, trên đó dính đầy vết máu, có vết đã khô, có vết thì mới, rõ ràng là vết có trước vết có sau. Lãnh Thanh bỗng cảm thấy mất mát, hăn ngẩng đầu lên trời, cầm búa gõ vô hồn vào cánh cửa sắt.

Trong tôi hiện giờ có đủ các loại cảm xúc, thậm chí còn muốn chửi bới.

Người bí ẩn trên QQ thật chết tiệt, năm lần bảy lượt nhắc nhở tôi phải cẩn thận sói, sao không nói rõ ra hơn một chút chứ?! Rằng thứ mà tôi phải cẩn thận không phải Đỗ Hưng, mà là cái búa đầy vết máu kia. Lúc này tôi cũng không căng thẳng lắm, chúng tôi có súng mà, tôi không tin Lãnh Thanh nhanh đến mức tránh được cả đạn. Đỗ Hưng nghĩ giống như tôi, anh ấy không thèm hỏi gì, bắn một phát vào đầu Lãnh Thanh. Tôi cứ nghĩ bắn súng thì sẽ nghe thấy tiếng, tai đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe tiếng nổ. Nhưng lại chẳng có tiếng súng nổ nào cả, chỉ có một tiếng “cách”. Súng bỗng dừng bị

tắc đạn.

Tôi và Lưu Thiên Thủ lần lượt bóp cò, nhưng kết quả cũng giống như những gì xảy ra với Đỗ Hưng. Tim tôi chết đứng, chẳng trách Lãnh Thanh không chút hoang mang, hóa ra hãn sớm đã động tay với súng của chúng tôi. Vậy thì quản lý kho súng có phải là người của Lãnh Thanh không nhỉ? Chúng tôi không có thời gian để suy nghĩ chuyện này, sau khi Lưu Thiên Thủ mắng hãn là kẻ hai mặt, thì ba chúng tôi cùng rút gậy cao su ở sau lưng ra, cùng nhau tiến gần về phía Lãnh Thanh. Không còn cách nào khác, lúc này chỉ có thể chơi tay bo thế này. Hãn cũng tiến về phía chúng tôi, ba chúng tôi tạo thành hình tam giác bao vây lấy hãn.

Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ nhìn chăm chăm vào Lãnh Thanh, tôi thì chú ý tới hành động của hai người họ, hễ họ động thủ thì tôi cũng sẽ lập tức phối hợp. Tôi không tin ba người chúng tôi hợp lại không đánh bại được một mình Lãnh Thanh. Chúng tôi phối hợp rất ăn ý, gậy cao su từ ba hướng cùng tiến tới tấn công hãn.

Lãnh Thanh vẫn không chút hoảng sợ, chớp thời cơ phản công. Hãn cầm búa lên khua một vòng lần lượt vào gậy trên tay chúng tôi, tiếng “ping ping” vang lên. Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ không bị tuột gậy khỏi tay, tôi thì hơi đen. Tôi định cầm thật chắc gậy trong tay, nhưng lực của cái búa đó quá lớn, nên tôi đã bị tuột gậy khỏi tay.

Lãnh Thanh đột nhiên lao tới đá Lưu Thiên Thủ một cái, lực đá rất mạnh, đá thẳng vào thắt lưng, làm cho Lưu Thiên Thủ lăn vài vòng dưới đất, mặt tái cả ra, đau đến mức ngồi bệt dưới đất ôm thắt lưng không đứng dậy được. Mặt Đỗ Hưng dần biến sắc, kỹ năng của Lãnh Thanh hơn anh ấy khá nhiều. Nhưng anh ấy không hề sợ hãi, hét lên một tiếng, cầm gậy lao về phía trước. Anh ấy tràn đầy sinh lực, lăn xả liều mạng và cực kỳ dũng mãnh, nếu là người thường chắc chắn sẽ chết dưới gậy của anh ấy, nhưng đối với Lãnh Thanh thì lại rất bình thường, hãn dùng búa chặn đòn tấn công của gậy cao su. Thậm chí thỉnh thoảng hãn lại cười nhạo một cái.

Đỗ Hưng như biến thành con chuột, còn Lãnh Thanh như một con mèo, mặc cho hãn ra đòn với Đỗ Hưng thế nào, không chống đỡ được cũng phải liều mạng. Mặc dù kỹ năng chiến đấu của tôi không được tốt cho lắm, nhưng cũng chớp thời cơ lao tới, vỗ lấy Lãnh Thanh từ phía sau, hai tay siết chặt cổ hãn, hai chân cặp chặt eo hãn, sau đó hét lên: “Đánh đi!” Đỗ Hưng hừ một tiếng cầm gậy đánh bay búa trên tay hãn, toan đánh vào ngực trái hãn. Nhưng hãn không dễ đối phó như vậy, hãn lùi ra sau vài bước để tránh gậy, sau đó đỡ chiêu quay chong chóng ra.

Tôi đã thấy chiêu này khi chúng tôi vây bắt tên người trắng kia, nhưng lần này tôi đích thân cảm nhận được chiêu quay chong chóng ấy đáng sợ đến mức nào. Tôi cảm nhận được khung cảnh trước mắt thay đổi vù vù, đầu óc ong ong chường chường như bị lấp đầy bởi không khí vậy. Chong chóng quay xong một vòng, tôi tự động rơi xuống khỏi lưng hăn, lại còn lăn lông lốc trên sàn nữa. Tôi hoàn toàn bị choáng, không biết nên làm gì tiếp theo, bước vô định vài bước rồi ngồi bệt xuống đất.

Tiếng “ping” vang lên ngay phía sau tôi. Tôi nghe thấy mà căng thẳng, nhưng cảm giác căng thẳng đó lại giúp tôi cân bằng lại, sau đó tôi tỉnh táo lên ít nhiều. Âm thanh đó không giống với tiếng búa, tôi nghĩ bụng lẽ nào Lãnh Thanh lại lôi vũ khí mới ra sao? Tôi quay đầu nhìn thì thấy cảnh tượng có đôi chút kỳ lạ. Đỗ Hưng ôm ngực quỳ dưới đất, Lãnh Thanh giờ nằm đấm đứng bên cạnh, toan đấm vào thái dương Đỗ Hưng. Nhưng năm đấm đó không có cơ hội được tung ra, cổ hăn treo lủng lẳng một chiếc giày, má hăn một vết giày khá rõ. Lưu Thiên Thủ vẫn ngồi dưới đất, nhưng một chân đã bị mất giày. Cái gã này cũng thông minh thật đấy, tuy không đứng dậy được nhưng cũng biết dùng chiêu “phi giày” để cứu mạng Đỗ Hưng. Chiêu “phi giày” đó không mang tính chất tấn công, cũng chẳng trí mạng, chỉ có tác dụng làm nhục đối phương mà thôi. Lãnh Thanh nhìn Lưu Thiên Thủ với vẻ mặt không tin vào mắt mình, hăn còn giơ tay sờ lên mặt. Cái xưởng hoang này rất bụi bặm bẩn thỉu, mặt đất những bùn là bùn, vết giày đó cộng thêm cái sờ tay lên mặt làm cho mặt hăn bỗng chốc trở nên nhem nhuốc. Hăn không cợt nhả nữa, cũng không còn cái thái độ kiêu ngạo như trước nữa, thay vào đó là vẻ mặt dữ tợn. Hăn đá Đỗ Hưng sang một bên, bước về phía Lưu Thiên Thủ. Hăn đổi ý quay sang muốn giết người đã làm nhục hăn bằng cách cho hăn một vết giày vào mặt. Lưu Thiên Thủ lúc này không còn sức lực để phản kháng nữa, nếu tôi không giúp anh ấy, thì rất có thể sau này tôi không còn được gặp lại anh ấy nữa.

Tôi cắn răng liềm một phen, vì đây là thời khắc sống còn. Vô độc bất trượng phu (quân tử đại trượng phu phải biết dùng chút thủ đoạn), đừng trách tôi giở trò bẩn thỉu. Tôi vơ một đồng cát trong tay, nhắm nhin đau chồm dậy, lao về phía Lãnh Thanh. Tôi cố ý hét lên một tiếng “tiếp chiêu...!”, giả vờ đưa năm đấm có cát bên trong giơ vào mặt hăn. Hăn dừng bước nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt đờ đờ sát khí làm tôi phát sợ. Nhưng mà lúc này sát khí hay không sát khí thì cũng kệ, đợi thời cơ thích hợp, tôi buông tay hất nắm cát vào mặt hăn.

Đây cũng được coi là chiêu độc lạ, lại là chiêu của mấy đứa trẻ con bốn

năm tuổi hay dùng, Lãnh Thanh không ngờ là tôi lại dùng tới, có vẻ hơi bức tức. Bỗng “phù” một tiếng, mặt hắn bốc lên một luồng khói đen. Lúc này từ “nhem nhuốc” không đủ để hình dung nữa, mà mặt hắn như bị sét đánh đen thui vậy. Chưa bàn tới trận này ai thắng ai bại, tôi nghĩ Lãnh Thanh đấu với ba chúng tôi trận này đúng là quá đen đủi. Dưới những đòn tấn công độc辣 của tôi và Lưu Thiên Thủ, chắc chắn sẽ để lại trong lòng hắn nỗi ám ảnh không hề nhỏ.

Phần 6 – Chương 27: Cái chết bí ẩn

Một người dù nông cuồng đến đâu, cũng sẽ có lúc không còn cách nào khác ngoài nổi giận; một người dù kiêu ngạo đến đâu, cũng sẽ có lúc trông nhếch nhác thảm hại. Câu này rất đúng để hình dung Lãnh Thanh lúc này. Hắn bị tôi chơi chiêu đó, cuồng nộ tới mức phát điên lên, vừa lăm bầm chửi mắng vừa đi về phía tôi. Lúc ra đòn với hắn thành công, tôi cũng có chút mừng thầm, nhưng tiếp theo phải làm thế nào thật sự làm tôi khá đau đầu. Tôi không đánh lại hắn, dù hắn có nhường tôi một tay một chân, thì tôi cũng không dám chắc mình có thể thắng. Thấy hắn như muốn xé xác ăn tươi nuốt sống tôi, tôi liền lùi lại vài bước. Đỗ Hưng bắt chấp cứu tôi một mạng, anh ấy đứng dậy chạy về phía Lãnh Thanh, dồn sức nhảy lên lưng hắn. Chiêu này trước đó tôi đã dùng rồi, nhưng suy nghĩ của anh ấy không giống tôi cho lắm. Tôi là bầu đại lên lưng, còn Đỗ Hưng thì để thân nằm ngang, hai tay nắm chặt tay trái của hắn, hai chân kẹp chặt tay phải hắn. Tôi không biết hai người họ ai khỏe hơn, nhưng đây không phải vấn đề chính, mà Đỗ Hưng dùng lực toàn thân chỉ để khống chế hai tay của Lãnh Thanh, dùng sức hất thẳng cánh tay của hắn ra. Đây quả là một cái khóa bằng xương bằng thịt, Lãnh Thanh hừm hừm vài tiếng, muốn thoát ra nhưng không thoát được.

Đỗ Hưng cố ghì chặt Lãnh Thanh, gắng sức tới mức mặt đỏ bừng lên, cố nói với tôi một câu: “Nhanh! Đánh đi!” Tôi biết cơ hội chỉ trong nháy mắt, bây giờ là lúc thích hợp nhất để hạ gục Lãnh Thanh. Tôi lao qua tới, dứt khoát giơ nắm đấm đâm vào huyệt thái dương của hắn. Nắm đấm của tôi tuy không lợi hại bằng Đỗ Hưng, nhưng cũng mạnh mẽ hơn so với những đấng mày râu khác. Sau khi đâm bùm bụp bốn năm phát liên, cảm giác của tôi lúc đó vô cùng kinh ngạc. Hoàn cảnh không cho phép, chứ tôi thật sự muốn ngẩng đầu hỏi ông trời một câu, rằng rốt cục Lãnh Thanh ăn gì mà thái dương hắn lại cứng hơn cả nắm đấm của tôi nữa.

Thực ra Lãnh Thanh cũng không dễ chịu gì, chỉ là hắn nhịn đau không kêu gào lên mà thôi. Nhìn dáng vẻ tôi có vẻ ngạc nhiên rồi dừng tay, hắn nhận cơ hội phản công. Chiêu của hắn cũng rất độc lạ, đó là dùng đầu. Hắn bước về trước một bước, đập mạnh vào trán tôi một cái. Tôi cảm giác như bị một quả tạ đập vào đầu vậy, lập tức choáng váng, chân nhũn ra, một lần nữa ngòai phịch xuống đất. Hắn vốn dĩ muốn đập một cái cho tôi gục luôn,

nhưng thật may cho tôi, đòn của hắn chưa kịp tung ra thì tôi đã nằm bẹp dưới đất rồi, cũng vì thế mà tôi thoát được.

Lãnh Thanh mặc kệ tôi nằm đó, quay sang tập trung đối phó với Đỗ Hưng. Hắn đứng tại chỗ xoay vài vòng, nhưng Đỗ Hưng không dễ đối phó như tôi. Anh ấy không những không bị tuột khỏi lưng hắn, ngược lại còn gồng lực nhiều hơn, kẹp chặt lấy Lãnh Thanh. Lãnh Thanh cũng thông minh, thấy chiêu này không hiệu quả, liền ngửa ra sau, “rầm” một tiếng, hắn lấy Đỗ Hưng làm giá đỡ mà ngã nhào xuống mặt đất. Đỗ Hưng đau quá rên rĩ vài tiếng, toàn thân bỗng chốc thả lỏng. Lãnh Thanh đang đợi cơ hội này, hắn giãy giụa vài cái rồi thoát ra.

Tôi và Lưu Thiên Thủ có giờ một số thủ đoạn, tôi phát hiện Lãnh Thanh cũng học theo chúng tôi. Bây giờ thủ đoạn của hắn trở nên cực kỳ xảo quyệt. Hắn giơ hai ngón tay ra, nhìn tư thế này thì có vẻ là đang muốn lao tới chọc vào mặt Đỗ Hưng. Ý đồ của hắn rất rõ ràng là muốn chọc mù Đỗ Hưng. Tôi nhìn mà thấy lo lắng, đôi mắt rất quan trọng đối với một người, nếu mù thật thì người đó coi như đã chết đi một nửa.

Nhưng tôi thực sự kiệt sức tới nỗi không thể đứng dậy được, bất lực nhìn cảnh tượng đó mà không thể làm gì khác. Lúc này lại có điều kỳ lạ xảy ra mà không có chút báo hiệu nào. Người Lãnh Thanh bỗng dưng run lên, sau đó hắn ôm ngực rất đau đớn, giẫm lên người Đỗ Hưng mà đứng lên. Chắc hẳn hắn rất đau, mặt hắn nhăn nhó, hai bên lông mày như sắp xoắn vào nhau đến nơi, miệng phun ra máu. Tôi không biết là có chuyện gì nữa, nhưng có thể chắc chắn rằng lực phủ ngũ tạng của hắn có vấn đề. Hắn giãy giụa một hồi, người mềm nhũn ra nằm phịch xuống đất co giật, nhìn có vẻ chắc không còn sống được nữa. Đỗ Hưng nhân cơ hội này bò dậy, nhưng anh ấy không nhân cơ hội ấy để tấn công Lãnh Thanh, mà lão đảo đi sang bên cạnh đứng.

Trước đó Vãn Thiên cũng chết một cách kỳ quái như thế này. Khi ấy còn xuất hiện tiếng khóc của trẻ con, lần này tuy không có tiếng khóc xuất hiện, nhưng tôi dám tin rằng Lãnh Thanh và Vãn Thiên đều bị cái gọi là “đứa trẻ” đó giết chết. Điều khác biệt duy nhất giữa hai người họ là, một người có vấn đề ở đầu, còn một người bị công kích vào nội tạng. Tôi đoán người bí ẩn QQ đang ở quanh đây, tôi cảm thấy người này sẽ không hại tôi, cho nên mạnh dạn chạy ra bên ngoài xưởng tìm. Lần này tôi rất quyết tâm, đến cả Lưu Thiên Thủ kêu tôi dừng lại tôi cũng không nghe. Xưởng này ban nãy bị Lãnh Thanh khóa lại rồi, nhưng điều ấy cũng không làm khó tôi. Tôi cầm chiếc búa sỏi lên, lao tới đập khóa cửa.

Cái búa sói này đúng là bảo bối, lúc tôi vung lên nghe có vẻ khá nặng, nhưng là vừa sức với Lãnh Thanh. Khi đập vào khóa cửa, nó thực sự có sức công phá rất lớn, tôi đập bảy tám nhát, thì khóa đã bật ra. Tôi đẩy cánh cửa sắt ra, chạy ra ngoài quan sát bốn phía. Bên ngoài tối đen như mực, làm gì có người bí ẩn nào cơ chứ. Tôi có chút thất vọng, ban nãy quyết tâm bao nhiêu, bây giờ thì thất vọng ê chề quay về, chân tay mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Lưu Thiên Thủ gọi điện cho Cục Cảnh sát, kêu họ lập tức hỗ trợ. Thực ra cũng chẳng phải hỗ trợ gì nhiều, họ qua đây kiểm tra hiện trường và xử lý thi thể mà thôi. Sau đó sếp Lưu từ từ bước qua chỗ tôi, lần này anh ấy không đợi tôi hỏi liền lên tiếng trước: “Chúng ta may mắn, Lãnh Thanh và Vãn Thiên đều là bị bệnh bẩm sinh. Nếu họ không nhất thời phát bệnh thì chúng ta đều khó mà thoát được” Tôi đồng ý đáp “vâng”, nhưng trong lòng lại có chút hoài nghi. Bệnh bẩm sinh? Tôi chưa từng nghe đến bệnh bẩm sinh nào mà có thể phun ra máu. Tôi hồi tưởng lại cái chết thảm khốc của Vãn Thiên và Lãnh Thanh, thử phân tích ẩn tình trong đó, nhưng tôi không nghĩ được gì, bởi vì cái chết quá bí ẩn quá khủng khiếp, lý lẽ thông thường không tài nào giải thích được. Nhưng sau này khi nói chuyện với một người bạn làm việc ở nhà máy quân sự, tôi vô tình có nhắc tới chuyện này. Anh ấy không nói thẳng, nhưng mơ hồ tiết lộ với tôi rằng, cái chết của hai tên đó khả năng là liên quan đến một loại vũ khí quân sự. Tôi biết công việc của anh ấy phải ký cam kết bảo mật, không tiện tiết lộ nhiều điều, nhưng điều này đã cung cấp cho tôi một thông tin rất quan trọng.

Sau khi trở về, Lưu Thiên Thủ tìm người điều tra nhân viên quản lý kho súng. Tôi thì không tham gia vào công tác điều tra này, và cuối cùng thì nhân viên quản lý kho súng đã bị thay thế. Thần Thần cũng không thoát khỏi số phận phải ngồi tù, bị đưa đến nhà tù nữ. Tôi vốn định dành thời gian đến thăm cô ấy, nhưng không biết phải đối mặt thế nào. Chuyện này đè nặng trong lòng tôi, khiến cho thỉnh thoảng lúc nhớ tới cô ấy, tôi chỉ có thể thở dài mà thôi.

Tính kĩ ra vụ xác sống này chúng tôi đã hi sinh khá là nhiều chiến sĩ đồng nghiệp, bao gồm cả xác của Vương Căn Sinh cuối cùng cũng được vớt lên từ dưới biển. Vụ án này, vụ “Thánh giá kỳ quái”, và cả vụ “Thiên sứ gãy cánh” đều được phong ấn bảo mật. Ngoài những người đương sự, và một số đồng chí tham gia phá án ra, người ngoài không hề hay biết gì.

Những lúc rảnh rỗi, tôi vẫn hay hồi tưởng lại ba vụ án này. Mặc dù không hiểu chi tiết từng khía cạnh, nhưng mối liên hệ giữa ba vụ án này, và câu

chuyện đặc biệt đằng sau mỗi vụ án, tôi đều nắm được đại khái. Điều làm tôi băn khoăn nhất đó là xung quanh Lưu Thiên Thủ có quá nhiều điều bí ẩn. Nói thẳng ra là những bí mật của anh ấy còn nhiều hơn cả một vụ hung án. Hình xăm bên ngực trái, và cả bí mật ở nhà anh ấy, rốt cục những thứ này đang ẩn giấu điều gì, tôi cũng không rõ nữa. Anh ấy chắc chắn biết người bí ẩn trên QQ, nhưng mối quan hệ giữa hai người họ là gì thì tôi lại không biết. Còn cả lời thì thầm khuyên nhủ anh ấy nói với Đỗ Hưng lúc thuyết phục anh ta rời khỏi nhà tù có nội dung là gì, tôi cũng không cách nào biết được. Nhưng sẽ có một ngày những bí ẩn đó sẽ được đưa ra ánh sáng.

Sau khi vụ án xác sống kết thúc, kết cấu tổ chức của Cục Cảnh sát cũng thay đổi. Nhân viên trong Tổ Điều tra số 1 thay đổi nhiều, hơn nữa còn thêm Tổ 3. Tất nhiên, Tổ 3 này toàn những gương mặt xa lạ, đều là những người mới được tuyển chọn từ tỉnh khác hoặc từ trường cảnh sát ra.

Tổ 1 và Tổ 3 ngày nào cũng bận túi bụi, chỉ có mình Tổ 2 bọn tôi là không có việc gì làm, ngay cả một vụ án nhỏ cũng không được tiếp xúc.

Có điều chúng tôi không rảnh rỗi chút nào. Một ngày nọ, Đỗ Hưng bỗng nhận được tin phải đi công tác tận một tuần, lúc trở về thì năng nặc bắt tôi và Lưu Thiên Thủ đi luyện tập.

Chúng tôi vẫn đến chỗ cũ, nhưng nội dung luyện tập thì đã khác rồi. Tôi và Lưu Thiên Thủ không liên hợp tấn công anh ấy nữa mà ba chúng tôi phải học tập một chiêu tấn công. Nói trắng ra là một thủ đoạn phối hợp không chế kẻ địch.

Đây là một việc cực nhọc, sau mấy ngày luyện tập, tôi cảm thấy bản thân giống như bị lột mất một lớp da. Nhưng Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đều cổ vũ tôi, còn lấy Lãnh Thanh ra làm ví dụ thực tế, nói rằng không phải lần nào chúng tôi bắt hung thủ đều phải dùng đến súng, cũng có khi sẽ phải chiến đấu bằng tay chân. Điều quan trọng là làm thế nào để có thể phối hợp với nhau không chế kẻ địch.

Trong quá trình luyện tập còn xuất hiện một chuyện kỳ quái, tôi cảm thấy thể chất của bản thân đã xảy ra thay đổi lớn, không phải phát triển theo hướng xấu đi mà thể năng tăng vọt.

Chuyện này khiến tôi rất khó hiểu, bởi vì tôi đã qua cái tuổi dậy thì rồi, cho dù có thông qua huấn luyện để nâng cao thể năng đi chăng nữa, cũng không đến mức tăng thêm nhiều.

Có lần tôi nói chuyện này cho Đỗ Hưng nghe, bởi vì thể năng của Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đều nâng cao, song Đỗ Hưng không trả lời thẳng tôi, chỉ

cười hì hì xoa xoa gáy.

Động tác thoát nhìn như vô ý này lại khiến tôi nảy sinh một nghi vấn, sau gáy tôi và Đỗ Hưng đều từng kết vảy, lẽ nào có liên quan gì đến chuyện này? Thậm chí còn liên quan đến phương pháp mà hai anh em Giang Lãm Thành để lại nữa?

Dù sao thì cuộc sống như vậy tiếp diễn gần nửa năm, bỗng có một ngày, chúng tôi nhận được nhiệm vụ.

Chuyện này xảy ra vào lúc sáng sớm, khi tôi đang say giấc, điện thoại reo lên, sếp Lưu gọi điện bảo tôi mau tới Cục Cảnh sát, có vụ án lớn rồi.

Lúc ấy tôi vô cùng hứng khởi, thầm nói cuối cùng mình đã không nhàn rồi nữa rồi. Tôi phóng xe máy như bay đến Cục Cảnh sát, thậm chí còn ảo tưởng rằng biết đâu lần này lại là một vụ án lớn thì sao?

Tôi phát hiện ra mình tích cực như vậy nhưng vẫn phải làm người thứ ba, Đỗ Hưng và Lưu Thiên Thủ đã tới sớm một bước.

Chúng tôi tập trung trong một phòng họp, cảm giác vô cùng nghiêm túc, Lưu Thiên Thủ còn ôm chiếc máy chiếu vào.

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc máy chiếu không rời mắt, khi hình ảnh đầu tiên xuất hiện, tôi sửng sốt, thầm nói chuyện này thì liên quan quái gì đến án hình sự? Chẳng phải chỉ là một bức tranh phong cảnh thôi sao?

Hình ảnh có núi, có nước, có sông, đậm chất thơ. Tôi hỏi một câu: “Sếp, anh lại lấy nhầm ảnh rồi hả?”

Lưu Thiên Thủ đáp lại câu hỏi này bằng một cái trợn trắng mắt, anh ấy cố tình nhấn mạnh: “Lý Phong, tôi đã bao giờ lấy nhầm ảnh đâu nhỉ? Sắp tới chúng ta sẽ phải xử lý vụ án này”

Tôi rất khó hiểu, thầm nói vụ án gì cơ? Bên trong hình ảnh này chẳng có gợi ý gì hết.

Đỗ Hưng cũng đang đắn đo, hơn nữa ông anh này rất thực dụng, có gì nói đó: “Lưu Thiên Thủ, không phải anh thấy chúng ta nhàn quá nên định đi du lịch đấy chứ?”

Lưu Thiên Thủ chớp chớp mắt, gật đầu: “Nói vậy cũng đúng, chúng ta đến thị trấn Yến Sơn cũng coi như đi du lịch”

Vừa nghe thấy “thị trấn Yến Sơn”, tôi ngơ luôn, tôi từng nghe nói về nơi này, nó nằm ở Quảng Tây, phong cảnh rất đẹp.

Tôi thầm nói Ô Châu và Quảng Tây một Nam một Bắc, chúng tôi đi đến đó làm gì?